

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI MUSÆ,

SIVE

HISTORIARUM LIBRI IX.

AD VETERUM CODICUM FIDEM DENUO RECENSUIT,
CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA,
ADNOTATIONIBUS WESSELINGII ET VALCKENARII
ALIORUMQUE ET SUIS

ILLUSTRAVIT

JOHANNES SCHWEIGHÆUSER,

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRÆC. PROF. ACADEMIÆ REG.
INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCR.

ACCEDUNT

GEOGRAPHIÆ ET URANOLOGIÆ HERODOTEÆ SPECIMINA A G. G. BREDOW;
—T. C. BREIGER COMMENTATIO DE DIFFICILIORIBUS QUIBUS-
DAM ASIÆ HERODOTEÆ;—ASIÆ HERODOTEÆ DIFFICILIORA,
AUCTORE C. G. H. FRÖMMICHEN;—J. F. HENNICKE COM-
MENTATIO DE GEOGRAPHIA AFRICÆ HERODOTEÆ:

ITEMQUE

SUMMARIA, SCHOLIA, VARIÆQUE LECTIONES E CODICE PALATINO;—CANON
CHRONOLOGICUS LARCHERIANUS, AUCTUS ET EMENDATUS;—COLLATIO
EDITIONUM SCHWEIGHÆUSERI, REIZII ET SCHÆFERI,
AC WESSELINGII:

NEC NON

M. ÆMILII PORTI

DICTIONARIUM IONICUM GRÆCO-LATINUM,

CUM APPENDICE

TRACTATUS QUOSDAM COMPLECTENTE DE DIALECTO IONICA,

NEMPE

MICHAELIS MANTHAIRY, GREGORII CORINTHII, GRAMMATICI LEIDENSIS,
GRAMMATICI MEERMANNIANI, GRAMMATICI AUGUSTANI.

TOMUS QUARTUS.

LONDINI

EXCUDIT T. DAVISON;

VENEUNT APUD RICARDUM PRIESTLEY.

1824.

TO THE
LIBRARY OF THE
CONGRESS

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUINTUM.

CAP. I. 4. Οἱ γὰρ ὦν ἀπὸ Σερμῶνος] Mera hæc nonnemini sribiligo: locum enim misere esse lacunosum, cui sariendo nullum nunc remedium. Mihi alia mens. Quid illud tandem, unde lacunæ suspicio? Uberior-ne de Pæonibus commemoratio? At illa commodiore loco et tempore cap. 12. sequetur; quam hic si deposuisset, longius ab instituto de Perinthiis sermone aberrasset. Verum abstinéo me in re cuius aptissima. ³ Wess.

16. οὐν ἡμίτερον τὸ ἔργον] Docte Valckenarius hanc illustravit dictionem ad Tragici Phœniss. v. 447. Eustathianum παλαιώσαι (lin. 17.) Codices aversantur, non malum alioqui, et cum vulgato, scribarum arbitrio, multifariam conmutatum apud Cl. Dukerum ad Thucyd. lib. I. 50. et Diodorum XIII. 16. Forte tamen Eustath. παλαιώσαι voluit, in quo et Παίονες liquidior παρέχουσι, ab eo notata, quam quidem altero. Statim πολλῶν σε Arch. non absurdum ob consequens ἐλίγους, nisi in Musis πολλὰν sedem creberrime occuparet. Wess.

17. παλαιώσαι ἐπιχειροῦσι οἱ Παίονες] In his observata παρέχουσι Eustathio in Vol. IV.

Iliad. β'. pag. 272, 22. est illa certe fortuita, qualem alibi dixit οὐ σπουδασθῆσαν ἴσως, ἀλλ' εἰκὴ καὶ οὐκ ἐκ περιέργου παραπισσῶσαν, in Od. l. p. 366, 18. Studiosè quæritas recentioribus, commodum oblatas alliterationes non prorsus evitarunt veteres: præter ceteros Reiskius apta quædam eam in rem collegit in Miscell. Lips. Nov. VI. p. 113. Quod sequitur, πολλὰν ἐκράτησαν, Herodoteum est, ut πολλὰν ἐκράτησαν V. 102. Usitatius πολλῶν ἐκράτησαν est et apud Herod. V. 77. forsân et hic olim lectum; πολλῶν exhibet Cod. Arch. In talibus autem πολλῶν sæpe male transit in πολλῶν. Ingenio Marklandi digna venusta est correctio, (Ev. Matth. x. 31.) πολλῶν σπουδῶν διαφέρει. VALCK.

CAP. III. 1. Θρηῖκον δὲ ἴθνος μέγιστον ἴσται, etc.] Unius si Thraces imperio concordēs regerentur, Herodoto iudice, ἄμαχόν τ' ἂν εἴη καὶ πολλῶν κρείτιστον πάντων ἰθίων. Huic sententiæ suam, nisi fallor, opposuit Thucydides lib. II. cap. 97., dum ἡ βασιλεία (inquit, de Thracibus loquens:) μεγίστην ἰσχύος χρημάτων προσιδὴ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ ἰσχύϊ δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλήθει

A

ὡς αὖθις ἔστιν ἡ Σκυθία: nullam addit gentem esse nec in Eurōpā neque in Asia, quæ posset Σκυθαῖς ἑμογονομοῦσαι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Sunt apud Thucydidem multa, quibus suum ab historiæ patre dissensum æmulus non noluerit significatum: vere Aristides T. III. p. 650., ὅτι δ' ἵκιστι φρόνημα τῷ Θουκυδίδῃ εἰς τοὺς ἀν καὶ διὰ πάσης τῆς συγγραφῆς: neque tantum φρόνημα, sed et Hellanici, Hecataei, simulumque, quin ipsius etiam Herodoti, καταφρόνημα. Nostri locus observabatur Pausaniæ, lib. I. (cap. 9.) p. 22. scribenti: Ὁρακῶν τῶν πάντων οὐδὲν πλείους εἰσι τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κίλτοί, πρὸς ἄλλο ἔθνος ἐν ἀντιξιώζοντι. Optime Gronov. in his (lin. 2.) φρονίσι pro φρονίοις: sed quod in proximis posuit, (lin. 5.) ἐν γίνεσθαι, si Græcum esset in tali phrasi, hic certe sensum non admitteret tolerabilem. Redibit, opinor, scriptio vera: ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἀπαρὲν σφί καὶ ἐμῇ χανον μήποτε ἐγγίγνεσθαι: nullo modo contingere poterit τοῦτο, τὸ ὑπ' ἑνὸς ἀρχίσθαι, ἢ φρονίσις κατὰ τῷ νόμῳ. VALCK.

2. εἰ δὲ ὑπ' ἑνὸς ἀρχοῖτο] Allubescit Ionicum ἀρχοῖτο ex Vind. et Arch.; ac pæne, ut ἢ φρονίοις fuisse olim opiner, adigit. Præcedens ἔθνος non moratur, ut nec similia. Tale lib. III. 113. τὸ δὲ ἴσπερον γένος τῶν ὀίων — φασίουσι. Inmanem Thracum multitudinem Pausan. I. 9. silentio non pressit. Quam autem caussam, cur inexpugnabiles non sint, Noster in medium ponit, eadem in numerosissima Scytharum gente apud Thucydidem lib. II. 97., cui in Cod. Cassel. adscriptum, περὶ Σκυθῶν τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος λίγυι, vero conveniet, ubi περὶ Ὁρακῶν corrigetur. Wess.

9. Κρησταναιῶν] Stephani Κρηστώνη, Thracum urbs, ex Herodoto, nusquam in Musis. Κρησταναιῶς, Κρησταναιήν ex schedis Med., Κρησταικήν lib. VII. 124, 127. et VIII. 116. videbimus.

Κρηστανίαν καὶ Βισαλτίαν (eidem enim regi, uti posteriore loco innuitur, parebat) Thucydides lib. II. 99. jungit; ubi doctissimus Wasse multa, oblitus Attici scriptoris τὸ Βισαλτικὸν καὶ Κρηστανικόν, lib. IV. 109., quo Κρηστανία nonnihil debilitatur. Wess.—Conf. lib. I. cap. 57, 3. et ibi notata. Apud Steph. Byz. vero forsitan sic scriptum oportebat: Κρηστώνη, πόλις Ὁράκης. ἵσκει δὲ εἶναι ἢ Κρήσταν παρ' Ἡρόδοτον: quod inde etiam fit probabile, quod pro altera forma Κρηστώνη testimonium invocatur Lycophronis. S.

CAP. IV. 3. κατὰ δὲ τὸν γινόμενον σφί καὶ ἀπογιν.] Istam consuetudinem, ut hujus vitæ malis congruam, laudaverat Euripides in Cresphonte: Nam nos decebat cæsus celebrantes domum Lugere, ubi esset aliquis in lucem editus, Humanæ vitæ varia reputantes mala. At, qui labores morte finisset graves, Hunc omni amicos laude et latitiâ exsequi. Hæc ubi leguntur in Ciceron. Tusc. I. c. 48., Græca dedit accuratius scripta Jo. Davis. quam fecerant Grot. in Stob. p. 495., aut Gataker. Advers. Misc. cap. x. Τὸν φόντα θρηνηῖν εἰς δὲ ἔρχεται κακὰ, non τὸν ζῶντα, præbent Æschin. Socr. in Axiocho pag. 142. Plut. T. II. p. 36. z. Dion. Chrys. pag. 276. d. et Aristid. T. III. pag. 326. Lugebant infantem natum Trausi, secundum Herodotum, (lin. 6.) ἀνηγιόμηναι τὰ ἀνθρώπων πάντα πάθια: istam scripturam satis adfirmavit Diss. Herod. p. 84.; altera, ἀνοιγιόμηναι, non Græca, sicut multis mendosis, abusus est Wetsten. in Lucæ Ev. xxiv. 45. Qui Herodotea quoque transscripsit Stobæus, hæc e Nicolao dederat Damasc. p. 605. Καυσιανὸν τοὺς μὲν γινόμενους θρηνοῦσι, τοὺς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζουσι. Hujus populi nomen Zenobio Cent. V. Prov. p. 123, 2. restituendum putat Davisius; ex Herodoto Trausorum nomen Ampl.

Bouhier. in Ciceron. Tusc. p. 88. VALCK.

6. ἀνηγύμνους] Expuli ineptum illud ἀνηγύμνους, dignissimum obscurissimi inventoris tenebris. Credo operas vocabulo sordes adpersisse, minime a Galeo et aliis deteras. De Trausis, et, qui eorem morem illustrant, Euripidis cultissimis e Cresphonte versibus, præstat tacere. Uberrime Bouhierius et Davisius ad Ciceronis Disput. Tuscul. lib. I. cap. 48. et, eorum vestigia premens, Uptonus in Arrian. pag. 250. (ad Epicteti Dissert. lib. IV. cap. 5.) Wess.

8. γῆ κρύπτουσι] Obsequor schedis et scriptori, cui crebrum: mox cap. 8. ἢ ἄλλως γῆ κρύφονται: et lib. I. 140. τὸν νίκην Πέρσαι γῆ κρύπτουσι: tum IV. 103. Quæ quidem abunde videntur. Wess.

CAP. V. 2. ἔχου γυναῖκας ἑκαστος πολυλὰς] Eadem de Pæonibus c. 16. Vere itaque de Thracia, ἣ ἐν μέρει λίγος δίδωσι πολλαῖς εἰς ἀνὴρ ποινούμενος Euripides Androm. v. 215. Vere Strabo, ἐξ ιστορίας in Megandri fabula Getam fari, Γαμί γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς ἰὴ μὴ διὰ, ἢ ἑνδικα γυναῖκας, δωδινὰ τι, πλείους τινές. Lib. VII. pag. 455. c. (p. 297. ed. Cas.) Quod polygamie studium, Græcorum plerisque odiosum, in barbaris nunc et olim celebrabatur. Wess.

4. ἢ τις αὐτῶν ἐφιλείτο μάλιστα] Dorum Æolumne ἐφιλείτο valeat, ubi poterit: quod reduxi, commatis Ionici. Getarum legem, τὸ ἐπισφάζειν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ, Stephan. Byz. attigit in Γιστία, de certamine silens, quale in Indis receptissimum nostra et superiore ætate in Diodori lib. XIX. 34., ubi vide, et quæ nuperrime Cl. P. Burmannus Secund. ad Antholog. lib. I. p. 185. Wess.

Ibid. ἐφιλείτο] Hoc ex Aldi potuerat Ed. revocari: quod in alias irrepserat ἐφιλείτο, verbum nobis in Porti Lexicon

introduxit velut Ionicum φίλημι, et φίλημαι. Auctor idoneus Heraclides docet Dorica fuisse φίλημι, πόθημι: Æolica, φίλεμαι, πόθιμαι. Hunc etiam tangens Herodoti locum, Stobæus, pag. 614., ex Nicolao Damasc. Indorum uxores memorat, hoc certamine Threïsis magis nobilitatas. Cicero Tusc. V. 27. Cum est cujus earum vir mortuus, in certamen iudiciumque veniunt, quam plurimum ille dilexerit: — quæ est victrix, ea læta, prosequentibus suis, una cum viro in rogum imponitur; victæ mæstæ discedunt. Ibi plura Davis. p. 402, et ad Æliani Var. Hist. VII. 18. notant Scheffer et Perizon. Tale certamen inter duas Indas mulieres in Eumenis exercitu narrat Diodorus Sic. XIX. c. 33. et 34. Multo magis mirabile, quod de tribus ejusdem familie Græcis mulieribus memorie tradidit Pausanias lib. IV. (cap. 2.) p. 284., quæ πᾶσαι τοῖς ἀνδράσιν ἑαυτὰς ἱπικατίσφαζαν. VALCK.

CAP. VI. 5. καὶ τὸ μὲν ἰστίχθαι ἐν γυνὴς] Artemidorus Oniocr. I. 9. στίχονται παρὰ Θραξίν οἱ ἐν γυνὴς παιδὶς, bene quidem, quamquam non soli. Thracum τὰς γυναῖκας τὰς ἰλιυβείας στιγμάτων μιστὰς, καὶ τοσοῦτον πλείονα ἐχούσας στίγματα καὶ ποικιλώτερα, ὅση ἀν βελτίους καὶ ἐκ βελτιότων δοκοῦσι, ex visu Dio Chrysost. proponit Or. XIV. p. 235. n. Causam vero et originem eorum stigmatum, sed fabulosam, Phænoces in Stob. Serm. LXII. p. 400. Verum de his locupletissime Jo. Rhodius in Scribonii Largi Composit. Med. 231. p. 310. Quod his cohæret, (lin. 6.) ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον, in priscorum etiam Germanorum moribus apud Tacitum de Mor. Germ. c. 14. Wess.

6. ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον] Quando γῆς ἐργάτης opponit, ipsisque τὸ ζῆν ἀπὸ πολέμου itidem κάλλιστον habitum scribit, primam Herodotus vocis respiciens

significandi dotem, qua notat ἀργὸς ab opere rustico vacantem, honestius intelligit otium, quodque homines bellicosos non dedeceret. ἀργὸν εἶναι, et πολυμικρὸν, in talibus tantundem pæne valent. Talem ἀργίαν ἀδελφὸν τῆς ἰλιυθρίας dixerat Socrates, si dicti legitimum nobis patrem tradidit Ælian. Var. Hist. X. 14. Ostendere voluit Maximus Tyr. Diss. XXIX. ὅτι λυσιστρίτοι τῇ πόλει οἱ προσελαιμούντες ἢ οἱ γιωργόωντες. Ad perficiendum civitatis corpus optimi rectores utrumque genus æque censuerunt necessarium. Hipodamus sive Thurius seu Milesius in libro de Rep. tres civitatis partes constituit ap. Stobæum p. 248., τὸ βουλευτικόν, quod velut optimum deberet ἀρχῶν: τὸ βάναιον, quod ut deterius deberet ἀρχισθαι: τὸ ἱππικόν, velut μίσση: hanc partem conficiunt bellatores; secundam, agricolæ, artifices, et mercatores. Artibus abstinentes sellulariis atque colendo, atque adeo ἀργοί, apud plerasque gentes amantiores libertatis habebantur honoratioris: vide Herod. II. cap. 167. Quod vero Socrati tribuit Ælianus, dixerit-ne suavissimus agriculturæ laudator addubito: certe dixit in Xenophon. Œconom. p. 482, 25., Regem Persarum, ἰν τοῖς παλλίστοις τε καὶ ἀναγκαιοτάτοις ἡγεύμενοι εἶναι ἱππομειλῆμασι γιωργίαν τε καὶ τὴν πολυμικρὴν εἰχλην, τούτων ἀμφοτέρων ἰσχυρῶς ἱππομειλῆσθαι. De sellulariis opificiis minus ille judicabat honorifice. VALCK.

CAP. VIII. 3. θάπτουσι κατακαύσαντι.] Igne sepeliunt, θάπτουσι περὶ, ut in Æliano de Nat. Anim. X. 22. Diodoro Siculo, atque aliis. Humationem certe ab illa ignium sepultura nitide distinguit. WESS.

CAP. IX. 5. τοῖσι οὐτομα εἶναι Σιγύννας] Perperam sibilantem litteram nationis titulo Med. abstulit. Σιγύννη Apollonio Rhod. IV. 320. Straboni Σίγννη, sed in Asia, qui ἰσπαρίους δὲ

χεῶνται μικροῖς δασείσι — εἰδριππα δὲ ζιυγνύουσι, prorsus ut hi Europæi, bene Casaubono adnotante, lib. XI. p. 790. x. (p. 520. x. ed. Cas.) Quod autem olim hariolabar, Zosimum hac narratione deceptum de Hunnis vulgasse, εἶτε οὐδ' Ἡρόδοτός φησι παροιμίῃ τὸν Ἴστρον, σιμὸν ἀσθινίας ἀνθρώπων, lib. IV. c. 20. necdum abjicio. Audiit de Sigunnis, inque illis Hunnos latere censuit, his erronee tribuens, quod Sigunnarum equis conveniebat. Equidem in Musis nihil scrutando inveni, unde Novæ Historiæ scriptor dicta excusare queat. WESS.

13. γίνωτο δ' ἂν πᾶν ἰν τῇ μακρῇ χερόν] Sophocles in Ajac. dixerat v. 655. Ἄπανθ' ὁ μακρὸς κῆρυξιμῶντος χερόντος φύει τ' ἀθληα, καὶ φανίντα κρύπτεται. Κοῦκ' ἴστ' ἀίλαπτον εὐδὴν. Proxima Σιγύννης δ' ἂν καλίουσι — τὰ δέξατα, merito tanquam adulterina Criticis hinc furcillis deturbanda censuit vir summus in Diss. Herod. p. 55. Ponitur in his articulus usitato Grammaticis more; qui, jam traditus ab Henr. Stephano App. de Dial. Att. p. 221. ignoratus tamen homines sæpe decepti rerum antiquarum peritissimos; hoc in loco turpissimum in errorem induxerat interpretes Herodoti, quod monuit Erud. Auctor "des Essais de Critique sur les Traductions d'Herodote," p. 157. — VALCK.

14. Σιγύννης δ' ἂν — τὰ δέξατα] Non videntur Herodotea, sed justo officiosioris Scholiastæ. Turbant certe orationis seriem, indigna Patre historiarum. Qui quæso illi οἱ ἂν ὁπὲρ Μασσιλῆς Αἰγυῖς, aut, ut Laurentius habuit, Αἰβυῖς, Poeni? Somnia grammatici. Σιγύννης δὲ καλοῦνται οἱ Κύπριοι τὰ ἀνέντια interpretes Apollonii Rh. II. 99. Suidas, Σιγύνη καὶ Σιγύνους, τὰ δέξατα παρὰ Μακεδόσι. Sic hoc de genere solent, non Herodotus. WESS. — Vetus admodum fuerit oportet adsummentum quod libri omnes, qui diversis ex fami-

liis ad nos pervenerunt agnoscunt. Equidem, cur Herodoto indigna ista judicarem, nullam vel vidi vel exputare causam potui. S.

CAP. X. 2. καὶ ὑπὸ τουτῶν οὐκ ἔνα, etc.] Nihil verius. Fabulabantur apum examina trans Istrum agminatim volare, aditumque hominum impedire. Similis fabella id fuscis pennis, visa transi-
tueque prohibentibus: οὐκ οὐδ' αὖτε ἔνα ἔστι
προσαναίρων οὐτ' ὄρεν, οὐτ' διζίναι, ὑπὸ
πτέρων πεχυμένων lib. IV. 7. Quod
adnectitur, apes esse ζῶα δύσεργα, a veri-
tate quidem haud deflectit, non aptum
tamen ad apes septemtrionis regionibus
ejiciendas. Secus habet, nec reticuit Æ-
lianus Hist. Anim. II. 53. Nostro ἀπο-
τὸν ἔδειν exprobens. Wzss. — De Æli-
ano, ista respiciente, et contraria He-
rodoteis narrante monuit etiam Valck.
S.

CAP. XI. 6. Μύρμινοι τὴν Ἠδωνῶν] Dixit Æschylus Ἠδωνίδα αἶαν in Pers.
v. 495. adprobans quodammodo τὴν
Ἠδωνίδα Arch. et Vind. At receptum
c. 124. redibit. Hoc Tzetze vide
Chil. III. v. 508. Ἡ τῆς Μυρμίνος Ἠδω-
νὸς πρῶτος ἱεραλῦτο, ubi res Ἠδωνῶν re-
quireret, nisi eodem modulo iteraretur
versus Chil. IX. 221. Et talia tamen
ex Herodoto. Ecce tibi aliud. Schol.
in Thucyd. II. 99. Ἠδωνοὶ καὶ μετα-
πλασμῇ Ἠδωνὸς καὶ Ἠδωνῆς οὕτως Ἡροδό-
τος. Atqui is Ἠδωνὸς semper. Scripserat
Criticus Ἡρωδιανὸς, quemadmodum et
Cassel in schedis, monente Cl. Duke-
ro. Wzss.

Ibid. Μύρμινοι τὴν Ἠδωνῶν] Myrci-
num Edonidem, Valla: concinit Arch.;
τὴν Ἠδωνίδα recipiet, opinor, Herod.
Hinc Berkellii firmatur conjectura in
Steph. Byz. Ἠδωνὶδ' αἶαν dixerat Æs-
chylus in Pers. v. 495.; quæque sacris
operabantur Bacchi, sunt e Latinis
etiam Poëtis Edonides notissimæ.
Μάρμινοι, Ἠδωνικὴ πόλις audit Thucydidi,
IV. 107. Ἠδωνικὸν πολιστάνειον, Diodoro

XII. 68. Darius apud Jo. Tzetzen
Chil. III. v. 503. τὸν Κῶνι (non Κῶνιν)
μὲν τῆς συμβουλῆς ἔνικα τῆς προτίτης ἔξ
ιδιότητος τῆς αὐτῆς Μισυλῆς τῇ ἰο-
ταίᾳ δίδωσι κτίξιν δὲ τὴν Μυρμίνον.
VALCK.

CAP. XII. 3. Ἡ Πίρχης καὶ Μαντῶν
ἄνδρες Παιόνες] Si vel in optimis libris
scriberetur ἦσαν — ἄνδρες Παιόνες,
ego tamen inusitatus ἦν a novatore
(Herodoto) veterumque Poëtarum imi-
tatore positum censerem. Τοιοῦτος καὶ
παρ' Ἡσιόδῳ τῷ, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί·
καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, Ἡ δ' ἱερῶν μακρο-
καμπυλάχινις, (καὶ, Ἡ δὲ ἰάκται, —
ἦν δὲ ζύγαινα) Τίτρακίς τι σπερματοδό-
γος, ἀγγλαὶ συκαλλίδης, Eustath. in
Iliad. ε'. p. 1448, 41. Integros Epichar-
mi duo trochaicos Athenæi præbuit
Epitome: vide II. p. 65. x. Interjecta
petita sunt ex alio ejusdem comædiæ
loco, quem habet Athen. VII. p. 286.
c. conf. p. 278. a. Lacon in Aristoph.
Lys. v. 1263. Ἡ γὰρ τῶνδ' οὐκ ἰλά-
σας τὰς ψάμμους τοὶ Πίρχαι. In epi-
grammate apud Æschin. contr. Ctes.
vulgatur p. 80. Ἡ ἄρα κήκται ταλα-
πάρχαι: ubi scribi debuerat Ἡ ἄρα.
Non reperitur illud ἦν, pro ἦσαν, apud
alios historicos veteres sic adhibitum:
neque tamen ignoro Herodoteum usum
ab Epicharmis esse diversum; sed
illinc multo magis distant, quæ prima
facie forsitan alicui videri possent simi-
lima, qualia multa dedit in doctis suis
ad Charitonem collectaneis Clar. D'Or-
villius. VALCK.

9. ἄγρος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν] Ad
ista tria vel de suo quartum adjecit Æ-
lianus, aut, quod verius arbitror, alium
in his sequutus est auctorem, de Nat.
An. VII. 12. Pæonides enim femi-
næ secundum Ælian. τῇ μὲν κεφαλῇ
φέρουσι ὕδραν, — ἔλαττίσσαν δὲ τοῦ
πόλινου δηλαδὺς οὐκ ἀβρίην, καὶ — ἔ-
πει εἰς ἀβρίαν ἄγουσι, καὶ ταῖς χερσὶν ἡ-
θουσι λίαν. Ubi Herod. dicit κλάθουσαν

λῖνον, (lin. 11.) Med. Cod. habebat κλώσαν: nota sunt ἱεῖον κλώσματα, quæ levi pollice deducebant αἱ κατάκτριαι. De sorore Pigretis et Mantysis sic agit Jo. Tzetzes Chil. X. 200. etc. ut solum sequi videatur Herodotum; atque eidem alter fratrum dicitur Μαντύης, ut in Med. Herodotæ vel eandem vel simillimam narrat historiam, sed quam evenisse scribit sub Alyatte, Nicolaus Damasc. Valesii, p. 497. — VALCK.

11. κλώσσαν λῖνον] Euripidis κλώσθη λίνου apud Polluc. VII. 31. et alia in re Æschyli Chœph. v. 505. congruunt. Nic. Damascenus simili in historia νήουσιν ἐκ τῆς ἡλακίας τὸν ἄτρακτον. In Med. et Ask. κλώσαν aut κλώσσαν (quæ quo pertinerent ignorare se professus Gron. erat) nullum mysterium; prius ex κλώ, posterius ex κλώω formarunt, natalibus τοῦ κλώω et κλώσκω indicatis. Quod deinceps (ibid.) Suidas ἐπιμίλιον τῷ Δαρείῳ, in menda cubat, hinc, quod Portum et Kuster. haud fugit, deterenda. Wess.

18. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς] Nic. Damascenus, quod significavi, eandem de muliere Mysa ex Thracia narrationem in Constantini Porphyrog. proposuit lib. I. de Themat. c. 3. quæ Alyattis, Lydorom regis, ætate contigerit. Gronovii vero ex Marmorib. Oxoniens. p. 127. picturam et interpretationem multo risu Lacrozius, Fabricius et Wolfius exploserunt in Thesauro Epistol. Lacroziano T. II. p. 97. Wess.

Ibid. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφ.] Nicolao dicitur Damasc. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιτάζουσα στάμνον. Ubi paulo ante legebatur, ἤρσι τὸν ἵππον, (lin. 17.) invenisse videtur Eustath. ἤρδι, quod interpretatur ἱππότης in Iliad. 9. p. 591, 36. et in ista sede vulgato non est deterius. Ἀρδου, hic Æliano εἰς ἀρδείαν ἄγυν, potum agere, multo est usitatius quam

ἄρσαι. In historia Herodotea scribi debuit a Jo. Tzetze Chiliad. X. v. 207. Ἡ δὲ ποταῦ κορίσσα τὸν ἵππον, ὅπως ἔπον: non, quod vulgatur, κεράσσα. VALCK.

CAP. XIII. 4. οὐκ πρόσω σκοπὴν, etc.] Expressit, Porto monitore, Homericum ἥλιος γὰρ οἱ σκοπὴν ἔχει, Odyss. 9. 302. Reduxi οὐκ, in οὐ κη olim etiam conversum lib. IV. 155. (At non solum percommodus hic locus alteri scripturæ οὐ κη πρόσω, in vicinia alicubi: sed et per se parum commodus isti οὐκ, quæ vocis forma negationi vim addit, ut sit nequaquam, neutiquam; quod est ab hoc loco alienum, ubi satis omnino erat, haud procul.) Jocus autem in Galeum Celeb. Editoris ob Λυδικὰ et τότατοι abesse debuerat, aut certe civilior; siquidem in posteriore manifesta operarum aberratio, prius, nisi scribæ Λυδικὰ voluerint, tueri, sicubi necessarium foret auxilium, Λυδικὴ λίθος Hesychii possit. Verum ab his abstineo manum. Wess.

9. ἡ Παιονία — ποταλισμὴν] Omnia ex vero si [Appianus scripserit, οὐ πόλις ἔκον οἱ Παιονίαι, ἀλλ' ἀγροὺς ἢ πόλεις κατὰ συνγίγναιαν, Illyr. p. 12. Ed. Hoesch. (cap. 22. nostræ edit. T. II. p. 859.) Sed illi Panonii Dravum inter Savumque et Danubium; his ad Strymonem Pæonibus suas fuisse urbes, deinceps clare affirmatur. Pæonia, ποταλισμὴν, urbibus instructa et distincta. Strabonis χώραν πορίζειν huc pertinet, erudite a Casaubono explicitum, lib. VIII. p. 560. (p. 364. d. ed. Cas.) Wess.

CAP. XIV. 7. λαβὼν ἡγέμονας ἐκ τῆς Θρηίκης] Ἠγέμονα Valla legit vertitque, sumpto e Thracia duce. Duces isti Gallos interpretes deceperunt, ignorantes Herodoto quoque ducem itineris dictum ἡγέμονα, VIII. 35. quales plene dixerat ἡγέμονας τῆς οἰοῦ, VIII. 31. et forsitan V. 100. ubi hoc præbent margo

Steph. et Valla. Sic vulgo loquuntur recentiores: Juncus apud Stobæum p. 593, 43., οὐχ ἡγιάμενος ἰδοῦ τυχχάνων, — οὐ στίγης (male vulgatur ἄσπετος γῆς) ἐν πυρῶν, οὐ τροφῆς: est tamen et apud Thucyd. ἡγιάμων τῶν δῶν, III. 98. Alii Thucydidi talis simpliciter dicitur ἡγιάμων, sicut Sophocli Œd. in Col. v. 1538. Eurip. Phœn. 1610. Aristoph. Πλουτ. 1162. sed nemini frequentius quam Xenophonti. Zonaras in Lex. et Suidas: ἡγιάμων, ὁ τῆς δῶν ἡγούμενος. Ξενοφῶν (Κυρ. 'Αν. lib. IV. p. 189, 3.) καὶ τὸν ἡγιάμονα θύσαντες παραδιδόασιν αὐτοῖς. VALCK.

CAP. XV. 12. Σιριοταίους] Sic utcunque bene; melius Σιριοταίους ex Steph. Byz. in Σίρις et Holstenii suspicione. Oppidum Σίρις ἢ Παιονίη lib. VIII. 115. consulto ita positum, sicuti et Σίρις ἢ ἐν Ἰσκαλίη ejusdem libri c. 62. Wess.

CAP. XVI. 1. Οἱ δὲ περὶ τὸ Πάργαιον, etc.] Fuit qui ad istum modum sequentia, οἱ δὲ περὶ — καὶ Δόβηρης καὶ Ἀγριᾶναι καὶ Ὀδόμαντις, καὶ — Πρασιᾶδα ἔχοντες, οὐκ, etc. corrigebat, omnes extra Pæoniæ fines semovens; nimium, ut censeo, caute. Pæones enim olim cis et uls Strymonem latissime coluerunt, plures nationes complexi apud Plinium lib. IV. 10. Adherent arte illis Doberes et Pæoplæ c. 113. Polymniæ, haud aliter atque hic. Δόβηρης quoque Παιονικὴ Thucydidis lib. II. 98. originem et situm testatur. Wess.

14. τὰ δὲ νήσια παιδία δίουσι τοῦ ποδὸς σπάρτω] Convenit, non neglectum a Berglero, istud Heliodori Æth. lib. I. p. 11. ἱερῶν δὲ ἰεργόμινος (τὸ παιδίον) ἐν ἀλσίοτο, ἱμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας, ἔσαν ἰσ' ἄκρῳ τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλλιᾶς ἱσβαίνιν ἰσίτρεψι. Cetera non describo, haud dissimile prædonum in Ægypti Bucolitis vitæ institutum, quale Prasiadem paludem habitantium, enarrantia. Ceterum insolens minime jumentis pa-

bulum pisces. Athenæus de Thraciæ quadam parte lib. VIII. p. 345. Ε. ὁδὰ καὶ τοὺς περὶ Μόσυνον τῆς Θράκης βούς, εἰ ἰχθύς ἰσθίους, παραβαλλομένους αὐτοῖς εἰς τὰς φάτνας: in quibus ego Mosynum Thraciæ non novi, nisi si ligneas Prasiadis paludis domos scriptor indicarit. Μόσυνοι, μόσυνοι, μόσυνοι, Thracum et vicinorum erant sermone ξύλοι οἶκοι in Schol. Apollon. Rh. II. 379. Ut ut illud ceciderit, pisces jumentis sæpe esui in frigidis et maritimis Europæ tractibus esse, multi inque his Thorm. Torfæus Hist. Norveg. Part. I. lib. II. 24. prodiderunt. Ἄλιαν Παιονίδα λίμνην, ejusdemque pisces, victui bubus, de An. XVII. 30. recte cum Prasiade lacu contulit A. Ortelius. Wess.

Ibid. δίουσι τοῦ ποδὸς σπάρτω] Horum, ut puto, meminerat Heliodorus, vitam enarrans in Ægypti paludibus degentium lib. I. p. 11. παιδίον ἱερῶν ἰεργόμινος ἐν ἀλσίοτο, ἱμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας, ἔσαν ἰσ' ἄκρῳ τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλλιᾶς ἱσβαίνιν ἰσίτρεψι, καὶ οὐκ ἔστιν ἡμισητὸν αὐτῶν τὸν ποδὸς ἰσιστήσας. In vicinia (lin. 13. et 17.) Θύρης meminit Herodotus καταπακτῆς, διὰ τῶν ἰσβαίνων κάτω φερούσης ἐς τὴν λίμνην. Miror non intelligere, qui quidem legerit πυκινὰς Θύρας, et πύλας εὐ ἀρεταίας. Invenerat ille Θύραν ἱσπάρκην in Plutarchi T. II. p. 781. v. sed nusquam Θύραν καταπακτῆν: tantum ὁ καταπακτῆς fuisse videtur receptum, sed hic quem tandem usum habuisset cataracta? VALCK.

17. τὴν Θύρην ἐν καταπακτῇ] Ex hariolatione Cl. Reiskii τὴν καταπακτῆν, et supra Θύρας καταπακτῆς, januæ demissilis, sive, quæ attolli et demitti posset. Ansam καταπακτῇ dedit, nusquam obvia et in Thes. Stephani sine pari, quæ tamen eadem ac καταπακτῇ. Accessit fortasse Θύρην ἀνακλίσην in Valæ Latinis januam resupinaverit, at pra-

vis: siquidem ἀνακλίνω ac ἀνακλίνεσθαι de foribus, cum aperiuntur, quod alias indicare ex Homero et Procopio memini, reversurum Vitæ Homeri c. 33. Habet præterea καταρράκτης semper sibi sociatam vim et inpetum, uti porta καταρράκταις ἔχυε, quibus subito demissis ocludi poterat, apud Plutarch. T. II. p. 705. et pontes (καταρράκταις) superne in naves hostium dejecti Appiani Bell. Civil. V. p. 1141. (cap. 82.) Quæ quidem violentia in januis patefaciendis uti vulgo non solent. Sane si schedæ veteres καταπηκτὴν obtulissent, quæ tandem querelæ caussa? Pertinent ad sequentia δισταὶ σχυροστεινῆς σπαρδῆς inter piscatorum instrumenta Anthol. lib. VI. 3. p. 548. (Anal. Brunck. T. II. p. 218.) Wess.

CAP. XVII. 6. σύντομος κάρτα] Malunt σύντομον, ob συντομώτατον VII. 121. et σύντομα τῆς ἰδῶ, lib. I. 185. Sed consimiliter Aristoteles Gener. Anim. IV. 4. μὴ κύκλῳ περιῖναι παρίντα τὴν σύντομον. Metalla, unde Alexandro, Amyntæ F., tam copiosa argenti vis, forte eadem quæ Philippus, Alexandri M. pater, ingenti deinceps lucro exercuit apud Appian. Civil. IV. p. 1040. (cap. 106.) quamquam et aliæ isthic auri atque argenti fodinæ in Nostri VI. 46. et VII. 112. Fuit sane prisco tempore, fortasse et nunc, modo sollers cura accederet, illa Thracum regio utriusque metalli uberrime ferax. Multa Cl. Blas. Caryophilus, Opusc. de Auri, Argenti, etc. Metall. p. 76. Post nonnulla (lin. 9.) vir doctus οὐδὲς ἴσσι ὑπερβάνα, ad structuram recte, repetendum tamen ex narrationis exordio, "Ἔστι δὲ ἐν τῇ Πρ. Wess.

CAP. XVIII. 3. ταῦτά γε ἰδῶ] Explevi orationem, quæ ἰὺ ξείνα si haberet, a Scriptoris consuetudine haud disideret. Vide lib. II. 107. IV. 154. VI. 34. etc. Wess. — Quemadmodum

IX. 109, 13. ἰδῶν intelligitur promisit, spopondit, daturum se ait, sic et h. l. ταῦτα ἰδῶν reddi poterat, hæc se traditurum vel tradere dixit. Similiter apud Appianum, frequentem Herodotei styli æmulatorem, Hist. Syriac. cap. 29. δοῦς et δοῦναι idem valent ac ὑπαρχνίσθαι, offerre, promittere, daturum se spondere. Quo de usu hujus verbi etiam Reiskius in Indice Græcitatibus Demosthenæ monuit, et nos in Lexico Polybiano monuimus; ubi quidem quod ad Indicem Græcitatibus Appianæ amandavilectorem, in eo me memoria fefellerat: nempe in exsilio tunc, turbatis patriæ rebus, vitam agebam, procul a meis laribus, libris omnibus destitutus, paucis exceptis qui ad coronidem Polybio meo imponendam necessarij visi erant; quumque recordatus essem, in Appiano passim mihi occurrisset eundem verbi hujus usum, putabam in Indice Appiano me illum adnotasse, quod quidem secus esse nunc demum animadverti. S.

5. Illud ὡς δὲ ἀπὸ δίσκου ἰγύνοντο διαπίνοντες, et lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δίσκου ἔσαν, διαπίνοντων, etc. illustravit P. Leopard. Emend. VII. 1. Tullii vero invitatio ut more Græco biberetur, tum, pocunt majoribus poculis, ad διαπίνον egregia; nec minus, inpudens Rubri flagitatio, Quæso cur ad nos filiam tuam non intro vocari jubes? Cui Philodamus, homo summa gravitate, negavit moris esse Græcorum, ut in convivio virorum accumberent mulieres, lib. I. Verr. c. 26. ubi plura Herodoteis non absimilia. Wess.

Ibid. ὡς δὲ ἀπὸ δίσκ. ἰγύν. διαπίνοντες] De Persis iterum lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δίσκου ἔσαν διαπίνοντες. Quando compositores dicuntur διαπίνον, significatur, poculis sese plusculum invitantes bibendo certasse; quod Persas præsertim fecisse vel ex iis constat, quæ prorsus egregia nobis e Dinone forsitan solus tra-

didit *Ælianus* Var. Hist. XII. c. 1. ubi
vid. p. 712. *ὄντι χρωμένους ἑσπέρῳ καὶ*
διακρίνοντας dixit *Plutarch.* in *Sympos.*
p. 715. cujus eruditus interpres ista T.
II. p. 58. *ε. διακρίνει πρὸς Ἀλκιβιάδην,*
recte reddiderat, cursu cum *Alexandro*
certant. Præter illa quæ dederunt
Kuster. in *Aristoph.* Eq. v. 1400. T.
Hemsterh. *Miscell.* *Oba.* V. §. p. 53.
et *Abresch.* *Dil.* *Thuc.* p. 457. inve-
niuntur hujus generis verba, *διαπαικί-
ναι διαπυκνύναι διαπληκτίζεσθαι διαψήφισ-
θαι διαρπίζεσθαι διαφιλοτιμύσθαι* In
Isocrat. *Panathen.* p. 266. *ν. οὐδὲ τῶν αἰ-
μίγισται τῶν Ἑλλήνων πόλεισι αἰχχύνον-
ται διαπολαυνόμεναι πρὸς τὸν ἐκείνου πλοῦ-
τον,* adulando certas. *διαπλοομένησα*
habet *Herod.* II. 121. et *διαπαιμαχίαν,*
VIII. 63. VALCK.

17. *ἀντίος ἱζονο*] Satis *ἀντίος* protectum, modo per codices licuisset. Admissum redibit, non sine controversia, statim, et *ἱζονο ἀντίος* lib. VI. 77. *ἱζόμεθα ἀντίος* lib. IX. 26. *ἀντίος σπαθίστης* Eurip. Orest. v. 1479. et passim. Dubites vero, rejiculum-ne *κλισόμεναι*. Arch. et Vallæ sit: vocatæ venerunt, sed jussæ, ad rem moribus gentis turpem et insuetam. Wess.

21. ἀντίος ἵσταται.] Herodoteum præbet Arch. ἀντία ἵσταται. Quæ spectantium ex adverso cruciarent oculos, mulieres Macedonicas frigide vocari (lin. 22., ἀλλοθύναι ὀφθαλμῶν, Herodoti iudicat admirator Longinus π. γ' ψ. IV. 12. (sect. 4 extr. ubi tamen adjicit excusationem, quod barbaros sic loquentes inducit Scriptor.) Quid potissimum culpandum censuerit, docet Za. Pearce. Comparavit illud Jos. Scaliger ad Propertii II. El. xix, 76. Quantum sic cruciat lumina vestra dolor? VALCK.

22. ἀλγυδόνιας σφι ὀφθαλμῶν] Fluxit
hoc fonte istud Alexandri ὡς ἰατρὸν ἀλ-
γυδόνιας ἰμυάτων αἱ Περσίδες, in Regis Vi-
ta apud Plutarch. p. 676. F. Longini

taxantem horum censuram, explosam a Pet. Victorio, Fabro, Tollo, Gronovio, non moror. Herodoti dictionem attigit Olearius, collato Iassi Rhetoris verbo, quo roganti Ardui, *ἰὴ δὲ διὰ αὐτῶν πολλὰ φησιντο*, modestissime (*μάλα σοφῶς*) respondit, *πιστευμα ὀφθαλμίων*: h. e., docto viro interprete, oculorum se morbo laborare desiisse. Verum simili in negotio *ὀφθαλμίων* et *ἰοφθαλμίων* vehementer desiderium explicant, sive *ἰοθυμίων τῶν ὀφθαλμῶν* ex S. Joannis Epistola primori. Sic Polybius lib. I. 7. *πάσαι — τὴν ὑδαμανίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμίωνται*, felicitati oppidi oculos cupiditatis adjecerat, bene Casaub. nec discordat in Exc. Legat. p. 1919. (Polyb. XXXII. 2.) nedum Ælian. de Anim. I. 12. etc. Wras.

Cap. XIX. 5. πρὸς Ἀμόντιαν] Etsi Ἀμόντιαν saepe dederint scribæ, optima hæc productio et Ionici saporis, uti Ἀρισταγόρια, Καθαύλια, Μιλτιάδια, compluresque apud Portum. Quod deinceps prudens, sed meticulosus, pater filio, (lin. 10.) σχιδὸν γὰρ σὺ ἀνακαί- μίνου, Valls, uti in Arch. ἀναγομίνου, hinc me summoventis, etiam postrema in Edit, per sane incompode. Latina nunc Græcis respondent. Wags.

13. *Ἦν μὴ ἔξερδάσθῃ ἡμῖς*] Talia
Euripidis Hippol. v. 607. *Ἦν πρὸς σι*
γνώτων, μηδ' αὖτις μ' ἔξερδάσθῃ, ne me
perdas quæso. Helen. v. 1104. *Καὶ ἔν*
Διόνῃς Κύπρι, μὴ μ' ἔξερδάσθῃ. Wess.

14. ἀρχῶν ἰσίων τὰ παύματα] Hic recte cepit Valla; ista lib. I. c. 206. ἡμῶν ἀρχῶν ἰσίων ἀρχοντας τῶν περ ἀρχομεν, perperam interpretatus, nos sine finium quorum sumus principes esse: οὐδεν, finium, esse credidit participium ἰον. ἰσίων. Ista solet, ut aliis, (vid. ad Eurip. Phoen. v. 550.) Herodoto quodque verbum adhiberi structura: lib. I. c. 80. οὐκ ἀρχῶν αὐτῶν ἐν τῷ δίνῳ αὐτῶν ἰσίων, αὐτῶν ἐν τῷ δίνῳ ἰσίων. II. 37.

καίρους οἱ ἱεῖς οὐδὲ ἰεῖαντες ἀνίσχονται:
sic et V. 48. VIII. 26. VALCK.

CAP. XX. 12. ἐστὶν ἐκείνης] Non indigemus composito διασκευάσας, quantumvis in Plut. Anton. p. 926. A. γυναικὶς εἰς Βάχας, ἀνδρὶς καὶ παῖδὶς εἰς Σατύρους καὶ Πᾶτας διασκευάσονται. Nostrum prius est: Ταύτην τὴν γυναῖκα εὐσεβάσαντες πασιπλίη, lib. I. 60. et cap. 12. hujus Musae. Statim (lin. 13.) παρεῖργον reduxi, non oblitus εὐνὴ δὲ Κύρου ἴσον ἴσων lib. I. 116. namque repetitione ejusdem verbi Scriptor delectatur saepenumero. Wess.

18. ἐπιδεικνύμεθα] Nollem Medic. scripturae primas datas: disconveniunt enim ποιούμενα, ποιῶντας, similisquae. De verbo post accuratissimam Hemsterhusii nostri operam ad Luciani Dial. Mort. XXX. p. 452. adjungo nihil: praecleara istic omnia. Qui in vulgatis deinceps (lin. 20.) ἀπὸ Ἑλλήνων Μακεδόνων ὑπαρχοι, verius Μακεδόνων, sicuti Διγυστίων et τῆς Διγύστου ὑπαρχοι, lib. IV. 166. et Σαζώνων ὑπαρχοι infra c. 25. Λημνίων ὑπαρχοι, c. 27. Diversa sunt Ἀμύντης δὲ Μακεδόνων et Ἀλεξάνδρου δὲ Μακεδόνων, et bene habent. Wess.

Ibid. ἐπιδεικνύμεθα ὑμῖν] Verbi vim hoc etiam in loco more suo Vir summus explicuit ad Lucian. p. 452. Absurdissimum illud quod sequitur, (lin. 20.) ἀπὸ Ἑλλήνων Μακεδόνων ὑπαρχοι mirum videri posset in Herodoto tamdiu ab illis etiam relictum, qui Μακεδόνων genuinum in codicibus invenerant flexum; nisi constaret, quantum superstitionis esset imperium in hoc quoque liberissimo literarum genere. VALCK.

23. ὡς γυναῖκα τῇ λόγῳ] Quos feminas esse aiebat; Valla. Nemo tam parum Graece doctus est, qui non illud sentiat indignum Herodoto. Alexander imberbes juvenes Macedonas adsidere jussit singulis Persis singulos, tanquam mulieres videlicet. Saepius adhibitum

Herodoto τῇ λόγῳ significat id, quod primo videatur ad aspectum. Ὡς γυναῖκα δὲ poni potuerat et hic in eundem sensum: ut apud Plutarch. T. II. p. 247. c. muliebrem in modum vestitos viros εἰ φύλακας παρεῖχαν ὡς δὲ γυναῖκας. Narrant Herodotae simillimas historias antiquiores, Pausan. in Messen. p. 288., Polyæn, I. xx. 2.; recentiore, quae Thebis evenit, Xenophon. Ἑλλ. V. p. 331, 28. ubi, qui temulentos amatores, contrucidarent, viros Phyllidas ὡς γυναῖκας ἐσταλεμένους cum introduceret in conclave, εἰσέγαγον, inquit Xenoph. εὐς ἱταρίδας δὲ, καὶ ἐκάθισεν παρ' ἐκείνων. H. Steph. corrigens ἱταρίδα, quem enim, ait, locum particula δὲ habere hic potest? Saum habet in ironia aptissimum locum: εὐς ἱταρίδας δὲ, meretriculas scilicet! Apud eundem pro ἔθνη scribendum p. 359, 42. ἃ δὲ γὰρ ἡγήσασθε κατὰ θάλασσαν; vos, scilicet! mari duces eritis? Thucyd. p. 173, 77. ἡμῶς δὲ αὐτόνομοι δὲ ὄντες, καὶ ἐλευθέρι τῷ νόμῳ. Demosth. p. 52, 37. ἵνα δὲ αὐτόνομοι ὦσιν. Ut in re minuta, saepissime fuit in hac vocula peccatum, velut apud Euseb. c. Hierocli. p. 445. f. qui se Deum dicebat, strenue dicitur Iarchas bibiss, ὡς δὲ θεός, tanquam Deus videlicet! Olearius ista contextu censebat ejicienda. Ceterum ad Herodotae Brissinius de R. Pers. II. p. 275., comparavit egregium locum eadem narrantis Justinii lib. VII. c. 3. Laudatur ob illud facinus Alexander in Epist. Socrat. 28. p. 28. sed Xerxi tribuitur, quod fecerat Darius. VALCK.

CAP. XXI. 4. ἄμα τῶν κύνων] Rediit, quod expulsum citra gravem causam fuit. Putares Libanium T. II. p. 490. c. Megabazum ipsum fuisse peremptum opinari; sic enim, οὐδὲ γὰρ οἱ τοῦς περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείνοντας ἐν Μακεδονίᾳ, μετὰ τὸ δῦπνον λαφύρομένους εἰς Ἀφροδίτην ἀδικοῦν ὡς τῆς μήτης: h. e., Morello ver-

tente, neque enim qui Megabazum interfecerant in Macedonia, etc. Recte, ita si scripserit. Liber ab errore Rhetor erit, modo τοὺς παρὰ Μιγαβάζου pingatur, intelliganturque, missi ejus legati. Παρὶ et παρὰ ab amanuensibus misceri, norunt omnes. ὁ παρὰ τοῦ Ἀμφικτύωνος γυναικός, Alcmenes nuncius, in Luciani Dial. Door. X. 1. Wss.

8. δὲ δὲ ταῦτα κατέλαβεν] A Suidæ interpretatione, ἐπέλαβεν, ἐπείχῃ τῆς ἐπιτοῆς, non abhorreo, uti neque Abreschius Dil. Thucyd. p. 509. Ordo autem horum Herodoteo more confusor. Potuisset, ἀνδρὶ Πίρῃ τῷ διζήμενῃ τοὺς, etc. ex Reiaxi divinatione; cui equidem præpono, in MSS. hoc silentio, Valckenarii elegantem sententiam. Gygsam, Alexandri sororem, lib. VIII. 133. præterit minime. Wss.

9. τῶν διζήμενων τοὺς ἀπολομένους τῶν στρατηγῶν] Ut suum Noster recuperet, spero equidem in Codicibus inventum iri τῷ στρατηγῷ. Bubares, cui dedit et pecuniam et sororem suam Gygsam, Alexander in matrimonium, dux fuit eorum, qui missi fuerant ad inquirendos Persas interfectos, a patre Megabazo illic missus, lib. VII. cap. 22. Historiam tamen obsecrata veritate Justinus VII. 3. Interfectis omnibus, ignarus rei Megabazus, cum legati non redirent, mittit eo cum exercitus parte Bubarem, ut in bellum facile et mediocre. — Sed Bubares, amore filiae Amyntæ captus, omisso bello nuptias facit, depositæque hostilibus animis in adfinitatis jura succedit. Aut vocem non legit, aut lactans Valla non immerito censuit interpretatu difficilem: quod posuit vir clax, uni ex inquisitoribus interfectorum ductum, tolerari non potest: nam primum nunquam in tota narratione missi septem a Megabazo legati duces dicuntur, aut etiam dici poterant; qui suo singuli duntaxat venerant servitio co-

mitati: deinde non nobiles isti tantum Persæ perierant, verum διφθέρεται αὐτοὶ καὶ ἡ Σιρακηνή αὐτίαν. Ceterum suo iterum more turbavit ordinem vocabulorum Herodotus, qui fuisset naturalis, si sic legerentur collocata: κατέλαβεν δὲ (repressit eorum impetum: vid. Cl. Abresch. Diluc. Thuc. pag. 509.) Ἀλιζανδρῃ, δὲ ταῦτα (pecuniam et sororem) Βουβάρῃ ἀνδρὶ Πίρῃ, τῷ στρατηγῷ τῶν διζήμενων τοὺς ἀπολομένους. VALCK.

CAP. XXII. 4. καὶ οἱ τὸν Ἰν' Ὀλυμπίῃ] Omitti negligique subinde ante urbium ac regionum nomina præpositionem, dictum alias ad lib. II. 53. Herodotus in Ὀλυμπίῃ solet lib. II. 160. VIII. 134. Hellenodicas et eorum collegium Scaliger, P. Faber, Valesius, Perizonius ad Æliani Var. tali in luce collocarunt, ut tenebricosi nihil durent. Hic eorum tamen nomen ex scholio venisse codices testantur. Wss.

4. οἱ τὸν Ὀλυμπίῃ δίδωσιν ἀγῶνα, etc.] Τὸν Ὀλυμπίῃ ἀγῶνα Pindarus decet: ne Poëtarum quidem imitator Herod. vculam in omittre poterat, a Florentini Codicis scriptore prætermisam. Aliunde recipietur, opinor, οἱ τὸν Ἰν' Ὀλυμπίῃ δίδωσιν ἀγῶνα Ἑλλήνων, rejecta voce Ἑλληνόδικαι, interpretamenti loco posita. Alexandrum (lin. 7 seq.) οἱ ἀντιδιωρόμενοι ἔτιγον, φάμενοι αὐτὸν βαρβάρων ἀγωνιστῶν εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήνων: sic scribendum arbitror e marg. Steph. pro ἀγωνιστῶν. Macedonia Principem antagonistæ ἔτιγον. Hieronem Themistocles ἦγοντα εἰς Ὀλύμπια quamobrem ἔτιζε τῇ ἀγωνίᾳ; tradit Ælianus Var. Hist. IX. 5. sed tanta Themistoclis fuit auctoritas, ut venienti totius Græciæ cætus in Olympicis ludis adurrexerit, teste Pausania VIII. pag. 701. In Herodoto non significat ἔτιγον arcabant, sed arcere, nitebantur; irritum enim fuisse conatum sequentia mani-

festant, *ἐκρίθη τι ἵνα* "Ελλην, καὶ ἀγωνιζόμενος στάδιον συνίξαι τῇ πρώτῃ. In his addubito num forte scribi præstet, καὶ, ἀγωνισόμενος στάδιον, συνίξ. et stadio decertaturi nomen una cum primo nomine sorte excidebat: hoc mihi significare videtur verbum, alia in re magis usitatum: primum sorte nomen excidit, legitur apud Livium XXIII. cap. 3. ut primam ipsius et antagonistæ sortem exiisse optimus auctor significet; quæ verba sunt hæc Herodotea tractantis P. Fabri Agonist. III. cap. 12. extr. qui tamen aliam etiam ponit interpretandi rationem. Ab Hellanodicis Alexander *ἐκρίθη ἵνα* "Ελλην, atque adeo, qui ante Ὀλυμπιασίων ἐκινδύνυσιν ἐκκριθῆναι, ceteris etiam ornatus candidatorum dotibus, *ἐκκριθῆναι τὸ στάδιον*: quæ duo hac in re propria habent in eadem narratione Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 300, 15. et Plutarch. T. I. p. 603. v. vid. Philo Jud. de Nom. Mutat. pag. 1061. c. Ia. Casaub. in Athen. VI. c. 12. (Animadv. in Athen. T. III. nostræ edit. p. 453.) et Jo. Kühnius in Diog. Laërt. VIII. 47. Habitus autem est Alexander a severissimis iudicibus Græcus, non Macedo, *ἐπειδὴ ἀπιδίξαι ὡς ἴην Ἀργεῖος*, (lin. 9.) postquam Perdiccam, a quo genus ducebat, originis esse demonstrasset Argivæ et Heraclidem: vid. Herod. VIII. 137. Demosthenes quidem Græcam Macedoniæ Regibus denegat originem, Philippum et barbarum Macedonem traducens, cuius mentionem facit in Philipp. III. p. 69, 36. (p. 119. ed. Reisk.) tanquam οὐ μόνον οὐχ' Ἕλληνας ἴντες, οὐδὲ προσήκοντας οὐδὲν τοῖς "Ελλησιν, ἀλλ'—*ἐλίδρου Μακεδόνας*. Sed concionatoris ista sunt Attici atque osoris Philippi; modestius orator umbraticus Isocrates barbaros quidem Macedonas esse fatetur, Macedoniæ vero Reges agnoscit origine Græcos, et reges legitimos, quippe qui non in Græ-

cos at barbaros exercerent imperium, in Suasoria ad Philippum, laudis artificiosæ dispensatæ plena, p. 103. et 104. Sibyllæ dicuntur *Ἀνχούριος βασιλεῦσι Μακεδόνης*, Ἀργιᾶδῃσιν, apud Pausan. VII. p. 543. Thucydidī Regum maiores *Τημενίδαι, τὸ ἀρχαῖον ἴντες* ἔξ' Ἀργεῖος, lib. II. c. 99. et V. 80. vid. Isocrat. p. 88. d. Epist. Socrat. xxviii. et Maxim. Tyr. XX. 8. Apud Livium XXVII. 30. Argos venit (Philippus, Persei pater:) et curatio Heræorum Nemeorumque suffragiis populi dicitur ad eum delata, quia se Macedonum Reges ex ea civitate oriundos referunt: ipsos etiam istius ætatis Argivos ab se oriundos credidisse, docet aliunde ab istum locum Dukerus. VALCK.

7. οὐ βαρβάρων ἀγωνιστῶν ἵνα] Detersi sordes, orationem turpantes. Nunc ea Græca est, non prius. Græcis autem solis, non utique peregrinis, hoc est, aliunde quam e Græcia mera et antiqua oriundis, aditum ad Olympicum agone patuisse, optime hinc colligit eruditissimus P. Faber Agonist. lib. III. c. 12., illud etiam *συνίξαι τῇ πρώτῃ* ad commissionem, sortito fieri solitam, recte adplicans, ut prima Alexandri et antagonistæ sors exiisse significetur. De Argiva ex Heraclidis Alexandri origine accurate Noster lib. VIII. c. 137. Wess.

CAP. XXIII. 4. ἵτυχι μισθὸν δωρεὴν φυλακῆς] Inferius c. 124. *Μόρεσις τὴν Ἑδωνῶν*—*παρὰ Δαρτίου δωρεὴν λαβὼν* Histæus; quod et hic abunde fuisset. Nunc vocum sede mutata, *ἵτυχι δωρεὴν, μισθὸν φυλακῆς*, viri docti Pavius ac Reiskius præoptant. (At trajectio verborum est usitata Nostro.) Convenit nonnihil hoc Metrodori ex Epigram., Diophanti Arithmetic. lib. V. pag. 269. addito, *Πιστοτάτοις δμῶσιν ἱλασθῆναι καὶ ἄποινα, μισθὸν ὑπερσεῖς*. Plenius, sed copula interposita, Antigoni dictum, ἄλλ' ἰγὼ, δ' *μυράκιον, ἐνδραγαθίης οὐ πα-*

τραγαδίας μὲν καὶ δοξαὶς δίδωμι, in Stob. Seru. LXXXV. p. 497. Wess.

10. ἱγκτεῖσθαι πάλιν] Memini, ἱγκτεῖν, sive jus possessionum adquirendarum, saepe in fœderum tabulis obviam: in Thea. Muratorii p. MCLIX, 1. ΤΗΑΡΚΕΙΝ ΔΕ ΑΤΤΟΙΣ ΓΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝ, sic oportuit: eadem formula in Demosthen. Or. de Coron. p. 151. (p. 265, 7. ed. Reisk.) neque multum diversa apud Xenophont. Rer. Græc. lib. V. pag. 555. D. Vulgatum ne vero, an ἱγκτεῖσθαι scribarum peccatum sit, manet in dubio. Receptum simile habet in ἰστροποσιδίουσθαι, ἱμπαχίσσασθαι, ἱρβόσιεσθαι, aliisque pluribus. Elegans et hoc Taciti Ann. XI. 19. ac ne jussa exuerent, præsidium immunitivū. Wess.

Ibid. δὲ οὖν ἱγκτεῖσθαι πάλιν ἐν Θρητίῃ] Neque πτεῖσθαι alibi memini me legere, neque ἱγκτεῖσθαι, hinc in Porti Lex. receptum. Variant in talibus scripti Codices, et hic forte dabunt ἱγκτεῖσθαι, veram, ut autumo, lectionem. Quam a Dario petierat Mileti tyrannus Histæus in Edonide regionem, Μίλεται dictam, impetravit, V. 11., βουλόμενος ἐν αὐτῇ πάλιν πτεῖσαι: in urbe condenda deprehendit occupatum Megabazus, et simulatque Sardes venisset, docet ille Regem minus fecisse prudenter, qui permisit hominem Græcum in Thracia ἱγκτεῖσθαι πάλιν, urbem sibi possidendam acquisivisse. Frequenter occurrit in monumentis etiam lapideis ἱγκτεῖσις: quo sensu docebit ὁ πάνυ Τί. Hemsterh. ad Hesych. in voc. Ἐμπέμμεμα, occasione vocis Ἐμπέσις, ad quam vid. Clar. Alberti. Quidquid agrorum seu ædium quis in terra sibi patria comparatum possidebat, voce πτήματων significabatur; ἱγκτεῖσμα possessio dicebatur in regione peregrina; ἱγκτεῖσις, jus istiusmodi sibi possessionis acquirandæ. Κτήματα sic et Ἐγκτήματα distinguit

Demosth. p. 53. §. 49. (Or. de Halonn. p. 87. ed. Reisk.) et Ulpian. Hinc Ammonium, ut in Addendis notatum, emendavit H. Vales. Emend. IV. c. 3. Ἐγκτήματα talia memorantur Numeror. XXXI. 9. vocum collectoribus prætermis- sa. Scripsisse videtur Andocides de Pace, p. 25, 20. Χηρίσσειν καὶ τὰς ἀποικίας καὶ τὰ ἱγκτήματα (vulg. ἱγλημα.) ἵνα ἀπολάβωμι. (ἱγκτήματα recepit Reisk. p. 96.) Talia sunt quæ Xenophon vocat Ἀποικ. II. (cap. 8, 1.) p. 441, 19., τὰ ἐν τῇ ὑπεριχίᾳ πτήματα, opposita τοῖς ἐν τῇ Ἀστικῇ, sive τοῖς ἱγλημαίς. Verbum legitur Genes. XXXIV. 10., ubi Emmor ad filios Jacobi, ἡ γῆ, inquit, πλατεῖα, ἱγκτεῖται ἐν αὐτῇ. Demosth. c. Polyclem p. 667, 13. (pag. 1208. ed. Reisk.) meminit τῶν ἐν δαμοῶν καὶ τῶν ἱγκτεῖσθαι: hi sunt qui in demis non suis prædia vel agros possidebant. VALCK.

11. πολλοὶ κωπίς] Remiges audiunt Vallæ, Porto, aliis: error est, tolerabilis ille quidem, non tamen propagandus: cur enim, obsecro, multi remiges in Edonide Myrcino fuissent, et quamobrem hic illi commemorarentur? Imo multum illic fuit ligni ad remos faciendos apti: abietes ad naves fabricandas, ἴδη dicuntur κωπηγῆσιμος: succedunt κωπίς, ligna in remos. In Aristidis Themistocle, T. III. pag. 336. τὰ ῥήια, σχοινία Scholiastes MS. (editus etiam in Photii Biblioth. p. 698. ed. Hoesch.) interpretatur, Κωπίας δὲ, τὰ ξύλα τὰ πρὸς τὰς ἀπασας πτεῖσθαι: remos male Canterus. Hesychius: Κώπυς, (Κωπίς oportebat.) τὰ εἰς κώπυς εἰδὲτα ξύλα. Andocides Or. II. p. 21, 11. (p. 80. ed. Reisk.) εἰσάγαγον εἰς στρατιάν ὁμῶν οὖσαν ἐν Σάμῳ κωπίας. Aristoph. Acharn. v. 551., Τὸ νεώριον δ' αὖ κωπίων πλατουμένον: πλαγουμένον forte scripserat: (vulgatum Bruncckius tuetur:) non erat navale plenum remigibus,

quod absurdum cogitatu, sed lignis ad remos fabricandos aptis; ut bene Bergler. sequutus Scholiasten. Frequenter in his quoque fuit erratum. VALCK. — Et mihi quoque, jam tunc licet meliora in commentariolos meos relata habenti, tamen quum in hoc convertendo loco versarer dormitanti, accidit, ut remiges hic ponerem, pro quibus ligna conficienda remis idonea reponet prudentior Lector. S.

CAP. XXIV. 2. *μὲν δὲ ἄγγελοι σίμφας*] Corrigitur Lipsiæ *μὲν δὲ ἄγγελοι* vel *ἄγγελοι*: coherere enim cum ἱλγί: nuntiavit ipsi per nuntios. Atqui *μὲν δὲ* loco *μὲν δὲ ταῦτα*, post, deinde, *ἰκανὸν* est, sicuti *μὲν δὲ* sine additamento, teste Galeno in Hippocr. de Rat. Vict. pag. 84., et sexcenties in Musis. Crebra quoque de nunciis et litteris, *σίμφας Δαρίους ἰππίας* — ἱλγί: *ταῦτα*, lib. IV. 126., et Tomyris *σίμφασα κέρυνα ἱλγί: ταῦτα*, I. 206. Wess.

15. *καὶ ἐς λόγους μὲν ἀπικινύσται*] Bonum foret, modo schedæ faverent, *ἐς λόγους οὐκ ἀπικινύσται*. At reluctantur cunctæ, regis auctoritatis et eminentiæ specimen ostentantes. Quod de possessione veri amici rex, si fraus et simulatio afuisset, præclarum, et de Cyri sententia apud Xenophont. *Κερ. Παιδ.* lib. VIII. p. 235. B. Wess.

CAP. XXV. 1. *Ἀρταφέρνης*] MSS. *Ἀρταφέρνης*, ejusdemque filium *Ἀρταφέρνης τὸν Ἀρταφέρνηος παῖδα* nuncupant lib. VI. 94. et VII. 74. Eadem nominis scriptura in Æschyli Pers. v. 21. et, cum Græca esset origine, v. 769. *φρίνης γὰρ αὐτοῦ θυμὸν εὐκλαυττόφρον.* Clarius ibidem Critici, *Ἀρταφέρνης* ἐξ *ἰτυμολογίας* λήγεται ὁ τὰς φρίνας ἔχων ἀργίας καὶ ἀνικητίας. Male, ut opinor, in Persico hominis titulo; cui similis *Ἰνναφέρνης* in schedis lib. III. 70. At *Μιγαφέρνης*, *Τυνναφέρνης*, et Persica plura, eorum scriptiorem sollicitandam negant. Pla-

cuit *κατασπένθης*, sicuti lib. VII. 105. *καὶ ὑπαρχον ἐν τῇ Δαρίω τὸν κατασπένθης*, et hujus Musæ, cap. 94. Nam *κατασπένθης* *εὐφραν*, c. 92, 1. usu discrepat. Wess. — Forsan utroque fere modo Persicum nomen pronuntiare indigenæ adsueverant, Artaphernes et Artaphreneas. Sed credibilis est, Græcos, Græcas quodammodo formas extenuis nominibus induere solitos, idem in hoc nomine fecisse, adeoque Artaphernen suo arbitrio in Artaphreneas mutasse. Similiter Artaxerxis nomen, cum vocabulo *ἄρτης* cognationem quendam intercedere putarunt, in Artaxerzem frequentes mutarunt. S.

4. *τῶν παραβαλυσίων ἀνδρῶν*] Absentia ἀνδρῶν ex manu exaratis ingrata non foret, nisi iterum *στρατηγὸς δὲ τῶν παραβαλυσίων ἀνδρῶν*, lib. VII. 135. Illud (lin. 6.) *ἐπὶ χρήμασι δίδωσι δίκην ἰδίας*, in judice Sandoce, pecunia corrupto, redibit VII. 194.; nec longe abit, *ἐπὶ νόσῳ χρήμασι*, lib. III. 38. Belle quoque Eustathius *ἀνθρωπίνην* (lin. 7.) exemplis *σαυρίνης*, *λιοντίνης*, *αἰγυῖνης*, videlicet *δεφῆς*, contra insultus munivit. Wess.

7. *ἀπιδίμει πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην*] Talia Herodoto peculiariora non debuerant a Porto prætermitti. Multa colligens, in quibus *δορὰ* supprimitur, Eustathius in Iliad. γ'. p. 283, 36., *σας* *Ἡρόδοτος*, ait, *κῦται καὶ Ἀνθρωπίνη, ἡ τοῦ ἀνθρώπου δορὰ ἐν τῇ σφάξῃ*, etc. Attigit et in Od. x'. p. 379, 40. Latet illud apud Athenæum alicubi. (Fieri potest: sed nec nunc memini equidem, nec adnotavi.) Crudele supplicium, quæ vivis hominibus cutis detrahebatur, Persis in usu fuisse Brissonius docet de Regn. Pers. II. p. 330. conf. clar. Wesseling. in Diodori XV. 10. Ex Herodoto Valerius Max. VI. c. 3. ext. 3., Cambyses, inquit, mali cujusdam judicis ex corpore pellem detractam sellæ intendi, in eaque filium ejus judi-

caturum considerare jussit. Quod sequitur (lin. 7.) *σπαδίξας*, probè notæ est, et in Glossar. redditum *ἰνδιίρας*; quid sit *σπαδίξ*, ibidem traditur atque alibi. VALCK.

7. *σπαδίξας δὲ*] Rarissimum vocabulum explanat Scholiastes, *Σπαδίξας, ἰνδιίρας. Σπαδίξ γὰρ φλαῖς ῥίζης περιίνης· αἱ δὲ, φοίνικος ῥάβδον*. Male fortasse *ἰνδιίρας*, pellem detrahens: cetera ad verbi originem proba. *Σπαδίξ*, avulsus e palma termes cum fructu, apud Gellium Noct. Attic. II. 26., *ἰντὺς σπαδίξ*, diffractus ejus ramus, *πηγάτου αλάδος*, in Nicandri Alexiph. v. 528., neque a vero alienum, quod Glossator de cortice radice iligna discerpto. Ea omnia *σπαδίξων*, ex *σπᾶω* progenitum, scindendi potestate instrunt, lacinatamque et dissectam Sisamnis proponunt cutem. Non nescio eruditos aliorum conatus, neque tango; Stephanum, Portum, Salmasiumque ad Solin. p. 291. secutus. Addo obiter Agathiam Schol. lib. IV. p. 93. hujuscemodi supplicii auctorem haud consulto Saporem regem perhibuisse, ac male de eodem addubitate Ammianum lib. XXIII. 6. Melius Diodorus, lib. XV. 10. cujus rationem non neglexit Valesius, uti nec Nostri. WESS.

CAP. XXVII. 5. *Αἰνίη δὲ τοῦτον ἦδε*, etc.] Lycaretum hæc si tangunt, quæ plerorumque opinio, sequentia violentæ ejus mortis causam explicabunt: turn *ἄνιος πακῶν ἦν* (CAP. XXVIII. 1.) necessario mutationem subibit, datum aut *αἰνὴς πακῶν*, dira perpressus est, ex Pavii hariolatione, aut *ἀνάπλιος πακῶν ἦν*, malis coopertus est, ex mea olim, aut *ἄνιος πακῶν*, ut Portus, aut aliud quidpiam consimile: neque enim id, quod legitur, ad necem ducit truculentam. At de Lycareto mollissime Scriptor *εἰλεοντῆ*, nulla flagitii adpersa macula, neque, ut alioqui solet, *κα-*

κῆς τὸν βίον εἰλεοντῆ. Lemno præterea is præerat, oræ maritimæ nequaquam, sed Otanes, (cap. 26, 1 seq.) *εἶσι δαδῆχαι γινόμενος εἰς στρατηγίης* Megabazi; qui quidem Persa origine, et memor paterni supplicii, alios neglectæ in Scythas militiæ, nonnullos ob divexatos post infaustam expeditionem Persas accessere potuit, ad opprimendos certe hoc colore uti. Bene de illo *τοσούτα ἱεργάσαστο στρατηγῆσας*, hæc in præfectura designavit. Ex his consequens est, ut *ἄνιος πακῶν ἦν* de Otane dicatur. Hesychius *Ἄνιος, ἔφρασι, ἰνιῶ, ex Πόστα* Iliad. γ'. 84. ubi Schol. *ἄνιος, ἄνιος ἰνῆς, τοσούτοι, φωνῆς καὶ θαλάσσης*. Addit CL. Alberti, dictum Nostri elegans esse, atque ab aliis non intellectum. Mihi de prima voce dubitatio nulla: qui utramque conjunxerit, nullum novi. Id constat, multa Herodotum sibi priva habere, et florente Ionismo vigere potuisse quæ ob desuetudinem nobis molestiam creant. Utcunque fuerit, in constantissimo Codicum consensu acquiescam, donec melior et hilarior adfulserit lux. Clar. Reiskii suspicio *ἄνιος πακῶν ἦν* laude non caret. WESS.

Ibid. *Αἰνίη δὲ τοῦτον ἦδε*, etc.] Cum vicinis ista, me judice, non satis apte cohererent. Quæ sequuntur, *πάντας ἠνδρα-σπαδίξας* usque ad *στρατηγῆσας*, illa non Lycaretum, sed spectant Otanen, *τὸν παραβαλαρόνιον στρατηγὸν*, qui Megabazo successerat: forte versus aliquot hic interciderunt. (CAP. XXVIII. 1.) *Ἄνιος πακῶν* non videtur Eustathio lectum, Homeream vocem *ἄνιος* sæpe tractanti, quam poeticam censet *λίξην, καὶ ἐσάρβαλον εἰς λόγον πικρῶν*. Reiskio quod venit in mentem, *ἄνιος πακῶν* mihi quidem non displicet. VALCK.—Mihi vero, umice hoc verum esse, persuasum erat, etiamque nunc est. Herychius: *Ἄνιος, ἀνάπλιος*. Fuit igitur Ionibus, maritimam oram incolentibus, (cap. 25, 4.) bre-

vis quaedam malorum intermissio. Cæterum vide Var. Lect. (ed. S.) in Cap. xxvii. 6. et xxviii. 1. S.

[Male adfectum locum ita sanandum existimat Bothius, ut lin. 5. legatur Αἰτίους δι τούτου ἦδη πάντας, etc.] istaque omnia, usque στρατηγίας, proxime subjiciantur illis lin. 2. ἀνὰ χρέον ἱκανώθησαν. S.]

CAP. XXVIII. 5. καὶ τῆς ἰωνίης ἦν πρόσχημα] Ornamentum, sive, uti Thomas M. et Triclin. ad Soph. Elect. v. 683. καλλώπισμα. Tale Strabonis lib. X. p. 691. n. [p. 450. c. ed. Cas.] τὴ δὲ παλαιὴν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ πόλιστα: et lib. XI. pag. 786. (pag. 516. n. ed. Cas.) ex Apollodoro Adramyteno, τῆς συμμάχου Ἀργιανῆς πρόσχημα εἶναι τὴν Βακτριανήν. Talia Plutarchi, Aristidis, Appiani, atque aliorum, quæ exscribere non vacat. Wess.—Quod in nostro exemplo καὶ ἰωνίης legitur absque articulo, id typothetæ lapsu factum, voculam τῆς temere prætermittentis; qui error diligentiam Correctoris effugit. S.

8. Πάρει κατήρευσαν] Hoc malui ex scriptis, quemadmodum cap. 29. οὗτω Μιλησίους κατήρευσαν, et Musonius in Stob. Serm. I. p. 20. φίλους διαφερομένους καταρετίζοιμι. Wess.

Ibid. κατηρετίσαντο] Syllabam delem rem male geminatam, ut legatur κατήρευσαν, quod præbet margo Steph. quodque paulo post recurrit, οὗτω Μιλησίους κατήρευσαν Parii; quos sibi dissidentes Milesii pacis sumserant reconciliatores, καταρετισσῆρας, qualis Cyrenæis fuerat Demonax Mantinensis, IV. 161. φίλους διαφερομένους καταρετίζω legitur apud Stobæum, pag. 20, 46. et alibi. Propriam verbi vim in scissis resarciendis ait propius respicit Herod. V. 106. ἵνα τοι κίβη πάντα καταρετίσω ἰς τὸ αὐτό, prouti legitur in MS. et recte scribit Wetsten. in Matth. iv. 21. VALCK.

CAP. XXIX. 5. ὅπως τινὰ ἴδωιν ἀνισσηνύειν, etc.] Adstipulor Reiskio et Abreschio, in ἀνισσηνύειν primitus fuisse arbitratris, præpositionemque a præeunte verbo absorptam: neque inprobo ἀνισσηνύειν χόρην de neglecta et desolata regione, etsi apud Themistium, quem Abreschius subministravit, Or. XXII. p. 280. τόπος ὑψηλὸς τι καὶ ἀνισσηνός. Clarum est, χόρην ἀνίσταται hic indicari. Acclivis regio debetur Gronovio, neglexerat Valla. Wess.—Mihi hoc innuere visus erat Scriptor, in planitie, in vicinia urbis, agrorum culturam fuisse neglectam, in superiore vero regione diligentes nonnullos prudentesque cultores fuisse repertos. ἀναστήματα γῆς sunt edita loca. βουνιὴν ἀναστήματα τόπων γνωρογῆσιμα, de alia quidem regione agens, memorat Diodorus Sic. V. 40. E. superiore dein regione in urbem rursus κατίβησαν (descenderunt) arbitri. S.

11. καὶ τῶν δημοσίων οὕτω, etc.] Probabilis ratio, qua et Æschines in Timarch. p. 22. pr. conficit, ὅτι τινὰ τρέπον (ὁ κηρύμνους) διοικεῖ τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, ὡς παραπλησίως αὐτὸν καὶ τὰ τῆς πόλεως διοικῆσαντα: et Icti Romani, tutorem suspectum ex eo, quod in alia male versatus sit, lib. III. 8. Digest. de Susp. Tutor. Non addo in re, usu sæpe cognita, Luciani Epigr. apud Stob. Serm. XV. p. 152. Wess.

CAP. XXX. 2. ἄνδρες τῶν παχίων] Sæpe παχίως in Musis ditiores, quorum ἔλβεσ ἀγαν παχυνθεῖς, opulentia valde crassescens, uti graviter Æschylus vii. contr. Theb. v. 777. Contra aliorum usu οἱ παχίως, quorum mens (sive, ex Sacris Litteris, καρδία) ἱσαχύνθη, stolidi crassoque sub aëre nati. Culte de his omnibus Cl. Schultensius in Salomon. Prov. c. xiv. 24. Wess.

10. δύναμιν τινα] Aliquantum copiarum: Valla. Fac tantillum petisse co-

piarum, qui noverant, *ἐπτανηχιλίην ἀσπίδα Ναξίους εἶναι*, unde tandem pendebunt sequentia καὶ παύλθουσιν ἐς τὴν ἰωῦ-
τῶν? an ab ἰδίοντο? Non opinor: voculam τῶν mutemus in ἴν: ut exules Naxii rogarint Aristagoram, εἰ καὶ αὐτοῖσι παρὰ τοῦ δυνάμει, ἵνα παύλθουσιν ἐς τὴν ἰωῦ-
τῶν, vellet-ne sibi copias dare, ut in patriam possent restitui: voce depravata, καὶ necessario debebat insereri. Sæpissime, quando præcedit εἰ, subjectum ἵνα jungitur optativo: necesse non arbitror ut in eam rem exempla congeram. Ut hoc tempore plebis injuria Naxiorum optimates per seditionem e patria fuere fugati, similis seditio quinquaginta circiter annis ante Naxum agitaverat, quam ex Aristotelis Rep. Naxiorum narrat Athen. VIII. p. 348. v. VALCK.
—Speciosa utique viri doctissimi conjectura; quæ tamen, quum nullum in libris patrociniū inveniāt, quumque locum tueri vulgata scriptura possit, in contextum ab Editore recipi non debuit. S.

21. τῶν δ' ἐπτανηχιλίην τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ] Ultima prudenter et circumspecte addita. Dederat oræ maritimæ præfectum Otanem, cap. 25., ejus præfectura eopse tempore fungentem: verum in Thracia illa, atque ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Hic Artaphernes Asiam, in Ægæum porrectam mare, procuravit. Duo, florentibus Persarum rebus, oræ maritimæ videntur præpositi fuisse, Europææ et Asiaticæ: hanc Hydarnes, regnante Xerxe, sibi injectam habuit, lib. VII. 135. Thucydidi στρατηγὸς τῶν πᾶτων audire solet, qualis Tissaphernes in ejus lib. VIII. 5. WESS.

CAP. XXXI. 2. ὡς Νάξος εἴη ἤστος] Laudare non debeo codices e quibus ἤστος exulat. Persæ cum Cycladum insularum nullam tenerent ditione, qui potuit Aristagoras, nisi imprudenter, Naxum, tacita illius positura et indole,

VOL. IV.

Persæ occupandam propinare? De Cycladibus Eustath. in Perieg. v. 525. et eo prior Strabo lib. X. pag. 743. v. (p. 485. ed. Cas.) WESS.

4. χρέματα δ' ἵνι πολλὰ] Quandoquidem Eustath. et tot membranae, χρέματα δὲ ἱχυ dilucide ostendunt, eo in dissensu electionis arbitrium est. Accedo Gronovio, editumque amplector. Sic lib. I. 181. ἄγαλμα δ' οὐκ ἵνι οὐδὲν αὐτοῖσι ἰνδρύνουσιν: et cap. 183. ἵνα ἄγαλμα μίγα τοῦ Διὸς ἵνι πατήουσιν χροῖσιν. Plura se ultro offerent, collecta a Raphelio in S. Paulli Epist. ad Galat. III. 28. WESS.

8. ταῦτα μὲν γὰρ δίκαιον] Nolo, rixosus ne videar, hoc proscribere, probe gnarus, ab Aldo si δίκαιον venisset, et Florentiæ δίκαια maluissent, primas fuisse ablatum. Olim certe ita loquebantur. Noster lib. VIII. 111. οὐτω τί σφι κέρτα δοτῖα εἶναι τὰ χρέματα: et IX. 22. οὐ σκίτοι δίκαια ἰσὶ τοῦ πατρίως στρατιώμενοι. Thucydides VIII. 106. καὶ ἰνέμισαν σφίσιν ἵτι δυνατὰ εἶναι τὰ πρᾶγματα—περιγινέσθαι, ubi doctissime Dukerus. Alia consulto negligo. Post nonnulla (lin. 14.) αἰεθῆναι Arch. glossam olet. Conf. cap. 97. WESS.

16. Σὺ δὲ εἰς οἶκον τὸν βασιλῆος] Fluxit ex Orientis more, quo οἶκον βασιλῆος regnum regiamque familiam describebant. Tale Hebræorum מלכות בית, οἶκος βασιλείας, et sæpissime iteratum בית המלך, tum מלך בית. Sic lib. VI. 9. οὐν τις ὑμῖν εὖ ποιήσας φανήτω τὸν βασιλῆος οἶκον: et lib. IX. 106. Rex quoque Artaxerxes in litteris, modo genuinæ fuerint, ad Hippocratem, φίλον οἶκῳ βασιλείας τίθισα, μὴ φιδόμενος ὄλβου. Quo super titulo nonnulla Casaubonus Exercit. ad Baron. XIII. p. 214. WESS.

CAP. XXXII. 9. εἰ δὲ ἀληθὴς γιᾶ λόγος] Non reluctabor, ubi ex scriptis γὰ ἵστω accesserit. Hinc autem diluci-

C

cide patet, Herodoto, hæc cum commen-
taretur, cognitam non fuisse Pausaniæ,
qua Xerxis filiam sibi procatur, episto-
lam apud Thucydidem lib. I. 128. quem
Diodorus et Cornelius Nepos auctorem
habent. Liqueat insuper, *ἡρώεσσο* non
ultra desiderium porrigi oportere. Wess.
Similiter cap. 47, 2—4. Philippus
quidam memoratur *ἡρωεσμίνας*, quidem
Τήλως θυγατέρα, ψινυθείς δὲ τοῦ γάμου.
S.

CAP. XXXIII. 4. 1: *Καύκασο*] Si
Casus Chio foret vicinior, ex ea *Καύκα-
σον* formatum putares, uti in his Aristi-
dis T. I. p. 546. ed. Jebb: *καὶ οὖν Κέρ-
κωθεν μὲν καὶ Καύκασον, καὶ ἄλλας θέσους,
οἰκουμένης ἰστέν ἰδίῃ*. Rhetor enim καὶ
Κάσων dederat. Verum situs et ventus
Boreas Casum excludunt. Caucasus,
an Caucasæ, portus is, seu navium statio,
vero nomine fuerit, non finio. Tacent
veteres, Delphinium, Phanas, et *Γιρόντων
λιμὴν* insulæ tribuentes: posterior est
in Hist. An. Æliani lib. XII. 80. Wess.

11. *διελόντας*] Nonne ad sententiam
διελώντας accommodatus? *Διελώντας*
— *κατὰ τοῦτο*, ad hunc modum per
navis foramen trajicientes, ut caput, etc.
Simili confusione *ἔξελόντα* *Πισιστρατί-
δας*, et *ἔξελώντα* membranæ lib. V. 68.
Vulgatum, ex Hesychio *διαμερίζαντας,
διανέμειντας*, indicabit. Wess.—Erecte
quidem *διελόντας* habere videtur; nam,
quum caput foras spectaret, corpus ve-
ro introrsum, erat adeo homo ille qua-
si divisus, et' per foramen illud medius
interceptus; qua notione simile huic
verbum *διαλαμβάνω*, quum alibi, tum
lib. IV. 68, 8. positum vidimus. Jam
vero *κατὰ τοῦτο* non significabit hoc
modo, sed eam ob causam, ut frequenter
alias, V. 3, 6. 37, 1. VI. 1, 4. 44, 17.
etc. Itaque delendum comma fuerit,
quod post *ῥῆσαι* parum commode a nobis
interpositum est: connexa enim sunt
ῥῆσαι κατὰ τοῦτο. S.

15. *παραίτητο τὸν Πέρσην*] Persam
exorare nitēbatur poemam deprecando.
Huc spectans Schol. in Aristoph. Vesp.
v. 1249. *Παρηγίτο, ἐντὶ τοῦ ἱεροῦ,
παρακάλει, παρ' Ἡρόδοτον*: verba tum ex-
citat quæ hic leguntur; eademque de-
dit Suidas. Plene Xenophon, *Λατομ.*
II. (c. 2, 14.) p. 433, 10. *τοὺς μὲν
διδότι παραίτηση συγγνώμης εἰς ἑαυτοὺς, εἰ
τι παραημίλητας τῆς μητρὸς*. Zonaras in
Lex. MS. *Παραίτομαι εἰ, καὶ παρα-
τήσεται τὸ πρῶγμα, καὶ παρατήσεται αὐτὸν,
ὅς δι' αἰγίων ἄλλ' οἷον, ὅτι παραίτομαι εἰ
συγγνώμην ἔχων, καὶ παραίτομαι εἰ μὴ
χαλεπαίνειν*. *Πιστοῦν, τοὺς μὲν διὸς πα-
ραιτήση συγγνώμης εἰς ἑαυτοὺς*. Ista non
dedit Suidas, qui multa descripsit ex Zo-
naræ Lexico, quod ex Jo. Sambuci Bib-
liotheca Fr. Sylburgius habuit utendum:
ad Xenophontem spectantia Jo. Leun-
clavius illinc excerpserat: hæc excerpta
ad H. Stephanum missa non recepisse
se queritur Leunclav. in Append. Xe-
noph. p. 1142. Pervenerunt ad Is.
Vossium, hinc in Bibliothecam Leiden-
sem. VALCK.

17. *ἐντρίχον*] Sucoensuit Aristago-
ræ; nam lene nimis, vituperavit. In
Apollonio Rh. III. 516. *Τελαμῶν δὲ
Θυμὸς ἐρίσθη σπινθηρόμενος δ' ἀνέρουσι βούς*.
Pindarus Nem. Od. I. 59. *Ἀλλὰ θεῶν
βασιλῆα σπινθηροῦσα θυμῷ*, ubi præter alia
Critici, *ὀπιερχοίσα τῇ θυμῷ*. Quod
post pauca (lin. 19.) *ἰμίοι πειθίσθαι*, tan-
quam singulare et rarum lib. I. 126.
examinavimus. Utrumque auctorita-
tem codicibus, qui superius c. 29. *τού-
των ἴταξαν πείθισθαι*, addit; atque in ta-
libus caute procedendum, neque falcem
criticam temere sumendam, commone-
facit. Wess.

18. *Σοὶ δὲ καὶ τούτοις τοῖσι πράγμασι
εἰ ἴσται*, *Valla*: quid tibi, inquit, est
cum istis negotiis? Noverat vir doctis-
simus, non sic loqui solere Romanos;
sed, quid isthic tibi negotii est; et, quid

tibi cum istis est negotiū. Non aliter Græci solent. Videor mihi suum Herodoto restituisse corrigendo: Σὺ δὲ καὶ παύσαι· πρῶγμα εἰ ἴσσι; οὐ δὲ ἀπίσταναι, etc. Quid vero tibi cum his est negotiū? an non te misit, etc. Jam primum vide mihi quæso quantilla sit mutatio; ex τούτοις aliam repetitum, ut millies evenit, τοῖς delevi: deinde πρῶγμα in talibus est ex more recepto; sæpius tamen omitti solet ut apud Latinos. Quod apud Terentium, Quid tibi rei mecum est? apud Plautum dicitur, Quid mecum est tibi? Stichī II. 2, 9. Eadem ellipsi Livius VIII. 25. Lucanī atque Apulī, quibus gentibus nihil ad eam diem cum Romano populo fuerat, in fidem venerunt. Bene loquitur Herodot. V. 84. εἰ δὲ Λιγυῖται ἴδουσιν, σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοις ἵνα εὐδὲν πρῶγμα: qui locus vel solus, ut puto, correctionem satis adfirmaret. Demosthenes, qui c. Aphob. p. 517, 48. scripserat, εἰ τῇ νύκτι καὶ τῇ βασιλείᾳ; plene dixit pro Cor. p. 186, διαμένοντες μηδὲν ἵναί τε καὶ Φιλίστῳ πρῶγμα. Comicus Nicomachus apud Athen. VII. p. 291. α.

"Ἔστω γλωττιζῶν δὲ καὶ τοὶ πρῶγμα εἰ;

Variat structuram Plutarch. T. II. p. 52. c. In eundem sensum Comicus apud Stobæum, p. 501, 4. Τίς γὰρ παύσεται καὶ τοῦτῃ κοινοῖα; Philostr. p. 662. Σὺ δὲ εἰ καὶ Πρωτισίλει πονῶν; hoc in talibus multo frequentius tандendum valet ac in Herod. πρῶγμα. VALCK. — Velles in uno saltem vetere libro vel levissimum vestigium emendationis Viri doctissimi æstaret. Potuit atque adsuevit Scriptor noster variare formas orationis. Sed, vetum si quæris, nihil omnino habet vulgata scripturæ, cur mutatum mallet. εἰ ἴσσι utique idem valet ac εἰ πρῶγμα ἴσσι; At quidni, ut sexcenties alias utque in illo

Demasthenis εἰ τῇ νύκτι καὶ τῇ βασιλείᾳ; et in notissimo illo εἰ καὶ καὶ σοί; sic et h. l. omitti vocah. πρῶγμα potuerit, cuius ingrata futura fuisset repetitio. Denique planissima verbis sententia inest: Hæ res quid ad te pertinent? S.

CAP. XXXIV. 5. καὶ τοῦτοις ἰσάζοντο] Duo verba καὶ τοῦτοις, ex anterioribus, ut hariolor, huc migrantia, si deforme, neutiquam reducerem. Turbant orationis habitum adjuncturam, sive ἰσάζοντο cum Valla et Porto ex ἰσάζονται, farcire, seu ab ἰσάζονται derivaveris. Prius insolitum mihi quid præfert, respuitque εἰνα καὶ ποτα, non profecto ita facienda sarciendaque, ac εἰ τοῦτοις fortasse; posterius, ista si exulent, aut ἰς τοῦτοις, quæ Cl. Reiskii suspicio, scribatur, vero non disconveniet. Ipæmet scriptor viam emunit lib. I. 190. ubi Babylonii περισάξαντο εἰς τὴν ἰστίαν πόρτα πολλῶν, ante plurium annorum conneatum importarunt: et VIII. 20. οὐδ' ἱκανοῖσιντο οὐδὲν, οὐδὲ περισάξαντο Eubœenses. Wess.

Ibid. καὶ τοῦτοις ἰσάζοντο] Non miror in forma verbi, Grammaticis haud animadversa, Vallam, Portum similesque hæsisse literatores; ille murorum refectionem, quam ἰπισκωνὴ vocant, significari credidit: Portus reddidit muros muniverant, retulitque ad Σάρτυν. Verum vidissent, si similia compararent Herodoti I. 190. Babylonii παυλάθησαν ἰς τὸ ἔστω, in urbem autem, obidione prævia περισάξαντα εἰς τὴν ἰστίαν πόρτα πολλῶν, jam ante comportaverant permultorum annorum conneatus: id ipsum Portus etiam adnotavit, intellexitque VIII. 20. οὐδὲ ἱκανοῖσιντο οὐδὲν, οὐδὲ περισάξαντο. Non facile reperietur, qui præter Herodotum adhibuerit ἔξανται, ἰσάζονται, περισάξανται. Quæ habet ἡταις et ἰσάοντα, illa reperiuntur etiam apud alios ietius etiam statitis. Jam vero καὶ τοῦτοις ab imperito positum sum.

picor, et ab Herodoto scriptum, ad opugnationem autem tolerandam sese paraverant, καὶ οὐκ ἐν τῇ πόλει καὶ πρὸς τὰ ἐν ταῖς ἀγροῖς, id est in τῇ πόλει καὶ πρὸς τὰ ἐν ταῖς ἀγροῖς, et esculenta potulentaque curaverant intra urbem importari. Primum ἐκ τῶν ἀγρῶν τὰ ἐν ταῖς ἀγροῖς ex agris omnia comportaverant in urbem, quæ quidem essent mobilia; pro more degentium in istiusmodi regionibus, in quibus una præsertim urbs tantum esset muro munita. De Naxiis locupletibus scribit Aristot. in Rep. Naxiorum apud Athen. VIII. p. 348. α. τῶν παρὰ Νάξις εὐπόροι οἱ μὲν πολλοὶ τὰ ἄστυ φέουσιν, οἱ δὲ ἄλλοι διασπαρμένους κατὰ χώρας. Eadem ratio fuit in Attica; sæpius itaque leguntur, in historia quoque recentiori, tempore Philippi et Alexandri, (Dionys. p. 140, 68. Diodor. Sic. T. II. p. 162.) omnia mobilia e pagis in Athenas Attici comportasse; inprimis bello Peloponnesiaco: præter Thucyd. testis est Aristoph. 'Ιστ. v. 789. et 802. 'Αχ. v. 72. Εἰς. 631. ubi Schol. διὰ τὰς συνήξεις τῶν πολέμων ἐσβαλὼς ἐκ τῶν ἀγρῶν γήματα εἰς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. VALCK.

12. ἀπαλλάσσονται] Male Mediceo eveniat, cujus imperio Græcis inauditum ἀπαλλάσσονται sermonis ornatum fœdavit. Sexcenties illibatam sedem, quod restituiimus, tuetur, et inconsulto unius jussu novam induere speciem debuit? WESS.

CAP. XXXV. 2. ἐκπληρῶσαι] 'Εντελίσαι Arch. acceptum glossæ fero. WESS.

5. ἀπακρίβησθαι] 'Απακρίβησθαι instauratum a Gron. laudibus fert D'Orville ad Chariton. lib. I. 12. p. 127. Ego ἀπακρίβησθαι non adspernor: tritum enim olim, cui passivum recentiorum acumen substituit crebro. Dederat Aldus πολλὰς ἱλαρώσεις: maluerunt ἱλαρώσεις, lib. VI. 11. Talium co-

piam post Küsterum et Dukerum conduxit Hemsterhusius ad Thomæ Τιμήσαι et Pierisonius in Moerid. p. 367. WESS.—Sic c. 34, 4. πολιορκησόμενοι, ubi πολιορκησόμενοι expectasses. 8.

6. τὸν ἱστορικὸν τὴν κεφαλὴν] "Æneas in Poliorcetico et Polyænus l. 1. idem tradunt." GALEUS. Quæ Gellio vocatur Noct. Att. XVII. c. 9. inopinabilis latebra barbarico astu excogitata, sic ipsi denarratur, ut alium sequutus videatur auctorem, qui fraudem magis fecerit verisimilem. Ex Herod. rem enarrat Tzetzes Chil. III. v. 512. et IX. v. 228. etc. Sic autem Æneas in Poliorcet. c. 31. ut ipsa retinuerit pleraque omnia Herodoti verba: 'Ἰστιάης βουλόμενος τῇ 'Αριστάρχῃ σημῆσαι (excidit ἀποστέλλει) ἄλλως μὲν οὐδαμῶς εἶχεν ἀσφαλῶς δηλῶσαι, ἅτε φυλάσσειν τὴν ἰδὴν, καὶ οὐκ εὐπορον (ἢ addendum:) γράμματα λαθεῖν φέροντα.—tandem τὰ δὲ στίγματα, inquit, ἰσήμενοι δὲ δι' αὐτῶν. secundum Herod. ἀπόστασιν. Auctore Polyæno l. 24. capiti hæc litterarum inerant notæ: 'Ἰστιάης 'Αριστάρχῃ. 'Ἰστιάης ἀπόστασιν. VALCK.

CAP. XXXVI. 7. ὁ λογοποιὸς] Idem Hecateo titulus, lib. II. 143. V. 125.; etiam Æsopo lib. II. 134. sed diversa ratione; hic fabulator, ille historicus, ex justa Vossii de Histor. Gr. lib. IV. 3. opinione. Bene Harpocratio, Λογοποιὸς, ὁ ὅς' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος, ex Isocrate et Nostro, ubi docte Maussacus et Valerius. 'Ἡκαταίος, ὁ λογοποιὸς Arriano 'Αναβ. II. 16. Λογοποιὸς, historiarum scriptores, Xenophonti Κορ. παρ. VIII. p. 229. d. aliisque. WESS.—Pari ratione ipse etiam Herodotus noster, quum aliis, tum Arriano 'Αναβ. III. 30. λογοποιὸς nominatur. 8.

10. ναυκράντες τῆς θαλάσσης] Una voce θαλασσοκράτες Thucydidi lib. VIII. c. 83. dicuntur Chii Milesique; qua forma Herodoto VI. 9. sunt ναυ-

πρότεροι: hanc ego vocem Thucydidi libenter restituerem p. 391, 98. (lib. VI. c. 18.) ubi vulgatur in Alcibiadis oratione: καὶ ἀπειλῶν αἱ οὗτοι παρίζουσι· αὐτοκράτορες γὰρ ἰσχύει καὶ ξυμπάντων Σικελιωτῶν. Athenarum quidem civitas raturum erat habitura quidquid egissent Alcibiades et collegæ, imperatores αὐτοκράτορες constituti: sed hic vocem non convenire sensit et Schol. Corrigo primum παρίζουσι· αὐτοκράτορες γὰρ, navium enim copia præstabimus omnibus Siciliensibus: sed scripsisse puto Thucydidem αὐτοκράτορες: ubi vulgatur alterum, αὐτοκράτορες præbent optimi Codd. p. 370, 84. p. 373, 91. In Herod. si vel codex daret αὐτοκράτορες, alterum satis adfirmaret nomen usitatissimum Ναυκράτορες. VALCK.

18. in τῷ πρώτῳ τῶν λόγων] Non dissentio a MSS. Alibi in ταῖς πρώταις τῶν λόγων, lib. VII. 93. uti et Strabo lib. XV. p. 1011. B. (p. 690. A. ed. Cas.) Τὰ vero in Βεργυλίδῃσι Croesi donaria lib. I. 92. annumeravit; quæ ex Hecatæi saniore suasu Aristagoras in usum si vertisset, multo fuisset contra Persas instructior, ac Xerxi ea interveniendi atque auferendi præcidiasset occasionem. Geographum vide lib. XIV. p. 941. B. (p. 634. C.) WESS.

CAP. XXXVII. 3. Τερμύρις] Auspicis utor Schedarum, quibuscum Steph. Byz. Τέρμια, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τερμύρον ὁ πόλις Τερμύρις. Fuit in Cariae Lyciæque finibus. Cariae Τερμύριον et χωρίον Τέρμια agnoscit Strabo lib. XIV. p. 971. A. (p. 657. B. ed. Cas.) cui Cariae in situ Herodotus lib. VII. 98. congruit. WESS.

8. Ἰσομήνην ἱστάμεν τῇ Μιλήτῳ] Laurentius statum reipublicæ Mileti constituit, haud plene. Ἰσομήνη et Τυραννίς contra se ponuntur; estque illa juris quædam inter cives æqualitas, qualis populari in statu. Mæandrius post Po-

lycratis, tyranni Samii, fata dilucide, ἰσὺ δὲ ἰς μέσῳ τῇ ἀρχῇ ἐστὶς, ἰσομήνην ὁμῶν προσαγορεύει, lib. III. 142. Viss ibid. c. 80. WESS.

CAP. XXXVIII. 3. οἱ πλείους ἀπίσαν] Expunxi (αὐτῶν) pronomen, ex prægressis inculcatum temere. Tyranni abierunt quidem, sed civium voluntate dimissi; Histæus, Tymnæ filius, in castris deinceps Xerxis fuit, lib. VII. 98. Atque ea expedita satis: molestissima, quæ consequuntur, (lin. 8.) ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης — ἐξυρεθῆναι: ultimum ai nusquam foret, leni fluere oratio tractu: cum mordicus tamen scripti retineant libri, Pavii molimen ἴδεις — συμμαχίη τινός οἱ μεγάλη ἐξυρεθῆναι reformat; Reiskii, συμμαχίη τινός οἱ μεγάλη ἐξυρεθῆναι. Utri adplaudam, hæsito, oh Herodoteæ abundantiae morem. WESS. — Structura orationis in hunc modum fuerit concipienda: ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης τινός μεγάλης (ᾧς) ἐξυρεθῆναι οἱ: opus enim fuit magna quapiam armorum societate, quæ illi erat exquirenda, invenienda. Similem structuram habes in Euripidis Med. v. 1396. ubi vide quæ Porsonus adnotavit. S.

Ibid. οἱ πλείους αὐτῶν ἀπίσαν] Ionice Herodoto ἀπίσαν significat dimittebant: hic itaque scribendum ἀπῆσαν, id est ἀπηλλάσσοντο, quod hujus etiam vice reponendum est ex Codd. p. 425, 18. (VII. 142, 2. Immo vero ἀπίσαν (dimittebant, dimiserunt) recte h. l. tenent libri omnes.) In istis, (lin. 8.) ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλη ἐξυρεθῆναι, postremum non sane delendum, ut ille putabat; superfluum adjicitur more Herodoteo: sic ἀπίσαι τὰς τριχάς αὐξισθαι, p. 102, 7. (II. 36. 4.) atque alibi similia reperiuntur. VALCK. — At longe diversa utriusque loci ratio. In illa ῥήσι, II. 36. 4. Αἰγύπτου — ἀπίσαι τὰς τριχάς αὐξισθαι, legitime omnia procedunt, nec poterat verbum αὐξισθαι

abesse: hic contra, si abesset verbum *ἔξαυθηναι*, reliquo sermoni per se sententiaeque ratio constaret; ipsumque verbum adjectum videri poterat structuram orationis turbare. S.

CAP. XXXIX. 4. *Ἀναξανδρίδην γὰρ ἔχοντι γυναῖκα*, etc.] De Anaxandride ejusque duabus uxoribus narrata contraxit in pauciora verba Pausan. in Lacon. p. 211. (lib. III. c. 3.) Apud hunc Anaxandrides Lacedaemoniorum *μῆτος* *γυναῖκας* *τι δύο ἄμα ἔχον, καὶ αἰνίως δύο ἄμα φησιν*. Herodotus (c. 40. 9.) *γυναῖκας*, ait, *ἔχον δύο, διξὰς ἰστίως οἶκε, ποιῶν οὐδαμᾶ Σπαρτηγικά*: quinimo nec in universum *Ἑλληνικά*. Nam, quidquid nonnulli nobis narrent, nusquam in Græcia florente licuit duas simul uxores habere, nisi certas interdum ob rationes, permissu magistratuum vel populi; praesertim διὰ πάντων ἀνθρώπων, quod semel Athenis accidisse legitur. Est in his, cap. 40. (lin. 6.) rara vox *ἰστίως* de repudio posita, quam enotatam Eustathio supra jam fuit observatum ad lib. III. c. 148. VALCK.

8. *Ἐὶ τοι εὐ γι σιωπῶν*] Placuit scriptura, priore commodior. Per autem egregie Med. pluresque alii, *γινῶς τὸ Ἐβερσίνιος γινῶσθαι ἔξιπλεν*. Vulgatum enim antea, optimo Gronov. iudice, absurdissimum. Procopius, sollers priscorum aemulus, Bell. Pers. lib. I. 5. *Ἰσι μὲ ἔξιτάλου πατρά πασι γίνους τοῦ βασιλείου* (Persarum) *ἵστος*: et lib. II. 22. WESS.

10. *ἰστί τις τοι οὐ τίπτει in σίε, ἄλλην δὲ γῆμον*] In ambiguo animus fuit, retinendum-ne Aldi *ἔστις*, an furcillis ejiendum: tot tandem conspirans Codicum imperium hanc in partem inpulit. Videntur (quæ Celeb. etiam Gronovii sententia) consulto infaustum vocabulum silentio Ephori pressisse, eaque solum subiecisse, quæ divortium innuebant clarissime. Pausanias, eodem in

negotio occupatus, *ἐὰν γὰρ σί* (Anaxandridæ) *πρότερον συναινεῖται, ἀρίστην τὰ ἄλλα εἶναι, συνδίδωμι οὐ τίπτει*, ubi *ἔρεσάν* vere Steph. Berglerus, quo *καταθυμῆν* doctissimus scriptor et Nostri sectator industrius explicuit, Laconic. c. 3. p. 211. WESS. — Ut supra scriptum, *οὐ τίπτει in σίε, ἄλλην δὲ γῆμον*, sic edidit Wess. et sic in MSS., qui ad nos venerunt, legitur cunctis. Qua in scriptura primum illud observandum, post *ἰστί τις τοι οὐ τίπτει*, (quoniam *τίθι* non parit) non modo supervacaneum esse quod adjicitur *in σίε*, sed prorsus etiam incongruum. Tum vero, ante *ἄλλην δὲ γῆμον* desiderari aliud verbum in imperativo positum, cum Valla (qui, ea repudiata aliam ducito, in Latinis posuit) pulcre vir doctus viderat qui Aldinam curavit editionem; ideoque ex conjectura verbum *ἔστις* adjecit, quod alii omnes tenuerunt editores, donec a Wesselingio ejectum est, qui luxatam claudicantemque representare orationem maluit, quam verbum admittere contra consentientium librorum auctoritatem insertum. Quod nemo viderat, id *Schaeferi* non effugit perspicaciam: nempe in importuno illo *in σίε* latebat, immo tantum non planissime inerat, illud ipsum quod desiderabatur verbum *ἔξω*, dimitte imperativus mediæ formæ verbi *ἔξιπμι*: unde nomen *ἔξιπν*, (dimissio, divortium) derivatur, quo idem Scriptor noster paulo post (cap. 40. 6.) eadem in narratione utitur. Literam *π* antiquitus duabus literis *χς* exprimi solitam fuisse, et vetustis inscriptionibus docuit Montfaucon Palæogr. p. 131. et 139. seq. Facile credas, multos etiam scribas *κες* pro *π* posuisse; quod vulgo Æolibus in usu fuisse veteres Grammatici adnotarunt. Vide Gregor. Corinth. de Dial. Æol. §. 39. et Grammaticum Meermannianum in Bastii editione Gregorii p. 661. §. 14. S.

CAP. XL. 6. *τῆς ἡλίας*] Eustath. *ἀπὸ τῆς ἡλίας γινώσκουσι ὅτι διαζέχουσιν verissime exponit, Homericum ἡλίας τὴ δὴν νοταμῶν illuminans. Quo de genere in Aristotelis Eth. Nicom. II. 7. ἡ μὲν γὰρ ἄστρος ἐν μὲν ἀφείκει, abjiciendis opibus, ὑπερβάλλει: et apud Clement. Alex. Pædag. II. 10. p. 229. οὐδὲ τὰν ἀφείκει αὐτοῦ (στίμας) ἀνδραγόγ. Merum itaque interpretamentum, quod Ank. offert, *ἡλίας*. Sequens *παιάν* οὐδαμῶς Σπαρτιτικὴ (lin. 10.) perire N. Cragius lib. III. Rep. Lacedæmon. p. 234. Clementi objecit Alex., Spartæ *ἰσοσίμων μονογαμίας*, monogamiæ pœnam, sanctam olim proendenti, Stromat. II. p. 505. *Κονογαμίου* pœnam isthic Lycurgi statuerant leges, fortasse (quæ doctissimi viri elegans divinatio) Clementi restituendam. Wees.*

CAP. XLII. 3. *ἰφθίμην βασιλῆα*] Cameracii ac Porti haud repudio successorem. Putes Clearchi illud apud Xenophontem *Ἀναβ. II. p. 159. ed. Hutch. πρὸς βασιλῆα τὸν μέγιστον ἰφθίμην ἀγωνιζομένην* esse geminum, sed discrepat: vindex est, quod Budæum non latuit. Alias vocabuli notiones, ab ill. Spanhemio ad Callimachum atque Aristophanem explanatas cum maxime haud mæror, nedum (lin. 5.) *ἔχουσιν δὲ αὐτὴν ἀλφειὶ λόγῳ* aive communione dictione *σχεῖται* in *γαστρί* Pausaniæ: quod iterum iterumque succedit (lin. 10.) *ἰθὺς ἰσχυρῶς*, lucem præcedenti adspersit. Wees.

[4. *συντυχίᾳ ταύτῃ χρεασμένη*] Idem hoc valet ac *παρὰ δαίμονα*, qua de formula et similibus disseruit Valck. ad III. 153, 5. ubi pro Herod. I. 3. oportebat Herod. I. 111, 4. S.]

CAP. XLII. [2. *ἀνερμανῆς τι*] Admodum furens reddidit Gronov. idque tenuit Wees. Similiter Portus: "*ἀνερμανῆς*, summe insanus, supra modum "insanus," suffragante Schneidero in

Lexico crit. At profecto in colloquio cum Aristagora (cap. 49—51.) non admodum insanum aut furiosum se præstitit hic Cleomenes. Et progressu quidam temporis incidisse eum in furem (*ὀπίλαβι αὐτὸν μακρὴν οὔσιν*) ipse Herodotus VI. 75. tradit; antea vero nonnisi *ὑπερμαγνότερος* fuisse, id est, hebetiore ingenio, haud satis compotens mentis, ibidem ait. Itaque commodius mihi visum est id quod Valla hic posuerat, mentis inops; et fere furiosus in Latinis nostris posui: poteram semifuriosus, aut subinsanus. Nempe, quod præsume doctissimo Viro Corayo ad Athen. III. 119. a. (Animadv. T. II. p. 331.) et ad Athen. IX. 385. b. (Animadv. T. V. p. 116.) monui vocab. *ἀνερ* alijs nominibus adjectivis præpositum minuit nonnihil et temperat vocabuli significationem, fere ut in Latino sermone particula sub aut semi nominibus præpositæ. Cæterum vile et triviale (*ὀντιλιστικόν*) vocabulum *ἀνερμανῆς* judicavit Pollux VI. 125. S.]

8. *αἰτίσας λαόν*] Tralatitium est ac leve, nec tacendum: novum etiam specimen audacis amanuensium. Ecquis in animum inducet, modo *λαόν*, modo *λαὸν* II. 129. hic *λαόν*, nulla præsertim variandi necessitudine, scribere decrevisse? "*Λγόν*" (posthabito, qui Ionum mos, augmento) et *δγῶ* Aldus et Codices nonnulli dederunt I. 70. 166. 170. II. 125. etc. Mutatur *δγόν* et *δγῶ* ex reliquorum consuetudine Græcorum. Mihi institutum non placet. Wees.— Teneri utique Ionicum *δγῶ* debuit. Sed, ad *λαόν* quod spectat, unde, quæso, hanc vocabuli formam, qua quidem et alios nonnullos auctores, sed eos paucos admodum, usos esse constat, (vide mox Adnotat. Valck.) arripuisse putabimus librariorum, nisi vetustis in libris eam reperissent? Varietatem non in rebus modo exponendis, sed in ipsis etiam

vocabulorum formis amare Nostrum, jam saepenumero observavimus. Et quidni hanc veniam concedemus lulentissimo Scriptori, qui natione quidem Doriensis, Ionico tamen maxime idiomate Musas conscripsit suas, caeterum in Attica colonia maiorem fere vitae partem transegit, ac diversissimis et temporibus et locis Historias hasce, quibus nobis licitum esse frui, composuit? S.

Ibid. αἰσῆτας ληὸν Σπαρτιήτας ἦγις ἀπαυαίν] Pausan. III. (cap. 3. extr.) p. 211. Δαριεύς (οὗ γὰρ ἠπείχετο ὑπαυαίνον Κλειμένι μίαν ἐν Λακιδάμον) ἐς ἀπαυαίναν ἐτίλλεται. Vulgabatur in Herod. αἰσῆτας λαὸν Σπαρτιήτας, ἄγι. ληὸν Σπ. ἦγις dedit Vir Cl. ex Med. et utramque mutationem vocat perelegantem. Vellem parcius ista talia viris egregiis exciderent: cur ἦγις censeretur elegantius Homericō et Herodoteo ἄγι? Ληὸν nusquam alibi praebet Herod. neque etiam Portus aut Maittairius invenerunt: hoc tamen facile commendant νηὸς, Hesychius, et Heraclidis auctoritas. Eustath. in Od. β'. p. 93, 32. (p. 1443. ed. Rom.) Ἀνδρὶς, ὁ λαὸς, οὗ μίμνηται Ἡρακλιδῆς, καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Νηὸς, νηὸς, καὶ παδῆς, πηδῆς, ὁ ἐξ ἀγχιστίας προσγητῆς (lege πρὸς γίνους) οὐπω δὲ ἦν ἰπὶ Ὀμήρου ἐν χρεσὶν τὸ Ἀνδρὶς. Apud Hom. πηδῆς frequentatur. Ubi παῶν habet Nicand. Ther. v. 3. ibi Schol. ἐν ἰνίοις, αἰτ, δουρίζω. VALCK.

11. ἄνδρες Θηβαῖοι] Jure ita Med. Vala et alii. Eustathii ἀπαυαίν δὲ ἴσταιν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν Θηβαίων, ad Perieg. v. 213. simillima in macula erat, bene a T. Fabro lib. I. Ep. 9. erasa. Κάλαιστος Libyæ tractum, χῆρον, quem colonis Dorieum occupavit, ad annem Cinyem, lib. IV. 175. et 198. offert. Haud vero scio, praestet ne ex schedis ὀλκισ. Favet opinanti γὰρ πείσων, superius (lin. 9.) positum, quo colonia designatur manifesto. Hæc autem con-

tinuo nexa et sequentia, (lin. 14.) expulsū Dorieum esse ἐπὶ Μανίων τε καὶ Λιβύων, procederent inducta copula melius. Omnes Afri, Λίβυες: eorum natio, cujus advenæ in agris considerant, Macæ. Carthaginienses optime disjunguntur, quippe originis alius, nec veri Λίβυες. Quas etiam in partes Cl. Pauw discessit. WISS.

14. ὑπὲρ Μανίων τε καὶ Λιβύων] Distinguuntur quidem interdum Φοίνικες sive Καρχηδόνιοι, et Λίβυες, sive veteres indigenæ: sed Μάκας et Libyas quis alius ista ratione distinxit? Μάκας, Λιβυκὸν ἴδιον, memorantur Herodoto IV. 175. et aliis. Ex Scylacis p. 112. licet æstimare, cur hi potissimum illinc expulerint Spartiatas. Secundum Herod. Macarum Gindanes fuere vicini, horum Lotophagi: Λωτοφάγων δὲ (IV. 178.) τὸ παρά θάλασσαν ἔχονται Μάχλεις. Fortasse Μαχλῶν, aut alterius Africani populi nomen, non Λιβύων scripserat Herodotus. VALCK. — Possis καὶ Λιβύων intelligere tamquam esset καὶ ἄλλων Λιβύων. Sed ne opus quidem est ut eo confugiamus. Ad Herodoti morem loquendi attentus lector jam frequenter observaverit, ita solere illum subinde τε καὶ inter duo nomina interserere, ut non distinguatur alterum ab altero, sed ut (quemadmodum fere in adpositione quam vocant Grammatici) alterum altero declaretur. Sic jam haud procul a principio operis, lib. I. c. 2, 8. ἐς Ἀλῆς τε τὴν Κολχίδα, αἰτ, καὶ ἰπὶ Φῶσιν ποταμόν. I. 16, 4. Κυαξάρεη τε — ἰπὸ λήμνησι καὶ Μήδοισι. I. 27, 8. ἐς Σάρδεις τε καὶ ἰπὶ οἶς: et similia alia multa. Pro ἱελασθῆς, quod lin. 13, cum aliis editoribus tenuimus, potuerat perinde asperior forma ἱελασθῆς probatis e codicibus recipi. S.

CAP. XLIII. 1. ἀντὶ Ἑλαιώσις] Ejusdem Cl. Pavii Ἑλαιώσις conjectura est, quandoquidem nulla in Peloponneso urbs Eleon, notissima Helice, cujus gentile Ἑλαιώσις lib. I. 148. Esto: unde

Anticharem domo Peloponnesium fuisse discimus? an, quod eam in regionem reduci Dorieo consilii rationem proposuerit? Non opinor. Ἐλιῶνα Poëta memorat Iliad. β'. 500. et Strabo prope Tanagram (in Bœotia) lib. IX. p. 622. (p. 405. ed. Cas.) Hinc Ἐλιῶνις apud Ethnographum in Νιῶν. Erycem quod attinet et Herculem, sibi posterisque certa lege Erycinam regionem adquirentem, ad Diodori lib. IV. 23. expositum satis puto. Wess.

2. *in τῶν Λαίου χρησμῶν*] Quibus veteres innouerant fatidici, his equidem crediderim hoc in loco Laium sæpe fuisse suspectum; quo nomine vatem oracula edidisse non alibi, credo, legerant. In Luciani T. III. p. 241, 23. Solanus: Quis, ait: unquam fando audivit Telephum inter vates habitum? Sed cui non innouit Τήλεφος Εὐρυμίδης, δι' μαντοσύνην ἐκίκατο? hujus nomen illic non dubitanter ponendum pro Τήλεφω. Hic vellem æque commode τῷ Λαίου verum nomen a me posset substitui: longum Græcorum χρησμολόγων catalogum erudite contexuit Clemens Alex. Strom. I. p. 398 seq. Nullus inter istos Λαίος: literas proximum accedit Ἰάμου nomen. Iamus notissimus, a quo genus ducebat πολύκλιτος καὶ Ἕλληνας γίνεσθαι Ἰαμίδαν, Pindaro celebratum Ol. VI. 120. sed neque Iami memorantur oracula. Forsan usitatius hic latet nomen Βάκιδος, ex eodem agri Tanagræi pago nati, unde fuit hic Herodoteus Antichares, ἀνὴρ Ἐλιῶνις dictus, ut certe fuit unus Bacidum ἐξ Ἐλιῶνος αἰῶς Βουστίας, Schol. in Aristoph. Εἰς. v. 1071. vide Scheffer. et Jac. Perizon. in Æliani Var. Hist. XII. c. 35. Hoc Spartiatæ consilium dedit Eleonius Antichares, Heracleam conderet in Sicilia, *in τῶν Λαίου* (vel cuiuscunque tandem) *χρησμῶν φῶς*, Ἐρυκος χῶρον πᾶσαν εἶναι Ἑρακληδίαν. Dorica ceterosque in Siciliam colonos profectos

scribit Pausan. III. p. 247. τὴν Ἐρυκὶν ἂν χῶρον νομίζοντας τῶν ἀπογόνων τῶν Ἑρακλίου εἶναι, καὶ οὐ βαρβάρων τῶν ἰχόντων. Quem sequenti CAP. XLIV. (lin. 2.) memorat Sybaritarum Regem Τάλαν, is primum fuisse videtur δημαγωγός, ut dicitur Diodoro XII. c. 9. ubi notat Wess. VALCK. — Quidni vero τοὺς Λαίου χρησμοὺς intelligeremus oracula Laiο data? Sic quidem percommode Larcher accepit, ut sit Λαίου genitivus objecti quem Grammatici vocant, quemadmodum in illo Sophoclis Œd. Tyr. v. 907. Λαίου παλαιὰ δίσφατα: et Electr. 343. ubi τὰ μὲν νομειύματα, non sunt consilia a me data, sed mihi data. Plura ejusdem generis exempla Aug. Matthiæ collegit in uberiore Grammat. Græc. §. 313. quibus, si quis id agat, alia ex Herodoto adjici poterunt. S.

[Pro *in τῶν Λαίου χρησμῶν* malit Boethius *in παλαιῶν χρησμῶν*. S.]

CAP. XLIV. 2. καὶ Τήλυν] Tyrannidem occupaverat, eadem prius dejectus quam Sybaritas inter et Crotonistas bellum exardesceret, ni Heraclides Ponticus, quod arbitror, fallat in Athenæi XII. 4. p. 521. (cap. 21. nuperæ edit.) Potior Herodoti, illi propioris temporis auctoritas; cui Diodorus lib. XII. 9. paria facit, δημαγωγὸν adpellans, quippe blanda vulgus oratione ad ditiores exilio multandos, unde belli, Pythagoræ ætate gesti, origo, concitantem. Consimili δημαγωγῶν titulo Cypselum, Corinthiorum tyrannum, Aristoteles ornat Polit. lib. V. cap. ult. Wess.

9. τῶν Ἰαμίδων μάντις] Laurentii Amadeorum vel Iamideorum vaticinum castigavit Faber lib. I. Ep. 19. qui de Iamo et Iamidis plura, et Pet. Victorius lib. XIII. Var. c. 15. Adsolebat τὸ πολύκλιτος καὶ Ἕλληνας (verba sunt Pindari) γίνεσθαι Ἰαμίδαν inter vaticinandum, Criticis testibus ad Olymp. Od. VI., τῇ διὰ τῶν ἱερῶν μαντίᾳ uti,

quorum observationi Pausanias adstipulatur lib. VI. 2. Atque illa sunt Nostri *ἰρὰ* (lin. 12.) τὰ οὐ προχωρεῖ χρεντὰ θωμίνη Calliæ: neque enim in dubitationem venit, quin Cl. Gronov. præclare ex schedis instauraverit. Peperit, quod ante legebatur, crebra in προχωρεῖν et προχωρεῖν confusio lib. VIII. cap. 108. Thucyd. II. 5. atque apud alios. Mox (lin. 13.) ταῦτα δὲ οὐκ οὕτω λίγουσι integræ sanitatis forent, modo infitians yocula, a Valla non versa, exularet. Vulgato succurritur, ταῦτα δὲ οὐκ οὕτω λίγουσι a Pavio, ταῦτα δὲ οὐκ οὕτω a Reiskio. Mihi ineptissimum οὐκ exilio in tenebras damnandum censetur. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

[Pro ὧν οὕτω, ut jam olim in Notis ad Terent., sic etiam nunc οἰκία corrigi, monetque Bothius scripturam codicum Brit. οὐκ οὕτω, ex οἰκία esse natam, glossemate illo quidem τοῦ οἰκία S.]

CAP. XLV. 2. παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν] Laurentianum prope Crastin, lapidum maceriam, unde processerit, non exputo. Ortelius, Pinedo, et Galeus ob Κράστιον Arch. comparant Stephani Κράστιον, πόλιν Σικελίας, ὧν Σικανῶν, longe aberrantes. Hæc Siciliæ urbs; Κράστιον, amnis Italiæ. De Sicula Crasto bene Ph. Cluverius Sicil. Antiq. II. p. 391. Crastin (tametsi de Sybari et ejus positura diligenter) ne verbulo tangens, Ital. Antiq. III. p. 1265. Equidem, quod olim (in Diss. Herod. p. 184.) professus sum, Κράστιν et Ἀθηναίων ἱσπανίῳ Κραδίῃ scripsisse Herodotum, non muto. Sybaris sita erat ἀπὸ μίσην δυοῖν ποταμῶν, τοῦ τε Συβάρειος καὶ Κράστιος in Diodori XI. 90. et XII. 9. De Crasti silentium. Porro ubi de Ægis Achaiæ Noster I. 143. ἐν τῇ Κράστις ποταμῶς αἰναιὶς ἴσται, ἀπὸ τοῦ ἰ ἐν Ἰταλίῃ ποταμῶς τὸ οὐνομα ἴσται, alludente et eadem imitante Pausania VII. 25. Cur illum quæso Achaiæ perennem amnem,

αἰναιὸν ποταμῶν, vocat si idem Italico conveniret? Παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν ubi hic valuerit, discriminis in aperto causa. Torrens hieme Crathis fluebat, æstatis tempore sæpe ξηρὸς, siccus: per indoles sicco Tanagro in Virgilli Georg. III. 151. ubi Servii ex vero adnotatio, Sicci ad tempus æstatis relatum est: est enim hieme torrens. Bene in Glossis: Ξηροπόταμος, torrens. Wess. — Quantumvis probabilem emendationem nihilo magis tamen, quam ipse Vir præstantissimus, in contextum recipere ausus sum. Fieri potest, ut idem rivus, ille præsertim Italicus, promiscue utrolibet nomine, Crastis et Crathis, fuerit adpellatus. S.

14. πολλαπλῆσια] Justum hoc. Sic VII. 48. τὸ Ἑλληνικὸν στρατιῦμα φαίνεται πολλαπλῆσιον ἴσθαι τοῦ ἡμετέρου: tum VIII. 140, 1. ἄλλη παρίστανται πολλαπλῆσιν; et c. 143. Wess.

CAP. XLVI. 1. Σπιδίλιον δὲ Δωρεῖ, etc.] Præter populares Spartiatis nullos e veteri saltem Græcia habuit Dorieus συγκρίστας: non certe Atheniensem, qualem nobis interpret præbet Pausaniæ p. 247. ubi Ἀθήναιος, Athenæus, proprium fuit Spartiatis nomen, uni τῶν ἰμοῦ Δωρεῖ — σπαλίντων ἐς Σικελίαν: quale nomen hic apud Herod. inter συγκρίστας est Θιδεαλός. Memorantur in historia Græca Atheniensis Λακιδαιμόνιος, Lacon autem cui nomen fuerit Ἀθήναιος: hoc vero nomine insignes fuerunt plurimi. Talia frequenter sunt ab interpretibus obscurata. De Dorico, qui perierit in Sicilia ab Egestæis interfectus, iterum Herod. VII. 158. et 205. Una cum illo hic CAP. XLVII. periisse traditur Philippus Crotoniata, cujus Olympionicæ, ob formæ præstantiam ut herois ab Egestæis culti, meminit ex Herod. Eustath. in Iliad. γ'. p. 390, 35. (p. 383. ed. Rom.) Valck.

4. Ἐγιστοαίων] Variare in urbis Egestæ scriptura Codicum exaratores locu-

ples testis Cl. Wasse ad Thucyd. VI. 6. est. ΕΓΕΣΤΑΙΩΝ numi apud Parutam id postulant, quod exstat. Idem in Thucydide, Diodoro, (non tamen sine discordia lib. IV. 23.) Pausania, Stephano; etiam infra VII. 158. in Arch. aliisque. (ubi vide Var. Lect. ed. S.) Legendus est doctissimus Sylburgius ad Dionys. Halicarn. lib. I. Ant. Rom. p. 42. Wzss.

[5. περιγίγντο τοῦτον τοῦ πάθους] Requirebam in τοῦτον: sed præpositionem ignorant libri omnes, quæ adeo subintelligenda fuerit. S.]

8. Πυθαγόρεω] Numero MSS. Πυθαγόρειω nomen vincit. Dubia tamen in re pati possum, suum cuique ut sit arbitrium. (Nec vero mirum est, nomini minus noto vicinum omnibus notissimum prætulisse librariorum.) Oppressos Dorici ab Egestanis comites non præteriiit Pausan. lib. III. 16. De Carthaginiensibus et belli in hos colonos ambizioso colore Diodor. IV. 23. Vide Musam VII. 205. Jam τυραννίδα ἐπιχειρήσει Arch. (lin. 9.) non sine exemplo: quale τοὺς ἐπιχειρήει hujus libri princ. et πάντα ἐπιχειρήει Clem. Alex. III. Pædag. p. 364. Plura Perizonius ad Æliani Var. VII. 13. et Reiskius Animadv. in Dion. Chrysostom. p. 14. Wzss.—Hicæ præeuntibus auctoribus Schæferus structuram verbi paullo rariorem, quam cod. Arch. offerebat, vulgaræ prætulit scripturæ. Quod uti non improbo factum, sic de exemplo ex Musis petito, ad quod Wesselingius provocavit, monere debeo, admodum illud quidem dubium esse: nam quod V. 1, 8. legitur, τοὺς δὲ ἐπιχειρήει, aut valde equidem fallor, aut τοὺς non ad Perinthios refertur, sed ad Pæones, qui jubentur illos adgredi, subintelligitur autem daturus ἀνταῖς, nempe Περσῶν. S.

[11. ἐπὶ Διὶ ἀγορεύει βαρύν] De

Jove ἀγορεύει vide Taylor ad Lys. p. 191. pag. 70 seq. ed. Reisk. S.]

CAP. XLVII. 4. ὄψεσθαι πάλιν] Mendam agnoverunt docti homines, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, Abreschius, a Stephani operarum peccato ortam et propagatam. Prudentior Aldus, quem insuper habitum miror. Mox τὸ ἐν αὐτοῦ πάλιν (lin. 7.) non oportere in πάλιν abire, Eustathii indicio constat; qui etiam rectissime αὐτὸν ἰδέσθαι, ut Arch. et Vind., postulante sermonis serie omni. Designatur, quid fieri solebat Egestæ. Wzss.—At, cur potissimum ἰδέσθαι præferendum præsentī ἰδέσθαι judicarem, non magis equidem, quam Schæferus, exputare potui Eustathii quidem testimonium pro scriptura ista invocari non debuit: rem ille ex Herodoto refert, non ipsa Scriptoris verba representat. S.

CAP. XLIX. 4. χάλασον πίνακα] Æneam laminam, tabulam vocat Geographicam, in qua γῆς ἀπάσης περίοδοι ἐντίθηται. Ad opulenti juvenis superbiam deprimendam ubi dicitur Alcibiadi monstrasse Socrates, quantillum in orbis tabula spatium occuparet Attica, πίνακα vocat Ælianus ἔχει γῆς περίοδοι, Var. III. 28. Notant ibi Kühn. et Perizon. Pleraque huc spectantia jam dederat Marsil. Cagnatus Var. Obs. IV. c. 5. Omiserunt ex Theophrasti testamento locum, quo jubet ἀναθεῖναι τοὺς πίνακας, ἐν οἷς αἱ τῆς γῆς περίοδοι εἰσιν, εἰς τὴν πλάτῃ στοάδ, apud Diog. Laërt. V. 51. VALCK.

8. τὰ κατήκοντα] Laurentii ex Stoeæ forulis, officia enim sunt talia, merito recusavit Reiskius. Τὰ κατήκοντα, et τὰ κατήκοντα πρήγματα, res sunt urgentes et præsentēs, περὶ τῶν κατήκοντων ἀγορεύει, de præsentī rerum statu colloquētes, lib. I. 97. et ἐπὶ δὲ ταῖσι κατήκονσι πρήγμασι εὐδὲ ποιητρία εἶναι, lib.

VIII. 19. Portus eadem animadvertit. Stoicorum τὰ καθήκον ex Cicerone Offic. I. 3. et Diogene VII. 108. atque aliis cognitissimum. Wess.

16. τόξα καὶ αἰχμὴ βραχία] Gronovius ad hæc bene. Valla, Brissonius, Stanleyus, breves hinc arcus et breve spiculum sumentes, βραχία numero multitudinis videntur intellexisse, eaque structura, qua II. 132. τὸν αὐχίνα δι καὶ τὴν κεφαλὴν φαίνει κίχρυσωμένα. Hic βραχία, loco βραχίη. Tetigit hanc quoque rem Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Αναβ. III. p. 239. Gronovii, eadem docentis, oblitus. Wess.

22. τὰ θυμῷ βουλόμενοι] Non illaudabili opera θυμῷ βολόμενοι vir eruditus (Reisk.), modo animi deliberationem exprimat. Sic lib. I. 84. ἰθράσθη καὶ ἰς θυμὸν ἐξάλιτο. Sic Menander Eclog. Leg. p. 95. ἐν τῷ βολίσθαι τὸν πόλεμον, οὕτως ἄδηλον πρᾶγμα, bellum, rem adeo ancipitem, animo agitare: etiam Josephus Belli Jud. VII. 8. p. 430. ταῦτα τίς ἐν τῷ βολόμενος, ἡμῶν κατεγέσθη τὸν ἥλιον ὁρᾷ; Poëtarum, Apollonii Rh., Æschyli, Sophoclis ἐν θυμῷ βολίσθαι et θυμῷ βάλλειν congruunt Latino in pectus demittere, alienaque sunt. Quid multis? In vulgato, cui omnes assurgunt Codices, licet acquiescere: θυμῷ βουλόμενοι, ubi animo volente fueritis, ἢ θυμὸς ὑμῶν ἐστί, ut Noster alias. His autem quæ artissime adhærescunt, jucundissimam Scriptoris γλυκύτητα manifestant. Wess.—Post τὰ leviter incisam volebam orationem: τὰ, θυμῷ βολόμενοι, αὐτοὶ ἂν ἴχ. S.

Ibid. τὰ θυμῷ βουλόμ. etc.] Quibus vos, si potiri libuerit, potiimini, recte vertit Valla. Quod viro Doctiss. venit in mentem, θυμῷ βολόμενοι significaret animo considerantes. Hic narratis congruit θυμῷ βουλόμενοι, cupide volentes, vel animose desiderantes, παθιμητικῶς πρὸς ταῦτα διακρίμενοι. Idem fuisset:

τὰ, εἰ τῶνδε ὑμῶν ἂν ἦν θυμοὶ, αὐτοὶ ἂν ἴχοιεν. VALCK.

34. Κιλίκων δι τῶνδε ἴχοντ' Ἀρμένιαι] Evitat scilicet! vocalium concursum Herod. atque idcirco diphthongos etiam elidit. Per omnes Edd. illud ἴχοντ' Ἀρμ. propagari non debuerat, et absque Codicibus scribi ἴχονται Ἀρμένιοι οἶδι. Critico facile patet erroris origo. Dum scribit Eustath. in Dionys. v. 694., Ἡρόδοτος τοὺς Ἀρμένιους Φρυγῶν ἀποίκους φησί, λίγων καὶ ὅτι πολυπρόβατοί εἰσι, duo respicit Herodoti loca; hic enim tantum pecoris divites; Φρυγῶν ἀποίκοι, quod nihil huc faciebat, suo loco dicuntur infra VII. 73. Secundum Eudoxum, Armenii τῇ φωνῇ πολλὰ Φρυγίζουσι, apud Steph. Byz. voc. Ἀρμένια. VALCK.

37. σῖνδε Χωάσπην] Patrius casus Χωάσπην I. 188. tueretur ἐν Χωάσπῃ, si ex membranis fluxisset. At illæ restitutum probant, quod et in cap. 52. De ingentibus Persarum divitiis, et thesauris, Susis adservatis, Strabo XV. p. 1059. A. (p. 728. ed. Cas.) et nuper præclare H. Venema ad Danielis Vatic. pag. 214. Wess.—In Χωάσπην h. l. cum aliis omnibus codicibus haud dubie etiam consentit Med. sed scripturam hanc ex illo enotare neglexerat Gronovius: itaque mendosum Χωάσπῃ, quod erat in superioribus editis, tacite ita correxit, ut Χωάσπῃ ederet. S.

40. τῷ Διὶ πλούτου πύρι ἐξίξιτι] Cum Jove divitiis certare poteritis. Attigit illud Eustathius in Dionys. v. 1073. De incredibili pecuniæ summa huc in thesauros regio congestæ Brisson. egit de Regn. Pers. I. pag. 158. qui p. 6C. jam dederat Herodotea. In talibus facile concessa fingendi licentia regalem etiam Jovis in cælo domum humanæ cupiditatis opplevit irritamentis; hinc venusta Herodoti loquendi forma, Ποῆτις ὑστάτα, qua certandi verbum ponitur in comparatione de similitudine. Lib-

IV. cap. 152. divitiis cum Ægineta Sostrato οὐκ εἰς τί ἴσσι ἱεῖσαι ἄλλον: postea temporis cum illo populares certare potuissent Lampis et Charops. Theocritus Eid. IV. v. ult. τέ τοι γίνεσθαι σατυρικούς Ἐγγύθην ἢ Πάνοσι κακονόμοισιν ἱεῖσθαι. Apud Athen. III. p. 75. x. Lynceus Samius: τὰ ἱερὰ τοῖς Λακωνικοῖς ὥστε ευκάμνια σύκοις δοκῶν ἱεῖσθαι: id est nullo posse modo inter se comparari. Eleganter Callistratus, p. 894., Indi χαίτην dixit ἐκ τῶν ἄκρων πρὸς πύχλυν Τυρτίς ἄσθι: ἱεῖσθαι. Nativā venustate Horatius Epoda II. 20. ut gaudet insitiva decerpens pyra, Certantem et uvam purpure! Plura collegit Lambin. ad II. Carm. vi. 15., ubi viridi — certat Bacca Venafro. VALCK.

[45. μάχης ἀναβάλλισθαι] De hac dictione vide quæ in Var. Lect. (ed. S.) ad hunc locum disseruimus. S.]

46. παρέχον δι — ἄρχων] Persimile vulgato est παρὶν δι εἰ. ὑποχίρμα πάντα ποιήσθαι, VI. 72., sæpiusque alibi. Hic vero vehementer παρέχον δι blanditur ob codicum copiam, et verbi frequentem in licentia usum: παρῖχι ἂν σφι. ipsis licuisset, lib. IV. 14., ἀλλ' οὐ γὰρ εἰ παρῖσχι, non illi licuit, VIII. 8. Alia se sponte offerent, collecta a Porto. WESS.

Ibid. παρὶν δι τῆς Ἀσίης πάσης ἄρχων] Παρέχον nisi Codex scriptus præberet, nemini suspectum foret παρὶν. Euripidis est in Phœn. v. 523., ἄρχων παρὸν μοι, εἴθε δουλιῦσαι σοί. Ipse Herod. I. 129. παρὶν αὐτῷ βασιλῖα γινίσθαι. Sed multo rarius παρέχον a librariis expectari non poterat. παρῖχι apud alios interdum, inprimis tamen apud Herodotum, notat ἔξισσι, πάρισσι. Legitur in eadem phrasi, III. 142., ἡμὶ παρέχον ὡς ὑμῶν ἄρχων, ut hoc loco. IV. 140. παρῖχι ἂν σφι — εὐσιτίαις ἐξυρίν τοὺς Πέρσας. In oratione Candaulis, παρῖξυ, per παρίσται interpretatur Dionys.

Halicarn. qui nec ipse participium παρῖσχι in eundem adhibere sensum dubitavit: vid. G. Canteri Nov. Lect. lib. III. c. 27. Frequentatur Thucydidi præsertim εὐ παρῖσχι, et παρῖσχι παλῶς, occasione commodum oblata: p. 76, 22. 326, 29. 355, 30. VALCK.

CAP. L. [2. ἦλθον ἐς τὸ συγνέμινον] Vide quæ mox ad lin. 12. notamus. S.]

5. καὶ διαβάλλον ἐκῶν εὐ] Longe eos, qui de eccellente sapientia διαβάλλιν capiunt, falli, vera est Eustach. Swartii animadversio Analect. I. 14. et Lamb. Bos Obs. Critic. c. 7. Unum hoc vide: Ἰστιάτης μὲν λίγων ταῦτα, διέβαλλε, Valla interprete, hæc Histiamus fallendi gratia dicebat, cap. 107. hujus Musæ. Erravit præterea Aristagoras in corporis cultu et Ionico luxu, a seve- ris Spartanorum moribus inmaniter discrepante, ἰσθητα ἔχων πολυτελεῖ καὶ τὴν ἄλλην τρυφὴν τὴν Ἰωνικὴν, uti de eo Zenobius Cent. V. 57. et Suidas in Οἶκον τὰ Μιλήσια. WESS.

11. οὐδὲνα γὰρ λόγον εὐσιτία λίγους Λακεδαιμονίους] Advertit animum ex Arch. exscriptum λόγον εὐσιτία sive εὐσιτία, cui, plures si suffragarentur, patrocini- um haud abnuerem; suppeditaret enim Philosophus Eusebius εὐσιθῖνη εὐσιτία in Stob. Sermon. XLIII. p. 308., et Noster, vocabuli usu delectatus, alia. Gaudeo consensu Valckenarii. WESS. — Quomocumque capias, nulli minus λόγον desiderabant εὐσιτία quam Lacedæmonii, qui neque speciosa solebant anteponeere salutaribus. εὐσιτία enotatum ex Arch. Rem facilem, λόγον (ut putō) dixerat εὐσιτία. VALCK.

[Pro eo quod Gronovius in versione posuerat, nec enim sermonem auditis gratum dicis Lacedæmoniis, in Græcis εὐσιτία recipiens Wesselingius, in Latinis, fere ut Valckenar. voluerat, nec enim rem factu facilem dicis Lacedæ-

monii, scripsit. Potuerant doctissimi duumviri Vallæ etiam invocare testimonium, qui et ipse sua in versione vocabulum *ἰσιπρία* expressit. Sed, ut dicam quod sentio, mihi ista sententia minus huic loco opportuna videtur. Qui ante solis occasum urbe excedere hunc hominem jubet, is haud dubie gravius quidpiam ei voluit exprobare, quam proponi ab illo rem factu difficilem Lacedæmoniis. Nempe ex his, quæ apud Zenobium et Suidam locis paullo ante citatis leguntur, intelligitur, alterum hunc Aristagoræ cum Cleomene congressum in publica Lacedæmoniorum concione aut certe in Ephorum consensu locum habuisse, ibique insigni cum fastu et ambizioso adparatu verba fecisse Milesium. Is igitur egregie et perquam probabiliter verba fecisse (*ἰσιπρῶ λόγῳ ἰσιπρία*) sibi videbatur: cui ille respondet, talem sermonem minime esse *ἰσιπρῶ Λακεδαιμονίοις*, aliis fortasse posse probari, Lacedæmoniiis neutiquam placere, sed odiosum esse et procul amandandum. Eadem occasione unus ex Ephoris dixisse homini fertur, *Οἶκον τὰ Μιλήσια*! Denique vero ex ipsa codicis Arch. scriptura (*ἰσιπρία*) intelligi par est, hunc etiam scribam *ἰσιπρία* debuisse, et inter scribendum demum ad vocabulum sibi magis notum aberrasse, aut duas lectiones, alteram genuinam, alteram ex conjectura priori adjectam, imprudenter in unam confudisse. S.]

CAP. LI. 2. et 3. *ἰσπανεύει*, et *πρεσβύτης*] Placet et marginis lectio, ab Arch. firmata, *ἄρ' ἰσιπύων ἰσπανεύει*, et H. Stephani *πρεσβύτης*. VALCK.

Ibid. *ἰσπανεύει ἰσπίων*, etc.] Pristinam, schedis auspiciis, faciem sermo induit. H. Stephanus aptabat *ἰσιπύων ἰσπανεύει*, ut aurem sibi daret suppliciter petens, nec vere, neque commode. Aristagoras, uti supplicum mos (quo de lib. I. 35.) ferebat, in intima domus

penetralia ipsumque adeo ad focum se contulit; id *ἰσιπύων ἴσων ἄρ' ἰσιπύων*: tum Cleomenem, semotis arbitris ablegataque filia, ut auscultet rogat. Quæ sanequam planissima. Stephani præterea *πρεσβύτης*, assistebat, loco *πρεσβύτης*, non equidem, si præsidium haberet, repudiarem. Wess.—Nobis commodiorem scripturam libri nostri dederunt. Vide Var. Lect. (ed. S.) 8.

12. *διαφθιρίαι* ei] Cleomenis Gorgo apud Plut. in dictis Laconic. p. 240. D. *καταφθιρίαι* ei, ὃ πάτερ, τὸ ξινύλλιον, ἵαν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐμβάλης, eleganter, nec sine convicio in Aristagoræ staturam, sed alio ex fonte. *Διαφθιρίαι* Codicis Passion. Ionismum sapit, legiturque lib. IX. c. 41. Wess.

Ibid. Πάτερ, *διαφθιρίαι* ei ἡ ξινύς] Ut Attice plerosque Xenophon, Ionice Laconas Herodotus semper facit loquentes: multa Plutarchus Laconum dicta Dorice effert; hoc etiam suavissimum Gorgo, partim saltem, T. II. p. 240. D. *καταφθιρίαι* ei, ὃ πάτερ, τὸ ξινύλλιον, ἵαν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐμβάλης; Legit-ne apud Herod. *ἐπιστάτης*? sed scripserat noster, prout vulgatur, ἢ μὴ *ἐπιστάτης* ἦν. Apud Hesych. vulgatissima vox *Ἀπιστάς* auctoritate legitur Æschyli munita, quæ pertinet ad glossam præcedentem. Dixisse videtur Gorgo *καταφθιρίαι*, et *ξινύλλιον*. Dorice *φθαίριον* dicebatur, ut *πταίνιον*: Etymol. p. 269, 50. et Eustath. in Od. x'. p. 382, 29. (p. 1649. ed. Rom.) Non patrio sibi more vestitum Milesium Spartiatæ filiola *ξινύλλιον* vocabat, more Græcis usitato, hac forma suum illā contemptum indicans: *ἰπύλλιον* et *κρινύλλιον* similiter adhibentur; et ob eandem rationem *ἀνδρίον*, *ἀνδράριον*, et *ἀνδρώπιον*. Theocrit. Eid. V. v. 40. *φθιρίον τὸ καὶ ἀπριπὶς ἀνδρίον*. Aristoph. Ἀχαρν. v. 516. *ἀνδράριον μοχθηρὰ, παρακικιμμένα*. Φύσει κινάδος ἀνδρώπιον,

Demostheni dicitur Æschines, pag. 180. Venuste Μυτίλων, ἀνθρώπων λόγον dicebat Silenus in Eurip. Cycl. v. 184. Ionium Aristagoram luxuriose vestitum Spartam venisse monstrat proverbium, Οἶμαι τὰ Μιλήσια: prout ejus originem explicant Zenobius Cent. V. Prov. 57., quique dicitur Plutarchus, c. 55. p. 306. et Suidas. VALCK.

CAP. LII. 1. Σταθμοὶ τε πανταχῇ εἰσι] Hæc, si numeris ratio constaret, forent egregia, docerentque modulum et proportionem inter σταθμοὺς et παρασάγγας. In Xenophontis 'Αναβ. IV. p. 297. ἐνταῦθα δ' ἐπαυρῶσθαι σταθμοὺς τερεῖς, παρασάγγας πεντηκίδικα: iterum p. 299. ἐπαυρῶσθαι σταθμοὺς τερεῖς, διὰ πεδίου, παρασάγγας πεντηκίδικα. His gemina ferme Nostri τερεῖς εἰσι σταθμοί, παρασάγγαι διὰ πεντηκίδικα καὶ ἡμισυ. Qui tamen modulus haud perpetuus. Herodoti enim σταθμοὶ plerumque quaternos parasangas aut paullo amplius æquiparant: nec in Xenophonte eadem ubique proportio. Nam p. 240. τερεῖς σταθμοὺς παρασάγγας δίκαι, et lib. I. p. 17. σταθμοὺς τερεῖς παρασάγγας ἡμισυ comparat, ubi doctissimus Hutchinson nonnulla super ista re; quæ, nisi plurima Attici scriptoris loca dixeris mendosa, non procedent. Possent et auxilium esse hæc Procopii, si quidem eundem viæ modum explicarent, Hist. Arg. c. 30. 'Ες ἡμέρας ἑδὼν ἐνζώνη ἀνδρὶ σταθμοὺς κατιστάσαντα, πῶ μὲν ἰστανὸν, πῶ δὲ εὐνταν ἱλάσσουσιν, οὐ μὲν τοι ἦσαν ἐν τοῦ ἐπὶ πλείστον ἢ κατὰ πέντε. In via, quam expeditus viator diurno itinere conficit, octonas ferme mutationes, alibi pauciores, infra quinque tamen nusquam Persæ posuere. Sed ea discrepant. Procopii cursus est vehicularis: hinc plures mansiones et ad jumenta mutanda mutationes illa in via: Herodoti pedestre iter, ubi singulos in dies tot mansionibus non opus. WSS.

— De Itinerario, quod hoc capite continetur, præter Geographos, consulendus est Parisiensis Academicus *De la Barre*, cujus est commentatio huc spectans, Tomo VIII. Actorum Acad. Inscript. inserta; et *Heeren* in *Ideen über die Politik*, etc. T. I. p. 829. et seqq. S.

6. Ἄλυσ ποταμός· ἐν δ' αὖλαις τε ἵπποις] Portas, αὖλαις, fossis aquæ coërcendæ, et, si usus requirebat, emittendæ caussa adpositas, habemus lib. III. 117. Quo e genere αὖλαι ποταμῶν, ὡς πρὸς τὴν πόλιν, quibus laxatis urbi Nino ex Tigride inundatio in Prophetæ Nahumi, cap. 2, 6. Hæc in ponte fluvii Halys fuerunt, nec Bochartum fugerunt, Phal. IV. 19. Μίγας, quod sequitur, φυλακτῆριον, munimentum ad regionis tutelam, omnes ex Æschine, Aristotele, Josepho norunt, Morello excepto, in Libanii T. II. p. 133. c. enormiter lapso. WSS. — Popularis, sui De la Barre lapsus, qui πόλιν h. l. angustias inter montium præcipitia intelligit, notavit Larcher. Illa notione paullo post idem vocab. ponitur; quamvis et ibi fortasse veris portis vel claustris præcludi transitus poterit. S.

[9. μίχρι ὄρεων τῶν Κιλικίων] Usque ad Ciliciæ fines. Montes Ciliciæ intelligit Heeren p. 831. quos si designare Herodotus voluisset, ὄρεων erat scripturus. S.]

21. Τίγρης] Quum in Aldi Cæmærarique exemplis et MSS. duobus Πίγρης scribatur, debuerat pars ista Salmasianæ disputationis ad Solin. p. 489. sine culpa relinqui. Mihi Πίγρης non placet, dubio Τίγρης an Τίγρις potior sit. Τίγρης, uti hic scripti quidam et Eustathius, sic lib. I. c. 189. et 193. II. 150.; Τίγρης VI. 20. (Equidem cum Schæfero priorem tenens scripturam, non idcirco alteram improbo.)

Hunc autem perhibet ex Armeniis fluere, nec discordant scriptorum alii. Secundi fontes et scaturigo in Matienis: *ὁ δὲ ὕψιστος* (lin. 25.) alter vertitur a Valla. Unde igitur tertium labitur flumen? Hoc præter expectationem tacetur. Pinge itaque cum Cl. Pauw, *οἱ δὲ ὕψιστοι ἐκ Μαρηνῶν*, et secundi ac tertii patesce origo. Certe in Matienis scaturiebat Gyndes, de quo lib. I. 189. Wess. — Ille, *ὁ μὲν πρότερος*, Viro docto Tigris est; unde in sequentibus turbæ existunt, quæ nullæ sunt, si cum Larchero et aliis priorem illum et alterum intelligamus duos illos cognomines, quorum nomina minus nota silentio præterit Scriptor. Esse autem illos majorem minoremque Zabatum vel Zabatem, cum Larchero probabiliter statuit Heeren. S.

27. *ἰσβάλλοντες*] Arch. *ἰσβάλλοντι*, ob consequens *μεταβαίνοντι*, ego primas darem. In Pausania nihil hac frequentius structura. Sed usus editum, monente Galeo, cum non spernat, servatum illud est: nam *ἰσβάλλοντες* quo tibi cine fulciatur, Gronovius docere noluit, nedum quo nectantur modo *σταθμοὶ εἰςί τίςσις*, quæ alium utique participii casum sibi desiderant. Hic vero manifesta se prodit lacuna; desunt parasangarum notæ et numeri, difficulter ex dubia inter mansiones et parasangas proportionem restituendi. Wess. — Tum in Addendis IDEM Vir doctus hæc adjecit: "Si defectus expleretur, quæ 'Kluitii conjectura, *σταθμοὶ εἰςί τίςσις* καὶ *τριήκοντα*, παρασάγγαι δὲ *ἑπτὰ καὶ τριήκοντα καὶ ἑκατὸν*, stathmorum et parasangarum numerus "rotundaretur. Aliquid hic deesse "certum arbitror." — Eodem modo eisdemque verbis, diu ante Kluitium, exemplam videri lacunam docuerat De la Barre, T. VIII. Actor. Acad. Inscr. p. 343. At ea ratione ultra mo-

dum promoveri Matienæ fines, et abaque meliorum codicum præsidio nihil hic definiri posse censuit Larcher, Adnot. 108. ad hunc Herodoti librum, p. 230. cui hactenus adsentiuntur Heeren (pag. 988.) et Mannert Geogr. Græc. et Rom. T. V. P. II. p. 206: ut nullam ne conjecturam quidem conati sint proponere. S.

31. *οἱ πάντες σταθμοὶ εἰςί ἴδινα καὶ ἑκατὸν*] Ratio non constat. Mansiones sive *σταθμοὶ* in præcedentibus duntaxat LXXXI. Neque convenit parasangarum summa: numerantur tantum CCCXII. Quia tamen parasangis quadringentis et quinquaginta, quot se posuisse significat, accurate stadiorum collectio congruit, bene illi habent. Vitia in mansionum et parasangarum numeris, suis olim locis juste signatis, inflicta hærent, aliorum fortasse MSS. auxilio eluenda; nostri enim in eodem sunt luto. Wess. — Nec nostri meliora dedere. S.

CAP. LIII. [4. τὰ βασιλῆα τὰ Μιμνῆα καλιόμιν] Conf. c. 54, 7. Adde Strab. lib. XV. p. 728. et Steph. Byz. voc. Σούσα, ejusque Interpretes. S.]

7. *ἡμέραι ἅπαρτι ἰννήκοντα*] Critici ad Comici Plut. v. 388. *Κίχρηται αὐτῶν* (*ἅπαρτι*) 'Ἡρόδοτος λίγων, ἀπὸ τούτου εἰςί στάδια δύο ἅπαρτι: quod scholion Suidas in 'Ἀπαρτι describens, pro *στάδια δύο* præbet *στάδιοι ὅ* sive *ἰσδομήκοντα*. Unde Aristophanis interpres ea acceperit, an memorie vitio hæc spectarit, quis certo decreverit? In Herodoto hactenus invenit nemo, et sunt profecto nusquam. Vide Hemsterhusium ad Plutum et Alberti in Hesychii 'Ἀπαρτι. Wess. — Vide II. 158, 20 seq. ibique Var. Lect. (ed. S.) et Adnot. S.

CAP. LV. 7. *ἰσφαγγόντες* — *οὐδὲν ἦσαν*] Neque enim Harmodius et Aristogiton, sed, Herodoto iudice, virius Alcmaeonidæ Athenas *ἐλπίσιν*, lib.

VI. c. 123.; et fuit Hippias, exacerbatus fraterna cæde, (V. 62, 5.) patre fratreque longe *τυραννικώτερος*. Aristogiton et sodalis non habebantur tantum, ut erant, tyrannicidæ; sed vulgo laudabantur Athenis, tanquam qui sublata tyrannide suam patriæ reddidissent libertatem. In hanc etiam Atticæ plebis opinionem inveteratam dici poterat Dion Chrys. pag. 190. κ. τὸ πιστεύεσθαι πολλὸν χροῖον ὑπὸ ἀνθρώπων ἡλιθίων οὐδὲν ἴσσειν ἰσχυρόν. Sed sapientiores etiam nonnunquam minus loquuntur considerate: præter ceteros Jo. Meursio citatos in Pisistrato, et ad Æliani Var. Hist. XI. 8., nobilissimos istos juvenes primum Hieronymus (Rhodius) statuit exemplum, alia quoque commemorans, quibus demonstret, *ὅτι τὸ τῶν νέων πρὸς ἀλλήλους ἰταρινὸν συμφρονῆσαι πολλὰς τυραννίδας καθύλη* apud Athen. XIII. p. 602. A.; sequitur Peripateticus Aristotelis, quin et Platonis iudicium in Symposio. Culpas Platonem Jac. Perizon. ad Ælian. pag. 692., velut hac in re dissentientem a se ipso in Hipparcho: sed si suspicionem, quam solus forte movit Ælianus Var. VIII. 2., ad examen vir Eruditissimus revocasset, illam forsitan agnovisset legitimam, atque in Hipparcho multa reperiri, quæ faciem præbeant ab illa Platonis diversissimam. Neque magni mihi videtur momenti criminatio Dionis Chrys. Perizonio memorata, culpantis Athenienses, quod Harmodium et Aristogitonem πάντων μάλιστα τιμῶσιν ὡς ἱλιθιεύσαντας τὴν πόλιν, καὶ ἀνιόντας τὴν τύραννον, Or. XI. p. 191. Hipparchum certe sustulerunt; quodque recuperandæ libertatis gratia facere sibi proposuerant, imperfecto licet opere, fecisse tamen ab acerrimis tyrannorum osoribus censebantur, ob inceptum illud opus digni habiti qui cumarentur omni honorum genere. Solum etiam

occidendi tyranni conatum Athenienses factum existimabant pulcherrimum; quod luculento demonstrari potest documento. Post ejectos xxx. tyrannos psephisma condiderunt, ab auctore sententiæ Demophanti dictum, servatum nobis ab Andocide de Myst. pag. 13. secundum quod jurare cogebantur Athenienses: tyrannidis auctorem vel fautorem *ἴαν τις κτείνοι ἀποδάνη, ἢ ἱππιχιδῶν*, si quis aut occidens moriatur, aut immoriatur incepto (sive tantum opus adgressus; id enim est *ἱππιχιδῶν*, nempe *κτείνου*.) *εἰ παύσῃ αὐτόν τι καὶ τοὺς παῖδας τοῦ ἐκείνου, καθάπερ Ἀρμυδιὸν τι καὶ Ἀριστογύιστον, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν*. Hoc respicit decretum Demosth. contr. Leptin. pag. 312., dum meminit τῆς Δημοφάντου ἐσχέτης, cui insculptum iusjurandum: *ἂν τις ἀμύνει τι πᾶσι τῇ δημοκρασίᾳ, τὰς αὐτὰς δώσει δωρεὰς, ἄσπερ Ἀρμυδιῶ καὶ Ἀριστογύιστον*: vulgato nomini Δημοφάντου alterum ex Codd. debu. erat substitui: vid. Lycurgus, pag. 165, 43. Longe recentius et diversissimi generis Δημοφάντου fuit ψήφισμα. Oratio c. Leptinen, docte nuper atque eleganter Gallice conversa a Ged. le Cointe, eadem opera potuerat aliquoties expoliri, ut Græca quoque legerentur emendatius. VALCK.

8. *ἰσ' ἱστία τίσεια*] Thucydides VI. 59. Hippiae post fratris necem tyrannidem tribus annis terminat, totidem Plato in Hipparcho, p. 229. κ., nihil admodum Herodoti quatuor annis officientes, modo cum H. Dodwello Anal. Thucyd. p. 42. tres integri et quartus inchoatus Hippiae tyranno post Hipparchi violentam mortem relinquantur. Quod Criticus autem ad Aristophan. Lysistr. v. 619. *κατίσχει δὲ ἡ τυραννὶς ἰσ' ἱστία γ'· οἱ δὲ δ', Ἡρόδοτος δὲ σ'*. errore non vacat, et mutata verborum sede tolli potest. Nam sex eum annos hic reperisse, non credo. WESS.

CAP. LVI. 5. Τλῆθι λίαν, etc.] In versibus, Hipparcho fatalem exitum præsagientibus, nihil innovo. Vir doctus (Reisk.) Τλῆθι δ' ἰων, i ergo, tolera, et οὐδὲς ἀνθρώπων ἀδυνάων fingeat, longe a Brodæi ad Anthol. judicio recedens. WESS.

7. ὑπερεθήμενος ὀνυροπόλοις] Eadem τοῦ διδιδάσκοντος religio eleganter in Theophrasti Char. c. 16. expicta: ad quam ἀπιστάμενος τὴν ἔψιν etiam (lin. 8.) pertinere opinor, neque adeo sprete visionem, sed ejus expiationem et ἀποτροπιασμόν innui. Vide Casaubonum ad Theophrast. et Spanhemium in Comici Ran. v. 1379. WESS.

CAP. LVII. 1. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι, etc.] Gephyraeos, necis Hipparchi auctores, Bochartus Canan. lib. I. 21. et Meursius Att. Lect. V. 31. tali diligentia et eruditione illustrarunt, ut aliis otium fecerint. Plutarchum neglexerunt, malignitatis crimine, cujus Herodotum postulat, T. II. p. 860. x., haud immunem. Ea-ne malignitas, gentis veram et peregrinam originem vestigare et declarare? Sed doctus scriptor dum rodit, sui obliviscitur. WESS.

Ibid. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι, etc.] Ubi in Aristidis Panathen. T. I. p. 190., velut ab Atheniensibus recepti præter ceteros dicuntur Ταναγραίων οἱ μεταστάντες, Δωρεῖται Πελοποννήσου κρατησάντων, ὑπὸ τῶν αἰχάντων ἀναστάντες: Scholiasta MS. hic Herodoto narrata respicit: τούτους, ait, τοὺς Ταναγραίους, μὴ βουλομένους αὐτῶν ὑπακούσαι, οἱ Θηβαῖοι ἐξίβαλον· οἱ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἰδόντες ἤκησαν· μέμνηται δὲ τῆς ἰστορίας Ἡρόδοτος, Γεφυραίους τοὺς Ταναγραίους καλῶν. (Attigit etiam Suidas, et Zonaras in Lexic. voc. Γεφυραί.) De his egerunt Gephyraeis Jo. Meurs. Att. Lect. V. 31., et Sa. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. cap. 21. Gephyraeos istos non Eretrienses origine, sed Phoenices videri Herodoto, atque illinc ortum Aristogitonem dici, id vero per-

moleste tulit Plutarch. de Herod. Mal. pag. 830. x. Ἀριστογονίωνα — ἀντικρὺς διὰ πυλῶν εἰς Φοινίκην ἐξελαύνει, Γεφυραίων γεγενῆσθαι λίγων ἀνίκαιεν· τοὺς δὲ Γεφυραίους — Φοινίκας εἶναι φησὶν, αὐτοὺς οὕτω πισυσιμῶς. VALCK.

CAP. LVIII. 3. ἰσθγάγον διδασκάλια] Job. Ludolfum, Virum Clar. ἰδασκαλίας emendantem Comment. Hist. Æth. p. 208. non sequor. Suidas: Διδασκάλιον, αὐτὸ τὸ μάθημα. Sic Basiliius M. Homil. III. in Hexaëm. p. 28. c. κατὰδίζον μὲθ' ἡμῶν τὸ διδασκάλιον: et Homil. V. pag. 43. x. ἵνα πρῶτον ἐκείνο πρόσταγμα διδασκάλιον τῇ φύσει γίνηται, subministrante Cl. Abreschio. Jam ὡς ἰμοὶ δοκίμην (lin. 4.) relinquo, Herodoti de litterarum prima inter Græcos origine professionem continens. Non defuisse, qui Pelagis litterarum primordia ante Cadmi in Græciam transitum vindicarent, ad Diodori III. 66. disputatum fuit. WESS.

5. πρῶτα μὲν, τοῖσι καὶ ἅπαντι, etc.] Obscuriorem orationis seriem explanant ista Arch., πρῶτα μὲν τοῦτοις ἰχρίωντο, κατὰσπερ καὶ ἅπαντες χρίωνται Φοινίκαις: et primo quidem iisdem utebantur, sicuti omnes utuntur Phœniceis. Gephyraei nempe primis temporibus non alias usurpabant litteras, quam quarum apud Phœnices usus erat. Merse itaque tum Phœniciæ fuerunt, sicuti et sermo; quo deinceps paullatim inmutato, μεταβάλλον καὶ τὸν βῦθμὸν τῶν γραμμάτων, (lin. 6 seq.) itidem litterarum modum, figuram et scriptionis seriem novarunt. Quam in rem præclara Cl. Salmasii ad Inscript. Herod. p. 34. opera, exstat. Esse memini, qui τὸν βῦθμὸν τῶν γραμμάτων hic præferunt, prorsus oblitos Aristotelis Θαυμασ. p. 578. Ed. Erasm., ubi in Apollinis Ismenii apud Thebanos templo ἀναθήματά τινα ὁμοίους ἰχρίοντα τοὺς βῦθμοὺς τῶν γραμμάτων ἀρχαῖα, seu ἀρχαίων potius. Quæ philosophi, sive cujusvis alius, ad hanc rem accommo-

tissima, etiam propter Ismenium, quod statim (cap. 59, 2.) consequetur. Pertinet huc docta disputatio Benedictinæ familiæ eruditorum in T. J. Hist. Nov. Diplom. p. 587. Wess.

12. καὶ τὰς βίβλους διφθίρας καλῶσιν] Bene Vallæ Latina ex P. Leopardi præscripto Em. VII. 19. correcta sunt, quibus male in postrema editione penuria biblorum *Ægypti* et *Syriæ* accessit: nihil enim utraque de regione Scriptor. Certissimus autem pellium, rasarum, sive διφθεῶν, variis olim in nationibus ad rerum memoriam prodendam usus. Persarum διφθίρας βασιλικὰς habet Diodorus II. 33. et Agathias Schol. II. pag. 66. A., aliorum alii. Contra ea ab errore immunis haud est Varronis de papyro, Alexandri demum Magni ætate reperta, opinio apud Plinium Hist. Nat. lib. XIII. xi.; melior Nostri et Cassii Heminae, cap. xiii. ejusdem Pliniani libri. βύβλου; porro et βύβλων, ex prisco more, Passion.; namque ita potius, quam βίβλους scriptitasse, ad Hom. Eustathius, p. 1913, 30. (ad Od. pag. 765, 38. ed. Bas.) auctor est. Hinc βυβλῖνων ἔπλων mentio et scriptura, lib. VII. 36. Wess.

Ibid. τὰς βίβλους διφθίρας καλῶσιν] Vallam fefellit articulus; errorem jam correxit P. Leopard. Em. VII. c. 19. eundem tamen errarunt et alii; quod monitum ab Auctore des Essais de Crit. pag. 161. Adpellationis suo quoque tempore, quin et recentiori, satis usitatæ rationem repetit ab antiquissimo more Herodotus, barbaris etiam isthac ætate noto. Vellus aureum fuisse βιβλίον in διέμασι γιγγραμμένον videbatur incerto scriptori περί Ἀπίστων, c. 3. conf. ad Palæph. cap. 31. Galeus. Persica sua se Ctesias hausisse scribebat in τῶν βασιλικῶν διφθεῶν, teste Diodoro Sic. II. cap. 32. ubi vid. Clar. Wess. et Ti. Hemsterh. ad Poll. X. 57. cujus libro VII. 211. hæc prostant Herodoti, loco

quem Leopard. excitavit. Ἱστορήματα βασιλικὰ vocat et Diodor. III. 38.; commentarios regios, Livius XXXIII. 11. Philippi Macedonis Μαυιδονικὰ τῆς βασιλικῆς αἰτίας ὑπομνήματα, Lucian. Demosth. Encom. §. 26. Arcturus qui Prolegum agit in Plauti Rud. v. 15., (Malorum) referimus nomina exscripta ad Jovem: v. 21., Bonos in aliis tabulis exscriptos habet. Istas Jovis tabulas διφθίρας dicebant: Diogenian. III. Prov. 2., ἡ διφθίρα, ait, in ἧ δυνάμει ὁ Ζεὺς ἀπογράφεισθαι τὰ γινόμενα, παραπάλαιος. Quæ præter Diogenian. IV. 95., Zenobius habet Cent. IV. Prov. 11., senarium efficiunt, e veteri quodam dramate propter elegantiam custoditum: Ὁ Ζεὺς κατὰ δις χεῖρας εἰς τὰς διφθίρας. Vanissimus Auctor Philopatr. inter Lucianea, T. III. pag. 603., πολλοὺς γιγγραφίας φησὶ ἐν τῇ οὐρανῷ, ὡς ἄπαντα ἀπογράφεισθαι. VALCK.

CAP. LIX. [1. ἐν τῇ ἱερῇ τοῦ Ἀπολλ. τοῦ Ἰσμενίου] Conf. Wesselingio ad cap. 58, 5. notata. S.]

4. ἐμὶ δὴ εἰς τῶν τριπόδων] Sollemne fuit in Ismenii Apollinis fano tripodas dedicare; quorum ἱερῶν μάλιστα ἱεῖς τε ἀρχαῖοι καὶ τοῦ ἀναθίτος τῇ δόξῃ τρίπους, ἵεσι Ἀμφιτρύωνος ἀνάθημα, in Pausaniæ Boeot. cap. 10. p. 730., non alius fortasse atque hic descriptus: congruunt certe ambo, tum antiquitate, tum Amphitryonis illustri titulo. De inscriptis litteris in Pausania silentium, quas Herodotus magnam partem Ionicis similes, Cadmeas tamen fuisse commemorat. Hinc consequens videtur, ut ἐπὶ τὰ λαῖα, uti alibi Pausanias, in διέμασι, a dextera in sinistram processerint, quemadmodum Phœnicis: et ut quinque caruerint litteris, quarum posterius inventum, T. Φ. X. Ψ. Ω. Non sum nescius, incomparabiles viros, Scaligerum ad Euseb. et Salmasium in Inscript. Herod. p. 54. in diversiora tendere; sed Herodotea sententiæ ab

Ampl. Bouherio (Ep. ad ill. Maffeiū Antiq. Gall. pag. 168.) adprobatæ, favent. Ejusdem, credo, moduli ac figuræ characteres tabellæ erant, repertæ apud Haliartios in Alcmenes tumulo: *γράφματα θανυμυστὰ, ὡς παμπάλαια*, Plutarcho de Socrat. Gen. pag. 577. ε.; namque additum ibidem, *ἰδίως τις τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτῆρων, ὑμφορεῖται τοῖς Αἰγυπτίους*, ex docti scriptoris suspitione fluxit, parum utique, ubi Alcmenæ et Amphitryonis ævum, scribendique tum temporis mos, in consilium venerint, probabili. Wess.

6. *Ἀμφιτρυῶν μ' ἀνέθηκεν, ἰὼν ἀπὸ Τηλεβοῶν*] Correxeram olim, *Ἀμφιτρυῶν μ' ἀνέθηκεν, ἰὼν ἀπὸ Τηλεβοῶν*: cum huc rediisset a Telebois victis: simplex ἰὼν forte præferetur, e Bergleri conjectura indicata in Diss. Herod. pag. 167. Quidquid a Scaligero super literis his Cadmeis dissidet Salmas. ad Inscript. Herodis Att. pag. 32. et seqq., consentiunt, opinor, in Græciam illatas primum duntaxat xvi.; atque illud egregie docuit Salmasius, sedecim istas postea, reliquis jam inter Ionas in usum introductis, dictas *Ἀττικὰ γράμματα*. De *litteris Cadmeis*, Plutarchus T. II. p. 738. x. illas, ait, *τιτράνης ἢ τιτράς γινόμενη παρίσχι*: eidem, p. 1009. x. *οἱ παλαιοὶ* dicuntur διὰ τῶν ἑκακίδεκα στοιχείων φερόντας ἀποχρώντας καὶ γράφοντες. Mirifice scribuntur hæc epigrammata viro summo ad Euseb. p. 121. In primo versu legi debuit ad mentem Salmasii MANETHEKEN EON. Unica litera adjecta sensum daret diversum, neque absurdum: *ἰόντ' ἀπὸ Τηλ.* ut se tripus diceret dedicatum de victis Telebois. In istiusmodi rebus dedicatis ἀπὸ hoc sensu frequenter legitur apud Pausaniam; qui nonnunquam prisca quoque commemorat epigrammata, literis antiquis Atticis scripta, veluti VI. (c. 19.) p. 498. ult. *ἱεργάμμα ἀρχαίσις Ἀττικαίς*

γράφμασι: IV. (c. 17. p. 420, 3. *γράφμασι τοῖς ἀρχαίσις ἱεργαμέναις*: V. (c. 22.) pag. 435., *ἱεργίον γράμμασιν ἰσ- τιν ἀρχαῖον* (lege *ἀρχαίσις*) *ὑπὸ Διὸς τοῖς ποσὶ*: et VIII. (c. 25.) p. 648. VALCK.

Ibid. *ἰὼν ἀπὸ Τηλ.β.*] Nisi ἰὼν ex prisco ἰὼ eundi notione, quæ Reiskii opinio, censeatur, mallem ἰὼν cum Slado et Berglero. Amphitryon, parta de Telebois victoria, qua de Apollodorus, lib. II. 4. et Plautus Amphitr. I. 1. 51., Thebas redux tripodem consecravit. Vidimus ἰὼν et ἰὼν commutari, lib. I. 157., nec monere Eustathius neglexit ad Iliad. ὅ. v. 277. (Mireris vero, simplicissimam restituendæ veræ scripturæ rationem (*μ' ἀνέθηκεν ἰὼν ἐκ Τηλ.*) doctissimorum virorum acumen præterisse.) Illa vero (lin. 7.) *ἡλικίην ἂν εἴη κατὰ Λαίῳ* sincerasunt. Amphitryonem Laio, Herculem Œdipodī ætatem egisse æqualem, generationum in Apollodori Bibliotheca series dilucide patefacit. Wess.

CAP. LX. 5. *ταῦτὸ εὔνομα ἔχον τοῦ Ἰσπ.*] Vel ex margine Steph. recipi debuerat *τῇ Ἰσποκόντων*: in Latinis autem a correctoribus poni, idem Hippocoontis filio nomen habens: non, Hippocoontis filii: isthoc modo Græcismum sæpius expresserunt usitatissimum Romani. Non requiritur in his articulus, neque adeo τῇ τοῦ, quod Reiskio placebat: filius Hippocoontis paulo dicitur ante ὁ Ἰσποκόντων: et Λαίῳ ὁ Λαβδάκου, τοῦ Πολυδάρου, τοῦ Κάδμου. VALCK.—Bene τῇ Ἰσποκόντων dedere codd. MSS. Animadversio Herodoti justa est. Scævus, Hippocoontis si fuerit filius, vixit Œdipodis tempore, quippe una cum patre ab Hercule peremptus. Est autem Scævus iste in Apollodoro, lib. II. 10. p. 200. Wess.—Conf. Heyne ad Apollod. II. 7, 3. S.

CAP. LXI. 6. *ἐς τοὺς Ἑγχίλειαις*] Quos vocat *Ἑγχίλειαις*, eosdem memorat

IX. 42. oraculum, quo Persas designari putabat Mardonius, scribens *ἰς Ἰαλυρούς τε καὶ τὸν Ἑγχλίαν στρατὸν πιστοποιήσιν*. VALCK.—Pausanias lib. IX. 5. Laodamantem, ab Argivis victum, *ἰς Ἰαλυρούς* abiisse scribit; de Cadmo antea, *ἰς Ἰαλυρούς καὶ Ἰαλυρίῳ τοὺς παλαιούτους Ἑγχλίαις*: vere, sicuti ex Apollonio Rh. IV. 519. constat. Sequentia (lin. 6.) *οἱ δὲ Γεφυραῖοι ὑποληφθέντες*, Gephyraei autem cum in suspicionem venissent, verterat Valla: hinc quid ille legerit, quaestio. H. Stephano placuit *ὑποπειθόντες*, L. Bos *ὑποληφθέντες*, quæ melior opinatio, cum *ὑποληφθέντες* et *ὑποληφθέντες* toties convertantur. At in errore Laurentius fuit ex schedarum consensione; loci sententiam Cl. Gronovius optime perspexit. Wksa. —*ὑποληφθέντες* tenens Gronovius, *ᾗσιν* istam Latine sic convertit: Gephyraei autem derelicti postea ab Bæotis recedunt Athenas. In Notis autem idem Gronov. monuit, non post *ὑπὲρ Βαιωτῶν*, ut in ipsius contextu et in superioribus editionibus factum, sed post *ὑποληφθέντες* comma debuisse interseri. Weaselgius, in Græcis neutro loco incidens orationem, versionem Gronovii ita tenuit, ut comma post derelicti poneret. Atqui ab Bæotis recedunt Græcæ non sonat *ὑπὲρ Βαιωτῶν*, sed *ἀπὸ* vel *ἐκ Βαιωτῶν*. Præpositio *ὑπὲρ*, quam tenent h. l. libri omnes, genitivo juncta causam significat; ut in frequenti formula *ὑπὲρ δίκου*, et similibus: conf. V. 10, 2. IV. 7, 16. Intelligendum igitur, præ Bæotis, propter Bæotos secessisse illos, id est, metu Bæotorum, sive a Bæotis coactos; quam in sententiam commode Larcher, “les Bæotiens les obligèrent par la suite à se retirer à Athènes.” Sic φιύγων *ὑπὲρ τινος*, in exilium mitti ab aliquo, ad fugiendum cogi. Si quid obscuri verbis inesset, sententiam suam ipse Scriptor, cap. 57, 8. perspicue de-

claraverat, *ὑπὲρ Βαιωτῶν ἀναστάντες*. Verbum *ὑποληφθέντες* vero, nec derelicti verti debuit a Gronovio, nec a Larchero his Gallicis verbis reddi, “on les laisse alors tranquilles.” *ὑποληφθέντες* simpliciter sunt relictī, qui in sedibus suis manserant, nec ab Argivis erant ejecti. S.

10. *Ἀχαιῆς Δάμνηρος*, etc.] Cereris *Ἀχαιῆς*, quæ et Gephyræa, templum et sacra prætereo. Cupidis abunde labor Jo. Meursii Lect. Att. V. 31. et S. Bocharti lib. I. Canaan. c. 21. erit. Wksa.

CAP. LXII. [11. *Λιψύδριον*. Sic scribitur apud Hesych. hac voce et alibi, et apud Suid. in *Ἐπὶ Λιψύδριον*; item in Scolio apud Athen. XV. 695. x. et apud Etymologum, p. 361, 31. et 34. et p. 563, 8. denique apud Eustathium loco mox citando: quibuscum quum nostræ membr. F. consentiant, non negligere debui hanc scripturam, cæterum ne alteram quidem (*Λιψύδριον*) utique damnans. S.]

11. *τὸ ὑπὲρ Παιονίης*] Menda his se turpis insinuavit: quid enim cum Atticæ locis commune Præoniæ, longissime in Macedoniam remotæ? Eustath. ad Hom. p. 461, 20. (p. 351, 13. ed. Bas.) *ὑπὲρ τῆς Σπάρτης* Lipsydrion locans, eadem inquinatus est macula, vero tamen propiore. Hesychius et Suidas *ὑπὲρ Πάρεθρος*, supra Parnethem, idque certissimum. *Πάρεθρος* Atticæ mons erat, supra quem Lipsydrion Alcæmonidæ exsules munierunt. Proinde *τὸ ὑπὲρ Πάρεθρος* jure hoc re finxit loco L. Küsterus, ad Suidæ *Ἐπὶ Λιψύδριον*. Ipsum autem illud Grammatici testimonio est, Alcæmonidis ad Lipsydrion rem pessime cecisse, adfirmatque elegans cantilena in Athenæi lib. XV. p. 695. v.; Jo. Meursius in Pisist. c. 16. plura. Wksa.

Ibid. *Λιψύδριον τὸ ὑπὲρ Παιονίης*] Πάρε-

νδος, si mei res esset arbitrii, recuperaret Herodotus; et vera L. Küsteri, Cl. Wesselingio probata, conjectura Diss. Herod. p. 110., omnibus hic anteponeatur Codicibus. Cui eadem erant ad manum, quæ Küstero, Jo. Meursius in Pisistr. c. 16., Eustathio legitimum quidem restituit Attici montis nomen; in Herodoto aut veram non vidit lectionem, aut illum a veteris librarii per omnes deinceps Codices propagato errore corrigendo deterruit quæ multos insidet religio, non illa minus fortasse damnanda quam aliorum est inconsiderata temeritas. Locum Etymologi prout recte corrigat Clar. D. Rubnken. in Tim. Lex. p. 150. (pag. 208. ed. sec.) codex exhibet MS. Nihil impedit quo minus hic suum Jovi restituatur cognomen, cui in Parnethe monte sacrum altare, *Βωμὸς Σημαλίου Διὸς* dicitur apud Pausan. p. 78. f. (lib. I. c. 32.) Hinc Semaleus Jupiter Gyraldo, Meursio, aliisque innotuit: auferatur primum litera male repetita: *ἡμαλίου* facile dabit genuinum, ut arbitror, *ἱκμαλίου* pluvii Jovis nomen, in Attica sæpe siticulosa solemni precum formula evocati, quam M. Antoninus nobis servavit V. 7. Idem pæne nomen turpius deformatum latet apud Clement. Alex. Strom. VI. p. 753, 27. ubi sacra fecisse legitur in insula Ceo Aristæus *Ἰσθμίου Διὸς*: sed nullus fuit Jupiter Isthmius: hic sine ulla controversia emendandum *ἱκμαλίου Διὸς*. Probus in Virgil. Georg. I. v. 14. Aristæus, ait, aram Jovi Icmæo (Icmæo) constituit, etc.—Traditur hæc historia de Aristæo in Corpore (an opere?) Argonauticorum a Varrone Atacino: nobis superest, quem Varro interpretabatur, Apollonius Rhod. cujus Aristæus II. 524. *βωμὸν ποίησι μέγαν Διὸς ἱκμαλίου*. VALCK.—Virorum doctorum emendationem *ὕπτε Πατρῆδος*, a Schæfæro in contextum receptam, tenuit

etiam Jacobs, hanc Historiarum Herodoti partem Atticis suis inherens, p. 333. ed. sec. At constantem librorum omnium Herodoteorum scripturam, *ὕπτε Πατρῆδος*, defendens Larcherus, ex Harpocrate voc. *Παιανίης καὶ Πασιονίδας* coll. cum Pausan. II. 18. p. 151 seq. eodemque Pausan. I. 2. p. 7. et cap. 34. p. 83. et 84. et Plutarch. (sive quisquis fuerit auctor Vitæ X. Oratorum) pag. 842. x. opportune docuit, fuisse Atticæ pagum, cui *Παιονία* sive *Παιονία* fuerit nomen. Situs fortasse hic pagus erat in radice Parnethis montis, eamque ob caussam auctor ille, e quo Grammatici a Viris doctis citati sua hauserunt, Lipsydrium *ὕπτε τῆς Πατρῆδος* situm dixit; nisi is fortasse scripserat *ὕπτε Πασιονίας ἡπὶ τῆς Πατρῆδος*. S.

13. *τὸν νῆδον* — *τὸν οὖν ἰόντα*] Eadem lib. II. 180., unde et, prius templum fortuito casu in cineres abiisse, discimus: culpa incendii tamen in Pisistratidas fuit, testibus Criticis ad Pindari Pyth. Od. VII., collata: qui quidem cum Olymp. LXIII. 2. patri successerint, illo ipso anno templum Delphicum deflagrasse, Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 41. constituit. At officit vehementer illi temporum finitioni mors Amasidis, isti anno conjuncta; quippe dona, dum superesset, Delphis ad ædis instaurationem, uti lib. II. 180. proditur, liberaliter conferentis; validissime vero Pausaniæ doctrina de templo Delphico Olymp. LVIII. 1. exusto, in Phocic. cap. 5. Quæ de Pisistratidis autem Pindari Scholiastæ, modo tamen veritati concinant, familiam indicabunt, atque ipsum complectentur Pisistratum, quo modo Pisistratidæ deponuntur sæpius. Vide ad Comici Vesp. v. 500. Wxss.

17. *παρίνου λίδου*] In Jungermanni exemplo *Παρίνου* operarum est peccatum, cui ipse medelam adhibitam in Polluc. VII. 123. voluit. Isto de la-

pide docti Onomastici interpretes, et Cl. Taylor Lect. Lysiac. p. 619. (pag. 254. ed. Reisk.) Wss. — Vide Taylora laudatum Plinium, Hist. Nat. lib. XXXVI. cap. XVII. sect. 28. et, quem ibi Harduinus citavit, Theophrastum *περὶ Λίδων*, pag. 392. ed. Dan. Heinsii. S.

CAP. LXIII. [1. 'Ως ὦν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι] *Λακιδαιμόνιοι* requirebam, ubi nunc in Ἀθηναῖοι consentiunt libri. Sane non Athenienses, sed Lacedæmonii videri debent id crimen Alcæmonidis impегisse. conf. cap. 90. hujus libri. Mox lin. 4. pro *χρησάμενοι*, præter necessitatem, *χρησάμενοι* invitis libris omnibus edidit Jacobs. l. c. p. 334. S.]

2. ἐνέπαινον τὴν Πυθίαν *χρήμασι*, &c.] Herodotum sequutus Schol. MS. in Aristid. Panathen. Ἰσπίας, ait, ὡμῶς ἐκράτου τῶν Ἀθηναίων μὴ φέροντες τοῦτου τὴν βίαν οἱ Ἀλκμαιωνίδαι ἐξῆλθον ἐν τῇ Ἀστυκῇ, ὡς τις ἦν καὶ ὁ Κλυθίνης, ὃς τὴν Πυθίαν, τουτίστιν ἀδελφοῖς (in margine Codicis Burm. corrigitur in Διλοῖς: recte; modo scribatur *εὐτίστι* τὴν ἐν Διλοῖς) ἱερῶν *παρελάμιν* καὶ τὸ *χρῆμα* τοῖς Λακιδαιμόνιοις βοηθῆσαι ταῖς Ἀθήναις. Accepto oraculo, misisse dicuntur Lacedæmonii (lin. 6.) κατὰ τῶν Πισιστρατιδῶν Ἀγχιμόλιον μετὰ στρατιῆς, ὃς ἐτιλιύσθηεν ἐν τῇ πολέμῳ. Non unam ob rationem Herodotea criminatur Plutarchus, (T. II. p. 860. n.) oraculorum patriæque superstitionis defensor ingeniosissimus; sed idcirco præsertim, quod ille Pythiam vatem pecunia corruptam non dubitavit ut *ψυδόμενοι* traducere. Noster fraudem etiam a Lacedæmoniiis agnitam fatetur atque adeo publicatam, c. 90. Libro VI. c. 66. Cleomeni conciliatus Delphus Cobon *Περίαλλαν* τὴν *πρόμαντιν ἀναπείθει* τὰ *Κλειμένης* ἰβούλιστο *λέγινθαι* *λέγιν*: fraude patefacta Cobon Delphis aufugit mulierque fatidica *ἐπαύθη* τῇς *τιμῆς*. Secundum Pausan.

etiam III. (cap. 4.) p. 212. Cleomenes τὴν ἐν Διλοῖς *πρόμαντιν ἀνίστατο*. Quin jam olim a Lycurgo legislatore pecunia commota Pythia semper ejus leges ut utiles civitati commendabat: ἡ *προφῆτις* *χρήμασι* *πιστευμένη* *ἀνὲρ* *συμφέρι* (τὸν νόμον) *ἔχρα*, Polyæn. lib. I. c. 16, l. 1. Donis corruptæ, nec mirum in hac fraudum opificina, recentior historia Græca plura præbet documenta: vid. Anton. van Dale de Orac. Orig. c. 16. Paulo post (lin. 8.) apud Herod. jussui divino, ut quidem putabant, postponentes Lacedæmonii humanæ hospitalitatis jura, τὰ τοῦ Θεοῦ *αἰσχύνα* *ἐπαισύντο* ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. Ad iudices suos Socrates Platonis in Apolog. p. 29. c. *ἐγὼ ὑμᾶς*, ait, *ὦ ἄνδρες*: Ἀθ. *ἀσπάζομαι* μὲν καὶ *φιλῶ*, *πίσσομαι* δὲ *Θεῷ* μᾶλλον ἢ ὑμῖν: quæ commodum admota sunt Lucæ Act. Ap. v. 29. In hoc cardine Sophoclis versatur Antigones cum Creonte certamen, v. 460. et seqq. VALCK.

4. *προφίειν* *σφ*] Sugillantur a Plut. de Malig. p. 860. n., ac si *παλλίσσας* καὶ *δικαιοτάτας* liberandarum Athenarum *ἔργῳ* sceleris atque impietatis calumniam Noster affricuerit; ultro oblitus, Themistoclem (quem propterea laudibus in Vit. magni viri fert, p. 116. r.) consimiliter Pythiam, ut ad animi sui sententiam et circumscribendos Athenienses vaticinaretur, perpulisse, usosque tali fraude, quam quidem *πίαν* vocant, Græcorum plures. Qui mox (lin. 8.) *ξίνοι* τὰ *μάλιστα*, eosdem Pisistratidas vulgatiore dictione *ξίνοις* τὰ *μάλιστα*, c. 90. et 91. nuncupat. Wss.

[10. *προσσχὼν*] Vide Var. Lect. (ed. S.) I. 2, 5. S.]

15. *ἄνδρα Κοινάιον*] Nullam in Thesalia ejusque vicinia urbem recorder tali nomine. Cogitaveram de Gono sive Gonno in Perræbis, atque adeo Thesaliæ. Sed discrepat scriptura, et gen-

tile urbis vocabulum. Eruant itaque, qui poterunt. Wess. — Nec vero necessitas ulla urget, ut patriam hujus regis Thessalorum in Thessalia quaeramus: quin potius ipsa formula qua utitur Scriptor, *ἄνδρα Κοινῶν* dicens, indicare videtur extra Thessalam fuisse natum. Itaque nihil impedire videtur quo minus cum Larchero *Κοινῶν ἄνδρα* intelligamus Conio oriundum Phrygiæ oppido, Plinio lib. XXXVI. c. xxxii. sect. 40. (ubi conf. Harduini Emend. num. xcv.) et Hierocli in Synecd. p. 666. memorato; neque enim incredibile esse, cognationem quandam Thessalis intercessisse cum Phrygibus, idem doctissimus Herodoti interpretis ostendit. S.

21. *ἰς τὰς νῆας πατήραζαν*] Laurentii ad naves repulit, desiderat *πατήραζαν*, quod forte olim hic fuit. Dio Cass. lib. XLVII. pag. 396. *καὶ ἐκείνους εἰς τὸ τῆχος πατήραζαν*; et lib. XLVIII. p. 416. *καὶ τοὺς σιζοὺς εἰς τὸ τῆχος πατήραζαντες*. Noster V. 106. *καὶ ἰσπαράζαντες σφίας ἰς τὰς νῆας*. Equidem relinquo, quod schedæ magno consensu volunt, etsi pro prælii ratione et devictorum lenius. Pausanias de Apibus, lib. I. c. 32. *οὐδὲ σφῆς ἰς σίμβλους πατήραζαντες ἔχουσιν*, nullis eas alvearibus coërcentes. Wess. — Conf. Nostrum VI. 102, 2. *ἀσπεργμίνους ἰν τῷ Πιλ. τείχεϊ* habes cap. 64. 10. S.

23. *Ἀγχιμολίου εἰσι ταφαί*] Unius Anchimolii *εἰσι* ταφαί numero plurali? Non opinor; sed illud potius suspicor, Lacedæmoniorum qui ceciderant hic olim etiam factam fuisse mentionem. Fac scribi potuisse: (*τῶν δὲ Λακιδαιμονίων*, vel *τῶν δὲ ἄλλων*) *καὶ Ἀγχιμολίου εἰσι ταφαί* τῆς Ἀττικῆς Ἀλωπεκίης, ἀγχοῦ τοῦ Ἡρακλιδίου τοῦ ἐν Κυνεάργει. De isto Herculis fano Meursius egit in Athen. Att. lib. II. c. 2. Ex hoc Herodoti loco situs Attici pagi poterit

constitui, si conferantur initium Axiarchi Æschini Socrat. et orator Æschines contr. Timocr. p. 14, 11. VALCK. — Sepulcrum Græce proprie *τάφος* est; *ταφῆς*, sepultura, ut apud Nostrum I. 24, 11. 112, 14. Videndum igitur, ne eidem Nostro *αἱ ταφαί* (plur. num.) idem valeant ac *ὁ τάφος* in singulari. Id si minus placet, nullo certe incommodo *αἱ Ἀγχιμολίου ταφαί*, nullo etiam alio verbo adjecto, intelligi posse videntur Anchimolii et eorum qui cum illo ceciderunt sepulcra. S.

CAP. LXIV. 5. *ἰς τῶν Θισσαλίων ἴπποις*, &c.] Huc pertinere puto quod, Polyæno prætermisum, Frontius narrat Stratag. II. cap. 2, 9; nam per equitatum, quo prævalebat Hippias, Thessali videntur equites intelligendi. VALCK.

8. *ἰθὺς ἐπὶ Θισσαλίνης*] Præferrem *ἰθὺς ἐπὶ Θισσαλίνης*, sicuti *ἰθὺς ἐπὶ Λιβύης* Plutarchum apud Nostrum, lib. II. 119. invenisse, Cl. Valckenarius docuit. *ἰθὺς* tamen τῆς ἀρχῆς τῆς Τορύριος ἱλῆς, lib. I. 207. et Poëta Iliad. v. 601. *ἰθὺς Μενελάου ποταλίμω* "Hic, tum Callinus, *ἀλλὰ σὺς ἰθὺς ἴτω* apud Stob. Serm. XLIX. pag. 356. Stragem equitatus Thessalici sociorumque Hippiae explicat in Lysistr. v. 1154. Comicus. Wess.

CAP. LXV. 1. *Καὶ οὐδὲν τι πάντως*] Haud opinor *οὐδὲν τι μᾶλλον πάντως* fuisse olim, in eo MSS. silentio: superior cap. 34. *οὐδὲν πάντως προσδίδοντο ἐπὶ σφίης τὸν στόλον τοῦτον ἐρημίσουσαι*; et clarissime lib. VI. 3. Nihil quoque in brevi secuturis, (lin. 6.) *ἢ αὐτὴ αἴσθη σύμμαχος*, quidquam novo: ad loci sententiam aliena non sunt ex lib. IV. 129. *τὸ δὲ τοῖσι Πέρσῃσι τι ἢ σύμμαχος, καὶ τοῖσι Σκύθῃσι ἀντίστοιχον*. Verum eo in genere, ubi multa sæpe conjectantibus blandiuntur, integrum suum cuique iudicium. Ceterum *τείχος Πιλασγικὸν*, quo conclusi tenebantur Pisistratidæ,

(CAP. LXIV. 11.) malo ipsis omini fuit, quippe jam olim diris devotum apud Thucydid. lib. II. 17., situm ejus prope arcem urbis designantem, Nostro lib. VI. 137. nihil dissentiente. Wess.

6. ὑπικτιθίμενοι — ἤλωσαν] Non illi capti sunt ὑπικτιθίνετες, quem sensum hic quærebat Vir doctus; sed, dum furtim ex Attica emitterentur alicubi occultandi. More tamen minus usitato tum ponitur τὸ ὑπικτιθίμενοι: nam qui liberos vel uxores, obsidionem toleraturi, alio transferunt, veteribus dicuntur παῖδας ὑπικτιθίμενοι, Thucyd. I. 89. Lycurg. contr. Leocr. p. 154, 32. τοὺς οὐδὲς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπικτιθίμενοι. Demosth. de Falsa Legat. pag. 242., οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ὑπεξίθιντο τὰς θυγατέρας παῖδια οὕτως εἰς Ὀλυμπον. Ubi jubet Æneas Poliorcet. c. 9. ζύγην ἢ ἀνδρά-
παιδα ὑπικτιθίμεναι εἰς τοὺς περσικούς, morem antiquum et verbum illud declaravit Casaubonus. Quæ de Pisis-
tratis paulo post dicuntur, (ἄρξαντες μὲν Ἀθηναίων ἐκ Ἰτίας, etc. lin. 12. seq.) de patre filiisque intelligenda docuerunt Periz. ad Æliani Var. Hist. III. 21. et Bouhier Diss. sur l'Hist. d'Herod. cap. 14. VALCK.

11. ἐκ Σίγυι, etc.] Vide Terpsichores, c. 94. et Thucydid. VI. 59. Annos Pisis-
tratarum tyrannidis Aristoteles Polit. V. 12. xxxv. numerat, Noster xxxvi., levi discrepantia, fortasse ex annis inchoatis aut diversa Pisistrati computatione exiliorum nata. Jo. autem Meuræi, annos istos Hipparcho et Hippia, patris ratione non ducta, tribuentis in Pisistr. cap. 5. manifesta aberratio est, reprehensa a Bouherio Diss. Herod. c. 14. et Ed. Corsino Fast. Attic. T. III. p. 96., oblitis tamen calcare se viam, dudum sollertissima H. Valesii cura ad Diodori Excerpta, T. II. pag. 557. emunitam. Wess.

Vol. IV.

CAP. LXVI. 3. ὥστε δὴ λόγον ἔχου] Potuisset ὥστε δὴ λόγον ἔχου, quomodo lib. VII. 5. ἴνα λόγος σε ἔχη. Euripid. Med. v. 419. οὐκίτι δυσκίλαδος φάρμα γυναικας ἔχου. Verum elegans ea linguae copia et varietas. ἔχου δὲ τινα φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης posuit IX. 83., at τοὺτους μὲν τοιαύτη φάτις ἔχου, VII. 3. Plura Cl. Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 247. Wess. — De corrupta Pythia vide paulo ante, cap. 63. S.

5. ἀτὰρ τὰ ἀνίαθεν, etc.] Hic paulo forsitan acerbior est jocus, quam decebat historicum; neque injuria hinc saltem παροηδίας exemplum petens, Plutarch. II. p. 860. c. 'Ως εἰώθει, αἷς παρὰμυγνὺς πίστιως ἵνακα τοῖς ψόγους ἰπαινούς τινάς· Ἰσαγόρας δὲ, φησὶν, ὁ Τισ. οἰκίης μὲν ἦν δοκίμου, δύουσι δὲ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ Διὶ Καρίῳ. ἱερὸν δὲ τι καὶ πολιτικὸς ὁ μυκτὴρ τοῦ συγγραφίως, εἰς Κῆρας, ὥστε εἰς κόρακας, ἀποδιοπομπεύμενον τὸν Ἰσαγόραν. Cives Attici veluti Deos habebant Penates Apollinem πατρώον, et Jovem ἱεραιόν: Herodotei Isagoræ συγγενεῖς, ut originis villissimæ homines, atque e comœdia Cariones, Ἱσθον Διὶ Καρίῳ. Præter cetera memorat Strabo XIV. p. 974. A. (p. 659. B. ed. Cas.) ἱερὸν τοῦ Καρίου Διὸς, κοινὸν ἀπάντων Καρίων, οὐ μάλιστα καὶ Λυδοῖς καὶ Μυσοῖς, ἀλλ' ἀδελφοῖς. Ex his gentibus servi veniebant in Græciam. Vim dicti intelligunt, quibus notum proverbium, ἐν Καρίῳ αἰσγ. Non cepit Flor. Christian. illud in Eurip. Cyclope, v. 650. ἐν τῷ Καρίῳ κινδυνεύουσιν. Aristides, T. III. pag. 256., οὐδ' ἐν Καρίῳ σχήματι καὶ μοίρῃ θείῃ φέρεται. Cicero pro Flacco, c. 27. Si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum. Eximia dedit Clar. Ti. Hemsterh. ad argum. Pluti Aristoph. VALCK. — Jovem Carium, cujus in familia Isagoræ mentionem et cultum malignitati Scrip-

F

toris tanto posterior, sæpissimeque iratior quam oportebat, Plutarchus conturbavit, vidimus lib. I. c. 171. WESS.

8. τετραφύλους ἰόντας Ἀθηναίους διαφύλους ἰπαίης. Huc respicit Herodotum citans Pausan. I. (c. 5.) p. 12. Secundum Aristotelem, Politic. III. p. 621, 25. Clisthenes ejectis tyrannis πολλοὺς ἰφυλίτους ξίους καὶ δούλους μετοίκους: scripsisse potius videtur δούλους, καὶ ξίους μετοίκους. Aristoph. Eq. v. 346. εἴ ποῦ διπιδὼν ἴσας εὖ κατὰ ξίου μετοίκου. Cur tribus quatuor in decem distraxerit, veram rationem pandit idem Aristot. Politic. VI. c. 4. conf. Casaubon. in Æneæ Poliorcet. p. 1734. In Aristid. Panathen. T. I. p. 336. Schol. ineditus: Τισσάρεω οὐσὼν φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Καλλισθένης ἢ Ἀλκμαιωνίδης (Κλισθένης ὁ Ἀλκμ.) διδὼς μὴ εἶναι καὶ μίαν τῶν Δ'. φυλῶν βουλευθεῖσα τυραννῆσαι προσηκούσῃ ἑαυτῇ τῇ ἑλλήνι (τῶν ἑλλήνων) μία, καὶ ἐκ τούτου κρατήσῃ τῶν ἑλλήνων δύο φυλῶν, λαβὼν δ' ἑρῶν ὀνόματα ἤλθιν εἰς Πεδίαν, μαθεῖν βουλόμενος ἐκ ποίων ὀνομάτων καλίστι τὰς φυλὰς εἰς μίαν καίγειν. λαβὼν τὸν χρησμὸν, καὶ ἔλθων Ἀθήνῃς ἰπαίης δίκᾳ φυλὰς, ἵνα καὶ, ἵαν βούληται μία τῶν δίκᾳ τυραννῆσαι, μὴ δύνηται πῦσαι τὰς λοιπὰς. In his heroum numerus centenarius, P. in I'. mutato, facile posset in denarium converti; sed secundum Schol. Clisthenes Pythiæ facit eligendi de multis potestatem. In proximis (lin. 10.) Γελίοντες nomen adfirmavit Wess. in Diss. Herod. p. 164. ut ea lis decisa videatur. VALCK.

10. Γελίοντες] Hoc in editis ante Gronov. omnibus, plerisque etiam schedis. Valla in prima versionis editione Ionis filiorum Leontis, unde eum legisse suspicio est, παῖδων γι Γελόντος. De Medic. silentium, in tituli mutata scriptura utique mirabile. Puto tamen Τελίοντες ex Ask. et Pass. consensu habuisse. (Vide Var. Lect. ed. S.) Apud alios par

discordia. Stephani Byz. vetera exempla et scripta Γελόντες in Αἰγυρίαις. (vide ibi Holsten.) In Plutarchi Solon. p. 91. olim Γιδίοντες, quod ob vicinam Δ. et Δ. idem Euripidis in extrema Ione verba, et Pollucis VIII. 109., in controversiam venerunt. Guil. Canterus utraque ad Nostri præscriptum conformat, Nov. Lect. V. 19., contra venit prohibetque Is. Casaubonus ad Strab. VIII. p. 588. (ad pag. 383. suæ editionis) Τελίοντες, defendens, qua quoque sunt opinione docti Pollucis interpretes; neque plausibili instituti ratione deficiunt illi. Quod si enim quatuor hæ populī Attici partes, non ab Ionis filiis, ut Euripides et Herodotus censuerunt, sed a vitæ genere, quod uni cuique parti fuit assignatum, cognomina inpetrarunt ex Strabonis et Plutarchi doctrina, commodissime Τελίοντες explicabuntur γαιοί, rustici, ab opere et collationibus in rem publicam. Verum omnes has opinionationes Marmor dissipat Cyzicenum, luci ab ill. comite Caylus expositum in Recueil d'Antiquit. T. II. pag. 207., ubi clarissime iisdem titulis et serie fere eadem ΓΕΛΕΟΝΤΕΣ, ΑΓΓΑΔΕΙΣ, ΑΙΓΙΚΟΠΕΙΣ, ΟΠΙΑΝΤΕΣ, tribus Cyzicenæ quatuor; haud dubie ex metropoli Mileto derivatæ, atque ad hanc ab Atheniensibus, Milesiæ coloniæ auctoribus, sicuti præclare generosus Comes commonstravit. Est quidem Τελίων virile inter Atticos nomen apud Apollon. Rhod. I. 96., quod, ut hic valeat, necesse non est. Αἰγυρίαις et Ἀργάδης in marium propriis nominibus, quantum recordor, non sunt, neque Γελίων. Aptissime, sicuti Ὀπληται, milites, vitæ studia in capris alendis et agris colendis illustrent; unde Γελίοντες, principe loco Athenis et Cyzici habitī, haud alii ac ὑπαγεῖδαι sive λαμπροί, illustres, splendidi. Γελῶν, teste Hesychio, idem ac λάμπειν, ἀνθίζειν, aut αἰθρῶν. Γελῶν, cujus

in risu sedes, olim in splendendo ac renidendo, uti Eustath. ad Hom. pag. 159, 26. (Iliad. p. 120, 31.) significat, terebatur usu. Hinc γίλων, Syracusanus rex, hinc γιλιόντης Attici non absurde propagantur: cujus ego originationis auctorem et suasorem lætus Ti. Hemsterhusium produco. (Conf. Lennepii, ex Hemsterhusii schola progressi, Etymolog. Ling. Græc. P. I. p. 210.) De decem φολαῖς, earumque titulis et justo ordine docte post Meursium nuper Ed. Corsin. Fast. Attic. T. I. p. 119. Wess.

[13. καὶ σύμμαχον ζῶντα ἴοντα] Post σύμμαχον leviter incidi debuerat oratio; et Latinam versionem in eam sententiam, quam Valla jam expresserat, reformatam velim: hunc vero, etsi peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adjecit. S.]

CAP. LXVII. 2. Κλεισθίας τὸν Σικυῶνος τύραννον] Æqualem hic habuit Solonem, ejus belli dux, quo Amphictyones ulți Cirrhæos sunt, in Apollinem Pythium ingratos et contumeliosos apud Pausan. lib. X. 37. et II. 8., ubi pater illius Aristonymus, avus Pyrrho, cuncti fortasse ex Orthagoræ familia, quæ centum annis Sicyonem tyrannide pressit, Aristotele Polit. lib. V. 12. teste. Wess.

4. τῶν Ὀμηρίων ἰσίων ἱνικα] Significatum voluit, quod scribit Chamæleon apud Athen. XIV. p. 620., μελωδηθῆναι οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἑοιδέου, καὶ Ἀρχιλόχου, aliorumque poemata. Rhapsodos autem Homeristas primus Athenis Demetrius Phalereus ibidem dicitur εἰς τὰ Σίατρα παραγαγῆναι: ex Athenæo sua hausit Eustath. in Iliad. Ω'. pag. 1497. Sed dudum tamen ante Rhapsodos istos, odiosum hominum genus, etiam Athenis doctis fuisse molestos æstimari potest ex Ione præsertim Platonis I. p. 530—542. et Socraticis Xenophontis, p. 462. et 513. (Vide Me-

morab. IV. 2, 10. ibique Ernest. et Zeun.) De Homero, Hesiodo, ceterisque ποιῆτις, in Lyceo verba facientes Sophistæ dicuntur Isocrati Panathen. pag. 236., οὐδὲν μὲν παρ' αὐτῶν λίγοντες, τὰ δ' ἱσίων ἰαφωδεύοντες: idem in antiquitatis studiosos jactant οἱ ὑπὲρτιμοί. VALCK.—Etiam hunc Scriptoris nostri locum minus recte a me administratum esse intelligo. Primum in Græcis post ἀγωνίζεσθαι debebat comma interseri: quod quum vulgo abesset, imprudens ego verba τῶν Ὀμηρίων ἰσίων ἱνικα, quæ ad ἱσίων ἰαφωδεύοντες pertinent, ad ἀγωνίζεσθαι retuli. Nunc Latina sic rescripta velim: Rhapsodos Sicyone vetuit carminibus decertare, (sive carmina publice canere,) propter Homericos versus, etc. S.

5. τὰ πολλὰ πάντων ὑμνίαται] Ex Herodoto vicina enarrans Eustathius, habet διότι Ἀργεῖοι καὶ Ἀχαιοὶ τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς ὑμνοῦνται, ad Iliad. β'. pag. 218, 35. Posuit ἐν αὐτοῖς, quod sensum commodum dabat; sed lectum πάντων forte minus intellexit. Voculam in talibus Herodoto pene peculiarem, quam ellipsium venatores omitti non potuisse fatebuntur, restituendam hic censeo, ut legatur τὰ πολλὰ διὰ πάντων ὑμνίαται, præ omnibus. Lib. VI. c. 63. ἀνδρὶ ὑδοιμαῖοντι διὰ πάντων δὲ τῶν βασιλῆων. VII. 83. κόσμον πλείστον παρίχοντε διὰ πάντων Πέρσαι. VIII. 69. Artemisiæ τιτιμημένη διὰ πάντων τῶν συμμάχων: conf. lib. I. c. 25. et VIII. 142. Talia prætermitti non debuerant Porto. Recte tuetur illud Reisk. in Dionis Chrysa. Corinth. p. 458. ult. VALCK.—Immo unice verum erat τὰ πολλὰ πάντα, quod præeuntibus probatis codicibus, quibus et noster F. accedit, merito Schæferus recepit. Vide ad lib. I. 203, 7. notata. Ob eandem, quæ hic significatur, causam divinis honoribus Homerum prosecuti sunt Argivi; quia

universam quidem carminibus suis illustravit Græciam, ἔρχα δ' Ἀργείους, ut est in Epigr. cxxcvi. T. III. Analect. Brunck. p. 256. S.

11. *ἰκύνειν δὲ λυσσῆρα*] Dio Chrys. Pythiæ istud responsum alludens Or. III. de Regn. p. 43. *κ. πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννοι καὶ ληστήρα, ὅ ποτε προσεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυώνιον τύραννον*: unde Casaubon. *ληστήρα* prædonem hoc reponit loco; quem quidem sequi, etsi cupidus adest, haud possum. *Λυσσῆρ* Suidæ in voce, *ὁ καταλυσσῆναι ἄξιος, τούτῳσι λιθοβοληθῆναι. καὶ Ἀλκιανός, ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιος καὶ λυσσῆρα ἀφανίσωσι*. Digni qui in barathrum conjicerentur, *βάραθροι* dicti sunt Atticis, vocem inprimis ἑλλῆρος frequentantibus in istius modi sensum, aliasque nonnullas. Rarissima sunt *πίδων*, pro *πιδῶν ἄξιος*, et *Τύμβει*, pro *ταφῆναι ἄξι*, quorum hoc in Aristoph. est Lys. v. 372., illud habet Eustath. in Iliad. Θ'. p. 616, 43. (p. 725. ed. Rom.) qui in Od. K'. p. 391, 33. (p. 1654. ed. Rom.) Dorienses scribit *τοὺς ἰκονιδίστους* vocasse *Φόνιους*, quasi dicerent *ἔζα φόνου διδρακόντας*. Tandem *Λυσσῆρ* proprie idem est ac *λιθοβόλος*: atqui hoc ipsum, sive *λαβόλος*, in eundem alicubi sensum fuit a Grammaticis inventum; nam ista prostant apud Hesych. *Ληβόλι, λιθοβόλι, ἄξιε λιθασθῆναι*. Hæc, ni fallor, etiam adversus Casaubonum tueri poterunt vulgatam in Herodoto lectionem; quam solus forsitan interpretum Anglus, plerumque tamen Latini Vallæ sequutus, optime hic expressit, minus recte notatus Auctori des Essais de Critique, p. 165. VALCK.

Ibid. *ἰκύνειν δὲ λυσσῆρα*] Primum ponam quæ huc pertinent, notata Casaubono, Diatribe in Dionis. Chrys. p. 43. "Cum ita scribit, *οὐκ ἂν ἱποίμην τὸν σκυῶντον ἄρχοντα ἢ αὐτοκρατόρα ἢ βασιλέα. πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννοι καὶ ληστήρα, ὅ ποτε προσεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυώνιον τύραννον*: respicit oraculum "a Pythia olim Clistheni redditum, "Sicyoniorum tyranno". Herodotus "Terpsichore: — *ἰκύνειν δὲ ληστήρα*. "Editiones Herodoti præferunt *λυσσῆρα*, mendose." Sicut Reiskio, mihi quoque Casauboni placuit olim conjectura: apta Regem inter et Latronem videbatur oppositio: de se et Annibale Alexander apud Lucian. (Dial. Mort. XII. 5.) T. I. p. 386.

οἷος μὲν ἰγὰρ βασιλεύς, οἷος δὲ οὗτος ληστής ἰκύνετο: ubi τοῦ — ληστῶ τῶν Ἑλλήνων e Demosth. (p. m. 81, 50.) mentionem fecit ὁ πᾶν. Nunc in Herodoto *ληστήρα* quidem legisse videtur Dion; sed alterum invenisse suspicor in suo Codice Ælianum, qui de Nat. An. V. 15. crudelissimum Cassandrensiem tyrannum Apollodorum vocat τὸν Κασσανδρείαν λυσσῆρα: et, ne hic quoque de vocis dubitemus sinceritate, faciunt ista Suidæ: *Λυσσῆρ, ὁ καταλυσσῆναι ἄξιος, τούτῳσι λιθοβοληθῆναι. καὶ Ἀλκιανός, ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιος καὶ λυσσῆρα ἀφανίσωσι*. Digni qui in barathrum conjicerentur, *βάραθροι* dicti sunt Atticis, vocem inprimis ἑλλῆρος frequentantibus in istius modi sensum, aliasque nonnullas. Rarissima sunt *πίδων*, pro *πιδῶν ἄξιος*, et *Τύμβει*, pro *ταφῆναι ἄξι*, quorum hoc in Aristoph. est Lys. v. 372., illud habet Eustath. in Iliad. Θ'. p. 616, 43. (p. 725. ed. Rom.) qui in Od. K'. p. 391, 33. (p. 1654. ed. Rom.) Dorienses scribit *τοὺς ἰκονιδίστους* vocasse *Φόνιους*, quasi dicerent *ἔζα φόνου διδρακόντας*. Tandem *Λυσσῆρ* proprie idem est ac *λιθοβόλος*: atqui hoc ipsum, sive *λαβόλος*, in eundem alicubi sensum fuit a Grammaticis inventum; nam ista prostant apud Hesych. *Ληβόλι, λιθοβόλι, ἄξιε λιθασθῆναι*. Hæc, ni fallor, etiam adversus Casaubonum tueri poterunt vulgatam in Herodoto lectionem; quam solus forsitan interpretum Anglus, plerumque tamen Latini Vallæ sequutus, optime hic expressit, minus recte notatus Auctori des Essais de Critique, p. 165. VALCK.

16. *Μελάνιστον τὸν Ἀστυάω*] Quid moverit amanuenses ad τὸν Ὀστανῶ pingendum, non reminiscor, neque exputo: aliis omnibus Melanippi pater Astacus. Astacides Menalippus, sive, ex legitima Barthii conjectura Melanippus, apud Statium Theb. VIII. 718. et Ovid. in Ibi, v.

517., ubi Salvagn. et Burmannus; adde Valckenar. ad Tragicæ Phœniæ. p. 784 seq. Wess.—In adpellativo nomine, pro ἄστανκός, quod cancri quoddam genus est, vulgo Atticos vocali α cum σ permutata ἰστανκός dixisse docet Athenæus III. 105. b. Idem in proprio nomine fecit is qui primus Ὀστανκού h. l. pro Ἀστανκού scripsit. S.

20. Μημιστία—Τυδία] Herodotum more suo sequitur, Pausan. IX. p. 745. Mecistem qui scripserunt, nihil erat adeo cur viro docto notarentur; non certe reprehenderet Ἀχιλλία, Ὀδυσσία, Περσία, Latine scribes Achilles, Ulysses, Persen. Forma nominum fuit Æolica, Πίρσης, Ὀδύρσης, Ἀχιλλῆς: observante Jos. Scaligero ad Propert. p. 289. Duplici forma dicebatur Μεισίσης et Μισισύς: Ἀντιφάτης et Ἀντιφατεύς. VALCK.

28. τραγικοί χοροῖσι] Vero bene si concinat, Sicyonios tragœdiam invenisse primos, Athenienses consummasse: (Themistius Or. XXVII. p. 337. α. Τραγῳδίας ἐνέσται μὲν Σικυώνιοι, τελεσιουργοὶ δὲ Ἀθηναῖοι ποιηταί:) certa, inquam, ea si sint, choris tragicis ante Thespim Adrastus Sicyone honorari potuit. Ceteroqui Thespis, tragœdiam Athenis docens Olymp. LXL una generatione Clisthene tyranno junior est. Dici posset, ante eam Olympiadem, qua Alcestin fabulam produxit, alias recitasse, ex Plutarcho et Diogene Laërtio: difficile tamen ad credendum, tragicos choros, quorum in Adrasti cultu vetus ante tyrannum usus, ex juvenis poetæ rudi invento Sicyonem migrasse tam cito. Immo vero, si fallit Themistii fides, citra prolepsin quandam salvi non manebunt hi chori; quorsum inclinat R. Bentleii in Dissert. Phalar. Ep. p. 293. erudita explicatio. Wess.

CAP. LXVIII. 5. αὐτὰ τὰ τελευταιῶν ἐπίθηναι] Quod αὐτὰ τὰ τελευταιῶν

intelligere se negat Reisk. atque idcirco miris modis sollicitat, retractatum intellexisset, ipsam nominum terminationem significari in -άται: ex vocibus enim ὤς τε καὶ ὄου (καὶ χοίρου) prodierunt Ὑάται, Ὀνιάται et Χοριάται. VALCK.—Nimia docti viri hariolatio, μετασθῆς αὐτοῖς ἰνῆματα τὰ γιλιότατα ἐπίθηναι. Sincera est et durabit oratio, modo αὐτὰ, i. e. μόνα, τὰ τελευταιῶν ἐπίθηναι, solas et non nisi terminationes addidit, explanetur, ut fine vocabulorum, ne audirent ὤς, ὄου, χοῖροι, differrent. Sic mecum sentiens Abreschius. Wess.—Potuerat lin. 4. καὶ χοίρου adjicere Scriptor, si libuisset; nec vero adjecto hoc vocabulo utique erat opus: quare quum ignorent illud libri omnes, non obtrudi debuit Scriptori ab Editore.

10. μετίψευτα μύθοι, etc.] Quæ de mutatis post Clisthenis excessum contumeliosis titulis, et revocatis Doriensium tribuum nominibus, lucem ex Steph. Byz. in Δυμῶν et notatis Hemsterhusii ad Comici Plut. v. 385, mutantur. Wess.

11. ἰς τοὺς Ὑλλίης καὶ Παμφ. etc.] Nomina Sicyoniū, quibus innotuerant ante Clisthenem, vetera revocarunt, Doriensium tribubus imposita. Apud Steph. Byz. voc. Δυμῶν memorantur Ὑλλίης καὶ Πάμφουλοι καὶ Δυμῶνις: de quibus egerunt Ti. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 114. et Henr. Vales. Emend. I. c. 32. Ad ista tria quartum nomen adjecerunt, secundum Herodotum, ab Adrasti filio ductum, Ἀργιαλίας. Sed, ipsam Sicyona dictam olim Ἀργιαλὶν vel Ἀργιαλὸν, testis est Strabo VIII. p. 587. α. (p. 382. d. ed. Cas.) et Pausanias II. (c. 6.) p. 125. Ἀπὸ τούτου — ἡ γῆ Σικυωνία, καὶ Σικυὼν ἀντὶ Ἀργιαλῆς ἡ πόλις ὀνομάσθη. Altera pars Peloponnesi maritima, ὅσοι πρὸς θαλάσση τῆς Ἀργίας, Pausan. II. p. 145., Ἀπὸ τῆς dicebatur: vid. Wess. ad Diodori T. I.

p. 507. T. II. p. 226.; incolæ, οἱ τὴν Ἀργολίδα ἀπερὶν οἰκοῦντες. In parte septemtrionali ad maris litus (αἰγιαλὸν) habitantes Achæi præsertim, ut erant, dicebantur Αἰγιαλίαις, sive Αἰγιαλῆις. Nonnulla dedit ill. Ez. Spanh. ad Callim. Hymn. in Del. v. 73. Accommodum heroico versui nomen apud Poëtas latius patuit: Theocrit. Eid. XXV. v. 174. "Ελπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλῶν. Ista prostant in Etymolog. M. p. 189, 5. βασιλεύσας·—'Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαϊδός·—οἱ οἱ ἴσαν βασιλεύσας αἰσπλήν: ubi postremum nomen, omissum in Cod. Leid. MS., frustra tentabat Sylburg. Corrigi debet Αἰγιαλῶν. VALCK.

CAP. LXIX. 6. πρότερον ἀπωσμένοι, τότε πάντα, etc.] Varie hæc sollicitantur: mihi juncturam sententiamque absolunt schedæ. Alioqui ordine vocum inmutato ἀπωσμένοι πάντων, τότε, etc. arripi potuerat; ut omnibus liberæ civitatis juri depulsus innueretur populus. (Probabilem hanc emendationem in contextum recepissem Schæferum in Var. Lect. (ed. S.) monui.) Major difficultas in δίκαι δὲ καὶ τοὺς δήμους κατάνιμι ἐς τὰς φυλάς: (lin. 9.) atque etiam decem demos distribuit in tribus, ut Valla. Ergone decem duntaxat Athenis δῆμοι? et, si plures, quid factum illis? Longe autem eos denarium excessisse numerum, indices τῶν δῆμων a Meursio collecti, et Sponii Corsinique diligentia egregie aucti, manifestant. Proinde δίκαι decem non sibi τοὺς δήμους populos, sed φυλάς nectit. Clisthenes Athenienses δικάφυλους fecit, et in decem has tribus omnes Atticos populos divisit. Vidit loci hanc sententiam Ed. Corsinus, Fastor, Att. T. III. p. 128. Wxss. — Nempe naturalis verborum ordo talis concipiendus: καὶ κατάνιμι τοὺς δήμους ἐς τὰς δίκαι φυλάς. Studio-

sum Herodoti lectorem talia non admodum debent morari: quo magis miratus sum, etiam doctissimum Valckenarium in his hæsisse; cujus vide Adnotationem proxime sequentem. S.

10. ἢν τι, τὸν δῆμον προσθίμινος;] Quæ Galeo sincera videbatur, non absurda certe lectio codicis Arch. ἢν τι, τῷ δήμῳ προσθίμινος, πολλῶν κατόπισθε τῶν ἀντιστασιωτῶν, converti poterat: eratque, cum populi se partibus adjunxisset, multo superior contrariæ factionis fautoribus. Hoc sensu frequentatur προσθίμινος τινί: ego tamen et hic vulgatam præfero. Dum favebat optimatibus inprimis Isagoras, adversarius in administranda republica Clisthenes restituit plebis auctoritatem; quam, in imperio populari constitutam a Solone, Pisistratus filique labefactaverant. Supra c. 66. Clisthenes τὸν δῆμον προσηταιρίζεται: in eandem sententiam scribi potuit τὸν δῆμον προσθίμινος, vel προσάγειται, vel προσποιεῖται: atque adeo hoc loco dici, τὸν δῆμον προσθίμινος, cum plebem suam fecisset, adversarius multo fuisse superior. Hoc idcirco genuinum judico quia Herodoteum est; προσθίμινος autem τινί apud Nostrum tantum dicuntur, qui alterius adstipulantur sententiæ. Amicos sibi conciliare vel adjungere φίλους προσθίμινος dicitur I. 53. idem est cap. 56. προσκτῆσθαι φίλους: ista duo permutantur etiam, lib. III. c. 74. In Thucyd. VI. 18. προσθίμινος αὐτοὺς recte Schol. explicat. In iis, quæ proxima præcedunt, insunt non sane pervulgata, quale hoc videtur: (lin. 9.) δίκαι δὲ καὶ τοὺς δήμους κατάνιμι ἐς τὰς φυλάς: an in singulas tribus decem demos contribuit? sed, qui ex decem hujus temporis tribubus esse censerentur, demi nostris in libris memorantur circiter cxx. Conferenda certe sunt quæ ex Aristotelis Repub. Athen. de

Clisthene tradit Schol. in Aristoph. Nub. v. 37. VALCK.—Vide proxime præcedentem Adnot. S.

CAP. LXX. 2. *ἐπιπαλίσται Κλειμῖνα*] Pausaniæ III. (c. 4.) p. 212. Cleomenes στρατιώτας ἐπ' Ἀθήνας prima quidem expeditione, Herodoto supra narrata, laudem sibi dicitur civibusque suis peperisse; ὅστιροι δὲ Ἀθηναῖοι χάρετι ἀνδρὸς Ἰσαγόρου, τυραννίδα οἱ συγκατεργασάμενος Ἀθηναῖν: ubi præstiterit συγκατεργασάμενος. Hæc vero tertia, secundum Herodotum, Cleomenis fuit expeditio. (conf. ad c. 74, 6. et 76, 1. not.) Quod vero mox ait, τὸν δὲ Κλειμῖνα εἶχε αἰτίη φοιτῆν παρὰ τοῦ Ἰσαγόρου τὴν γυναικα: hoc Plutarchus intactum non dimisit, T. II. p. 860. D. Quod primum fecisse dicitur misso nuncio Cleomenes, ἐξίβαλε Κλεισθῖνα, καὶ μὲν αὐτοῦ ἄλλους πολλοὺς Ἀθηναίους, id respicit Thucyd. (I. 126.) p. 82, 96. hinc explicandus. VALCK.—Quam tertiam Cleomenis expeditionem adversus Athenas susceptam Valckenaerius dicit, eam Herodotus cap. 74. et seq. exponit: sed, ut tertia illa, sic jam et secunda, de qua c. 72. agitur, in Aristagoræ gratiam suscepta est. S.

6. *ἐξίβαλε*] Expellendi conatum et voluntatem indicat, ut sæpe numero. Vide I. 68. III. 53. (Præcone misso Clisthenem multosque cum eo alios urbe excedere jussit: sed tunc quidem unus Clisthenes paruit mandato, reliqui in urbe manserunt. cf. c. 72, 1—5.) Τὸς Ἰαγίας (lin. 7.) et Κυλώνιον ἄγος, cujus Alcmaeonidæ accusabantur, post Herodotum explicuit Thucydides lib. I. 126. accuratissime, ibique Cl. Dukerus. WESS.

CAP. LXXI. 2. *ἢ, Κύλων, etc.*] Quæ huc spectant aliunde pleraque sunt notissima. Perpaucis Herodoto narrata Thucydides explicatius exsequitur, eleganter etiam et perspicue; sic ut hac in parte historici Principes a suo quisque

more secessisse videantur: est enim passim noster ille dulcis et fusus, densus et brevis Thucydides; illius σύνθεσις ἡδέια καὶ καλὴ, hujus αὐστηρ, Thucydides, judice Hermogene, p. 511. ἵπου καὶ γλυκύτητα εἶχε, μάλιστα μὲν ὥστε ἀλλότριόν τι τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐκφάνεται τὸ μέγας ἐκείνη. Sophista Theon in Progymn. p. 22. τὸ Κυλώνιον, inquit, ἄγος μᾶλλον τοῦ Ἡροδότου (καὶ Εὐφροῆτος) ἐξίργασται Θουκυδίδη. Si vulgaretur κατ' Εὐφρόνην, ignotus nos non cruciaret historicus, cujus nomini substituendum adverbium suspicor, quod sensui conveniat. Sed hoc certe non dubitanter statuo, errasse Virum egregium, (Dukerum in Annot. ad Schol. Thucyd.) dum ipsi Leo in Scholiis ad Thucyd. esse videbatur Leo Alabandensis vel alius. Ad Thucydideam nempe de Cylone narrationem lib. I. c. 126. tres diversorum adnotationiunculas Scholia præbent in v. 56. quarum postrema nugatoris est Græculi, minime digna quæ viros exerceret eruditissimos; secunda, ut est captus Grammaticorum, ista non inelegans: "Ὅτι τοῦ διηγῆματος τοῦ κατὰ τὸν Κύλωνα τῆς σαφῆς τινὸς θαυμάσιος ἵστοι, οἱ Δίωσι ἰγίλασιν ἰθαῦτα, λίγοντες περὶ Θουκυδίδου. Postrema virum clar. in his minus attentum revocasse debuerant ab errore: horridus Thucydides ob torvam veluti structuræ faciem magistris istis Leo dicebatur, qui, dum in his facilis videretur et jucundus ὁ Δίωσι, aiebant, ἰγίλασιν ἰθαῦτα. Judex idoneus Dionysius Halic. in Epist. ad Pomp. p. 210, 3. Καὶ μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφότεραι—διαφύρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡροδότου κάλλος ἱακρόν ἐστι, φοβερόν δὲ τὸ Θουκυδίδου. VALCK.

6. *τῶν Ναυκράρων*] Laurentii Naucratorum mendosum et forte operarum peccatum est: sunt enim hoc de genere quam plurima in versionis editione principe. Nobiliss. Palmerii Ναυκράρων

spernunt Aristoteles, Harpocratio, et Suidas. Quinam Athenis olim Ναυκράροι fuerint, præclare P. Leopardus Emend. lib. VII. c. 19. et post deinde Maussacus in Harpocrat. Ναυκράροιā conmonstrarunt. Cur autem ἱνίμων placuerit, adscripta lib. I. 59. docebunt Wess.

Ibid. οἱ περὶ τὰς τῶν Ναυκράρων] Ut Magistratus antiquitus Ναυκράρους dictos doceat, citat hunc locum Harpocratio. Apud Thucyd. (I. 126.) p. 81, 88. dicuntur Cylonem et sodales ἀναστῆσαι οἱ τῶν Ἀθηναίων ἰσινοτραμμίνοι τὴν φυλακὴν: custodiendos autem commiserant τοῖς ἱνία Ἀρχουσι: τότε δὲ, addit, τὰ πάλαι τῶν πολιτικῶν οἱ ἱνία Ἀρχοντες ἔτασσον. Hæc non satis perspicio quo modo cum Grammaticorum possint observatis conciliari περὶ Ναυκράρων, quæ præ ceteris diligenter collegit Leopard. Em. VII. 19. nisi statuatur, in his etiam ab Herodoto diversum auctorem sequutum Thucydidem. Pausaniæ VII. (c. 25.) p. 588. οἱ ἔχοντες τὰς ἀρχὰς διέθικαν τῆς Ἀθηνῆς ἰκίτας τῶν Κύλωνι ἰμοῦ τὴν ἀκρόπολιν κατειληφόντων VALCK.

7. ὑπεργγύους πλὴν Θανάτου] Non male Valla; quem Portus haud circumspecte deseruit, vertendo, qui Athenas, suæ potestati subjectas, incolebant, excepta capitis pœna. Namque ὑπεργγύους non ad Ἀθήνας referendum, sed τούτους ἀνοστήσας, pingendaque ὑπεστυγμὴ post Ἀθήνας. Cylonei dira fame pressi ex arce accepta fide incolumitatis descenderunt, ita tamen ut iudicio se sisterent, sive ἐπὶ δίκῃ, quemadmodum Plutarchus in Solone. Factum illud de incolumitate, πίστις τῆς σωτηρίας ἐχίγγυον alia in re Dio Cassius, memorat clarissime Thucydides lib. I. 126. ἀναστήσαντες δὲ αὐτοὺς — ἐφ' ᾧ μὴδὲν κακὸν ποιήσουσι quum induxissent eos, ut descenderent, hac conditione, nullo se eos malo adfecturos: atque hæc supplicum privilegia

olim. Ἀλλ' ὥσπερ ἱλαβὶς τὸν ἰκίτην ἐχίγγυον ῥύου μὴ κἀκφύλασσει, propterea Œdipus Colon. in Sophoclis fabula, v. 275. Verum hæc uberius, Herodoti mentem optime assecutus, Cl. Dukerus ad Thucyd. dictum locum. Wess.

CAP. LXXII. 16. πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμείψαι] Priusquam intraret. (potius, priusquam intrasset.) Æschylus Choëph. v. 569. Εἰ δ' οὖν ἀμείψω βηλὸν ἱερῆιον (ἱερικιον) πυλῶν: Si limen transiero. Cultum et Theophylacti Epist. VII. τὸν ἀδελφιδεὺν ὑπερορῆς θύραν ἐκ θύρας ἀμείβοντα. Hæc tamen convertentur, ubi in ædibus agens facessere et exire jubetur. Sophocl. Philoct. 1256. Ἐξελθ' ἀμείψας τὰςδε πύργους στήγας. Euripides Elect. 750. ἄμειψον δώματα, exi. Ceterum quæ superius φήμη, ea mox κληδὼν, (lin. 20.) sive, ut lib. IX. 9. κληδὼν: differunt enim nihil, itaque de admonitu non bene Valla. Vid. Odyss. τ'. 100. Wess.

21. ἐξίστανται μετὰ τῶν Λακιδ.] Huc spectat Aristophan. Lysistr. v. 275. οὐδὲ Κλειμένης, ὅς ἐστι αὐτὴν (τὴν ἀκρόπολιν) κατίσχυι πρῶτος, Ἀπῆλθον ἀψάλακτος: ἄλλ', ὅπως Λακωνικὸν πνίον, Ὀλιχίε' ὄπλα παρὰ τοῖς ἱμοῖ. VALCK.—Εξίστανται Valla, a proposito decidit: excidit, Gronov. Possis, pulsus, eiectionis est; certe, excedere coactus est. (conf. supra lin. 11.) Sic VIII. 141, 4. ἐκπίπτειν ἐν Πιλοποννήσου ὑπὸ Μήδων. Mox κατίδμεν τὴν ἐπὶ Σαυάτῃ, scil. δίσιν: conf. ad I. 109, 2. notata. S.

23. Τιμησίθειον τὸν ἀδελφιδεὺν] Ne quis in posterum Isagoræ, vel alterius, in Τιμησίθειο fratrem, quærat, spero equidem Τιμησίθειον τὸν Διελφὸν Herodoto restitutum iri ex veraci Palmerii conjectura, a Clar. Wess. firmata in Diss. Herod. p. 165. Διελφὸι et ἀδελφὸι alibi quoque male inter se permutantur. VALCK.—Fratrem ejus Laurentius ex conjectura; nam αὐτοῦ, quod nullis in codicibus,

legisse, non opinor. *Macula τὸν ἀδελφὸν* fœdavit turpis, vixque mihi tempero, quin ea detrita τὸν Διελφὸν ex Nob. Palmerii admonitu, siquidem nihil certius, refingam. Rem constituet Pausanias, *Τιμασίθων τὸν Διελφὸν*, Isagoræ amicum, in occupanda arce Attica adiutorem, et capite propterea pœnas dantem, clarissime describens, lib. VI. 8. Vitii origo in scribarum socordia, *ἀδελφὸν* et *Διελφὸν* confundentium, veluti in Plutarchi, T. II. p. 825. B. e Photii Bibl. p. 481, 30. Veritatem utrobique Xylander et H. Steph. perspexerunt, quos simili in re duces habeo. Wess.

24. καὶ λήματος] Semper ita veteres de fiducia animique præsentia. *Λήμα*, captura illis, et lucrum; quod scriptionis affinitate sæpe prius incrustavit. Testantur editi et scripti libri passim. Herodotei MSS. omnibus locis perbene. Gronovius tamen, quoniam Florentiæ auspiciū negabatur, novare ausus non fuit, lib. VII. 99. errorem agnoscens, quæ et Porti doctrina. Confer ad Diodor. II. 58. et in primis Grævium in Luciani Solœcist. c. 5. Valckenar. ad Ammon. lib. II. c. 15. et Pierson. in Mœrid. p. 246. Wess.

CAP. LXXIII. [4. γὰρ σφὶ Λακιδαιμοῖους — ἱκνιπολιμῶσθαι] De præpositione *πρὸς*, ante *Λακιδ.* perperam vulgo interserta, a nobisque abjecta, vide quæ in Var. Lect. (ed. S.) monuimus. Quisquis et Herodoti et aliorum Scriptorum loca consideraverit, quæ vel ibi a nobis, vel a Wesselingio ad III. 66, 10. vel a Valck. ad Ammon. lib. I. c. 18. vel ab aliis viris doctis ad Mœridem, p. 305. et ad Thomam Mag. p. 703. citata sunt, non dubitaverit, puto, temere vulgo invectam illam voculam fuisse. S.]

10. ἀπεικονύφου] Suidas *προφανῶς ἔλεγειν* explicat Hesychius *εἰς κορυφὴν* (τὸ πῆλμα) ἤγειν: ubi Cl. viri Küsterus et Alberti. Verius erit, summam dixit.

VOL. IV.

Κορυφούμενος εἰς τὴν ἐρείδμιν, unam qui in summam cogitur, in Epigr. Alcæi, Anthol. lib. III. p. 331. (Analect. Brunnk. T. I. p. 492. num. xxi.) *συγκορυφῶσθαι τὴν δ.ήγησιν*, summam absolvere; Dionys. Halicarn. T. II. p. 140. At in Polybio notione diversa de Arare et Rhodano, insulam suo concursu fastigantibus, *ἀπκορυφῶσι αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν ἀρὸς ἀλλήλους σύμπτωσιν*, lib. III. 49. Habet nonnulla ad Theophrasti Charact. c. 2. Duportus, non mala, sed ex Æm. Porti Lexico. Wess.

CAP. LXXIV. 6. *ἰσάβαλι εἰς τὴν Ἑλευσίνα*] Hoc fecisse secundum alios credebatur Cleomenes, dum ex Athenarum arce, quam ceperat, ejectionis, et dimissus ὑπόστοδος, in Peloponnesum rediret: vid. Pausan. III. p. 212. In Scholio veteri in Aristoph. Lys. v. 273. qui τὴν ἀκρόπολιν κατίσχυε, Cleomenes, *πολιορκηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀφ' οὗτος ὑπόστοδος, ἀπὸ τῶν οἰκᾶς πάλιν Ἑλευσίνα κατίσχυε*: tum facinoris istius cum Cleomene socii cives Attici dicuntur a libertatis statoribus pœnic subjecti, quibus patriæ solebant affici proditores; æneam columnam cui illorum inessent nomina, *ἵστησαν ἐν πόλει παρὰ τὸν ἀρχαῖον νῆον*: ubi per πόλιν arx est intelligenda: sic Thucydidi lib. VI. p. 412, 33. memoratur ἡ στήλη περὶ τῆς τῶν τυραννῶν ἀδικίας ἢ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκρόπολει σταθεῖσα: alibi apud eundem legitur *στήλας στήσαι — ἐν πόλει παρ' Ἀθηνῶν*. vid. Celeb. Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 261. Valck.—Nullam equidem alios inter auctores et Herodotum ea in re, de qua hic agitur, video dissensionem. Superiorem Cleomenis adversus Athenas expeditionem, qua mox arce occupata ejectionis domum reddit, l. c. prorsus silentio præterit Pausanias. (conf. ad c. 70, 2. et ad 76, 1. notata:) Scholiastes vero Thucydidis, non (ut Valck. ait) dum — in Peloponnesum re-

G

direct; sed, *postquam* in Peloponnesum redisset Cleomenes, denuo Atticam invasisse eum tradit, cum Herodoto planissime consentiens. S.

8. 'Τριῶς] Harpocrati, Steph. Byz., Suidæ 'Τρίαι πόλις Βοιωτίας: (apud Steph. quidem etiam 'Τρία, sing. numero:) a quibus non abit Pausanias, 'Τριῶν καὶ 'Ελευθερίων, urbium olim Bœotorum, ἱερίπια ad Cithæronem describens IX. 2. Qui quidem quin has Hysias in animo habuerit, dubium nullum: nam Herodoti Hysiae non longe ab Eleutheris juxta Cithæronem, lib. VI. 108. et IX. 15. et 25. etiam in Plutarchi Aristide, ut alias ostendetur. An Hysiae, Bœotorum finibus proximæ, conditionem mutarunt, et lapsu temporis Atticæ esse desierunt? Ita videtur: Herodoti ætate in Atticis populis censebantur. Vide quoque Wasseum ad Thucyd. lib. III. c. 24. Wess.

7. Οἰσίην αἰρίουν καὶ 'Τριῶς] 'Τριῶς qui demum dixerit Attices, neminem habuit Meursius, præter Herodotum: ego ne Herodotum quidem dixisse suspicor. Cenoë pagus Attices, qui hic venit in censum, Eleutheris erat, adeoque Bœotiae, conterminus, δῆμος Ἰσχατος τῆς Ἀττικῆς. Hujus pagi situm definiverunt viri summi T. Hemst. ad Lucian. p. 438. et P. Wess. ad Diodor. I. p. 305. Inter Cenoën et Hysias, præter Eleutheras, mons Cithæron interjacebat. Plataeis Thebas abeuntibus ad dextram erant Hysiae et Erythræ, quas omnes Bœotiae contribuant, etiam ætate Herodoto proximi: ipse quin etiam Herod. VI. 108. et IX. 15., ubi Mardonius παρῆς τὸ στρατόσιδον, ἐρξάμενος ἀπὸ 'Ερυθρίων, (non 'Ερυθρίων, Erythreis: sed Erythris;) κατίκειναι διὰ τὴν Πλαταιίδα γῆν: et cap. 25. ἦσαν διὰ τῆς ὑπερείχης τοῦ Κιθαρώος περὶ 'Τριῶς ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν. Apud Thucyd. III. 24. Plataenses primum

viam ingressi, quæ recta Thebas ducebat, illinc deinde, divertentes ad dextram, iter Cithæronem versus flectebant ἐς 'Ερυθρὰς καὶ 'Τριῶς, tandem monte superato venerunt in Atticam. Fexri nequit quod legitur in eadem historia apud Polyæn. VI. c. 19, 3. οἱ Πλαταιῆς, ἐκ τῆς Θηβαϊκῆς ἱαλλίαντες, ἰσχυρῶς ἐς τὰς Θήβας ἀπαιδὲν 'Αθήναζε δισώθοντες: corrigendum puto ἰσχυρῶς ἐς 'Τριῶς. Ad Thucyd. plura dedit de Hysias Wasseus, alterum etiam Herodoti locum; omisit quem minus forsitan emendate scriptum legerat, Eurip. in Bacch. v. 750. ad Asopum collocantis 'Τριῶς τ' 'Ερυθρὰς θ', ἀ' Κιθαίρωνος λίπας Νίρβη πατρικῆσιν. Ex Harpocr. constat Bœotiae 'Τριῶν Euripidem etiam mentionem fecisse in Antiope, quæ geminos, ut notum, in monte Cithærone pepererat. Hæc si benigno vultu fuerit ab hominibus eruditis excepta, dubitatio, conjecturam periclitabor super Attices pago, qui hic commemorari potuerit. VALCK.—Suam super eo pago conjecturam, quam hic silentio pressit Vir doctus, an alibi aperuerit, comperit non habeo. Larcherus in Adnot. ad h. l. Φυλὴν se pro 'Τριῶς maluisse professus est: at ea quidem nimis violenta novatio foret. S.

CAP. LXXXV. 2. Κορίνθιοι μὲν πρῶτοι — μεταβάλλοντο] Ob unius ego Codicis dissensum non sollicitassem olim vulgatum μεταβαλλόν τι καὶ ἀπαλλάσσοντο: id est μεταβαλόντες (vel μεταβουλευσάμενοι) ἀπαλλάσσοντο: præsertim cum veteribus et Herodoto μεταβάλλειν, ut Latinis mutare, pro mutari et μεταβάλλεσθαι, frequenter adhibeatur: vid. Gataker. in M. Antonini V. 13. Hic Herodoto tradita multis enarrans Schol. MS. in Aristid. οἱ Κορίνθιοι, inquit, ἀτε δὲ εὐσεβεῖς ἤρξαντο ἀναβαλεῖσθαι τὴν συμμαχίαν, φάσκοντες μηδὲν ἀδικῆσαι ὑπ' Ἀθηναίων. Lector Herodoti diligens de

Corinthiis scribit Dio Chrys. in Corinthiaca, p. 459. A. quod Casaub. veretur ne sit ἀνοσιήτην, et e librarii menda, non auctoris mente: mihi facili nominis Isagoræ transpositione cum historia Dion in concordiam videtur posse redigi, si dicantur Corinthii, εὐδὲ Ἀθάνας ἀπὸ τῶν σφετέρων ἰλιυθιζέσθαι, πρέτερον μὲν ἀπὸ Ἰσπίου, ὕστερον δὲ ἀπὸ Κλεομένηους καὶ Ἰσχυίρου καὶ μετὰ ταῦτα, ὡς αὐτὰ πρῶτον παύει ἰσχυίρου Ἰσπίου (Ἀκκιδάμειον) hic nomen Ἰσπίου idem valet ac σφετέρων) καὶ σφαιρίδα τῆς Ἑλλάδος καθίστασθαι, πρῶτον μὲν αἰσθάνομαι, μέλιτα δὲ ἐλγέσθαι, ἡγμένους τῆς Ἑλλείας τῆς ἰλιυθίης κατασφάττει. Ex his tribus postremum spectat non sane tempora recentiora, quibus a Ly-sandro captas Athenas cum Thebanis Corinthii delendas esse censebant; sed Herodoto narrata, c. 91. et 93. Secundum ad hanc pertinet expeditionem. Primum non commemorat Herod. c. 64. in Corinthios interdum magis, quam decebat historicum, injurius: Cleomenis tamen in exigendo Hippia Corinthios etiam adiutores fuisse verisimillimum faciunt in sequentibus narrata. VALCK.

19. παραλυμένον δὲ σούριον τοῦ ἱερέου] Manifesta hæc altero de rege, soluto lege et necessitate expeditionis. Alia omnia CL. Gronovius, cui equidem calculum non addo. In altero Tyndaridarum, domi relicto, magna obscuritas. Nob. Palmerius Exercit. p. 26. Tyndareos vel Tyndaridas hic (lin. 11.) dici suspicatur, non quod de stirpe Tyndarei natī forent, sed quod Castoris et Pollucis Tyndaridarum, in numerum divorum relatorum, erant sacerdotes et ὑποφθαί; dubitans tamen, neque immerito: nullus enim harfolationi auctor, color nullus. Hæc vide: Tyndaridæ semper Castores sunt, lib. IX. 72. quos Spartani auxilium flagitantibus

non nunquam, ut suppetas ferrent, dederunt. Locri certe Episephyrii, cum bellum Crotoniatarum horrerent, ἰσχυίρου, verba sunt Zenobii, Cent. II. 17. εἰ; Ἀκκιδάμειον συμμαχίης δίομαι. Responsum legatis fuit, non se copias duros, τοὺς δὲ Διοσκόρους sive Castores missuros: quibus consona Eustath. in Hom. p. 268, 6. Spartæ itaque Castor et Pollux rei militari auspicia dabant. Jam duo cum essent, sicuti totidem reges civitatis, æquum videbatur, ut regum altero domi manente, alter dumtaxat Tyndaridarum in expeditionem assumeretur: accedebat fortasse forma et habitus signi, quo indigebantur apud Plutarch. περί Φιλῆδ. pr. Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκορίων ἀφιδρύματα οἱ Σπαρτιάται ΔΟΚΑΝΑ καλοῦσι; additur, fuisse δύο ξύλα παράλληλα δυνὶ πλαγίως ἰσχυγμένα, duo ligna æqualiter distantia, duobusque transversius juncta. Quæ quidem in castra si fuerint portata, uno Tyndaridarum cum rege in bellum pergente, disjungi necesse fuit. Atque hæc, ubi probabuntur, obscura dispellent. WESS.

11. τῶν Τυνδαρίδων τὸν ἱερέον] Palmerium miror, ignorare se prorsus, fatentem, qui fuerint isti Tyndarei; Castores enim Palmerius, sive Therapnæos Tyndaridas, si quis alius, habebat certe notissimos. Fratres isti, eximia Spartæ religione culti, in sermone quoque quotidiano dicti τὰ Σπῶ, quia concordēs regnaverant, a Regibus ad bellum simul exeuntibus, ut arbitror, boni omnis gratia, et velut auxiliares solenniter evocati, binos Imperatores comitari credebantur: Σωτήρις (ἕντες), ἀγαθοὶ παραστέται, a nescio quo Tragico dicti apud Ælian. Var. Hist. I. 30. Πρωτοῦ γὰρ δὴ, inquit Herodotus, καὶ οὐκ ἀμφοτέρω ἐπὶ ἑκαλῆτος σφί ἵόντες εἴποντο. Regum imperatorum concordia Demaræ secessionem violata, hanc tule-

runt legem Spartiatæ, ut in posterum alter tantum Regum educeret exercitum; alteri autem Regi, qui domi maneret, Tyndaridarum etiam alter veluti custos relinqueretur et tutelariorum. Alteram legis partem Cragius hinc attigit de Rep. Lac. lib. IV. c. 4. Tyndaridas Cragius et Meursius suo loco reliquerunt. Ut alibi, sic Spartanis etiam Castores dimicantibus adfuisse credebantur salutare: adfuturos præliantibus persuasit Archidamus, Frontin. I. c. XI, 9. Polyæn. I. c. 41, 1. *ὡς οἱ Διόσκουροι συμμαχῆσεντες ἦκοιν*. Apud eundem II. c. 31, 4. Lacedæmonii sibi persuadent, *Διοσκούρων ἐπιφάνειαν γιγνέσθαι*; vicina corrigit Hemsterh. in illa luculenta de Castoribus adnotatione ad Lucian. (Deor. Dial. XXVI. 1.) p. 284. Apud Herod. V. 80. auxiliares petentibus Thebanis suos heroas Ægineæ *ἐπικουρεῖν τοὺς Αἰακίδας συµτίµων ἴφασαν*, quorum auxilium imbecillum experti Thebani *τοὺς μὲν Αἰακίδας σφιδάσαν, τῶν δὲ ἀνδρῶν ἰδίοντο*: ad istum locum, Justinii quædam excitat Clar. Gronov. ex lib. XXII. c. 2. quæ huc vel in primis pertinent. VALCK.

CAP. LXXXVI. [1. *τίταρτοι δὲ τοῦτο*, etc.] Poterat *τίμπττοι* dici: nam, singula si reputes, quinta hæc fuit expeditio. De prima, quæ Codro regnante accidit, quam uno solum verbo tangit Scriptor noster, videndus præter alios Pausanias, lib. I. c. 59. p. 95. Secundam, duce Anchimolio parum felici successu susceptam, exposuit Noster, cap. 63. Tertiam, quæ prima fuit Cleomenis in Atticam expeditio, quæ ex Attica profugere coacti sunt Pisistratidæ, exposuit idem, cap. 64. et seq. Jam quarta numerari expeditio poterat ea, quæ secunda Cleomenis fuit; qua arcem Athenarum Cleomenes occupavit: (cap. 72.) sed quoniam exiguum admodum manum (c. 72, 3.) tunc secum

Cleomenes habuit, et paucos post dies excedere Attica coactus est; illius nunc expeditionis Herodotus (quemadmodum etiam Pausanias, loco in Adnot. ad c. 70, 2. citato) rationem non habet: et quartam Doriensium expeditionem in Atticam susceptam, illam numerat quæ c. 74. et 75. exposita est. S.]

CAP. LXXVII. 4. *τοὺς Βιωτοὺς*] *τοὺς βοτῶν* parum abest quin probem. Vitabitur ita toties iterata *βιωτῶν* mentio, auribus minime jucunda. Atticas autem has contra Bæotos et Chalcidenses expeditiones ad Herodoti exemplum floride ornavit Himerius Eclog. p. 44. ed. Steph. Rhetoris locum adscripterat St. Berglerus. Wess.

11. *ἐπὶ τῶν ἰσποβητῶν τῇ χώρῃ*] Optime Plutarch. in Camillo, p. 164. *ἔ. Χαλκιδίων δὲ τοὺς ἰσποβότας, λεγομένους, πλοῦτον καὶ δόξαν διαφύροντας ἔξιβαν* Pericles; cui cum congruat Strabo X. p. 685. c. (p. 447. v. ed. Cas.) et Ælian. Var. VI. 1. laudo instauratum eorum ex MSS. titulum. Fuerunt iidem laud dubie et *ἰσποβάται*, sed plus priore indicatur. Scholiast. ad Eurip. Orest. 1001. *Ἀτρείς ἰσποβότα, ἴσους τρέφοντες καὶ ἴσους ἐπιβαίνοντες*: qui mihi tali glossa significat, in aliis Tragici exemplis *Ἀτρείς ἰσποβάτα* fuisse, sicuti Sophocl. Ajac. v. 620. *διόβηται*, et Philoct. 217. *ἀγροβότας* variabatur olim. Dices, disputatis haud parum nocere *ἰσποβητίων* Chalcidensium commemorationem lib. VI. 100. sed aliter habet res, ex Codicibus promulganda: neque ergo male Cl. Abr. Gronov. ad Ælianum. Restat *τῶν κληρέων* numerus, longe in Æliano minor. *Δισχιλίους* ex scriptis viri celeb. Perizonius et Jac. Gronovius Præf. ad T. IV. Thes. Ant. Græc. expulso vetere *τεσσαράκοντα*, probant et urgent, opinati insuper satis eum amplum videri, Herodotique *τετρακισχιλίους* (sic Gronovius) partim in Hip-

pobotarum agros, partim aliorum con-
migrasse: quam recte, non indico. Æli-
ani, sedulo ut dicam, *τισσαράκοντα*, ubi
nota numerali pingantur, ex quatuor
Nostri millibus progigni facili potue-
runt partu. WESS.

12. οἱ δ' ἰπποβοῦται ἐκαλῶντο οἱ παχῆς] Equidem non opinor sic ab Herodoto potuisse scribi; sed, articulo omisso, *ἰπποβοῦται* δι' ἐκαλῶντο οἱ παχῆς τῶν Χαλκιδίων: quod supra jam indicavi in lib. I. c. 180. Forma nominis ista, *ἰπποβοῦται* hic erat in Flor. Cod. (quam recepit quidem, sed) cujus tamen bonitatem vir clar. non (diserte in Notis) commendavit; memor, ut puto, alterius loci VI. 100. ubi ad vulgatum, τῶν ἰπποβοητῶν Χαλκιδίων, nihil ex Med. reperiebat enotatum. Ad Ælian. Var. Hist. VI. 1. incerti fluctuant, utrum opulentiores inter Chalcidenses ἰπποβοῦται dicti sint, an ἰπποβοῦται. Sequor iudicium utriusque Gronovii, suffragantium Casaubono; pauca quidem attulit is ad Strabon. sed quibus mea saltem opinione planissime demonstravit dictos ἰπποβοῦτας. Ne equites quidem commode dici potuisse putem ἰπποβοῦτας: sed, ut εἰσβότης, αἰγιβότης, sic qui equos aleret, erat ἰπποβότης. Quorum autem census equis alendis sufficeret, atque adeo opulenti, vocabantur apud Chalcidenses ἰπποβοῦται. Comparari quodammodo possunt οἰκίαι τιθροσποτόφοι: (Herod. VI. 35, 3. et 125, 24.) Rarius illud Antigoni Carystii de patre Polemonis apud Diogen. Laërt. IV. 17. illum τῶν πρώτων τι εἶναι πολιτῶν καὶ ἀρματοτρόφῃς: nam sic ista scribenda sunt. Qui Athenis olim opibus eminebant γυνώραιο, qui Syracusis et alibi, γαμέροι dicebantur: non sane rusticos ista vox notat aut aratores, sed agrorum possessores; quales hodie in Frisia nostra rempublicam gerunt. In Thessalia T. Quintius Flamininus potentior

eam partem civitatum fecit, cui salva tranquillaque omnia magis esse expediebat: hæc ubi scribit non propterea Livius XXXIV. 51. tacent commentatores. VALCK.

14. ἐς πίδαας δῆσαντι:] Herodoteum ἱμπεδήσαντι monstrat non esse deterius ἐν πίδαας δῆσαντι, quod hic habet Arch. Istas πίδαας in arce dedicatas memorat hinc Schol. MS. in Aristid. Panathen.; historiam ex Herod. lib. 5., quem citat, enarrans. Athenienses ibi Bæotos vicisse dicuntur καὶ Χαλκιδίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας: ἀνέστην τι τοὺς παῖδας (τὰς πίδαας leg.) ἐν ἀκριόλῳ, αἷς τοὺς αἰχμαλώτους ἴδῃσαν, καὶ χαλκίς τιθροσπου (leg. χαλκοῦν τιθροσπον) ἀπότισιν τῶν λύτρων. Istæ πίδααι ἔτι καὶ ἐς ἡμῖν, inquit Herod. (lin. 17.) ἔσαν περιουσαι, κρημάμεναι ἐκ τιγχιῶν περιεπιφλυσιμῶν. Multa notat ad postremum illud Portus: sincera scriptio videtur περιεπιφλοισμῶν πυρὶ, a περιφλοῖζιν; περιεπιφλογισμῶν forte legit Valla. In ista forma loquendi alibi habet τῶν: ἔτι καὶ ἐς ἡμῖν ἦν σῶον, II. 181. IV. 124. VIII. 39. Ut hic, (sic fere) lib. I. c. 66. αἱ πίδααι, ἐν τῇσιν ἰδιδέατο, ἔτι καὶ ἐς ἡμῖν ἔσαν σῶαι ἐν Τηγίῃ, πρὸς τὸν νηὸν τῆς Ἀλῆς Ἀθηναίης κρημάμεναι VALCK.

14. χρέων δι' ἔλυσαν] Eliminavi ὄντι-
ρον, obsecutus codicibus; neque sane necessaria ejus hic præsentia. WESS.

15. διμῶν ἀποτιμησάμενοι] Pollux διμῶν legit, sicuti εἰκοσιμῶν ut viginti minis apud Lysiam. Vide Kühnium et Jungermann. (Conf. Var. Lect. ed. S. b. l.) Erant autem binæ minæ sollemne in singulos captivos redemptionis pretium apud Græcorum multos. vide lib. VI. c. 79. Porro (lin. 17.) τιγχιῶν περιεπιφλυσιμῶν malebat Cor. de Pauw, ob Comici, suspicor, τοὺς δι' ζῶντας περιφλύει, Nub. v. 395. Rectius Portus: φλίω, φλύω, φλύω, quo fonte alia manarunt plura, auxilio advocavit. WESS.

25. δομαῖ ἐν Ἀχαιεύσιν] Docta Gronovii cura lucem et auctoritatem Medic. Ἀχαιεύσιν] quæsit, nato fortasse errantis calami ductu ex vulgato, ut Hesychii Ἀχαιεύσεως ex Ἀχαιοσύσεως. Sequentia (ibid.) dicto Heracliti, "Τβριν χρὴ σβανέιν μᾶλλον ἢ πυρκαϊήν, apud Diogen. IX. 2. firmantur; et curus æreus ex decimis Chalcidensium et Boeotorum Pausan. I. 28. Wess.

CAP. LXXIX. 3. ἐς πολύθημον] Concionem sive cœtum, recte Pauw et Relakius. Poëta Odys. B'. 150. Ἄλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἄγορην πολύθημον ἰκίσθηναι: ad quam Hesychius, πολύθημον πολύθωνον, ἰκίσθηναι: ἢ ἐκκλησίαν, (fors. ἦγον ἐκκλησίαν,) ἐν ᾗ πολλὰ φῆμαι καὶ κληδόνες εἰσίν. Pythia more suo ambigue respondet. Wess. — Homereum illud consultoribus non fuit obscurum, oraculum usitato more referentibus ad populum: oraculum αἱ Διοσφόροι ἀπὸ γαλλόν ἐς τὸν δῆμον, Herod. VII. 142. Hoc alibi Nostro dicitur ἐξιστάμεν ἐς τὸν δῆμον: Thucydidi, ἀπενεγκῶν ἐς τὸν δῆμον. VALCK.

CAP. LXXX. 2. τὸ ματηῖον] Sic præstat; idem lib. II. 152. Opportune Critici in Pindari Nem. Od. IV. 30. Θάβη γὰρ καὶ Αἴγινα, Ἀστυδίδης καὶ φασὶ Θηβαίους πολιεῶσιν Ἀθηναίους ἐκπαιεῖν λόγιον, τοὺς συγγενεῖς ἰλίσθαι συμμάχους: δι' οὗ τοὺς Αἰγινήτας ἰλίσθαι, hac forte ex narratione. Wess.

3. τοὺς Αἰακίδας συμπαύματα ἴφασαν] Etiam hæc præcæ superstitionis pars in densa sit caligine, συμπαύματα Med. et Atk., docte a celeb. Viro expositum, recepto non antepono. Spartamorum Locrensis responsum apud Zenobiam, de quo superius, (Ada. ad c. 75, 11.) τοὺς δὲ Διοσκύρους αὐτοὺς ἐκπύψουσαν, stat contra istos Codices: tum, quod continuo subsequitur, τοὺς μὲν Αἰακίδας ἐφί ἀπιδιδόσαν, eosdem, quo tandem cunque modo, accepisse innuit

Thebanos. Accedat Philostrati illud, Heroic. lib. XIX. p. 743. ἰωυδὴ ναὺς ἐς Σαλαμῖνα ἐξ Αἰγίνης ἰπλιυται, ἄγουσαν ἰπὶ συμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον. Advexit itaque ea navis suppetias Græcis Æacidas. Atque hoc est, quod lib. VIII. 64. perscribitur, missam tum fuisse navem ἰπὶ Αἰακὶδὸν καὶ τοὺς ἄλλους Αἰακίδας in Æginam, quam reducem dabit, c. 84. Hoc amplius; Locri Italotæ Ajacem, Oilei F., inpetrarunt ab Opuntis apud Pausaniam, lib. III. 19. simili consilio; cui quidem cum in instructa acie χῶρον κενόν, vacuum locum, Locri reliquerint, teste Conone Narrat. XVIII. utique probabile accidit, arcessitos hos supplicationibus Heroas fuisse et in speciem abductos, ut omen prælio et spem præsidii præberent. Plutarchus certe pugna Salaminia Æacidas παρακαλεσάμενος ὑπὸ χαλκῇ πρὸ τῆς μάχης ἰπὶ τὴν βοήθειαν in Themist. p. 119. κ. perhibet, propositis auctoritatem concilians. Hinc ἰπικαλίστο Αἰαντα τὸν Τηλαμῶνος, lib. VIII. 64. et ἰπικληται Tyndaridæ supra c. 75. h. e. σύμμαχοι, Hesychio interprete. Wess.

CAP. LXXXI. 6. ἰχθύος ἐς Ἀθηναίους] Hoc fastidire non debui. Talia lib. VI. 2. ταῦτα ἐς τὴν ἀπίσταν ἔχοντα: et cap. 19. τὸ μὲν νῦν ἐς αὐτοὺς Ἀργείους ἔχον oraculum: denique VIII. 144. τὴν προείρη, τὴν ἐς ἡμῖας ἔχουσαν. Sic schedæ: prius erat, hoc ut loco, τὴν πρὸς ἡμῖας ἰούσαν. Wess.

Ibid. ἰούσης πρὸς Ἀθηναίους] Ex duobus minimum Codicibus enotata lectio, ἔχουσι — ἰχθύος ἐς Ἀθηναίους Herodotea videtur, ἔχον ἐς sæpius in aliis locutionibus frequentantis. Hic illa ἔχουσα c. 82. dicitur προσφυλεμένη ἐς Ἀθηναίους: infra VI. 65. ἔχουσα memoratur Leoty-chidæ ἢ ἐς τὸν Δημάρετον, τὴν ἔχουσαν ἐς τοὺς Ἀργείους dixit Thucyd. p. 142, 9. quem scripsisse suspicor. p. 103, 94.

οὕτως ἐργῆς ἔχον οἱ πλείους ἐς τοὺς Ἀθηναίους : ἐργῆς ibi Reiskio venit etiam in mentem : Sophocleum est, ὡς ἐργῆς ἔχω : dicitur quidem ἐργῇ λίσσιν, πωλάουσιν, πωλάζουσιν : sed vereor ut dicatur ἐργῇ ἔχον Ἀθηναίους. Quod hic vulgatur, abaque codicibus certe nemini suspectum esset. VALCK.

11. Ἀθηναίους ἰονίσοντες] Mutationi Florentinae recte diffidit Gronovius; unde ἰονίσοντες fingere si velis, verbi in Musis usus refragabitur. Forma est insolentior, qualis ferme in Ἀιονίσοντες Eusebii apud Stob. S. XLIV. p. 310. sed obvia in MSS. οἱ δὲ ἔχον οὐδὲν ἰονίσθαι, lib. IV. 123. Arch., et ἰονίσοντες πᾶσαν τὴν στρατιάν, IX. 48., συνέμεινεν, c. 85. ejusdem libri. Quae libuit coacervare. WESS.

Ibid. ἰονίσοντες] Neque Ionice dicitur ἰονίσθαι. Nisi forte quis Codex daret ἰδηλίσοντες, scriberem ἰονίσοντες : hoc Ionicum pro ἰονίσοντες : ex utraque forma conflatum ἰονίσοντες. Deterior lectio Cod. Med. ἰονίσοντες : quodque paulo post legebatur, οὐδὲνα παρὰ τὸν ἀντιδιδόν, vel ἀντιδίδου, praestat ejusdem libri scripturam. VALCK. — In ἰονίσοντες consentiunt h. l. libri omnes : nam, et codicem Med. hoc debuisse, ipsa ejus aberratio in ἰονίσοντες demonstrat : quo minus aspernanda Editori illa verbi forma fuit. Observavimus autem passim alia verba in eis a Scriptore nostro formata, quae vulgo in nudum a exeunt : in his συμβαλλόμενοι, I. 68, 15. VI. 63, 7. alibi. Et fuisse olim plura talia, ostendunt futura in *now* exeuntia (veluti μάλασσιν, βουλόμενοι) in verbis quorum tempus praesens, quale vulgo in usu est, vocalem : ante terminationem non agnoscit. S.

CAP. LXXXII. 1. ἔχον ἢ προσφιλομένη] Pristina inimicitia, quae Arginetas et Athenienses collidebat, consideratur ut vetus debitum : προσφιλομένη

nos pheros, lib. VI. 60. Quae tamen cum increverit isto tempore, oraique Arginetas sint πόλιον ἀνέχοντες, haud scio, praestet-ne προσφιλομένη, adaucta? Juvat non nihil Vindobon. scriptura. Certum mihi est, ταῦτα sollicitari non oportuisse. Vide c. 88. WESS.

5. Δαρίης τε καὶ Αἰξηνίης] Utriusque apud Pausan. memoria; et Auxesia, Αἰξηνίης, in Themistii, Or. IV. p. 54. c. ubi Petavii Romanorum Damiani, sive bonam Deam, ex Festo optime contendit, et ejusdem sacra, oportet cum ταῖς Ἀργείοις ἰουεργίαις apud Epidaurios, c. 83. Paria Reiskius in Miscell. Lipsiensibus. WESS.

Ibid. Δαρίης τε καὶ Αἰξ.] Mihi quidem sincerum videtur Δαρίης nomen : facile tamen alicui in mentem veniat Θελλίης, cui notae fuerint Θελλὰ et Αἰξίς : de quibus agens ad Poll. Kühnius VIII. 106. τὴν Αἰξίς apud Herod. dictam scribit Αἰξηνίης. Binis in locis Deas ex Herod. commemoravit Pausanias, cujus editum exemplar utrobique Δαρίης nobis offert et Αἰξηνίης, lib. II. (c. 30. et 32.) p. 186. f. et 181. m. Cur alteram scriptionem praefendam censeat, tacet ibi Kühnius. Ταρίης bis nuncupat, sive Ταρίης, Scholiast. Aristid. ined. in codice Clar. Burm. primum in Panathen. T. I. pag. 268. ad Αἰγυπτῶν. Τὴν μάχην, inquit, αἰνίσσονται τὴν περὶ τῶν ἀγαλμάτων. Ἐπιδουρίης γὰρ λιμώσσουσιν ἔχοντες ὁ θεὸς ἀγάλματα ποιεῖσθαι Ταρίης καὶ Αἰξηνίης, δαμνῶναι τοῦτον ἀπὸ ἔργου ἰλαίης ἱερᾶς τῶν ἐν ἀποστάσει. In eodem Cod. scholion est hanc in rem memorabile in Aristid. Themist. T. III. p. 309. (ad verba τὸν πρὸς Αἰγυπτίους) Ἐπιδουρίης λιμῷ διαφθείροντες ἔχοντες αὐτοὺς ἢ Πυθίαν, ἐν τῶν ἰλαίων τῆς Ἀθηνᾶς τὸν ἱερὸν ἀπὸ τῆς ἀποστάσεως ἀγάλματα ποιεῖσθαι Δαμνῶντας καὶ Εἰρηῆς, Ταρίης καὶ Αἰξηνίης. Hinc discimus, sub istis fuisse nomini-

bus Cererem et Proserpinam cultas, sive Matrem et Liberam: *τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ*, est ap. Herod. VIII. 65., cuius hæc ipsa narratio idem facile persuasisset attendenti; nam quum terra fruges non daret Epidauris, jussi sunt divinitus istarum signa Dearum dedicare, veluti *Θεῶν Καρποφόρων*, qua adpellatione Tegeatæ Cererem colebant et Proserpinam, teste Pausan. VIII. p. 707. f. Sed rem plane adfirmat Pausan. II. p. 181., τὰ ἐς *Λύξησιαν καὶ Λαμῖαν* — — *εἰπόντος Ἡροδότου* — — οὐ μαι γράφειν κατὰ γνώμην ἢ ἐν προειρημέναι· πλὴν τοσούτῳ γι, ὅτι ἰδὼς τι τὰ ἀγάλματα, καὶ ἱευσάσθαι κατὰ (κατὰ τὰ) αὐτὰ, κατὰ ἥδην καὶ Ἑλισυῖν θύειν νομίζουσι· Eodem ritu Deabus istis, veluti *Θεαῖς μυγῶλαις*, variis in locis sacra fiebant. (Cæterum) Cereri non disconvenit nomen *Δαμῖνης*: quæ Epidauriorum populo, τῷ δέμῳ, sive δήμῳ, fruges daret, et *Λύξησιν*, alimenta que mitia terris. Festi verba e voc. Damium valde adposita huc commodum attulit Reiskius. Bona Dea Damia dicebatur: apud Macrob. Saturn. I. c. 12. p. 245. Auctor est Cornelius Labeo, eandem esse bonam Deam et terram; — bonam, quod omnium nobis ad victum bonorum causa est. VALCK.

7. *πότις χαλκοῦ σπένονται;* Scribe rem *ποιωνται*, quia αὐτὰ τὰ ἀπορίαν ἐμφαίνοντα ὑποτακτικῶς συντάσσονται, ut monuit Schol. in Eurip. Hec. v. 85. In Thucyd. p. 426, 55. pro ἢ *μίνοντι*, poni quoque malim, ἢ *μίνωμεν*, ὥς ἂν ἕκαστοι κατὰ πόλιν ληφθῶμεν; Xenoph. Ἀγογ. I. pag. 418. 29., *πότις βίαν φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν εἶναι*; Ubi mox Atheniensium oleæ habitæ dicuntur sacratissimæ, quæ præterea leguntur: (lin. 10. seqq.) *Λίγισται δὲ καὶ ὡς ἱλαῖαι ἦσαν (ἦσαν) ἄλλοι γῆς οὐδαμῶς κατ' ἐκίονεν τὸν χρόνον ἢ Ἀθήνῃσι, vel ἢ Ἀθήναις*; illa, si abessent, a nemine certe requirerentur. De his

etiam cognoscere desidero quid sentiat δὲ *πάνυ*, qui alia hominum ineptorum emblemata, Herodoteis inculcata, proscribere non dubitavit. VALCK.—Vide mox quæ ad lin. 11. a Wess. notantur, ubi nullam *νοθείας* suspicionem vir præstantissimus significat. S.

8. *ξύλου ἡμίσης ἱλαίης*] Kluitii conjectura, *ξύλου ἱεῖς ἱλαίης*, ob proxime sequentia et Scholiastæ Aristidis verba, ἀπὸ *ξύλου ἱλαίας ἱεῖς*, ingeniosa est; dubito an necessaria. WESSELLING. in Addendis.

10. *λίγισται δὲ καὶ ὡς ἱλαῖαι*, etc.] Falsa res est, nec fugere potuit Scriptorem. Jactantiam Atheniensium et sæpe inculcatam sibi gloriationem tangit. Ecce ex Sophoclis Œd. Col. v. 691. Ἔστιν δ' οἶον ἰγὼ γᾶς Ἀσίας οὐκ ἴστανόω, οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ Δωρίδι νόσῳ — φύσιμα — Ὁ τῇδε θάλλει μινίσσῃ χῶρῃ Γλαυκῆς παιδοτρόφου φύλλον ἱλαίας. Hoc sufficit. Statim Ἀθήνῃσι, pro quo sæpe ἢ Ἀθήνῃσι, lib. VI. 85. VIII. 79., facile se tuebitur. Wess.

13. Ἀθηναίη τι τῇ Πολιάδῃ] Non urbicam, neque urbanam, sed interpretari debuerant præsidem arcis: sic Livio τὴν Πολιοῦχον vocari (XLV. 28.) monuerunt Vales, ad Harpocr. p. 133. et Hemsterh. in Arist. Plut. v. 772. Præter ceteros, Gyrardo memoratos, Ἀθηναῖαν Πολιάδα coluerunt Megalopolitani, Erythræi Iones; quin et Gortynii Cretenses, qui jurare tenebantur et Ἀθηναίαν Πολιάδα, secundum foederis formulam, quam ex marmore Cretensi Gruterus exhibet Thes. Inscr. p. 505.; emendatius scriptam Edm. Chishull in Antiq. Asiat. p. 135. Hoc istius est formulæ initium: Ὁμνῶν τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Αἰοπάτριον καὶ Ζῆνα Δικταίον. Auctor Indicis in Gruteri Thes. vir illustr. (Jos. Scaliger) Aoratrium in Deos retulit; me iudice, cum Dea Epagesima, cælo deturbandum; in vacua

sede Cretensem poterimus Jovem collocare. Suspensor in lapide sculptum fuisse, non *Ῥάτριον*, sed *Πάτριον*: atque adeo, *Ὁμόνυμ τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Πάτριον Ζῆνα Δικταῖον*. En aliud e Creta jurandum Reinesio vulgatum Inscr. Class. VII, n. 26. et in Antiq. Asiat. pag. 136. *Ὁμόνυμ τὰν Ἑστίαν, καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Κρητογενία*. Doctis si conjectura probari poterit, ne hic quidem alieno censebitur loco proposita. VALCK.

CAP. LXXXIII. 2. καὶ δίκας — *ἰδιδουσαν τι καὶ ἰλάμβανον παρ' ἀλλήλων*] Primum duas voculas restituendas censeo, ut legatur: *Αἰγινηται Ἐπιδουρίων ἤκουσι τὰ τι ἄλλα, καὶ δὴ καὶ δίκας*, etc. Sic scribere solet Herod. sæpenumero: καὶ vulgatur alicubi, ubi καὶ δὴ καὶ præbet Codices. Velut in subditos Æginetas Epidaurii juris etiam illis Epidauri dicendi potestatem exercebant: καὶ δίκας διαβαίνοντες ἐς Ἐπίδαυρον ἰδιδουσαν τι καὶ ἰλάμβανον παρ' ἀλλήλων Αἰγινηται. Athenienses opibus et maritima præsertim potentia superbi, quos socios adpellantes miseros vexabant insulanos, cogeant *πλεῖν ἰσὶ δίκας Ἀθήναζε*, Xenophon. p. 404, 20. Aristoph. Avib. v. 1422, 1455. Orationem Antiphontis XIV. dixit Athenis Mitylenæus cædis accusatus. In talibus *δίκαις δοῦναι καὶ λαβεῖν* solemniter erat loquendi formula. Demosth. contr. Aristocr. p. 413, 102. de Halon. p. 59, 16., *ἐν Μακεδονίας πλεῖν Ἀθήναζε δίκας ληψομένους*. Attigit H. Vales. in not. Mauss. p. 333. Xenophon. p. 404, 31., *τὸν δῆμον πολακίῳ τὸν Ἀθηναίων εἰς ἱκανοὺς τῶν συμμάχων, γυγνώσκων ὅτι δι' αὐτὸν ἀφικόμενοι Ἀθήναζε δίκην δοῦναι καὶ λαβεῖν*. Harpocrat. in voc. Σύμβολα habet *διδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια*: et Aristid. T. II. p. 129., *δοῦναι καὶ λαβεῖν τὰ δίκαια περὶ τῶν διαφορῶν*. Hinc multum distabat, quod fœderum formulis nitebatur, commercium juris præbendi repetendique. VALCK.

6. *ἀτι δὴ ἰόντες διάφοροι*] Reiskii *ἀτι* δὲ stabilitur suffragio Arch.; estque in particula multiplex variatio. *Διάφοροι* in Latinis potentiores; cur non inimici discordesque? Sic *οὐκ ἰὼν διάφορος* cap. 75. et lib. VI. 23. *ἰὼν διάφορος τοῖσι Ζαγκλαίοις*. Vide Abreschium Diluc. Thucyd. p. 567. Statim (lin. 9.) *ἰκόμεσαν* *σι καὶ*, quod Codd. offerunt, non prorsus abjicio. *Αἰεβοι* δὲ ἐς *Δορίσκον* *ἰκόμεσαν*, c. 98. et *ἰκόμεσαν* ἐς *Ἀμαθούντα*, cap. 114. etc. Wess.—Pro eo, quod cum Schæf. recepi, *ἰκόμεσαν τι καὶ*, re-scriptum *ἰκόμεσαντε καὶ* aut *ἰκόμεσαντέ τι καὶ* malim: quoniam suam in terram transportarunt. Sic quidem *ἀνακόμεσονται*, cap. 85, 5. media verbi forma. S.

[16. *ἄρρητοι ἰσοργίαι*] Conf. Wess. ad c. 82, 5. S.]

CAP. LXXXIV. 2. *τὰ συνίθιτο*] Talem in hujusmodi compositis scriptionem, non ξὺν, Atticis frequens, amplectitur: itaque Ask. pro Ionum more. Ejusdem quoque *ἰμήνιος* et aliorum toti negotio concinit. Missis enim legatis indignationem testati Epidauriis sunt. Ita *μνηστὰς μισγάλας Ἀριστοδήμου*, lib. VII. 229. et IX. 7. Vitii fons in affinitate scripturæ, qualis lib. VII. 169. in MS. Arch. Proinde vera Cl. Reiskii emendatio. Wess.—Ne a Ionum quidem usu alienum fuisse, ξὺν pro οὖν dicere scribereque, monuit Fischerus ad Weller. Specim. I. pag. 199. laudatus Schæfero ad Gregor. p. 5. Apud Hippocratem quidem (ut hoc utar) in libello de Aqua, etc. vel una eademque pagina 40. editionis accuratissimi Corsy offert *ξυνῆκται*, *ξυμμίμικται*, *ξυσσετήκη*, *ξυστραφή*, et *ξυστραφίν*. Apud Herodotum quidem in primoribus libris constanter codices tantum non omnes (cf. Var. Lect. ed. S. I. 32, 22.) in *συν* consentiunt: sed inde a sexta et septima Musa membranæ nostræ F.

cum aliis nonnullis codicibus frequentius scripturam $\xi\dot{\nu}\nu$ usurpant. S.

CAP. LXXXV. 2. $\tau\acute{\omega}\nu \acute{\alpha}\sigma\tau\acute{\omega}\nu \tau\acute{\omega}\nu\tau\acute{\omega}\nu$, etc.] Reiskii $\tau\alpha\kappa\tau\acute{\omega}\nu$ firmo caret tibi-cine; $\tau\acute{\omega}\nu\tau\acute{\omega}\nu$ tamen urgebit morbus, nisi eos putes, qui publice Missi prius fuerant in Æginam simulacra repetitum: sic $\tau\acute{\omega}\nu\tau\acute{\omega}\nu$ ex Codicibus non futile; Ionicum enim idemque docens: sic $\iota\pi\upsilon\rho\acute{\omega}\nu\tau\epsilon$, mea quidem opinione extra novationis periculum. Confer Gronovium, cujus observatio vereor, ut sententiæ tenebras dissipet. WRS.—Vide Adnot. proxime sequentem. S.

4. $\iota\pi\upsilon\rho\acute{\omega}\nu\tau\epsilon$] Gronovio jure merito placuit $\pi\iota\rho\acute{\alpha}\nu$ ex Med. codice. Hoc Vallam legisse monstrat ipsius versio, qualis exstat nondum interpolata, qui-conatos esse. Neque tamen illud more suo vir clar. in contextum intulit, sentiens, ut opinor, fulcrum requiri, quo illud inniteretur: hoc commodum mihi reperisse videbar, hanc e duabus effor-mando lectionem, $\iota\pi\alpha\iota \pi\iota\rho\acute{\alpha}\nu$, quum tentarent. Illud Herodoteum esse, Por-ti docebit Diction. in voce $\Delta\alpha\pi\acute{\alpha}\rho\iota\mu\phi\alpha\tau\alpha$ $\acute{\alpha}\nu\tau\iota \tau\acute{\omega}\nu \pi\alpha\rho\alpha\tau\alpha\tau\iota\kappa\acute{\omega}\nu$. Sed, quæ præcedunt, neque illa sic videntur ab auc-toris manu profecta: cur enim dixisset missos $\tau\acute{\omega}\nu \acute{\alpha}\sigma\tau\acute{\omega}\nu \tau\acute{\omega}\nu\tau\acute{\omega}\nu$, $\sigma\iota \acute{\alpha}\pi\sigma\tau\iota\mu\phi\acute{\iota}\nu\tau\epsilon\varsigma$. Parum prodest ($\tau\acute{\omega}\nu\tau\acute{\omega}\nu$, quæ est) lectio Arch. Valla dedit $\tau\iota\rho\epsilon\mu\epsilon\mu$ —cum civibus quibusdam: postremum ille for-sam subaudiendum credidit. Optime, ni fallor, omnia cohærent, si sic scrip-ta legerantur in veteri codice: $\acute{\alpha}\pi\sigma\tau\alpha\lambda\eta\tau\alpha\iota \sigma\tau\acute{\iota}\eta\kappa\acute{\iota} \mu\eta\grave{\iota} \tau\acute{\omega}\nu \acute{\alpha}\sigma\tau\acute{\omega}\nu$ (nempe $\tau\iota\upsilon\acute{\alpha}\varsigma$) $\tau\acute{\omega}\nu\tau\acute{\omega}\nu$, $\iota\pi\alpha\iota \sigma\iota\mu\phi\acute{\iota}\nu\tau\epsilon\varsigma \acute{\alpha}\pi\delta \tau\acute{\omega}\nu \pi\alpha\tau\acute{\epsilon}\omega\kappa\alpha\iota \acute{\alpha}\pi\iota\kappa\acute{\iota}\mu\epsilon\iota\omega\iota \epsilon\varsigma \Delta\gamma\gamma\rho\alpha\iota$, $\tau\acute{\alpha} \acute{\alpha}\gamma\acute{\alpha}\lambda\mu\alpha\tau\alpha \tau\acute{\alpha}\upsilon\tau\alpha$ — $\pi\iota\rho\acute{\alpha}\nu$ $\iota\alpha \tau\acute{\omega}\nu \beta\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon\omega\iota \xi\alpha\upsilon\sigma\alpha\kappa\acute{\iota}$. Ut hic $\acute{\alpha}\pi\sigma\tau\alpha\lambda\eta\tau\alpha\iota \tau\acute{\omega}\nu \acute{\alpha}\sigma\tau\acute{\omega}\nu$ nempe $\tau\iota\upsilon\acute{\alpha}\varsigma$, sic alibi sæpius, et apud Thucyd. IV. c. 80., $\tau\acute{\omega}\nu \text{Εἰλώτων}$ — $\iota\alpha\pi\acute{\iota}\mu\psi\mu\iota$. VALCK.—Istam Viri docti conjecturam præpropere in contextum recepit Borh. At post $\tau\acute{\omega}\nu\tau\acute{\omega}\nu$, $\iota\pi\alpha\iota$ —

$\pi\iota\rho\acute{\alpha}\nu$, requirebatur aliud verbum ad $\tau\acute{\omega}\nu\tau\acute{\omega}\nu$ relatum, quod nullibi comparet; nam $\acute{\alpha}\pi\sigma\tau\alpha\lambda\eta\tau\alpha\iota$ quidem, quod sequitur, a $\pi\iota\rho\acute{\alpha}\nu$ pendet. Quod $\tau\acute{\omega}\nu\tau\acute{\omega}\nu$ præferunt codices nonnulli, id incogitantia libra-riorum accidit, casum hujus pronomini casui præcedentis nominis $\tau\acute{\omega}\nu \acute{\alpha}\sigma\tau\acute{\omega}\nu$ ap-tantium. Ad hoc $\tau\acute{\omega}\nu \acute{\alpha}\sigma\tau\acute{\omega}\nu$, si opus esset, intelligi $\tau\iota\upsilon\acute{\alpha}\varsigma$ posset: atque ita intellexerunt hi, qui (ut noster cod. F.) post $\tau\acute{\omega}\nu \acute{\alpha}\sigma\tau\acute{\omega}\nu$ comma posuerunt; qua-si $\tau\acute{\omega}\nu\tau\acute{\omega}\nu$ ad sequentia pertineret. Et hæc ipsa quidem ratio percommoda foret, si sic legeretur, $\tau\acute{\omega}\nu\tau\acute{\omega}\nu \acute{\alpha}\pi\sigma\tau\iota\mu\phi\acute{\iota}\nu\tau\epsilon\varsigma$ — $\kappa\alpha\iota \acute{\alpha}\pi\iota\kappa\acute{\iota}\mu\epsilon\iota\omega\iota$ — $\pi\iota\rho\acute{\alpha}\nu\tau\alpha\iota$, etc. $\pi\iota\rho\acute{\alpha}\nu\tau\alpha\iota$ dico: nam $\pi\iota\rho\acute{\alpha}\nu$, activa for-ma, non memini ea notione, quæ hujus loci est, apud Nostrum aut apud alium probatum legere auctorem. At tenent omnes libri nominativos casus $\acute{\alpha}\pi\sigma\tau\iota\mu\phi\acute{\iota}\nu\tau\epsilon\varsigma$ et $\acute{\alpha}\pi\iota\kappa\acute{\iota}\mu\epsilon\iota\omega\iota$: omnesque item (uno Pb. excepto) $\sigma\iota \acute{\alpha}\pi\sigma\tau\iota\mu\phi\acute{\iota}\nu\tau\epsilon\varsigma$. Quibus rebus omnibus per-pensis, videtur mihi $\pi\iota\rho\acute{\alpha}\nu$ h. l. ex $\pi\alpha\rho\alpha\delta\iota\sigma\tau\acute{\epsilon}\lambda\theta\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota$ natum, et ab homine invectum, qui, quum pronomem $\tau\acute{\omega}\nu\tau\acute{\omega}\nu$ ad sequentia, non ad antecedentia, referret, nec vero infinitivum ad hoc $\tau\acute{\omega}\nu\tau\acute{\omega}\nu$ relatum reperisset, temere atque imperite verbum finitum $\iota\pi\upsilon\rho\acute{\omega}\nu\tau\epsilon$ in $\pi\iota\rho\acute{\alpha}\nu$ mu-taverit. S.

9. $\acute{\upsilon}\pi\delta \tau\acute{\omega}\nu\tau\acute{\omega}\nu \acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\phi\rho\epsilon\upsilon\eta\tau\alpha\iota$] $\tau\acute{\alpha}\nu$ an $\acute{\alpha}\pi\delta \tau\acute{\omega}\nu\tau\acute{\omega}\nu$ scripserit, vix discerni pote-rit. Mihi posterius placeret, significans propterea, $\acute{\alpha}\pi\delta \tau\acute{\omega}\nu\tau\acute{\omega}\nu$ et $\acute{\alpha}\pi\delta \tau\acute{\omega}\nu\tau\acute{\omega}\nu$ habet et Herod. II. 175. IX. 72. sic et $\acute{\alpha}\pi\delta \tau\acute{\omega}\nu\tau\acute{\omega}\nu$ Artemisiam $\mu\acute{\alpha}\lambda\iota\sigma\tau\alpha \epsilon\iota\delta\omicron\kappa\iota\mu\eta\tau\alpha\iota$, VIII. 88. Illinc enim diver-sum $\mu\acute{\iota}\mu\eta\tau\iota \acute{\upsilon}\pi\delta \sigma\acute{\upsilon}$, opera tua furit: quæque dantur similia. VALCK.—At $\acute{\upsilon}\pi\delta \tau\acute{\omega}\nu\tau\acute{\omega}\nu$ pariter, et quidem proprie, causam significat. conf. ad c. 61, 7. notata. S. — $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\phi\rho\epsilon\upsilon\eta\tau\alpha\iota$ Eustathius (loco in Var. Lect. ed. S. citato) $\mu\alpha\tau\eta\tau\alpha\iota \acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\iota\omega\delta\iota\theta\iota\tau\epsilon\varsigma \tau\eta\iota \phi\rho\acute{\omicron}\nu\eta\iota\varsigma$ recte explanat. In Homeri Iliad. ψ' , 698. $\kappa\alpha\delta \delta\iota \acute{\alpha}\lambda$

λαφρόνιστον, Scholiasτες οὐκ ἐν αὐτῇ ὄντα. Infra lib. VII. 205. et Theocriti Idyll. XXII. 129. diversior illi notio. Wess.

CAP. LXXXVI. 5. καὶ οὐ ναυμα-
χῆσαι] Laudare ναυμαχῆσαι debet,
cujus clara etiam in Passion. vestigia:
opportunitum enim. Sic lib. VIII. 63.
εὐδὲν δὲ αἰεῖται ἐν γνῶμη, αὐτοῦ μί-
νοντος διαναυμαχίαν. Diodorus XX. 61.
καὶ πατασάντες ἐς ἡβελὴν διανομέχον
τοῖς βαρβάραις. Restituere nolui, ne
nimium novator haberer. Wess.

14. ἐς γένετα] Ex dialecto, uti lib.
II. 81. IV. 152. De fabella cautissime
Scriptor, neque graviter minus Strabo
in conniventibus Palladis simulacris lib.
VI. pag. 405. Quid illis facies, qui,
sacra professi meliora, Neapoli, Bononiae,
multisque aliis locis consimilia Christi
matrisque virginis et sanctorum signis
usu venisse, confiderenter asseverant?
Tantum religio potuit suadere, etc.
Wess.—At haud ægre equidem credam,
fractis dum trahebantur cruribus lig-
neas statuas visas esse in genua pro-
cumbere. S.

19. ἐς τὴν Αἰγυπτίαν] Videlicet ἦσαν.
Alibi ἐν Αἰγύπτῳ, ἐς Αἰγύπτον, III. 131.
Venit inde Αἰγυπτίος, Αἰγυπτίη, cui ju-
stum formæ habitum Gronovius sæpe
reddidit, VII. 179. VIII. 90. Eadem
laus Sylburgio debetur ad Pausaniam
lib. III. 14. Παρῖται, quod expulsum
est, (et cum ἦσαν permutatum,) ferri
utique potuerat. Wess.

CAP. LXXXVII. 6. οὐ δαμονίον]
Adescendum ex prægressis διαφθίρει-
ται τὸ ἄσπετον στρατιώδω: quo haud
observato, semet in errorem Valla et
Galeus inderunt. Suspectum autem
in πωδῆμας δὲ τὰς γυναῖκας (lin. 8.) par-
ticipium, a bonæ fidei Codicibus aut ne-
glectum aut ebello notatum. Tollatur,
pingaturque τὰς δὲ γυναῖκας, et cursus
sermonis procedet sine impedimento.

Facinus Atticarum mulierum memora-
vit Duris Samius, ἵς δὲ, scribens apud
Scholiast. Eurip. Hecub. v. 933. ὑπὲρ
στρεψὶν ἄγγελοι, ἐν πειρασταῖσι τῶν τι-
θιῶνται αἱ γυναῖκες καὶ τὰς περὶ τὰς τῶν
ἄμων ἀφιλόμναις, ἱετούφλωσαν, ἵνα ἀπὸ
κτείναν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, διὸν ἡγησάμενοι
τὸ πρᾶχθαι, περιῦλον τῶν γυναικῶν τὰς
περὶ τὰς. Quæ hinc derivata, ni de
Spartanis accessissent quædam. diceret
cuncta. Wess.

11. κτείνοντας τῆς περιήνης] Hanc His-
toriam aliter narraverat Duris in opere
de Finibus Samiorum: (immo, in *Αθη-
ναίων* Samiorum: conf. Animadvers.
nostras ad Athen. T. II. pag. 645—648.)
illinc certe tradit Scholiast. in Eurip.
Hecub. v. 933., Athenienses, ὑπὲρ Αἰγυ-
πτῶν περὶ τὸν αἰῶνα, στρατιᾶν ἀδερῶν
Ἐγινέτας μίσσε; hos ἅμα Σπαρτιά-
ταις (Argivos habet Herod.) uno ex-
cepto omnes occidisse; quem unum in
Atticam redeuntem πειρασάσαι τῶν τι-
θιῶνται αἱ γυναῖκες, καὶ τὰς περὶ τὰς τῶν
ἄμων ἀφιλόμναις ἱετούφλωσαν, ἵνα ἀπὸ
κτείναν. Hoc irritatos facinore fibulas,
quibus abuisse fuerant, abstulisse mulie-
ribus Athenienses. Postrema conci-
nunt Herodoteis: τὴν ἰσθμῶν, inquit,
μιστίβαλον αὐτοῖς ἐς τὴν ἰθάλην: et ἰσθμῶν
Δαρίδα mutatam voluerunt ἐς τὸν λίαν
αἰῶνα, ut ne fibulis uti necesse habe-
rent. Quid diceretur Δαριῶν, præter
alios ibidem tradit Schol. Eurip. Et
Ἄλλος Διόνυς, apud Eustath. in Iliad.
ξ. p. 963, 17., αἱ κατὰ Πίλοισιν ἦσαν,
φθοῖ, πόραι διαφθίρειν ἄλλοι καὶ ἀχίω-
ται, ἡμῶν μόνον ἐν ἑστέρας ἱστορησά-
μενοι. Pythænetus apud Athen. XIII.
p. 589. r. Perianthrum scribit, cum vi-
deret Melissam. Epidauriam Πίλοισιν
θησάμεν ἡσθμῶν, (ἀναπείχοντος γὰρ καὶ
μοιχῆται ἦν, καὶ ἡσθμῶν τοῖς ἱεραῖοις.)
ἱστορήσαντες γῆμα. Doricum tale
fibulis adstrictum muliebri vestimen-
tum περιστερὶς et παταπτοχί: ἡμπερὶ τὰ-

μα dicitur Theocrito Eid. XV. v. 21, et 34. vid. Æliani Var. Hist. I. 18. et Spanhem. in Callim. hymn. in Apoll. v. 32. Mulieres apud Theocritum loquuntur Syracusanæ, Dorica superbiebant origine v. 91. *Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν* — *Πελοποννησιαστὶ λαλοῦμαι*. De civibus suis Hermocrates Thucydidis pag. 426, 51. (lib. VI. c. 77.) *οὐκ ἴωνες τὰς εἰσὶν, — ἀλλὰ Δωριεὺς ἱλιύθιοι, ἅπ' αὐτοτόμου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες*. VALCK.—Conf. mox Wess. ad l. 17. notata. S.

14. *ἄλλω μὲν δὴ*, etc.] Scribi potuerat *ἄλλο μὲν δὴ*, et fuit, cui arridebat, me non adstipulante. Congruit seriei *ζημιώσωσι*, nec non *ἰσθῆτα μεταβαλλῖν*, ex Pavii et Reiskii iudicio. Sunt tamen, quod neutrum fugiebat, hoc in auctore variantes structuræ consimiles. Wess. — Inter *ζημιώσωσι* et *ζημιώσουσι*, in codicum dissensu, libera cuique optio. Non item inter *ἄλλω* et *ἄλλο*. Percommode *ἄλλω* tenent veteres libri omnes; idque in nostro exemplo repositum velim. Præter necessitatem *ἄλλο* correxerat Schæf. eumque secutus Borbeck; quorum editiones ob oculos habens, in Var. Lect. (ed. S.) adnotavi, *ἄλλω* scribi in membr. F. neque animadverteram eodem modo scribi in ed. Wess. et superioribus, consentientibus MSS. cunctis. S.

17. *τῇ Κορινθίῳ*] Quod hic, idem in *Αἰγυπτίῳ*, *Βαβυλωνίῳ*, *Λακιδαιμονίῳ*, aliisque designarunt librarii. Machon in Athen. lib. XIII. p. 582. v. de scortillo Glycerio, *Κορίνθιοι παράπηχυν καινὸν λήβιστον ἔδωκεν εἰς γναφίον*. Athenienses, sublato in muliebri mundo fibularum usu, reliquerunt sexui *λίγιοι κιθῶνα*, tunicam lineam, sed *χειρῶν τὰν*, manicis instructam, defectamque propterea fibulis. Doricæ matronæ olim erant *ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες*. Vestem amictui supra humerum fibula, ne plane nudas

se darent, nectebant, teste Æliano Var. I. 18. Hoc *Δωριάζων* in Schol. Eurip. seu *Δωριζῶν*. Contra ea, Ionice et Atticæ tunica manicata amiciebantur, quod tali in negotio *ἰωνίζων*. Ista discimus e scholio, quod Clementi Alex. Pædag. II. 10. p. 238. adpositum a Sylburgio, per hic erit accommodatum: *Ἐλίσγοντο αἱ ταύτῃ χρώμεναι τῇ στελῇ ἀχειρῶν τὰν, δωρίζων ἰστί καὶ Δωριεὺς οἱ Ἀέκωνες ὥσπερ ἅπ' ἱκαντίου αἱ χειρῶν τὰς χρώμεναι, ἰωνίζων ἦσαν δὲ αὐταί, αἱ Ἀθηναῖαι διότι ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τοῦ ἰωνίαν ἀπεικρίσασθαι, ἱκαλοῦντο*. Adsunt ibidem conplura, æque proficua, quæ relinquo. Wess.

CAP. LXXXVIII. 5. *Ἀττικὸν δὲ μήτε τι ἄλλο*, etc.] Ubi recensentur apud Athen. pocula, legebantur olim in sua serie *Χυτρίδης*, lib. XI. pag. 502., quod ex Epitome docuit Casaub. Anim. XI. c. 14. Illuc præter Alexidis locum hæc etiam Athenæus retulit Herodoti: *Ἡρόδοτος, αἰτ, ἐν τῇ ἱ. τῶν ἱστοριῶν νόμον φησὶ εἶσθαι Ἀργείους καὶ Αἰγυπιάδας, Ἀττικὸν μὲν δὲ προσφέρειν πρὸς τὰς θυσίας, μὲν δὲ κέραμον, ἀλλ' ἐν χυτρίδων ἱπικωρίων*, etc. Sequentia hinc supplēvit P. Leopard. Em. VI. c. 20., emendato quoque Polluce VI. 100. (Ut nos cum Casaubono verba ab Athenæo lib. XI. p. 502. c. relata T. IV. nostræ ed. pag. 367. edidimus, sic eadem in vetustissimis membranis, quarum ad exemplum omnes alii qui supersunt Athenæi codices descripti sunt, leguntur, neque supplemento ullo fuit opus.) Quintiliano quæ dicitur Inst. Or. II. c. 17. E luto vasa ducendi ars, Atticum illa quoque censebatur inventum. Critias apud Athen. I. pag. 28. c. *Τὸν δὲ τροχού, γαίης τε, καμίνοιο σ' ἔκγονον εἶρε, Κλεινίστατος κέραμον*. Laudat *Ἀττικὸν κέραμον* Matro parodus apud eundem IV. p. 156. F. Et XI. p. 480. c. fuisse dicuntur *ἰωίστημοι* Κό-

λικίς (κρεμία ποτήρια) αἶτε Ἀργυῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. Vel ex hoc quoque liquet Herodoti loco, Diis veteres pro simplicitate prisca vasis libasse fictilibus. Macrobius Saturnal. V. 21., Eratosthenes, ait, in Epistola ad Hagetorem Lacedæmonium, Κρατῆρα γὰρ ἴσθησαν ταῖς Διοῖς, οὐκ ἀργυρεῖν, οὐδὲ λιδοκόλλησεν, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος. Apud Athenæum, unde ista de poculis omnia desumsisse videtur Macrobius, quod vulgatur XI. p. 482. β. τῆς Κωλιάδος γῆς est ex interpretamento: promontorium Atticum, ob templum Veneris terramque figulinam nobilitatum, simpliciter dicebatur Κωλιάς: vide Harpocr. in voc. et Demosth. contr. Neær. pag. 751. adde Meurs. de Pop. Att. in Ἀνάφλυστος. VALCK. — At crater, quem apud Athenæum Eratosthenes dicit, non ex Coliade promontorio, sed ex Coliade terra, ex Coliade argilla, τῆς (i. e. in τῆς) Κωλιάδος γῆς, erat confectus. De materia enim ibi agitur, e qua confectus crater; eaque Κωλιάς γῆ dicitur, quemadmodum alia γῆ παραμικῇ vel παραμῖταις, alia γῆ σμηκεῖς, alia σιδηρεῖς, σμηκεῖς, etc. Similiter a regionibus apud Medicos nominantur terra Eretia, terra Samia, etc. Itaque tantum abest ut vocab. γῆς apud Athen. ex interpretamento adjectum putari debeat, ut e contrario aut adjiciendum sit apud Macrobiū, aut ibi ἀλλὰ γῆς Κωλιάδος legendum. S.

CAP. LXXXIX. 1. πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοισι] Olim ita, et vere. Ubi vero ἔξ Ἀθηναίων jussu Med. ac scriptorum aliorum codicum valuerit, inimicitiae auctores erunt Athenienses, contra ac liquido perscriptum c. 82. fuit. Wess.

5. ἰδίον τῆς Ἀταικῆς, etc.] Cum in Musis ἰδικαῖον, δικαῖον, et hujus moduli plura, sese offerant, placuit MSS. præjudicio ἰδίον. Egregium porro (lin. 8.) ἀπὸ τοῦ Αἰγινήτιον ἀδικίου Cel. Gronovius jure revocavit optimo. Est

autem injuria ac noxa, quam Æginetæ fecerant Atheniensibus. Quare oraculi hæc est sententia: ab eo tempore, quo Æginetæ injusta arma in Atticum agrum inferre cœperant, totis xxx. annis a vindicta abstinendum esse. Non hoc Cl. Reiskium latuit. Wess.

15. τίμινος ἀπιδίξαν] Præcedens τίμινος ἀποδίδαντας (lin. 9.) instauratum constabit, et c. 67. τίμινος οἱ ἀπιδίξεν: ἰν αὐτῷ τῷ πρυτανίῳ. Simile commissum lib. VII. 178. Statim πρὸς Αἰγινήτιον (lin. 17.) scriptor amat, quippe lib. III. 74. ὅτι τι ἐπιδόθει πρὸς Καμβύσιον ἀνάστα. Portus plura. Wess.

CAP. XC. 13. τοὺς ἱετῆρας] Mutari non fuerat necesse. Χρημαὶ in Atticæ arcis sacrario recte componuntur cum fatalibus Romanorum libris in cella Capitoli, gemella arte excogitatis. Neque dubito, quin inter ea oracula versus fuerint Musei, ab Onomacrito Hipparchi Pisistratidæ tempore manifesta fraude aucti, mutilati, corruptique, lib. VII. 6. Wess.

CAP. XCI. 3. νόμ λαβίντες, ὡς ἱλιούθεον μιν ἰδόν, etc.] Veram hic pandit Historicus causam, quæ Lacedæmonios moveret: præcedenti capite narrata nihil erant aliud nisi species, quam suæ prætexebant dominandi libidini velut causam honestiorem; banc itaque solam in sociorum conventu commemorant. Non debuerat itaque Plutarchus T. II. p. 860. f. hinc etiam occasionem captaisse Herodotum criminandi; qui scilicet dicentes fecisset, (lin. 12. seqq.) ὅτι κινδύλοισι μαντήσιον ἱπαρθέντες ἄνδρας ξένους ὄντας αὐτοῖς, καὶ ὑποσχομένους ὑποχρίας παρίξεν τὰς Ἀθήνας, ἐξήλασαν, (τοὺς τυράννους: has voces e scholio natas atque ejiciendas arbitror:) καὶ δῆμος ἀχαρίστη παρέδωκεν τὴν πόλιν. In his Codices forte dabunt Herod. δῆμος ἀχαρίστη: ut habent ἀχαριτώτατοι VII. c. 156. Quales autem hic nobis expingit Herodotus Lacedæmonios, tales certe

fuerunt rebus Græcorum florentibus. Græciæ principes, quam oderant domi tyrannidem, in liberis civitatibus ubique conabantur affirmare; subditis erant superbi domini; vicinis, quos vexabant, ab antiquissimis temporibus graves, Messeniis, Arcasin, Argivis, ceterisque; in bellis et societatibus ineundis utile plerumque honestis anteponebant. Thebanis auxilium ferebant, ut scribit Diodor. Sic. XI. 81., *υμίζοντες τὰς Θήβας, ἵαν αὐξήσωσιν, ἵεσθαι τῇ τῶν Ἀθηναίων δυνάμει ἀντίστολόν τινα*. Secundum Herod. cogitabant, (lin. 4 seqq.) populum Atheniensem, quem sibi certe nolebant ἀντιρρῶσιν, oppressum a tyranno, futurum ἀσπίδος καὶ πυνδαρχίσθαι ἵτασιν, imbecillum, ac talem quem sibi facile dicto haberent audientem. VALCK.

5. *κατιχόμενον δὲ ὑπὸ τυραννίδος*] Tum illi *ἰδιωπέασιον, ὡς διασώσῃ ἱεργάζονται*, uti cultissime in c. 78. Hic Arch. *ὑπὸ τοῦ τυραννίδι περγῆντι manum injicit*. Non sunt ignota *ὑπὸ τοῦ δαίμονος βιβλάφθαι* Appiani Bel. Civil. IV. p. 1022., *τῶν δ' ἐκ Σιδῶν τοῦ Sophoclis* CEd. Colon. v. 384., compluraque firmandæ lectioni, cui tamen non fido. Mox *πυνδαρχίῳ* ex frequentato usu (voluit Reiskius) vir doctus. Portus medise verborum formæ haud male acceptum tulit, Abreschio consentiente. At illa vide, (lin. 8.) *ἱς ὁ παταφύγουσι οἱ Πισιστρατίδαι*, quorsum confugiunt Pisistratidæ. Atqui ad Sigeum dudum illi se contulerant exules. Voluit-ne, solitos eo fuga se recipere? Sic utcunque placebunt; quamquam, ut suspicionem ne premam, grammatici commento ex cap. 65. et c. 94. assuto congruunt perfecta. WZSS. — Vide Var. Lect. (ed. S.) Adsuavit autem ipse Herodotus talia in mentem revocare Lectoribus. S.

18. *δέξαν δὲ φόβος αὐξάνεται*] Varie expomunt. Laurentius, inflatusque

superbe, famam auget. Stephanus, atque adeo superbe inflatus, suam potentiam auget. Post eos Portus, superbiam spirans, crescit, non inconcinne. Quibus omnibus *φόβος* per syncopen vice *φουβίος*. Quid si pictum olim *φουβος* fuerit, deletaque superne ducta linea, vulgatum manserit? *Μεγάλα φουβῶνται*, majores spiritus sumentes in Jo. Chrysostomo T. V. p. 344. A., *πολλοὶ καὶ φόβημα φουβῶνται* Plato Alcib. II. p. 145. E., *φουβῶν ἱκανὸν* Aleiphr. lib. I. Ep. 37., ubi Bergleras plura. Et illa quidem suam sibi elegantiam præferunt, neque Scriptori tamen, poëtas sæpe æmulanti, quidquam præscribunt. Considera Sophocleum est Electra v. 1490. (1483. ed. Brunck.) *μηδὲ πρὸς βίαν Ἐκρού πολλοῦ πρηνεσυχῶν, φύσῃ φρίκας*, neque violentum me vindicem nactum, spiritus augeat: et CEd. Colon. v. 838. (804. Br.) *Ἦ δύσμορ', οἷδ' ἐγὼ χρίσῃ φύσας φανῇ Φρίκας πρὶ*. Utrumque appositum et Herodoteo simile. Junge D'Orvillium, cui Sophoclea ista usuf esse potuerant, ad Chariton. lib. VIII. p. 761. WZSS.

Ibid. *δέξαν δὲ φόβος*] Hanc nobis dum aliunde syncopen adfirmat, qua *φόβος* pro *φουβίος* poneretur secundum Portum in *Δέξαν*, suspicabor scriptum olim, *δέξαν δὲ φουβῶν* (vel *φουβίων*) *αὐξάνονται*, crescit (Virtutis experts) verbis jactans gloriam: ut hic *δέξα* vana dicatur gloria, opposita *τῇ εὐκλείᾳ* et *ἐρετῇ*, in opinione tantum superborum sita, et nihil minus quam vera. Ut opponuntur *δοκίμῳ*, videri, et *εἶναι*, esse; *εὶ δὲ δοκῶν* et *εὶ δὲ εἶναι*: sic et apud Philosephos *δέξα* et *ἀλήθεια*. Unum ponam Euripidis ex Androm. v. 319. locum, paullo quam vulgatur emendatus scriptum: *Ἦ δέξα, δέξα, μυρίαι δὲ βροτῶν Ὀδδὸν γηγῶσι βίον αἰγασσας μέγα*. Εὐπλοα *δ' αἶς μὲν ἔσ' ἀληθείας ἄπο*, Εὐδαιμονίᾳ. Inanem gloriam spirare, vel jactare,

atque adeo inflatum vana opinione superbi-
re, hic diceretur *διξεν φύναι*. *Ἀν-
δρῶν παλιπύρι φύσιν φυνάσκει* meminit,
Plato II. Alcib. p. 145. κ. Antiphanes
apud Athen. XV. p. 681. c. *ὁὐκ ἰφύσκει
οἱ Ἀδάμωνι ὡς ἀπείρεται ποτὶ*; Dictum,
quo Demadem repressit inflatum Hy-
perides, Leopardus explicuit IX.
Emend. pag. 248. VALCK.

[Nec *φύναι* per syncopen ex *φυνάσκει*
formatum statuere opus est, nec in *φυνά-
σκει* mutare. Recte vero cum hoc He-
rodoti loco conferuntur duo illi Sopho-
clei a Wesselingio citati; quamquam
in his *φύναι φύναι* non, ut idem Vir
doctissimus reddidit, spiritus augere
aut spiritus sibi sumere significat. Sed,
ut apud Sophoclem *φύναι φύναι* est men-
tem (i. e. prudentiam) nancisci, sapere;
sic apud Nostrum *διξεν φύναι* *αἰξάν-
ται* est famam nactus augeat. Sive
διξεν hic malueris cum plerisque Inter-
pretibus inanem gloriam, gloriationem,
superbiam intelligere, prodibit eadem
fere dictionis *διξεν φύναι* sententia, quam
illi voluere, scil. vanam jactans gloriam,
magnos sibi spiritus sumens. Tum,
quod adjicitur verbum *αἰξάνονται*, id aut
in eam poterit sententiam accipi, quam
nos in Latinis nostris expressimus, *ma-
jores quotidie* sibi spiritus sumit; aut
(id si minus placet) cum aliis quibus
lubens accedo, intelligetur, magnos
sibi spiritus sumens augeat, incremen-
tum capit, potentiam suam auget. S.]

22. *ἄμα ὑμῶν ἀνέμουναι*] Cultius hoc
pro captu scribarum, quibus suum *ἀν-
έμουναι*, alioqui tolerabile, redonavi. Ho-
merus Iliad. v. 115. *ἄλλ' ἀνέμουναι
Σάσσαρ*, sed medeamur ocyus huic malo.
Ipse lib. III. 40. *εἰσὶν ὅτ' ἐξ ἡμῶν ὑπε-
κυμῖνον ἄνις*; et plenius lib. I. 167.
βουλόμενοι ἀνίστασθαι τὴν ἀμαρτίαν. (Si-
militer h. l. intelligitur *ἀνέμουναι* τὰ
ἡμέτερον.) Hemsterhusio idem in opi-
nionem venerat, eleganter in Æschinis

Dial. III. 15. *μόνοι δὲ ἀνέμουναι τοῖς δυνα-
μοῖς* corrigenti, loco inepti *ἀνέμουναι*.
Revertit insuper (lin. 26.) *ἀπελόμεθα*,
quod auctius ex Med. accesserat. Vide
tamen lib. VIII. 3. WESS.

CAP. XCII. 3. *Κορίνθιος δὲ Σωσιπλῆς*]
Σωσιπλῆς in Codd. scribitur, et in edito
Plutarcho II. p. 860. *Σωσιπλῆς δι-
λότος*. (Nunc quidem et apud Plutarch.
Σωσιπλῆς editur, et mendose *Σωσιπλῆς*
olim in ed. Francf. 1620. Vide ed.
Hutten. T. XII. p. 304.) Talia sole-
bant etiam a librariis contrahi. Veluti
diversa nomina usu distinguebantur So-
crates et Sosicrates; Sophanes et Sosi-
phanes; neque contrahebantur a Græcis
nomina *Σωσιπλῆς*, *Σωσιπλῆς*, *Σωσιπλῆς*, et
similia. *Σωσιπλῆς* vocatur in Ep. ad
Rom. xvi, 21., qui Act. Ap. xx, 4.
est *Σώπατρος*, ubi quidem in aliquot
Codd. legitur *Σωσιπλῆς*: in uno vel-
lem alterove sic ibidem sequentia scri-
berentur: *Θεοδ. δὲ Ἀρίσταρχος καὶ Σο-
κράτης καὶ Γάιος, Διοφάντης δὲ Τιμίδης*: ut
corrigendum viderunt H. V. et Adr.
Heringa. VALCK.

Ibid. *ἢ δὲ ὅ, τι εὐρανοῖς*] Auscultavi
Eustathio, H. Stephano, Porto. Quid
enim turbatissima perseverarent, præ-
sertim cum subsequens *ἔτι* ferre alterum
nequeat? Recte H. Steph. adscripsit
Ovidianum, Omnia naturæ præpostera
legibus ibunt, Parsque suum mundi
nulla tenebit iter. Omnia jam fient, etc.
WESS.—Vide nostram Var. Lect. (ed.
S.) S.

3. Prima Corinthii Sosiclis oratio:
*ἢ δὲ ὅ, τι εὐρανοῖς ἵσταναι ἵσταναι τῆς γῆς,
καὶ ἢ γῆς μετέωρος ὡς τοῦ εὐρανοῦ*, etc.
locutionibus illa constat proverbialibus
apud utriusque linguæ Scriptores fre-
quentatis. Non Euripidea tantum e
Med. v. 410., sed Ovidius simul re-
spexit ejusdem e Sylo Hercules dictum:
*πρόσθε γὰρ πάσῃ Γῆς ἵσταναι ἄστρον, γῆ τ'
ἄνις*; *ἵσταναι*; servatum a Philone Jud.

cum vicinis, pag. 537. 869. 880. The-
seus in Eurip. Suppl. v. 520. ἄνω γὰρ
ἀνῖνοι τὰ πρῶτα, οὕτως ἐῖς ἀνταξίμια
δῆ. Mox Herodoti Sosisles (lin. 7.)
unius vel paucorum imperio opponit
imperium populare, designatum ἰσοκρα-
τίας rariori voce. Τῇ ἀνίσθι πολιτείᾳ
Atticam opponit τὴν ἴσην καὶ ἱσομενίαν,
Æschines contr. Tim. p. 1, 25. De-
mosth. contr. Mid. p. 336, 121. τῶν
ἴσων καὶ τῶν δικαίων ἰσαστος ἡγίταιται ἐκ-
σῇ μισθίται ἐν δημοκρατίᾳ. Laudat Iso-
crates in Areopag. p. 152. Α. τὰς ἰσο-
στασίας, καὶ τὰς δημοκρατίας, οὐ πάσας,
ἀλλὰ τὰς καλῶς κατεστηκυίας. Sæpius
ἰσονομίας specioso nomine viri Principes
sunt abusi. VALCK.

18. καὶ οὕτοι βακχιάδαι καλιόμενοι]
Adi Diodorum T. II. p. 635. et quæ
adnotata isti sunt. Quotannis ex Bac-
chiadis legebatur ἀργύταις, δὲ βασιλῆως
εἶχε τάξιν. Quare mox in Apollinis
responso ἀνδρες illi μούναρχοι, quippe ci-
vilitatem statō tempore soli administran-
tes. WESS.—Articulo potius inserto
legendum, οὕτοι οἱ βακχιάδαι καλιόμενοι
ἱμενοι τὴν πόλιν: post τοὺς Ἀθητιάδας,
primum Regum titulo: postea, velut
annui magistratus, ἀργύταιων nomine,
Pausan. II. p. 120. conf. Diodor. T.
II. p. 635. VALCK.—Bene habet οὕτοι
βακχιάδαι non inserto articulo, quem
inserturus fortasse Herodotus erat, si
Bacchiadarum jam ante facta esset men-
tio. Nunc verba βακχιάδαι καλιόμενοι
velut in parenthesi posita intelligi de-
bent; et commode sic incidi poterat
oratio: καὶ οὕτοι, βακχιάδαι καλιόμενοι,
ἱμενοι τὴν πόλιν: οὕτοι vero, ex præce-
dentibus verbis ἢ ἐλγιστῶν, intelligun-
tur οἱ ἐλγιστῶν. S.

19. ἰδίδουσαν δὲ καὶ ἡγοντο ἐξ ἀλλήλων]
In formula connubii tritius est ἐκιδίδουσαν.
Sic II. 47. οὐδὲ σφί ἐκιδίδουσαν θυγατέρα
οὐδὲς ἐβίβη, οὐδὲ ἀγνοῦσαι ἐξ αὐτῶν. Ita
Thucydides, Plato, Aristides, quos an-

testatus est Abreschius Dilucid. Thu-
cyd. p. 314. Noster tamen lib. IX.
111. ἀλλὰ τοι — διδομαι θυγατέρα τὴν
ἡμῖν: iterumque οὕτως γὰρ ἂν τοι δόξῃ
θυγατέρα. WESS.—In istis ἰδίδουσαν δὲ
καὶ ἡγοντο ἐξ ἀλλήλων, quæ duplex ob-
tinet ellipsis, non est illa pervulgata.
De plebe in Samo rerum domina Thu-
cydides eleganter, suo tamen more,
VIII. c. 21. τοῖς γιωμόροις μετιδίδουσαν
οὕτως ἄλλου οὐδὲν, οὕτως ἐκιδίδουσαν οὕτως ἀγα-
γίσθαι παρ' ἐκείνων, οὐδ' ἐς ἐκείνους οὐδὲν
ἔτι τοῦ δήμου ἐξῆν. Plato de Legib. VI.
p. 771. ε. ignorare non oportet, παρ'
ἂν τί τις ἀγίται, καὶ ὅ καὶ οἱ ἐκιδίδουσι.
Dicebatur plena locutione, διδοῖναι τε
τίνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων: ut et
ἐκιδίδουσαι καὶ λαμβάνειν γυναῖκας παρ' ἀλ-
λήλων: quarum hæc est Xenophontis, p. 3,
2. illa Dionis Chrys. p. 163. D. VALCK.
—Conf. Nostrum I. 107, 8. et 9. S.
21. γίνεται θυγάτηρ χωλῇ] Ex Hel-
ladio Photius Biblioth. p. 1583. τοῦ
βασιλῆως Κορινθίου ἡ μήτηρ, γυνὴ δὲ Ἀμ-
φίνορος, — Λάβδᾳ ἐκαλεῖτο: ubi, nisi
θυγάτηρ fuerit, error certissimus, a St.
Berglero notatus. Ptolemæus vero He-
phæst. in catalogo propriorum nominum
ex literarum elementis, Cypseli, inquit,
mater, χωλὴ οὖσα, Λάβδᾳ ἐκλήθη ὑπὸ
τοῦ Πυθίου: oraculum, quod sequetur,
spectans, ejusdem Biblioth. p. 487,
sed temere titulum augens. Λάβδᾳ idem
olim ac Λάμβδᾳ ex dicterio Aristopha-
nis, quo uti recuso. WESS.

23. Ἡστίων ὁ Ἐχικράτης] Codicis Ask.
Ἐχικράτης Doribus debetur. Eetion
inter majores numeravit Antasi filium
Melanem, qui una cum Alete Corin-
thum occupavit apud Pausan. II. 4.
Lapithes et Cænides, ut hic affirmatur,
si fuerit, consequens est, ut Antasus
patrem aut avum agnoverit Cæneum,
Perithoi in prælio adversus Centauros
adjutorem, in Pausan. lib. V. 10. Ætas
et tempus non obstant. WESS.

[24. *ἡ δὲ οἱ ταύτης τῆς γυναικὸς, οὐδ' ἔξ ἄλλης, παίδες ἔγίνοντο*] Commodius debentur commata post *γυναικὸς* et post *ἄλλης* inserta; ne contrarium ejus, quod voluit Scriptor, dixisse videatur. Nam quod alias usu receptum in Græco sermone est, ut frequenter cumulentur negativæ particulae ubi nil opus esse videri poterat, ejus hic contrarium obtinet: pro eo quod apertius dici poterat, *ἡ δὲ οἱ οὐδὲ ταύτης τῆς γυναικὸς, οὐδ' ἔξ ἄλλης, παίδες ἔγίνοντο*, omissa est priori loco negans particula. Sic in Euripid. Troad. v. 481. (quod exemplum in Matthiae Gramm. Græc. pag. 898. adfertur) habes *οὐς Τρῳάς, οὐδ' Ἑλλήνεις*, etc. pro *οὐς οὐδὲ Τρῳάς, οὐδ' Ἑλλήνεις*. Similiter in Aristoph. Avib. 695. *γῆ δ', οὐδ' ἄλλῃ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν*: pro *οὐδὲ γῆ, οὐδ' ἄλλῃ*, etc. S.]

29. *τίξιν δὲ ἰλοσίτροχον*] (Enomai τίξιν δ' ἰλοσίτροχον (conf. Var. Lect. ed. S.) non absurdum. Infra, lib. VIII. 52. *ἰλοσίτροχος* plerique Codd. et Suidas; quas quidem vocabuli discrepans originationo apud Etymologum in Voc. turbela peperit. Wess.—Litera scribendum transposita, (immo adjecta,) *Λάβδρα κύιν, τίξιν δ' ἰλοσίτροχον*: sic vulgatur in excerptis Eusebii ex Enomao, Præpar. Ev. lib. V. pag. 224. vel *ἰλοσίτροχον*. Utro modo pronuntiandum esset non convenit inter Grammaticos: qui nonnullos memorat, etiam minus notos, Auctor Scholii nondum editi in Hom. Iliad. v. v. 137. (deinde vero a Villosino in Scholiis Venetis publici juris facti) totum illud hic forte legisse non pœnitebit: *Ὀλοσίτροχος, ὁ ἐν τῇ τρήχυν ἰλοῖς, ἰπὶ καταφρίξιμους πᾶν τὸ ἐμπύσσιν βλέπτει. Δημήτριος γοῦν ὁ Γονυτὴς (ὁ Γονύσιος ed. Vill.) δασύιν, ἢ ἢ ἰλοσίτροχουδης καὶ κατὰ πᾶν μέγος ἀσθήριος. οὕτω δὲ καὶ Ἑρμασίας, (Ἑρμαυστίας Vill.) καὶ Νικίας, καὶ Ἀριετίας, καὶ Ἀριστόνικος. Κομανὸς δὲ καὶ Πτελιμαῖος ὁ Ἀσκαλονίτης φιλοῦσι καὶ*
Vol. IV.

*παροξύνοισι, τὸ ἰπὶ τὸ (ἢ τῇ) τρήχυν (τὸν ἰπὶ τὸ τρήχυν Vill.) ἰλοῖς καὶ θυῖν. ἰπιδότικον δὲ τὸ περιττόν καὶ γὰρ χρεῖς αὐτοῦ σώζεσθαι τὸ μίστρον καὶ δι' αὐτοὺς ἀναλογίῃς τὸ (ἀναλογίσασθαι τὸ, Od. A. 52.) (καὶ ἴδω αὐτὸ ἀναλογῆσαι τῇ) Ἀτλαντες θυγάτηρ ἰλοσίφρονες. Δημήτριος δὲ τὸ κυλιόμενόν σχῆμα ἰλοσίτροχον καλεῖ. Est illud scholion ex MS. Cod. Basil, quem a Clar. I. I. Wetstenio habui utendum, Scholia complectente in Iliada, atque Iliadis Homereæ Paraphrasin utilissimam. Pauca quædam ex isto Scholio dederunt Etymologus et Eustath. in Iliad. N. p. 893., excitans et Herodotea ex lib. VIII. c. 52., *ἰλοσίτροχος ἀπίσιν*, minus illic emendate scripta, quam vulgantur apud Suidam; ubi quæ sequuntur velut Herodoti in Herodoteis non puto reperiri; quam exhibet in Xenophonteis (Κυρ. Ἀναβ. IV. p. 189, 11.) lectionem confirmat Cod. MS. Paris. VALCK.*

30. *δικαίωσαι*] Oraculi ultima, *δικαίωσαι δὲ Κόρινθος*, in Vallæ Latinis (emendabitque Corinthum) justo leniora sunt. Pœmæ, quibus Corinthum a Cypselidis multanda, præsagiuntur, seu, quod sequens complectitur responsum, (lin. 36.) *πολλῶν δ' ὑπὸ γούνατα λύσι*. Vidimus lib. I. 100. *καὶ ἄξιον ἰκάνειν ἀδικήματος ἰδικαίειν*: et geminum III. 29. Plurima ex aliis P. Leopardus Emend. V. 9. Wess.

38. *ἰφρύνοντα*] Egregia ad hanc vocem porrigitur Fr. Nansii industria in Nonni Paraphr. Joannis cap. xxi, 59. Acrocorinthus, ubi fons Pirene, signatur. Strabo tamen ad asperum clivumque urbis situm refert, *ἀφ' οὗ πάντες ἰφρύνοντα Κόρινθος εἰσάγουσι*, lib. VIII. p. 586. (p. 382. n. ed. Cas.) Wess.

40. *τότε δὲ τῇ Ἥστῳ γινόμενοι*] Ut paulo post legitur, *ἐν συνεδρῷ τῇ Ἥστῳ*, nempe *χρησθησῇ*: ad eandem normam hic scribendum puto, *τότε δὲ, τὸ*

ἡσίομαι γινόμενον ὡς ἐπύθοντα, ἀντίμα καὶ ἐπὶ πρῶτον συνῆκαν. VALCK.

51. ἐπὶ παιδίον προσουδίσαι] Inmane consilium; crudelius facinus, quod Clytemnestra Agamemnoni exprobrat in Tragici Iphig. Aulid. v. 1151. Βεῖφος· ἐπὶ τοῦ μὲν σὺ προσουδίσας πάλῃ. Sic eleganter, loco προσουδίσαι, ill. Scaliger Tale apud Suid. ὁ δὲ ἄρας μετῴκον, προσουδίζῃ ἐπὶ καὶ ἀποκτείνῃ. Qua in crudelitate Hebræi פור 2. Reg. viii. 12. et גרשן הן פור Psalm. cxxxvii. 9. frequentare consueverunt. Wess.—Quod dicitur, ἐπὶ παιδίον προσουδίσαι, dixerat et Eurip., si vera est Scaligeri conjectura, in Iphig. Aul. 1151. ζῶα προσουδίζονται Porphyr apud Euseb. Præp. Ev. lib. IV. p. 174. c. Doricum ἱστοῦδίζῃ Hesychius interpretatur κατῖβαλον ἐπὶ γῆν. VALCK.

53. τὸν λαβόντα — προσγίλασαι τὸ παιδίον] Respicit hæc Plutarchus in Conviv. vii. Sapient. p. 163. r. Κῦψιλον εἰ πιμφθίσεις ἀνελὺν νογόνδ ὄντα, προσομιλήσαντα αὐτοῖς, ἀπειτράποντο: ubi forte scripserat προσμιδήσαντα vel προσμιδιάσαντα, quæ viri docti est suspicio. VALCK.—Eustathius, τῷ λαβόντι, sententia pariter Dulce rideat ad patrem, in carmine Catulli ad Manlium; ubi Scaliger, Virgilianum Eclog. IV., Lacerda probante, Incipe parve puer, qui non risere parentes, idem ait ac ad parentes, οὐ προσγυλάσαντις τοὺς πατέρας. At propius huc facit Plutarchi in Sap. Sympos. p. 163. r. ὅν οἱ πιμφθίσεις ἀνελὺν νογόνδ ὄντα, Cypselum, προσομιλήσαντα αὐτοῖς ἀπειτράποντο: quod nuper vir doctus ad Nostri narrationem dextre προσγυλάσαντα aut προσμιδιάσαντα reformavit. Ego vero haud scio, an προσομιλῶν blanditias tenelli infantis et semibiante labello ardentius excludat. Vide Plutarchi Consol. p. 117. Wess.

67. φέροντα κατακρύβει] Expuli insolentissimum κατακρύβει. Talia vete-

rum scriptis sine fulcre, sine auctoritate inculcare, equidem improbo. Idem evenit (lin. 72.) Med. ἀπεινίουτο: namque addita stabiliendo causa, sufficiens non est, et æque in vulgatum quadrat. Verius mox (lin. 73.) ex parte Aldi et MSS. τὰ δὲ καὶ ἱγίνετο. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

67. κατακρύβει — ἐς κυψίλην] Verbi formam nobis ex Med. reduxit vir Clar., illam olim quidem usitatam; sed hic vitiosam, quia monumentis est literarum antiquior: κατακρύβει procul dubio revocabitur, Cista Corinthiis dicta κυψίλη, in qua mater infantem occultaverat, postea fuisse traditur in Junonis templo Olympiæ dedicata: sed potius crediderim, ut rei memoriam custodirent, Cypselidas, non ad exemplar veteris istius factam, arcam artificiosissimam illam dedicasse, in cujus quinque lateribus enarrandis accurata Pausaniæ versatur eruditio lib. V. (cap. 17—19.) a p. 420. ad p. 427. Τῆς μὲν δὲ σωτηρίας εἰρηκα τοῦ Κυψίλου τὸ ἀπ' αὐτοῦ γένος οἱ ἰσομαζόμενοι Κυψελίδαί τὴν Λάρακα ἐς Ὀλυμπίαν ἀνέστησαν, ut scribit Pausan. p. 419. VALCK.

75. ἀπὸ τῆς κυψίλης] Pausanias τὰς δὲ Λάρακας οἱ τότε ἐκάλουν Κορίνθιοι κυψίλαι, tum consona prorsus de Cypseli cognomine, et multa de arca ista, in Olympia dedicata a Cypselidis, lib. V. c. 17. cujus insculptas figuras Dio Chrysost. Or. XI. p. 163. v. eleganter expingit. Jam κρυπτομένη (pro μαντιομένη, lin. 76.) latitanti seu semet occultanti, quomodo tres Codices, adsentire possum. Cypselo, cui a teneris Bacchiadæ insidias struxerant, prudentia, ut latebras sectaretur, auctor erat. Habet præterea vocabulum, quod ex glossa difficulter derivabitur: nulli tamen obtrudo. Quæramus de oraculo, quod hic (lin. 77.) ἀμφιδίξαν χρηστέησιν, et in Vallæ Latinis anceps, invito Cl.

de Pauw; cui ἀμφιδίξιον, auspicatum, quoniam Cypselus, ἐν πίστευς, eo fretus tyrannidem invasit, liquidumque videtur. Sequor Laurentium, tum quod responsum omni ambiguitate liberum non sit, tum Luciani consensu, oraculum Croeso datum lib. I. 53. ἀμφιδίξιον ἔσας adpellantis Jov. Traged. c. 43. p. 692. Wess.—Istud κρυπτομένην, quod pro μαντιομηνήν veteres nonnulli codices præferunt, haud dubie glossæ marginali, quæ κύψιλον interpretabatur κρυπτόμενον, imperite in contextum injectæ, originem debet. S.

80. Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ] Principio oraculi, Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ, Pythia advenientem Hesiodum salutavit, si non fallit auctor Certaminis Hesiodi et Homeri; etiam Theseum, in responso, a Gronovio ex schedis Mediceis publicato ad lib. I. c. 65. Wess.—Oraculi illud responsum, quod in ima ora codicis Medicei ad Herod. I. 65. adscriptum Gronovius reperit, hujusmodi est: Χρησμός ἐν τοῖς Θησίως βίαις ἀναφερόμενος.

Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ, ὅς νῦν παρὰ λαῖνοις οὐδὲν Φαίβου Ἀπίλλωνος χρηστήριον εἰσπαβαίνει.
Ἥλαθον ὠνομήν διζήμενος αὐτὰς ἰγὰ σοῦ δόσω, ἣν οὐκ ἄλλα ἐπιχθονίῳ πάρος ἔειπ.

In libello qui inscribitur Ἀγὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσίοδου, his verbis Hesiodus a Pythia salutatus perhibetur:

Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ, ὅς ἱμὲν δόμον ἑμμετολάνη
Ἡσίοδος, Μοῦσῳσι τετιμμένος ἀθανάτοισι etc.

Vide Barnesianam Homeri editionem T. I. p. xxvi. S.

80. ὅς ἱμὲν δόμον ἐκκαταβαίνει] Non spernerem si codices agnoscerent Dionis lectionem, Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ ὅς ἱμὲν δόμον εἰσπαβαίνει: quod Delphico templo longe mihi videtur convenientius, quam, quod Herodoti nobis præbent exemplaria, ἐκκαταβαίνει, Trophonius, rarius ille tamen in antro loquutus, dixisse po-

tuit, ὅς ἱμὲν μυχόν (vel σπῆιν) ἐκκαταβαίνει: erat enim in templo Jovis Trophonii os specus, per quod oraculo utentes sciscitatum Deos descendunt, ut scribit Livius XLV. 27. et usitata dicebatur loquendi forma ἐς Τροφονίου καταβαίνει. Deus vero Delphicus dicere debuisset videtur, ὅς ἱμὲν δόμον εἰσπαβαίνει, (ut est in responso, paulo ante adposito, quod Theseus accepit.) vel εἰσπαβαίνει: nisi tanquam adyti forte loquatur incola Pythius; (sic in Horatio legebat noster ille Tib. Hemst.) et Cypselus in intimum Pythiæ descenderit penetrabile, (ἐῖς) πάλυστιφῇ μυχόν, Æschylo dictum Eumen. v. 39. VALCK.

81. Κύψιλος Ἡσιδης] CEnomai Λιανίδης vitium olet. Cypseli pater Eetion; cujus patronymicum Ἡσιδης, uti Deucalionis Διουκαλίδης, egregie ad Plutum Aristoph. p. 206. Hemsterhusio ostendente. Wess.—Κύψιλος Λιανίδης, quod præbet CEnomaus Euseb. p. 233. vitiosum illud, tenue tamen, exhibet antiquæ lectionis vestigium: parum enim dubito, quin fuerit sincera scriptio Κόψιλος Λιανίδης, Æetides. Patri nomen fuit ab αἰτὰς dictum Ἡσιών: sicut ab ἑμῶδες fluxerunt Ἡμαθία et Ἡμαθίον, Emathion; ab ἄνιμος, ἡιμόεις: etc. Nusquam invenientur ἥνιμος, ἥμαθος, ἡιτίς. Ionice quoque, et passim poetis, aquila dicitur Αἰετός. Non itaque patronymicum Ἡσιδης, sed ab Αἰετός formari debuit Αἰσιδης. Accedit ad hæc, in oraculo primum edito (supra, l. 35.) legi, Αἰετός ἐν πίστερσι κύει, τίξω δὲ λίοντα: edito secundo oraculo, non difficulter intellexerunt Bacchiadæ, Αἰτὸν esse τὸν Ἡσιώνα. Ab Αἰετός autem Αἰσιδης ortum patronymicum, ut ab altera forma nominis Ἡσιών nasci potuit Ἡσιωνίδης. Docte Eustath. atque ad Alexandrini fortasse Heraclidæ ductum, in Iliad. β'. p. 218, 13. (p. 288. ed. Rom.) Ἐοίπει, inquit, διώνυμος ἵππαι ὁ Τυλαός.

— Ταλαίς, ἔξ οὗ Ταλαΐδης καὶ Ταλαίων, ἴδεν Ταλαϊονίδης. Vidit et Etymologus p. 109, 8. æque ab Ἀνθιμος formatum Ἀνθιμίδης, atque ab Ἀνθιμίον Ἀνθιμωνίδης. In talibus absurdas pleurnque συγκοτᾶς Grammatici comminiscuntur, quas egregia jam satis refutabant observata τοῦ πάνι ad Schol. in Aristoph. Plut. p. 207. VALCK.

Ibid. βασιλεὺς κλεινοῦ Κορίνθου] Ex Wesselingii Diss. Herod. (p. 110.) discimus, κλειτοῖς, quod altero multo minus tritum est, adfirmari codicis auctoritate. VALCK.—Minimi referet, eligatur-ne κλεινοῦ Κορίνθου, an κλειτοῖς, in quibus scribendis variarunt librarii itidem VII. 228. WESS.—Posteriori loco κλειτοῖς offerunt Codd. Arch. et Vind. Hoc loco ex eisdem nullus a vulgata scriptura adnotatus dissensus, sed κλειτοῖς adfertur ex ora Steph. Pass. Ask. et Dione; quibuscum non modo noster Ph. facit, quem in Var. Lect. (ed. S.) nominavi, sed et membr. F. in quibus nunc demum eandem animadverti scripturam. S.

82. παίδων γὰρ μὴ οὐκίται παῖδες] Oraculi verba hæc postrema, omissa Dioni, tentata Bouhierio, enodavit Wesseling. in Diss. Herod. p. 111 et seq. VALCK.—Cypselidarum tyrannis μίχρη περιγορίας, sive in tertium successorem, continuatur a Strabone VIII. p. 580. (p. 378. c. ed. Cas.) ea in re Aristotelem, quod Casaubonum non fugit, secuto Polit. lib. V. c. 12. Cypselum excepit Periander; hunc Psammetichus, Gordii seu Gorgiæ filius, Cypseli nepos. Quæ si ex vero tradidit Philosophus, uti verissima videntur, labat fides Apollinis. Ne tamen mendax haberetur, machinam versui admovit Ampl. Bouhierius Diss. Herodot. p. 169. fingendo παίδων γὰρ μὴ εἰσίστα παῖδες. Quæ mihi quidem iolenta videtur: εἰσίστα certe ex præsentē tempore trahit aliquid, oracu-

li haud responders indolē. Apollinis veracitas stet cadat-ve, nihil ad rem. Quod cecinit, ἀμφιδίξιν est, et pro more ambiguum; huc, ut opinor, tendens: "Cypselum regnaturum, filios quoque "Periandrum et Gorgiam:" (namque hunc in partem dominationis fraternæ venisse, ex Plut. Sap. Conviv. p. 160. recte colligitur. Bene ergo verbis, καὶ παῖδεις Dio Chrysost. explicandi caussa, ὃν εἰς οὗτας ὁ Περίανδρος, adposuit:) "tum Cypselum et Lycophronem, Periandri filios, quippe morte ante patrem obita in tyrannidis successionē "haud futuros: unum tantum modo "Psammetichum, Gorgiæ fil. Cypseli "I. Nep. nec ullos præterea, regno "sive tyrannide in Corinthiorum civitate usurum." Atque hoc erit παίδων γὰρ μὴ οὐκίται παῖδες. Quæ callide si conjeci, manet versui sua scriptura; sin, fallax Apollo est, nec mea refert. WESS.

87. διαπλίζαντος τὸν βίον] Ionum sermo pro vetere διαπλίσσαντος postulabat διαπλῶσαντος, quod utrum hic scriptum primitus fuerit, prorsus in ambiguo fluctuat. Platonis in Phædro p. 85. v. ἐπὶ σχιδίας κινδυνύοντα διαπλῦσαι τὸν βίον jucundum quidem est et poetis rhetoribusque probatum. Πλόον νῆτα cursum dixit Pindarus Olymp. Od. VI. extr. ubi Græcus enarrator διανίξασθαι τὸν βίον alia figura. At, quod in tot schedis διαπλίζαντος τὸν βίον, haud minus venustum. Citavit Stobæus ex Musa VII. 46. ὁ θιὸς, γλυκὺν πλίζας τὸν αἰῶνα: quod quoniam in verbis istis varius est Joannes, nunc non premo. Iambum ex Athenæo lib. XI. p. 458. v. hunc habe: Ἐστὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλιναι: et de Pheretima, οἰδὲ εὖ τὴν ζῶν κατέπλινε: in fine Melpomenes; aliaque, a Cl. Abreschio indicata ad Ph. Cattieri Method. p. 71. Etsi autem utrumque sua non deficiatur venere,

alterutrum haud dubie ex interpretatione, emerit. H. Stephanus (in Prolegom.) de Herodoti Vocib. διαπλίζαντες audaci criticæ mutationi acceptum fert, Valckenarius ad Euripid. Phœniss. p. 448. διαπλίζαντες, cujus sententiæ calculum cupide adpono. Wess.

Ibid. διαπλίζαντες τὸν βίον εἶ] Impius in Deos atque in homines injurius Dionysius in suo lectulo mortuus — eam potestatem, quam ipse per scelus erat nactus, quasi justam et legitimam hæreditatis loco filio tradidit, ut auctor est Cicero de N. D. III. c. 35. Istiusmodi dictis sapienter respondet Athenagoras in libello περὶ Ἀναστασιῶς τῶν νεκρῶν. Quæ de Cypselo tradit Noster, partim firmantur illa narratis Polyæno V. 31. et Suidæ in Κουσιλῶν ἀνάθημα: ubi ad Theophrasti verba præceptor illius comparari poterit Aristoteles Polit. V. p. 159, 21. et Œconom. II. p. 246, 3. Fraudum ille suarum fructu facile potitus, per annos imperium exercuit triginta, tandemque ἐν τυραννίδι τὸν βίον ἐτελεύτησεν, placide vitam expiravit: hoc Herodotea dicitur phrasi, διέπλινε τὸν βίον εἶ: neque enim mea sententia dubitari potest, quin genuinum sit atque ex MSS. Herodoto restituendum διαπλίζαντες. Non hic quaeritur, recte ne quis dicatur διαπλῖναι τὸν βίον, quod cadere nequit in dubitationem; sed quid scripserit Herodotus. Scripsisse διαπλίζαντες demonstrant quatuor minimi scripti Codices: quis enim illud imputaret librariis? firmat usus Herodoti, cujus crudelis Pheretide vermibus erosa lib. IV. cap. ult. οὐκ εἶ τὴν ζῆν κατέπλινε, male vitam finivit: eodem hic sensu capiendum διαπλῖναι: apud alios διαπλῖναι τὸν βίον significat vitam agere. VALCK.—Διαπλῖναι τὸν βίον Herodotus dixit, ut Latine dicimus pertexere vitam, quasi vitæ telam. S.

90. καταστησάμινος τῶν πραγμάτων] Inpediit structura Pavo et Reiskio extorsit τὰ πρήγματα, uti sermonis genius efflagitabat. Prior tamen animadvertit, necti jungique posse εἰ τινα ἂν τρέπον τῶν πραγμάτων ἀσφαλίστηεν καταστησάμινος: neque adeo εἰ τινα τρέπον collocatum quo modo plerumque, vice κατ' εἰ τινα τρέπον. Idem in Abreschii conjecturam venit. Wess.—Atres ipsa loquebatur; neque adeo sagace opus fuerat conjectore. S.

97. ἀναπιδίξων τὸν κέρνα] Persimile Æschinis in Ctesiph. p. 81. καὶ πολλάκις ἀναπιδίξων τὸν γραμματιά, optimeque cum hoc compositum a G. Budæo Comment. p. 418. belle vertente, percunctans identidem et revocans caduceatorem. Illud autem (lin. 98.) ἐπύλοι — τινα — τῶν ἀσπαχύνων ὑπερίχοντα imitatur Philostratus Vit. Apoll. lib. V. 36. μὴ τίμιν τῶν ἀσπαχύνων τοὺς ὑφ' ἡλίου τε καὶ ὑπερίχοντα, magis tamen ex Aristotele Polit. V. 10. aliam in his narrandis viam ingresso, sicuti Aldrobandin. et Casaubon. ad Diogen. I. 100. docuerunt. Non adstruo facti Thrasybuli expressam imaginem in Eurip. Suppl. v. 448. Wess.

99. τῶν ἀσπαχύνων ὑπερίχοντα· πολέων] Ad Epistolam velut a Thrasybulo scriptam ad Periandrum, quam vel ex hac liquet historia ab otioso fuisse confictam, apud Diogen. Laërt. I. 100. multa notarunt viri docti; Menagius etiam attigit Philostrati locum de Vit. Apoll. lib. V. c. 36. ubi Romano dat Imperatori libenter audienti multo prudentius utiliusque consilium impostor Apollonius, quam Regibus veteres isti dederant sophi. Recte Thescus Euripidia, Suppl. v. 448. Quomodo tandem, γίνονται' ἐν ἰσχυρῇ πόλει, ὅταν τις, ὡς λιμῶνος ἥρην ὑπὸ στάχυν, Τέλμας ἀφαιρῇ, κῆρυκα λωπίζῃ νίους: Prava poëta displicebat philosopho suorum civium, Atticæ certe

multitudinis, consuetudo, qua virtutis eminentis aestimatores invidi viros Principes ad certum tempus expellebant civitate. In re nota verbum adhibet Aristoteles Herodoti, Politic. III. c. 9. ὁ γὰρ ὀστρακισμός, inquit, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τρέπειν τιὰ τῇ κολούειν τοὺς ὑπείρχοντας: quod (ibi) sequitur καὶ φυγαδίῳ, ab Aristotele non videtur adjectum: conf. Polit. V. 10. Aristides T. III. p. 398. ἢν οὗτος ὁ νόμος· ἰκέλουσιν τοὺς ὑπείρχοντας, μισθάνεστις ἴτη δίκαια. In lege quidem de Ostracismo, cujus ignoramus verba, decennium fuit definitum; sed quam illinc nobis efformavit legem Sam. Petitus p. 456. Ἐξοστρακίσθαι τοὺς ὑπείρχοντας τὰ δίκαια ἴτη: istis si fuisset verbis concepta, lex meo quidem iudicio foret absurdissima; dig-nique Legis fuissent conditores poena, qua suos cives mulctandos censuit Heraclitus, cum amicum Hermodorum expellentes civitate dixisse viderentur, ἡμῶν μηδὲ εἰς ὀνήϊστος ἴσται, (Laërt. IX. 2.) de nobis nemo unus excellat. Athenis etiam Homericum illud pueris occubabant, Ἄλιν ἀριστεύειν. Non itaque talem legem promulgassent Athenienses, qualem ne tyranni quidem; apud quos nobilitas pro crimine, et ob virtutes certissimum exitium; quique, ut scribit Isocrat. in Epist. VI. p. 422. A. nihil aliud σκοποῦσι, πλὴν θάως — τῶν πολιτῶν τοὺς βελτίστους καὶ φρονηματώτους λυμαιοῦνται καὶ δασμολογήσονται: verbo, quod vulgatur, ἀμυνοῦνται, substitui λυμαιοῦνται, veram, ut arbitror, lectionem: in eam sententiam plura dederunt Ez. Spanhem. ad Julian. p. 285, 286. et I. Wasse ad Sall. Bell. Cat. c. 7. VALCK.

115. Is Θεισπρωτὸς — ἐπὶ τὸ νεκρομανθῆϊον] Secundum nonnullos Orpheus, Eurydice mortua, ἐπὶ τὸ Ἄλγειον δὲ αὐτὴν ἐπὶ ἐν τῇ Θεισπρωτίδι ἀφίκετο· εἶναι γὰρ πάλαι νεκρομανθῆϊον αὐτῇ. Pausan.

IX. p. 769. Hic animas eliciebant sua sede, rite facto Diis inferis sacrificio, quos Comicus propterea quis Deos dixit Μολοσσικούς. Hesychius: Θεαὶ Μολοσσικαί — οὗτοι ψυχοπομπεῖσιν ἴσται ἐν Μολοσσοῖς. VALCK.

116. ἐπὶ τὸ νεκρομανθῆϊον] Ex prisca superstitione, ab Ægypto ad Hebræos, etsi severissima sanctione Deuteron. c. xviii. 11. prohibita, cum multis aliis propagata, 1. Samuel. xxviii. Eadem, quid enim prava religione fertilius? eadem variis utriusque Græciæ regionibus cupide recepta, et crebro usitata. Eustathium inspicere, his usum ad Homer. p. 1667, 61. (Od. p. 410, 37. ed. Bas.) et Plutarch. T. II. p. 1104. D. ubi querelæ regentis Melissæ. WASS.

124. οἱ νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίγῃ] Nefarium et fœdum Periandri facinus ex Nic. Damasceno excerpsit Suid. ἐν Περιάνδρῳ. Neque neglexit, ut opinor, Seneca II. de Ira c. 36. Omnes denique, inquit, alios affectus ira sibi subijcit: amorem ardentissimum vincit. Transfoderunt itaque amata corpora, et in eorum, quos occiderant, jacuere complexibus: quibus in verbis si et in earum quas occiderant fingatur, nihil apertius. Periander certe Melissam suam, inmani abreptus ira, occiderat, in Thalæ cap. 50. WASS.

Ibid. νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ] Ut sensus nasceretur, quem lectioni Med. tribuit vir clar. (Gronov.) scribi debuerat νεκρῷ Μελίσσῃ ἐμίγῃ: qua ratione scripsit II. 89. λαμβάνει τινα (ταριχιωτὴν) φασὶ μισγόμενοι νεκρῷ προσφάτῃ γυναικὶς: deprehensum qui rem haberet cum recente mulieris cadavere. Fidem non inveniet quod legitur apud Hermogenem p. 95. ἐμίχθη τις ταριχιωμῆος σώματι: apud Herod. ἐμίχθη τις νεκρῷ ταριχιωτῆος. Hunc in locum prior erit lectio revocanda νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίγῃ: quibus Periandro non obscurum

explicat Herodotus imaginis Melissæ dictum: *ἐπὶ ψυχρὸν τὸν ἱερὸν Περ. τοῦ ἀρσενος ἰσίδωλι.* Mirifica narrat Athen. XIII. p. 605. r. et 606. a. Quæ his proxima traduntur, Is. Casaub. ad Epistolam contulit Periandri apud Diog. Laërt. I. 100. qua dicitur in honorem Melissæ Periander *κατακαύσας καὶ τὰ παρ' αὐτῶν Κορινθίαν ἱμάτια.* Paulo ante se dixerat mortua Melissa *ῥιγούσιν τε καὶ ἵματι γυμνή:* tractavit ista Des. Heraldus ad Martial. X. Epigr. 50. VALCK.—Gronovius, loco olim vulgati *μερῶ* suo e cod. Med. *μερῶ* adsciscens, hancque vocem pro substantivo nomine accipiens, *ῥῆν* istam sic convertit, cum Melissa jam *cadavere* coierat. Multo commodius *Valla:* cum Melissa quamvis *defuncta* coierat. Quam interpretationem merito probans Valckenarius, revocandam priorem lectionem *μερῶ* censuit. Non compertum erat Viro doctissimo, istud *μερῶ* non uni codici Med. deberi, sed esse constantem veterum codicum omnium scripturam, *μερῶ* vero aut operarum errore in Aldinam editionem irrepsisse aut temere ab editore obtrusum Herodoto esse. Ad hæc vocab. *μερίς*, adjective sumtum, eadem terminatione perinde et de muliere et de viro dici posse videtur. Fœmininam certe formationem *μερὰ* neque umquam legere me memini, nec ab ullo vetere Grammatico adnotatam equidem reperi: nam quod in recentioribus nonnullis Lexicis legitur, *μερίς*, ἢ, ὄν, mortuus; fœminina illa terminatio aut gratuito ficta est, aut unius hujus loci, qualis olim temere editus erat, nititur auctoritate. S.

133. *Τοιοῦτο μὲν ἔστι ὁμῶς ἡ τυραννίς, etc.]* Quod additur, *καὶ τοιούτων ἔργων,* hic tamdiu hære non debuerat intactum. Vallæ lectio Codicisque Arch. *καὶ τοιούτων ἔργων,* neque illa valde placet. Forsan ad *τοιούτο μὲν ἔστι ὁμῶς ἡ τυ-*

ραννίς diversam quis adscripserat Codicis lectionem (*καὶ τοιούτων ἔργων.* Aliis sic ista exprimeretur sententia: *τοιούτων μὲν ἔστιν ὁμῶς τὰ τῆς τυραννίδος, ἡ Λακκιδαιμονίης.* In proximis Herodoti dixisse videtur Sosicles: *ἡμῖς δὲ αὐτοὺς τότε αὐτίκα θάνατον μέγα εἶχε:* atque aliquis adscripsisse ad *ἡμῖς αὐτοὺς*) τοῦ Κορινθίου. Istiusmodi primum in margine Codicum posita interpretamenta nunquam perperam in Thucydidis suspicor irrepsisse contextum, atque illius dixisse Periclem p. 96. 97. (lib. I. c. 144.) non *μὴ σφίσι τοῖς Λακκιδαιμονίης,* verum *μὴ σφίσι πιστηδῶνς αὐτονομίῃσι:* necum sentit scriptor Scholii in Cod. Basil. p. 32. *ὅμαι* τὸ, τοῖς Λακκιδαιμονίης, ἀμάρτημα τοῦ γραφίως, ἰσθίνος τῷ κυμίνῳ ὅπερ ἦν ἰσθίνια τοῦ Σφίσι. Et hujus ipsius vocis tales sæpe præbent interpretationes Thucydidis subjecta Scholia p. 355, 29. Σφίσι) τοῖς Λακκιδαιμονίης: similiter p. 344, 63. p. 236, 86. Ponam locum ex p. 532, 25. (lib. VIII. c. 46.) uncis includens quæ suspicor adjecta: *οὐκ εἰκὸς εἶναι Λακκιδαιμονίης ἀπὸ μὲν σφῶν (τῶν Ἑλλήνων) ἰλιυθίζουσι οὐδὲ τοῖς Ἑλλήνας, ἀπὸ δὲ ἐκείνων (τῶν βαρβάρων) — μὴ ἰλιυθίζωσι.* VALCK.

134. *καὶ τοιούτων ἔργων]* Ita nī dederit, *δὲ ταυτῇ.* Sosicles, quid negotiū tyrannis, et quæ ex ea, tanquam fonte, facinora scaturiant, supra recensuit. Hic justa sermonis clausula. Malui præterea (lin. 135.) *ἔτι,* quippe ad narrationem multo quam *ἔτι* utilius. WESS.

CAP. XCIII. 9. *ἰσπαντος ἰλιυθίζωσι, πᾶς τις]* Nolo huic molestiam creare: verum tamen si amamus, ἰλιυθίως ἅπας τις αὐτίκῃ, potuerat relinqui. Sosiclem ubi graviter orantem audierant, libere sociorum quivis elocutus est. Sic lib. VII. 46. *δὲ σπερῶντον γνώμην ἀντιδίκας ἰλιυθίως,* qui primo libere sententiam protulerat. Ceterum pro *ἰσιμαρτυρήσαντο* (l. 10.) ex superioribus *ἰσιμαρτυρήσαντο*

mauvlt Reiskius. 'Ελλάδα vero πῶλι (lin. 11.) Gronovius exemplis affirmavit, (ex VII. 22, 14. et VII. 115, 3 et 6.) quibus 'Ελλάς σκολῇ ex Sophoclis Philoct. v. 223. pluraque accedere possunt. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) ad lin. 9. Istud ἵπαντος ἰλιυθέρῳσι Gron. interpretatus est, dicentis (statuentis, jubentis) liberare: ubi liberare intelligi debet pati ut liberæ maneant Athenæ. Nisi planissime alii codices ἰλιυθέρῳσι, et πᾶς τις dedissent, suspicari poterat loco ἰλιυθέρῳσι πᾶς τις oportuisse ἰλιυθέρῳσι, καὶ πᾶς τις, etc. S.

CAP. XCIV. 7. δὲ οὐκ ἀμαχητὶ ἵχι] Hic etiam vir doctus (nescio quis) balucinabatur, dum Hippia a patre Sigeum accepisse putabat: illuc se quidem Athenis ejectus cum suis Hippias receperat c. 65.; illinc evocatus a Lacedæmoniis, c. 91. ἀνιχώρει ὁπίσω ἐς Σίγισον, c. 94. Sed Sigeum, vi atque armis a se captum, velut peculium, Pisistratus filio notho dederat Hegesistrato. Sigeum a patre traditum tenuit. Hegesistratus οὐκ ἀμαχητὶ, quippe quod, ut suum, armis sæpe repeterent Mitylenæi. VALCK.—Nempe, quæ de contentionibus Atheniensium et Mitylenæorum subjiuntur, ea ante hoc tempus, de quo nunc agitur, gesta erant. S.

Ibid. τὰ περ ἱλαβί] Auctoritatem Arch. amplector. Achilleum non longe Sigeo aberat. Stephanus Byz. "Ἔστι πῶλις ἐν τῇ Σιγίῳ Ἀχιλλεῖον: quod Berkelio displicere non debuerat. Oppidi situm et nominis caussam, fuisseque olim in Mitylenæorum ditone, Strabo XIII. p. 896. κ. (p. 600. ed. Cas.) indicavit. Wess.—Quod doctissimo Viro placuit, τὰ περ ἱλαβί, id minime equidem sperno; et nonnisi in uno licet cod. Arch. repertum, in locum alterius scripturæ, τὰ περιῖλαβί; quam ex reliquis codicibus revocavi, repositum malim; nec enim composito verbo περι-

ἱλαβί opportunus admodum hic locus esse videtur. S.

8. ἰσαλίμην γὰρ, ἢ ἐν τῇ Ἀχιλλείῳ, etc.] Quæ deinceps narrat, non evenerunt illa, dum imperaret Hegesistratus Sigeo. More suo, facta Sigei mentione, bellum Herodotus in transcurso commemorat de Sigeo inter Athenienses olim et Mitylenæos gestum; forsitan ut occasionem sibi pararet Alcæi carminibus decantatum facinus narrandi. (Simillimo certe consilio multa passim episodica suis illum Historiis inseruisse novimus.) Duces ille non nominat, neque fraudem, qua Phrynonem circumvenit Atheniensem Pittacus: hanc aliunde notissimam fraudem Mitylenæi ducis, μίγιστον τῶν περισργμῶν τῇ ἀνδρὶ, καὶ κάλλιστον ἐν ταῖς πράξεσι γινόμενον scribens, dum maligne prætermisam Herodoto calumniatur, magis Pittaci memoriam dehonestare videtur Plutarchus T. II. p. 558. A. Post illud bellum lectus arbiter Perianther Cypselides Atheniensibus Sigeum adjudicavit. Mortuo Perianthro Sigeum recuperasse videntur Mitylenæi; quibus illud armis abstulit deditque regendum Hegesistrato Pisistratus. Hæc ista si ratione digerantur, evanescent pleræque difficultates, quæ viros eruditos exercuerunt et Ampl. Bouhierium Diss. sur Herod. p. 165. Herodoto tribuentem et Straboni, quæ mihi neuter dixisse videtur: nihil de Hegesistrato Strabo; nec sane bellum, quo Hegesistratum agitarunt Mitylenæi, a Perianthro compositum scribit Herodotus. Prius illud bellum, ducebus Pittaco et Phrynone gestum, fuisse dicitur plerisque περὶ Σιγίου, etiam Schol. in Æsch. Eumen. v. 401. περὶ τῆς Ἀχιλλείῳδος χώρας, Diogeni Laërt. I. 74. In isto loco vicino castellum extruxerant Mitylenæi, Ἀχιλλεῖον dictum, Sigeum tenantibus Atheniensibus oppositum. Demetrius Scepsius τὸ Ἀχιλλεῖον scribit

ἰσχυροτέρῳ ὡς τῶν Μιτυληναίων τῷ Σιγείῳ, apud Strabon. XIII. p. 896. A. (p. 800. M. ed. Cas.) hoc illis erat ἑρμητήριον: vid. Casaub. in Polyb. p. 168. (conf. Lexicon nostrum Polybianum, voce ἑρμητήριον.) Hinc Herodotus nostro capite 94. ἰσχυρίσιν, inquit, ἔκ τε Ἀχιλλείου πόλεος ἑρμιάμινος καὶ Σιγείου, χεῖρον ἢ τὸν συχρὸν, Μιτυληναῖοι τε καὶ Ἀθηναῖοι. Hi Sigeum, Achilleum Mitylenæi, belli sedem habebant et receptaculum. Quæ huc spectant veterum loca dederant Casaub. ad Strabonem, ad Æsch. Stanley, Menagius ad Diogen. Laërt. et Simson in Chron. ad A. M. 3598. VALCK. — In Latinis nostris p. 502. lin. 7. pro decertarunt, commodius decertaverant scribatur. S.

13. συνεπρήξαντο] Nemo hoc recusabit. In Musæ VII. 169. ἔτι εἰ μὴν οὐ συνεπρήξαντο αὐτῶν τὸν ἐν Καμάρῳ θάνατον γινώσκουσιν, ὁμοῦ δὲ κρίνουσιν τὴν ἐν Σπάρτῃς ἀρπαχθῆσαν — γυναῖκα: quibus neglecta ultio necis Minois et sumta ob abductam Helenam vindicta taugitur. Apertum inde, συνεπρήξαντο nihil esse aliud atque ulti una cum Menelao raptum Helenæ fuerunt. Latina Vallæ ambiguitate laborant. Wess. — Cum codice Pass. συνεπρήξαντο dare nostrum F. monui in Var. Lect. (ed. S.) De codd. Paris. vero tacere ibi debueram: quum enim illi cum ed. Wess. fuerint collati, hoc ipso, quod nihil ex eis h. l. notatum est, intelligitur tenere illos scripturam olim vulgatam. S.

CAP. XCV. 1. παντοῖα καὶ ἄλλα] ΓΑΛΛΑ codicum imperio, et quoniam ordo erat in editis turbator, eliminavi. Wess.

5. πρὸς τὸ Ἀθηναῖον, etc.] Psephisma Sigeorum Antiq. Asiat. Ed. Chishull p. 50. EN ΤΩ ΙΕΡΩΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ EN ΤΗ ΣΙΓΕΙΩΝ ΠΟΛΕΙ. Alcæus apud Strabonem XIII. p. 895. c. (p. 800. A. ed. Cas.) ἐς Γλαυκωπὴν seu

Γλαυκωπῶν ἱερὸν. En ipsa poëtæ mendosissima verba: Ἀλκαῖος εἶπες ἄρτι ἰδὼν ὃ οὐκ ἀντὶ τὸν Ἀθηναίων ἐς Γλαυκωπὴν ἱερὸν ἐκρίμασαν Ἀττικοί. In quis ἄλλοι τερὶν, galeam intelligens, Vir magnus reponit, cetera vix tangens. Equidem illa ipsa puto, quæ Herodotus innuebat, fortasse olim posita: Ἀλκαῖος εἶπες, ἄρτι εἶπας ὃ οὐκ. (Salvus est Alcæus, non item arma ejus: hæc enim abjecerat fugiens.) αὐτὸν τὸν Ἀθηναῖον ἐς Γλαυκωπῶν ἱερὸν ἐκρίμασαν Ἀττικοί. Clypeum ipsum in Cæsiae Minervæ templo Athenienses suspenderunt: sive, quæ Nostri verba, (lin. 4.) τὰ δὲ εἰς πλά ἵσχυρος Ἀθηναῖον καὶ σφία ἀπεκρίμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναῖον. In Alcæi dicto Ἀθηναῖον ex Pindarico usu, alia quidem ibi notione; quæ ad clypeum, periculi propulsorem, transire potuit. Si qui ἄλλοι τερὶν Casauboni prætulert, fruuntur arbitrio. Suspensa ego manu et hæsitans in lacero sum fragmento. Certius est, ἰσχυρῶν ἐς Μιτυλήνην, in Mitylenen reposuit, perperam a Laurentio verti. Strabo melius, κελύρας ἀγγυλαὶ τοῖς ἐν οἴκῳ. Misit Alcæus carmen Mitylenen amico Melanippo. Damascius apud Suid. καὶ δὲ γραψάμενος ἰωνισθῆναι πρὸς τοὺς ἐν Κερίῳ δύο φιλοσόφους ἰωνισθῆναι. Redi ad lib. III. c. 43. et Cl. Reiskium Misc. Lips. T. VIII. p. 307. cujus indicio addi Athen. XI. p. 465. D. et Anna Comnena Alex. p. 39. A. poterunt. Wess.

Ibid. ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλῳ ποιήσας, etc.] Ista lamentatus ad Iyram Alcæus, carmen Mitylenen mittit (ἰωνισθῆναι Mitylenen). dicta in lib. III. c. 43. ad eodem Melanippum, quo suam ille fugam evulgabat. Sic interpretor Herodotem. Quo respicit Noster, ex Alcæi carmine verba quædam depravata prostant apud Strabon. XIII. p. 895. c. cui dicitur κελύρας ἀγγυλαὶ τοῖς ἐν οἴκῳ, Ἀλκαῖος εἶπες ἄρτι ἰδὼν ὃ οὐκ ἀντὶ τὸν Ἀθηναίων ἐς Γλαυκωπὴν ἱερὸν, etc. Sensus his inesset

commoda, si sic scripta legerentur :
 Ἀλλὰ οὐκ αὐτὸν, τὸ
 δ' ἀλεξήτριον (corporis munimentum,
 τὸν ἀσπίδα) ἐς Γλαυκῶν τοῦ ἱερὸν ἐκρίμασαν
 Ἀττικοί. Atque ad hæc accurate re-
 spondent Herodotea de Alcæo : αὐτὸς
 μὲν φεύγων ἐκφυύγει, τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἔσχου-
 σι Ἀθηναῖοι, καὶ σφί ἀντικρίμασαν πρὸς τὸ
 Ἀθήμισον τὸ ἐν Σιγείῳ. Quod cuivis ac-
 cidat, sibi clypeum reliquisse dedecori
 non futurum credit Poëta, vir alias
 strenuus et bellicosus, μάλλον τοῦ δῖοντος
 πολεμικὸς γινόμενος, teste Athen. XIV.
 p. 627. A. Idem bellicæ laudis cupi-
 diasimo evenit Archilochō : οὐ δὲ ᾔδειμιν
 ἂν εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαθόντες, — ἔτι τὴν
 ἀσπίδα ἀντίβαλιν, Ælian, Var. Hist. X.
 13. Archilochi tetrastichon concinnavit
 G. Olear. in Philostr. Vit. Apoll. II.
 7. VALCK.

9. κασάλλαξι Περιείδους] Neque hoc
 Strabo silentio pressit. Mirum autem
 maxime accidit, nullam hic pugnae re-
 tiaræ, qua Pittacus Phrynonem, Athe-
 niensium eo bello ducem, irretivit et vi-
 cit, mentionem fieri, cum optima ades-
 set narrandi caussa. Taciturnitatis ra-
 tionem non exputo. Plutarchus ex ma-
 lignitate accessit, Malign. p. 858. ut
 Scriptorem macula adspiceret. Wess.

CAP. XCVI. 6. οὐκ ἰώντας] Frequen-
 tissimum de legatis. Nec aspernabilis
 propterea οὐκ ἰώντες Codicum lectio.
 Respice ex hoc libro c. 108. κήρυκας δι-
 σπύμεις ἐς τὴν Ἰωνίαν ἐπικαλεσμένους σφίας :
 et Cel. Gronovium lib. IV. 145. Wess.
 — Ad IV. 145, 8. similia exempla
 Gronovius congressit ex III. 13. V. 92.
 et VI. 97. S.

8. σόμιναι] Cur σόμιν, quam σῶμιν, ma-
 luerim, dictum ad lib. II. 181. Wess.

CAP. XCVII. 14. διαβαλίειν] Aris-
 tagoræ fallendi studium non aliud (nisi
 hoc, aut certe διαβάλλειν, non μεταβα-
 λίσιν,) desiderabat : præcedentia osten-
 dunt, et supra c. 50. Wess.

14. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων] Civium
 Atticorum numerus, qui hic ad XXX.
 millia, magna ab aliis concordia aut cir-
 citer XX. millium aut paullo amplior
 proditur. Sæpe a Grammaticis ex De-
 mosthenis Or. I. in Aristogit. advoca-
 tur, εἰσὶν ἡμεῖς διςμύρια πάντες Ἀθηναῖοι :
 ad quæ Oratoris testimonia Aristopha-
 nis, Platonis et aliorum adscriptis Cl.
 Taylor p. 520., non neglecta differentię
 illius caussa, quæ mihi quidem præci-
 pua in florante civitatis ante Persicum
 et Peloponnesiacum bellum statu vide-
 tur. Wess.

Ibid. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθ.] In histo-
 ricis antiquis sæpe numerum vellemus
 imminutum, in quo augendo modum
 nobis, humane loquentibus, videntur ex-
 cedere : sed, librariorum si tantum er-
 rores corrigendi sunt, non scriptorum
 velanda peccata, in talibus ego quidem
 scalpellum criticum non adhibuerim ;
 in nullius scriptis segnius quam Hero-
 doti, in numeris sæpius immoderati. In
 historia Romana peccantem hac parte
 Valerium Antiatem frequenter corrigit
 hominisque refutat intemperantiam Li-
 vius. Hic Herod. ad viginti millia de-
 cem forte millia supra adjecit ; nam so-
 los cives Atticos sibi persuadendos ha-
 bebant Aristagoras quibus jus esset ἐκκλη-
 σιάζειν. Cives Attici diversis temporum
 articulis, ætate Cecropis, Platonis, De-
 mosthenis, Phalerei Demetrii, semper
 fuisse traduntur circiter XX. millia ho-
 minum, ἡμεῖς (id est ἡγγὺς, prope, cir-
 citer) διςμύρια. Eam in rem quæ dici
 possent protulerunt I. Meurs. Att.
 Lect. I. c. 1. et de Fort. Att. c. 4. S.
 Petit. in Legg. Att. p. 188. et P. Wes-
 seling. in Diodori T. II. p. 271. Qui
 Meursio dicitur incertus auctor apud
 Hesychium, est Demosthenes ; cuius
 adhibent locum Grammatici ad istam
 vim vocis ἡμεῖς firmandam. De nume-
 ro civium Atticorum agentes hæc He-

herodoti suo loco reliquerunt intacta, quibus ancilla forsam e comedia advocabitur patrona: in Aristoph. 'Εκκλ. v. 1124. ista leguntur: Τίς γὰρ γίνεαι; ἔν μᾶλλον ἐλβιώτερος, "Οὐκ οἶσιν, πολὺν πλῆθος, οὐ διδίσκῃς μόνος. VALCK.

17. Μελάνθιος] Optime ita Vindobonæ (conf. Var. Lect. ed. S.) Non obliviscor μελάνθης, at virile μελάνθιον nomen quæro. Codri pater Μίλανθος, Bacchus Μιλανθίδης in celebritate versantur, neque ignotus Μελάνθιος est, quem Eurypylus obtruncat Iliad. Z'. 63. WESS.

18. ἀρχὴ κακῶν] Robur numero isti singulari ex Eustathio accedit et acuto Isocratis verbo, ἐν ἀρχῇ τῇ πόλει ἀρχὴν εἶπαι τῶν κακῶν in Aristotel. Rhetor. III. p. 137. Si qui tamen liber ἀρχιῆκαποι ἰγίστον præferret, quod Plutarchus Malign. p. 861. A. invenit, præcipuum profecto in censum veniret ob Homerī, 'Ος καὶ Ἀλκιβιάδην τιτάνητο νῆας ἰσας Ἀρχιῆκας, Iliad. E'. 63. Luculenta profecto est imitatio. WESS. — Singularis numerus ἀρχὴ quo pacto suspectus cuiuspiam h. l. esse potuerit, non video. Nec ex eo quod in hac re Homericō vocabulo ἀρχιῆκαποι usus est Plutarchus, continuo consequitur reperisse illum h. l. id vocab. apud Herodotum, cuius ἀρχὴ κακῶν ἰγίστον minime quidem cum ἀρχιῆκαποι permutatum vellem. S.

Ibid. Αὐταὶ οἱ νῆες ἀρχὴ κακῶν, etc.] Ut Med. sic et legerunt h. l. Eustath. et Valla. Eustathius in 'Ιλ. ε'. p. 395, 19. φησὶ Ἡρόδοτος Ἀττικὰς εἶναι νῆας, αὐτὰς, τοὺς ἰσας παραβέβαιαι εἰς βοήθειαν, ἀρχὴ κακῶν ἰγίστον Ἑλλησὶ τε καὶ βαρβάρουσιν. Nemo facile malevolentiam in his deprehendisset præter Plutarchum, quem hic etiam cœcavit obtrectandi cupiditas: malevolus audit Plutarcho Noster p. 861. A. δὲ Ἀθηναῖοι καὶ ἐξῆπαρσαν ἰσας τιμωροὺς ἀποστᾶσι βασιλείας ἀρχιῆκας πολέμους προσεπιτίθεντες αὐτοὺς πόλιν καὶ

σηλικούτας Ἑλληνας ἰλιθυροῦσι περὶ χίρην ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Est ista prorsus indigna philosopho criminatione: non dixit simpliciter ἀρχιῆκαποι, sed ἀρχιῆκας (vel ἀρχὴν κακῶν) Ἑλλησὶ τε καὶ βαρβάρουσιν: id est, Græcis Persisque ἀρχὴν τῶν πολέμων παρασχοῦσας. Alexandri quidem naves dixit Homerus Ἀρχιῆκας, αὐτὰς καὶ τῶν Τρώων γίνεσθαι: sed et illæ ἀρχὴ κακῶν ἰγίστον Ἑλλησὶ τε καὶ Τρώεσσι, his πᾶσι, illorum πολλοῖς. Dies, quo primum alicui obveniunt commoda, dicitur illi ἀρχὴ πολλῶν καγαθῶν: sic qui primis malorum causa fuit, ἀρχὴ κακῶν. Thucydidea ex lib. II. c. 12. adhibet Aristid. T. II. p. 322. Hæ naves viginti, nam Athenienses ἴσους ἐπέστησαν ἰπλισαν ἰπικουρήσαντες τοῖς ἰσας, ut scribit et Charon Lampsacenus apud Plut., hæ naves Ionibus auxilio missæ Dariū exacerbarunt, et speciosum inferendo Græcis bello præbuerunt prætextum causamque proximam: veram tradit Aristides T. I. p. 209. Velut remotæ causæ considerari quoque possunt superbum Atossæ desiderium et medicus Democedes. Quod uxori. Darii etiam Herod. III. c. 134. id ipsum Xerxis conjugii tribuit Maxim. Tyr. XXIX. c. 6. ἰπιδυμίῃ ἢ ἐξέξω γυνὴ Σαρπαυνίδων Λακωνίδων καὶ Ἀτθίδων καὶ Ἀργυαδῶν καὶ δι' ἰπιδυμίαν γυναῖκας — ἢ Ἀσία ἐκκρίβεται: mihi scripsisse videtur Λακωνικῶν et Ἀργολίδων. Ἀργολίδας rectius dixisset Ἐλιανος, quam Ἰάδας, de Nat. An. XI. c. 27. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ὠριλὴν] Certa hæc scriptura, aut, uti ego malui, ὠριλὴ ex nationis consuetudine ad lib. II. 18. WESS.

21. τοῖσι Παισὶν] Ultimum Laurentii et Arch. schedæ neglexerunt, crebra vocabuli repetitione fortasse offensæ: per me licebit, ut ejus consilii laudatores inpetrent. (Nisi vero αὐτῶσι pro τοῖσι legatur, non video quo pacto abesse vo-

cab. Παισι possit.) Ferre tamen non possum toties ἀπειλάς a librariis ad communio rem sermonis morem formari. Ipse Med. ab hac se temeritate (lin. 17.) non continuit. Tu Portum, talium exemplorum promum condum, consule. WESS.

CAP. XCIX. 2. Ἐρετριῶν πίντι τριή-
ραις] Hoc etiam indignatur Plutarchus
T. II. p. 861. v. Herodotum in trans-
cursu tantum Eretriensium fecisse men-
tionem, illorum παρασκευάσαντα μίγ-
μα πτόρθευμα καὶ αἰδιμον. His proxima
Plutarchi hunc in modum partim ex
Codd. sananda sunt, ut legatur: ἥδη
γὰρ, ὡς περὶ τῆς Ἰωνίας συγκαχυμένης,
καὶ στόλου βασιλικοῦ προσπλίνοντες, ἀπαν-
τήσαντες ἔξω Κυπρίους ἐν τῇ Πιαμφυλίᾳ
πελάγῳ κατεστυμάχθησαν. Hinc illi di-
cuntur, Sardinium acropoli incluso Arta-
pherne, τὴν Μιλήτου λῦσαι πολιορκίαν,
atque ista prae ter ceteros narrasse tradi-
tur Lysanias Mallotes. Miletum hoc
articulo temporis a Persis obsidione
cinctam, ab Eretriensibus liberatam
quod scribit, fides sit penes auctorem.
Secundum Herodotum etiam Eretrien-
ses in Asiam militatam veniebant in
gratiam Milesiorum, qui opem ipsis tu-
lerant in bello contra Chalcidenses: hoc
Eretrienses inter et Chalcidenses bellum
intelligit Thucyd. I. 15. quo, quod ante
vix evenerat, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνηδὸν ἐς
ζυμμάχῳ ἰκατέρων διίστη: horum sen-
sum Latinus interpres perspexit, non
Græcus. Super Lelanto, fertilissimo
campo, aquis etiam saluberrimis nobili,
saepius illi bella gesserant atque ab anti-
quissimis temporibus: vid. ill. Ez.
Spanhem. ad Callim. Hymn. in Del.
v. 289. Chalcidensis Amphidamas,
teste Plut. in Conviv. vii. Sap. p. 153.
x. πολλὰ πρᾶγματα παρ᾽ ἑσθλὸν Ἐρετριῶ-
σιν ἐν ταῖς περὶ Ἀηλάντου μάχαις ἵστανται:
errat interpres: πιδὼν Ἀηλάντων diceba-
tur, et ἰ Ἀηλάντος. Nobilius forsitan
illud bellum respicit Theognis v. 888.

Οἶμοι ἀναλυσίης· ἀπὸ μὲν Κέρκοντος ἑλθεῖς,
Ἀηλάντου δ' ἀγαθὸν κέρκεται οἰκίσαντες:
minus ista vulgantur emendate. VALICK.
— Theognidis versiculos emendatos edi-
dit Brunck. num. 871 seq. S.

5. πόλμοι συνδίνυκαν] Nulli rei hoc
quidem loco est συνδίνυκαν. Herodotus
I. 18. κρίσει τὸν πρὸς Ἐρετρίους πόλ-
μοι συνδίνυκαν, addita αὐξήσει, qua et hic
vocabulum Vindob. instruxit. Dabit
Josephus Bell. Jud. I. xiv. 4. στρατιάς,
— ἃς κατ' Ἀλγυπτοὺς αὐτοῦ τῇ παραρ-
τῇ συνδίνυκε. Philo Jud. de Agricult. p.
209. c. συνδιαφύεσθαι τὰ τοῦ πολέμου.
Adde supra c. 79. et Procopium Bell.
Goth. I. 5. et Suidam in Συνδιαφύειν.
WESS.

CAP. C. 2. ἐν Κερήσσῃ] Mons Κέρη-
σος aut Κερήσος (variatur enim in tono)
altissime erigebatur stadiis ab urbe
Epheso xl. Illi oppidum naviumque
statio accubabat ejusdem nominis, cujus
in scriptura, uti ante hic, etiam alibi
erratur. Verior ex MSS. revertit.
Dixi ad Diodorum lib. XIV. 99.
WESS.

[4. ἰαί τε — ἀπίνοντο, αἰρίουσι Σάρ-
δεις] Idem est ac si dixisset ἰαί τε —
Σάρδεις ἀπίνοντο, αἰρίουσι αὐτὰς vel τῇ
πόλιν. S.]

6. αἰρίουσι δὲ χωρὶς τῆς ἀκροπόλεως]
Hoc solis tribuit Atheniensibus Charon
Lampsacenus apud Plutarch. T. II. p.
861. d. Ἀθηναῖοι — ἔλιν τὰ περὶ Σάρ-
δεις ἄπαντα, χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασι-
λίου, sic arcem vocasse monuit Tl.
Hemsterh. in luculenta de Sardinium
acropoli nota ad Luciani Contempl. p.
502. Tzetzes Chil. I. v. 853. Ὁ δὲ
Ἡρόδοτος φησιν, ὡς ἐπ' Ἀριστοταλέου Τὰς
Σάρδεις ἐξισόρεσσαι πισιδόντας Ἀθηναῖοι.
Eretriensibus urbis captæ honorem con-
tribuisse videtur Lysanias. Ad mentem
ferme Herodoti Aristides de Athenien-
sibus T. I. p. 209. ἀναβάσαντες, αἰτ, ἐς
Σάρδεις στρατιᾷ ποιῇ (una cum Ionibus
atque Eretriensibus:) παρεβήσαντες ἄχον-

τα: verius tamen *ἰλόντες* scripserat quam *παρθέσαντες*. VALCK.

7. *ἡρβότο αὐτῷς Ἀρταφέρνης*] Tot codicum *ἡρβότο* progressum moratur. Productio verbi Ionica est in multitudinis numero, qualem *ἰδρύατο* habet lib. II. 182. At hic de uno Artapherne. Mox quidem se dabit *παρηγορία* Onesilus c. 104. contra tabulas, in quibus *παρηγορία*. Gronovius expressit ex Med. VIII. 113. Themistocles *ἰατίατο*, ubi *ἰατίατο* aut *ἡτίατο* alii libri. In ejusdem Uranii c. 35. Arch. et Vind. *πάντα δ' ἰασίατο* Xerxes, reluctantibus pluribus atque *ἡπίστατο* offerentibus. Sunt cuncta proinde illa fidei fallacis et auctoritatis. Tamen *ἰαρίατο* singularem numerum adsereret VI, 215. nisi nexa isthic omnia ad hunc forent modum: *ἰαίμας Ἰδάριον καὶ τῶν ἰστροπότην* Ἰδάριον. *ἰαρίατο* δὲ, etc. Hydarnes nempe et illi quibus præerat, profecti sunt. Et hæc propter *ἡρβότο*, quod Ionica magis specie, quam veritate, splendet. WESS.

CAP. CI. I. *Τὸ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἰλόντας σφίας τὴν πόλιν ἔχει τόδε*] In his probarem si qui Codices darent, *τοῦ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἰλ. σφίας τ. π. ἔχει τόδε*: quastructura utitur Aristoph. *Λυσ.* v. 380. Sic apud Xenoph. *Ἑλλ.* IV. p. 313, 40. Dercyllidas *τούτους, τακῶτα λίγων, ἔχει τοῦ μὴ ἰσπιστῆσθαι*. Scribi tamen etiam potuit: *τόδε δὲ μὴ ληλατῆσαι ἰλόντας σφίας τὴν πόλιν ἔχει· τόσι ἔσαι ἐν τῇ Σαρό*. Sic loquitur in re simillima Thucyd. I. c. 73. *ὅτι ἔχει μὴ παρὰ πόλιν αὐτὸν ἰσπιστῶντα τὴν Πειλοπόννησον παρῶν*: quin ipse Herod. I. c. 158. Aristodicus, inquit, *ἔχει μὴ παῖσαι ταῦτα Κυμαίου*. Dissimilia, ni fallor, erunt, quæ multa poterunt obmoveri: nam non nescio Sophocleum Philoct. v. 1235. *ἴσται ὅς ἐστι καλῶς τὸ δρῆν*: quæque hujus sunt classis plura. VALCK. — In vulgatam hujus loci scripturam consentiunt libri, quam nec opus erat sollicitare. S.

7. *τὰ περιόχματα περιμένον τοῦ πυρός*] Scriptura *τὰ ἔχματα περιμένον* habet quo commendetur. Sed *περιόχματα* lib. I. 87. sicuti *τὰ περι τὰ ἔχματα* ejusdem Musæ c. 191. Quod subsequitur autem, *ὅς ἔχοντες ἐξήλυσεν* Laurentius accepit, ac si *παρίχοντες* esset; neque inprovidè, si quidem *ἔχιν* ea apud Thucydidem potestate veteres Enarratores semel iterumque explicarunt. Si tamen ex codicibus *ἔχοντες* erueretur, spernendum cum PAVIO et aliis haud censerem. WESS.

11. *διὰ μίσην τῆς ἀγορῆς*] Pactolum *διὰ μίσην ἀφικνούμενον Σάβδιον ἵταμα χρέματα νομίζιν* hinc Dio Chrysost. Orat. LXXXIII. p. 659. A. et scriptorum complures. De amne Hermo (ibid.) juxta Phocæam in mare se mergente lib. I. 80. WESS.

CAP. CII. 2. *Κυβέλης*] Favet Galeo, *Κυβίλης* emendenti, verum injuria, Valla. Vulgato patroni veniunt Hesychius, Eustathius, Suidas, et quos plures advocavit doctissimus Gudius ad Phædri lib. III. Fab. 20. Hæc est inclamantis Chori, *Ὀριστέρα παραβῶναι γὰρ, Μῆτις αὐτοῦ Διὸς, ἅ τὸν μίγαν Πακτωλὸν ἰσχυρὸν νίμεις*, Sophoclis Philoct. v. 390. Eadem in Mæcenatis Epigr. Ades huc, ades Cybebe, fera montium dea, h. e. *ἰριστέρα* Sophoclis; cujus ego suffragio eam Latini versus apud Diomedem et Fortunatianum scriptionem præoptarem. Multa nuper et docta de Cybebe et Mæcenatis Epigr. Cl. Pet. Burmannus Secund. Anthol. Latin. lib. I. p. 30. Porro incendii templorum in Græcia obtentus, quem (lin. 3.) Persis scriptor tribuit, arcessitus erat: veterior causa, quod deos parietibus includi negarent, templa inprobantes. Conf. Brisson. Reg. Pers. II. 31. etc. WESS. — Pro eo quod in Vallæ Latinis erat, templum Cybeles, Græcam nominis deæ formam Cybebes, cum Gron. tenuit WESS. S.

3. ἀντιπρόσωπον τὰ ἐν Ἑλλήσι ἱερά.]

Hic insano tantum furori fuit prætextus: neque Persarum res sacras, ne dum Asiatica templa violaverant Ægyptii, quum teste Diodoro I. 46. Cambyses ἐβίβησεν τὰ κατ' Αἴγυπτον ἱερά. De Græciæ templis a Persis vel incensis vel violatis veterum loca colligerat B. Brisson. de R. Pers. II. pag. 218. et seqq. Haud propterea dedit vir Magnus ad Diodori Sic. XI. 29. ubi in eam propendere videtur suspicionem, quam Theopompus certe verisimillimam movit, formulam illam juris jurandi, quam Græcos ad Platæas iurasse perhibent, ab Atheniensibus esse confictam. Theopompi præceptori Isocrati pag. 73. v. soli dicuntur Iones illis diras imprecati, qui templa Deorum instaurarent igne Persarum violata, tanquam monumenta posteris relinquenda barbarorum impietatis: τῶν ἱμπερησίωντων ἱερῶν ἱσχυράσαντο εἰ τις (legerim, εἰ τι τις) οἰκοδομήσαιν. Qui Persis apud Platæas se objecerunt Græciæ populi, plerique fuerunt Peloponnesii, in universum secundum Herod. ferme viginti: præter Atheniensium, ceterorum utique templa non incenderant Persæ, neque videri poterant facturi. Phocensium si qui forte transfugæ pugnæ interfuerunt nobilissimæ, in Phocide unum memorat Herod. VIII. 38. Abis Apollini sacratum templum quod σολήσαντες ἐβίβησαν. Huc adde templa quædam Attica et τοὺς ἐν τῇ Ἀλκιονίᾳ ναοὺς ex Pausan. Phocicis pag. 887., præterea nullum equidem commemoratum legere me memini templum, quod in veteri Græcia Persæ incenderint. Sed Ionum templa recensens Pausanias, ad quæ cetera Græcorum magnificentia non poterant æquiparari, duo scribit de nobilissimis ἐν τῇ Περσῶν κατὰ Περσὶν: τὸν τε ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας (ναοῦ) καὶ ἐν Φωκίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς.

Θαῦμα δὲ ὅμως ἦσαν καὶ ὑπὲρ τοῦ πυρὸς λευμασμένοι, VII. p. 533. Pro ingenio suo Persarum hanc etiam impietatem amplificaverunt Athenienses. VALCK.

10. Εὐαλκιδία] Quidquid in hominis nomine Codices variant, de recepto nihil demuto. Εὐαλκίς, quo titulo victorem Olympiæ Pausanias lib. VI. 16. memorat, Εὐαλκίδην et Εὐαλκιδίαν recte format. WESS.

CAP. CIII. 2. ἱπικαλιμίνου σφίας πάλλὰ δι' ἀγγίλων Ἀρισταγόρου] Sic recte Passion. et Ask. sicuti cap. 108. Onesilus κήρυκας διώμιπαι — ἱπικαλιμίνους σφίας, activa verbi notione; quam recte etiam Gronov. h. l. in Latinis expressit, in Græcis quidem scripturam tenens olim vulgatam ἱπικαλιμίνους. WESS.

6. πολίμους ἱσχυρίζοντο] Prudenter Reiskius priorem abdicavit conjecturam. Simplex verbum compositi vicem obit, ut VI. 100. περιδοσίνην ἱσχυρίζοντο. Mox (lin. 9.) ἐκπλώσαντες τε ἔξω τὸν Ἑλλησπόντον in structura geminum habebit c. 104. φυλάξας ἐξελθόντα τὸ ἄστυ. Alii maluissent, ἐκπλώσαντες ἔξω τοῦ Ἑλλ. aut ἐκπλώσαντες τοῦ Ἑλλησπόντου, qualia in Demosthene, Philostrato, atque aliis obvia. Hoc amplius. καὶ γὰρ τὴν Καῦνον, etc. expeditum dedimus ad lib. II. 106. WESS.—Vide ad II. 106, 1. notata, et quem ibi citavi locum I. 86, 36. S.

CAP. CIV. 4. Εὐίλθοντες] Notissimus ex Pheretimæ historia lib. IV. 162., et, temporis ratio si subducatur, competet ætas. Cur autem (lin. 6.) παραγγεῖται ex scriptis Codd. prætulērīm, non repeto dicta. (Vide Adn. ad c. 100, 7.) Portus, vulgato præsidium paraturus, novum exorsus est commentum. WESS.

10. σπασιότης] Erunt fortasse, qui de militibus (σπασιότης) cogitabunt; quibus, tametsi prospiciam quid pro illis

dicī queat, non accedo. Notissima utriusque vocabuli in Codd. commutatio diversitati occasionem, (uti lib. I. 13. III. 144. IX. 2.) dedit, in Strabone etiam lib. XIV. p. 992. v. (p. 674. v. ed. Cas.) ubi Athenodorus *ἰσχυρίζομαι λόγον μεταγινῶν*, Boëthum, καὶ τοὺς συστρασιῶτας: atqui illi poëtæ nulli milites, nulli commilitones veri, sed συστρασιῶται, (quod ibi etiam codd. nonnulli nupero Editori Strabonis offerebant; quos ille laudavit quidem, nec tamen secutus est.) unde mox τῆς συστάσεως ibidem mentio. Συστρασιῶται non ignoti Herodoto. Wess.—Pro scriptura *στρατ.* in Wesselingii Var. Lect. testis advocatus est cod. Ask. errore operarum, qui Arch. debuerant. S.

14. *ἰσχυρίζομαι προσκατήμιος*] Assidebat oppugnabatque oppidum, Gellius Noct. Att. VII. c. 1. De obsidione, ut adsidere Livio, Græcis adhibetur πάλιν vel πάλιν προσκαθῆσθαι. Attigit clar. Wess. ad Diod. I. p. 502. Herodoteum illud bis terve dedit Pausan. I. pag. 30. Συρακούσας πολιορκούντες προσκαθήντο: scribi debet libro VII. p. 558. Ἡράκλειον δὲ προσκαθήντο πολιορκούντες: et VIII. p. 681, 2. ἰσχυρίζομαι προσκαθίζομαι, ubi vulgatur προσκαθίζομαι πολιορκίᾳ προσκαθίζομαι Thucydides est, lib. I. c. 11. VALCK.

CAP. CV. 7. *ὡς οὐτοί γε εὐ καταπρόχονται*] In Vallæ Latinis erat, non fuisse illos præ contemptu sui rebellaturos, non bene. Rex non impune rebellionem ablaturos innuebat, quam ejus mentem H. Steph. et Portus non præterviderunt. Glossator MS. adscripsit ea, quæ Aristophanis offerunt enarratores ad Equit. v. 433., reddenda loco commodiore. Redi ad Cl. Valcken. observationem lib. III. 37. (Adnot. ad III. 36, 31.) Wess.—Non teneri hic a Gronavio debuisse Vallæ interpreta-

tionem, Valckenarius etiam h. l. monuit. S.

9. *ἔγω γὰρ τὸν οὐρανὸν*] Cur improbatum hoc fuerit, nullam, nisi in Mediceo, causam animadverti. (Accedunt illi tamen et alii codices, πρὸς pro γὰρ scribentes.) In Eustathio *ὤξατο ἀνθρώπων τὸν οὐρανὸν ἄφ' οὗ τὸν οὐρανόν*, ridicule: ἔγω γὰρ suprapositam habeat lineam, imo etiam ubi absit, in scriptis Codd. sæpe loco ἀνθρώπων ponitur: id exscriptorem fefellit, H. Stephanum minime, Dialect. pag. 49. de formula Ὁ Ζεὺ γινέσθαι, quomodo Eustath., disputantem. Dubium autem quo doctissimi viri animus distrahebatur, nunc cessat: testes infinitæ formæ MSS. conplures; tantum in verbi indole, simplici an composita, discordes. Mihi nulla hic novandi libido. Adi ad Gronovium. Wess.—Ad *ἐκγινέσθαι* lin. 11. monuerat Gronov. verbum *ὤξαμαι* intelligi. S.

10. Ὁ Ζεὺ, *ἐκγινέσθαι μοι*] Digna lectio Codicis erat Med. *ἐκγινέσθαι*, pro *ἐκγινέσθαι* juro recepta, quam uno alterove exemplo communiret Gronovius, ut alibi fecerat vir clar. in alterius usus infinitivo commendando. Legitur incerti Tragicæ senarius apud Etymol. pag. 346, 43. Ὁ Ζεὺ, γινέσθαι τῆδε μ' ἔξαινη νόσου: quem alibi lectum non recordor. Æschyl. Sept. contr. Theb. v. 259. Θιτοὶ πολῖται, μὴ μὲ δουλείας τυγχέτω. Adde Eurip. Suppl. 3. Aristoph. Ran. 914. Quid in istiusmodi sit votis subaudiendum, docere poterit Xenophontis Abradates Κυρ. Παιδ. VI. p. 100, 42, qui ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπὶ ὤξεσσι, ἀλλ' ὃ Ζεὺ μέγιστε, δὲς μοι φανῆσαι ἄξιον μὲν Πανθίας ἀνδρὶ: vel ejusdem Cyrus p. 97, 42. Ἀλλ', ὃ Ζεὺ μέγιστε, λαβὼν μοι αὐτὸν γίνεσθαι ὡς βούλομαι. Horum prius probavit H. Steph. in App. de Dial. Att. pag. 49., sequutus Eustathium. Hic nostra quoque proferebat Herodotes, Florentinam adfirmat lee-

tionem in Iliad. β'. p. 188., 29., *ἴσσι*
καὶ παρὰ Ἡρόδοτον σχῆμά τι ἴμοιοι ἐν ἡῆς,
καὶ ἰστορία τυαύτη· Δαρτίος *ὑῆσαι, ἄνω*
εἰς οὐρανὸν ἀφίς ἵστῶν, καὶ τὸν ἀέρα βα-
λὼν, Ω Ζεῦ γινέσθαι μοι Ἀθηναίους *τίσασ-*
θαι. Ut apud Herod. IV. 18., si me
 non fallit suspicio, *ἄνω* mutatum erat in
ἄνω, vel *ἀνδρωπῶν*: sic in his, pro *ἄνω εἰς*
οὐρανόν, ed. Rom. dabat *ἀνδρώπων εἰς οὐ-*
ρανόν. Absurdam lectionem correxerat
 et H. Steph. l. c. quam ex *ἄνω* *πρὸς*
οὐρανὸν perperam putat Al. Politus, in
 cujus Ed. p. 474. vulgari non debue-
 rat: *ἄνω πρὸς εἰς οὐρανὸν ἀφίς ἵστῶν.*
 Scripsisse mihi videtur Herod. *ἵστῶν*
ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπύκται. In his ἥλιον
 legisse videri possent de quibus Diogen.
 Laërt. in Proem. §. 9., *καταγινώσκου-*
σιν Ἡρόδοτον εἰ τὰ περὶ Μάγων γράψαντες·
μὴ γὰρ ἂν (ἄνω perperam Ed. Meibom.)
εἰς τὸν ἥλιον βίλη πλεῖστον ἀποτίσαι, μὴδ'
εἰς τὴν θάλασσαν πίδακ καδύται, θιούς
ὅπῃ τῶν Μάγων παραδιδόμινους: aut certe
 Solem intellexerunt. Philo Bybl. apud
 Euseb. Præp. Ev. p. 34. c. *τὰς χυῖρας*
ἀείγων εἰς τοὺς οὐρανούς πρὸς τὸν ἥλιον.
 Non ignem tantum et aquam, Solem
 et Mare colebant Persæ; sed et cælum
 adorabant, ut Græci Jovem. Persæ
 Herodoto dicuntur lib. I. c. 131. *τὸν*
κύβελον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλλίστους:
 hoc sublime candens, quem vocant om-
 nes Jovem. VALCK.

CAP. CVI. 9. *τοιούτων τι ἐπράχθη]*
 Quorum quidnam, olim a Valla posi-
 tum, eandem monstrat lectionem, quam
 a Steph. repertam ex duobus Codd.
 Angl. enotavit Galeus, quamque resti-
 tuendam censerem: *πῶς δ' ἂν τοῦ τῶν*
βουλιμάτων τούτων τί ἂν ἐπράχθη: ho-
 rum quidnam tandem esset sine tuis
 consiliis factum? Histie responso,
 (lin. 13.) *τί δ' ἂν ἐπιδικήμιος ποίσοιμι*
ταῦτα; τί δ' ἂν ἰδῶς ἰών; τῇ πόλει μὲν
πάντα ἴσασσι σοί: congruit Magorum
 ad Astyagen Herodot. I. 120., sed
 Creontis inprimis ad Œdipum oratio

in Soph. Œd. Tyr. v. 600 et seqq.
Νῦν μὲν γὰρ ἐκ τοῦ πάντ' ἄνω φέβου
φίλου. Πῶς δ' ἂν ἰμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχουσιν
Ἀρχῆς ἀλόντου; Πῶς δ' ἂν ἰγὼ καὶ
ἂν λάβοιμ', ἀφίς τὰς; et ad iratum
 Thesea Hippolyti Eurip. v. 1012.
Μάταιος ἄρ' ἦν κοῦδαμῶ μὲν τοῦ φριγῶν.
Ἄλλ', ὡς τυραννὶν ἡδύ; τοῖσι σέφροσιν
ἤμιστά γ'. ut locum eleganter emacu-
 lavit nuper Jer. Marklandus. VALCK.

15. *πάντα ἴσασσι σοί]* Multo hoc
 amplius, quam *ὅσα Πίεργος* ex Arch.
 Repetit et gratus agnoscit regis promissa,
ἔχει τὰ πρὶς ἂν ἰγὼ ἔχων, ἰμέος τι σύσει-
τος ἰὼν καὶ σύμβουλοι, supra c. 24.
 WESS.

27. *πάντα καταρτίσω ἐς ταῦτα]* Vul-
 gatum *καταρτίσω* Portus et *καταρτέω*
 deducit, unde *χεῖμα καταρτημένο* lib.
 III. 80. de apta re. Mihi dux et auc-
 tor est Arch., atque usus verbi in sar-
 ciendo instaurandoque frequentissimus,
 etiam in N. Test. tabulis. Redi ad c.
 28. Sophoclis Œd. Col. v. 71. *καταρ-*
τίσω, h. e. *ἐντερίσω,* eodem vergit.
 WESS.

33. *Σαρδὼ ἦσεν τὴν μεγίστην]* Ma-
 lunt, *ἦσεν τὴν μεγ.*, non absurde, modo
 schedæ juberent. Noster principio lib.
 VI. *ἐς Σαρδὼ ἦσεν τὴν μεγίστην ὑποδιξά-*
μιος κατεργάσασθαι, de eodem Histieo.
 Plures olim Sardiniam inter insulas
 Maris Mediterranei maximam perhibe-
 bant. Scylax Periplus fine, *μεγίστην Σαρ-*
δῶ, δεύτερα Σικελία, τρίτη Κρήτη, errans
 profecto. Sed vide Ph. Cluverium
 Sardinie c. 1. pag. 479. WESS.

Ibid. *Σαρδὼ ἦσεν,* etc.] Similiter scripsit
 VI. 2. Hic Dario nonnihil aptius fuisset
 movendo, si Sardiniam *insularum* maxi-
 mam vocasset Histieus, *ἦσεν τὴν με-*
γίστην: ut supra lib. I. c. 170. Ionibus
 auctor fuisse dicitur Bias *πλείν ἐς Σαρ-*
δῶ, ἦσεν ἁπαντίαν μεγίστην: quod utilis-
 simum suum consilium, ut ab omnibus
 intelligeretur, carmine Philosophus ex-
 plicuisse videtur: vid. Diog. Laërt.

I. 85. Ante Biantis ætatem idem illud consilium suis Messeniis, tyranni de Iacedæmoniorum oppressis, dederat Manticles : Pausan. IV. (cap. 23.) p. 336., Μάντιλος ἐκίλει — πλούσιους ἰς Σαρδὸν κήσασθαι μάλιστα τι ἦεν καὶ εὐδαιμονίᾳ πρώτῃ. Idem X. p. 836., ἡ Σαρδὸν, inquit, μάλιστα καὶ εὐδαιμονίαν ἔστιν ὅμοια (sic T. Hemsterh.) ταῖς μέλιστα ἰστανουμέναις : conf. Diodor. Sic. I. p. 341. et 343. Wess. et Cluver. Sard. Ant. p. 479. VALCK.

CAP. CVIII. 6. στρατὸν πολλὸν ἄγοντα Περσικῇ] Talis confusio sive σύγχυσις nec inconcinna neque insolens. Exemplorum affatim D'Orvillius conduxit ad Chariton. lib. III. 7. pag. 320. Μοχ ἄνδρα Πέρσῃν δόκιμον (pro προδόκιμον) scribentes et nectentes Arch. et Valla aberrant, turbantque orationis seriem. Satis ad redarguendos ex lib. VI. 6. ἰσὶ δὲ Μέλπτον — ἦν στρατὸς προδόκιμος. WESS.

11. ἰς τὴν Κύπρον] Ista verba, more historicorum in medio posita, æque pertinent ad sequentia, καὶ οἱ Πέρσαι, atque ad ea quæ præcedunt. Tantilla res non animadversa deceperat interpretes. Cum e Cilicia Persæ uavibus in oram Cypri Ciliciæ trajecissent oppositam, ἦσαν ἰσὶ τὴν Σαλαμίνα τιζῆ, illinc, relictis navibus, itinere terrestri ibant versus Salamina, in altera insulæ parte sitam, Syriæ objectam. Seleucia nave profecti Paulus et Barnabas in Cyprum primum venere Salamina, Act. Ap. XIII. 5. mox dicuntur διελθόντες τὴν ἡπσον ἄχρι Πάφου. Quando Paphus in ipso fuit Orientali latere Cypri, atque hinc in Pamphyliam trajecerunt Apostoli, quod spectatissimi Codices offerunt, διελθόντες δὲ ὅλην τὴν ἡπσον, causæ nihil est cur sperneremus. VALCK.

13. αἱ καλεῖνται Κληίδες] Bene MSS. in Κληίδες, tamen Atticorum recentiorum de quibus Cl. Valckenarius ad

Phœniss. Euripid. v. 268., morem temere sectati. Isto de promontorio et insulis adjacentibus, Κληίδες πόντου καὶ ἰσχυαται Σαλαμίνας in vetere Epigr. Anthol. lib. III. pag. 366., ubi Brodæus docte, et Jo. Meursius Cypri lib. I. 27. WESS.

CAP. CIX. 8. ἀταγωνισμένους] Sermonis genius restituto favet : ἀποτινύμενος, ἰσιστινύμενος, pluraque hoc de genere in Mysis. Conf. lib. IV. c. 154. et 203. Parvi autem referet, ἰμβαίνειν an ἰσβαίνειν eligatur : manet eadem sententia, et verborum frequens conmutatio est, sicuti lib. VII. 128. etc. WESS.

10. τὸ κατ' ἡμίας] Ordo rei hoc præferendum suadet. Eligite, inquiunt Cyprii Ionibus, ut, quantum in vobis est, Ionia et Cyprus liberæ perseverent : quam quidem optionem τὸ κατ' ἡμίας infringit et jugulat manifesto. Τὰ κοινὰ, (lin. 12.) a Galeo probata, flocci ego facio. Οἱ ἀποτιμῶντες ἀπὸ τοῦ κοινού, a communi Atticæ civitatis legati c. 85. τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων lib. VI. 14., ΚΟΙΝΟΝ ΙΩΝΩΝ, COMMUNE ASIÆ in numis, et alia, obvia passim, vulgatum constabiliunt. Φυλάξαντας qui volent, utantur arbitrio. WESS.

CAP. CX. 4. καὶ Σολίων ἀπολιζαντες τὸ ἀριστον] Nulla hic Arch. neque aliorum Codd. haberi ratio debuit. Σόλοι in Cypro, Σολοῖς Ciliciæ. Auctor Vitæ Arati, a Petavio publicatus : εἰσὶ δὲ καὶ ἴστροι Σόλοι τῆς Κύπρου· ἀλλ' οἱ μὲν Κύπριοι Σόλοι καλοῦνται· οἱ δὲ Κιλικιοὶ, Σολοῖς. Quibus concinit Diogenis Laërt. lib. I. 32. observatio. Pravum etiam ἀπολιζαντες, hoc certe loco, ex levi scriptiōnis vitio ortum. Dedit lib. III. 14. καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολιζας, aliasque virgines seligens : et τριήκοντα μυριάδας ἀπολιζέμενος στρατιῷ Mardonius, sibi xxx. illa millia secernens, lib. VIII. 101. Talia in Thucydide, Xenophonte, et Procopio in primis, conplura. WESS.

CAP. CXI. 3. ὑπασπιστῆς γίνος μὴν Κᾶρ] Una litera perperam posita (Κᾶρ in καὶ transierat) latens his vulnus infixerat: ex nullius forsitan expectandam ingenio Gronovius opem attulit, a Med. Cod. subministratam. Confusæ librariorum literæ P. et I. centena Græcis scriptoribus infixerunt vitia: ex Hesychio nonnulla tollere cœpit, quem nobis ademptum lugemus, claro juvenis ingenio, Jo. Pierson. in Præf. ad Moer. p. 21. Fuit armiger Onesili τὸ μὴν γίνος Κᾶρ, τὰ δὲ πολέμια κάρτα δοκιμοί, καὶ ἄλλως λήματος πλῆσις. Ubique vocem λήματος apud Herod. onerat μ male duplicatum; tollendum jam monuerat Grævius. Aperte quadrant Herodotea in famulum e Caria; in cap. seq. (c. 112, 10.) forsitan et in aliis Codd. pro Κᾶρ, vera lectione, reperietur ὀσάν, ut legit Valla et Arch. et erat ille Car Onesili pedissequus; ὀσάν vel ὀσίον, id est ὀσῆδος et ὀσάμων: hoc ipso cap. mox legitur, ἵπτι πρὸς ταῦτα ὁ ὀσάν αὐτοῦ. Cares, mercede conducti, militantes κατ' ἄλιν ἰστανήθησαν τὴν Ἑλλάδα, teste Strabone XIV. p. 978. a. (pag. 662. v. ed. Cas.) Singuli quoque passim apud Græcos servitutem serviebant; illinc vulgo Cariones dicti. Aristoph. Av. v. 765., Εἰ δὲ δούλός ἐστι καὶ Κᾶρ, ὅσσις Ἐξήκιστις. VALCK.

Ibid. γίνος μὴν Κᾶρ, τὰ δὲ πολέμια, etc.] Egrege ex Mediceo Cl. Gronovius. Πολέμια, sive πολέμια ἔργα, quomodo Arch. et Vind. lib. VII. 9. iterum, Homericum redolent οἷς οὔτι μίλει πολέμια ἔργα Iliad B'. 338. et N'. 727. Jam λήματος πλῆσις cur integraverim, non iterum monita ad cap. 72. Wess.

15. μίγα τι γίνονται] Malebat D'Orvillius, si codices addicerent, μίγα σι, ad Chariton. lib. VII. 2. p. 595. At illi reluctantur; sententia Caris bona est, qui quidem cum mox ait ἡμίση συμφορῇ priscorum opinionem probat, vinci et

sterni a viro egregio et forti laudantem. Nobile Virgilianum, Æneæ magni dextra cadis, Æn. X. 850. Adi ad Ciofanium in Ovidii Metamorph. V. 191. Wess.

CAP. CXII. [2. ἔκρη γινόμενοι ταῦτα τὴν ἡμίσην] Benedictus in Notis criticis ad Herodoti Historias, vulgatam olim lib. I. c. 73, 17. scripturam defendens, et ἔργον οὐκ ἄκρος haud dubie iræ non temperans significare contendens, hac nititur ratione: "quia ἄκρος sæpe, ut "Herod. V. 112. indicat superior, vic-
tor." Non viderat vir doctus, verbis supra scriptis nullam aliam nisi eam subjectam esse sententiam, quam his Latinis commodissime Valla reddiderat, eo die strenue (potuerat perinde acriter dicere) pugnantes. S.]

CAP. CXIII. 5. πολέμιστῆρα ἔκρημα] Explicant Critici ad Aristoph. Nub. v. 28. Πολέμιστῆρα καλοῦνται καὶ τὰ πολέμια ἔκρημα, ἵθ' ὡς ὀσλήτης ἰσπρίβηκιν ἔκρημα τῇ παραβάτῃ. Melius et aptiore nomine ἡνίοχος καὶ παραβάτης sive παραβιάτης alii. Mansit itaque Salaminis priscus ex curribus pugnandi mos, sicuti diutissime Thebanis in Bæotia, de quibus, et gemina sectatis, ad Diodori XII. 70. pag. 527. Wess.

10. Φιλοκύπρου δὲ αὐτοῦ, etc.] Plutarchus consentit in Solon. pag. 93. a., hoc amplius, Solonem tradens regi auctorem fuisse, ut novam urbem, ob aspectum et inconmodum prioris Ἰεπεῖ situm, conderet, quæ a Solone deinceps Σόλοι. Non illis dissimilia Auctor Vit. Arati, nisi quod regem Κυπρίνορα adpellet. Jo. Meursium hæc non fugerunt, Cypri lib. I. 7. Wess.

11. ἀπικύμους ἐς Κύπρον] Et aliunde noveramus in Cypro sæpius et satis diu Solonem fuisse commoratum: primo tamen adpectu nihil admodum ista hic ad rem facere videntur; et facile quis in eam veniret suspicionem, post ista vo-

ces aliquot intercidisse. Sed tradere voluit, ut opinor, Herodotus, dum moraretur apud Philocyprum, Solonem in ipsa insula Cypro carmina condidisse, quibus amicum istum suum collaudarit: atque id manifestum est ex parte Elegiæ, qua Regem istum alloquebatur Solon, Plutarcho conservata in Solone p. 93., Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίῳσι πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσεις τῇν τι πόλιν ναίεις καὶ γένος ὑμῖν ἐστιν. Ἀὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηὶ Διὸς κλεινῆς ἀπὸ γένου Ἀσκηθῆ (Hesych. ἀβλαβῆ) πῖμποι Κύπρῳ ἰσοτίφανοι: detque illa mihi νόστον πατριδ' ἡς ἡμῖν ἐστιν. In Solone suo, nec mirum, solito negligentior Jo. Meursius carminum Solonis omisit reliquias; senarios etiam, quibus suam ipse πολιτείαν, quam constituit Athenis, descripserat elegantissimos, ex Aristide, Plutarcho, aliisque inter se collatis partim certe concinnandos. VALCK. — Solonis quotquot Fragmenta supersunt, diligenter collecta, Brunckius edidit in Gnomicis Poëtis Græcis p. 73—84. ubi versus isti in Philocyprum, pag. 81 seq. S.

CAP. CXIV. 6. ἱμαντιύθη σφι.] Ad eum modum superius cap. 45. τὰ μίμντιμύνα, et Heliodori τὰ ἐν νεκύας μίμντιμύνα Æthiop. VII. princ., quibus nunc non adjungo λουτρά τοῖς τετρωμένοις μαντιυτά, et Philocteten μαντιυτὴν τοῖς Ἀχαιοῖς ex Philostrati Heroic. II. 18. et V. 1.; hoc tamen, S. Bochartum mellificantes in Onesili calva apes recte admovisse ad Judic. c. xiv. 9. illuminandum Hieroz. P. II. lib. iv. 10. p. 505. WESS.

CAP. CXVI. 3. Ὑμῖν] Dedi hanc scripturam Codicum consensui, reditutam c. 122. Ὑμῖν si cui placebit, causa ex prisco Persarum sermone, quem ignoro, pendebit. Τοῖς ἐν Σάργδοις στρατιωταμίνοις (lin. 5.) nec hic, neque c. 122. ob Arch. et Vindob. repudiavi. Bene Gronovius. WESS. — Veterem

scripturam ἐν Σάργδοις in contextu tenuit Gronov., in Notis alteram præferendam censuit. S.

CAP. CXVII. 3. Περικώτην] Puro fonte si manarunt in Ethnographo Περικώτη, πάλαι Περικώση, haud spreverim ex schedis Περικώση. In Strabone (lib. XIII. pag. 590. v. ed. Cas.) nunc quidem, καὶ ὅτι πάλαι Περικώτη μινωνομένη ὁ τόπος: unde si Stephanus sua depromserit, uti credibile, Περικώση ibidem fuit. Poëtæ modo Περικώτη, alibi Περικώση Iliad. A'. 229., ubi Eustath., ἡ δὲ Περικώση αὕτη, ἵτεκα ἱστοῖ σαρεὰ τὴν διὰ τοῦ ε, nescio quo jure. Eadem enim urbe ad Hellespontum, cujus in nomine Homeri Codices olim æque variantur ac Herodotei. WESS. — Apud Strab. l. c. Tzschuckius T. V. pag. 293. præeuntibus MSS. una voce ἡ Παλαιπερικώτη edens, Politum landavit ad Eustath. in Homer. T. II. p. 771. De eadem urbe conferri possunt quæ a Casaub. et a nobis ad Athenæum notata sunt. Animadvers. T. I. p. 223. et præsertim p. 499. S.

CAP. CXVIII. 4. ἐν τῇς Ἰδριάδοις] Regionis nomen instauravi, expugnatus Stephani verbis, Ἰδριὰς πόλις τῆς Καρίας: quæ quidem antea Chrysaoris et Hecatesia cum diceretur, ab ipso, ubi posita erat, tractu cognomen duxit. In Περδάρου titulo (lin. 7.) nihil novatur, numis et Diodoro XVI. 74. ΠΙΞΩΔΑΡΟΣ: nihil quoque in Κινδύιος, (lin. 7.) cui suo periculo Κινδύιος: a Cnido Cariæ, Nob. Palmerius substituit, oblitus Cnidum gentile Κινδίων formare: Berglerus malebat Ἀλινδύιος, ex Alindis Cariæ ap. Arrianum Ἀναβ. I. 24. Equidem nihil demuto, siquidem Κινδύος, Κινδύη, et Diana Κινδυὰς in Cariæ finibus apud Polybium (XVI. 12, 3.) et Strabonem lib. XIV. p. 972. (pag. 658. v. ed. Cas.) cum Casauboni observatione. Caricum autem hoc bellum Demon in

Schol. ad Plut. Aristoph. v. 1003., egregia Hemsterhusii opera adjunctus, indicaverat. Wess.

[8. τοῦ Κιλίκων βασιλῆος Συνίσιος] Conf. VII. 98, 4. et Wesseling. ad I. 74, 15. S.]

CAP. CXIX. 7. ἰς Λάβρανδα] Superstitiosa membranæ Medic. veneratio (vere Hemsterhusius) Λάβρανδα Herodoto inculcavit. Urbis nomen amanuensium alii Λάβρανδα, nonnulli pingebant Λάβρανδα, quam utramque scriptionem Florentiæ atque alibi combinarunt. Λαβρὸν olim Lydi et Cares securim adpellabant, teste Plut. Quæst. Gr. p. 302. A. hinc Λάβρανδα. Straboni et numis Λάβρανδα, Jupiterque Λαβρανδηνός, qui frequentius Λαβρανδίδης, lib. XIV. pag. 973. Quid de Æliano dicam, cui ex λάβρεν καὶ πολλῇ ἔσαι Jupiter iste? Errat insuper, Κάριον et Στράτιον confundens Jovem lib. XII. de Anim. c. 30. Cautior Strabo, de quo antea ad Herod. I. 171. Wess.

Ibid. κατυλήθησαν ἰς Λάβρανδα] Enarrat Herodotea, et cum Demonis fragmento comparat Ti. Hemsterh. ad Schol. in Aristoph. Plut. pag. 355. ex cujus eruditissima conjectura scripserit Demon: τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τῇ τοῦ Λαβρανδίδης ἄλλου βουλευσαμένων. Herodotus ἰσχυρὰ μέγα τι fuisse scribit καὶ ἄγχιον ἄλλους πλατύνιστον: cui et alibi permittantur voces ἰσθὺς et ἄλλους, ut VI. c. 78. et 79. τὸ ἄλλους τοῦ Ἄργου: τὸ ἰσθὺς, et τὸ τίμιος: ubi mox ἄτι γὰρ πυκνοῦ λόγου τοῦ ἄλλους. In hoc Labrandensis Jovis luco sacellum probabiliter fuit, in quo staret Jupiter Στράτιος manu gestans securim. Exquirat in Quæst. Gr. Plutarch. p. 301. r. cur manu teneret τοῦ Λαβρανδίδης Διὸς ἰς Καρίᾳ τὸ ἄγαλμα πάλαιον ἡρώϊον? Jupiter Στράτιος ævo recentiori colebatur et alibi terrarum, Herodoti forsitan ætate nusquam nisi in Caria, vel saltem a Caribus solis.

Istis interjectis de Jove Stratio, vocula sibi usitata redorditur orationem Herodotus: (lin. 9.) κατυλήθησαν οὖν οὗτοι ἰσχυρὰ ἰβουλεύοντο περὶ σωτηρίας: his ex libro Med. voculam δὲ inseruit Gronov. quam omissam mallet: in eundem sensum scribi quoque potuerat, κατυλήθησαν δὲ οὗτοι, hi, inquam, huc in unum coacti de rei summa deliberabant: ut aliis δὲ, sic etiam Nostro frequentatur: vid. Ti. Hemsterh. ad Lucian. pag. 322. et in Obs. Miscell. III. p. 419. VALCK.

CAP. CXX. 6. πισόντων δὲ πολλῶν] Sic confirmaretur aliunde, non esset absurda lectio, quam margo præbet Ed. Steph. πισόντων δὲ τῶν πάντων πολλῶν, Μιλήσιοι μάλιστα ἰσλήθησαν: quum in universum multi cecidissent in prælio, Milesii tamen maximam præ ceteris cladem acceperunt. Demon in Schol. ad Arist. Plut. p. 357., οἱ Μιλήσιοι—παύθησαν τοῖς Καρσὶ βομβήσαντες, καὶ τοῖς Πέρσιν μοι ἐκείνων συμβαλόντες, σχιδόν πάντες ἀπίθανον. Quod in Herodotels est πληγόντες, ubi eodem modo ponitur a Thucydide III. 18., recte explicatur a Schol. μεγάλως νικηθέντες. Πληγὴ γὰρ, inquit, κατὰ πόλεις, καὶ τραῦμα, ἢ ἰσχυρὰ ἔσται. Herodotus aoristos primos pass. adhibet præ secundis; non hic tamen scripserat πληγόντες, (aut ἰσλήθησαν,) quod et inusitatum recentioribus: in Schol. ad Aristoph. Av. v. 1402., πληγθεὶς mutandum videtur in παταχθεὶς: ne hoc quidem apud veteres Atticos inveniatur, neque etiam παταγίς, quod viri docti putabant restituendum Lysiae p. 15., ubi pro τοδηγίς legendum sine controversia πληγίς. Actor Attice dicitur πατάξαι: qui patitur, πληγῆναι. Ad minuta talia homines eruditi sæpe non satis attenderunt. VALCK.

CAP. CXXI. 1. Μισὰ δὲ, ταῦτο τὸ τραῦμα, etc.] Verior talis distinctio. (Vide Var. Lect. ed. S.) Debent, quæ se-

quintur verba, (ἀνίλαβόν τε καὶ ἀνιμα-
χίσαντο,) suum sibi ex more habere.
(Sed licet pro ἀνιμάχ. male ἱμαχίσαντο
est in Arch. et Vind. quod in Var.
Lect. (ed. S.) adnotare neglexi.) Præter
scriptor lib. VII. 231. ὁ μὲν (Aristides)
ἀνίλαβα πῶσαν ἱπποχρίσαν οἱ αἰρίαν: tum
VIII. 109. νικημένους ἀνιμάχουσαι τε
καὶ ἀνίλαβόν τὴν προτίστην παύσασθαι.
Neque Diodorus aliter XVI. 19. ἀνι-
μαχίσανθαι καὶ ἀνίλαβόν βουλόμενος τὴν
ἵππον, sæpeque alias ἀνιμάχουσαι τὸ γο-
γόνος ἰλάσασθαι. Nam πρῶτον Herodoteo
sermone tantumdem ac ἵππον, sive ἰλάσ-
ασθαι valere, in dubio non est. Wess.

3. ἰλόχουσαι] Debetur scriptis libris.
Ἐλόχουσαι — τὰς τῶν Ἀθηναίων γαμῆ-
ρας lib. VI. 138. et sæpiuscule. For-
dior in connexis macula atque ad tollen-
dum difficilis. Aldinum τῶι Δάσῳ nullo
commendatur merito: si ΕΠΙΔΑΣΩΙ
scribatur, una aberit littera ab ἰ Πηδάσῳ,
cui Gronovius primas dedit. At ea
Cariae urbs Πήδασα Polybio, Straboni,
Stephano, et Eustathio, Homericam
Pedasum dudum evulsiſſe docenti ad
Poëtam p. 623, 23. (ad Iliad Z'. p. 476,
21. ed. Bas.) Ubi vero τῶι Πηδάσῳ
pingetur, res precedet, sed Codicum
patrocinio defecta. Vallæ Latina, in
via quæ in Mylassa fert, ex Græcis τὴν τῶι
Μυλάσῳ ἰδόν, magis sunt, sive Mylasso-
rum in Caria situs consideretur, seu in-
sidiarum architectus Heraclides, domo
Mylassensis, accommodata. Accedit τῶι
Λαρίῳ, mutilate scriptum in Arch. et
Vind., neque sibilans neglecta obest,
qualis in multis ΜΤΑΑΣΕΩΝ nummis.
Equidem Vallæ præiudicio pæne abri-
por, et vix mihi tempero. Maneat
tamen ἰ Πηδάσῳ, donec aliunde My-
lasis tutela; succurratque Πηδάσος (sive
Πήδασον) in Cariae Stratoniciæ vicinia
apud Strabon. lib. XII. p. 909. α. (p.
611. c. ed. Cas.) Wess.

Ibid. τὴν ἰ Πηδάσῳ ἰδόν] Ἐν Πηδάσῳ

posuit in marg. Stephanus: illinc fluxit
quod ante Gronov. vulgabatur τῶι Δάσῳ.
Eodem errore vulgatur in Allegor.
Homer. Heracliti p. 420., ἡ τῶι δαδῶ
μάχῃ: ubi corrigi debet ἡ ἰν τιδήδῃ μά-
χῃ, aut, si quis illud malit ut usitatius,
ἡ τῶι τιδήδῃ μάχῃ. Pro diversis lectioni-
bus, τῶι Δάσῳ, ἰν Πηδάσῳ, ἰν Πηδάσῳ,
duo Codices offerunt in Diss. Herod.
τὴν τῶι Λαρίῳ ἰδόν. Suspicio ad vocem
Πηδάσῳ olim correctionem adscriptam
dassens, quæ facile degenerarit in Λάσῳ.
Quid Valla legerit incertum est; nam
Mylassensis Heraclides in vicinis me-
moratus menti scribentis offerre potuit
Cariae Mylassa. Mihi maxime fit verisi-
mile scriptum ab Herod. τὴν ἰν Πηδα-
σιῶν ἰδόν. Urbem ille Πήδασα, quantum
recorder, non nominat; sed incolæ is-
tius tractus ipsi dicuntur aliquoties Πη-
δασίς, I. 175. VIII. 104. et 105. VI.
80., τὰ ἀντράχημα ἵδοντες Καρὸν Πηδασίῳ
ἰατῆρται. Diceretur autem, ἡ ἰν Πηδα-
σιῶν ἰδόν, ut via dicebatur in Phocide
ἡ ἰν Φακίῳ ἰδόν. Sæpe memorant τὰς
ἰν Φακίῳ πόλεις: τὸν πόλιν τῶν ἰν Φα-
κίῳ, Demosth. p. 210. Philostratus p.
842. dixit τὴν εἰς Φακίαν τε καὶ Δελφῶν
ἰδόν. Xenoph. Ἑλλ. VII. 362, 17. ἰ
ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἰσ' Εὐεργεσίῳ καὶ
τῆς τῶι Μολίῳ Διῶ: ad hoc exemplum
hic quoque scribi potuit τὴν ἰσ' Πηδάσῳ
vel Πηδασίῳ ἰδόν, viam quæ duccret in
regionem Pedasensium, vel Pedasa.
VALLÆ.

Cas. CXXII. 7. Λιολίης πύργος ἵκει
τὴν Ἰλιάδα νίμονται] Galei miror judi-
cium, veram lectionem esse scribentis
Λιολίδα. Virum doctissimum deceperat,
in putō, locus lib. VI. c. 8. ubi mentio
fit Λιολίων ἵκει τὴν Λιολίδα γῆν νίμονται:
ista hinc illuc male translata suspicor,
ubi Λίρβον exhibent Codices et Valla.
Hic autem scripserat, opinor, Herodo-
tus Λιολίης π. ἵκει γῆν Ἰλιάδα, vel τὴν
Ἰλιάδα γῆν νίμονται: quam hic lectionem

vicina satis adfirmant et dux Persarum mortuus in τῇ Τρωάδι. Supra c. 94. cum ab Atheniensibus occupatam ut suam urbem, Mitylenæi Sigeum repeterent, contendebant Athenienses, οὐδὲν μᾶλλον Αἰολῶσι μεταὶ τῆς Ἰλιάδος χώρας, καὶ τοῖσι ἄλλοις. Oram maritimam ab Abydo Cumam usque quia tenebant olim omnem propemodum Æoles, totum istum tractum Αἰολίδα dixerat Ephorus, teste Strabone XIII. p. 896. 2. (p. 600. c. ed. Cas.) Quos cepit Gergithios sive Γέργιθας, (lin. 8.) Teucrorum veterum reliquias, quo Troadis loco sitam urbem incoluerint discere licet ex Herod. VII. c. 43. VALCK.

7. τὴν Ἰλιάδα] Ἐλιάδα Arch. pravum est, neque cum Galeo Αἰολίδα scribendum. Persarum in Æolidem post pauca sequetur expeditio, ante quam Æolenses, Iliadem oram incolentes, eorumdem vincentium jugum subierunt. Dabit tales Æolenses cap. 94. hujus Musæ, et lib. I. 151. Vidit et Cl. Pavius. Wess.

CAP. CXXIV. 2. ψυχὴν οὐκ ἄκρος] Laurentius mentis non compos, male de Aristagora; quippe, quod rerum series declarat, mentis nequaquam alienatæ. Animi constantiam metus illi excusserat. Ἄκροι τὰ πολίμια, acres in bello VII. 111., νηυσὶ ἄκροι γινόμεναι Iones in prælio navali strenui cap. 112. superius; (Nollem ibi νηυσὶ cum ἄκροι a viro doctissimo junctum: νηυσὶ ibi ad ἐπιτεβάλλοντα refertur, classe superarunt.) alibi ἄκρη ἀριστὴν, et ἄκρος ἐργὴν, de quo lib. I. 73. Πινδὰρι ἀκρίσσοφος Od. Olymp.

XI. extrema et ψυχὴν ἄκρος non longe distant, etsi animi audacem constantiam posterius magis exprimat. Consequens δὲ (ead. lin.) Reiskius inductum, Pavius οἱ παρὰ ζῆας, sibi et in rem suam turbans, mutatum mavult: ego ejus possessionem non turbo. Wess.

9. ἄγχι ἐς ἀποικίην] Hoc prætuli. Verba sunt consulentis et interrogantis Aristagoræ. Qui vero ἄγχι ex pristino ἄγχι finxerunt docti homines, illud insuper habuerunt, ἐνείχῃσι (lin. 10.) ex iisdem schedis non laudo. Conatus Histiaei significatur, ut c. 23. Wess.

CAP. CXXVI. 7. πόλιν περιουρήματα] Ἐνεία ἰδὺς, Novem vias, in quarum vicinia deinde Amphipolis ab Atheniensibus condita, et xxxii. quidem annis post Aristagoræ cladem, egregio auctore Thucydide lib. IV. 102. Atticæ coloniae tempus in Olymp. lxxvii. aut sequentis initium incurrit, hinc Aristagoræ et comitum strages in Olymp. lxx. Confer Diodor. XII. 68. et Ed. Corsinum Fast. pag. 184. Tomi III. Quod accedet, Laurentii Vallæ meritis locabitur. Accusatur (Vallæ ab H. Stephano) ob Miletum in virile nomen conversam: mihi criminatio anceps. Ecce tibi ejus Latina ex principe editione: cujus sententia præcipue erat abeundi in Myrcinum, demandata Mileto Pythagoræ viro inter populares probato procuratore Mileti. Aufer inde duo postrema, quæ Vallæ non videntur, quis color accusationi? Immo vero ut isthic leguntur, liquido ne declarant insimulantium actionem? Wess.

HERODOTI LIBRUM SEXTUM.

CAP. I. 2. *μισμυμίνος ὡς Δαρείου*] Nihil haberet, cur in contemptum *μισμυμίνος* veniret ex Fragm. Regio, Ionum consuetudine idem ac vulgare *μυθμίνος*: immo vero lites præcideret, quibus receptum *μισμυμίνος* vexatur. Obstat posterioris in his libris iteratio V. 108. VII. 229., miræ quidem *αὐξήσεως*, sed Herodotæ apud Portum. Wxss.— Nempe quasi simplex verbum esset *μισμία*, idem valens ac *μυθία*, dimitto. S.

10. *τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἱβήνας μὲν οὐ*] Dictum proverbiale, quo scitissime usus Gregorius est Naz., ut culpam tot regionum, in Mesopotamia Persis cessarum, a Joviano Imp. in Julianum verteret, Stelit. II. p. 118. c. καὶ τὸ τοῦ 'Ηρόδοτου περὶ τῆς Σαρμίνος τυραννίδος καὶ τοῦ ἱστιάου, οὗ τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἱβήνας μὲν ἱστιάου, ὑπαδύσαντο (ὑπαδύσαντο) δι' Ἀριστογέρου. Hinc hauit Nicephorus, (Hist. Eccl. lib. X. c. 38.) quem antestatus Gronovius est. Quod autem hæc proxime antevertit *οὕτω τοι ἱστιάῳ*, mutari *οὐ καὶ τοι ἱστιάῳ* (quod Reiskio visum erat,) non debuerat. Artaphernes voluit, Ita, Histiae, quod ad hæc negotia attinet, sese habet. Wxss.

Ibid. *τοῦτο τὸ ὑπόδημα, etc.*] Explicat Tzetzes Chil. III. v. 324. et IX. v. 240. *τὴν ὑπόδησιν δίδωκεν ἱστιάος, Ἐς τέλος δ' ἐκπαίρειν αὐτὴν Ἀριστογέρας*: sed ipsi fraudis architecto Histiaeο dixit ista satrapa, non Dario. Proverbii vim obtinuisse Herodotea liquet ex Dioge-

niani Cent. VIII. Prov. 49. *Cleoneta τὸν βυρσοδίψην*, decebant ista in Ariatoph. Eq. v. 314. *Οἷ' ἰγὼ τὸ πρῶγμα τοῦ ἔστι πάλαι πατρίεσσι*. VALCK.

CAP. II. [5. *ὕπιδου τῶν Ἴωνων τὴν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρείου πολέμου*] Herodotea verborum trajectio, quorum naturalis series hæc erat: *ὕπιδου τὴν ἡγεμονίην τοῦ πολέμου τῶν Ἴωνων πρὸς Δαρείον*. S.]

CAP. III. 4. *τὴν μὲν γενομένην, etc.*] Videri potest ab absurditate longe abesse priscorum Codicum *τὴν μὲν νῦν ἐς αὐτοῖσι*, etc. veram apud ipsos causam non aperuit. Vicinum admodum lib. III. 65. *τοῦτο ἐς ἡμᾶς ἐκφθῆναι*. Nec recipio tamen. Ordo, ut sæpiuscule, turbatior consulto; juncta valuit *οὐ μάλα ἐξίφθαι αὐτοῖσι*. Histiaei autem de Ionum *μισμυμίνος* commentum, ad perterrefaciendos satis erat adpositum, siquidem et Assyriorum et Persarum institutus respondens. Quid enim illi Hierosolymitanis testati fuerint olim, tanquam re minime dubia, docemur II. Regum c. xviii. 32. Persarum mos superiore tangitur libro c. 14. et post pauca cap. 9. De Philippo Macedone Justinus culte, VIII. 5. Reversus in regnum, ut pecora pastores nunc in hibernos, nunc in aestivos saltus trajiciunt, sic ille populos et urbes, ut illi vel replenda vel derelinquenda quædam loca videbantur, ad libidinem suam transfert. Mitto Romanos. Wxss.

8. *οὐδὲν τι πάτεραι*] In conjecturam

Abreschii, longe certissimam, hoc incid-
derat. Redi modo ad lib. V. 65.
Wess.

CAP. IV. 1. δι' ἀγγίλου ποιούμενος
[Ερμίσπου] Docto viro (Reiskio) pla-
cere δι' ἀγγίλου ποιούμενος non potuit,
proptereaque διάγγιλοι ποιούμενος, nexis
vocibus, instauranti. Erant utique
priscorum in castris διάγγιλοι ad man-
data ultro citroque transferenda: quales
optiones et tesserarii Latinorum, διάγ-
γιλοι καὶ διατμήρις, ex Plutarchi ver-
sione in Galh. p. 1063. r., qui Sympos.
p. 678. n. quoque, δι' γὰρ οὐχ, ὥστε ἐν
στρατοῦν, διαγγίλοις—χῆσθαι. Nos-
ter autem, quantum recorder, vocabulo
usus nunquam fuit: immo vero sicubi
usurpasset, non obtruderem huic loco.
Satis videbitur ex lib. VIII. 134. ὁ
Ἀμφιάρεως διὰ χρηστηρίων ποιούμενος,
quippe dictionem dubitatione et correc-
tione liberans. Gentile Ἀταρνίτης Cl.
Valckenarius lib. I. 160. illustravit.
Wess.

CAP. V. 7. ἀπαστὸς τῆς ἰουτοῦ γίνεσθαι]
Acquiesco in Gronovii iudicio: certe
necessaria non est præpositio. Sopho-
cles Ajac. 1044. τίλος δ' ἀπαστὸς γῆς
ἀπαρριφθήσομαι: et Œdip. Tyr. v. 649.
ἢ γῆς ἀπᾶσαι πατρίδος ἢ πτῦναι λαβών.
Pluribus nihil opus erit. Wess.

CAP. VI. 2. ἱπικποιν προβούλους] Do-
cuit ex Philosopho (Polit. IV. 14.) Bu-
dæus, προβούλους in Græciæ civitatibus
fuisse, qui ante sedulo consultarent,
quam ad populum deliberanda refer-
rentur; atque inde Athenis προβουλεύειν,
προβουλεύματα, apud Oratores, Demos-
thenem, Æschinem, Lysiam, quibus at-
que Harpocratiōni molestus non sum.
Πρόβουλοι hic sunt legati, ad commune
Ionum de gentis salute consultum mis-
si, uti lib. I. 170. Tales πρόβουλοι τῆς
Ἑλλάδος, simili caussa ad Isthmum
missi lib. VII. 172. indice Porto.
Wess.

Ibid. ἱπικποιν προβούλους—ἰς Πανιών-
μιν] De XII. Ioniæ civitatibus fœderatis
octo tantum ad illud commune gen-
tis concilium suos hoc tempore misisse
videntur legatos, de re summa consul-
tatos: totidem enim tantum memo-
rantur cap. seq. quæ pro suis quæque
viribus naves adversus Persas instruxe-
runt. Præter istas in Πανιώνιον conve-
nire sueverant Ephesii, Colophonii,
Lebedii, et Clazomenii. Recenset istas
duodecim civitates Herod. lib. I. cap.
142., quæ de gentis nomine templum
Πανιώνιον dictum condiderint, cuius sui
generis alios nullos voluerint esse par-
ticipes: vide Clar. Wesseling. ad Dio-
dori lib. XV. cap. 49. Præter ceteros
τοῦ Πανιώνιου meminerunt Diogen.
Laërt. I. 40. Pausan. VII. (cap. 3. et
4.) p. 529. 532. Max. Tyr. XXVII.
2. vid. Append. Vatic. Prov. II. 43. et
IV. 11. VALCK.

8. ἰς Λάδην] Insulam Ladam, e regione
Mileti jacentem, Gronov. ad Arrian.
Ἀναβ. lib. I. 19. docte declaravit.
Wess.

CAP. VIII. 2. Αἰολίαν οἱ Λέσβον νήμην-
ται] Possessionem tandem recipiavit,
quod vi dejectum fuerat. Ferri non
possunt Αἰολίαι, ἔσσι τὴν Αἰολίδα γῆν νή-
μονται. Cui enim bono talis Æolen-
sium designatio? et cur nulli nomina-
tim Æolenses in sociorum catalogo?
Contra ea Φωκαίων δὲ εἶχοντο Λέσβου
νησὶ ἰβδομήποντα: quibus inconmoda
utique statio, ni reductum valeat. Ἄβο-
λικæ civitates aliæ in continente, insula-
res aliæ, et inter has Lesbos, lib. I.
151. Steph. Byz. in Αἰολία verissime,
λίγονται καὶ εἰ τὴν Λέσβον εἰσέντες Αἰ-
ολίαι. Cl. de Pauw, cuius par opinio,
fuisse olim quibusdam in schedis, ἔσσι
vel εἰ τὴν Λέσβον γῆν νήμονται, atque
inde corruptæ scripturæ natales arbi-
tratur. Wess.

5. καὶ Μουσόνιαι] Etsi ex Arch. lec-

tione numerus navium rotundetur, prava est; pejor Vallæ. Recurritur ad *διπτογραφίαν*, quam admittentes vulgatæ merito primas tribuunt. Facinus ego librarii censeo, corruptis *Μησίων* vocabulis offensi. WESS.

CAP. IX. 7. *ἰπλιγόμενοι συλλίζαντες*] Lene hoc; asperrimum atque aures stridule radens *ἰπλιγόμενοι ἱλιζαν συλλίζαντες*. Cur retinebimus illud insititium, quod suam in secururis (lin. 11.) sedem occupat? Exterminetur proinde Codicum imperio, qui continuo (lin. 9.) ad doctorum suspicionem iustissime *ἀρχίων*. Simile mendum in Aldo lib. I. 192. Rem supra exposuit lib. V. 37. WESS.

9. *καταλύντες τῶν ἀρχαίων*] *Τῶν ἀρχίων* vel absque Codicibus, sed certe recipi debuisset ab Arch. oblatum et a Valla. Infra c. 13. *Ἄβας* ab Aristagora *ἀπιστιέμετο τὴν ἀρχὴν, κατὰ πρὶν οἱ ἄλλοι τῆς Ἰωνίης τύραννος*: frequenter *τυραννίδος* et *ἀρχῆς κατάλυσις* memorantur. Perperam posita distinctio locum obscuravit Xenophontis 'Ελλ. V. p. 331, 7. sic ista vulgari debuerant: *τοὺς — βουλόμενοι Λακιδαιμόνιος τὴν πόλιν δουλεύει, ὥστε αὐτὸν τυραννῆν, τὴν τούτων ἀρχὴν ἰπτὰ μὲν τῶν φυγόντων ἤρκεσαν καταλῦσαι*. Similis accusativus non intellectus lib. VI. pag. 347, 17., peperit nobis additamentum, ni fallor, Xenophonteis interjectum ibid. v. 26—29. quo sine jactura careremus. VALCK.

13. *τοὺς γὰρ ἰαυτοῦ ἱκαστος*] Pulcre ita pro scriptoris consuetudine: iterum, cap. 10. *ἱκαστος ἰς τοὺς ἰαυτοῦ ἱκαγγιλήμιος*, sæpeque alias. (Vide vero Var. Lect. ed. S.) Quamquam autem *ἱμπερήσαι*, quod deinceps, (lin. 17.) de minantium sententia nihil deminuit; moveor præstantium MSS. præjudicio, ut *ἱμπερήσαι* contemtui ne sit: sive enim secururam brevi templorum conflagrationem velis, seu ea Atticorum sumas

forma, qua *ἱμπερήσαι*, monitoribus Grammaticis, Thoma M., Moeride, aliisque, vicem *παθήσαι* obit, minis accommodatum manebit. Vide lib. V. 105. WESS.

17. *οὔτε τὰ ἱερὰ οὔτε τὰ ἴδια ἱμπερήσαι*] Hoc an *ἱμπερήσαι* ex Med. præferendum sit, vix poterit constitui, quum utrumque sit ad normam veterum; quos imitatus Pausan. IV. p. 297., scripsit *σολήσεται δὲ οἱσι καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰς πατρίδας ἱμπερήσεται*. Alterius generis apud Aristophanem inveniuntur *ἱμπερήσεται, ἀποκαλύψονται, κηλεύονται, πιστλήσεται, ἱγγιγνέσεται, κηλέσονται, λελήσεται* postremum restituendum est in Nubib. v. 1310. et forsan in Eurip. Herc. Fur. v. 729. pro *γινώσεται*, nisi præferendum sit *διδῆσεται*. Hoc ubi Moeris adnotavit, plura dedit Cl. Pierson. p. 123 seq. Herodotus *τὰ ἱερὰ* et *τὰ ἴδια* similiter opponit c. 13. et lib. VIII. 109. ait, Persa *τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἴδια ἰς ὁμοίῳ ἰσοῖστο, ἱμπερᾶς*, etc. Deorum templa designans per *τὰ ἱερὰ*, per *τὰ ἴδια* non privatorum tantum ædes, sed quævis, templis aliisque locis sacris exceptis, ædificia civitatum præsertim publica, qualia veteribus *ταῖς ἱερῶς* opposita *οἷα* dicuntur. Plerumque quidem per *ἱερὰ* et *οἷα*, sacra et profana, intelliguntur apud veteres *χερέματα*: nonnunquam vero designantur et *οἰκοδομήματα*. Hæret in Isocratis Areopag. turpis menda p. 153. *π. τὴν δημοκρατίαν οὕτω κοσμήσαναι τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱερῶς καὶ ταῖς θυσίαις*: urbem vertit Wolf. exornatam templis et sacrificiis: emendandum esse *καὶ τοῖς οἷοις*, demonstrans hæc Harpocratonis in 'Οσιον: 'Ισοκράτης 'Αριστογαιτικῇ, *Καὶ τοῖς ἱερῶς καὶ τοῖς οἷοις*: istum locum H. Steph. ceterique dimiserant intactum. Eisdem quos Isocrates, sæpe laudat Demosthenes, qui Athenarum urbem templis exornaverant aliisque publicis

αἰσθησιν, velut in Olynth. III. p. 15.,
 δημίον μιν εἰσὶν οἰοδομήματα καὶ πάλ-
 λη ταῦτα καὶ τὰ αὐτὰ κατισχύουσιν
 ἡμῖν ἰσχύει, et pag. 101, 46. contr. An-
 drotion. p. 386, 24. quæ loca Ciceroni
 observabantur I. in Verr. c. 21. et Sal-
 lustio Bel. Cat. c. XII. ubi notat Jos.
 Wasse. VALCK.

20. λίγιστοι Ἰσθηδόνες] Laurentii, hæc
 eis damna dicite eventura, jure Paviu
 explodit. Persæ, minis uti defunge-
 rentur, volebant. Idem Raphellius ad
 Matth. c. v. 44. perspexit, scholiaste
 Thucydidis advocato, ad quem lib. I.
 27. præclara Cl. Wasse, tum quoque
 Des. Heraldus erudita disputatione
 contra Salmasium, Animadvers. ad Jus
 Attic. et Rom. lib. II. 15. WESS.

CAR. XI. 4. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς] Ad
 Homeri exemplum, quod Stephanus
 ostendit, Iliad. K'. 173. πάντισιν ἐπὶ
 ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς; pro quo Synes.
 de Regn. p. 21. B. νῦν γὰρ πάντες ἐπὶ ξυ-
 ροῦ ἴστανται ἀκμῆς. Itaque τῆς articu-
 lum, Poëtæ, Longino, codicibusque in-
 visum, delevi. Junge P. Burmann. in
 Phædri lib. V. 8, 1. WESS.

Ibid. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς] Pho-
 cænsis ista Dionysii Longinus in ex-
 emplum advocat hyperbati, sect. XII.
 4. monetque, ὥς μὴ δοκῇ ἰσχυμῖνα λί-
 γην, ἀλλ' ἡγαγασμῖνα, Herodotum in-
 vertisse dicendorum ordinem, quæ natu-
 rali suo situ sic secundum Longinum
 fuissent collocanda: Ὁ ἀνδρῶν ἰσχύς, νῦν
 παρὲς ἴσται ὁμῶν πότους ἰσχυμῖνα ἐπὶ
 ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἴχεται ὁμῶν τὰ πρῶτα.
 Homericum illud expresserunt
 Theognis v. 557. αἰδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ
 ἴστανται ἀκμῆς: et auctor Epigramm.
 Ἀκμῆς ἰσταντοῦν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶ-
 σαν, apud Plutarch. et Aristid. T. III.
 p. 648. (Vide Analect. Brunckii T. I.
 p. 133.) Sed hæc Herodoti, quæque
 sequuntur, ἢ ἵπαι ἰλιωθῆσαι ἢ δούλαιοι,
 Aristides imitatur in Themistocle T.

III. p. 805. ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ξυροῦ τῆς
 ἀκμῆς ἴσταντοί, (ἢ) ἵπαι τὴν Ἑλλάδα ἢ μὴ;
 id est εἰσθῆται ἢ ἀπολλίσθαι, ut recte Schol.
 explanat. Herodotei quoque Dionysii
 forte meminerat Livius dum ista Lo-
 crensem legatum Romæ dicentem fa-
 ciebat, lib. XXIX. 17. In discrimine
 est nunc humanum genus, utrum, vos,
 an Carthaginienses, principes orbis ter-
 rarum videat. Frequentatur in talibus
 ἀκμή. Demosth. p. 37, 56. ταῦτα —
 πρῶτισιν μιν ἰνὸν ποιεῖν, νῦν δὲ ἐπ' αὐτὴν ἡμῶν
 τὴν ἀκμῆν. Eurip. Phœn. v. 1088.
 Ἀκμῆν γ' ἐπ' αὐτὴν (ἤλθον.) Ionas suos
 docere voluit Dionysius, in novacula
 stantem occasionem esseprehendendam,
 cujus opportunitatem frustra quære-
 rent amissam; atque adeo, ὥς δὲ παρὲς
 οὐχὶ μίλλιν, ἄλλ' ἴσται ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκ-
 μῆς, Aristoph. Plut. v. 255. VALCK.

6. τάλαιπωρίας ἰδίνισθαι] Amplius
 hoc, quam receptum ex Medic. τάλαι-
 πωρίην δίκασθαι. Post pauca τειρεμῖνοι
 τάλαιπωρίῃσι, explicatque Longinus πό-
 τους ἰσχυμῖνα, nullo propterea merito
 vapulans. Quod ejus autem in schedis
 τάλαιπωρίας ἰδίνισθαι, id leviter aber-
 rat, nec mutari in prima editione τάλαι-
 πωρίας ἰδίνισθαι debuerat, super quo
 Zach. Pearce ad elegantissimum scrip-
 torem. WESS.

Ibid. ἢ μὴ βούλησθαι τάλαιπωρίην δί-
 κασθαι] Medicæ vulgatam olim lec-
 tionem præferrem, τάλαιπωρίας ἰδίνισ-
 θαι: hoc Herodotum est: paulo post
 Iones τειρεμῖνοι dicuntur τάλαιπωρίῃσι.
 ἰδίνισθαι Codices etiam adfirmant Lon-
 gini, cujus quod prima præfert Ed. τα-
 λαιπωρίαις ἰδίνισθαι, probari non debe-
 bat ut genuinum Za. Pearcio. Sen-
 tentia dicti satis est perspicua: molestias
 si velitis subire, labore vobis libertatem
 parabit: ut optima quævis et jucun-
 dissima non nisi primùm impensa ope-
 ra comparari solent: labor enim volup-
 tasque, dissimillima natura societate

quadam inter se naturali sunt juncti, ut vere scribit Livius V. 2. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παλ. I. p. 15. *οἷον τοῦ ζῆν ἄλλας ἡγμένας συμπίπτει*: sic ista legit Longin. κχνιη, 4. Dionys. Halic. T. II. p. 317, 23. *οὐδὲν γὰρ μεγάλων μικρῶν ἔστι πόνον ὄντων*. Forte non alibi lectum Musonii dictum nobis egregium servavit Gellius Noct. Att. XVI. 1. *Ἄν τι σπράγγη καλὸν μετὰ πόνου, ἢ μὲν πόνος εἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μέναι*: apte quadrant ista Herodoteia. VALCK.

12. *Θιὼν τὰ ἴσα κινῶντων*] Recurret simili in negotio c. 109. Diversius abit de officiorum justis vicibus hoc Alcibiadis τὰ ἴσα κίμων, τὰ ἴμωια ἀνταξιοῦνται, Thucyd. VI. 16. Porro πολλὰν ἱλασμένην (lin. 14.) nihil pravi habere, indicatum ad lib. V. 35. Wess.

14. *ἱλασμένην τε*] Nisi Codices etiam alii concinerent Med. revocarem *ἱλασμένην τε*. Mos veterum, quibus praeivit Herodotus, pro passivis interdum adhibentibus futura media, et ab aliis fuit affirmatus, et luculentis exemplis a Jo. Pierseuo ad Moer. (p. 13. et 367.) VALCK.

CAP. XII. 2. Quod hic legitur, *ἀνδρῶν ἱάκοντες ἐπὶ κίρας* (ut et cap. 14.) *τὰς νῆας*, id est, ἀλλήλους ἀκολουθούσας: id Thucydidi semper, ut puto, dicitur et Xenophonti ἐπὶ κίρας. Apud illum *πλωῦσαι* naves dicuntur ἐπὶ κίρας. lib. VI. c. 32. et 50. VIII. 104. *Ἀναχθίνας ἐπὶ κίρας* habet Xenoph. Ἑλλ. I. p. 264, 44. et hujus Herodoti simillimo loco VI. p. 343, 34. ubi Dionysii providentiam aemulatus Iphicrates exercendi gratia ἐπὶ κίρας ἦγε (et opponuntur ἡμεῖς ἐπὶ κίρας ἄγειν (τὰς νῆας) et ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν.) Vid. Grammaeus ad Schol. in Thucyd. p. 653. et Davis. ad Max. Tyx. (Dissert. XII. sect. 3.) p. 540. VALCK. — De formula ἐπὶ κίρας, quae Herodoto ἐπὶ κίρας est, conferri possunt quaedam Athen. XIII. 568. a. notavimus. Quae autem continue longa serie, alia

post aliam, incedunt naves; eodem levi facta conversione eodem longo ordine stant alia juxta aliam; ut apud Thucyd. VIII. 104. Atque ita apud Athen. XIII. 568. e. et f. et p. 569. b. *παύλας ἀφίξης ἐπὶ κίρας συναγμέναι* sunt longa serie alia juxta aliam stantes. Qui apud Nostrum (mox c. 14, 1.) *ἀνταξιοῦνται τὰς νῆας ἐπὶ κίρας*, eos mox navibus leviter conversis ex adverso navium hostilium stetisse intelligitur. Hoc loco, in quo versamur, Dionysius *ἀνδρῶν ἐπὶ κίρας τὰς νῆας*, binis longis ordinibus eduxisse naves videtur; quae, postquam in altum sunt evectae, levi facta utrimque conversione frontem fronti oppositam habebant: quo facto remiges in illo decursionis nauticae genere, qui *διέκπλους* vocatur, exercebantur; de quo consulti possunt Schol. ad Thucyd. I. 49. et quae ex Ernesti Indice Graecitatis Polybianae in nostrum Lexicon Polyb. p. 158. transtulimus. Apud Xenophontem Ἑλλ. I. 6, 22. Athenienses ad Arginusas aciem ita instruxerunt ut plures navium ordines alius post alium starent, (nempe non ἐπὶ κίρας, sed quod idem Xenoph. lib. VI. c. 18. ἐπὶ φάλαγγος dicit,) ne τῇ *διέκπλῳ* hostium daretur locus. S.

6. *δὲ ἡμίρας*] Reddi hoc non debebat quotidie; sed per totum diem, pro δὲ ἡμίρας ἡμέρας. Herodoto quoque scribitur δὲ ἡμίρας, I. 97. II. 173. et VII. 210. Sane tantum recte cepit Valla. Apud Athen. IV. p. 168. c. ait Amphib. Πίνουσι ἱάκοντες ἡμίρας δὲ ἡμίρας. Apud eundem lib. X. p. 417. c. Eubulus, *ἀνδρῶν ἀγόντων ἰσθίον δὲ ἡμίρας*: et lib. XI. p. 463. x. Ion Chius, *ἴσα δὲ νηυσὶς ἀνδράς*. Similiter adhibentur δὲ δὲ βίον, δὲ ἱπποπόδῳ, δὲ ἵπποις. Henrych. Δὲ ἵπποις, δὲ ἔλκον τοῦ ἵππου. Attigit hunc usum Casaubon. in Athen. VII. c. 1. (Animadverta. T. IV. nuper edit. p. 12.) VALCK. — Quod (lin. 4.) ait καὶ τοὺς

ἰσιβάται ἑπλύνει, commodè Schneiderus in Lexic. Crit. ἰπλίζων, h. l. intelligit exercere in armis. S.

8. *τιτρυμῖνοι*] Multum ab hujus effiacia *τιτρυμῖνοι* Arch. abest. Vide I. 22. II. 129. Appianus Bell. Civ. II. (c. 30.) p. 735. καὶ ἰσχυρίζοντο — τὴν στρατιὰν τοῦ Καίσαρος *τιτρυμῖνοι* τι πόνον καὶ χρέον: in quo tamen et Polybio sæpiusculè *τιτρυμῖνοι* et *τιτρυμῖνες*, ubi non oportuerat. (Loca vide in Lexico nostro Polybiano et in Indice Græcitatibus Appianæ indicata.) Jam τίνα δαιμόνιον παραβάντες (lin. 11.) ex poetâ, Quo numine læso, recte Portus; convenitque Heliodori extr. lib. VII. Ἄεθ. ἡμεῖς μιλήσει ταῦτα καὶ ὄρνεις, καὶ θιοῖς, τοῖς παραβαθῖσι. Wess.

10. *τάδε ἀναπύμπλαμιν*] Imitatus Pausan. in ἄδου, inquit, κατὰ ἀναπύμπλασιν, lib. X. (c. 28.) p. 867. Mox, *ἐκπλάσαντες* ἐν τοῦ νόου, (lin. 11.) supra fuit illustratum ad III. c. 155. In seqq. *ἰπυτρίφαντες* ἡμέας ἰωῦτοὺς ἔχομεν, (lin. 13.) Vallæ non intellectum, ponitur pro *ἰπυτρίφανιν* ἡμέας: ut I. 28. τοὺς σὺ δουλώσας ἔχεις: I. 37. ἀποκληῖσας ἔχεις: et aliquoties alibi. Similem usum attigi ad III. 87. VALCK.

CAP. XIII. 2. *παρ' Αἰάκιοις τοῦ Σουλωντος*, etc.] Nullum hic desideramus supplementum, ubi aptissime singula ad se invicem respondent: *παρ' Αἰάκιοις* — *κίονους* — *ἰδίκοντες τοὺς λόγους*: his ad evitandam obscuritatem more suo quædam interjecit, (Ante *κίονους*, l. 3. rectius delebitur comma, quod e superioribus editt. adhæsit.) Quod sequitur *κατιφαίνετο*, (lin. 7.) alibi neminem offenderet; sed, si variant Codices, scribi commodè poterit: *ἄμα δὲ καὶ ἱφαίνετο* (vel καὶ κατιφαίνει τό) σφί ἐῖναι ἄδύνατα, τὰ βασιλῆος πρῆγματα ὑπερβαλίσθαι: sicuti scripsit de Aristagora V. 124. πρὸς δὲ οἱ καὶ ἄδύνατα ἱφαίνετο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλίσθαι. Pro ἄδύνα-

τον, ἄδύνατα ponere solent Herod. et Thucyd. atque hoc nostro quoque cap. præbet margo Steph. (et codd. nonnulli.) Tum Samii præterea dicuntur (lin. 8.) εἰ ἱπιστάμενοι, ὡς εἰ καὶ τὸ παρὶν ναυτικὸν ὑπερβαλίσαι τοὺς Δαρεῖον, ἄλλο σφί παρίσται πιναπλήσιον: in his leniter corrigendum censeo τοῦ Δαρεῖου: opponuntur τὸ παρὶν τοῦ Δαρεῖου ναυτικόν, et τὸ παρὶσσίμενον: infelix prostat viri docti tentamen. Intelligebant facile perspicaciores, si forte nunc de Persis victoriam reportarent, illam non finem, sed causam majoris belli fore, quod suos postea docuit Themistocles apud Justin. II. 12. (τοῦ Δαρεῖου tenui, a Schæfero et Borh. ex Reiskii et Valck. conject. adscitum. Poterat et τὸ Δαρεῖου scribi. In Var. Lect. (ed. S.) monere debueram, τὸν Δαρεῖον legi in superioribus edd. omnibus et MSS. quoad quidem novimus. Vallæ tamen Latina præsentem *Darii classem* habent.) Samii tandem, videntes Ionas (lin. 11.) ἀρτυμένους εἶναι χρηστοὺς, ἐν κέρδει ἰπυκύνοντο περιπαῖσθαι τὰ εἰ ἱερὰ τὰ σφίσινα καὶ τὰ ἴδια. Miror cur τὰ ἱερὰ τὰ σφίσινα potius scripserit, quam τὰ σφίσινα ἴδια: bis alibi dixit τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἴδια. (At percommode τὰ σφίσινα. tam ad τὰ ἱερὰ quam ad τὰ ἴδια refertur.) Ex codd. restituetur ἀρτυμένους: vid. Wess. Diss. Herod. p. 187. Ne illud quidem spreverim, quod, Vallæ lectum, margo præbet Steph. εἰ δὲ Αἰάκης, παρ' οὗ τοὺς λόγους ἰδίκοντες (lin. 13.) οἱ Σάμιοι, πᾶσι μὲν ἦν Σουλωντος τοῦ Αἰάκιοις. De illo vid. ad lib. III. c. 139. VALCK.

5. οἱ Σάμιοι] Hæc duo si nusquam essent, uti post pauca (lin. 13.) in quibusdam Codicibus nimia liberalitate (immo vero satis opportune) sunt addita, scribereturque ἱρίοντες ὦν ἄμα μὲν, etc. tum ἰδίκοντες, ἄμα δὲ κατιφ., scabrum omne orationi deficeret. Ego tamen contra tabulas nihil innovo: inser-

τα οἱ Σάρμιν ὦν cursum sermonis turbant nonnihil, desideraruntque deinceps τοὺς λόγους. Hinc ἀνακάλυτον quoddam. (ab Herodoti quidem stylo non abhorrens.) Mox quoque (lin. 7. et 8.) πατεφαίνετο σφι, et εὖ τι πιστάμιναι, structuram dant haud omnibus communem, Nostro non insolitam. Vide supra, I. 19. Wess.

8. οἱ καὶ τὸ παρὶν ναυτικὸν ὑπερβαλίσαι-
το τὸν Δαρείον] Arbitror τὸν Δαρείον hinc amoliendum, adscitum fortasse ex lib. V. 124. ἀδύνατα ἱφαίνετο βασιλῆα Δαρείον ὑπερκαλίσθαι: aliorum certe si irit, nihil amplius inpediit: idem ut Pavius consequeretur, ὑπερβάλλετο τὸν Δαρείον scripsit, praesentem Graecorum classem, Darium superaturam, intelligens: at πει-
τασλήσειν, continuo succedens, Persicam sibi classem postulat, quintuplo majorem, si qua Graeci victores abissent, adfuturam. Lenior Reiskii ναυ-
τικὸν ὑπερκαλίσαιτο τοῦ Δαρείου medicina. Wess. — Confer superiorem Valckenarii adnotationem. S.

11. ἀρνημένους εἶναι χρηστὸς] Fre-
quens οὐ βουλομένους vim legitimo fecit, cui vindicias non negavi. Ἀρνεῖσθαι et οὐ βούλῃσθαι saepe tantundem valere, nemo ignorat: inde glossæ origo. Ἀ-
παρνημένους ποιεῖν offerent schedæ lib. VI. 69. Euripidesque, καὶ νῦν γε φημί, κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τίανον, Electr. v. 1057. Alia, olim producta, nunc non moror, consensione Cl. Wassei Indic. Thucyd. voce Κέρδος contentus. De Æace et Sylosonte (lin. 13.) vide lib. III. 139. Wess.

CAP. XIV. [1. ἀνήγον — τὰς νῆας
ἐπὶ κίρας] Vide ad cap. 12, 2. notata. S.]

8. πλὴν ἑνδεκα νῶν] Fallunt libri δέκα exhibentes, arguunturque Pausaniæ ver-
bis lib. VII. 10. ἐπὶ μὲν γὰρ Δαρείου —
Σαρμίν, πλὴν ἑνὸς τε καὶ δέκα ἀνδρῶν, τῶν
ἄλλων τριπλάζων τὸ ναυτικὸν τῶν Ἰώνων
προδόντων. Undecim enim viri, (quos

dicit Pausan.) totidem sunt navium præfecti. Quod deinceps in codicibus ἰδούκισ, (pro ἰδούκισ, lin. 10.) si καὶ σφίαις τῇ κοινῇ τῶν Σαρμ. ἰδούκισ legeretur et alia novam induerent formam, arripere posset: quam equidem novandi audaciam aversor. Wess.

CAP. XV. 7. μετ' ἐλίγων συμμάχων
μεμουσμένοι] Tale Thucydides μοιούδης
μετ' ἐλίγων τῶν ξυνδιαζάντων, lib. VI. 101.
nec Josephi diversum in Histor. Vitæ
c. 18., nequaquam ab Abreschio neglectum, quem ad Æschyli Pers. v. 736. in-
spice. Wess.

CAP. XVI. 6. ἰόντων τῇσι γυναῖξιν αὐτ.
Θεομοφορίων] Varias enumerans gentes
Jo. Meursius, quibus hoc festum fuerit muliebre, Ephesios omisit et Agrigentinos. Vide Polyæn. V. 1, 1. In
proximis, (lin. 8.) quam elisit vicina,
vox οὐδὲν ex Arch. et Valla potuerat re-
vocari: οὐτὶς παρακηπούσις ἔσται ἰχθὺς περὶ
τῶν Χίων οὐδὲν, ἰδόντες τι, etc. VALCK.—
Qui ex Arch. περὶ τῶν Χίων οὐδὲν malunt,
fidem Th. Galei sequuntur, sed fallacem: nam οὐδὲν schedæ istæ ignorant.
Bene vero (lin. 7.) ὡς ἰχθὺς, Cl. Gronov. ad Arriani Exp. Alex. lib. I. 14.
dudum tutius est. Wess.

CAP. XVII. 5. γαῖλους δὲ ἐν ταῦτα
καταδύσας] Non displiceret καταλύσας,
si naves exsolutas et dimissas indicare
posset: commoda tum acceptæ pecuniæ
mentio. Verum καταλύσας scribarum
lapsui debetur, qualis illis in verbis sæpe
obvius, atque ad Diodorum XIV. 49.
notatus. Dionysius Phocæensis si-
ve navigia illa meriserit, seu fregerit et
exarmarit, (utrumque enim καταδύειν
ambitu suo complectitur, indice Suida
ex Scholiis ad Thucyd. I. 54.) neu-
trum absolvisse videtur, nisi egesta prius
pecunia et interversa. Aliud qui hic
venantur, nimium suspicaces sunt.
Wess. — Nempe καταλύσας corrigendum
Reiskius censuerat. S.

Ibid. γαίλους — καταδύσαι] Vitiosa codicis est Arch. lectio καταλύσαι: qualis obtinet et apud Diodor. Sic. T. I. p. 426, 53. emendata a Clar. Wes-seling. Recte apud eundem legitur p. 480, 80. πολλὰς μὲν τῶν νῶν καταδύσαι: conf. p. 511, 30. 549, 60. et 550, 80. ubi distinguuntur ista duo, σμήρεις καταδύσαι, et ἀχρήστους ἰσχύσαι: prius eide[m] dicitur καταδύσασθαι, T. II. p. 29, 50. Καταδύσαι νῆας, prae[ter] ceteros frequentat Herodotus, γαίλους Φοινικίους etiam alibi commemorans; vid. Clar. Alberti ad Hesych. in voc. γαῖλοι. VALCK.

CAP. XVIII. [4. κατ' ἄκρης] Nota formula, Homero etiam et Thucydidi frequentata. Proprie, inde a summo vertice, a capite, ab arce; de urbe penitus omni ex parte capta ex expugnata: "cum enim caput et summities oppidi occupata est, (sic perspecte Sylburg. ad Etymolog. p. 494, 36.) de ceteris parum laboratur." Ista formulae origo manifeste respicitur apud Nostrum VI. 82, 12. Imperitorum Grammaticorum inventum est, κατ' ἄκρης vel κατ' ἄκρας; idem ac κατὰ πρῶτος sonare. Conf. Heynii Observ. ad Iliad. N. 772. Mox lin. 5. ἄσπερ συμπίπτειν τὸ πᾶθος, etc. proprie, ut quod accidit urbi, coinciderit, congruerit cum oraculi responso, in illam edito. S.

CAP. XIX. 3. τὴν δὲ περιπόλησιν] Male in Arch. divellitur. Phrynichus, Ἐκδοκὴ τὸ μὲν περιπόλησιν, ὅπως ὅπῃ Ἡρόδοτος εἰρηται, ὅστις ἐν ἰφιόμειδῃ: cujus promissi in Eclogis nulla nunc, nisi aberravi, vestigia. Est in Musa I. 186. VII. 5. et 171. et Plutarcho ex imitatione, ὁ δὲ περιπόλησιν λόγῳ τὸ βλασφημεῖν — ποιοῖμενος. Prave παραθήκη editur Malign. p. 855. n. Rectius Aristides T. II. p. 124. ejusque Scholiastes Oraculum Argivis editum infra refertur c. 77. WESS.

10. τοῦ δ' ἡμετέρου Διδύμου] Pinxi Δι-

δύμου, (majuscula littera initio vocis) uti par erat: nomen enim proprium, et loco in Διδύμοις, sicuti brevi post. Sophocles τὸν Ἀβαιοι ναὸν, Oed. Tyr. v. 919. ad eundem posuit modum. Interpretis erit aliis delubri cura gemellis, mutata sunt. De Persis crinitis (πομήταις, lin. 9. et 12.) post Brisson. docte Sam. Bochartus, Hieroz. Part. I. lib. III. 9. p. 816. WESS.

13. ἱερὸν δὲ τὸ ἐν Διδύμοις ὁ νῆος τε] Sic aliquoties apud Herod. ἱερὸν et νῆος distinguuntur. Thucyd. V. c. 18. τὸ δ' ἱερὸν καὶ τὸν ναὸν τὸν ἐν Δελφοῖς. In talibus veluti pars totius templi, τοῦ ἱεροῦ, consideratur ὁ ναὸς, et cella sive Dei sedes per τὸν ναὸν est intelligenda, atque id ipsum, quod vocant σημεῖον. Huc pertinet minus intellecta, quam tradit Ammonius, (p. 96.) vocum ναὸς et νῆος differentia, Poëtis certe non observata. Pollux excitat e tragedia deperdita, ἀγνὸν εἰς σημεῖον θιῶν: ubi locus ἵστα καθεύδουσαν (τοὺς θεοὺς) Σηπὸς dicitur: Eurip. Rhes. v. 501. εἰς Ἀδάντας σημεῖον Ἰωνυχὸς μολὼν Κλίφας ἀγαλμα. Lucian. in Amor. T. II. p. 412. Δίξαν οὖν ἔλθον τὸν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατέστη τοῦ σημεῖου περιήλθομεν: ante dixerat, εἶσα τοῦ ναὸς περιήλθομεν. In Excerptis ex Diodoro T. II. p. 568. τὸ παρὰ Δωδώνην μαντεύειν σολήτας, ἐνέσχεσι τὸ ἱερὸν πλὴν τοῦ σημεῖου: dici quoque potuisset πλὴν τοῦ ναοῦ. Idem dixit T. I. p. 18. θεύσαντας ἱερὸν — καὶ ναοὺς χρυσοῦς δύο: aureas istas pediculas templum, ni fallor, complectebatur. Lebonax in Protrept. p. 170, 37. ἱερὰ — χρυσοῦς ναοὶ καὶ βαρμεῖς καὶ ἀγάλμασι. Similiter apud Herod. IV. c. 108. ἱερὰ memorantur κατισκισμένα ἀγάλμασι τε καὶ βαρμεῖσι καὶ ναοῖς: et legitur lib. II. c. 170. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηναίων, θεοῦ τοῦ ναοῦ. Nonnulla dedit Clar. Duker. ad Thucyd. p. 291. Miser adeo quod legitur apud Philostr. Vit. Apoll. II. 20. ναὸν παρὰ τοῦ εὐρέχους

ἰδὲν φασιν, — καὶ πανταμέναντι τὴν ἱερὴν ἐν αὐτῇ. VALCK. — ἱερὴν, latiore sensu, (sicut εἰμυνος) tota intelligitur area deo consecrata simul cum aedibus sacris in illa exstructis. Νὰς est sedes deo sacra: a qua quum h. l. distinguatur oraculum, (exserte enim dicit ὁ θεός τε καὶ τὸ χρηστήριον,) intelligendum χρηστήριον fuerit interior sedis pars, cella et dei sedes, ubi responsa deus edebat. S.

14. εὐλαδίστα ἐπισίμωρατο] Variis locis Strabo a Xerxe incensum spoliatumque, Branchidis adjutoribus, ὄραculum perhibet; Callisthenem, opinor, in Gestis Alexandri rebus secutus, Geogr. lib. XVII. p. 1168. et XIV. p. 941. (p. 814. et 634. ed. Cas.) Curtii eodem tendit narratio lib. VII. 5. et Æliani apud Suid. in Βερρυχίδα. Quid illis fiet, verax si auctor Herodotus? Wess.

15. πολλὰ μὲν μνήμην — ἰσχυρόμην] Lib. I. c. 92. II. 159. Ceterum causam excidii Milesiorum Histæo soli Pausanias imputat lib. X. p. 882. ἐς τὴν ἀπώλειαν ἦλθον — Μιλήσιοι, διὰ τὸ ἐς τὰς ἰσχυρίας Ἑστιάειον πρίχμυον, καὶ ἰσχυρὰ ἄλλοι μὲν τῆς ἐν Ἰδωναῖς πόλεως, τότε δὲ ἵναμι Δαρείου σύμβουλον, ἄλλοι δὲ ἰσχυρήσαντες ἐς Ἰωνίαν: quæ, sic distinguenda, non bene cepit interpretes. Rectius dixisset Pausanias διὰ τὴν Ἑστιάειον ἀπώλειαν, sive, ut Tzetzes Chil. VII. v. 992. Δὲ Ἰωνταῖον Μίλῃων ἰσχυρήσαντες οἱ Ἰόνες. VALCK.

CAP. XX. 3. ἐν Ἀρπη πόλι] De urbe Ἀρπη, quam ad sinum Persicum sitam Milesiis Darius dedit incolendam, sit-ne eadem quæ dicitur Ὠπρι, lib. I. c. 189. nec-ne, docebit ὁ πόντος. VALCK. — Conspirant prorsus egregie Codd. in urbis nomine: Apostolius tamen Cent. XV. 59. περι σινὰ πόλιν Ἀρβην. Quam autem comparandam Gronovius ex lib. I. 189. monet Ὠπρι, ea in maculæ suspicione nulla: sedem illa habuit ad Tigrim, in Persicum sinum semet mersu-

rum, apud Strabon. XVI. p. 1074. (p. 739. ed. Cas.) Arrian. Exp. Alex. VII. 8. Audiatur Noster, ὁ δὲ Tigris παρὰ Ὠπρι πόλιν ῥίον ἐς τὴν Ἐρυθρὴν θάλασσαν ἰαδὲν: quibus eadem ferme, quæ hic de Ampe, nec omnino tamen. Ampe locatur ad sinum ejusque primordia, Opis nusquam. Tigris, si hæc in dextra ejus ripa, illa in sinistra fuerit, aut contra, potuit utramque præterlabi atque ita in mare se Rubrum in fundere. Ampen memini ab aliis silentio premi, quod tantæ MSS. consensioni non officit. Berkelio vero lapsum ad Stephani Ἀρπη condono. Wess.

[4. Τίγρης. Alibi Τίγρις scripi cum Schæf.: vide Adnot. ad V. 52, 21. Hic ex ejusdem Schæferi ed. 1. et 2. altera adhæsit scriptura, quam et alii omnes et editi et scripti (quod quidem sciam) libri h. l. tenent. S.]

6. τὰ δὲ Τριτάκια] Attigit Eustath. in Od. l. p. 365, 50. Ἡρόδοτος τὰς ἄκρας Ἀκρια οὐδισίρας φησὶ ἐν τῇ, οἱ μὲν εἶχον τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πῦλον, τὰ δὲ Τριτάκια Ἰδοσαν Καροί. Attici Herodoto quoque Τριτάκια, lib. I. c. 59. qui plerisque dicuntur Διόκρια, oppositi τοῖς Πιδιαῖς et τοῖς Παρκαῖς. Errorem Diog. Laërt. I. 58. (ubi scribi quoque debebat Πιδιαῖον) Marshamus jam correxit. Vid. Meursii Pisistr. c. 3. VALCK.

CAP. XXI. 2. οἱ Ἀδωνεῖ καὶ Σαῖδρον ἄκραι] Laum Lucania, Sybaritarum coloniam, signavit Strabo lib. VI. p. 388.; cui Scidrus vicina fortasse fuit, Stephano Byz. notis, ignota aliis: utramque Alex. Symm. Mazochius Collectaneo I. ad Tab. Heracleenses p. 503. examinavit. Ἀσιοντηρημίσι Sybaritas, urbis possessione privatos, spectat, ut quisque animadvertit: Ἀσιοντηρημίσι non indigemus. Ἡβηδὸν quod deinceps, optime Tan. Faber, Hem-

sterhusius, Lamb. Bos, Viri præclari, declaraverunt ad Luciani Timon. c. 37. Wss.

6. ἀλλήλοις ἐξινώθησαν] Amicitiae et mutui hospitii originem Athenæus lib. XII. p. 519. c. hanc ex Timæo descripsit: 'Εφόρου δ' οἱ Συβαρίται καὶ ἱμάτια Μιλησίων ἱρίων πωπομημία· ἀφ' ὧν δὴ καὶ φιλίαι ταῖς πόλεσιν ἰγίνοντο, ὡς ὁ Τιμαῖος ἱστορεῖ. Ex lanæ itaque Milesiæ usu et ejus commercio illa hospitalis familiaritas Sybaritis Milesiisque; quæ quidem Timæi significatio memoriam refricat legis Zaleuci, ἱμάτιον ἱσομηλίσιον maribus honestis prohibentis, et animadversionis Benteleianæ, vocabulum istud proscribentis, inque sophistas fraudatores ablegantis, Diss. de Epist. Phalar. p. 350., me pæne in partes abducto ad Diodori lib. XII. 21. ubi ea lex. Verum Herodoto et Timæo si sua fides, pars ejus observationis corruiet. Potuit profecto Zaleucus, sive ætate Pythagoram brevi anteverterit, quo superstitie Sybaris a Crotoniatis pessum data fuit, luxu dudum perdita, seu ejus fuerit discipulus, potuit, inquam, de Sybaritarum mollitie vestibibusque ex lana Milesia inaudire, et Locrensibus, non longe remotis, ἱμάτια ἱσομηλίσια, quippe hominum effeminatorum, prohibere. Alia in Benteleium nuper W. Warburton Legat. Mosaicæ lib. II. sect. 3. Wss.

10. ἰς δάκρυά τι ἵσται τὸ δίνεσθαι] Gloria instauratæ lectionis debetur Gronovio ex schedis Medic., quibus plures adstipulantur. Eadem olim in Longino sect. 24., nec latuit Tollium, quamquam menda in eo pertinax, monente Zach. Pearce. Mulctam Phrynicho Athenis irrogatam, ejusdemque Μιλήτου ἄλλων viri doctissimi ad Ælian. Var. XIII. 17. illustrarunt, præterque ceteros R. Benteleus de Epist. Phalar. p. 256. etc. Wss.—Longini codices tametsi diversissimam hinc lectionem exhibeant, mihi quoque Herodotea

scripsisse videtur Longinus prout vulgavit ex Med. Gronovius. Satis istam adfirmat lectionem exemplum vicinum ex Demosthene (p. 136, 29.) petittum, ἡ Πιλοπόνητος ἅπαντα διυστήσκει. Quid Athenis evenit Phrynicho, qui præter Herod. tradiderint, advocantur ad Ælian. Var. XIII. 17. VALCK.

CAP. XXII. 1. Σαμίωι δὲ τοῖσι τι ἔχουσι] Hoc saltem opinor liquere, quales plebi passim opponuntur, Samiorum ditiores designari. Divites sæpe quidem, Tragicis præsertim dicuntur ἔχοντες: aliis plene τὰ χρήματα, vel τὰς οὐσίας ἔχοντες, vel τὰ πτήματα. Diodorus Synop. apud Athen. VI. p. 239. κ. τοὺς ἐκ δουλοσύνης γεγονότας ἔχοντας οὐσίας: quibus mendose (olim) scriptis abusi sunt S. Petit. et ill. Ez. Spanhem. Mantinensium οἱ ἔχοντες τὰς οὐσίας memorantur Xenophonti Ἑλλ. V. p. 323, 27. Apud Pausan. III. p. 223. Xenias Eleus ἱκανότατα τῶν δόμων ἐν τοῖς τὰ χρήματα ἔχουσι. Tales ἰχθυηταὶ sunt Rhiano Stobei p. 54, 11. πτηματοῖκοι, Polybio, Diodoro, aliisque. Sed hoc sensu nusquam alibi legere me memini τὶ ἔχοντες: nusquam etiam, quantum recorder, Herodoto divites vocantur ἔχοντες. Suspicio itaque vocem hic latere Herodoteam, et, pro τοῖσι τι ἔχουσι, scribendum τοῖσι παχίσιν. Samiorum adeoque dicerentur οἱ παχίς, ut lib. V. c. 30. ἔξ Νάξου ἱφύγοντες ἄνδρες τῶν παχίων ὑπὸ τοῦ δήμου: V. 77. οἱ παχίς τῶν Καλιδίων: VI. 91. Αἰγυπτιῶν οἱ παχίς: et VII. 56. Attigerunt usum Herodoti Pollux III. 109. Portus, Des. Herald. ad Martial. IX. ep. 33. Küster. ad Aristoph. Eq. 1136. et G. Raphael. in Psalm. xxii. 30. Per Atticos si plebem Atticam significari voluit Suidas (voc. Παχίς), hos equidem crediderim τοὺς πλουσίους dixisse παχίς, non elegantiores Atticos; nam præterquam in comœdia vix invenietur apud Atticos hoc sensu παχίς. A-

ristoph. et alibi et in Pace v. 638. *Τῶν δὲ συμμάχων ἴσους τοὺς παχῦς καὶ πλουσίους.* Samiorum autem *οἱ παχῆς* propria velut adpellatione dicebantur *Γαμέραι*, sive *Γιωμέροι*, divites et agrorum possessores. Plutarch. in Quæst. Gr. p. 303. x. de Samiis agens, *τῶν γιωμέρων*, inquit, *ἔχοντων τὴν πολυσίαν*: ap. Thucyd. VIII. c. 21. Samiorum *ὁ δῆμος* remp. gerebat, καὶ τοῖς γιωμέροις *μετεδίδουσι* — *οὐδενός*, conf. c. 73. et Xenoph. 'ΕΛΛ. II. p. 269, 10. Notiores Syracusanorum sunt *Γαμέροι* ex ipso quoque Herod. VII. 155. Hesychio interprete, *οἱ ἀπὸ τῶν ἰγγυίων τιμημάτων τὰ κινὰ διώνοντες*, ab agrorum censu rempublicam administrantes. De his Syracusanorum optimatibus erudite notavit H. Vales. in Excerpta ex Diod. Sic. p. 549. VALCK.—Quod si *ταῖσι τὶ ἔχουσι* minus placebat, conjectare liceat nude *ταῖσι ἔχουσι* scripsisse auctorem, (collatis quæ ad Matth. XIII. 12. quum ab aliis, tum a Wetstenio congesta sunt:) vocluam *τι* autem e scholio accessisse. S.

10. *πρὸς δὲ Τυρσηνὶν τιτραμμῖν τῆς Σικελίης*] Cl. de Pauw *τῆς Ἰταλίας*, in qua utique Tyrrenia. Ut nunc Latina habent. consideranda verba, *τῆς δὲ Σικελίης πρὸς Τυρ. τιτραμμῖν*. Calactam Siciliæ Diodorus XII. 8. descripsit. WESS.—*τιτραμμῖν* corrigebat Reiskius. Nam "e vulgata, inquit, exiret, Tyrreniam esse partem Siciliæ." Ambigua quodammodo videri utique poterat vulgata scriptura: verumtamen Tyrreniam nemo in Sicilia erat quæsiturus. Quod paulo ante dixerat, *ἴσσι μὲν Σικελῶν*, id ambiguum erat; potuit enim Siculorum esse ea ora, nec tamen in ipsa Sicilia esse: itaque postquam dixit, *πρὸς δὲ Τυρσηνὶν τιτραμμῖν* (*ἀπὸ*), adjicit *τῆς Σικελίης*, quo declararetur esse ipsius Siciliæ oram. S.

CAP. XXIII. 2. *ἰγίνοντο ἐν Λαρκείῳ*
VOL. IV.

οἱ] Non erat, cur a Codd. dissentirem. (Vide Var. Lect. ed. S.) Scythæ, Zancleorum monarchi, (lin. 3.) memorabile nomen in Æliano Var. VIII. 17. ubi cel. Perizonius non alium arbitratur ac Scythen, Coorum tyrannum; cujus filius Cadmus, posita hereditaria tyrannide, socium se Samiis addidit, Zanclem occupantibus; quæ mihi quidem observatio videtur speciosior, quam verior. Obstat enim rei et temporis ordo. Conf. lib. VII. 163. etc. WESS.

5. *τότε ἰὼν διάφορος*] Pristinum *ἔσσε* clar. Reiskius *ἔσε* esse voluit; bene, ni MSS. potior esset scriptura. Iram Anaxilai in Zancleos etiam Pausanias memoravit lib. IV. 23. in tyranni Regini ætate insignite aberrans, sicuti post Ph. Cluverium Sicil. Ant. lib. I. p. 85. copiosius Ez. Spanhemius Diss. VIII. de Num. Præst. p. 554. commonstravit. WESS.

CAP. XXIV. 1. *ἐκ τῆς Ἰουκῆς*] Omissæ sunt in Med. Cod. voces *ἐκ τῆς*. Aut in suo codice mendose legit Ælianus *Ἰουκῆς*, aut erravit, quod suspicatur Perizonius, præcedentium inmemor, Var. Hist. VIII. cap. 17. quo de Scythæ hic tradita denarravit verbis etiam Herodoti plerisque servatis. In Herod. legisse videtur Steph. Byz. (c. 23, 16.) *ἐκ Ἰουκῆς πάλιν* et (h. l.) *ἐκ τῆς Ἰουκῆς*: *ἀπὸ τοῦ Ἰουκῆ*. *Ἰουκῆον* dixerunt alii: Cluverio Sic. Antiq. I. p. 230. omissa minor Platonis ex Hippia Mai. loca: p. 282. x. gloriatur Hippias, quantum brevi tempore confecerit pecuniæ *ἐξ ἰνός γε χωρίου πάλιν σμικροῦ Ἰουκῆ*. *ἐν Ἰουκῆ* legitur ibid. p. 284. b. Ridens Sophistæ stultitiam Socrates p. 283. c. *τοὺς μὲν Ἰουκῆων*, inquit, *οὕτως οἶός τε ἦσθα ἀμείνους ποιῆσαι*. Philostrate. in Hippia p. 495. *παρῶνός καὶ ἐς τὴν Ἰουκῆν ὅστε χρημάτων, τὸ δὲ πολίχνην τούτῳ Σικελιανῶν*: proxime ibi sequentibus vitium inest, quod ex Hippia forte tolli poterit Plato-

nis. VALCK.—In Var. Lect. (ed. S.) monere oblitus sum, in ed. Wess. quidem et superioribus, ut et plerisque in MSS., "Ινκος hic legi; codicem Arch. vero et Vallam 'Ινκου præferre, quos nos cum Schæf. et Borh. sumus secuti. S.

Ibid. in τῆς "Ινκος] Mihi certum videtur codicis Arch. et Vallæ in τῆς "Ινκου: ita supra: (c. 23, 16. ubi in ἱς "Ινκου consentiunt omnes:) ita Plato Hipp. Major. p. 282. et Philostratus Vit. Sophist. I. p. 495. in quo, τὸ δὲ πολίχνης τοῦτο Σικελοὶ εἰσι, οὓς ὁ Πλάτων, etc. scripserim: quemadmodum Epist. 33. p. 627. ἡ δὲ Ῥάβιννα Ἰταλοί. Neque hic obliviscor Steph. Byz. Ἡρόδοτος δὲ, scribentis in "Ινκουσ, "Ινκουτος αὐτὴν φησι, ἀπὸ τοῦ "Ινξ. Voluit "Ινκος, quod additum "Ινξ postulat. Jungitur porro, τοῖσι δὲ ἐσθάλθαι, error autem videtur, scripturæ videlicet in Codice, quo utebatur, Herodoti. Trahuntur aliorum ea, nulla (quæ et Cl. de Pauw opinio) necessitate. Bonum proin ἀπὸ τῆς "Ινκου, si τῆς "Ινκος ἐρτονεum. Illud autem Arch. in ταύτης πρὸς ἡν, etsi illaudabile, silentio non est prætermittendum, siquidem suo id in libro Ælianus invenisse videtur: neque enim aliunde, cum reliqua hinc sumpserit, Σαύθης ejus ἰ "Ινκίνας venit Var. VIII. 17. Alia cel. Jac. Perizonius. Wess.

10. ἀπειρητὶ — περιβαλλίατα] Servo hoc, non spretrurus περιβαλλίαντα, modo sic schedæ scriptitassent. (Vide Var. Lect. ed. S.) Atque ita quidem Samii Zanciam Siciliae, sive Messenen, sine gravi labore sibi occuparunt, in breve tamen tempus. Anaxilaus enim eosdem οὐ πολλῶν ὅσους urbis possessione evertit, Thucydide lib. VI. 5. teste. Wess.

CAP. XXV. 7.] Τῶν in τῇ νευμαχίῃ. Nil mutant libri: malim vero cum Reiskio εὐν in τῇ νευμ. sc. Ἰνλευψιν. S.

9. τὰς μὲν ἰθιλοντῇ] Requiri vocula videtur, quæ connectat ista cum præcedentibus, a syllaba forte præcedenti abscrupta: καὶ τὰς μὲν ἰθιλοντῇ τῶν παλίων ὑποκυψάσαι, τὰς δὲ ἀνάγκη προσηγάγεσθαι. In his optime vir Clar. vocem restituit Herodoteam ἰθιλοντῇ, quam, si per librariorum licuisset, sæpius forsitan Iegeremus, et V. 104. ubi variant Codd. Errat Galeus ad lib. I. c. 3. neque enim Græcis ἰθιλοντὸς magis fuit in usu quam ἀκοντός. Apud Suidam in Ἐθιλοντῇ, tertio Polybii loco, ἐπιτέξε τοῦ στρατιώματος ἰθιλοντῇ τοὺς ἀρίστους, accuratissimo Thucydidis more scribi quoque potuisset ἰθιλοντῇδόν. VALCK.

CAP. XXVI. 10. in πολίχνης εἰς Χίαν] Arbitror Πολίχνης oppidi proprium esse titulum in Chiorum insula. Tales Πολίχνη Troadis et Cretæ apud Ethnicographum, et Πολίχνη Siciliæ in Diodori XIII. 7. Wess.

CAP. XXVII. [1. Φίλιππὸς δὲ προσημαίνων] Potest impersonaliter positum intelligi verbum προσημαίνων, possis vero etiam ἰ Φίλιππὸς coll. I. 10. subintelligere. In bello σημαίνω, scil. ἡ σάλπιγξ, signum datur tuba. S.]

2. ἡ πόλις ἢ ἱερὸν multorum præsidio protegitur, injuria ejecta prior particula. Mox ὑπολαβὼν (lin. 6.) belle Gronov. non dissentiente D'Orville ad Charit. lib. III. 3. p. 269. (cf. Nostrum, mox I. 10. tum IV. 179, 6. VII. 170, 9. VIII. 118, 6.) Infra tamen lib. VIII. c. 115. ἐπιλαβὼν δὲ λαίμας τοῖς τοῖς στρατοῖς — ἰφθίμῃ, modo bene illud habebat. Wess.—Sic vero etiam frequenter sedulus Herodotei styli æmulator Appianus, cujus loca huc spectantia in Indice Græcitatibus Appianæ olim indicavimus. S.

18. in γόνυ τὴν πόλιν ἱθαλί] Non discrepat Appiani de Masinissa, τὴν Καρχηδονίαν δύνανται in γόνυ βαλὼν, Punic. p. 94. (c. 94. T. I. p. 434. nostræ ed.)

deque Casare ἄγρια ἴθνη—*is γόνυ βαλὼν*, Bell. Civ. II. p. 846. (c. 146. T. II. p. 378.) pro quo *is γόνυ ἔβριψε* III. p. 876. (c. 20. extr.) et *κλίνας is γόνυ* p. 885. (c. 30. p. 435, 2.) Neque sine cultu Basilius Seleuc. Miracul. S. Theclæ lib. II. 12. p. 168. καὶ εἰς γόνυ πεκλίνας μὴν αἱ ἐκκλησίαι, πεκλίνας δὲ πόλεις καὶ ἀγροὶ καὶ πόμαι καὶ οἶκα. Possem adstruere Basilium M. Epist. 301. p. 437. c. et præter ceteros Æschylum Pers. v. 933. sed exitus non foret. Præstat verbo monere, *παίσιμα* in securis (lin. 13.) unius Med. ductu inprudenter mutari. Wess.

11. *is γόνυ*, etc.] Auctor Etymol. M. in voc. Περσῆς p. 687, 30. 'Ἡρόδοτος, αἰτ, μεταφορικῶς χρησάμενος, εἰσι τὴν πόλιν εἰς γόνυ πιστῶν, τοῦτο δηλῶν ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἐσήγαγεν. Monstrat interpretatio, hic quoque primum scriptum ἱβαλι: alterum πιστῶν fluxit ex vicinis; in eundem enim sensum urbs dicitur *is γόνυ πιστῶν*. Nihil erat cur a Grammatico reprehenderetur Euphorion, qui de Baccho dixerit, *ισρήνξει τὴν Εὐρυμίδοντος πόλιν*: id est *κατίβαλι*, vel *ἐπὶ στόμα ἱβαλι*. Utrumque fuit in usu, et *ἐπὶ στόμα πιστῶν*, et *is γόνυ*. Venuste Ælian. Var. III. 17. Aristoteles, inquit, urbem patriam, οὐ, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, εἰς γόνυ πιστοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, αἰσθησέναι αὐθις: ubi notat Kühnius, memor etiam loci Herodoti. S. Johann. Chrys. in Epist. ad Innocentium T. III. p. 522. A. ὁ παρὼν ὑμῖν ἀγὼν πρόκειται ὡς ἐκκλησιῶν εἰς γόνυ κατισχυθεῶν. VALCK.

CAP. XXVIII. 6. *λιμαιοῦσης οἱ εὗς στρατιῆς*] Licet conspirent in vitiosa lectione Codices, pro *λιμαιοῦσης* restituerem *λιμαιοῦσης*, feliciter detectum a Reiskio et Heringa: hoc vicina postulant, alterum ferri nequit. VALCK.—Novandi de conjectura Herodoti orationem metus sæpe in superioribus co-

nantem conpescuit, justo fortasse gravior: at eo sum ingenio. Hic confidentior contra omnes libros verissimam doctissimorum virorum, Reiskii et Heringæ, correctionem recepi. In Lesbo nulla sane formido copias percellebat Histiaï: fame urgebat, quam pulsuri milites in continentem transeunt, messuri frumentum. Pariliter lib. VII. 25. *ἴνα μὴ λιμῆναι ἢ στρατιῇ*. Confer Adr. Heringæ Observ. Critic. c. 31. p. 277. Wess.—Simillimam mendam in Apolloni Bell. Civil. lib. II. c. 61. olim correximus. S.

CAP. XXIX. 2. *ἐν τῇ Μαλήνῃ*] Sit-ne Μαλήνη, an Μιγαλήνη vero congruentius, an in vulgata acquiescendum, neutiquam perspicio. Malo doctiorum hoc curis integrum relinquere; a Ματινῇ tamen, uti repositum memini, alienior: ea Mediæ regio lib. V. 52. Propius, situm si spectes, abest Καρήνη, (VII. 42.) sive, ut apud Plinium (V. xxx. 32.) et Stephan. Byz., Καρήνη. Wess.—Mox, pro 'Αταρνίτιδος, rectius 'Αταρνίτιδος diducta diphthongo scribetur, ut Borh. edidit. Sic sane gentile 'Αταρνίτης, c. 4, 2. hujus libri. S.

CAP. XXX. 1. *ἄχθη ἀγόμενος*] Melotus, Vir Cl. conjecerat in marginem sui libri *ἀπίχθη ἀγόμενος*, credo ob sequentia *ἀπίνετο ἀγόμενος*: quæ boni quidem commatos, sed edito et constanter probato non præjudicant. Nostri sunt *ἰόντες ἦσαν* c. 34. *φιύγων ἐκφυύγυ* lib. V. 95. *ἐλχισθαὶ οἰχομένους* VII. 220. etc. Wess.

2. *οὐτ' ἂν ἱσταὶ κατὰ οὐδὴν*] Ista nititur Historici suspicio ingenio clementi Darii Regis, beneficiorum semper memoris, et lege Persarum humanissima, cujus ille fuisse videtur observantissimus. Grave censi poterat Histiaï delictum, sed hoc facile redemisset ingenti benefacto, quo Regem olim et Persas e Scythia profugos mactaverat;

more suo gratus Darius lib. V. c. 11. beneficii meminerat in se collati: tandemque mortui honorificam quoque fecit mentionem, ὡς ἀνδρὶς μεγάλως ἰωῦσθαι τι καὶ Πέρσαις εὐεργίται. Egregiam Persarum legem merito collaudat Herod. I. 137. τὸ μὴ μῆς αἰνέειν ἱκανὰ μῆτις αὐτοῖς τὸν βασιλῆα μηδὲνα φοβέσθαι, etc. sed tum demum, λογισάμενοις ἢν εὐρίσκη πλῆν τι καὶ μίζω τὰ ἀδικήματα ἴόντα τῶν ὑπουργημάτων. Secundum hanc, ut puto, legem Teribazum absoluerunt Persæ judices apud Diod. Sic. XV. 11. atque ob eandem rationem, ejusdem Diodori, sive Ctesiae potius, Arbaces τῶν κινδύνων ἀπίλυσι τὸν βίβισεν, — φῆσας μίζοντας εἶναι τὰς ἐξ αὐτοῦ προεργισμένους εὐεργεσίας τῶν ὑστέρων ἀδικημάτων, lib. II. c. 28. Patriæ plus malorum attulisse, quam commodi, Lysandrum statuit Pausanias IX. p. 776. Πέρσαις τι ἰσόμενοι, καὶ δικάζων νόμῳ γὰρ τῷ ἰκίσιναι: id est, utrorumque instituta justa comparatione. Copiose Persicam legem explanat Aristides in Apolog. pro iv. viris, T. III. p. 419. Solitum autem Darium animo grato Græcorum etiam in se collata beneficia recordari documento sunt Democedes, Syloson, Coës, Histiaeus, alique. In Asiam traductos, quibus valde fuerat iratus, Eretrienses clementissime tractavit et Milesios: Herod. VI. 119. et 20. Sed magni animi documentum præbet egregium, undecunque tandem petitum, Ælianus Var. Hist. VI. 14. VALCK.

11. λούσαντάς τι καὶ περιστείλαντας εἶ] Hoc si plures exhibebunt Codices, mihi quoque placeret præ altero, forsitan interpretamento: neque εἶ nec εὐεργιστῶς legisse videtur Valla: εἶ περιστείλαι et καλῶς in talibus adhibentur. Hippias judicabat Platonis, T. III. pag. 291. D. κάλλιστοι εἶναι ἀνδρὶ πλουτοῦντι, parentes suos vita functos καλῶς περι-

στεύλιναι, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἐκγόνων καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι. Erit forsitan qui hic utrumque putet Herodoteum, περιστείλαντας εἶ, εὐεργιστῶς ἐκτεύλιναι θάψαι, atque a Jo. Tzetze hoc quoque lectum; qui hic narrata sequutus, ad illa sua quædam adjecit additamenta, Chil. III. v. 535—543. Τίλος, θαυρόντας περιστὰς τὴν κιθαλὴν ἱκίστην, τοῖς Πέρσαις λίγυ λούσαντας ἱστῶντας καταβάψαι, 'Ὡς εὐεργίται τῶν Περσῶν μεγάλως ὑπεργόμενοι. 'Ο Ξύλου παῖς 'Ηρόδοτος γράφει τὴν ἱστορίαν. Male interpret ibi dedit Oxyli: 'Ο Ξύλου scribendum, vel (potius) 'Ο Λύζου. VALCK.

CAP. XXXI. 6. σατηνίουσι] Vide CL. Valckenarium ad lib. III. 149. Nostri et Platonis studio frequens verbi ejus apud oratores Libanium, Polemonem, Himerium, atque alios est usus: amavit et Philo Jud. III. Vit. Mos. p. 690.; et in re Christiana, captisque Evangelii doctrina gentibus, Gregorius Naz., Jo. Chrysost., Proclus, ad cujus Orat. xx. pag. 550. pauca Vincent. Riccardus. Ego vero ἐπὶ τὴν νοτίαν διήκουσι, (lin. 7.) schedis et sententia jubentibus, reduxi: aliena enim viri Cel. monita. Persæ ab insulæ littore, quod maris Ægæi partem septemtrionalem spectabat, junctis consertisque manibus progressi fuerunt ad australe, cuncta incingentes, tum deinde omnia venantes et capientes, velut in sagena pisces. WESS.

CAP. XXXII. 2. τὰς ἰσημιλήσαντο] Postremam syllabam ex sequenti τοῖσι natam arbitror, et restituendum ante vulgatum ἰσημιλήσαν: alteram formam ut legitimam crederemus, exempla debuerant simillima proferri. In istis contra, (lin. 5.) vulgatis ex Med. ἰσίουσι ἀντὶ εἶναι ἰνὸρχιαις ἰνὸνύχους, vocula debet interponi, quam constans requirit Græcorum usus, ut legatur ἰχοῖναι ἀντὶ τοῦ εἶναι ἰνὸρχιαις ἰνὸνύχους: hoc vel uni-

eus docere poterat Herodoti locus VII. 170., ἀντὶ τοῦ εἶναι ἡσιώτας, ἡπιωτάτας (γινώσκειν) (At vide et ad h. I. et ad VII. 170, 15. Var. Lect. ed. S.) Ut nostro loco vulgatur ἀντὶ ἰσότητων, illic scribi quoque poterat ἀντὶ ἡσιωτῶν: qua forma loquendi Euripides usus est, Androm. v. 457., εἰ — Ναύτην ἴθκειν ἀντὶ χερσαίου: et Theocrit. V. 150. γινώσκων — Μιλάδης ἀντὶ Κομάδα. Verum alterum illud rarius requirit articulum, ἀντὶ τοῦ εἶναι ἰσότητας, ἰσότητους. Sic Thucyd. VII. 28., τῶν τε πάντων ἰσότης ἰσωντῶν ἰδίωτο ἢ πόλις, καὶ ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι φερόμενον κατίσση. Supra dederat eodem sensu Herod. c. 9. τοὺς παῖδας ἱστορίας ποιήσομεν: hæret et illic articulus in sua sede. Æschyl. Suppl. v. 305., Βοῦν τὸν γυναιῶν ἴθκειν Ἀργυρία Θιός. Aristoph. Θesm. 740., ἄρα δὲ γινώσκῃ ἢ πόλις. Herod. I. c. 103., νῦξ ἢ ἡμῖν ἰγνίται. Ab Herodoto scribi non potuit, quod legit in suo Cod. Thzon. Soph. vid. pag. 49. Progygmn. VALCK.

5. ἀντὶ εἶναι ἰσότητας] Accedo Gronovio, hæsitans non nihil ob ἰσότητας Arch., non utique malos. Reddibit similis discordia lib. VIII. 105., ubi tamen τῶν ἰσότητων Pass. et Ask. (vide ibi Var. Lect. ed. S.) Statim καλλίστους in Ask. ex scholio. (ni potius ex scribæ socordia.) Vide lib. IV. 180. Wxss.

9. ὡς Ἀνδῶν, δις δὲ ἰαξίης] Posterius, redditum lib. IV. 196., vim pati non debuerat: priora optime habent; namque error Arch. et Vallæ ex lib. I. 169. manifestissimus. Wxss.

CAP. XXXIII. 2. ἰσ' ἀριστέρᾳ] Male schedæ Arch. ἰσarisτέρᾳ junctim, sicuti ἰσίδξια pleræque. Non nescio in talibus variari, monueruntque præclari viri Duker. ad Thucyd. I. 24. et Hemsterh. in Epistola Dukeri Præfationi inserta. Noster (Homericæ Iliad. M'. 229. et N'. 675. more) lib. I. 51. ὁ μὲν — ἰκίετο ἰσ' ἰδξία ἰσιόντι, ὁ δὲ — ἰσ' ἀριστέρᾳ: et III.

90. ἀπὸ δὲ Ἑλλησποντίων τῶν ἰσ' ἰδξία ἰσ-
πλίοντι: tum lib. VII. 39. Apte ergo Ask., modo tonus vertatur; nam quæ ad lib. II. 39., alius sunt formæ. Wxss. — Conf. quæ ad Appiani Præfat. cap. 2. lin. 37. olim notavimus. S.

5. πόλις συχναί] Nolui tot Codicibus refragari; quamquam πόλις (quod pro συχναί habent alii,) ex prisco usu, in Musis citra jus demutato lib. II. 107. Cessaret, si quid in vocum adfini sono ingrati, ubi πόλις πόλις Ionum scriberetur more. Mox (lin. 7.) Σηλυβρίη origini apud Strabon. lib. VII. p. 491. c. (p. 319. a. ed. Cas.) propior et antiquior est. Lege Diodoro adposita lib. XIII. 65. et Leonclavium Hutchinsonumque ad Κυρ. Ἀναβ. Xenophontis lib. VII. p. 538. Wxss.

9. ὀχοντο ἀπολόντες] Optime Gronov. ; mox τὴν σφίγγην Eustathius itidem vidit. Statim Μισαμβρίην δῖκσαν dat ed. Genev. 1618. de conjectura, neque ea absurda. Vid. lib. II. 154.; Eustathius vulgati patronus est. Wxss.

12. τὰς καταλιχθείσας] Delectatur isto scriptor. Δυσχεύμετος δὲ αὐτὴ ἡ καταλιχθεῖσα πᾶσα χώρα, lib. IV. 28. In Porti penu plura. Itaque jure pristinam sedem recuperavit. Scripsi præterea (ibid.) Περιέκνησαν, originatione vocis apud Criticos ad Apollon. Rh. lib. II. 279. motus et Nostri consuetudine lib. IV. 14.; quæ deinceps (lin. 18.) Δασκυλίῳ desiderabat, quomodo III. 120. et 126. Wxss.

CAP. XXXIV. 4. τὴν Χερσόνησον ταύτην] Quod olim legebatur τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτην, non pulchra specie est, formatum ferme ex præcedentibus: ταύτης certe, uti cap. 40., oportuerat, voluitque Reiskius. Rectius MSS. quos duces optavi. Miltiaden Cypseli fil., Chersonesi conditorem, erudita disputatione Jan. Rutgersius illuminavit Var. Lect. I. 9. Marcellinus vero in Thu-

cydidis vita, Θερξίης καὶ Δόλοπος ἰσολόμενον πρὸς Ἀψινθίους, hac eadem in re, errans aut corruptus. Dolopes Thessalis fuere adfines; Dolonci Thraces, ut vere viri docti. Wess.

Ibid. ἔχον Δόλογκα Θρ. τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτης] Prouti legit Valla, ἔχον Δόλ. Θρ. τὴν Χερσονήσον ταύτην, sic scripsisse videtur Herod. Quæ de Doloncis sequuntur, Apsinthii tribuit Scholiastes in Aristidis Miltiadem T. III. pag. 278. Historiam veterem qui tradiderit, quando præter Herod. et Marcellinum in vita Thucyd. forte neminem habemus, ineditum Scholion ex Cod. MS. clar. Petri Burmanni Sec. non pigebit descripsisse: Δόλογκα καὶ Ἀψινθιοὶ ἰσὴν ὁμορα ποιῶσι τὸν Ἑλλάσποντον· οἱ δὲ Δόλογκα κατιστελείμουν τοὺς Ἀψινθίους. ἰσώτασιν οὖν Ἀψινθίοις τὸν θῆν, πῶς αὖ ἀπαλαγώσῃ τῶν κακῶν, ἔχρησεν αὐτοῖς, ὅτι τὸν πρῶτον ὑποδixόμενον ἡμᾶς Ἀθήνησιν αὐτὸν ἐκλήπον στήσαντι τύραννον. ἀκούσαντες τοῦτο αἱ Ἀψινθιοὶ ἤρξαντο περισσοτέρως τὰς πόλεις, καὶ εἰσὶν ἰδόντας αὐτοὺς εἰς Ἀθήνας ὑπεδίξαντο ὁ Μιλτιάδης· ἐκ τούτου οὖν ἔγνωσαν ὅτι ὁ χρησμὸς τοῦτον ὄλοι. ἵστα διελίχθησαν αὐτῷ περὶ τούτου· ὁ δ' οὐκ ἐβουλήθη, ἀλλὰ λίγην Ἀψινθίοις, ὅτι (ἔτι) πειμψάντες εἰς Πυθίαν μάθεται ἀκριβέστερον, εἰ περὶ ἡμοῦ λίγην ὁ χρησμὸς· πειμψάντων οὖν αὐτῶν λίγην, ὅτι καὶ περὶ αὐτοῦ λίγην. ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ πάλιν Ἀψινθίοις λίγην ὁ Μιλτιάδης, ὅτι ἰὰν κελύσῃ ἢ πόλιν γίνεσθαι· κελυσθήσῃ οὖν τῆς πόλεως, ἰγίνετο τύραννος. VALCK.

9. τὴν ἱερὴν ὁδὸν] Celeberrima sacra via, quæ Athenis Eleusinem ducebat, in Pausan. I. 36. et Athen. XIII. pag. 594. r. Hæc ea fortasse, qua Athenienses sacra et Pythicam pompam Delphos mittebant, memorata a Strabone IX. p. 646. c. (p. 422. c. ed. Cas.) Wess.

CAP. XXXV. 2. Pro eo quod olim aliis ex codd. edebatur ἀτὰρ ἰδυνάστυοι

εἰ καὶ Μιλτιάδης, commodè ἰδυνάστυοι εἰ corriggit Bothius.

5. Φιλαίου τοῦ Αἰαντος] Marcellino Φιλαιῆς ὁ Αἰαντος prave. Sine mendo in Plutarchi Solon. pag. 83. D. Φίλαιος καὶ Εὐρυστάκης, Aiantis filii, Attica civitate donati. Non equidem nescio, Φίλαιον εὖν Εὐρυστάκους atque adeo Aiantis nepotem perhiberi a Pausania I. 35., et Kühnium Φύλαιον malle: at illi obviam eunt, quos appellavi omnes; huic ΦΙΛΑΙΔΑΙ ex marmoribus, Plutarcho, Stephanoque inter Atticæ demos. Wess.

7. κατήμινοι ἐν τοῖσι προθύροις] Apud Marcellin. in vita Thucyd. pag. 2, 18. Dolonci Delphis ἰστανόντες περιέντευχον τῷ Μιλτιάδῃ πρὸ τῶν ὅρων καθιζομένων τῆς Ἀττικῆς: ex Herod. corrigendum censuit I. Rutgers. Var. Lect. I. c. 9. p. 32. πρὸ τῶν θυρῶν καθιζομένων τῆς αὐτοῦ οἰκίας. Sed ab Herodoto diversum Marcellinus iste sequutus est in his narrandis auctorem; neque adeo videtur absurda lectio vulgata; quum a finibus Atticæ non longe Miltiadis abfuerit villa, ἐν Λακιάδαις sita. VALCK.

CAP. XXXVI. 3. πάντα τὸν βουλόμενον μετίχυν] Non defuit Pisistrati consensus, cupide potentem et gratiosum virum amolientis, prætereaque copias et necessaria suppeditantis; quod narratibus apud Marcellinum accredo. Absurde mox (lin. 5.) καὶ ἴσκει τὴν χώραν. Ionibus ἴσκει non aliud atque erat, lib. VI. 133. VII. 119. Rediit ἴσκει, et redibit c. 47., ubi eadem macula. Wess.

5. ἀπειτίχισαι τὸν ἱσθμόν] Nonnunquam ἀπειτιχίζειν, eadem est potestate ac τιγχίζειν, sæpe diversiore; quam admirabiliter luci Hemsterhusius exposuit ad Luciani Nigrin. c. 23. Hic inculcatum ferri nequit. Miltiades, ducto a Cardia ad Pactyam muro, Apsinthios Chersonesi introitu prohibuit. Id ἀπειτιχίζειν, sive ut Diodorus διατίχίζειν, h. e. οἰκοδομεῖν διὰ τοῦ ἱσθμοῦ τιχέος, Nostri

dictione lib. VIII. 71. Opportune Xenophon ex ore Chersonitarum, *οἱ δ' ἐπεταυχισθῆναι ἐν Σαλαέσσῃ ἐν Σάλατταν*, de hoc isthmi jugo, Hist. Gr. lib. III. p. 487. n. ed. Steph. Addit elegantissimus scriptor, *ἐπεταυχισμένοι* sive murum a Dercyllida Spartano fuisse absolutum et Thracas aditu ad Chersonesum exclusos, sequente Diodoro XIV. 38. Consimiliter *ἐπεταυχίζου* in isthmo Pallenes muro intersepto Thucydides lib. I. 64., ab Harpocrate advocatus. Wess. — Denique apud Nostrium mox c. 37, 1. in *ἐπεταυχίαις* consentiunt libri omnes. S.

Ibid. *ἰστανίχισι τὸν ἰσθμὸν*] Paulo ante positae hæc proxima subdit Scholiastes Aristid. MS. *καὶ ποταμοῦ ὄντος τοῦ διερρίζοντος τοὺς Δολόγους καὶ τοὺς Ἀψινθίους ἰστανίχισιν αὐτὸν, ὅπως ἂν μὴ βλάπτουσιν οἱ Ἀψινθίοι παρὰ τῶν Δολόγων*: imo contra, secundum Herod. *ἵνα μὴ ἔχουσιν σφίρας* (Doloncos) οἱ Ἀψινθίοι *δηλίσσονται ἐσβάλλοντες ἐν τῇν χύμαν*. VALCK.

9. *στάδιον ἕξ τε καὶ τετράκοντα*] Jugis ejus latitudo in Xenophonte stadiorum XXXVII., in Scylace et Strabone Epit. lib. VII. fin. stadiorum XL. Longitudo vero a Cardia in Eleuntē, ubi longissima, stadiorum CD Scylaci: quæ in mensuris differentia utique non ampla. Wess.

CAP. XXXVII. 4. Quid sibi velit, *ἦν δὲ ὁ Μιλ.τ. Κρείσσῃ τῇ Λυδῇ ἐν γνῶμῃ γιγνοῦς*, mihi minus liquet. VALCK. — Quidni vero *ἐν γνῶμῃ γιγνοῦς* idem fuerit ac *γνώριμος*, notus et familiaris? S.

7. *πίστους τρέπον*] Diogenianus, Suidas, atque alii, *πίστῃς τρέπον*, parili sententia. Docte disputatur, eadem-ne *πίστῃς* et *πίσκη*? hanc pinum, illam picem Latinorum esse, Bod. a Stapel ad Theophrastum lib. III. 10. vehementer urget. Verior Cl. Salmasii sententia, *πίστῃς* et pinum non discrepare: nonnunquam quoque arborum eas voces,

sicuti in Homeri Vita, quæ Herodoto tribuitur, c. 20. clarissime, et in dicto, quod præ manibus est, commutari, Homonym. Hyl. latr. c. 65. Quæstio alia, an sola arborum pinus, sicubi excisa fuerit, non regerminet? A. Gellius et Eustath. eam negari, viderunt ægrius. Theophrastus de sua pinu, *πίσκη*, adusis eam radicibus *οὐκ ἀναβλαστάνει, τὴν πίσκην δὲ φασὶ τινες ἀναβλαστάνειν*. Quomodocunque hoc Croesi verbum et Herodoti professio accipiantur, de intentata minis occidione constat. Videndi viri doctissimi Kühnius et Perizonius ad Ælian. Var. VI. 13. Porro τὸ *στάδιον* (lin. 9.) si cui adblandiatur, similia succurrent lib. I. 78. II. 13. IV. 131. Wess.

11. *ὅτι πίστῃς μόνῃ διενδρίαν*] Unam solamque pinum arborum omnium casam nunquam denuo ex iisdem radicibus pullulare, parum vere dictum Herodoto Gellius docuerat Noct. Att. VIII. 4. Cum Herodoteis ista jam comparavit Jo. Kühn. ad Æliani Var. VI. 13. Hinc verba quædam excitat miraturque Eustath. in Iliad. A' p. 32, 16. VKLCA.

13. *πανώλιθρος*] Elegantius hoc et tritius, consensioneque Eustathii munitum. Sophocl. Elect. v. 1012. *πρὶν πανώλιθρους τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ἐλίσσεται*. Æschyl. VII. contr. Theb. v. 71. *μή μοι πόλιν γιγρυμώδην πανώλιθρον Ἐκθαμνίσῃσι*. Talium apud Tragicos uberrima messis. Wess.

CAP. XXXVIII. 4. *ὡς ὁ νόμος οἰκιστῇ*] Ista non debuerant ad mentem Vallæ a se invicem divelli, sic, ut puto, conjungenda: *καὶ οἱ τελευτήσαντι* — *θύουσιν, ὡς νόμος οἰκιστῇ*, nempe *θύουσι*. Idem esset, *ὡς νόμος ἤρωι θύουσιν*: vita functo sacra faciebant, ut mos est facere heroi. Scribi quoque potuit unico verbo, in talibus proprio: *καὶ οἱ τελευτήσαντι ἱεργίζουσιν*, vel *ἱετρίανουσιν*. Eodem Brasidam honore dignati Amphipolitani apud Thucyd. V. cap. XL *ὡς ἤρωι*

τι ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δίδωσιν ἀγῶνας καὶ ἰσθμίους θυσίας. Conf. ibi citatus ill. Ez. Spanhem. et Celeberr. Wesseling. ad Diodori T. I. p. 148. Pausanias II. p. 137. τῷ μὲν ὡς ἥρωϊ μετὰ ἥλιον δύναντα ἱναγίζουσιν, Εὐαμερίω δὲ ὡς Στῆν ὀφουσιν. VALCK.

10. ὑποθερμαίνοντες] Θερμουργουῶ, vocabulo Æschyli Eum. v. 563., quo de critici ad VII. contr. Theb. v. 609. Alibi in Musis ὑπομαργότερος, III. 29. 145. Propius adpropinquat Prisci, Excerpt. Legat Hoeschelii p. 36., de Hunnis in iram accensis, καὶ κατὰ μὲν ὑποθερμαίνονται ἰχαλίπαιον. — WESS.

CAP. XXXIX. 6. ἐν ἄλλῃ λόγῳ] Hoc ipso libro c. 103. Firmantur ergo disputata de λόγοις Λιβυκοῖσι lib. II. 161. Nefariam autem Cimonis cædem non multum ab obitu patris architectati fuerunt Pisistratidæ: unde minime mirum, Athenienses, multimodis tyrannos gravantes ac exosos, Miltiadæ abituro favisse. WESS.

8. εἴχι κατ' οἴκου] Revocarem ante Gronovium vulgatam lectionem, Vallæ quoque repertam, εἴχι κατ' οἴκου, domi sese continebat. Proxima (lin. 8.), τὸν ἀδελφεὸν Στῆσαγόρην δηλαδὴ ἰσιτιμίῳν, interpretatur *Valla*, in honorem videlicet Stesagoræ fratris. Sententia satis esset commoda, si verbo constaret ista significandi dos: mihi non violenta fore videretur correctio, si pro ἰσιτιμίῳν scriberetur ἴσι πινθίων: domi se continebat velut adhuc lugens fratrem Stesagoram; more scilicet antiquitus etiam recepto; quo in luctu recenti publico abstinebant. Ἐχυν, interdum idem ac μείνιν, sæpius adhibetur pro ἴναι. Κατὰ πόλιν notat in urbe: κατ' οἶκον, domi, apud Sophoclem Aj. v. 1040. Trach. 540. Philoct. 470. In ejusdem dramatis v. 22. σήμαιν', εἴτ' ἔχι Χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλῃ

κυρῷ. Plene Herod. III. 79. κατ' οἴκου ἐαυτοὺς οἱ μάχοι ἔχουσι τὴν ἡμέραν ταύτην. VALCK.

9. δηλαδὴ ἰσιτιμίῳν] In Vallæ olim Latinis in honorem videlicet fratris, sive ἰσιτιμίῳν disjunctim legentis, sive ἰσιτιμίῳν, ex communi ἰσιτιμίῳν, Ionum more: illi sane vocabulo amplioris honoris potestas adest apud Demosthenem, in Leptin. p. 292., certe in MSS. et Scholiis. Sophoclis ἰσιτίμια Elect. v. 917. Suidas τὰ ἐπὶ τιμῇ τινας γινόμενα explicavit. Paria etiam Reiskius. Quæ quidem si probamus, concinna reliqua. Miltiades mortuum fratrem honoris, sed simulati, caussa servabat domi; quo auditō Chersonesitæ frequentes convolant in consortione luctus novo principi gratificaturi. Placere tamen talia H. Stephano haud potuerunt, opinato, si ἰσιτιμίῳν extra labis culpam maneat, tantundem valere atque ulciscens, sive ultionem moliens. A Gronovio venit puniens. Neutrum admittit ὡς συλλυπηθησόμενοι (lin. 11.) manifesto quidpiam honori aut luctui conveniens in prægressis desiderans. Memini δηλαδὴ ἰσιτιμίῳν, videlicet jam jam contumulantium reponere, cui ὡς συλλυπηθησόμενοι recte aptatur. At sit in conjectura. WESS. — Tum IDEM, in Adhendis: “Elegans Gisb. Koenii con-jectatio sic verba ordinat et refingit, “εἴχι κατ' οἴκου, τὸν ἀδελφεὸν Στῆσαγόρην δηλαδὴ ἴσι τιμίῳν: domi se continebat, quasi fratrem Stesagoram adhuc “honorans. Jungit ex lib. IX. 24. “οἱ μὲν νυνὶ βάρβαροι — ἀποθανόντα ἴσι μὲν Μασίστον: quod tamen geminum “planeque adsimile non est.”

11. ἀπικθήμενοι ὡς συλλυπηθησόμενοι] Nempe πινθίων, lugenti, luctum certe simulanti, suum quoque verbis mærorem testificaturi, sive πινθίωντα παραμυθησόμενοι. Olim etiam ad Reges, viros principes, vel civitates, eum in finem

publicitus legati mittebantur. *Æschines* contr. Ctes. p. 88. 22. *ὑπάρχοντες* *πρὸς Κλεισθέτην ἐπὶ Φιλίππου θυγατρὶα χειροτονήσθαι, συναχθεῖσθαι* (ἅπ) *τῇ τοῦ Μελοτῶν βασιλείᾳ* (Ἀλιζάνδρου τελευτῇ. Funeris conf. *Alexandri* laudatio in *Aristid. T. I. p. 142.* *Dion Chrys. Or. XII. pag. 198. v. οὐδὲ πρὸς βασιαν ὑπάρχοντων συμμαχίαν, ἥτις ἐκ τῶν ὑπάρχοντων (ὑπάρχοντες legerim:) τῶν ἀπὸ γλώττης μόνον συναχθεῖσθαι, speciosam legationem aegritudinem non veram verbis saltem significantium: non cepit ista Morellus. Vid. *Livius XXIII. 5.* Idem in talibus significabant verba *συνάχθαι, συναλγεῖν, συμπεθεῖν, συμπαύειν, et συλλυπεῖσθαι.* Contra, vel ob victoriam reportatam, vel in alia re læta, legationes mittebantur quæ civitatum gaudium, sive verum seu fictum, nunciarent, *συνεθεῖσθαι* vel *συναχθεῖσθαι* τῇ νίκῃ, apud *Diodor. Sic. XVII. c. 48. et 113. aliosque. — Valck.**

CAP. XL. 2. ἄλλα τῶν κατιχόντων πηγμάτων χαλιπώτερον] *H. Stephani κατάλαβόντων* nusquam reperi, neque vulgate præstat. *Τὰ κατιχόντα πρήγματα*, quæ instant et præsentia urgent: qualia in *Miltiadæ* tyrannidis principio rerum ordinatio, captura *Chersonesitarum*, auxiliatorum dilectus, tum expeditio una cum *Dario* contra *Scythas*. Additum *εἴτε μὴ γὰρ ἐστὶ τούτων* propterea verbis erit c. 46. *δις τὴν δὲ ἐστὶ τούτων*, modo cetera, quod valde dubito, defendi queant. Calculis hic et consideratione nexus rerum utendum est. *Miltiades*, interfecto a *Pisistrati* filiis patre *Cimone*, in *Chersonesum* *Athenis* demigravit, c. 103. Itaque sub annum *Per. Jul. 4196.*, aut paullo citius, siquidem *Hipparchus Olymp. LXVI.*, *Per. Jul. 4198.* interamtus occubuit. *Hippias* tyrannidem reliquit invitus *Olymp. LXVII.*, *Per. Jul.*

4202., *Dario* *Babylonem* eopse tempore obsidente; qua post xx. menses expugnata rex sequente *Olympiade* in *Scythas* movet comite *Miltiade*, reversusque *Sardibus* agit *Per. Jul. anno 4206.*, in lib. V. 24. *Scythæ* *Nomades* post illam *Darii* expeditionem irritati in *Chersonesum* excurrunt, coguntque *Miltiaden* aliorum fugere. Hæc si vero non dissident, quid illis fiet *πῶς* μὴν *ἰληθῆς*, cum ante hos decem annos in *Chersoneso* tyrannum *Miltiades* egerit? quid *εἴτε μὴ γὰρ ἐστὶ τούτων*? Vide quæ consequuntur statim, *ταῦτα μὴ δὲ εἴτε μὴ ἐστὶ πρῶτον*. Ea si signant tres notatos annos, exitum non habent: si *Miltiadæ* reditum *Doloncorum* auxilio, exilium tyranni producant longissime, neque congruunt bene cum præfectura *maritima Otanis* lib. V. 25. Quomodo demum cunque intelligantur τὰ τότε μὴ κατιχόντα, alia esse nequeunt, quam quæ continuo succedunt. At hoc tum vide: *Miletus* a *Persis* funditus pessumdata est *Olymp. LXXI.*, *Per. Jul. 4218.*; altero post urbis eam calamitatem anno *Persica* classis insulas *Chium*, *Lesbum* et *Tenedum* occupavit c. 30. hujus *Musæ*: apud *Tenedum* *Phœnices* (horum autem classis *Persica*) agere ut acceperit *Miltiades*, convassatis quæ in promptu erant, et in naves inpositis, aufugit. Hæcne *εἴτε μὴ γὰρ ἐστὶ πρῶτον* τῶν τότε μὴ κατιχόντων dici recte possunt evenisse? Animadverto in omni illa temporum notatione maculas, quas equidem detergere sine membranarum adjumento neque audeo, neque volo. *Wess.*

[Fortasse vero haud ita magno molimine tolli hujus loci difficultates, omnisque ad liquidum poterunt deduci. Nempe τὰ κατιχόντα πρήγματα, ἃ τότε μὴ κατελάμβαν, (lin. 2. seq. et lin. 11.) res præsentēs quæ tunc eum occupa-

bant, (aut ei acciderunt) haud dubie eae res intelliguntur, de quibus Scriptor noster cap. 33., priusquam hanc digressionem de superiore Miltiade, primo Chersonesi tyranno, instituit, loqui coeperat, quas mox deinde cap. 41. exponere pergit. Quod lin. 4. ait, *εἰς τὴν Ἰταί᾽ εὐρώην*, id quidem, per se positum, poterat tertio post anno significare, sicut *διωρὶς Ἰταί᾽ εὐρώην*, cap. 46. 1. sed ex adjunctis h. l. facile adparet, tertio ante anno intelligi: quod ipsum quoque mox in fine hujus cap. diserte declaratur, *εἰς τὴν Ἰταί᾽ εὐρώην τῶν τότε μὴ κατεχόντων*. Quae ei tertio ante anno acciderunt, ea *χαλιπρότερα* fuerant, graviora, duriora, quam quae nunc. Nunc enim (ut cap. seq. narratur) Athenas cum omnibus suis opibus, per otium quinque triremibus impositis, ultro Athenas repetens, unam quidem navem amisit a Phoenicibus cum filio suo captam; sed nihil mali accidit filio, quem admodum etiam liberaliter rex Persarum excepit: tertio vero ante anno, Scythis Chersonesum invadentibus, fuga se proripere coactus erat, et in exsilio vitam agere. *Σκύθαις ἐκφυγόντι* vulgo editur; quae si vera scriptura, verbum *ἐκφυγόντι* non consueta alioqui notatione, ut cap. 38, 1. accipi debet; (nec enim hoc admodum grave erat, quod Scythas effugit:) sed *ἐκφυγόντι* h. l. idem atque simplex *φύγοντι* sonabit, ad Scytharum adventum e Chersoneso profugit, fuga salutem petere coactus est. Sed hac notatione rectius, ut mihi videtur, *ἴφιντι* scribunt codd. Arch. et Vind. quod etiam Valla suo in cod. reperisse videtur: atque eodem modo mox libri omnes, Herodoteo more, id verbum (lin. 6.) repetunt, *τοὺς αὖτε ἴφιντι*. Supersunt primora hujus cap. verba consideranda, *ὅσους δὲ δὲ Κίμωνος Μιλτιάδου πατρὶ μὲν ἱληλίδος ἐς τὴν Χίαν*. quae partim ad proxime praecedentem referuntur narrationem, partim ad sequentia transitum parant. Ibi δὲ particula, ut saepe apud Nostrum, idem fere ac *δὲ* aut *ἐν* valet, et hoc dicit Scriptor: Hic igitur Miltiades, Cimonia filius, novissimus vel postremus (ex Miltiadis τοῦ Κτιονῶς familia) in Chersonesum venerat; estque adeo hic illo posterior, nec cum superiore confundendus. S.

5. *εὐνοεγράθησαν καὶ ἡλασαν*] Quum se in unum conglobassent Scythae Nomades, ad hanc usque Chersonesum processerunt. Pro *κατεστράφησαν*, lib. I. c. 130. ex Codd. merito receptum *κατεστράφησαν*: hic forte solemnem sibi posuerat formam *εὐνοεγράθησαν*, et lib. II. c. 121. *ἐπεστράφησαν*: quod placuit Clar. Abresch. Dil. Thuc. p. 209. Ubi vulgatur *εστράφησαν*, hujus Ed. p. 286, 6. (IV. 12, 11. ubi vide Var. Lect. ed. S. et Adnot.) hujus generis prostant nonnulla; quaelia habet et Thucyd. semper tamen scribens *εὐνοεστράφησαν* et *καταεστράφησαν*. VALCKE. — Utralibet verbi forma uti licuerat Herodoto, et in vulgatam h. l. consentiunt libri; quorum spreto praescripto, *εὐνοεστράφησαν* ex Valcken. conject. edidit Borh. S.

[VI. 40. inculcandum censet post duo sequentia, et verbum *ἱληλίδος* non venerat intelligendum, sed redierat. S.]

CAP. XLI. 7. *τὴν δὲ οἱ πύμασθιν αὐτῶν πῶν κατέλινον*] Si genuinum est *κατέλινον*, pro simpliciter novator illud posuerit *ἔλινον*, ceperunt. Fortasse tamen scripserat *τὴν δὲ οἱ πύμασθιν αὐτῶν πῶν κατεῖχον διώκοντες οἱ Φοίνικες*: sive potius *κατεῖχον*: eo nempe sensu, quem tradit Harpocrat. in *Κατάγων τὰ ἄλκινα*, quemque H. Vales. explicuit p. 104. et 105. Sic Miltiadis istam navem insequuti Phoenices, non quidem mercibus sed onustam pecunia, in suum quendam portum averterint; quaecum captum Miltiadis

filium Metiochum ἀνάγωγος παρὰ Βασιλίας, δεικνύοντες χάριτα μεγάλαν παραθήσεσθαι: postremum hoc, exemplis undique oconductis, tractavit I. I. Wetsten. in Lucæ Act. Apost. xxiv. 27. conf. D'Orvill. in Charit. p. 409. VALCK.—Iterum refragantibus libris omnibus unam ex Valck. conjecturis arripuit Borh. Verbum παραινῶν capiendi, corripiendi notione supra positum vidimus c. 29, 9. Possis etiam auferendi, et abstrahendi notione accipere, ut V. 36, 14. S.

17. ἱστῶντες πάντες μὲν οὐδὲν Μητίοχος] De uno Metiocho Herodotus. At Marcellinus in Vit. Thucydidis liberos Miltiadæ eadem navi intercepta in hostium venisse potestatem adfirmat; imprudenter subjungens, ἀφίσταναι δ' ἐπὶ βασιλίας, εἰ γὰρ μὴ ψεύδονται Ἡρόδοτος. Quæ, malum; hæc suspicio, cui nullus in scriptore fundus? Wzs.—Ea tribuit Herodoto Marcellinus in vita Thucyd. quæ nusquam ille tradidit; nam primum navem captam scribit, in qua liberi fuerint Miltiadis; deinde, ἀφίσταναι δὲ, inquit, ἐπὶ βασιλίας, εἰ γὰρ μὴ Ἡρόδοτος ψεύδεται. De uno tantum loquitur Herod. librorum Miltiadis natu maximo Metiocho; hunc tradit variis commodis ornatum in Perside remansisse, atque ibi, uxore ducta, liberos procreasse: εἴκει, inquit, ἐὰν ἱς Πέρσας μετασπάρται: (lin. 20.) liberos, Valla, qui inter Persas censentur: scribi quoque potuisset, ἐὰν ἱς Πέρσας μετασπάρται. Κορμῖν apud veteres significabat etiam κάσσιον, et ἡ κάσις Κόρμος dicebatur: quibus curæ juventutis erat ἐνταλίσθαι, non Σωφρονιστῆσαι tantum, sed et Κορμητῆσαι vocabantur. Joh. Meursium in Att. Lect. II. c. 5. sequitur, ut sæpe, non nominatum S. Petitus in Leg. Att. p. 385. Eadem qua hic structura Herod. III. c. 91. ἱς τῶν Αἰγύπτου τοιούτων ἄνθρωποι (Cyrene et Barce) μετασπάρται: id est μετασπάρται ἦσαν. VALCK.

CAP. XLII. 1. οὐδὲν ἱς πλείον] Non obliviscor formulæ (π) πλείον et (ε) πλείον in N. Test. tabulis atque alibi sæpe obvia, et curam Perizonii ad Æliani Var. I. 30. meritis: hic ex Med. inculcatur nulla omissa. Noster lib. IX. 106. οὐδὲν ἱς πλείον ἱγίστερον εὐνοίας: et cap. 120. Wzs.—Duo loca, quæ respexit Vir doctissimus, sunt IX. 107, 18. et cap. 121, 4. ubi in ἱς πλείον conspirant quidem, quod sciam, hodie libri omnes, ac ferri id ipsum quoque poterat: sed, ut de formula (ε) πλείον aliorum taceam usum auctorum, (quos Werferus testatus est, in Var. Lect. (ed. S.) a nobis laudatus,) collatis Nostri locis II. 171, 3. V. 51, 16. 120, 5. et IX. 41, 1. intelligitur sperni non debuisse scripturam a probatis codicibus h. l. oblatam; sitque verisimile, in reliquis etiam duobus locis IX. 107. et 121. (ε) πλείον debuisse librarios. S.

2. ἱς νῆκος φέρον] Ἐς ὥκος φέρον Scladus, λαφύρα ex Hesychio interpretatus, navit: frustra, Homerus sæpe: etiam de bello infra, lib. VII. 158. Wzs.—ἱς νῆκος φέρον, ad inimicitias pertinens, ad bellum spectans. Opponuntur τὰ εἰρηνοῖα, in fine cap. S.

5. ἱς τῶν πλείων] Egregie sic Palmerius Gronoviusque. Haud præter librariorum indolem confusio πλείων et πολέμιον. Dedi exempla ad Diodori lib. XIV. 50, quibus accedat ex Polygono lib. V. c. 44, 1. Memnon βουλόμενος καταμαχεῖν τὰ μεγάλα τῶν πολέμιων καὶ τὰ πλάη τῶν ἐνικνούμενων: nam, τῶν πλείων fuisse primitus, vacat dubio. Scripsit (lin. 6.) ἵνα δουλώσῃ αὐτῷ, flagitante usu et probante H. Steph. Thes. T. I. p. 987. Habet Polybius lib. IV. 4. vocem et Suidas ex eo. Wzs.—Vide Var. Lect. (ed. S.) et quæ ad Polyb. IV. 4, 3. olim notavimus. Ut δούλις per o breve, quidni itidem δουλώσις recte scribatur? S.

“ qui natate nesciebant, illi propter hoc
 “ ipsum (vel solum) — fluctibus hau-
 “ riebantur: *οἱ δὲ*, scil. *ἡπίστατοι*, qui
 “ autem nare sciebant, illi tamen frigore
 “ exstinguebantur.” S.]

[¹⁷ CAP. XLV. 2. *Βρύγαι Θρήϊκας*] Quan-
 do lib. VII. c. 73. *Φρύγας* secundum
 Macedonas olim dicti traduntur *Βρύγας*
 vel *Βρίγας*, (vid. Holsten. ad Steph. in
Βρίγας) pendet ista scribendi diversitas
 a dialecto. Macedones *οὐδίστοις καὶ*
ἀρχαῖς λίξις τῇ Φ χρώται, ἀλλὰ τῇ Β,
 teste Heraclide ap. Eust. Od. κ'. p.
 391, 16. Habet Etymolog. p. 179, 17.
 ut Macedonia, *Βίλιπτοι*, *Βρύγας*, et *Βε-*
λακρόν. *Βάλακρον τὸν Νικάνορος*, (Vales.
 in Excerpta pag. 76.) Diodor. T. II.
 p. 275, 93. qui *Κισβαλῶν* forte dederat
 p. 351, 16. sicut p. 221, 26. *Βαλλήνην*
 et *Βαλληνηκὴν* Eustath. in Od. ι'. p. 340,
 21. In vicinis (lin. 4.) more suo scrip-
 serat forsitan Herod. *οὐ μίντοι οὐδὲ αὐτοὶ*
γὰρ δουλοσύνην δίδουσι πρὸς Περσίαν: qua
 forma loquendi lib. III. c. 19. *Καρχη-*
δόνιος, inquit, *οὕτω δουλοσύνην δίδουσι πρὸς*
Περσίαν: VII. 154. nulla istarum civi-
 tatum *πίθιον γὰρ δουλοσύνην πρὸς Ἰσπανίαν*
τίσσι: I. 159. *φινύγων θανάτου βίαιον πρὸς*
Περσίαν. Passivorum loco sæpe verba
 neutra, nonnunquam etiam nomina ad-
 hibita, sequuntur illorum structuram;
 in istis, violenta morte affici, atque in
 servitutem abduci, vocibus *θανάτου βίαιον*
 et *δουλοσύνης* significantur. Huc perti-
 nent Thucydidea, *ὧν ἐν ἀξιώματι ὑπὸ τῶν*
Ἑλλήνων, et *ὑπὸ τῶν ἀσπῶν*, p. 84, 75.
 p. 387, 66. (I. 130, VI. 15.) Euripid.
 Phœn. v. 365. *μή τις δόλος με πρὸς πα-*
τριῆσσι καὶ πατρί, ne a fratre dolose occi-
 dar; quæque pauca dantur similia.
 VALCK.

CAP. XLVI. 1. *Διωνύσιον δὲ ἦτορ του-*
εῖον] Rerum earum, quas descripsit.
 Est autem annus Olymp. LXXII. secun-
 dus, quo et Thasii in ordinem coacti et
 legati aquam et terram petiti missi

abierunt: namque *μετὰ δὲ τοῦτο* c. 48.
 huc referendum. Insequens annus pug-
 na celeberrimus est Marathonis, deci-
 mus ante Salaminiam victoriam apud
 Thucydid. I. 18. Wess.

8. *ἢ ἐν τῇ ἡπείρῳ καὶ ἀπὸ τῶν μεταλλ-*
ων] Vallæ Latina, ex continenti et
 metallis, neque hic, nec deinceps Cl. de
 Pauw se probare valuerunt: ex terra et
 metallis illi præstabilius; *ἡπείρου* voce,
 ut in Etymol. Suida et aliis, pro terra
 posita. Quam ego quidem notionem
 illi non detraho; de Herodoto, cujus in
 Musis frequentissimum vocabulum, ad-
 dubitans. Certum est, Thasios in Thra-
 ciæ adversa ora metalli foditias exercu-
 isse, agrosque arasse, ex Thucyd. I. 100.
 Liqueat insuper, insulam fuisse *ἰσθαππῶν*,
 Dionysii v. 523. indicio. (ubi *Θάσιος*,
Δημόκριτος ἀπὸ τῆς.) Mox (lin. 9.) *ἐν Σκαπ-*
τηνύλῃ Arch. accuratissime observationi
 Steph. Byz. congruit, et Lambino opi-
 tulator, Scaptesyram restituenti Lucra-
 tio, rejecta Scaptensula, cujus post Festum
 vindex Gifanius. At *Σκαπτήν ὕλην*
 priscorum plerique disjunctim malue-
 runt, quorum exempla ad Stephan. sti-
 pavit Holstenius, inmemor occupata
 fuisse a Paul. Leopardo, Emend. lib.
 VIII. 20. Vallam in his explicandis
 lapsam leniter (uti in more habet) cor-
 rigente. Wess.

12. *ἰούσι καρπῶν ἀτελείς*] Si forent
 tributorum immunes olim Laurentius,
 ac si *φόρον ἀτελείς* ob oculos habuisset;
 sicuti Appianus *Λυκίους φόρον ἀτελείς*
 Bell. Civil. lib. V. (c. 7.) p. 1077.
 Ego vero nusquam in schedis animad-
 verti, haud recusaturus, si vel in unis
 reperiretur. Laudato de Pauw *ἀτελής*
 imperfectus, et *καρπῶν ἀτελής* fructuum
 defecti copia intelliguntur. In Hesy-
 chio *Ἀτελής*, *ἰλλήπις*, cujusmodi spa-
 dones aut alia parte manci: *καρπῶν*
ἀτελής eodem posse modo dici, non-
 dum, ut credam, adducor. In lib. I.

192. τῶν ἄλλων ἰούσαι ἀτελείαι, de vicis, a tributorum pensione, nisi quod canibus cibum praeberent, liberia. An ergo παρῶν ἀτελείαι, quod ad fructuum proventus attinet, a tributo immunibus? Quod et Abreschio placuisse, animadverto. WESS.

Ibid. ἰούσαι παρῶν ἀτελείαι.] Valla: si Thasii forent immunes tributorum: in tributi vicem terrae proventus, fruges, sed vinum in primis generosissimum Persae videntur a Thasiis accepisse; qui propterea, ut ἀτελείαι φέρον alii, sic dici potuerunt παρῶν ἀτελείαι. Thasi-
orum aurifodinas ex Herod. memorat Eustath. ad Dionys. v. 517. Meminerunt earumdem Thucyd. I. 100. Marcellin. in vita Thuc. p. 3. et Zenob. Cent. IV. Prov. 34. Neque agrorum fertilitate motus, neque iniquae divitiis, Archilochus Thasum in suis saepe carminibus habuit despiciatui, quod e diversis liquet illorum fragmentis apud Athen. XII. p. 523. D. Eustath. in Iliad. ™. p. 616, 46. Plutarch. de Exil. p. 604. B. qui, Ἀρχίλοχος, inquit, τῆς Θάσου τὰ καρποφύλα καὶ οἰνωμένα παρῶν, διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον διέβαλε τὴν νῆσον. VALCK.—Et frumenti copia abundabat Thasus, et vinum quoque in primis celebre Thasium erat. Sed videntur et fertiles Thasi-
orum agri et vineta in opposita continente (ἐν ἡπείρῃ) maxime fuisse; nempe in Thraciae ora, quae Thasi-
orum fuit: qui quum fructuum nomine ex ea regione perceptorum nec Thracum regibus nec Persis vectigal ullum aut tributum penderent, ἰούσαι παρῶν ἀτελείαι, ad reditus, quos ex metallis percipiebant, insignis quotannis cumulus ex agrorum istorum vinetorumque proventus illis accedebat. S.

CAP. XLVII. 3. ἐπὶ τοῦ Θάσου τοῦ-
του] Ex more scriptoris, stabilita dili-
gentia Cel. Gronovii ad lib. IV. 45.

(ubi frequens obtinet ille usus praepositionis ἐπὶ, praeterea ad IV. 107, 2. 184, 16. VII. 58, 14. 61, 16. et 74, 2. provocavit Gronov.) De Phoenicibus et Thaso nonnulla lib. II. 44. Poterunt autem τὰ μέταλλα Φοινικᾶ, (lin. 5. ubi cf. Var. Lect. ed. S.) si quae necessitas, et Φοινικᾶ pingi, uti saepe in Strabone πύλαι Φοινικικαί, apud Athen. γὰρ οὗτοι Φοινικῆς, qui tamen XII. p. 538. D. παρῶν καὶ Φοινικᾶ χρυσουῖα junxit. (Sed ibi φοινικᾶ de colore, non de populo.) ἐν πύλαις Φοινικᾶ Polemo Or. II. p. 16. ed. H. Steph. παυδία Φοινικᾶ Dio Cass. Ecl. XLVI. Accedat Συρία Φοινίκη Diodori lib. XIX. 93. et Punicum bellum. WESS.

CAP. XLVIII. 7. νῆες τε μακρᾶς, καὶ ἰσπαγωγὰς πλοῖα] Hic quidem ad Ammonii mentem distinguit νῆες, longas naves, et τὰ στεργυγύλα πλοῖα. Sunt enim hic νῆες sive νῆες, στρατιώτικαὶ et ἰσπαγωγαί: πλοῖα vero, quae equos vehent. Lib. VII. c. 1. jussi sunt parare νῆες τε, καὶ ἵππους, καὶ εἶπον, καὶ πλοῖα: haec scilicet εἰς ἵππους καὶ εἶπον: atque adeo νῆες τε, καὶ πλοῖα ἰσπαγωγὰ καὶ στεργυγύλα. Neque sane bellicas et longas naves πλοῖα dixit; sed hippagogas, etiam ἰσπαγωγὰς νῆας, (vid. Gronov. ad init. libri VII.) et onerarias cum commeatu εἰς εἶτα νῆας, VII. c. 21. (In eandem sententiam disputaverat Gronov. l. c.) Haec firmant Dukeri sententiam ad Thucyd. VI. 43. Apud Ammon. in Aristotelis loco Alexander Molossus (accitus ab Tarentinis in Italiam, Livio VIII. 24.) ἐξέταλιναι ναυὰ μὴν στανικαῖ-
δικα, πλοῖα δὲ συχοῖς ἰσπαγωγὰς καὶ στεργυγύλας: postremum, procul dubio mendosum, tentavit Clar. D'Orvill. in Charit. p. 674. sed a vulgata nimium abit vox στεργυγύλας: mihi restituendum videtur, ἰσπαγωγὰς καὶ φερτηγύλας: naves onerarias, φερτηγύλα πλοῖα dixerunt Thucyd. p. 434, 60. (VI. 88.)

Xenoph. V. 'ΕΛΛ. p. 320, 37. aliique. VALCK.

CAP. XLIX. 7. *ἐπὶ σφίσι ἐπὶ χόντας*] Confer dicta lib. I. 80. (At ibi diversior verbi *ἐπὶ χόν* usus.) Æginetæ maris hoc tempore erant domini, *ὡς ἀποκαταστάσαντες*, Eusebio et Syncello testibus. Id præter alia ussit Athenienses, ansamque dedit augendæ, quæ toti deinceps præsidio fuit Græciæ, classi, consentientibus Herodoto VII. 144. et Thucydide I. 14. WESS.

Ibid. *ἐπὶ σφίσι ἐπὶ χόντας*] Quod olim vulgabatur, id dedisse videtur Herodotus, *ἐπὶ σφίσι χόντας*, lectum Eustathio in Od. ε'. p. 683, 21. ubi Homericum *τί μοι ἐπὶ χόν*; interpretatus, *τί παρ' ἐμοῦ χόν*, 'Ἡρόδοτος δὲ, inquit, *διαλαλῶντως φησὶν, ἐπὶ σφίσι χόντας τοὺς Αἰγινήτας*: alia dedit in Illad. χ'. p. 1355, 46. Eustathium sequitur H. Steph. in Prolegom. p. 736. (de Herod. voc. et loq. form.) Sunt et Herodotæ tmeses, *μετὰ δὲ βουλύσαι*, p. 387, 5. (VII. 12, 8.) *ἀπὸ πάντα τὰ χρέματα ἔργον*, p. 434, 41. (VII. 164, 15.) etc. VALCK.—Equidem, *ἐπὶ χόντας* ex scholio irrepsisse suspicatus, adeoque *χόντας* revocans, nullam hic tmesin vidi, sed simplex verbum suo nomine legitime positum judicavi ea notione, ut, quemadmodum *χόν* *ἐς* *τὸν* vel *ἐς* *τὴν* ad aliquid vel ad aliquem spectare, pertinere, tendere, frequenter apud Nostrum significat, sic *χόν* *ἐπὶ* *τὴν*, adversus aliquem tendere intelligatur. S.

CAP. L. 1. *Κλειμένης*, etc.] Quæ de Spartanorum rege, Æginetas adgresso, eadem Pausanias lib. III. c. 4. WESS.—In insulam Æginam venisse quidem dicitur Cleomenes: sed a Crio aliisque impeditus facere (quod voluerat) non potuit; quod jam nunc, demarato nondum ejecto, fecisse dicitur Pausaniæ lib. III. p. 212. VALCK.

10. *ἐξ ἰστροπέλης τῆς Δημαρήτου*] Erat

in Latinis ex epistola. Maluerant de mandato alii, Portus et ante eum Stephanus; qui quidem dissensus in re longe hinc remota momenti non magni: his tamen calculum adposui lib. IV. 10. WESS.

11. *ἔπειτα τὸν Κριόν, ὃς ἐστὶ ἐν τῷ αἰνῷ*] Suspicio Æginetam istum Crium luctatorem fuisse, quem Simonides carmine memoraverit. Ad Aristoph. Nub. v. 1359. *ἔπειτα Σιμωνίδου μίλος, τὸν κριόν ὡς ἐπὶ χόν*, ista leguntur in Schol. *ταῦτα δὲ μίλος Σιμωνίδου καὶ 'Εσθίου, 'Επὶ χόν ὁ κριόν* — *ἦν δὲ παλαιστῆς Αἰγινήτης*: forte scribendum, *Σιμωνίδου ἐξ ἰστροπέλης*: ut verba, *'Επὶ χόν ὁ Κριόν οὐκ ἀνιπνύει, ἰλθὼν εἰς δῖον ἀγλᾶν* (i. *ἐς ἀγλαῖαν* *δρῶν*) *Διὸς σίμνος*, ut ista verba fuerint in Crium Æginetam Simonidis, alludentis ad arietem *πιπτοῦμενον*. Acerbo joco Herodoti Cleomenes, cum Ægineta sibi nomen esse dixisset *Κριόν*, *ἦν οὐκ*, aiebat, *καταχάλλου, ὃ κριόν, τὰ πείρα, ὡς συνιστάμενος μεγάλην παρῶν*. Jam nunc tu, velut vir gregis, arata tua fac cornua, quibus possis luctari adversus magnum malum, quod tibi imminet. Paulo inconsideratus negaverat Ægineta, Cleomenem *οὐδὲν ἄξιον χαίροντα Αἰγινήτιον*: dictum indignatus, ex *Κριόν* nomine captat hominis irridendi Rex Spartanus occasionem; atque ea dicit, quæ in veri nominis arietem petulantiozem, *κριόν ἀνιπνύμενον*, dici poterant, cujus protervia, brevi refutaretur. Ne Cicero quidem abstinere se potuit, quin C. Verri, homini sane pessimo, ex ipso nomine verris crearet interdum invidiam, II. in Verr. c. 78. Videtis Verrutium? videtis primas literas integras? videtis extremam partem nominis, caudam illam Verris tanquam in luto demersam esse in litura? Sic IV. in Verr. c. 25. ut hic nomen suum (verris) comprobavit, sic ille cognomen (frugi.) Siculos dicentes facit c. 43. in labores Herculis

non minus hunc immanissimum verem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere. Multo minus patienter legi poterunt frigidi Plautini joci, Bacchid. II. 3. v. 50. Menæchm. II. 2. v. 38. Trucul. I. 1. v. 58. quem rejicit versum tanquam spurium G. Canter. Nov. Lect. VII. 10. nisi sit in scena prolatus, quid sibi vellet Comicus, a plebe non potuit intelligi. Cicero Philipp. XI. c. 6. C. Annium Cimbrum, Lysidici filium, Lysidicum ipsum Græco verbo, quoniam omnia jura dissolvit. Unicum licet de hoc genere, mirabar tamen in Livio, quod Scipionem facit dicentem, Atrium Umbrium semilixam nominis etiam abominandi ducem, lib. XXVIII. c. 28. Apud recentiores inprimis Græcos hujus generis reperiuntur plurima. VALCK.— De accentu, quo nomen Æginetæ illius hominis notavimus, in Var. Lect. (ed. S.) dictum est. S.

CAP. LII. 1. ὁμολογούντες οὐδὲν ποιῆσαι] Quem innuat, Tyrtaeum-ne an alium, haud memini. Cum poeta isto plerique Græcorum faciunt: Xenophon tamen in Agesil. p. 72. ed. Hutch. eumque secutus Plutarchus, domum, quam Aristodemus Spartæ erexerit, habent. WESS.— At non unum aliquem ex poetis hic innuit Herodotus: sed nullum ex poetis ea in re, de qua hic agitur, adsentiri ait Lacedæmoniis; adeoque famæ apud Spartanos vulgatæ opponit veterum Poëtarum auctoritatem, quorum nempe carminibus aliqui memoria rerum superioribus temporibus gestarum certissima ratione ad posterum propagari existimatur. S.

2. τοῦ Κλειδάριου] Τοῦ Κλειδήμου dum hic scribendum putabat Meurs. de Regno Lac. c. 6. non recordabatur, apud ipsum Herod. constanter scribi Κλειδάριου, VII. 204. VIII. 131. Sequi potius debuerat Fr. Sylburgii judicium,

Æliano quoque nomen restituentis Κλειδάριου, ad Pausan. Lacon. p. 246. Inde facile fluxerunt formæ minus sinceræ Κλειδάριου, et Κλειδάριου. Spartani Μειδάριου nomen male in Μειδάριου transierat apud Thucyd. p. 228. 56. alterum satis commendat notissimum Μειδάριος: eandem habent vim nomina Laconica Κλεινίμαχος et Κλειδάριος. Non filios tantum, sed patrem quoque Aristodemum Spartam tenuisse statuit et qui dicitur Xenophon in Encom. Agesil. p. 72. Διάσθω τις τὰς δυνάεις αὐτοῦ· ἐκείνῳ γὰρ ἂν τις ἴτι ταύτας ἐκείνας εἴποι, ἄσπις Ἀριστοδήμου ὁ Ἡρακλείδης ὅτι κατ' ἥλθε λαβὼν ἐπιστήσαστο: ubi notat Hutchins. VALCK.

6. Ἀργίην] Errorem excusare ab hac scriptura discrepantes nequeunt: stabilitur matronæ nomen omnium consensus: quin fuerunt, qui Pindaro Ἀργεΐδαις inculcabant Isth. Od. VII. 21. μητρόθεν appellatos, διὰ τὸ Ἀργίαν ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναῖκα, quamquam frustra illi. Addita hic majorum series sororem ostendit Theræ, quem περιόμιον, ut Spartæ dicebant, sive tutorem pupillorum Eurysthenis et Proclis vidimus lib. IV. c. 147. WESS.

13. Ἰων ἰόντων] In horum medio positum ἀμφοτέρων, tantopere damnatum, neque utile, expunxi. Nexa quæ adhaerent, varie tentata fuerunt, præcipue ἢ καὶ πρὸ τούτου. (ibid.) Puto indicari, nihilo magis quam antea potuisse, uter natu prior esset, discernere, et μᾶλλον ad sententiam adsciscendum. Convenit ex lib. VII. c. 189. ὡς ἱμάθων αὐξόμενον τὸν χειμῶνα, ἢ καὶ πρὸ τούτου, ἰόντων: quodque in c. 139. ejusdem Polymniæ; nam πρὸ τοῦ non differt. Malunt porro docti viri (lin. 16.) οὐ βουλαρίην δὲ, restituta negante particula; quibus si adjutrices adessent schedæ, fortasse adsentirer: nunc intercedo. WESS.— Vide quæ paullo post notamus. S.

13. ἢ καὶ πρὸς τούτου] Hac saltem in sede voces istæ, si sunt Herodotæ, commodam vix admittunt interpretationem: aptius forsan hære viderentur istis, quæ paulo leguntur superius, sic intersertæ: ἰσθόοντα δὲ τὸν Ἀριστίδημον τὰ τίνα, (ἢ καὶ πρὸς τούτου,) οὐδὲν τιλιντῆν. Est et in proximis (lin. 16.) structura minus expedita: mea sententia lenius ista fluere hunc in modum scripta: ἰδυίαν μὲν (καὶ τὸ πάρετα λίγυνσαι ταῦτα,) βουλευμένην δὲ εἰς αὐτὸς ἀμφότεροι γυνίσκω βασιλῆς: scientem quidem, tametsi valide negaret geminos se inter noscere: λίγυνσαι ταῦτα, nempe οὐδὲ αὐτὴν διαγινώσκουσιν. VALCK.

[Ad ἢ καὶ πρὸς τούτου nec h. l. nec VII. 189, 8. aut VII. 139, 15. adsciscendæ ad sententiam cum Wesselingio particulæ μάλλον locus est. Nec tam incommode, quam Valckenavio visum erat, hac in sede locatæ istæ voces mihi videntur. Præcedentia verba satis indicant, missos fuisse probatos nonnullos viros, qui inspicere pueros, viderentque uter illorum natu esset major. Hi igitur, postquam illos inspexerunt, nec per se cognoscere natu majorem potuerunt, quum ambo inter se similes et æquales (eadem corporis specie, robore et statura) reperissent; tum vero, aut jam antea etiam, matrem interrogarunt. Nec vero etiam, cur sequentia sollicitarentur verba, satis causæ erat. Ista, ἰδυίαν μὲν καὶ τὸ πάρετα λίγυναι ταῦτα, in Latina quidem versione eandem in sententiam reddidi, quam Gronovius his verbis expresserat, etsi optime nosset illa aperire, quasi infinitivus λίγυναι ab ἰδυίαν penderet. Rectius vero λίγυναι ταῦτα ad superiora, οὐδὲ αὐτὴν φάναι διαγινώσκουσιν, referetur: hoc illam (nempe, nec se inter noscere natu majorem) dixisse, quum quidem vel maxime nosset, sed cuperet, etc. τὸ πάρετα, abundante τὸ articulo,

VOL. IV.

vel maxime, quam maxime, ut I. 71, 5. III. 104, 14. VII. 16, 24. S.]

20. τὸν γιραίτιον] Præstantia Med. Cod. et conspirantium meritis fertur laudibus; quæ tamen sæpe modum excedunt. Περιβύτιον eorum scholion est, defensione indignum. An, quæso, γιραίτιος postulabit, uni adfuisse præ altero γίρας? Quid fiet ergo tot Xenophontis aliorumque dictis, in quis γιραίτιος ætate senior et amplius nihil? Wxss.

38. τὸν πάντα χρόνον τοῦ ζῆς ἀλλήλοις] Ἀδρίαν, in schedis repertum nullis, cur retinerem? Rixarum et discordiæ, animos fratrum disjurgentis, Pausanias testis accedit, διδομεὶ δὲ ἔντις, διάφοροι τὰ μάχιστα ἦσαν, Lacon. c. 1. p. 205. Sunt quoque Eurysthenidarum et Proclidarum dissensionis in Musis et aliorum commentarii sempiterna monumenta. Wxss.

39. τοὺς ἀπὸ τούτων γινεμένους ἀσπύτας] Non repugnat quod scribit Livius XL. 8. sociabilem consortionem inter binos Lacedæmoniorum Reges salutarem per multa secula ipsis fuisse patriæque. Nam, privatim sæpius adversarii duo Reges Lacedæmoniorum, unanimes conspirabant in publicæ rei commodis juvandis; aut etiam inter se laudabiliter certabant περὶ τοῦ ἐπὶ τοῖς πλῖν ἀγαθῶ τὴν πατρίδα ἰσχυρίσασθαι, ut Aristides loquitur Herodoti VIII. 79. Neque noluit Lycurgus concordem talem discordiam in civitate sua locum habere. Plutarch. T. I. p. 598. c. "Εὐκριν ὁ Λακωνικὸς νομοθῆτης ὑπὸ τῆς ἀρετῆς ἰμβαλεῖν εἰς τὴν πολιτείαν τὸ φιλότιμον καὶ φιλότιμον. Conf. T. II. pag. 232. c. 813. a. et Melanthii dictum de civitate Attica, p. 20. c. VALCK.

CAR. LIII. 2. τὰς δὲ κατὰ τὰ λογίμια, etc.] Gronovius bene, cui rescribi nihil debuisset, ultima hujus capituli ver-

P

ba clamant. Est quoque periculosior sequentibus admota manus. Equidem addidi ex scriptis γὰρ δὲ, cetera bonæ notæ arbitratus. Pendet sermo ex ἰγὺ γράφω, quæ, si repetantur in ὡς εἰσι "Ελλήνεις, nescio quid jure desideretur: nam Σιῶν ἀπείντος a Valla versum a Deo genitum non laudo. Patrem mortalem Perseo Scriptor negat; μίχρι Περσείας, usque ad Perseum, non altius, adscendens, ut ait. Vere ergo τοῦ Σιῶν ἀπείντος, Deo in seriem non relato. WESS.—Peropportune vero κατὰ ταῦτὰ λεγόμεναι dedit noster cod. F. Superiora, ait Herodotus, soli Lacedæmonii dicunt: (conf. c. 52, 1. ibique notata:) nunc ea referam, inquit, quæ eodem modo Græci dicunt, id est, in quibus reliqui Græci Lacedæmonii adsentiuntur. Quod autem verba illa (lin. 5.) ὡς εἰσι "Ελλήνεις ab illis ἰγὺ γράφω pendere ait Vir doctissimus, id mihi secus videtur. Arcte profecto coherent ἀποδεικνυμένους ὡς εἰσι "Ελλήνεις. Itaque participia καταλιγόμενους et ἀποδεικνυμένους tamquam Græco more pro infinitivis posita cum Valla et Gron. equidem accepi. S.

10. ἰσθηταί μοι] Sic melius. Εἰρίσται multitudinis est, sicuti lib. VII. 96. Persei origo Ægyptia tangitur, lib. II. 91., a qua suggillanda cavere sibi noluit Plutarchus. At unde Danaus et Lynceus, si non ex Ægypto? Ceteros consulto tacitos habuit. WESS.

Ibid. ἀπὸ δὲ Δανιᾶς τῆς "Αφροδίτης] Hæc et sequentia quædam, alio quam invenerat ordine collocata, Plutarch. exhibet, de Herod. Malign. p. 857. x. Οἱ δὲ Δαριῶν, φησὶν, ἡγεμόνεις φαίνονται ἐν Αἰγύπτῳ ἰθαγενεῖς ἰόντες καταλίγοντες (leg. καταλίγοντες) τοὺς αἰῶνα Δανιᾶς καὶ "Αφροδίτης πατρίδας: quæ prorsus obscuravit interpres. Ad Herodotea Plutarchus, τὸν "Εσραφον, inquit, καὶ τὸν "Ιω, καὶ τὸν "Ιασον, καὶ τὸν "Αργον ὅλους ἀφ᾽ ἑνὸς. Epaphum in Ægypto natum omittere

potuerat; Ionem, Iasum, et Argum Herodoteæ narrationi merito opposuit; neque enim hos Ægyptios origine dixerunt Græci, qui posteros Epaphi, atque adeo majores Acrisii, fatentur Ægyptios esse ἰθαγενεῖς, Libyen, Belum, Danaum et Ægyptum, Lyncea. Sed vituperare potius debuit Plutarch. quos habuit Herodotus auctores, non quid ipse sentiat, sed tradens quid Græci de his fabulari sueverint: hoc non in fine tantum capitis, sed et initio, significavit; ubi, Ταῦτα δὲ, inquit, κατὰ τὰ λεγόμενα ὅτι "Ελλήνων ἰγὺ γράφω, vel γράψω: ut I. c. 95. κατὰ ταῦτα γράψω. Quid sibi velit τοῦ Σιῶν ἀπείντος (lin. 4.) mihi quidem non liquet. VALCK.

CAP. LIV. 4. Περσέϊ οὐδὲν] De Persarum sententia si venerint quæ libro VII. 61. scribit, Perseum videlicet Danaë et Jovis fuisse filium, creasseque ex Andromeda Persen, unde Persicæ genti nomen; in matre patreque Græcos inter et Persas fuerit concordia, de avo lis et progenitoribus; quos una cum Acrisio a consanguinitate Persei si secluserint Persæ, Danaë Assyriæ aut Persicæ erit stirpis. WESS.

CAP. LV. 2. καὶ ὅ, τι ἀποδείξαι] Reiskius ὅτι optime disparavit. In regni successionem διαδίδχσθαι et ἰνδίδχσθαι sedem habent: ἀποδείχσθαι, in rerum actu. Οἱ μὲν γὰρ Κῆρες οὐδὲν λαμπρὸν ἔργον ἀποδείξαντες, lib. I. 174. sæpissimeque alias. WESS.

CAP. LVI. 2. Διὸς τι Λακεδαιμόνιος] Sæpe quidem Lacedæmonis, Jovis filii, sed hujus Jovis, Λακεδαιμόνιος dicti, nusquam alibi factam invenit Meursius mentionem; et sane mirum est, si Jovem coluerint Λακεδαιμόνιοι, kunc non ut Deum ἀρχαγίαν habitum sæpiusque commemoratum. Coluisse Lacedæmonios "Αγαμέμνονα Δία variorum contra constat testimoniis docuitque Meurs. Misc. Lacon. I. c. 4. Suspiciatur Ca-

saub. in Athen. III. cap. 21. (Animadv. T. II. nuperæ edit. p. 175 seq.) dictum Jovem Ἀγαμέμνονα Spartanis, ut ἀρίσταρχον a Simonide; Agamemnone certe nomen antiquius ἰαθιτειῶς de Deorum rege potuit usurpari, et vera adpellationis ratio Lycophronem ceterosque latere. Athen. III. p. 99. α. Σιμωνίδης ὁ πεινητὴς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν ἔξην ἀγωνίσταον. Dedit ibi plura Casaubonus. Ἀγιστάον, inferum Jovem, attingit Bentley ad Callim. in Lav. Pall. v. 130. Ubi vulgatur in Hesych. Ἀρίστ' ἀρχὰ μία, Simonideum forte dederat Ἀρίσταρχον, Δία. Asopii vocabant Ἄσκαπιον Φιλέλαον, teste Pausan. III. p. 267. Ἀλιξιν, τὸν Ἡρακλῆα, Coi, Aristid. I. p. 62. Τηλίμαχος, ἡ Ἀρετιμὸς dicitur in Luciani Lexiph. II. p. 335. Habet istius generis nonnulla Aristoph. Ἰω. v. 164. Θισμ. v. 811. Ἀσ. v. 554. VALCK.

5. αὐτὸν ἐν τῇ θῆναι ἐνίχισθαι] Omissa sæpius, additur in legibus interdum Atticis præpositio; velut apud Demosth. contr. Aristocr. p. 408, 54. apud Andocid. p. 12, 36. τὸν βουλεύσαντα ἐν τῇ αὐτῇ ἐνίχισθαι καὶ τὸν τῇ χειρὶ ἐργασάμενον. Unde corrigendus Antiphon, p. 143, 19. ut, pro μήτε χειρὶ ἀράμενον, scribatur μήτε χειρὶ ἐργασάμενον, conf. Lysias pag. 18. et Markland. VALCK.—De formula εἰ δὲ μὴ (ibid. ubi εἰ δὲ absque negatione expectasset aliquis) vide Vigeri Idiot. VIII. vi. 9, ibique Zeun. Scilicet, ubi in præcedente membro nulla est negatio, ibi εἰ δὲ μὴ sin minus significat; si in præc. membro negatio est, εἰ δὲ μὴ positive intelligitur, sin, si quis id fecerit. Sic in Evang. Matth. ix. 17. Confer Indicem nostrum Græcitatibus Epictetæ, pag. 301. S.

6. ἑκατὸν δὲ ἑνδρας λογάδας ἐπὶ στρατῶς] In delectorum virorum numero conspiratur in schedis. Trecentos alii regi stipatores custodesque circumpo-

nunt: Agidem sane οἱ στρατιῶται ἐπ' αὐτῷ καλούμενοι stipabant in prælio apud Thucyd. V. 72., suntque iidem στρατιῶται Σπαρτηνίων λογάδες, οἵτις ἐπ' αὐτοῖς καλῶνται, Themistoclem honoris causa deducentes infr. lib. VIII. 124. An ex trecentis centeni regum præcipui in castris satellites, in acie cuncti? Conf. N. Cragium, Reip. Spart. lib. IV. 4. Jam ἐπὶ στρατηγῆς, in expeditione, fingeat Cl. Reiskius, non utique præter consuetudinem, siquidem ea in voce creberrime peccatum. Tuetur vulgatum Xenoph. Laced. Reip. p. 685. r. (pag. 542. med. ed. Bas. 1569.) πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατῶς οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπαρκοῦσι, eorum omnium copiam Lacedæmonii etiam in castris, sive in exercitu, habent. Similiter p. 688. α. (p. 544, l. 16. ed. Bas.) etc. WESS.

8. ἐν τῇ ἐξόρῃ] Κοινὰ ἐξόρα expeditiones communiter susceptæ, lib. IX. 26., etiam in Comici Nub. v. 579., cuius loco ἐξόριον Ionibus Portus asseruit, vetere motus lectione. Cl. Gronovio ad-sentior. Ἐξόρας ποιοῦμενοι Samnites apud Strabon. lib. V. p. 382. α. (p. 249. v. ed. Cas.) Quod ex MSS. revocatur ἐκίστοις ἀν' ὧν, (ibid.) scriptor suum agnosceret. WESS.—Vocabulo ἐξόρα de bellica expeditione sæpius utitur Polybius: vide Lexic. Polyb. p. 230. S.

CAP. LVII. 2. ἢν θυσίην τις δημοσιλῇ] Verissime Codices. Τὰ ἱερὰ τὰ δημοσιλῇ Demosth. in Neær. p. 739. esse ait τὰ ἱερὰ τὰ τῆς πόλεως. Philoni Leg. ad Cai. p. 1031. d. ἱερὰ δημοσιλῆς, festi nationis Judaicæ dies. Junge elegans matronæ Pythagoræ dictum in Stob. Sermon. LXXII. p. 445. et Hesych. Δημοσιλῆ cum Clar. Alberti annotatione. WESS.—Cum ista vero notione θυσίης δημοσιλῆς minus convenire videri poterat quod ait ἢν θυσίην τις δημ. ποιῇται, si quis, etc. quod ad privatum hominem

referri videtur: fortasse igitur intelligi debebit magistratus ille, ad cuius munus curamque id pertinebat. Sed poterit etiam *Δουίη δημοσιλῆς* intelligi sacrificium a privato homine ita institutum, ut populares ille suos vel curiales ad convivium vocet. S.

4. *διπλήσια ἵμοντας*] Vetus mos, Homero descriptus doctaque abs Eustath. explanatus pag. 72, 20. et p. 682, 50. (pag. 54, 32. et p. 557, 22. ed. Bas.) Super eo prudentissime Xenophon extr. Rep. Laced. καὶ δημοσίῃ γι' ἐπὶ τῇ δίσπῃ ἱέρμηνιν Lycurgus, οὐχ ἵνα διπλάσια καταφάγῃν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἀπὸ τοῦδε τιμῶσαι ἔχῃν εἰ τινα βούλιντο. Ceterum *πρόβατα* (lin. 6.) non solas esse oves, indicatum alias, neque eas utique Spartani duntaxat immolarunt. Vallæ propterea Latina, ovibus expulsi, integrata sunt. Wess.—In *ἵμοντας* ad superius εἰς relato est familiaris Nostro transitus a singulari numero ad pluralem. S.

10. *προξένους ἀποδιδύναι τοῖσι προσκίσθαι*] Si vel in plerisque hoc legere tur Codicibus, restitui tamen deberet *προσκίσθαι* vel *προσκίσθαι*, de honore attributo adhibitum etiam Herodoto I. 118, 119. et II. 83. Τὸ *προσκίσθαι* hoc in loco per *γίρας εἶναι* recte interpretatur Eustath. Iliad. γ'. p. 307, 17. (p. 405. ed. Rom.) Proxenos memorat Spartanos Xenophon, Clearchum, *προξένους ὅντα Βυζαντίων*, ab Agide illuc missum, 'Ελλ. I. p. 253, 40. et IV. p. 308, 31. Pharacem Bæotorum *προξένον*. Fuerunt isti vel quales Herod. designari voluit, vel quales fuisse dubitabat Cragius de Rep. Lac. II. c. 10. Sed sicut Athenienses alique, suos etiam habuerunt Lacedæmonii, in aliis civitatibus a se publicitus constitutos *προξένους*. Apud Pausan. III. p. 223, Eleus Xenias fuisse dicitur Agidi *ἰδία ξίνας, καὶ Λακεδαιμονίων τοῦ κοινοῦ προξένους*: ut Chius Hermesilaus privatim Sophocli ξίνας, et

προξένους Atheniensium, teste Ione Chio apud Athenæum XIII. p. 603. γ. Publicitus etiam Alciphron Argivus, secundum Thucyd. V. 59. fuit *προξένος Λακεδαιμονίων*, et Platæensis *Λάκων ὁ Αἰμυήσου*, III. 52. Distinguuntur a talibus *ἰδία προξένου* et *ἰδιωπροξένου* dicti; quales fuerint fortasse Lacedæmoniorum Athenis Cimon, et Callias. VALCK.

11. *τούτοις προσκίσθαι*] Eustathius *γίρας εἶναι τοῖς βασιλεῦσι* in Σπάρτῃ vere explicuit: id enim est *προσκίσθαι*, injuria mutatum. Sic lib. VII. 35. *τοῖς προσκίσειν αὐτῇ ἡ ἄχρης τιμή*. Portus plura. Πυθίους (lin. 12.) hinc Timæus in Lexicon intulit, ad quem bene Cl. Ruhnkenius. De iisdem Eustath. ad Iliad. A'. p. 55, 44. (pag. 42, 7. ed. Bas.) ἢ δὲ καὶ τάγμα τι θύειν ἐν Δελφοῖς, οἱ διοξόσαν· οἱ καθ' Ἡρόδοτον ἰσιτοῦντο μὲν τῶν βασιλίων τὰ δημόσια, labantis memoriæ vitio aberrans. Cicero vero præter Pythios dedisse regibus suis augurem adsessorem Lacedæmonios, memorat lib. I. de Divinat. c. 43. Wess.

22. ἢ μὴ περὶ ὁ πατὴρ, etc.] Vallam fefellit litera, μήποτε in μήποτε convertentem: neque Etonensis codicis aberratio discrepat. Matris olim sane ad filiarum sponsalia nulla auctoritas. Vere Hermione Spartana, *Νυμφευμάτων γὰρ τῶν ἡμῶν πατὴρ ἡμῶς Μίρμιναν ἔξει*, in Euripidis Androm. v. 987. Πατρὸς σου πατὴρ (lin. 21.) hoc ex loco Timæus Lex. p. 151, ubi docta Ruhnkenii observatio. Wess.

Ibid. ἢ μὴ περὶ ὁ πατὴρ αὐτὴν] Qualem Valla sequutus est, Codicis Eton. lectio, ἢ ὁ μήποτε ἢ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἰγνύσῃ, correctoris illa videtur indocti: non mater filiam dicitur ἰγνύσῃ, sed pater; aut, si illuc abiisset, puellam frater, vel avus paternus. Orbæ nuptias, necdum a patre desponsatæ, si plures sibi vindicarent, fieretque ἡ ἰσὶν ἡμεῖς, ut Athenis loquebantur ἰσίδικες,

Spartæ lis ista dirimebatur a Regibus solis; quos Herod. scribit (lin. 20.) δι-
κάζει μόνους πατρώου παθίνου πίει,
ἰς τὸν ἐκείναι ἔχουσιν, ἢ μήποτε ὁ πατὴρ ἰγ-
γώσῃ. Herodoteam vocem πατρώους
Hesychio restituit Hemsterh. voc. Ἐμ-
πάμων, πατρώου. conf. Timæi Lex.
Platon. in Πατρώου παθίνου, et Ruhn-
ken. Ut ἱμπάμων, sic ἡ ἐπίκληρος dici-
tur ἰγγλήρος in Euripid. Iphig. Taur.
v. 682. VALCK.

27. δύο ψήφους τιθίμους] Thucydi-
dem, gravissimum Scriptorem, lib. I.
20. tacito Herodoti nomine hæc falsi
arguisse, Meursii Reg. Lacon. c. 23.
et Palmeri animadvertio est. E-
quidem duo singulis regibus suffragia
non largior, valdeque vereor, ut verba
δύο ψήφους τιθίμους illis contribuant.
Regum absentium vicem maxime pro-
pinquos obisse et duo posuisse calculos
scribitur, tertiumque suum: totidem
ergo ferebant suffragia, quot usi ambo
reges fuissent, modo-ne consensu absti-
nuissent seniorum; tulissent autem
præsentibus duo, singuli suum. Haud
itaque bina singulis suffragia hac in de-
scriptione. Sed rem non urgeo: falli
possum. WESS.

Ibid. δύο ψήφους τιθίμους] Denegat
hanc Lacedæmoniorum regibus præro-
gativam Thucyd. I. 20., quem Herodo-
tea sibi sumsisse refutanda vere monuit
ante Palmer. Jo. Meurs. de Regn. Lac.
c. 23. de senatorum agens et numero et
dignitate, Misc. Lac. II. c. 4. Plura de-
derat N. Cragius lib. II. cap. 3. Civitatem
memorat Indicam Diodor. XVII. 104.,
cujus forma regiminis Spartanæ fuerit
similis quod ad Senatus auctoritatem
binosque Reges e duabus semper fami-
liis, τῶν κατὰ πόλιν πρᾶτταμένων ἡγου-
μένους. Ne Regum potestas in tyranni-
dem degeneraret, Lycurgus, secundum
Platonem Epist. VIII. p. 354. κ.,
φάρμακον ἐστίν τις τὸν τῶν γιγόντων ἀρχὴν,

καὶ τὸν τῶν Ἐφόρων δασμὸν τῆς βασιλικῆς
ἀρχῆς ἐκτρέφει. Insignis ejusdem locus
est T. II. pag. 692. A. Curia τῶν
γιγόντων ceterorumque annuorum ma-
gistratuum tribunalia ubi fuerint Spartæ
tradit Pausan. III. p. 231., τῆς τε
Γερουσίας βουλευτήριον, καὶ τῶν Ἐφόρων
καὶ Νομοφύλακων καὶ καλουμένων Βιδιῶν
ἀρχαῖά ἐστιν ἰσὶ τῆς ἀγορᾶς: in quibus
corrigenum arbitrator, καὶ Νομοφύλακων
καλουμένων Βιδιῶν. Hi annui magistra-
tus, Ephori et Bidiaei, sive Νομοφύλακες,
erant πέντε ἀριθμὸν ἐκάστῃ secundum
Pausaniam: contra οἱ Γίροντες, numero
ἑκκλ, διὰ βίου ταύτην ἔχουσιν τὴν τιμὴν,
Plutarch. T. I. pag. 597. κ. Hinc in-
telligi poterit Xenoph. Ἑλλ. III. pag.
289, 20., ubi numerare jussus ἐπὶ τῷ
Σπαρτιάτῃ ἐν τῇ ἀγορᾷ, dicitur ἀριθμῶσαι
βασιλίαν τε καὶ Ἐφόρους καὶ Γίροντας καὶ
ἄλλους ὡς τισσαρέκοντα. VALCK.

CAP. LVIII. 4. λίβητα προστίουν] Ne-
cesse non videtur, ut unum omnes lebe-
tes pulsarint; neque requirunt oppor-
tune scripta Scholiastæ Theocriti Idyl.
II. 36. καὶ παρὰ Λάκωνι βασιλῆως ἀπο-
θανόντος ἰδόντες προῦνι λίβητα, ubi Meur-
sius λίβητας, quemadmodum in Hero-
doti schedis pluribus. Magnas autem
turbas movit καταμυίνεσθαι, (lin. 7.)
variisque conjecturis, quibus non utor,
ansam dedit. Possunt utique μυίνεσθαι
dici, quorum caput aut corpus luto alia-
ve re turpatur, ut χροῦτα μυιόμινος Ni-
cand. Alexiph. v. 253., et quidni κατα-
μυίνεσθαι, præsertim cum talia in luctu
frequentarentur? WESS.—Nota Roma-
norum formula, luctu squalere, in luctu
et squalore esse. Nescio an eodem per-
tineant οἱ μυιῶται, quibus in privatorum
hominum obitu abstinere Spartani, ex
Lycurgi legibus, debuerunt, referente
Plutarch. in Institut. Lacon. p. 238.
D. S.

12. ἐκ πάσης δι' Ἀκκιδάιμονος, etc.]
Recepta Codicum lectione, τῶν περιέπων

ἀναγκαστοὺς, sic ista capienda iudico: necesse est ut, præter Spartiatas, funus vel inviti comitentur ceterarum urbium Laconicarum incolæ certo numero. De περιόικους forsan alibi dicitur. Voces χωρὶς Σπαρτιητίων recte ceperunt N. Cragius de Rep. Lac. II. p. 107. et L'Auteur des Essais de Critique pag. 179. (nempe præter Spartanos, juxta cum Spartanis; (conf. I. 106, 5.) non, exceptis Spartanis, ut H. Steph. cum Camerar. aut absque Spartanis, ut imperite Gronov. posuerat.) Ἀριθμῶν, hic frustra tentatum, significat certo numero, vel definito. Lucian. T. III. p. 302., τὸ μὲν ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶν ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μὲν δὲ μὴν. T. I. pag. 750. 57. Thucyd. II. 72. VALCK. — Ubi ait Herod. in πάσης Λακωνικαῖς, Lacedæmonem patet hic τὴν Λακωνικὴν, Laconicam terram intelligi, quemadmodum VII. 234. 9. S.

13. τῶν περιόικων ἀναγκαστοὺς] Ex vulgata διοικαστοὺς formavit Cl. de Pauw, honoratiores ac nobiliores explanans; quales fortasse inter Spartanorum περιόικους exiguo numero, homines quippe contentissimæ et pæne servilis conditionis, meritoque ab Isocrate deploratæ, Paneg. pag. 67. x. et uberius Panath. pag. 270. c. ed. Steph. Quod autem schedæ offerunt, id longe melius, stabilitumque Æliani auctoritate, Var. VI. 1., ubi de Spartanorum in Messenios, itidem περιόικους, acerbitate, τὰς ἐλευθέρους (γυναικῆς) εἰς τὰ πένθη βαδίζειν ἠνάγκαζον, καὶ τοὺς ἀλλοτρίους καὶ μὴδὲν σφίσι προσήκοντας νεκροὺς κλαίειν. Nihil certe accommodatus. At gravis tria ista (lin. 14.) καὶ αὐτίων Σπαρτιητίων urget suspicio, tum quoniam ex duobus, illisque bonæ notæ, exsulant codicibus, tum maxime, quod turbæ plangentium Spartanos eximant præcedentia χωρὶς Σπαρτιητίων: (at de his verbis vide paullo ante notata.) quippe genuinos

cives ac Spartanæ urbis incolas lib. VII. 234., quibus Lycurgi decretum τὰ πένθη καὶ ὀδυροὺς vetabat, Instit. Lacon. Plutarchi, p. 238. n. Atque hæc efficere possunt, pro alienis ut putentur. Wess. — Verba ista, καὶ αὐτίων Σπαρτιητίων, nisi temere prorsus et casu omissa sunt in codicibus nonnullis, consulto abjecta primum fuere ab homine, qui ista, χωρὶς Σπαρτιητίων, (l. 12.) in eandem partem acceperat, quæ Wesselingio et Gronovio placuit. Quod vero de Lycurgo, τὰ πένθη καὶ ὀδυροὺς vetante, ex Plutarcho refert Vir doctissimus, id ad privatorum hominum, non ad regum, obitum spectare, recte Larcherus monuit. Nam, regum quidem obitum ipsos quoque in urbe Spartanos ingenti luctu prosequi debuisse, et superiora, et quæ his mox subjiiciuntur, abunde declarant. S.

19. Regis in prælio mortui effigiem in κλίῃ ἢ ἱσσομένη dicuntur ἐκφίρειν, si nempe cadaver commodè Spartam non posset deportari. Peregre mortuus Agesipolis in μίλιτι τοῖς καὶ κομισθεὶς αἰκὰς ἔτυχεν τῆς βασιλικῆς ταφῆς. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 330, 3. VALCK.

21. ἰσίων δι θάψουσι] Eradicata hæc tria verba voluit vir Celeber. ob Medicei negligentiam, addita disputatione, quam considera. (nempe: et videbis quam sit absurda.) Mihi turpe est, concordiae scriptorum Codicum obluctari, præsertim in facillima et plana verborum sententia. Justitium, functo Persarum rege, quot fuerit dierum Brissonii quæsitivæ exemplo Jo. Alb. Fabric. ad Sextum Philosoph. lib. II. adv. Gramm. p. 296. Wess.

CAP. LIX. 1. ἰσίων — ἄλλος ἰσίσταται βασ.] Hic scribi non potuit ἰσίσταται, neque supra dederat βασιλία ἰσιστιῶτα, III. 66. ubi in sequenti cap. conjecturam, ἰσιστάμενος, Codices firmarunt. Quod sequitur (lin. 3.) ὁ ἰσίων,

is τὴν ἀρχὴν videlicet, vel τὴν βασιλίην, eodem sensu ponitur, quo sæpe dicuntur eis τὴν ἀρχὴν ἰσιόντες, qui magistratum ineunt. VALCK.

CAP. LX. 2. ἐκδίνονται τὰς πατρώας τίχνας] Ex lege Sesostridis, qua sancitum μηδὲνα καταλίσιν τὴν πατρώαν τίχνην, Dicæmarcho teste in Schol. ad Apollon. Rh. IV. 273. Confer Diodorum lib. I. 74. Mox (lin. 4.) καὶ οὐ αὐτὰ λαμψ. clar. Reiskius conjiciebat. Wess.

Ad. I. 4. ait Bothius: Nisi gravius subest ulcus. reponendum certe οὐδὲ πατὴρ, etc. S.

CAP. LXI. 3. φθόνῳ καὶ ᾄγῃ] Valckenario Nostro Dissert. de Scholiis Hom. ineditis, p. 120. sanitatem vocabulum debet. Suidas Ἀγῆ—παρ' Ἡρόδοτον βασκαία: gemina Etymologus; nec longe ab instaurato recedit ᾄγῃ duorum Codicum. Pindari de fraudulento et δολίῳ cive, Pyth. Od. II. 151. ἔμοι μὲν σαίνων ποτὶ πάντας ᾄγῃ πάγχυ διαπλίσσει, huc adplicuit Cl. Reiskius; verti enim debere invidiam, non valde, ut vulgo solet. Wess.

Ibid. φθόνῳ καὶ ᾄτῃ χριάμενος] Dudum indicatum ᾄγῃ recuperabit Herodotus, hic forsitan etiam Vallæ lectum, vertenti, invidia et odio. Non de nimio tantum admirationis adfectu, sed et illinc orta invidia, Homerum aliosque Poëtas verbum frequentasse Ἀγάσθαι vel Ἀγάξισθαι, in Hesychio servata monstrant præter Ἀγῶσθαι, et Ἀγάσσαν· Ἀγάσασθαι· Ἀγάσσοι· Ἀγάσσου· Ἀγασιόμινον· Ἀγάσσαν. Illuc referenda sunt ex eodem Ἀγασσι, φθόνος: Ἀγασσῆς, βάσσανος: et forsitan, quod habet ex Æschyli Threais, Ἀγαῖς, ζήλωσιον. Secundum Eustath. in Od. ε'. p. 212, 51., τὸ Ἀγάσθαι φασὶν εἰ παλαιοὶ τρία σημαίνειν· τὸ θαυμάζειν, τὸ φθονεῖν, τὸ μισεῖν. Idem in Iliad. α'. p. 1501, 1. scripsit ἀγασιόμινον, καὶ ὡς δὲ Ἡρόδοτος ἴστω φθονῶντας: Herodoti respiciens locum VIII. 69.,

quo dicuntur Persæ ἀγασιόμινοι τε καὶ φθονῶντες τῇ Ἀρσιμυρίῃ. Nostro loco genuinam legerunt vocem ᾄγῃ Suidas et Etymologus, (p. 9. lin. 1.) sed hujus in Edd. Herodoteo nomen Herodiani male fuerat substitutum. In his permutandis sæpissime fuisse peccatum docuit Clar. Wesseling. in Diss. Herod. In Scholiis ineditis ad Iliada Homeri, quæ ex Codice descripsi Clar. I. I. Wetstenii, ubi scribi debuerat Ἡρωδιανός, sæpe scribebatur, Ἡρόδοτος: velut ad Iliad. β'. v. 8., Ἡρόδοτος μὲν τὸ Ἰδίσσωντας φασὶν εἶναι: ad Ἰλ. δ'. 66., ἐν ταῖς ἱστουμέναις λίγῃ Ἡρόδοτος εἶναι μετοχή ἐστι (τὸ Ἰσχυρόντας:) similiter ad α'. 67. et ε'. 10. VALCK. — In Scholiis Venetis a Villosono editis, quæ, ut jam alias monui, eadem fere sunt cum Basileensibus, locis a Valck. citatis recte Ἡρωδιανός legitur. S.

13. καλλίστη ἐξ αἰσχίστης γυναικός] De eadem Pausan. III. (cap. 7.) p. 220., παρθέτων μὲν τῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ φασὶν αἰσχίστην, γυναικῶν δὲ τὸ εὖδος καλλίστην ὑπὸ Ἑλλήσις γινέσθαι. More suo multis fabulam enarrat Herodotus; cujus τὸ Φαιβήϊον ἱερὸν quale fuerit, docet Jo. Meurs. Misc. Lacon. I. c. 5. VALCK. — Apud Pausan. I. c. ὑπὸ Ἑλλήσις perperam ab Interprete post Helenam redditur. S.

19. ὑπερβῆ τοῦ Φαιβήϊου ἱεροῦ] Pausanias Φαιβήϊον non procul a Therapna, inque eo Castorum fanum locat lib. III. 20. Hinc Meursius "Verba, inquit, illustro, et, ὑπερβῆ τοῦ Φαιβήϊου ἱεροῦ, sic expono, supra Phœbi fanum: "ut Dioscurorum id intelligatur, quod "dedicatum in Phœbæo, ex Pausania "cognoscimus." Misc. Lacon. lib. I. 5. Quod demiror; siquidem Helenæ templum scriptor limpidè indicavit. Voluit-ne vir doctus, Helenam fratribus fuisse contubernalem παράδειον, eodemque in fano cultam: Id vero os

tensum oportuerat. Orationem ex schedis animavi et auxi, τὸ (rectius τὸ δ') ἰστέλιν ἐν τῇ Θιρέσση scribebat. Rem ipsam attigit Pausanias III. 7. Wess.

26. ἐρῶσαν δι] Quod Florentiæ ἐρῶσα δι maluerunt, placuit vehementer Gronovio; cui quidem schedæ omnes, si numero eximas Ask., refragantur, Græcique sermonis habitus. L. Küsteri animadversionem Bibl. Ant. et Nov. Jo. Clerici T. V. pag. 404. evolve; mihi namque impero silentium. Wess. — Vitiosum ἐρῶσαν cum Med. et Ask. nostrum etiam cod. F. inquinavit. S.

CAP. LXII. 1. ἱκνῆζε ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἱκνῆζε] Simili figura Pindarus Pyth. X. fin. καὶ γὰρ ἱκνῆζον ἱκνῶν ἱκνῆζε φρίνας: et Isthm. VI. 74. ἀδύια δ' ἵδον μιν ἱκνῆζε χάρις. Nec alia Euripidis Med. v. 567. εἴ σι μὴ κνίξαι λίχης. Paullo diversior infra lib. VII. 10, 4. Wess.

Ibid. τὸν δὲ Ἀρώσωνα ἱκνῆζε] Istius mulieris amor Aristonem prugebat. In Glossar. et Suida *ἱκνῆζει redditur ἱκανεῖ, adhibitum etiam VII. c. 12. Sed, ut hic, sæpe designat Sophocli dictum ἱκνῶτος δῆγμα: Xenoph. pag. 516, 13. κνῆσμα. vid. Schol. in Aristoph. Plut. v. 975. In amore γλυκὺς ἵδους ὁ τοῦ πόθου δάκρυ, Lucian. II. p. 400. Plutarch. T. I. p. 602. ἱκνῆζιν αὐτὸν οὐ μετρίως ὁ — ἱκνῶς. Aptissima dedit ὁ πᾶν in Miscell. Obs. VI. p. 303. Rarius paulo post (lin. 7.) ἱκνῶς ἰσθλάσαν, obvium et lib. I. cap. 146. VALCK.

13. ἀπῖν ἀπάγισθαι] Ionicam verbi speciem mutarunt Med. et alii pro arbitrio, cui obedire non libet. Superiore libro c. 107. καὶ μιν ἀπῖν ἰσθλάσαι. Utramque Portus in Lexicon addidit, beneque explicuit. Wess.

CAP. LXIII. 2. τὴν διουσίην (loco olim vulgati τὴν διουσίαν) mos nationis adprobat. Talia autem continuo admonere, arbitrator supervacaneum. Wess.

5. ἐν θῶκῃ κατημίην μετὰ τῶν ἰφῶρων] Interpretatur Pausanias ἐν βουλῇ. lib. III. 7. p. 221. idque optime. Herodotus exemplo Homeri Odys. ι'. 3. οἱ δὲ θιοὶ θῶκόνδε καθίζουσιν, id est, εἰς συνέδριον, sicuti Eustathius, Hesychius, alii que docent. Statim τὸν χεῖρον, τῷ ἡγάγιστῳ, (lin. 6.) reduxi pristinam in sedem. Nihil autem verius ἢ δακτύλων συμβαλ. (lin. 7.) quod et in Lexica immigravit et limpidissima circumfusum luce est abs summo viro Jo. Fr. Gronovio Lection. Plautin. p. 222. Wess.

5. ἐν θῶκῃ κατημίην] Filii nativitas Aristoni nuntiata dicitur apud Pausan. p. 221. μετὰ τῶν ἰφῶρων κατημίην σηνεκάστα ἐν βουλῇ: in senatu sedenti, Berglero ad Alciph. p. 108. Nostro non dicitur sedisse tum in curia μετὰ τῶν Γερόντων, sed in consensu cum Ephoria. Τὸ συνίδριον, ut Homerus, θῶκον vocat. (Enomaeus Eusebii, Præp. Ev. V. p. 223. c. δοκῶ μοι ὁ Λυκοῦργος οὗτος οὐκ ἰσχυραίαι τιτθῇ, οὐδὲ ἐν θῶκῃ περισβυτίων οὐδὲ ποτε κατακλίται: ubi legendum videtur σύνθωκος, consessor. Ephorum autem ἀρχίον proprio nomine vocant Ἐφορίον. Ælian. Nat. An. XI. 19. Pantelidas Lacedæmonius καθήματος ἐν τῷ Ἐφορίῳ ὑπὸ πυλῶν διασάσθη. Laudator Agesilaum in Asia non minus Ephoris paruisse scribit, p. 26. ἢ ἐν τῷ Ἐφορίῳ ἱσχυρὸν ἰσχυρὸς μόνος παρὰ τοὺς πάντας. VALCK.

6. ἰσθλάσας τε τὸν χεῖρον, ἢ ὅταν] Postremum nisi plures exhibent Codices, mihi videretur interpretamentum genuinæ voculæ τῷ, quam Valla legit. Eidem quoque repertum, et in Arch. probatum Berglero recte restituit Gronov. in proximis: καὶ, ἢ δακτύλων συμβαλλόμενος τοὺς μῆτας, ἢ τε ἀπαρτίσας, οὐκ ἂν ἰμὸς εἴη. Eleganter Pausan. p. 221. Ἀρίστων, ait, ἰσθλῶν τῶν ἐν Ἰλιάδι ἐς τὴν Εὐρωσθίαν γίνονται αἰσιομηρίως λήθη, ἢ μηδὲ τὴν ἀρχὴν συνίς αὐτῶν, οὐκ ἴσθ

τῶν μνηστῶν ἵστα καὶ αἰγῶν ἐν τῷ αἵματι. Ducas ponit ibi conjecturas Kühnii, quarum altera dubio vacat, dammodo paululum adjuvetur: Pausanias scribi solet ἵστα: hoc facile transit in ἵστα καὶ, ut apud Stobaeum p. 524, 6. vox μνηστῶν in μὲν ἵστα, in loco Teletis, et p. 415, 39. verba Hieroclis, ἵστα δὲ καὶ μνηστῶν, depravata sunt in αἵματι δὲ καὶ δαίμωνι: hoc praecepit Bentleius. In Pausania verbis, τῶν μνηστῶν ἵστα significat, mentes quod attinet, vel mensium habitatio: sic loquitur Pausan. IV. p. 368. τῶν μὲν χρηστῶν ἵστα καὶ διὰ λαμπρότητα ἔργων ἵστα. Ἀλεξάνδρῳ — ἵστα. Dion Chrysost. XXXVII. p. 468. π. διαβλήῃ μὲν ἵστα καὶ Σωκράτης ἐν τῶν νόων διαβλήῃ. VALCK.

[8. οὐκ ἐν ἱστοίᾳ ἐστίν. Meneus non fuerit; meneus vix esse potest. Sed conf. c. 68, 16. et vide Hoogew. ad Viger. VIII. 2, 8. S.]

CAP. LXIV. 4. διὰ τὰ Κλεομένη δι-
βλήθη] Fuisse olim καὶ διὰ τὰ, aut simili-
le quidpiam, in suspicionem Cl. Raskii
incidit: neque eundem animum judicari,
quae in regni amittendi periculum De-
maratium conjecerit, causam. Offensus
non erat Cleomeni ob illa, quae recens-
sumus. Id hic διβλήθη, et lib. V. 35,
καὶ Μεγαβλήθη διαβληθήναι. Euripides
Hec. v. 865. Ἀχαιοὶ εἰ διαβληθήναι:
et Iphig. Aulid. v. 1372. μὴ διαβληθῆς
σεσενῶ. Qua in dictione, ut antea sig-
nificatum, lapsus vertentium est creber-
rimus. Vide Cel. Duker. in Thucyd.
VIII. 82. Wess.—διὰ τὰ Ionum idio-
mate idem ac ἵστα, eo quod. S.

CAP. LXV. 2. τῷ Μινάρει τοῦ Ἀγίου]
Vitiosum τοῦ Ἀγίου nomen est. In fa-
milia Leutychildis serie lib. VIII. 131.
Λεοντυχίδης ὁ Μινάρει, τοῦ Ἡγησίλου.
Avis ergo sermone Spartano Ἀγισίλου-
ος: quem eundem agnovit Demaratus,
quippe filius Aristonis, nepos Agesilai.
Video equidem Aristonem τὸν Ἀγισί-
λου. IV.

αἵματος ἐστὶν in Pausania lib. III. 3.
male, nisi fallor. Hinc consequens, ut
fratres fuerint patruelus Leutychildes et
Demaratus. Praest tamen hoc in con-
jectura manere; nam, quae Gronovius
ad Agidem hunc protegendam lib. VII.
204. adscripsit, non bene, qui meus est
stupor, adsequor. Wess.—Nempe ibi
Agidem, Eurythenis filium, cum eo
qui hic Agis nominatur ex Proclidarum
familia, confudisse Gronovius videtur.
Superest, ut aut h. l. Ἡγησίλου, loco
Ἀγίου, aut VIII. 131, 5. Ἀγίος sive
Ἡγίος, loco Ἡγησίλου sive Ἡγησίλου,
legendum censueamus; nisi statuendum
fuerit, binominem fuisse Leutychildem
avum. Scripsi autem huius viri nomen
Leutychildem ex pervulgato inter Graecos
usu, pro quo Λεοντυ. Ionico more Hero-
dotus usurpavit. S.

5. ἢ ἰχθὺς τῷ Δαμ. μέλινα, etc.]
Aut jungenda sunt μέλινα γιγνώσκω διὰ
πρῶγμα τῷ αἵματι, id est, διὰ πρῶγμα μέλι-
να τῷ αἵματι, prout ceperat Valla; aut hic
quoque more suo scripserat, ἢ ἰχθὺς τῷ
Δαμαρίῳ τὰ μέλινα (vel ἢ τὰ μέλινα)
γιγνώσκω, id est ἰσχυρῶς τοῖς μέλινα. ἵστα
φίλου τὰ μέλινα legitur II. 147. φίλου
ἢ τὰ μέλινα, VI. 89. εἴπω ἢ τὰ μέλι-
να, I. 20. Similiter adhibentur ἢ τὰ μέ-
λινα ἢ τὰ πρῶτα ἢ τὰ ἰσχυρῶτα. VALCK.
—Sed haec quidem non admodum huius
erant loci. S.

[11. ἐν τῷ Κλεομένει πρεσβυτέρῳ] Fuit
quum Κλεομένης pro genitivo objecti
accipiens, intelligebam studio in Cleo-
menem, studio gratum ei facienti; sic-
ut ἐν ἡγεμόνι τῷ Δαμαρίῳ, III.
136, 7. At, non tam studio gratificandi
Cleomeni, quam odio Demarati et cu-
piditate ductum in regiam dignitatem ei
succedendi, credibile est, morem Cleo-
meni gessisse Leutychildem. Itaque
rectius intelligitur, de Cleomenis con-
silio, coll. I. 124, 6. S.]

12. οὐκ ἰσχυρῶς] Brevi sequitur

Q

οὐσι *ἰκνυμένως*, quod cur priore pejus judicaverit H. Stephanus in Recens. Vocum Herodoti, causam non expōto, quandoquidem comina praefert Ionicum Glossæ MSS. ex quibus (sua hausit) Corinthus, οὐ *προσηκόντως*, οὐ *καθηκόντως* exponunt, neque Hesychius suum *ἰκνυμένως*, aliter. Stephanum adi et cap. 86. hujus Musæ. Wess.

Ibid. οὐκ *ἰκνυμένως* βασιλεύει] In Glossario redditur et in libello de Dialectis, οὐ *προσηκόντως*. Rex legitimus est, ἰς τοὺς ἰκνύεται ἔχειν (τὴν βασιλείαν) lib. VI. c. 57. Quinam *ἰκνυμένως* censerentur Sparte βασιλεύειν, Cragius ostendit de Rep. Lac. II. c. 2. Herodoteum *ἰκνυμένως* tractavit H. Steph. in Vocum Herod. Recens. p. 728. Conf. Foesii (Econ. Hippocr. in 'ἰκνύμενος χροῖσι. In oraculo apud Demosth. p. 609, 103. pro *ἰκνυόμενα ἀμειψισίην τοὺς πῶθ. πατὰ τὰ ἀγῆμνα*, corrigendum censeo: (τὰ πάτρια τοῖς ἀποφθιμένοις) ἰς *ἰκνυόμενα ἀμειψισίην τοὺς πῶθῃκοντες πατὰ τὰ ἀγῆμνα*. VALCK.

CAP. LXVI. 3. ἀνώστου δὲ γινυμένου] Vallæ Latine, quum ergo nihil suspicionis exstaret de Cleomenis providentia ad conciliandam Pythiam, quadam tenus laudavit Portus; cujus a judicio non abhorret Küsterus ad Suidæ 'Ανώστου. Fateor ἀνώστου tantundem ac ἀνωποιόητον sæpe valere, ponique de improviso et inasperato. 'Αγγιλίης ἡκουσιν ἀνώστου Μελίσση, Epigr. Anth. lib. I. c. 80. p. 162. (Anal. Brunck. T. II. p. 196. num. 17.) Μῶθος ἀνώστου, πῶτος ἀνώστου, in Apoll. Rh. III. 670. et 799. Quæ, tametsi plura aggerantur, Vallæ non proderunt; siquidem simile nihil in hac narratione: ne adjungam, Latina ista ad intelligendum esse implacatissima. Agnovit pro sua prudentia H. Stephanus: at quod refingit ipse, nulla lectionis addita causa, ἀνωστὸν δὲ γινυμένου, potuerat in tenebris latere.

Voluit fortasse, repulsum indicari Demaratum. Quid vero tum fiet sequentibus? Optime locum expedit Valckenarius ad lib. I. 157. ἀνωστὸν reponens; quæ et Pavii sententia: ex ἀνώστου lib. VII. 149. περιτὸν μὲν σπασθῆναι ἀνώστου ἰς τοὺς ἀλιῶνας. Quare ἀνωστὸν sive ἀνωστὸν δὲ γινυμένου, re vero relata. Sic fuit leniter oratio. Wess. — Comparari certe debet cum istis, quæ prostant lib. I. c. 157. ἰς θυὸν ἀνῆσαι τὸν ἐν Βραγχιδνῇ: ubi quædam sunt adscripta. VALCK.

5. *προσποιέσθαι Κλιτομένης Κόβωνα*] Reddendum est, sibi conciliat, vel in partes suas pertrahit, Thucyd. I. 57. τοὺς Κερνέσιους προσποιέσθαι. Aristoph. Eq. v. 215. τὸν δῆμον αἰὶν προσποιέσθαι: docte Bergler. semper fac plebem tuam. Propria significandi dote Hegesistratus dicitur *προσποιεσάμενος ἔξυλον πόδα*, Herod. IX. 36. VALCK.

CAP. LXVII. 4. αἰριθὲς ἀρχὴν] Eustathii additamento carent schedæ, neque delectatur Herodotus. (At nimirum non juncta intelligi debent αἰριθὲς ἀρχὴν, sed ἤρχη ἀρχήν.) Spartanorum Γυμνασιῶνας (lin. 5.) præterire licet, uberrime explanatas eruditorum curis. Unum consule Dav. Rubnkenium ad Timæi Lexic. p. 54. (p. 73. ed. sec.) Wess.

5. *θιαμίνου δὲ τοῦ Δημαρχέτου*] Dederat forsitan, ἡγιομένου: id est, quum esset τῶν χορῶν ἡγιστὸν, sive χοροποιός. Fuisse ἔρχοντα monstrant vicina, ἤρχη αἰριθὲς ἀρχήν, et, ἐκαστὸν τι εἶη τὸ ἔρχιν. Hujus Laconici festi moderatorem χοροποιὸν vocat Plutarch. T. II. p. 208. c. vid. clar. T. Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 331. 332. De eodem festo loquens Sosibius apud Athen. XV. p. 678. z. τοὺς χοροτάτας memorat τῶν ἡγιομένων χορῶν ἰς τῇ ἱερῇ ταύτῃ. Non puerorum tantum, sed et virorum, chorum in hoc fuisse festo liquet ex Xenoph. 'Ελλ. VI. p. 349, 14. vid. Meursii Orchestra,

in *Γυμνασίδας*, et Clar. D. Ruhnken. ad *Timei Lex.* p. 54. VALCK.

7. *ἰπὶ γίλωνί τε καὶ λάσθῃ*] Ultima prave deficiunt *Fragm. Parisino*. Philonidis nomine Æschriion Samius apud *Athen. lib. VIII. 3. p. 335. c. Μή μ' ὁ μάταιος νῦντα*, — *χλῆον τε ποιῶ καὶ γίλωτα καὶ λάσθῃ*: pro quo *Anthol. lib. III. 10. p. 323. καὶ γίλωτα καὶ λίσχης*, non quidem insuaviter, tamen ex scholio. (*λάσθῃ* restituit Brunck, *Analect. T. I. p. 189.*) Magnus Animadvorsor *λάσθῃ* hinc et ex *Suidā* declaravit, pariterque *Ezech. Spanhemius Diss. de Num. Us. XIII. p. 522.* Verum porro est *τῇ ἰσιμενότητι* (lin. 9.) ex gentis aduetudine, qua *ἰσιμενότης* dant sequentia. Wess.

8. *ὁκοῖν τε εἴη τὸ ἄρχυν μετὰ τὸ βασ.*] *Eustathius* in *Iliad. β. p. 178, 13.* differentiam esse inter *ἄρχυν* et *βασιλεύον* δηλαῖ, inquit, *Διουτυχίδης, ὃς Δημέρατον ἐκπείσιντα τῆς βασιλείας, ἵστα εἰς ἄρχην* (cur non *ἵστα ἄρχην*?) *αἰεθίντα, ἡρώτα, φασί, γίλων, ὁκοῖν τε εἴη τὸ ἄρχυν μετὰ τὸ βασιλεύον.* *Apte Leutyichidis* illud comparavit *clar. Wess. ad Herod. I. 129.* ubi *Harpagus Astyagen ἔπειτα*, — ὃ τε εἴη ἡ ἐκείνου δουλοσύνη ἀπὸ τῆς βασιλείας. Reputantem facit *Jugurtham Sallustius Bel. Jug. c. 66.* quam gravis casus in servitium ex regno foret: ubi vid. *Jos. Wasse.* Ut ista *Harpagus*, sic hæc *Leutyichides* rogabat *ἰπὶ γίλωνί τε καὶ λάσθῃ*. *Glossar. Herod. Λάσθῃ, αἰσχύνῃ.* Ubi junxit *γίλωτα καὶ λάσθῃ* Æschriion Samius *Athen. VIII. p. 335. c.* *Herodotea* dedit et alia *Casaub. p. 583. (Animadv. T. IV. p. 504. nuperæ edit.) VALCK.*

CAP. LXVIII. 1. *ἰσθίς ἐς τὰς χυῖρας αἰ τῶν σπλάγγων*] Notissimus in adjurationibus supplicationibusque aras tangendi et victimarum prosicia mos docte explicatur ad *Appianum Iber. p. 431.* ab *Henr. Stephano*, nisi si tamen *Tollius* omnia ista descripserit ex *Des.*

Heraldi Digress. XVI. libri primi ad *Tertull. Apologet.* Sunt enim ita gemina germana, ut nihil mage. Atque hoc opinor. *Stephano* accepta ea docti ferunt interpretes *Thucyd. V. 47.* Mox (lin. 3.) *Θιῶν τε τῶν τε ἄλλων παταστέμνους*, alios deos *Jovemque attestatus* confirmatur *lib. VIII. 65.* et *Eustathii* interpretamento ad *Hom. pag. 155, 28.* (p. 117, 34. ed. Bas.) *Wess.*—Adnotationem de more in adjurationibus aras tangendi et ipsorum sacrorum partem manu tenendi quam, putide dissimulato auctoris nomine, *Alex. Tollius* ad *Appiani Hist. Hispan. (cap. 9. nostræ edit.)* adposuit, eam *Desiderii Heraldii* esse, opportune nos *Vir doctissimus* docuit; quod nobis tunc, quum eadem (*T. III. nostri Appiani p. 212. seqq.*) recudendam curavimus, non erat compertum. S.

8. *φασί τε ἰσιλθῖν παρὰ*] *Duas* literas male repetitas, et genuinum arbitror quod margo præbet *Steph. φασί τε ἰσθῖν παρὰ τῶν οἰκιστῶν τὸν ἰσοφορεῖν* quomodo legitur in proximis, et sæpius alibi; forsitan olim etiam positum *II. 112. (II. 115, 17.)* eodem sensu, quo dixit *Æschylus ἄσπον ἵστα*, in *Ὀυλῶν κρίειν*, non intellectum *Stanleio*, *ἄλλ' Ἀντικρίας ἄσπον ἵλθε Σίσυφος*, apud *Schol. ad Soph. Aj. 191.* *Anticliam* propius accessit, vel tetigit *Sisyphus*; ex isthoc contactu natum ferebat *Ulyssen Ajax.* Quæ vectorem nondum tulerat *triremis*, virgo illinc venuste dicitur *Aristoph. Eq. v. 1303.* ἥτις ἀνδρῶν ἄσπον οὐκ ἱππλῆται. *VALCK.* — *Conf. ad II. 115, 17. nota. S.*

9. *Ἐγὼ δὲ εἰ ἂν μιστρίχομαι τῶν Θιῶν*] Non displicet scriptura *Codicum*, *ἰγὼ ἂν εἰ*: priori tamen detrabo nihil. At *περὶς*, imperio tō schedarum, exulare debet, intelligendum tacite. Convenit *Euripid. Hec. v. 740. (752.) ἰπινίωσι τῶνδε γονάτων καὶ τοῦ γυνίου διζῶς*. *c.* Multa *Erasmus Vindingius* ad ejusdem

Fabulæ, v. 147. Mox (lin. 10.) ἢ πτε significanti. Wss.

9. Ἐγὼ δὲ σὶ δὲν μισέρχομαι] Idem significat Sophocleum, εὐ εὐδὲ θεῶν ἐκινῶμαι, te per Deos obsecro, in Aj. v. 589. Ex similibusque liquet, quomodo venere in istam significandi vim μισέρχομαι. σὶ λαίης ἐκινῶμαι, in Soph. Phil. 471. idem est ac εὐ λαίης μισέρχομαι. (cap. 69, 1.) In hoc autem familiari Demarati cum matre colloquio suavissima Herodoti elucet ἀφίλιμα: quale illud est proximum, (lin. 10.) οὔτε γὰρ, εὐ πιστοῖα καὶ σὶ —, μὲν πειστικῶς, μὲν πειστικῶς δὲ. Cicero Tusc. III. 53. Consolatio — usitata est, et sæpe prodest: "Non tibi hoc soli:" quæ de tragœdia petita sunt. Hoc argumento Merope se solabatur Enripidis apud Plutarch. T. II. p. 110. n. Paulo post (lin. 13.) elegans obtinet in istis contracta locutio, τινὲν γὰρ δὲ εὐ καὶ τὰς προτέρους γυναικας: plene fuisset dicendum, εὐ γὰρ ἴπην, (nempe στίχων παιδοποιῶν,) τινὲν δὲ εὐ καὶ τὰς, etc. Sic in familiari præsertim sermone loquebantur. Aristophanes exemplo sit: Plut. ver. 427., εὐ γὰρ δὲ τοσούτοι ἐνέκρυγες ἦμιν: non enim alioquin tantum clamoris edidisses: nec hic vim vularum istarum expressit Bergler. neque in Eq. v. 1355. Vesp. 1135. Lys. 25. VALCK.

CAP. LXIX. 8. οὐκ ὀνειδίζετε] Corrigit docti viri conjectura οὐκ ἀπωλείετε, quod haud scio an vulgato præferri debeat. Supra Democedes lib. III. 130. εὐ οὐκ ὀνειδίζετε, cum negaret se nosse. Portus utrumque jure comparavit. Quod deinceps in MSS. (lin. 10.) ὀλίγον τι πρότεροι, id editum exstat lib. VIII. 95. ubi Arch. et alii ὀλίγον τι πρότεροι. Sed in talibus crebra mutatio. Wss.

14. τὸ καλῶναι Ἀστράβακον] Dilecti debemus Pausaniæ lib. III. 16. p. 248. Ἀστράβακον: καλῶμεν ἡμεῖς. Clementi Alex. Protrept. p. 35. itidem Ἀστράβακος. Bellè ergo Valla et

scripti; et quibus ἀναίετο Arch. (lin. 16.) tale est, ut Ionum more non abeat, et plausum, modo et alii addicerent, posset auferre. Verissime (mox, lin. 16.) ἔχουσιν πᾶς, neque absurdum οὐκ οὐ καὶ ἰσοῦλο πωλεῖται. Wss.

14. τὸ καλῶναι Ἀστράβακον] Matrem certe Demarati non fecit ista dicentem Herodotus; nisi fingamus ignotasse Demaratum, cujus esset heroum paternæ domus vestibule vicinum; aliorum quidem sermonibus ista talia nunquam interjocerint historici; sed hic lectori notum erat ex sequentibus herois nomen, quod bis Pausaniæ scribitur et Clementi Ἀστράβακος. Dicitur autem Astrabaci heroum Herodoto (lin. 14.) παρὰ τῇσι θύραις τῆσι αὐλαίῃσι (Aristonis) ἰδρυμένων. Eodem etiam numero αὐλαίους θύρας, sed sæpius alii τὴν αὐλαίαν memorant. Multa dederunt Vales. Wesseling. D'Orvill. Pierson. Janua sic vestibuli dicebatur; quod quale fuerit optime tradidit A. Gellius Noct. Att. XVI. 5. hinc Macrobi. Saturn. VI. 8. et Perizon. ad Eliani Var. Hist. III. 4. Quam vulgo vocant αὐλαίαν, Æschylus cur dixerit ἱερταίους πύλας in Choëph. v. 559. 569. 651. facile intellegit qui vestibulum (sive σὴν αὐλὴν) locum ante fores ædium vacuum, a via septo fuisse noverit separatum. Eustath. in Ἰλ. i. p. 669, 44. (p. 764. ed. Rom.) παρὰ τοῖς ἀμφιβιστρίαις ἡ τὰς αὐλαίους ἔχουσιν, πρὶν δὲ πύλαι· παρὰ δὲ τὸ ἔχουσιν, αὐλαί· πρὶν δὲ αὐλαίους ὡς πρὸς τὸν αὐλῶνα. VALCK.

16. Οὐδὲν δὲ, εὐ καὶ, ἔχουσιν πᾶς] Præbebunt forsitan ἔχουσιν Codices etiam alii, prout Valla legit. Eurip. Phœn. 960. Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πᾶν ἔχουσιν. Ubi potest ea dicitur errorem Ariston agnovisse, quo dictum illud imprudenter effutisse, ista leguntur: (lin. 27.) ἔχουσιν δὲ καὶ εὐ αὐτὸς Ἀγλαῖαν οὐ μὲν πᾶν καλῶναι χροῖον, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ ἰσοῦλο πωλεῖται. In his etiam Viro docto (Reiskio) scriberetur

ἰσθῆλαι: præterea vulgaris voci præferrem ἄγνοιαν: tandem dubito, legendumne sit αὐτὸς ὁ Ἀρίστων, an hic rectius sit ὁ αὐτὸς Ἀρ. ut sit, idem Ariston, velut Ἰσχυρὸς ἦδη, καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς ἔτι ὡς τῇ προτέρᾳ γνῶμη. Æschylus in eundem sensum dixit ἰσθαλῶν ἔσθῃ in Agam. v. 1672. Quid usu distent ἔσθῃ et ἄγνοια, ex iis satis liquet, quibus libello de Sacrificiis finem imponit Lucianus: εὐδὲν δισθῆναι μοι δοκῶ Ἐγκαλίστου τοῦδ' ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γιλασμένου τὴν ἄνοιαν αὐτοῦ, τοῦ δὲ τῶν ἄγνοιαν ὀδορομένου. Aristoni imprudenter exciderat ἄγνοιαν vel ἀϊδνητήν, ignorantiam, quod vel ex Homero discere potuisset, Eurystheon Sthenelo natum canente ἡλυσθήσαντιόντα, cum matris ἰβδόμοις ἐισθῆναι μίσις. Postea Agidi, cujus uxore Thīssa paulo familiaris Alcibiades fuerat usus, simile quid filio nato dicenti, ἔσθῃα potius imputari potuit. VALCK.

23. οὐδὲν ἐξήκειν] Adpositum erat lib. II. 139. ὡς ἂν ὁ χρεῖος οὗτος ἐξῆι: heic ex Ask. minime. Scriptor ipsemet lib. II. 111. ὡς ἐξῆαι τίς οἱ ὁ χρεῖος. Sophocles Phil. 200. πρὶν δ' ἐξῆαι χρεῖος. Inprudens profecto Ariston, aut oblitus natalium Eurysthei apud Pœtam, negavit Demaratum septimestrem suum esse filium, quæ et Pausaniæ observatio lib. III. 7. WESS.

27. ἔγνω δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίστων] Non repudiavi a MSS. oblatum. Statim ὡς ἀνείη τὸ ἴσως (lin. 28.) sanum non præsto. Arch. οὐ καλῶς videri repetitum potest ob αὐτὸν οὐ καλῶς ποιῶν, superius depositum, alioqui edito multo suavius; habet certe ὡς ἀνείη acerbissimam criminationem, quam Valckenarii Nostri ὡς ἀγνοίη eleganter minuit. Ἐπὶ βάλαι, cui doctissimi Viri primas dederunt, dubio nunc exemtum. Congruit Pindaricum Pyth. Od. II. 148. ἀδύνατον δ' ἴσως ἰσθαλῶν κραταῖον. WESS.

CAP. LXX. 6. ἰσθιανόντες δὲ] Jussum est. Cel. enim Gronovio (verbum

istud alibi apud Nostrum legi non reoordanti) memoria fraudem struxit. Sic lib. IV. 122. οἱ Πέρσαι ἰσθιανόντες ἰδύονον. Ferre ἄσποντον, (lin. 6.) si conatus intelligatur, possum: madus enim tantum profugo injiciebant, minime, interpellantibus Zacynthiis, abducturi. Blanditur autem (lin. 7.) Σιράποντας αὐτὸν ἀπαίρουνται, ex Homeri studio propagatum: Μῆντι οὐ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἰών, ἀπαίρειο καύρη, Iliad. A'. 275. Librariis ex insolentia displicuit. WESS.

13. ἰν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα, etc.] Neminem Ὀλύμπια morabuntur; Militiades Ὀλύμπια ἀνηρηκὸς τιθρίσται describedus fuit, c. 36. Νινῆς Ὀλύμπια in marmoribus priscorumque scriptis frequentatur. At optimæ hic notæ Codices Ὀλυμπιάδα ἀνελόμενος, et IX. 32. καὶ Ὀλυμπιάδα Aldus alique, tum VI. 125. Ὀλυμπιάδα ἀναιρῶνται. Quæ quidem mendosa et syllaba justo auctiora profecti vereor, præsertim quia c. 103. æquæ τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμενοι. Hercules præterea, Olympici certaminis auctor; Ὀλυμπιάδα δ' ἴστανται Ἐγκαλῆς Pindaro Olymp. II. 5. cujus μία δ' ἰσπερσῆς Διὸς Ὀλυμπιαῖς, videlicet νίκη Python. VII. 14. rem in vado locaret, nisi gignendi casu Ὀλυμπίας editum spectaretur. Herodoti animo νίκη Ὀλυμπιαῖς observata videtur. WESS.—Verborum structura in hunc maxime modum intelligenda videtur: ἄλλα τι (i. e. κατ' ἄλλα τι) συχρὲ (ἰν) Πανδαμεινῶσι ἀπολαμψευνδῆς ἔργοισι τι καὶ γνῶμῃσι, ἰν δὲ δὴ (τοῖς ἄλλοις) Ὀλυμπιάδα (νίκην) σφί περὶ βάλαι, ἀνελόμενος (αὐτὴν) τιθρίσται. S.

Ibid. Ὀλύμπια σφί ἀνελόμενος] Dum Valla scribebat Olympiadem palmam reportasse, legisse videtur, quod margo præbet Steph. Ὀλυμπιάδα. Alterum quidem sæpius apud alios, et supra legitur VI. 36. Sed Herodoteum est Ὀλυμπιάδα ἀναιρῶνται vel ἀνελόμενοι, sive νικῶν, nempe νίκην, VI. 125. IX. 32. lib. VI. c. 103. Cimonι Ὀλυμπιάδα

ἀνελίσθαι τὴν τρίτην ἐστίβη: atque iisdem equabus secundam tertiamque dicitur ἀνελίμενος Ὀλυμπιάδῃ: prope Cimonem autem sepultæ narrantur equæ, αἱ τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελίμεναι. Inde Æliano de Nat. An. XII. 40. restituit Jac. Perizonius τὰς ἵππους τὰς τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελίμενας, pro τὰς τρεῖς Ὀλύμπια: ubi scribi quoque potuit τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελίμενας. Ipse etiam Herod. habet Πύθια ἀνελίμενος, VI. c. 122. Pythicis ludis victores eximie dicebantur τὴν δάφνην ἀνελίσθαι: Olympicis, ἀνελίσθαι τὸν κόσμον, prout loquitur aliquoties Pausanias; apud quem lib. VI. p. 470. (cap. 7. sub fin.) pro Ὀλυμπιάδῃ scribendum est Ὀλυμπιάς: dicebatur enim νικᾶν Ὀλυμπιάς (vel ἐν Ὀλυμπίᾳ) vel Ὀλύμπια. Attigerunt viri summi T. Hemsterh. ad Lucian. p. 107. et R. Bentlei. in Aristoph. Plut. v. 583. Quando (lin. 14.) solus ad id usque tempus Spartanorum Regum Demaratus quadrigis Olympicam dicitur reportasse victoriam; priores fortasse de hoc certaminis genere idem senserunt, quod postea Agesilaus: vid. Plutarch. T. I. p. 606. x. II. p. 212. b. VALCK.

CAP. LXXI. 8. Λαμωναί] Laconico titulo ad amicam Lysistrata, Ὡ φιλέατη Λάκωνα, χαῖρε Λαμωναί, in Comici ista Fab. v. 77. Platoni tamen Alcib. I. p. 123. x. Λαμωνίδῃ: unde docui viri, Dacierius et Mos. Solanus, Λαμωναῖος refigunt in Plutarchi Pr. Vit. Agesil. WESS.

CAP. LXXII. 5. ἱπικατήμιος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου] Valla liberaliter, quum sederet utraque manu pecuniam tenens: oportuerat, quum insideret ambabus manibus pecuniæ, quod merito, insulsus ne foret, noluit. Non sane dubitandum, quin χεῖρ διπλῇ necti possit, sicuti alia in re jungitur a Sophocl. Antig. v. 14. Sed quid tandem χεῖρ ἀργυρίου, et διπλῇ quidem? Fac utramque numis oppletam argenteis, ostendunt-ne id

Græca? et quantula hæc pecuniæ portio ad regem corrumpendum? tum ἱπικατήμιος χειρὶ qui conveniet? Pingere vero ΧΕΙΡΙΔΙΠΛΑΕΗ, et vitiosæ lectionis patescet origo. Finxerunt boni homines χειρὶ διπλῇ, cum potuissent ad Scriptoris mentem ἱπικατήμιος χειρὶ πλήρῃ ἀργυρίου, insidens manicæ pecunia plenæ. Sic procedit sermo, monstratque veritatem inesse ἰδιωροδόκῃ ἀργύριον πολύ. Non postulabitur, credo, ut χειρὶ διπλῇ exemplis firmem, siquidem utriusque usus constat. Pausanias corruptellæ auctores Aleuadas, Thessalorum nobilissimos, indicavit: III. 7. p. 221. WESS.—De usu τῶν χειρῶν apud veteres videndus Eustath. ad Od. w. 229. ex quo nonnulla excerptit H. Steph. Thea. T. IV. p. 458. Scortea in manica, crumenæ loco, absconderat Spartanus pecunias furtime acceptas. Adnotare in Var. Lect. (ed. S.) debueram, mendosam scripturam cum superioribus edd. et MSS. in contextu tenuisse WESS. cuius tam necessariam quam luculentam adsciscentes emendationem nos cum Schæf. et Borh. suum restituere Herodoto non dubitavimus. S.

CAP. LXXIII. 1. ἐνδόσθη] Servo integrum, supra χρηστῶς δοῦναι IV. 139. tuitus. Ὡ δώθη non mihi satis sententiæ videtur facere. Recordor bene Sophoclei Œd. Col. v. 487. ἱμοὶ μὲν οὐκ ἴδοντά, in negotiis, quæ absolvi non queunt, οὐκ ἀνυστά, οὐ βαδιστία. De re vero successu fausto ibid. v. 1500. σφῶν δ' ἐνδόσθη Ζεύς. Philo Jud. in Joseph. p. 548. A. ἵως μὲν γὰρ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν ἐνδοῦναι πράγματα αὐτῶ, verbis huic loco accommodatis. Idem p. 557. A. ἀλλ' οὐκ ἐσάπαν ἐνδοῦναι κακία. Plura non coarcevo. WESS.

10. παραθήκην παρατίθιναι] Ex Med. mutatum restituerem κατατίθιναι. Depositedum, τὴν παρακαταθήκην, alibi quoque παραθήκην dixit, IX. 44. VI. 86. Hic vox ista potuerat etiam omitti. Κα-

κατατίθει eadem structura Thucydidi præsertim frequentatur: lib. III. c. 28. supplices Taches κατατίθει in Τένεδον, in Tenedum mittit custodiendos: c. 72. illos κατατίθει in Αἴγνα: similiter c. 102. IV. 57. V. 61. et 84. VIII. 3. Apud Xenoph. Έλλ. I. p. 255, 23. Chalcedonii τὴν λίαν ἄπασαν κατατίθει in τοὺς Βιδυοὺς Θερῆας, ad vicinos omnem prædam mittunt custodiendam velut depositum. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. δῆμα ἴλαβε, etc.]

Excerptit Suidas in 'Τωξίσχῃ: ubi Dionis illud, πρὸ τῆς δίκης ὑπεξίσχῃ idem est, quod Athenis dicebatur οὐκ ὑπάρχειν τὴν κρίσιν, vel τὸν ἀγῶνα. Cleomenes ὑπεξίσχῃ in Θεσσαλίῃ, furtim se subduxit abiitque in Thessaliam. Supra Clis thenes Athenis ὑπεξίσχῃ, (V. 72, 2.) id est ὑπεξῆλθεν et ὑπεξίστη: plene loquitur VIII. 132. (ubi ὑπεξίσχῃ in τῆς Κίον.) VALCK.

3. ἐπὶ τὴν δὲ ἀπὸ τῆς Stygis aquæ factam mentionem descripsit Porphyrius, sive potius Apollodorus in opere de Diis, apud Stobæum Eclog. Cant. p. 190. Herodoti verbis illic subjecta Callimachea et Heraclæotas Philonis, de mirabili hujus aquæ virtute, comparari poterant ad Ælian. de Nat. An. X. 40. et Antigon. Caryl. c. 174. ubi nonnulla notat Jo. Meura. plura dederant P. Leopard. Em. IV. c. 8. et Jac. Nic. Loëns Misc. Epiphyl. III. c. 10. VALCK.

7. πρὸς τὴν τῶν Ἀρκάδων τοὺς ποταμούς. ἀγρίων, ἔξερκον τὸ Στυγὸς ὕδωρ.] Vir Celeb. ob Florentinum ἔξερκον seriem hanc statuebat πρὸς τὴν τῶν Ἀρκ. — ἔξερκοντο Στυγὸς ὕδωρ, mutilans et addens pro voluptate. Sed omnes libri πρὸς τὴν: neque ἔξερκοντο (activa notione) Nostri usu tritum, tolliturque τὸ ante Στυγὸς ὕδωρ præter morem: tum participium, namque eo in numero est ἔξερκων, non infinitivus, quæ Cl. Reiskii opinio, magna Codicum optimorum con-

cordia munitur. Equidem πρὸς τὴν — ἀγρίων ex Porphyrio laudavi, laude nunc quoque dignum censens. Alioqui πρὸς τὴν ἀγρίων recte de Scriptoris consuetudine, notata lib. I. 77. Wess. — Nempe verbum περιῆσθαι quidem cum participio construere Herodotus adsuevit: an πρὸς τὴν similiter participium loco infinitivi adaciscat, etiam atque etiam dubitare licuerit. Cæterum vide in Var. Lect. (ed. S.) notata. S.

Ibid. πρὸς τὴν — ἀγρίων, ἔξερκον] Ex Apollodoro sive Porphyrio Stobæi meliorem eruit vulgata lectionem Vir summus in Diss. Herod. p. 115. Mihi (sicut Reiskio) visus fuerat Herodotus scripsisse: in Νάνακριν πόλιν πρὸς τὴν τῶν Ἀρκάδων τοὺς ποταμούς ἀγρίων ἔξερκον τὸ Στυγὸς ὕδωρ: atque ita legisse Valla. Ista certe πρὸς τὴν infinitivum poscunt, æque ac πρὸς τὴν ἔχον: quod in Plutarchi Gryllo p. 986. x. restituendum censeo, ἀλλὰ μὴν ἔχον πρὸς τὴν ἀγρίων. Egregia reddi poterit Alcinoos sententia Isagog. in Platon. c. 27., si sic scribatur: οὐ δὲ ὑπὸ θιῶν ποταμοὶ ἀμειλῶνται, δὲ ἂν πρὸς τὴν ἰδίαν δίκην γινώσκον, pro vulgatis ὅσων περιῆσθαι θίλιν. VALCK.

9. τῶν Ἀρκάδων] 'Τω' Ἀρκάδων legit etiam Valla: ego neutrum requirem, si abessent ista Codicibus. Neutrum forte legit Eustath. qui in 'Ia. β'. p. 228, 2. (pag. 301. ed. Rom.) 'Ἡρόδοτος, αἰτ. φησὶν, ὅτι Νάνακριν πόλις Ἀρκάδίας, ἵδου λέγεται εἶναι τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ὁλίγον φανερύμενον, σπάζον ἐν πύργῳ εἰς ἀγρίων. Pausan. VIII. pag. 634. (cap. 19 extr.) ὕδωρ πάντα τοῦ κρημνοῦ σταζει, παλαιοὶ δ' Ἑλλήνες αὐτὸ (non itaque soli Arcades, quod optime Gronov. animadvertit:) Στυγὸς ὕδωρ. Rursus pag. 635., τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ παρὰ τὴν Νάνακριν σπάζον. Quia urbes erant in Arcadia vicinæ Νάνακριν et Φεινίδες, eidem dicitur, p. 637. τὸ πρὸς Φεινίδος ὕδωρ,

ἡ Σούρα ἐνυμνέουσα. Ad eandem rationem paulo post apud Herod. (lin. 13.) vulgari debuerat πρὸς Φινῶ, ut recte scribit Casaubon. ad Strabon. VIII. p. 597. VALCK. — Rediit ὑπὸ τῶν Ἀρσένων. (At vide Var. Lect. ed. S.) Et mi enim Græcorum in sermone Stygis aqua, Arcadum tamen illa jactatione inclauit. Jo. Meursium consule ad Antig. Caryl. c. 174. Wess.

11. ἐράζω ἐς ἄγνος] Præclare Gronovius, cui præter Ask. et Pass. gravis auctor accedit Eustathius. (Vide superiore Valck. adnotationem.) Stygis aquam neque argenteum, neque æneum, neque ferreum vas potest sustinere, sed dissilit et dissipatur, apud Vitruvium lib. VIII. 3. Cujus itaque vulgatum ἄγνος materis? Bene Eustath. ad μισγάγκυας Homericam ἄγνος διὰ τοῦ κ. ὁ βαθεῖς καὶ φερραγγυῶδες καὶ πᾶλος τόπος p. 497, 13. (p. 379, 17. ed. Bas.) Wess.

CAR. LXXV. 5. ἐίχραυ ἐς τὸ πρίσσωσι τὸ ἐκπύρρει] Suidas, nonnulla invertens, ἐς ἐκπύρρει agnoscit, Eustathius bis; quod properantior infutabatur Galeus. Posset ἐίχραυ Eustathii blandiri, nisi eodem utrumque tenderet. Nicander Ther. v. 277. αἶσι κερμέσσις Οὐλύρινοι κακοεργὸν ἐίχραυσι πυρόδοντα. Wess.

Ibid. ἐίχραυ, etc.] Quod prostat apud Suidam (et in Zonare Lexic. p. 745.) velut Herodoti, ἐίχραυ ἐς πρίσσωσι τὸ ἐκπύρρει, non diversam lectionem, sed partem præbet interpretationis: patebit erroris origo sic intermedia scribenti, quæ videntur excidisse: ἐίχραυ (ἐς τὸ πρίσσωσι τὸ ἐκπύρρει ἦγον ἐσλαξί) ἐς πρίσσωσι τὸ ἐκπύρρει: quo modo verba Herodoti interpretatur Eustath. in Od. 5. p. 79, 42. exhibens velut Herodoteum non isto tantum loco, sed his terve etiam alibi ἐίχραυ, velut ad Ἰα. 1. p. 440, 12. et ad π. p. 1082,

25. Utrumque eperitur apud Homer. χράω et χράω: hoc quidam propria stringendi virtute iu Ἰα. 1. 138. ubi χράω recte redditur in Schol. ἐκπύρρει ἐπ' ἐλίγον, τὸν χράω ἐκπύρρει: alterum apud Apollon. Rhod. II. 283. τῶν ἀρετάσθων ἐίχραυ ἡλδα χράω: ubi Schol. ἐκπύρρει αὐτὰς πλῆξαι, μάταια ἐκπύρρει τὰς χύρας. Homerea spectant glossæ Hesychii, apud quem pro Ἐκπύρρει scribendum, Ἐκπύρρει ἐς ἐκπύρρει. Illuc recte referuntur ab Eustathio aliisque Ζαχρηῆς ἀντα, stringentes venti. VALCK.

10. τὰ μιν αὐτὶς πᾶσι] Erunt fortasse, quibus τὰ μιν λυδὺς codicis Pass. ridebit, congruens Cleomeni ἐξέλε διδάμνη, et mala servulo, si qua cippo exsolveretur, minitanti. Mihi proserminatum ex αὐτῶς censetur; cujusmodi ΑΤΘΕΙΣ et ΑΤΘΙΣ confusiones in superioribus ostendere memini. Wess. — Αὐτῶς, pro αὐτῶς, spreto Ionismo scribitur in cod. F. qui ex eadem eam Pass. familiā: quo magis armatur Weselingii judicium. In πᾶσι consentiunt, quæd sciam, libri; nisi quod πᾶσι adjecta, littera scribat F. Videtur autem utique πᾶσι in fut. scriptum oportuisse: postrema vocalis s facile e voce proxime sequente adhaeserit. 8.

16. καὶ τούτῃ πασχαρδίου] Incerti scriptoris verba apud Suidam in Καταχάρδων huc refero, opinatus Theopompi ex Herodoti esse Epitome, Εἰνα τῶν φρεῶν ἐξέσταναι, καὶ μανὴς ἰσχυρὸν μαχαίρη κατιχάρδων. In Cleomenem enim dicta aptissime quadrant, et Theopompi cognitum istud compendium. Culte Henr. Valesius in Dione Chrysost. Or. XXXVII. p. 467. κ. ἡμῖς δ' εὖ παρῆχαυ ἐν ἀνδράντα χράωσι ἢ πλάττανται, correxit χαρδίου, sive, quod malim πασχαρδίου, clarissime ad hæc alludente: negant enim se statuas, si sentirent, præbituros, ut ita lancinarentur. Con-

tra peccatum in Libanii Or. VI., nuper Venetiis publicata, pag. 100. *ὁ τοῦ μὲν ἰ πατρὸς ἰχθύειν*; h. e. Bongiovanni interprete, nonne pater illius chordas effluebat? Immo saltabat, *ἰχθύειν*. Longinus (hunc Herodoti locum respiciens) sententiam consideravit duutaxat, et Plut. T. II. p. 223. B. Post pauca *μῦθον* (lin. 18.) *μαθεῖν* possunt. Conferendus Pausanias est III. 4. pag. 213. Wess. — Athenaeus lib. X. c. 48. (p. 436. ed. Cas.) de Cleomenis, furore, simul hunc locum, simul inferiorem cap. 84. respiciens, "Οτι δὲ, αἰτ. διὰ μίσην ἰαυτὸν καὶ μαχαίρῃ πατίετο, 'Ηρόδοτος ἰσχυρίζεται. Bellum Atticae inlatum, quo lucum Eleusinum Cleomenes vastavit, tetigit Herod. lib. V. c. 74. S.

Ibid. καὶ ταύτην καταχρυσίου] Modum, quo maniacus corpus conciderit, tradiderunt quidem alii; verbum vix alibi repertum *καταχρυσίου*, retinuit Aristides II. pag. 393. Cleomenes, inquit, τὸ αὐτοῦ σῶμα πατιχρύδιον ἐκ πωδῶν ἀρξάμενος: se ipsum minutatim dissecuit, Canterus. Ex usu plebeio petitum velut hic aptissimum laudat Longin. π. Τψ. p. 170, qui vicinorum tantum sententiam expressit. In Glossis Herod. simplex *Χορδίου*, redditur *τίμων*: in iisdem pro *Κατασώχουσι*, simplex ponitur *Σώχουσι*: pro Herodoteo *Καταψῶσαν* Suidas habet *Ψῶσαν*. Sic saepe solent Grammatici. Quae in Schol. ad Aristoph. Eq. v. 765., ad *Δακρυθίην* adscripta sunt, *εἰς μίσην λαιοσυμφίην*, pertinent ad vincina: *Δακρυθίην* ἢ *λίπαδνα*: *Εἰς μίσην λαιοσυμφίην*. Idem illud dici potuit *χορδιδυθίην*, id est, *εἰς χορδὰς* sive *λίπαδνα διατρυθίην*. *Καταχρυσίου* significat *εἰς χορδὰς τίμωσιν* *διατρυθίην*. Vim praepositionis non intellexerunt in *κατακτεννομασίῃσιν* apud Herod. VII. 212. VALCK.

[17. τὰ περὶ Δημέωνον γένεσιν] *Διγέμενα* fortasse legendum suspicari cum Vol. IV.

Reiskio licet: ac frequenter sane ista duo temere permutantur a librariis. S.]

21. καταγίνω] Habet Suidas ex Glossis Herodoteis, et prave explicat *καταλύων*. Servant scripti omnes, nec potius aestimari *ἀπαγίνων* (quod Reiskius proposuerat) sive *ἐξαγίνων* potest. Fraus, qua supplices luco deducti, traditur c. 79. Vere Eustath. (loco in Var. Lect. ed. S. citato) *ἄλλος* et *εἰμῖνος* saepe non discrepare docet, hoc tamen in *Ἑλλήνων* inconsiderate ponens. Porro ex Arch. in *ἀπορίῃ σχῶν*, (lin. 22.) Cl. de Pauw format in *ἀωρίῃ σχῶν*. Vallis vero vertit, lucum quem in Argia occupasset, ac si in *Ἀργίῃ σχῶν*, uti Stephanus suspicatur, legisset. Vulgatum praestat. *Ἐν ἀλογίῃ ποτιμῖνος* lib. VII. 126. et Procop. Bell. Vand. I. 20. etc. Wess.

CAP. LXXXVI. 3. Συμφηλὴς λίμνης] Nulla lis moveretur lacui *Συμφηλίδι*, modo dialecti forma responderet. Urbs Homero Iliad. B'. 608. *Σύμφηλος*, more Ionum, ad quem Pausanias *ἀπὲρ* in *Συμφήλου* VI. 8. et *ἐπὶ* *Συμφήλῃ* V. 10. Hinc *Συμφηλίδι*, Criticis ad Poëtam monumentibus, qui *Ἐλιανο* Var. II. 33. aliisque *Συμφηλίδι*. In Erasino Herodotus accuratior Strabone lib. VIII. p. 567. (Consentit tamen cum Herodoto idem Strabo, p. 371. A. ed. Cas.) Scite autem Reiskius *εἰς χάσμα ἀχανὲς* (lin. 4. ubi vulgo *ἀφανὲς*) *ἐκδιδοῦσαν*. Wess. — In editis tamen Anlmadversae istam conjecturam Reiskius non repetiit. S.

CAP. LXXXVII. 3. ἡ Σίπις] Praestet-ne haec loci scriptura, an *Σήπις*, cum taceant veteres, non audeo asseverare. Est Arcadiae mons *Σηπία* in Pausan. VIII. 16., a serpentibus nomen sortitus: a sepiis in littus ejectis Italiae Sipus, olim *Σηπιῶς*, ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων σπηῶν, ni fallit Strabo VI. p. 435. (pag. 284. B. ed. Cas.) Nobilis praeterea *Σηπιάς* *ἀσκη* inf. lib. VII.

183. Quid si ob sepias e mari fluctibus littorali loco adpulsas hic *Σηπίας* aut *Σηπίας* titulus? Wess.

9. Ἄλλ' ἴσται, etc.] Partem oraculi hinc exhibet Pausan. II. (cap. 20 extr.) p. 157. ubi, pro *πρότερον δὲ ἰσὶ*, corrigi debet *πρότερον δὲ ἴσται τὸν ἀγῶνα τοῦτον προειρήνηται ἢ Πυθίᾳ*. Sic sæpissime loqui solet; cujus moris immemor Casaub. ad Polyb. pag. 118. (ed. Gron.) fans docte tentabat. VALCK. — Alteram ejusdem oraculi partem, ad Milesios spectantem, supra adpositam a Scriptore vidimus cap. 19. S.

13. ἔφει *τρίλιπτος*] Cur hoc damnable, et *ἀλίπτος* plausibile? Vocis insolentia et novitas, difficiliorque explicatus me ad pristinam retraxit. Eunapio apud Suidam talis serpens *μυρίλιπτος* ἔφει, quem glossa, historici verbis imprudenter innexa, *πολυλίπτος* explicat. *Τρίλιπτος ἴδω* dat idem Grammaticus in *Μαίαντες* ex Epigrammate. Quid multis? Nonnus Dionys. IX. v. 256. *Ἀνχμηραῖς τριλίπτος ἔφει σκυρῆδιν ἰθίρῃς* "Ἑρπασε. Ceterum Pythiæ hoc responsum ex Herodoti narratione planum non est. Quorsum enim *ἔφει ἢ θήλυα τὸν ἑρπασαίνοντα* 'Ἐξίλαση? Præterita sunt Telesillæ documenta virtutis et prudentiæ, quibus matronas Argivorum, ut sumtis armis urbem protegerent, Cleomenemque et invadentes Spartanos repellerent, animavit, petenda ex Pausania lib. II. 20. Wess. — Vocab. *ἀλίπτος* nusquam alias occurrere ipse Gronov. qui illius patrociniū suscepit, professus est; in dubio etiam relinquens, utrum privativa notione accipiendum sit *a* in vocis initio, an intensiva. S.

17. *ἰστανὺν καὶ οἱ Ἀργεῖοι τῷ τὸ τοῦτο*] Copiosior in eo strategemate Polyænus I. 14., sed paucis nunc verbis mancus: *ἐπαλξάμενοι, ἀποπαλίζοντο· ἔξιστον, ἀνταπείσαν· ἀναπαυόμενοι ἀνταπαύοντο*: nihil de prandio, cujus abesse mentio non debebat. Recte scriptus codex, quo se

usum doctissimus Fermat. in Epist. post Diophantum profitetur, *ἀνταπαύωνται, ἔξιστον· ἀναπαυόμενοι, ἀνταπαύ.* Vide et Plutarch. T. II. p. 223. Wess.

CAP. LXXIX. [5. *ἔφει* — *δύο μύλια*. Similiter vero apud Athenienses: vide V. 77, 15. S.

11. *ἰσὶ δίδροισ*] Nusquam alibi in Musis: maneat tamen. Eustath. ex Lexico *ÆL* Dionysii ad Iliad. r'. p. 396, 22. (pag. 300, 19. ed. Bas.) *Ἀργεῖοι οὐ μόνον δίδροισ, ἀλλὰ καὶ δίδροισ καὶ δίδροισ*: potiusque *δίδροισ* videri quam *δίδροισ*. Possunt ergo *δίδροισ*, toties Herodoti usu frequentata, ex alterutro arcesci. Inmanem Cleomenis in supplices Argivos crudelitatem intactam haud reliquit Pausan. III. 4. Wess.

Ibid. *ἀνὰ δὲ ἰσὶ δίδροισ*] Ante vulgatum *ἰσὶ δίδροισ* vix se tueri poterat: poscebat usus *ἰσὶ δίδροισ*, ut *ἀνὰ δὲ καὶ ἰσὶ καὶ ἰσὶ ἰσὶ ἰσὶ δίδροισ*. Commodum *δίδροισ* hic subministravit Med. *Δίδροισ* hic illic reperiri optimus noster Jo. Pierson. docuit ad Moerin, p. 132. In exemplaribus suis Xenophonteis *δίδροισ* et *δίδροισ* et *δίδροισ* reperisse videtur *Ælius* Dionys. Eustath. in 'Ιλ. γ'. p. 300, 21. cujus observato non nominati H. Stephanus utitur, Anim. in Corinth. de Dialect. pag. 25. VALCK.

CAP. LXXX. 7. *ἔξιστον μοι τὸ χρηστέριον*] De temporis certi spatio, quod expletum est, verba frequentantur *ἔξιστον* et *ἔξιστον*. Verum sicut Græcienses Judæi non in istum tantum sensum verba *πληθεῖναι* et *πληρωθῆναι*, sed et hoc de divinis adhibent oraculis, quæ suum jam habuisse censerentur eventum; sic Herodoto oraculum et somnium dicitur *ἔξιστον* et *ἔξιστον*. I. 120. *ἔξιστον τὸν θυρῶν*: VI. 108. *τὸν ἔφω συνιδάλλων ἔξιστον*: hic paulo inferius, de eodem oraculo, cap. 82. *δοκίμῃ οἱ ἔξιστον* τὸν χρηστέριον τοῦ θιού. Oraculum impletum vulgo dicebatur *εἰς ἔξιστον*: *ἰστανὺν* Herod. VI. 140. *ἰστανὺν* δα:

Eurip. Cycl. v. 692. Duo loca præbet Suidas in 'Εξήκσι et in 'Εξήλθι, in quibus ista de oraculis ponuntur, quæ suum habuerant eventum: eorum alter prostat et in Zonaræ Lexic. MS. velut Xenophontis, in cuius libris vulgatis ista non opinor reperiri. VALCK.

CAP. LXXXI. 3. ἤϊς ἐς τὸ 'Ηραῖον] Erat in Argivorum et Mycenæorum confinio, Mycenis x. stadiis, ab Argis xl. sejunctum, teste Strabone lib. VIII. pag. 566. (p. 368. n. ed. Cas.) et Pausania Corinth. c. 17. Ubi si femina, qualis famosa Chrysis ex Thucydide, sacris sola fuerit operata, sequentia labem habebunt. Verum super ea re dubito. Wess.

CAP. LXXXII. 16. δῖφρυι πολλὰν τοὺς δῶποντας] Si vel in aliis etiam inveniretur illud Codicibus, restituerem tamen ἀπίφρυι. Sequitur in hoc verbo usum Herod. receptum. VI. 104. similiter Miltiades dicitur ἀποφρυγὼν τοὺς δῶποντας. Adde II. 174. (7.) Andocidi restituendum p. 16, 17. εἰ δὲ ἰγὼ αὐτὸν ἀποφρίξομαι, pro ἀποφρίγξομαι. Antiphon pag. 115, 24. πολλὰς γεφύρας δούκας οὐδὲμίαν εἶχιν (corrigen- dum est εἶλιν) ἵτοι δὲ — πλείους δουχτίς, οὐδὲ πάσας ἀποφρυγόν. Demosth. p. 154, 183., γεφύρας παρατόμιον ἀπίφρυγι. Aristoph. Vesp. v. 577. Thucyd. III. pag. 212, 34. Eam in rem ut plura congerantur necesse non est. VALCK.

CAP. LXXXIII. 1. Ἀργεὶς δὲ ἑνδρῶν ἰχυρώθη] Suum recuperabit Herod. ἰχυρώθη, firmatum in Disa. Herod. p. 86. Hæret eadem menda in Solonis senario apud Aristid. T. III. p. 398., uno de quinque et viginti ab illo servatis ex poemate, quod condidit Solon ἐς ἱαντὸν καὶ ἐπὶ ἱαντοῦ πολιορκίας, quorum ista leguntur ibid. ultima: εἰ γὰρ ἥβηλον, Ἄ τοῖς ἱαντοῖσιον ἥδανον εἶπε, Αὐτὸς δ' ἂν τοῖσιν ἀτίρως, δρῶσαι, διὰ Πιλλῶν δὲ ἑνδρῶν ἢδ' ἰχυρώθη πόλις. Canter. Jam

capta multis urbe fuisset a viris. Sed nec a multis capta urbe Græcis dicitur διὰ πολλῶν χυρωθῆναι, neque is sensus illic congruit. Nisi εὐσεβήσας suam Solon introduxisset, civitas multis fuisset civibus viduata: hanc postulant quæ præcessere sententiam. Pro δρῶσαι, διὰ, corrigerem δρῶσαι κατὰ; sed præterea minime dubitanter: Πιλλῶν δὲ ἑνδρῶν ἢδ' ἰχυρώθη πόλις. Hoc alibi dicitur ἡρημώθη ἢ πόλις ἑνδρῶν, velut in Ænem Poliorcet. c. 14. In proximis etiam ἰωήβησας (lin. 3.) restituetur ex Codicibus, quod Vallam sequutus Anglus expresserat interpres: vid. les Essais de Critique sur les Trad. d'Herod. p. 182. VALCK.—In Solonis iambis Brunckius noster (Gnomic. Græc. p. 83.) utramque Valckenarii emendationem adoptavit: alteram quidem, ἰχυρώθη, haud dubie verissimam; alteram vero, κατὰ pro διὰ, tam violentam arbitrarîamque, quam parum necessariam. Quanto fuerat simplicius certiusque διὰ legere, quod ipsum in ΔΙΑ perspicue inerat! S.

1. ἰχυρώθη] Correxit e Vallæ Latinis præfectus Edit. Genæv. MDCXVIII. adprobavitque D'Orvillio ad Charit. pag. 102. Reiskioque. Nihil ea profecto scriptura melius certiusque, tametsi Ἀργεὶς χυρωθῆν ἑνδρῶν apud Eustathium ad Perieg. v. 364. pag. 176.; eodem enim (quod Tan. Faber docuit) in luto. Suidas: Ἐχυρώθησας ἑνδρῶν, ἰσχυρήθησας. Eunapius Exc. Hoesch. p. 13. σάντα ἑνδρῶν ἰχυρώσας, sed in Ædesii Vit. p. 38. τὰς ἄλλας χυρώσας πόλις ἑνδρῶσας, consimili vitio: χυρώσας dederat, Homerum Iliad. E. 642. emulatus, sicut et Virgilius Æn. VIII. 571. tam multis viduasset civibus urbem. Mito nunc Strabonem, Poëtæ versum illustrantem lib. XIII. pag. 891. (pag. 596. ed. Cas.) Tangendum ἐς ἰωήβησας est, (lin. 3.) ex Vallæ Latinis in Genæv. Edit. receptum prudenter, nec sine

kus: "Non puto alibi nomen Φιγα-
"λίας reperiri. Codices Arch. et Eton-
"Φιλαγίης habent: hinc vero (vers, pu-
"to, voluit) lectio emicat, Φιγαλίης,
"quam Stephanus in Φιγαλία agno-
"scit."—Phigalea vel Phigalia, Arca-
diæ oppidum, frequenter memoratur
Polybio et Athenæo, ubi de nominis
scriptura passim in Annotationibus mo-
nuimus: singula utriusque auctoris loca
Indices nostri declarant. S.

CAP. LXXXIV. [4. ἀκητεσίνην
μαρίσας, etc.] Resperit hæc Athenæus
lib. X. (non lib. V. ut in Var. Lect. (ed.
S.) vitiose scriptum) p. 427. b. c. et p.
436. e. f. cap. 29. et 48. nuperæ edi-
tionis. S.]

6. μμονται.] Homero probatissimum
verbum librariis latuit: hinc æstus et
mutationes. Inpetum desideriumque
exprimere non est in obscuro. Hesy-
chius Etymologusque possunt mitti in
consilium. Gestæ rei tempus et alia ex-
pendit Bayerus, Comment. Acad. Pe-
trop. T. III. p. 380. Wess.

15. ἔκ τε τοῦ — Ἐπισκιάσειον λίγους
α.] Ἐκ τε τοῦδι significareturque ex isto
tempore. ἔκ τοῦδι Sophoclis est in Elec-
tr. v. 516. et Antig. 584. Margo
Steph. præbet ἔκ τε τίσου. Prout vul-
gatur, legisse videntur Chamæleon et
Eustathius; ille apud Athen. X. p.
427. n. ὅτι, ὅταν βούλονται πῶν ἀκρα-
τίστειν, Ἐπισκιάσειον λίγους: Eustath.
in Od. α'. p. 29, 33. (pag. 1398. ed.
Rom.) ἔκ δὲ τοῦ τινούτου Σκυθικοῦ πα-
πὺ τὸ ἀκρατίστειν πῶν Ἐπισκιάζειν
φασὶν οἱ Λαῶνες. Excitans Herodoti
verba Athenæus legisse videtur Ἐπισκιά-
σειον, quod dudum monuit D. Heral-
dus ad Martial. IX. Ep. 37. Eustathii
verba contulit ad Herodotea Jo. Meura.
Misc. Lacon. III. c. 7. Sua quidem
Lacones Dialecto pro ἰσικυβήσαν dix-
erant Ἐπισκιάδων: et Ὀμηρίδων, Μουσι-
δων, Λιγιδίων, et similia VALCK.—Ἐκ τε

τοῦ, quod inde ab Aldo ubique editum
est, ex Ionica dialecto idem atque ἔκ
τούτου vel ἔκ τοῦδι valet: idque tam ex
hac causa, quam ab hoc tempore sig-
nificare potest. Ego vero h. l. formul-
am paullo quidem rariorem, sed Nos-
tro familiarem, ἔκ τε τίσου, quam pro-
bati servarunt codices, haud ambigue
ab illo tempore significantem, restitue-
ndam auctori arbitror. conf. V. 88,
8. VII. 215, 8. Communi sermone ἔκ
τε τοσούτου diceret: sed et alibi τίσου et
τούτου pro τοσούτου et τοσούτου idem Noster
usurpat. S.

16. βούλονται πῶν, etc.] Ex Ask.
atque Eustathio, quibus Chamæleon
concinit apud Athen., ὅταν βούλονται
πῶν ἀκρατίστειν, ἰσικυβήσαν λίγους,
verbis hinc citra dubium repetitis.
Clomenem, strenuum potatorem, Æ-
lianus Var. II. 41. et Σκυθητί πῶν
Athenæus sistunt, quos non sollicito.
Statim ἰκτίρας (lin. 18.) legitimum ca-
put 92. præstat. Wess.

CAP. LXXXV. 9. Τί βούλας ποίειν]
Vide, an βουλίσσθαι, cui tot schedæ
patrocinantur, sperni necessum sit.
Spartani regem Leutychiden Æginetis
dedendum judicant: dum cunctantur
et deliberant, Theasides Æginetis, τί
βουλίσσθαι, quid consultatis (quid cogita-
tis) facere? Non obliviscor, βούλισθαι et
βουλίσσθαι passim scribarum confundi
arbitratu, uti cap. 66., neque infitior,
idem et hic potuisse designari. Confer
tamen VII. 10, 4. Wess.

12. ὅπως ἔξ ὑστέρης μὴ τε ὕμιν] Plene
Thucyd. in hujus simillimo dicto III.
57., εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γινώσκει μὴ τὰ εἰσέτω,
—— ἔρῃτε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδιζωνται.
Apud Diogen. Laërt. II. 102., βλῆσαι
ὅπως μὴ παρίσῃ πρὸς ἡμᾶς ἐνι. Qua
Noster ellipsi, eadem Æchyl. Prom.
v. 68., ὅπως μὴ σαρτὸν εἰκτιλῆς ποίει.
Eustath. interpretatur διδῶν μὴ σάρκα
ἀπὸ τοῦ ἔχειν, in Od. ε'. p. 231, 57. A-

ristophanea collegit R. Dawes, Miscell. Crit. p. 229. VALCK.

15. *ἰσιπώμιον* *Λιουτυχίδια*] Omnes ita de compacto. Verum *ἰσιπώμιον*, Reiskio etiam indice. Vide lib. I. 91. WESS.

CAP. LXXXVI. 2. Scriptum-ne *ἀπαίσις* *ἐν παραθήκῃ* fuerat, an *παρακαταθήκη* reliquerit, quæstionis est? Eusebii, Democriti, pluriumque aliorum apud Cl. Wasse ad Thucyd. II. 72. testimoniis *παρακαταθήκη* adfirmatur. Herodoto *παραθήκη* contribuunt Thom. Magist. et Phrynichus, cujus hæc: *Παραθήκη* 'ἰστίαν καὶ ἰστιά τινα συγγράφια φασὶν εἰρηναίαι, Nostrum *Ionis* scriptoris titulo signantis. Supra certe cap. 73. *παραθήκη* *παρατίθεται* libri omnes. Hic boni codices, et in progressu constanter. Passionci ceræ miniaturæ eodem ducunt, tum Stobæus. *Παρακαταθήκη* tamen bis deposuit lib. V. 92, 7. Relinquo ergo. Sequens *προφάσις* *ἔλκεν* (lin. 2.) in Comicis Lysistr. v. 727. occurrit. WESS.

7. καὶ γὰρ ἀποδίδοντες, etc.] Leutychides ex vero. Depositum reddere, per se res est expetenda: qui reddunt, funguntur officio, laudem stricto jure haud reportantes. Hæc Democrito mens apud Stob. Serm. XLIV. pag. 310. *ἀσπιρὲ τὰς παρακαταθήκας ἀποδίδοντα οὐ χρεὶ ἰπαινίσθαι· τὸν δὲ μὴ ἀποδίδοντα κακῶς ἀκούειν καὶ πόσχει.* Ut res nunc habent et seculum est, quis laudem recusabit depositum non abneganti? WESS.

12. *Γλαῦκος*, 'Επικυδίδης *κείδη*] Egre gie Gronovius: testes adsunt instauranti locupletes, in quibus Pausanias hominem nimium extulit et cohonestavit, *Γλαύκου τοῦ Ἐπικυδίδου*, scribens, *Σπαρτιάταις βασιλεύοντες ἱστῶσα ἡμῶντες*, II. 18. nisi si duo illa (*Σπαρτ.* *βασιλ.*) glossatori debeantur. Nihil hic de regia viri dignitate, neque alibi,

quantum memini. *Τούτοις* — *πάντα περιήκουν τὰ πρῶτα* (lin. 13.) Abreschius Dil. Thucyd. pag. 374. ex VII. 16, 1. (ubi MS. *πύρι* *ἤκοντα*) et *ἰν χρεὶν ἱππομῆιν* (lin. 16.) ex Hippocrate illustravit Fœsius. Gonsimile Abydeni in Præp. Evang. Eusebii IX. 41. *τῇ χρεὶν δὲ ἱππομῆν ἀφανισθῆναι.* WESS.

24. καὶ δίδωσι χρήματα, etc.] Causæ hæc deponendæ pecuniæ obscura: clariorem censebat, modo ex intricatiore, quæ hic fuerit, scriptura formaretur, *τούς αὐτοὺς ἰστί ἰστίαν* vir eruditus: innui Peloponnesios et Spartanos, nullo præ animi magnitudine argenti studio tactos. Enimvero nimia ea nationis laus, cujus *φιλοχρηματίη* oraculo prædicatur. Puto Milesium hospitem Ionas Caresque in animo habuisse, Persis obnoxios et expositos, proptereaque rei pecuniæque suæ possessores minime securos. WESS.

Ibid. Pro καὶ δίδωσι — *τούς αὐτοὺς*, legit Bothius καὶ δὴ ἔτι — *τούς ἀπὸ αὐτῶν.*

27. *ἔξαργυρώσαντα*] Sic Thucydides VIII. 81. et docti ejus interpretes. De recentiorum *ἔξαργυρίζειν* (ut apud Demosth. De Pace p. 59, 5. ed. Reisk.) multa Miscell. Vol. V. Tom. III. p. 54. Malui (dein) usu præeunte *δίδωσι* *παρὰ σί*, prius (de quo Abreschius Diluc. Thucyd. p. 438.) *παρὰ σὺ σία*, ex Ionismo, quo de lib. II. 181. Eusebius tamen Philosophus eodem in sacro, uti Juvenali vocatur, deposito, *ἄλλ' ὅστις φοράζει καὶ ἀποδύει* *οὐκ ἐν παραθήκῃ*, *ἰστίαν ἀπαιτῆσαι*, ap. Stob. Serm. XLIV. pag. 310. WESS.

Ibid. *ἔξαργυρώσαντα*, *δίδωσι* *παρὰ σί*] Deterior est lectio, quam habet Stobæus Gesneri pag. 195, 39. *δίδωσι* *παρὰ σί*. Probari posset quod ibid. sequitur *χρεὶν δὲ διδόντες*, si vox *πολλῶ* omitteretur in Codicibus. *Παρὰ σί*: ut in Isæi

verbis ex oratione perditā apud Dionys. Halic. T. II. pag. 167, 49., *οὕτως μοι παρακαταθήκης παρ' Εἰμάθου τοῦτο*. Herodotum sequutus *ἔξαργυρῶσαι* quoque scripsit Thucyd. quod plerumque dicitur *ἔξαργυρίαι* et *ἔξαργυρίσασθαι*. Attigit Dounæus in Demosth. pag. 88. Veterum locis adfirmarunt Duker. Hemsterh. et Wesseling. hic ad Diodor. II. p. 562. VALCK.—Mihi recte Wesselingius prætulisse visus est *Σίσθαι* *παρὰ οἱ*: recte vero item deinde scribitur *ἵσταται παρὰ τοῖς οἷσι*. S.

37. *οὗτοι μοι περιφίρου οὐδὲν ἰδύναι*] Non peculiaris ea Herodoto dictio ex Porti præjudicio: habetur in Platonis, uti Cl. Abreschius monstravit, Lachete p. 246. *π. περιφίρου δὲ τις μοι καὶ μνήμη ἔχει* *τῶνδε λυγρόντων*: quod Latinum ubi fiet, pertinet ad me quædam recordatio, vim non repræsentabit, quæ memoriæ quendam quasi circumactum postulat. Statim (lin. 38.) *τῶν ὁμοῖς λίγιστοι*, Ionum est. WZSS.

46. *ἀπιστοτημένους*] Probabitur fortasse *ἀπερημένους* Vind., quod in Arch. prævatius; et habet, quo allubescere queat. In vulgato constans est Eustath. cum Codd. haud paucis, convenitque solemnibus formula in Porphyrio Abst. An. lib. IV. 10. *οὗτοι παρακαταθήκην ἀπιστοτήσανα*. Oraculum, Glaucō redditum, in celebritate versatur, citatum olim sæpe, (vide Var. Lect. ed. S.) et laudabile est. Juvenalis notabiles et suavisissimi sunt versus Sat. XIII. 200, etc. WZSS.

46. *εἰ ἔρημ τὰ χρέματα λήνεται*] Quærebat Spartanus, quæ Numinis esset Mens; et an hoc illi facinus suaderet Apollo? secundum Juvenal. Sat. XIII. v. 202. ubi historiam enarrat Schol. ex Herod. Eximium quod sequitur oraculum attigerunt etiam Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. et Pausan. II. (c. 18.) p. 149., (emendatus a Palmerio Exercit. p. 372.) et VIII. (c. 7.) p.

612., verum hinc excitans ultimum, *Ἄνδρες ὃ ἰδέρκευ γινῆ μετέπιπτον ἑρίων*: qui est in Hesiodi 'Εργ. v. 'Ημ. versus 285. Vitiosam exhibet in quarto versu lectionem Arch. qui recte scriptus legitur apud Stobæum et Eustath. in Iliad. γ'. p. 314. Oraculo subjectum dictum Delphicum, (lin. 56.) *τὸ πικρὸν τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ καῖον, ἵστα δύνασθαι*, sic quoque scriptum in suo Cod. legit Valla, ut ex aliis obtulit Dias. Herod. pag. 115. VALCK.

51. 'Αλλ' Ὀρεον παῖς, etc.] Cultius expressit illustr. H. Grotius Latine Jur. B. et Pac. II. 13, 1., ubi optime Jo. Frid. Gronovius *Horcon* instar numinis considerat, quem poetæ fingunt jurandi veluti exactorem et presidem. Ὀρεον proinde παῖς aliquid posterum et consequens est, nimirum Animadversio divina, quæ nec opinatis perjurus superveniens fractæ fidei pœnas infligit. Loquendi genus in Epicharmi fragmento, Grotii medela curato, apud Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. 'Εγγύα θυγάτηρ μὲν ἄντας, ἱγγύας δὲ λαμία. Et apud Eustath. Amor. Ismen. pag. 426. Αἰδὼς γὰρ, παῖς ἰλιγγῶν ἱστί: excipit enim et sequitur reprehensionem pudor. WZSS.

61. *οὗτ' ἱστίη οὐδὲμιν*] Istud Herodoteum: norunt, qui Musas amant. Mox *περὶφίλους* Arch. et Vind. redono. Superius I. 32. *περὶφίλους ἀνίστασι*: et III. 40. *κακῶς ἱσιλιύμενος περὶφίλος*. Sophocles Elect. v. 765. *τὸ πᾶν δὲ δισπίσται τοῖς πάλαι περὶφίλοις*—*ἰσθαται γίνου*. Alia ejusdem, et Euripidis, et Abydeni missa facio; minime mihi temperans in his Lycurgi Or. in Leocr. pag. 157. fin. exscribendis, *τοὺς δὲ θεοὺς οὗτ' εἰ πιστοκῆτας τις λάβει, οὗτ' εὐλαφόμενος τὸν ἑστ' αὐτῶν τιμωρίαν ἄλλ' εἰ μὴ αὐτὸς, οἱ παῖδες γὰρ καὶ τὸ γένος ἄπαν τὸ τοῦ πιστοκῆτατος μεγάλους ἀτυχήμασι περιπίπτει*, quippe excellentissimis ob

pietatem, et ad hunc Herodoti locum peropportunit. Quam vellem, ea temere jurantibus et pejerantibus in pectus altissime defigi! Wss.

Ibid. οὗτοι τι ἀπόγονόν ἴσται οὐδὲν οὗτοι ἴσται] Hoc ex Codd. recepturum Herodotum indicat Diss. Herod. p. 65. Ubi Juvenali dicitur Extinctus tota pariter cum prole domoque, Herodotea non omisit Grangæus. Judæis secundum Celsum Origenis VIII. p. 424. ἀντὶ τοῦ γῆς ἀπάσης ἵσται διαφύταις οὐδ' ἰστιά τις βῶλος οὐδ' ἰστία καταλείπεται: quando βῶλῳ minus commode subjicitur ἰστίας mentio, scripserat fortasse Celsus οὐδὲ στία, qua voce, lapillum significante, designata quoque fuit ἡ σσινωχώρα. Quod sequitur, hinc enotavit Eustath. in 'Ιλ. γ'. p. 314. Γλαῦκος — βουληθείς ἰσικεκῆσαι περὶ ῥίζας ἐκτερίβη ἐν Σάκκῳ. Multos Deus περιέριζον ἀντίρριψεν, Herod. I. 32. Eurip. Hippol. v. 682. 'Ω παγκρατίστη, καὶ φίλων διαφθορῶ, (sic MSS. Paris. et Flor.) — Ζεὺς δ' ἡ γινώσκων ῥίζας Περὶ ῥίζον ἐκτερίψουσιν. Hesychius Περὶ ῥίζον interpretatur οὐκ αὐτὴς ῥίζαις ἀνασπώμενον. A radicibus eversum, et ab stirpe sublatum dixerunt Latini. VALCK.

CAP. LXXXVII. [1. τὸν πρῶτον ἀδικοκλήτων, etc.] Vide lib. V. c. 80. et 81. S.]

6. πυνθῆναι ἐν Σουίῳ] Primum διήνης, sed et alia hic in suo Cod. legisse Valla videtur, quæ fortasse sunt ex Herodoteis Latina facta, hæc scilicet: Erat enim Atheniensium in Sunlo biremis quædam, quam Delum jam inde a Theseo quotannis mittebant. A tempore Thesei, cui debetur institutum, quotannis in Delum missam navem, quam Θισυρίδα vocabant, luculentus testis est in Phædone Plato p. 58. v. cujus eam in rem verba Meursius jam dedit in Theseo c. 16. plura Spanhem. in Callim. Hymn. in Del. v. 313. In Delo

sacra curaturi, et qui publicitus Athenis ad ludos mittebantur solennes, cives semper erant honoratissimi; quales ex sua quoque civitate mitti voluit Plato τοὺς ἄρχοντας τῆς θυσίας ἰκάντης, de Legib. XII. p. 947. A. Unus erat plerumque Ἀρχιθύρας, τῶν ἀρχιθυσῶν tamen meminit et Andocid. p. 32. 44. Herodotus τὴν θυσίαν ἦν fuisse scribit πλήρη ἀνδρῶν τῶν πρῶτων Ἀθηναίων. Stabat Attica Theoris in Delum trajectory ἐπὶ Σουίῳ. Hinc in Delum olim trajecit etiam Latona: Hyperides in Deliacæ, ἀπ' ἄκρας τῆς Ἀττικῆς ἡ Λητώ ἐκίβη τῆς ῥήσου: excitat ista Schol. in Aristid. Panathen. MS. clar. Burmanni. VALCK.—Laurentio biremis quædam, quam Delum jam inde a Theseo quotannis mittebant: vere quidem, atque ex Platonis initio Phædonis; sed uberius, quam fuerat necesse. De sacra hac nave θισυρίδι et θισυρίδι libet post diligentem Ez. Spanhemii ad Callim. H. Del. v. 314. et Valckenarii in Ammon. lib. II. 3. operam silere. Wss.

CAP. LXXXVIII. 5. προτίθηται ἰωῦ τοῦ ἐξίλασιν] Turbæ amanuensium de corruptis testantur verbis. Si Valla dedisset, hic suam ipsius priorem abtitionem sive abjectionem Æginetis inputans, diceret conspirare cum Passione: verum ejus non sunt, addita a correctore Phœnice, incertum quo ex codice. (Immo vero ipsius Vallæ verba sunt.) Quod recepi, μεμφόμενος — προτίθηται ἰωῦ τοῦ ἐξίλασιν, omnes motus sedet, indignationem Nicodromi exponens, ob prius injunctum sibi exilium. Tale lib. V. 76. ἔτι ἐπὶ Πισιστρατιδῶν ἐξίλασιν ἐμφέροντες — ἀπίκοντο. Non nescio, Cel. Gronovio aliud placuisse: sed suum cuique pulchrum. Retulit ad Nicodromum Philosophi locum Polit. V. 6: ἡ Διόνη δ' ἐν πρῶτῃ πρὸς Χέρων πρὸς ἐκείνην μεταβαλεῖν τὴν πόλιν, in Ægina urbe mutare reipubli-

cæ formam aggressus est is qui oppidum Chareti prodiderat, magnus Casaubonus a Polyb. p. 185. Ed. Gron., dubius nonnihil ob Charetem. Wess.

CAP. LXXXIX. 3. ἰδόντες χρεῖσαι σφι] Ipsa in his veritas. Supra III. 58. ἰδόντες τῶν Σιφνίων δῖνα τάλαντά σφι χρεῖσαι, rogantur Siphnios ut sibi decem talenta darent mutua: et οὐ φασκόντων δι χρεῖσαι τῶν Σιφνίων. Quod deinceps (lin. 6.) διδοῦσι δι πινταδράχμους, sani coloris est, sicuti ἰλυσάν σφιας διμῖνας, binis in singula capita minis, lib. V. 77. Theocritus Idyl. XV. 19. ἰσταδράχμους πινάδας, quemadmodum ex Aldina principe eximie reparavit R. Bentley Diss. de Epist. Phalar. p. 443. Justum præterea (lin. 7.) δωτίνην — δούσαι, neque latuit Th. Galeum. Superius c. 62. ὠσιδικίετε δωτίνην δώσαν τῶν ἰαυτῶν πάντων, Homeri præscripto Od. i. 267. ἥς καὶ ἄλλους Δῶτης δωτίνην; ubi Schol. δωρίαν, quod ejus hic sedem invaserat violenter. De præpositione non rixabor, cujus aliqui absentia nocet nihil. Prudenter vero Corinthii, apud Athenienses caussam perorantes, harum xx. navium, istis olim publice concessarum, mentionem interserunt apud Thucyd. I. 41. Wess.

5. διδοῦσι διαμ. ἴκονσι νίας] Hoc civitatis suæ beneficium postea temporis Atheniensibus in memoriam frustra revocarunt Corinthii apud Thucyd. I. 41. νῶν μακρῶν σπανίαντίς ποτι πρὸς τὸν Αἰγινήτων ὕπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλιμοι παρὰ Κορινθίων ἴκονσι νῆες ἰλάβεσσι: qui illic μετὰ pro ὕπὲρ scribendum putabat, nunc, opinor, conjecturam suam repudiabit. VALCK.—Quod adjicitur πινταδράχμους ἀποδόμνοι, vendentes vertunt, et de vera venditione Larcherus accepit: mihi (nescio quam recte) quinque illæ in singulas naves minæ de locationis pretio intelligendæ visæ erant: quam in sen-

VOL. IV.

tentiam fortasse Ἀπιδον apud Suidam ἰξιδωνι, παριδωνι, exponitur. S.

9. νίας τὰς ἀπάσας] Liberalitate schedarum cultior nunc ordo, qualis et lib. VII. 9. Ὑστίριον, (lin. 10.) locum retinere poterit, fortasse tamen progenitum ex priore ὑστίριον, cui tot vindices adsunt. Frequens utriusque permutatio, etiam in Thucyd. lib. VIII. 44. Wess.

CAP. XC. 5. ἔφρονι τι καὶ ἦγον τοὺς] Optime vertit Galeus in notis, deprædabantur; neque enim Æginetas ferebant et agebant, (ut erat in Vallæ Latinis, quæ intacta h. l. Gronov. servavit;) sed ex agris popularium rapiebante gabantque quæ ferri agique poterant. Semper apud veteres in isthac usitatisima formula observatur a Grammaticia tradita significandi differentia. Quam portabant prædam, φέρου: quam præ se agebant, jumenta nempe, dicuntur ἄγειν: sive φέρεσθαι τὰ βασταζόμενα, ἄγεισθαι τὰ βαδιστικά. Quia jumenta potissimum prædam efficiebant, frequenter legitur τὴν λείαν ἄγειν et ἰκάνειν. VALCK.

CAP. XCI. 4. ἐκθύσασθαι] Suidas hinc Ἐκθύσασθαι ἐξλιώσασθαι καὶ ἰκμιλίξασθαι. Obvium quoque in procurandis omnibus et prodigiis. Dio Cass. XLI. (c. 14 extr.) p. 179. D. οὐδὲν ἐκθύσαντο, nullum prodigiorum piaculis procuraverunt. Synesius Encom. Calvit. p. 74. B. οὗς οἱ τερατοσκόποι καὶ οἱ μάντιες ἐκθύσανται. Junge Eustath. ad Homer. p. 1223, 51. (p. 1306, 19. ed. Bas.) Wess.

Ibid. ἄγος — ἐκθύσασθαι] Impium scelus experire non potuerunt. In eadem sententiam dicitur φέου ἄγος ἐκθύσασθαι: sed ex sanguine supplicis concepta macula nullo modo potuit elui. Qui lustravit Athenas Epimenides, τὴν πόλιν dicitur ἐκθύσάμενος Maximo Tyr. XXXVIII. 3. Significavit et Ἐκθύ-

S

σεσθαι iram Deorum piaculis sive victimis placare piacularibus: ἐξλιγασθαι, ἐκμυλίσθαι Suidas interpretatur. Hoc sensu positum Euripidi latet apud Clem. Alex. Strom. V. p. 688, 27. (p. 424. n. ed. Lugd. Bat. 1616.) in λυθασμένοις: cujus loco quod Grotius minus considerate scripserat εἰς θυσαμῆναις, ne Græcum quidem in tali structura, Barnesius nobis repræsentat ut Euripideum T. II. p. 510. v. 243. Euripidis anapesti sic scribi poterunt emendate: Πίμπλον μὲν φῶς ψυχᾶς ἀνέρον τοῖς βουλευμένοις ἄλλους πρεσβυτέρῳ, Πόθον Ἰβλαστον. εἰς ῥίζα κακῶν· τίνα δὲ μακάρεσσιν ἐκθυσαμένους Εὐρεῖν μόχθων ἀνάπαιλαν, VALCK.

7. ἐξῆγον ὡς ἀπολείποντες.] In prægressis, ἐξῆγον ἀπολείποντες: sequunturque duo Codd. ὡς contemtim habentes. Sed enim voculæ sæpe, ubi sine detrimento reticeretur, sua vis suusque lepor est. Superius c. 28. διαβαίνει — ὡς ἀμύσσει τὸν σῖτον. Plato Menex. p. 240. n. ἡγήγαλτο βασιλεὺς διανοῖσθαι ὡς ἐπιχειρήσαν πάλιν ἐπὶ τοῖς Ἕλλησιν. Pausan. Boeot. cap. 13. p. 737. λαμβανόμενοι — τοὺς τιθιῶτας διανοῦντο ὡς θάψοντες. Plura hoc de genere transmisit Cl. Abreschius, quibus locus alibi opportunior. Μοχὶ ἐπιλαμβανόμενος, (lin. 9.) tantopere a Cel. Gronovio laudatum, pristino, Eustathii citatione etiam munito, haud utique significantius (quam ἐπιλαβόμενος) est. Sed perseveret in nupera possessione. Optime Hemsterhusius Noster ex Polluce et Herodoti verbis illud adscititium ἀπερὶ exterminavit: Suidæ enim λαβόμενος τῶν ἐπισπαστῆρων ἀπερὶ εἵχιντο, nihil ad Herodotum, etsi ejus ex imitatione propagatum. Wess.—Conf. Var. Lect. (ed. S.) S.

9. ἐπιλαμβανόμενος δὲ τῶν ἐπισπαστῶρων] Non ille cardinibus prehensis adhærebat. Porti errorem in Suida jam correxerat ante Küsterum Hemsterh.

ad Poll. X. 23. cui optime Ἐπισπαστῆρ id proprie fuisse dicitur, quo januam clausuri attrahebant; hoc Odyssææ Paraphrastes dixit ἐπισπασθαι τὴν θύραν καὶ ἐκικαλεῖται. Qui Thracis ista Demosthenis, idem Eustathius in Od. α'. p. 72. varias nobis enotavit adpellationes, quibus designaretur januæ marculus; inter illas est etiam ex Herod. ἐπισπαστῆρ, δὲ καὶ ῥόπτρον λέγεται. Ut apud Herodotum, sic Irene dicitur ἐχομένη τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱερῶς, Phylarcho apud Athen. XIII. p. 593. n. cum Ephesi confugisset in templum Dianæ Ptolemæus. Ubi vulgatur apud Xenoph. Ἑλλ. VI. 351, 29. ἐπισπασσασα τὴν θύραν εἵχιντο τοῦ ῥοπάλου, antiquitus lectum fuisse εἵχιντο τοῦ ῥόπτρου monstrant hæc Harpocratonis: ῥόπτρον — Ξινοφῶν Ἑλληνικῶν ἱστορ.: ad Lysiam, qui testis ibid. citatur, vid. clar. Jo. Taylor p. 103. Sed si Herodotea sunt, quæ Suidas exhibet, nostris in exemplaribus voces aliquot videri deberent omissæ: apud Suidam in voce Ἐπισπαστῆρων ista leguntur absque scriptoris nomine: εὐρὼν προσκυμίναις τὰς θύρας, καὶ λαβόμενοι τῶν ἐπισπαστῶρων ἀπερὶ εἵχιντο. Herodotea videbantur H. Stephano Thes. T. III. p. 920. Neque negari potest huic illa loco satis esse accommoda, si εὐρὼν δὲ poneretur cum viro Summo ad Pollucem cui nunc illa fors in certi potius videbuntur imitatoris, ex hoc loco expressa. VALCK.

CAP. XCII. [6. ἀνάγκη λαμβεῖσθαι ἐπὶ Κλισίαις, etc.] Scilicet in ea expeditione, de qua c. 76 seqq. S.]

15. στρατηγὸς ἀνὴρ] Specimen abundantiae est Herodotæ, quale c. 83. ἦλθε ἀνὴρ μάντις Κλισιάδης. Dedi alias plura. (Series forsane verborum talis concipienda, στρατηγὸς ὅ (sive τῷ) εὐνομα Εὐρυβάτης, ἀνὴρ σιντάδων ἐπισπαστής. Sic quidem de eodem homine, IX. 75.

Εὐρυβάτην ἐν Ἀργείῳ, ἀνδρα πινυμένον.) Victus Eurybates a Sophane tandem est, solvitque poenas, quas dudum meruerat, ut solent plerumque semper hoc genus bellatores. Valla Sophanem τοῦ Διαιτῆρος verterat de caelis, corruptissime in principe editione; filii nomen deinde accessit. Error cognitissimus ex lib. IX. 74. Wess.

CAP. XCIV. [2. ἀναμνησθέντες τι εἰς τοῦ Σαρδάπωντος, etc.] Redi ad lib. V. c. 105. S.]

10. Ἀρταφέρνηα ἐν Ἀρταφέρνηος] Tentavit ducis nomen Nob. Palmerius Exercit. p. 28. ob Arundelianum marimor, APIENTEIA ex Seldeni descriptione ostentans. Ibi vero fractum et exesum illud erat, ductusque litterarum agnitu difficiles: unde sollertissimus Humphr. Prideaux ad illud Chron. Marm. pag. 217. ΑΡΤΑΦΕΡΝΕΑ fuisse, merito conjicit. Nostro saepe, Pausaniae I. 32. Cornelio Nep. in Miltiade c. 4. atque omnibus potiori Aeschyl. Pers. v. 21. Artaphernes audit. Quid Datidi Rex, nisi mandata absolveret, minatus fuerit, Plato Menex. p. 240. n. indicavit. Wess.

CAP. XCV. 2. ἐς τὸ Ἀλγίον πιδίον] Meminit Homerus, nominis causam testatus, Iliad. Z'. 200. cujus Valla non recordatus in errorem incurrit, leniter et docte correctum a P. Leopardo Emend. VII. 20. Sequentia ex MSS. cultiora sunt. Wess.

9. ἰσχυρότατοι ἐς τὰς νῆας] Parum absum a tribus ultimis abolendis, auctoribus utens Codicibus. Sunt sane assentientiam nulli usui. Maneant tamen Scholii instar. Veterum de navium Persicarum hac expeditione numero discordiam attigit Bosius ad Nepotis Miltiad. c. 4. Quod deinceps autem (lin. 10.) παρὰ τὴν ἡμετέραν ἔχον τὰς νῆας, vir eruditus ἦγον aut ἰσχυροτάτους natabat. Non desero schedarum consensionem. Ἐχον Homero idem non-

nunquam ac ἰσχυροί. Νῆων δ' ὧν ἰσ' ἄριστοι' ἔχον στρατοῦ, Iliad. N'. 326. ubi Eustathius. Itidem Herodotus. Wess.

13. ὡς μὲν ἰμοὶ δοκίμ] Damna[m]ile δοκίμ minime, positum in lib. I. 152. Elegans quoque δοκίμ, Gronovii sollertia lib. IV. 168. instauratum, atque alibi. Optionis itaque facultas. Conf. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 5. et de clade Persarum ad montem Athon. c. 44. Wess.

CAP. XCVI. 3. ἰσχυρὸν στρατεύεσθαι] Vide ad lib. I. 80. Explicuit Eustathius ἐπεὶ δὲ ἔχον παρὰ τῆς Νέξου στρατεύεσθαι. Geminum lib. I. 153. ἰσ' οὐδ' ἰσχυρὸν τι στρατηλατίῳ ἀνέως. Mox (ibid.) μνημονεύει τῶν πρότερον non repudio, quantumvis τῶν πρότερον in absurdum haud sit. Miscentur talia et variantur; veluti in Diodori XVII. 69. et Maximi Tyr. Diss. IV. c. 4. ubi Davaius. Τὰ πρότερον, quorum Naxii in memoriam redibant, lib. V. 34. Wess.

CAP. XCVII. 5. ἐν τῇ Πηνίῃ] Verrius fortasse et ἰωνιστάτοι ex Codicibus τῇ Πηνίῃ. Thucydidi quidem certe, Dionysio, Halic. pluribusque aliis, Holstenio ad Ethnographi Πήνη advocatis, Πήνεια. Pausaniae itidem IV. 34. et Diodoro XII. 58. In Harpocrate ex Or. Deliac Hyperidis Πήνεια, in Excerptis vero Orationis apud Sopatrum ad Hermogenem p. 184. Πήνεια saepius. Vide Casauboni Animadv. in Athen. X. 6. (Animv. T. V. p. 371. nuper edit. Conf. vero etiam Animadv. T. II. p. 624.) et D'Orvillii Exercit. de Inscript. Deliac. in Miscell. Vol. VII. p. 109. Wess.

9. ἐν ᾗ χόρη οἱ δύο Σιολ, etc.] Adscribo Aeschini verba ex Dialog. III. 19. hoc fonte, uti bene Rev. Horreus, derivata: Gobryam testantur missum in Delum fuisse, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο Σιολ ἰγίζοντο. Cicero lib. I. Verr. c. 18. paria, Xerxis expeditionis

cum Æschine tribuens, quod Darii ætate Delis usu venit. Trecenta thuris talenta (lin. 13.) *Eustath.* ad Dion. v. 525. hinc accepit. *Wess.*

9. *ἰν ᾗ χάρη εἰ δύο διαί ἰγίνοντο*] In Æschinis Socr. Axiocho p. 160. *Gobryes* Magus κατὰ τὴν τοῦ Περσέου διάβασιν missus dicitur in Delum, ὅπως τηρήσῃ τὴν νόσον, ἰν ᾗ εἰ δύο διαί ἰγίνοντο. *Conf. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 255. et B. Brisson. de Regn. Pers. II. p. 218. Secundum Valerium Max. I. 1. ext. 6. Persæ mille navium numero Delum compulsi templo Apollinis religiosas potius quam rapaces manus adhibuerunt. Pietatem suam demonstrasse Datis dicitur Pausaniæ X. (c. 28.) p. 867. λόγους τε οὐς εἶσι πρὸς Δηλίους, factisque, cum inventum in nave Phœnicia signum Apollinis Delum detulit, ut Tanagræis, quibus fuerat subreptum, restitueretur: coll. *Herod. VI. 118. Quæ sequuntur* (lin. 13.) *Herodotea, Tzetzes adhibuit Chil. I. v. 863. Δᾶτις δὲ τῇ Ἀπέλλωνι ἰσομετρεῖ τῇ Δήλῳ Τάλαντα τριακούς τε λίβαντας πρῶτιστον:* et *Eustath. in Dionys. v. 525. Unus plerumque Datis commemoratur, rarius facta ducis alterius Artaphernis mentione. Ubi in Aristidis Miltiade T. III. p. 269. Datis audit ὁ τοῦ στρατοπέδου κύριος καὶ ἡγούμενος, Schol. MS. ἰσιδῶ, ait, τὸν Δάστιν οἶδε κύριον πάντων τῶν πραγμάτων, διὰ τοῦτο αὐτὸν μόνον ὀνομάζειν. Illic et ærpius in isto præstantissimo Clar. P. Burmanni Sec. Codice alter ducum vocatur Ἰνταφίρνης, prout aliis etiam dicitur. VALCK.**

CAP. XCVIII. 4. Δῆλος ἐκινήθη — πρῶτα καὶ ὕστατα] Eadem *Eustath.* (ad *Dionys. Perieg. v. 525.*) addito τὸ πρὶν οὕσα ἐκίνητος: nempe ex l. 13.) incertum, utrum cum Med. et Ask. in negativa delenda conspiraverit. Enim vero quid pro ejus præsentia ex Codicum numero disputari queat, prospicio.

Nec revoco tamen, motus Cel. viri solerte disquisitione. (Haud dubie ex scholio a nonnullis adjecta negata particula; (ab aliis οὐ, ab aliis μηδένοντα,) non discrepante quidem sententia.) *Classicus Thucydidis locus ex lib. II. 8. accedere debet: "Ἐτι δὲ Δῆλος ἐκινήθη ἰλίγγῳ πρὸς τοῦτο, πρότερον οὐκ ἐκινήθη, ἀφ' οὗ Ἕλληες μέμνηται: quippe memorabilis adprime. Nam si insulam tremor circa bellum Peloponnesiacum, quo modo Attici scriptoris verba accepit Seneca Q. Nat. IV. 26., agitavit, oblitus Thucydides hujus fuit motus; neque inopportune propterea ejus Scholiastes, καὶ μὴν Ἐρδότεος λίγος, ὅτι ἐκινήθη ἰν ταῖς Μηδικαῖς. At, non recordatum fuisse, habet oblivionis et oscitantis non laudabile crimen, a quo tum immnis Herodotus non erit ipsemet. Asseverat ad suam usque ætatem Delum πρῶτα καὶ ὕστατα tremuisse: quæ si paullo ante Peloponnesiacum quassata motu fuit, utique secunda vice ipso vivo et superstitute contremuit: prorogavit enim ævum in illud usque Græcorum bellum, memoratis etiam nonnullis lib. VII. 137. 133. atque alibi, quæ ejus tempora testantur. Quo tandem ergo pacto πρῶτα καὶ ὕστατα ad ipsius ætatem usque? Equidem utrumque auctorem in concordiam vocare, quam supinitatis convictos relinquere, malim, Thucydidisque ἰλίγγῳ πρότερον laxius sumere atque ad hunc Deli tremorem adplicare, tantoque cupidius, quod et ille Nostri exemplo in rerum futurarum prodigiis insule motum censitum fuisse prodidit. Qui alia optant, Cl. *Wass.* ad *Thucydid.* consulunt. *Wess.**

Ibid. Δῆλος ἐκινήθη, etc.] Quod additur, ὡς λίγουσι Δήλιοι, monstrat, ut puto, motum istum, quem tum sensisse videbantur Deli, rem Græcis passim ignotam fuisse, vel dubitanter receptam. Huic certe Deliorum narrationi fidem non adhibuit Thucydides; qui,

paulo ante bellum Peloponnesiacum, atque adeo septuaginta circiter annis post, quam hæc evenerunt Herodoto narrata, innotam ante Delum scribit prima vice *κινήσθαι*, lib. II. c. 8. Historici utriusque loca compararunt viri clarissimi Jos. Wasse, Es. Spanhem. (ad Callim. H. in Del. v. 11.) et Jac. Gronov. et Herodoti meminit Schol. Thucyd. Quo tempore terram movisse secundum Thucydid. senserunt Delii, vixit quidem Herodotus, sed hæc jam olim scripto consignata dudum ante videtur in vulgus emisisse; ut adeo Delus ipsi dici potuerit, si vera narrabant Delii, tum temporis *πρῶτα καὶ ὅσατα μίχρη ἰμῶν κινήσθαι*: sic legit etiam ista Valla. VALCK.

8. καὶ Ἀρτυξίξιν] Arch. Ἀρτυξίξιν auctoritatem a Thucyde, Diodoro, Cornelio Nepote, Stephano Byz. in Ἀρτυξί alisque aufert. Enim vero Herodotus vulgatum probavit lib. VII. 106. et 151. et una cum eo Ctesias et Plutarchus. Sunt in Persicis nominibus plurima, quorum initium ΑΡΤΑ, sunt quoque Artobasanes, Artochines, etc. Wess. — Persuasum equidem habeo, scripturam istam Ἀρτυξ. non ab Herodoto, sed a sequiorum Græculorum imperita temeritate esse profectum: quos quid induxerit ut in istum modum mutarint nominis formam, in Var. Lect. (ed. S.) ad VI. 43, 5. indicavi. S.

13. καὶ ἐν χρησμῶν, etc.] Gronovii iudicium non temno, aliunde hæc inculcata opinati. (Vide Var. Lect. ed. S.) Versum non neglexit Eustath. hinc acceptum non docens. Immo, si quod suspicor, palam edere licet, quæ succedunt, *ὅτινα δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλώσσαν*, etc. (lin. 16.) sive explicationes titulum regiorum, Grammatici quidpiam olent, non Historici. Herodotus sane non ita adsolet. Sed enim maneant in possessione, quam Codicum conspiratio illis asserit. In oraculi versione *κίνη-*

σθαι inmobilem maluit Henr. Stephanus, Schediasm. I. 22.; Virgilius tamen, Innotamque coli dedit et contemnere ventos de Delo. Wess. — Quum et oraculorum responsa frequentissime adponere consueverit Herodotus, nec ab ullo alio digressionum genere abhorreant illius Musæ; non satis equidem causam video, cur aut oraculi de terræ motu Deliaci mentionem, eo quod illam codices nonnulli prætermiserint, aut cur Persicorum nominum interpretationem, quam libri ad unum omnes h. l. insertam offerunt, a Scriptoris nostri more et ingenio alienam iudicemus. S.

13. καὶ ἐν χρησμῶν ἤν, etc.] A Gronovii iudicio non dissiderem, si aliis etiam in Codicibus omitterentur oraculi versus, quæque versum antecedunt proxima: sed quod addit vir egregius, non magis Herodoto fuisse causam adscribendi oraculi, quam fuit Thucydidi, id vero miraturos scio, qui utrumque bene noverint. Oracula, portenta, somnia, et similia credulorum ludibria, Thucydid. historię gravitate censuit indigna; Herodotus ista talia non libenter tantum commemorat, sed ita, ut vix notam effugere possit hominis superstitiosi. Quantum hac etiam in parte distent isti duo, vel hic locus esse queat documento: terræ motus Herodoto prodigium esse videbatur, quo mala ventura Deus portenderet; secundum Thucyd. talis persuasio vulgi animos occupaverat, *ἰλιγγος καὶ ἰδόντι ἐπὶ τοῖς μύλλουσι γενήσασθαι σήμῃναι*. Sed legat quis Herodot. VII. cap. 57. VIII. 37. 65. 77. IX. 64. et 99. tum Thucyd. II. 17. VI. 70. VII. 79. et in his ingeniorum animadvertet differentiam. Semel tamen Thucydid. lib. II. c. 54., prædictionem memorat Athenis celebratam: *ἡξί, Δωριεὺς πόντος, καὶ λοιμοὶ ἀμ' αὐτῶν*: et evaluisse tandem scribit, ut *λοιμοὶ* non *λοιμὸς* antiqua vocis scriptura crederetur. *ἢν δὲ γι-*

οἶμαι, inquit, πρὸς ἄλλους πόλις καταλάβη Δαριὸς τοῦδε ὕπνου, καὶ ξυμβῇ γινέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἰκὸς οὕτως ἔσονται. Hinc etiam constare poterit, quid de talibus senserit Thucydides. et quantum hujus cauta perspicacitas Herodoti praestet superstitiosae credulitati. VALCK.

17. Δαριὸς, ἐξέειπεν] Occupantur eruditissimi viri in his examinandis S. Bochartus, Th. Hyde, Burtonus, et H. Relandus in primis, Dissert. de Vet. Ling. Persica Sect. 23. 24. 61. (Adde Anquetil, Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. pag. 365.) Res est obscura, et in penuria priscae Persarum dialecti implicata. Advertit tamen animum meum 'Ερξίης Arch., cui facile primas tribuo ob hanc veteris poetæ apud Hephæstion. Enchirid. pag. 19. 'Ερξίη πῇ δῆτ' ἄνελεβος ἀβροῖζεται σφαγίς. Quæ quidem Simonidis si sint, (Jac. Uptoni ea conjectura,) pondus addent explicationi, tangentque Darii hanc in Græcos expeditionem: sententia namque, Dario sane infelices comparantur copiae. Hæc vir doctus ad Dionysium de Struct. Orat. Sect. 3. p. 23. Wess.—Apud Hesyrium quidem Persicum vocab. Δαριὸς Græco φρένιμος respondere perhibetur. Sed mirari hoc loco, ut sæpe alias, subit contraria inter se, sibi que ipsis parum constantia, doctissimorum hominum eorumdemque prudentissimorum eisdem de rebus simillimisque iudicia. Totum istum locum, quo Persicorum quorundam nominum continetur interpretatio, a Wesselingio, strenuo aliqui lectionum omnium, in quas consentiunt Herodotei libri, defensore, paullo ante vidimus indignum Scriptore nostro judicari et a Grammatico quodam adsutum: Valckenarius, is qui tot ῥήματα integrasque sententias, communi codicum consensu Herodoto adscriptas, ab aliena manu Nostro obtrusas adeoque rescandas censuit, de ejusdem loci

sinceritate nullam ne umbram quidem suspicionis sibi obortam significavit. 8.

CAP. XCIX. 1. ἐκ τῆς Δήλου] Redit quod olim legebatur: iterata enim toties ἥσθου vox accidit ingrata, scholii fœtus. Προσίχοντες, tot Codicibus protectum, volentibus relinquo. Non Arisphanis Plut. v. 1097. τῇ μιμητικῇ προσίχονται nescio: sed in navium adpulsu qui posuerit, habeo neminem; qui vero προσίχων, præter Herodotum innumeros. Neque decerno, Vallam deinceps παραπλήσιον (pro περιπλ. lin. 2.) τὰς νόσους suis in schedis legisse: in meis nusquam certe. Persæ circum Cycladas, Euboeam petentes, navigarunt. Wess.

CAP. C. 4. τῶν ἰσπαβοτίων] Sic de conjectura Cl. Abr. Gronovius ad Ælian. Var. VI. 1., quam MSS. certissimam præstant. De his supra lib. V. 77. Quod autem post pauca (lin. 8.) ex Arch. adfertur a Galeo, ἐκλειπὺν τὴν πόλιν καὶ ἰθὺν ἐς τὰ ἄκρα, id additamentum in eo non reperitur. Laurentius explevit de suo orationem, ut mollior incederet. Tale de Thespiensibus lib. VIII. 50. αὐτίαν ἐκλειπόμενον ἐς Πελοπόννησον. Alia hoc de genere Cel. Hemsterhusius ad Plut. v. 1170. Wess.

8. ἐκλειπὺν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα] Indocti lectoris supplementum videtur, quod Codices præbent Vallæ et Arch. ἐκλειπὺν τὴν πόλιν, καὶ ἰθὺν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίης. Verbum enim Noster posuisset adcommodatius, qualia nonnunquam subjiuntur phrasi ἐκλειπὺν τὴν πόλιν: vid. quæ clar. Taylor adscriptit ad Lysiae pag. 48, 49. Herodoteum, quod vulgatur, satis ista commendarent etiam sola VIII. 50., αὐτίαν ἐκλειπόμενον ἐς Πελοπόννησον: alia præterea dedit Clar. Abresch. aptissima Diluc. Thuc. pag. 493. Illuc urbe derelicta fugere voluerunt, ubi Persicæ classi non patebat accessus. Fuerunt ab antiquissimis

temporibus infames Εὐβοίας ἄνθρωποι. Euboicæ cautes, ultorque Caphareus, Virg. *Æn.* XI. 260. In Schol. ad Eurip. *Orest.* v. 432. Nauplius *φρουτωρίας ἡψι περιτὰς ἀπὸ τῆς Εὐβοίας*: frequens hæret illic etiam menda: scribendum ἄνθρωποι. Εὐβοίας ἄνθρωποι Sophocli memorantur *Trach.* v. 801. Ut hic Herod. meminit et τῶν ἄνθρωπων τῶν Εὐβοϊκῶν, VII. 192. Dion. Chrys. in Euboica pag. 99. D. ἴσταν οὕτω πιστῇ τὰ ἄνθρωποι τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν νηφῶν: orationis initio, μέγας, ait, διςτάθηναι πρὸς τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας: sic proximum vocabant scopulosum mare. Ibid. p. 100. A. ἄγρια καὶ σκληρὰ τῆς ἡσίου τὰ πρὸς τὸ πύλαγος καὶ ταῦτ' ἴσταν ἵσται τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας λεγόμενα: scil. Herodoto VIII. 13. aliisque. Philostr. in Heroicis, p. 716., τὸ λεγόμενον πῦρ ὑπὸ Ναυπλίου περιτὰ κοῖλην Εὐβοίαν ἵσται Ἀχαιοὺς ἀρῆσθαι. Livius XXXI. 47. Est, ait, sinus Euboicus, quem Coela vocant, suspectus nautis: prostat ibi docta Dukeri nota. Sunt itaque eadem propemodum τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας et τὰ ἄνθρωποι. Cur sic dicantur, ex his Polyæni, p. 300. εἰ δὲ ἡ Σάλασσα κοῖλη γίνεσθαι, similibusque et hodieum usitatis licet æstimare. VALCK.

12. ἴσταν τῶν Ἐριτριῶν τὰ πρῶτα] Ionicis Atticisque tritissima locutio. Euripid. *Med.* 917. Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς σῆδε γῆς Κορινθίας τὰ πρῶτα ἴσισθαι: et *Orest.* v. 1252. τὰ πρῶτα κατὰ Πιλαργὸν ἴδοι Ἀργείων. Dio Cass. lib. XXXVI. p. 16. c. ὅτι τὰ πρῶτα τῆς βουλῆς ἦν. Synesius Dion. p. 35. v. Εὐδοκὸν ἀνδρα τὰ πρῶτα τῶν Ἀριστοτέλους ὁμιλητῶν. Non adcumulo ad Luciani *Tim.* c. 35. WESS.

CAP. CI. 2. κατὰ τίμινος] Cl. Reiskius loci proprium nomen arbitratur, cujusmodi Siciliæ prope Syracusas Τίμινος apud Ethniconographum. Venit olim in mentem, scriptum hic fuisse

primitus κατὰ Ταμύνος, cujus in Strabonis lib. X. p. 687. (pag. 447. D. ed. Cas.) clarissima mentio, et in Stephano Byz. Cui cum omnes suspicioni refragentur MSS., forte Nostri τίμινος Jovis est Tamynæ sive Apollinis, (variatur enim in titulo,) quo de Strabo, ad oppidum Tamynas: tum τὸ τίμινος verius meliusque. WESS.—Sed articulum perinde ignorant libri omnes. S.

Ibid. κατὰ τίμινος] Articulus saltem requireretur κατὰ τὸ τίμινος: sic vicinum Apollinis templum fuisset designatum. Sed Herodotum scripsisse suspicor κατὰ Ταμύνος. Strabonem sequutus Harpocrat. in voc. Ταμύναι: πόλις ἵσταν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐριτριῶν αἰ Ταμύναι. vid. Holsten. ad Steph. Byz. In urbis nomine scribendo Demosthenes et Æschines sibi constant: ἐν Ταμύναις et εἰς Ταμύνος legitur apud Dem. contr. *Mid.* p. 364, 301. c. Bæot. p. 578, 20. Æsch. contr. *Ctes.* pag. 66, 5, 14. qui in *Or.* de falsa legat. pag. 50, 40. τὴν ἐν Ταμύναις μάχην memorat, laudemque sibi reportatam; quo spectat Philostr. p. 508. VALCK.

3. κατασχόντες δὲ ἐς ταῦτα τὰ χωρία] Æstum Gronovii sedant duo Codices, κατασχόντες δὲ ταῦτα præferentes, omisso ἐς, utique non male. WESS.—Adnotaverat in hujus loci vicinia e cod. Med. aliquid Gronovius, quod quo pertineret pendebat animi, quum Græca suæ Editionis constitueret, quumque Observationes suas conscriberet. Ex scriptura codicum Pass. et Ask. quibuscum noster etiam cod. F. facit, intelligitur, non ἐς ταῦτα, sed nude ταῦτα cognatum illis codicem Med. quoque præferre. In eandem sententiam Valla Græca verba convertit, *potitque* his locis; quam versionem Wess. etiam tenuit, in Græcis licet ἐς præpositionem servans, unde hæc prodibat sententia, navibusque in hæc loca adpulsis. S.

8. ἴσμεντες ἰσὶ ἐξ ἡμέρας] Expulsum et Cl. Gronovio μὴ servari potuisse D'Orvillius ad Chariton. VI. 5. pag. 561. opinabatur; haud imprudenter quidem, nisi schedarum voluntas aliud postularet. Eretriae proditores (lin. 9.) Euphorbus et Philagrus sunt in Plut. de Garrul. p. 510. a., et Pausania VII. 10., ubi in Græcis Φίλαβρος Κυνίου, in Latinis melius. Strabonem memoria fefellit, quando lib. X. p. 687. (pag. 448. a. ed. Cas.) de Eretria, τὴν πόλιν, αἰτ. κατέκαψαν Πέρσαι, σαγηνύσαντες, αἷς φρεσὶν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους τῇ πλῆθει. Nihil hic talis modi. Platonis in Menex. pag. 240. verba in doctissimi scriptoris hærebant recordatione. Vide Clar. Valckenarium ad lib. III. 149. Wess.

10. Φίλαβρος ὁ Κυνίου] Hoc congruit Eretriensi nomen, non illud male ominatum Φίλαβρος, quod vulgatur apud Pausan. in catalogo proditorum Græciæ, lib. VII. p. 546. Quando mox (lin. 14.) Eretrienses Persæ dicuntur ἀνδραποδίσασθαι κατὰ τὰς Δαρείου ἰστολάς, si jussu Darius σαγηνύσῃται, fecerunt quomodo fecisse scribit præter ceteros Strabo: vid. notata in lib. III. c. 149. Nullam Herodotum tamen istius rei fecisse mentionem monuerat jam Peta-vius in Juliani p. 79. A. VALCK.

CAP. CII. 2. κατέργοντες τι πολλόν] Laurentii Latina, magnam partem vastaverunt, κατεργάζοντες trium Codicum explicant, ad rem bene, modo isti formæ ea inesset notio. Taliter κατεργάζονται in Musis atque apud alios frequens. Fieri fortasse potuit, idem ut significatus illi participio adhæserit: alioqui κατέργοντες valere oportebit, non, quæ viri Cl. (Gronovii) versio, se coërcentes, sed Athenienses in angustias cogentes et concludentes, veluti lib. V. 63. (Sic quidem et Thucyd. VI. 6. κατεργον αὐτοὺς τῇ πολέμῳ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θά-

λασαν.) Adsunt et uberes correctionum viæ, Reiskii sollertia munitæ, κατεργόντες, multa mala inferentes; καταργίοντες h. e. καταρυσμῶντες, tempus nihil agendo consumentes; καταράττοντες εἰ πολλόν, magno impetu irruentes. Eas ego premere non ausim. Vastitatem agrorum, a Persis tum effectam, Plutarch. Aristid. p. 321. A. indicat. Wess.

3. δοκίοντες ταῦτὰ τοὺς Ἀθηναίους πωήσιν, etc.] Hæc, nec Vallæ neque ceteris intellecta, recte ceperunt Gronov. et (Bellanger) l'Auteur des Essais de Crit. pag. 184. Vicinum κατέργοντες πολλόν vellem nobis explicuissent. VALCK. — Hoc quidem percommode a Wesselingio expositum est. S.

4. ὁ Μαραθῶν] Διογνήτης ἡ λίξις, ὁ καὶ ἡ Μαραθῶν, monitore Eustath. ad Odyss. p. 1568, 44.; Ionum ore ἡ Μαραθῶν, ni fallit Thom. Magister: fallere autem H. Stephanus App. de Dialect. pag. 157. decernit, Grammatico Herodotum lib. I. 62. et hoc ipsum aliaque ex c. 107. objiciens. Sed enim ἡ Μαραθῶν hic in schedis: neque latet, quantum sibi amanuenses in mutanda Scriptoris dialecto indulse. Adde Porphyrium Q. Homer. VIII., τὴν Μαραθῶνα Ionibus vindicare, et eruditos Thomæ M. interpretes. Wess.

CAP. CIII. [3. Μυτιάδης, τοῦ τὸν πάτερ, etc.] Conf. cap. 39—41. hujus Musæ. S.]

15. πύρρον τῆς διὰ Κόλης καλομένης ὁδοῦ] Sic Jo. Meursium Ceram. Gem. c. 24. secutus pingi jussi. Διαποίλης, nexis vocibus, consistere non potest. Atticæ Κόλη e Marcellino scriptisque marmoribus nota, haud longe Ceramicò aberat. Unde Ælian. Nat. Anim. XII. 40. Μυτιάδης δὲ τὰς Ἰππους τὰς τρυφῆς Ὀλύμπια ἀνιλομένης Ἰθαψὶν ἢ Κεραμικῇ καὶ Εὐαγέρας ὁ Λάκων. Quæ cuncta hinc derivata cum sint, bene Jac. Peri-

sonius ad Æliani Var. IX. 32. *τρεῖς* 'Ολυμπιάδας reposuit, alioqui *τρεῖς* 'Ολύμπια, cum Cl. Jo. Matth. Gesnero, qui de equabus hujusmodi erudite in Columellam de Re Rust. III. 9. WESS.

Ibid. *τῆς διακοιλῆς καλ. ἰδοῦ*] Cum Jo. Meursio in Ceramicō Gem. c. 24. scribendum censeo, *πέραν τῆς διὰ Κοίλης παλαμῖνος ἰδοῦ*, ultra viam, quæ, quod trans Cœlam ducat, nomen inde suum accepit. Fuit enim sepulchrale Cimōis monumentum prope urbem in Κόλῃ, atque adeo ultra viam, quæ vocabatur ἡ διὰ Κοίλης ὁδός. Marcellin. in vita Thucyd. p. 3, 25. *πρὸς ταῖς Μιλιτιάσι πύλαις παλαμῖναις ἰστίον* in Κόλῃ τὰ παλαιότερα Κιμόντι μνήματα. Huic vitæ subjectus scriptor incertus, a præcedentium auctore diversissimus, (cujus incipiunt observata p. 7, 46. (ed. Dukeri) ab 'Ιστίον) p. 9, 23., *ἴσται δὲ αὐτοῦ τάφος πλεονεῖν τῶν πυλῶν ἐν χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς ὃ Κόλη καλεῖται* conf. tertius vitæ Thuc. scriptor, p. 12, 12. Præter Archinum, Meursio memora tum de Pop. Att. in Κόλῃ, qui in Κόλῃ censerentur cives innotuerunt Attici Chæredemus Εὐαγγέλιου, Phidon, et Leptines ex Schol. in Aristoph. Av. 1128., Isocrate p. 375. n. Demosth. p. 397, 104. VALCK.

19. *πρεσβύτερος τῶν παίδων τῷ Κίμωνι*] Consimili structura *ὡς μὲν δὴ τῶν ποταμῶν τοῖσι Σκύθῃσι* lib. IV. 51. et lib. IX. 107. *καὶ ἀγάγετο ἐς ἰωῦτοῦ Δαρείου τὴν γυναῖκα*, filii Darii uxorem. Error Thomæ Mag., *παρὰ τῇ πόλει* explicantis *ἦγον τῇ πόλει*, reprehensus merito fuit a P. Leopardo Emend. VII. 20. et J. Rutgersio Var. Lect. I. p. 33. WESS. — At sicut IX. 107. dativus Δαρείου non a substantivo γυναῖκα, sed a verbo ἀγάγετο regitur; sic IV. 51. dativus τοῖσι Σκύθῃσι pendet a sequente verbo ἴσται, et h. l. dativus τῷ Κίμωνι a verbo ἦ pendet: qua structura in Græco sermone nihil usitatus. S.

Vol. IV.

T

21. *παρὰ τῇ πόλει Μιλήτου*] Recte Eustath. in 'Ιλ. β'. pag. 239, 16., *ὡς παρὰ Ἡρόδοτον Πάτρως ὁ ἀπὸ πατρικῶ ἀδελφοῦ Σῦος, οὗτω νῦν* ('Ιλ. β'. 661.) *ὁ ἀπὸ μητρικῶ, Μήτρως*. Hac etiam in voce sibi constat Herodotus lib. II. c. 133. IV. 76. VII. 10. In his nostris errasse Thomam Magist. J. Rutgers. ostendit Var. Lect. pag. 33. VALCK.

CAP. CIV. 7. *καὶ ὑπὸ δικαστήριον*] Addita ex Codd. copula sermonem, nonnihil antea hiulcum, instruxi. Quod proxime autem (lin. 7.) *τοιοῦτόν μιν εἰ ἐχθροῖς, ἐν μὲν docti viri suspitione conversum memini, quoniam αὐτὸν ἀγαγόντες* consequitur. Ejicerem ego potius potius fide eorundem librorum, si quæ rei necessitas; qualis in Herodotea redundantia et aliorum nulla. Confer Diodoro adposita lib. I. 97. IV. 39. WESS.

CAP. CV. 2. *Φιδίππιδην*] Corn. Nepos expressit, *Philippidemque* cursorem ejus generis, qui hemerodromi vocantur; ubi in cursoris, prorsus uti hic, nomine libri non conspirant, Phidippidem dantes. In Polluce III. 148. *Φιδίππιδης ἡμεροδρόμος*, hinc, opinor, acceptus: eadem Luciani scriptura T. I. 727., Plut. Malign. p. 862. A., Pausan. I. 28., Libanii T. I. p. 138., Plinii Hist. N. VII. 20., Solini Polyh. c. 1. Non me clam est, Viros clar. Salmasium Palmeriumque *Φιδίππιδην* ubique præferre ob Herodoti exemplum: at dubium illud est. Retinebo tamen, valde metuens de explorata scriptionis ejus veritate, *Φιδίππιδην*. Hemerodromos, *ὁ χρημαίνων ὑποδήμασι ἐν ταῖς ὁδοῖς*, Musonius *ἀνυποδήσιος* collaudans in Stob. Serm. I. p. 18., testimonio esse voluit: plura de eisdem et elegantia vetus scriptor in Steph. Sched. VI. 2. WESS.

7. *Ἀθηναῖοις κλιῦσαι ἀπαγγέλλαι*]

Eadem hinc de Pane narrat Pausan. I. p. 68. similia Suidas in *Ἰωνίας*. Huic, a Miltiade forsan excogitatae, fraudi similem commentus est Pericles, narratam Frontino Stratag. I. cap. xi. 10. Et summi duces Archidamus, Agesilaus, Epaminondas, plebis superstitione scienter leguntur usi. Tegeatis non minus quam Atheniensibus istam Panis adparitionem visam fuisse veram ex Pausaniae constat Arcad. p. 710. In Schol. MS. ad Aristidis Panathen. Philippidae, seu Phidippidae, dixisse fertur Pan: *ὅτι τῇ μάχῃ παρίσταμαι· ἐπεὶ δὲ Ἀθηναίους τιμᾶν μὲν*. Huic quoque divino jussui libenter Athenienses rebus compositis obsecundasse docet Herod. (lin. 72.) *ἰδρύσαντο ὡς δὲ τῇ ἀπροσάλοι Πανὸς ἱόν.* Testis est et Pan ipse Lucianeus T. I. p. 272. (Dial. Deor. XXII. 3.) *Ἀθηναίοις συμμαχήσαις οὕτως ἡρίστυσα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστίον ἡρίθην μοι τὸ ἐπὶ τῇ ἀπροσάλοι στήλαιον.* Panis ἄλλιον et τὸ τοῦ Πανὸς dixit Aristoph. Lys. v. 722. et 910. Alia dedit Mœurs. Athen. Att. II. c. 8. In Schol. ed. ad Aristid. T. II. p. 172., Pani dicuntur *βωμὸν ἰδρύσασθαι* et *θυσίαις ἱκετεῖλαι*. Herodotea, καὶ λαμπράδι ἰλάσσονται, (lin. 13.) Meursius attigit in Gr. Feriata voc. *Λαμπράς*. VALCK.

9. *γονιμίου σφίσι χρησίμου*] Odiosa vocis ἤδη repetitio nunc cessabit. Hermogenis Schol. in praegegnis eam neglexit, ἴδου ὅντος αὐτοῖς representans. Potior Pass. voluntas, in quam Reiskii inclinavit opinatio, mox, (ibid.) sicuti in duobus MSS., τὰ δ' ἴτι legentis, proba utique sententia. Scholiastes illa τὰ δὲ, καὶ ἱστοῖν tantum. Wess. — Quum in ed. Gron. alisque ante Wess. sic legeretur, *ἴόντος ἴδου ἤδη Ἀθηναίους, καὶ πολλαχῶς γονιμίου ἤδη σφίσι χρησίμου*, perspete Reiskius monuerat, priori loco delendam ἤδη particulam: eamque cum Scholiaste Hermogenis recte ibi ignorant codices nostri F. et Paris. b.

ac puto equidem etiam alii, in hisque cod. Pass. e quo quum notatum reperisset Wess. ignorare eum in hac regione istam particulam, ad iniquum locum referens eam notam Vir doctissimus, priori loco ἤδη tenuit, et posteriori loco abiecit. Pro ἴδου, quod nunc legitur, forsan ἰδίου scripserat Herodotus, ut voluit Koen ad Gregor. Dial. Ion. §. 71. S.

CAP. CVI. 2. *δυοτεταῖς ἐκ τοῦ Ἀθ. ἔστις*] Obscura de Phidippide Plutarchi insectatio est, injusta tamen. Spatium ab illo cursore, absolutum biduo, stadiis MCCXL. finit Solinus et magnus ejus interpres, p. 33.; Plinius vero MCCXL. Hist. Nat. VII. 20. ubi docte Hardulnus. Wess.

Ibid. *δυοτεταῖς* — *ἢ ἐν Σάδερτ]* Plusquam mille ducenta stadia biduo confecisse Salmas. monuit ad Solin. p. 45. Miror quod scribit Plutarch. de Herod. Malign. p. 862. Phidippidem *παρεκαλοῦντα Λακεδαιμονίους ἐπὶ τὴν μάχην ἐκ τῆς μάχης γιγνημένην*. Ante pugnam Marathoniam Spartam missus, victoriae reportatae nuncius Athenas venit, Luciano teste T. I. p. 727. (Pro Laps. inter Salut. c. 3.) *Λέγεται ὥς Μαραθῶντος ἀγγέλλον τὴν νίκην ἰσχυρῶς πρὸς τοὺς ἄρχοντας, — Χαίρειτε, νεώτεροι, καὶ τοῦτο ἰσχυρῶς συναποδοθέν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεπαυῖναι*: ubi forte scribi praestiterit *ἰναποδοθέν τῇ ἀγγελίᾳ*. In Scholiis ineditis ad Aristidis Panathen. vatis jussu Platæis missus ad ignem sacrum Delphis petendum *ἀπῆλθιν εἰς Δελφοὺς, καὶ ἤλθιν αὐθημερὸν χιλίους σταδίους ποίησας· καὶ ἰλθὼν εἰς Πλαταιάς, καὶ ῥίψας ἐν μίσῳ τὸ πῦρ ἱεραλύνει, μὴ ἱεργὸν τὸν πόλεμον*. VALCK.

11. *ἢ γὰρ ἱσταμένου τοῦ μηνὸς ἰνάτη]* Sermomis indolem hoc postulare Gronovius agnovit. Bene Vindob. et Plutarchus, in cujus Glor. Athen. p. 349. x. *ἱστη μὲν ἱσταμένη βοήθημα ὡς* simili peccato. Superius c. 57. καὶ ἰβδόμας

ισσαμίνου τοῦ μηνός. Plutarch. Sympos. VIII. p. 717. α. τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Θαργγυλῶντος ἰσσαμίνου. In talibus enimvero pauca abunde sunt. Hic criminosa Plutarchi accusatio Malign. p. 861. r. Herodotum asperrime stringens, examen meretur. Negat τῆς παλαιῆς religionis Spartanos ab expeditionibus abstinuisse; audacter ea in re Pausania, Luciano, si tamen is auctor Ἀπορολογίας, c. 25., scriptori περὶ Ποταμῶν, cui Plutarchi nomen inponitur, Hermogeni, et quos plures Jo. Meursius Miscell. Lacon. II. 9. adpellavit, obnixus. Ad hoc, partæ victoriæ Marathonis diem sextum fuisse Boëdromionis, in perpetuum ejus monumentum ad posterum sacratum: quod, ne vacillantem putes, ter insinuat, etiam in Camilli Vit. p. 138. α. Falsum propterea largiter Herodotum, alios turpiter circumscribere, cælum ipsum, dierum rationem, omnes res confundere. Gravis profecto accusatio; sed in insectatoris reductura (sicuti prudenter Joach. Camerarius Proœm. in Herodot. p. 715. ed. Gronov.) caput. Nam de lege, (verba eruditū ejus viri sunt) deque prælii die, sua fide adfirmante utroque, venia, opinor, dabitur ei, qui fidem Herodoti, proxime ad Marathonii certaminis ætatem pertinentis, atque ex illis, qui conflictui adfuerunt, haud pauca edocti, pluris sibi faciendam quam Plutarchi putaverit. At sextus tamen Boëdromionis dies sollemnis illi victoriæ Athenis? Esto. Quid enim, si mense, cujus nomen Herodotus pressit, Metagitnionē, quo Spartæ Carnia celebrabantur, pugna in campo Marathonio fuerit pugnata? Carnia sane, pariterque luna, nondum pleno orbe fulgens, ne ab initio Lacedæmonii maturarent, impedimento erant, uti lib. VII. 206. Ita prælium festo illo die, quod accusator non diffitetur, fuit prius, relato deinde in

sextum Boëdromionis. Hæc et plura pro Herodoto eruditissimus Freretius, Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 138. ed. Paris. Dici speciose poterit, Carniorum nullam hic mentionem. Servemus ergo mensem Boëdromionem, et pugnam in xvi. ejus diem conferamus. Nam Spartani nono mensis die ad belli consortionem invitati, post plenilunium confecto tridui itinere, Pæris tantum quod profligatis, Athenas advolarunt. Sit, inquam, certamini dies xvi. Boëdromionis, potuit victoriæ memoria anteverti, et sexto die sacrari, quod Mysteriorum sollemnia extremo eodem mense sanctissima essent, aut alia de causa. Neque insolens et præter usum, ut victoriæ sollemnis pompa alio celebraretur tempore, quam reportata ipsa fuerat. Pærias Græci ad Plateas quarto Boëdromionis straverunt; Eleutheria tamen, recordationi ejus rei dicata, die xiv. Mæmacterionis peragebantur, Plut. Aristid. p. 332. α. Qua in opinione de consensu Cl. Ed. Corsini Fastor. Attic. Diss. IV. p. 184. gaudeo. Alia H. Dodwellus de Cyclis Diss. VIII. p. 330. Utram autem cunque in re adeo remota adoptemus defensionem, Plutarchus causa cadet. Wess.

CAP. CVII. 3. ἐν τῇ ὕμνῳ] Quibus supervacuæ hæ voces, arbitrium illis relinquo. Adduntur infra c. 118. et 131. etiam III. 30. et 65., absunt VII. 12. De hujuscemodi per quietem visis Jocasta callide, Πολλοὶ γὰρ ἦδη πρὶν ὀνείρασι βροτῶν Μητρὶ ξυνιναέσθαι· ἀλλὰ τὰνδ' ὅτῳ Παρ' οὐδὲν ἔστι, ἢ ὅτῳ τὸν βίον φέρεται, in Soph. Œd. Tyr. v. 1000., quo et Cl. Burmannus usus ad Suetonii Cæsar. c. 7. Eum Casaubonumque vide. Ego vero (lin. 4.) συνιβάλετε, cujus in talibus creberrimus usus, reposui. Wess.

12. πταρῖν τι καὶ βῆξαι μολόντες] Non sane miror, si istud quoque sternuta-

mentum adparuerit ominosum Herodoto, *εἰσόντι ὡς ἱερίαις* — *ἱπταρι καὶ ἱβηξὶ μίζον τοῦ συνήθους*, juxta Eustathium in Od. ε'. p. 647. Ne Xenophon quidem *παταρῶν* memorare dedignatus in historia, *Κυρ. Ἀναβ. III. p. 178, 15.*, ne mali militibus videretur ominis sternumentum, ut *οἰανὸν τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος* accipiendum persuasit. Insaniam popularem ridendo feliciter confutavit Timotheus apud Polyæn. III. c. 10, 2. vid. Davis. in Ciceron. de Div. II. 40. VALCK.

12. *οἳ δὲ οἱ περιουσίῃσι λόγῳ*] Concinne MSS. quorum judicio (ibid.) *μίζον* præstabilius. Vere deinceps *εἰ δὲ ὧν*. Eustath. *Ἰακὼν δὲ φασιν εἰ δὲ ὧν*, Iliad. Α'. p. 854, 14. (p. 795. ed. Bas.) testisque moris Ionici locupletissimus Hippocrates. *Ἱππία πταρῶν* et dentem excussum excerspit in Suidæ *ἱερίαις* Ælianus aut Scriptorum alius quis. WESS.

CAP. CVIII. 4. *πόνους* — *συχνοὺς ἢ ἀναιρίοντα*] Scribendum arbitror *ἀναιρίετο*, vel *ἀναρρίετο*, positum Herodoteo more pro *ἀνέηκετο*, susceperant, ut vertit Valla; qui, nisi scilicet legerit, sensit tempus idem requiri, quale præcesserat *ἰδιδώκεισαν*. VALCK. — Perspecte Vir doctissimus; cujus emendationem MSS. libri firmanunt. S.

8. Quæ dixisse narrantur Platæensibus Lacedæmonii Herodoti præsertim ea de re judicium, non miror invidiosa Spartanisque injuria visa Plutarcho, qui T. II. p. 861. *Ὁκούν*, inquit, *εἰ μὴ λακοήθης Ἡρόδοτος, ἐπιβουλοὶ μὲν καὶ κακοήθεις, Λακιδαιμόνιοι, ἀναίσθητοι δὲ Ἀθηναῖοι παρακρουσθέντες, Πλαταιεῖς δὲ οὐ κατ' εὐνοίαν οὐδὲ τιμὴν, ἀλλὰ πολέμιον πρόφασιν, εἰς μίσην ἱβήφισαν*. Quid mirum inter æmulos, et suis quemque commodis invigilantes? Herodotea Spartanorum ingenio atque institutis minime disconveniunt, VALCK.

8. *Ἡμῶς μὲν ἱκαστέρῳ τι οἰκίωμεν*] Sæpius scriptori reedit. *Ἐκαστέρῳ* alienum

erat, corrigendumque ex Foesii (Econ. Hippocr. p. 184.) doctrina. Herodoti sunt lib. III. 101. *οὐτοι μὲν τῶν ἰδῶν ἱκαστέρῳ τῶν Περσέων οἰκίουσιν*. Hesychius: *Ἐκαστέρῳ, ἀφ' ἑαυτῶν*. Sæpe Apollon. Rhod. IV. 90. etc. Mox *ψυχρὴ ἱσχυροῦ* (lin. 9.) uti *εἰση ψυχρὴ* IX. 49. et *ἱλπίς ψυχρὰ* Euripid. Iph. Aul. v. 1014. et Josephi Bel. Jud. I. 18, 8. WESS.

11. *συμβουλευόμενοι δὲ ἑμῶν δοῦναι ὑμῖν*, etc.] Res testificatione Thucydidis lib. III. 55. extra dubii periculum, non insectationis Plutarchi, malignitatis hic manifesta cubilia detegentis. Spartani ne Platæensibus *οὐ κατὰ εὐνοίαν*, ut Atheniensibus se jungerent, suaserint; an hos bello Bæotico, Platæensium caussa, expositos voluerint; dictu quidem nunc difficile. Cognitissimi tamen Athenis totaque Græcia *Σπάρτης ἱνομοί, δόλια βουλευτήρια*, Euripid. Andromach. v. 446. WESS.

17. *οἱ δὲ οὐκ ἠπίστησαν*] Qui hic scribendum credidit *οὐκ ἠπίστησαν*, non recordabatur quod sæpe legerat apud Sophoclem, *ἀπιστήσαι* positum pro *ἀπειθῆσαι*. Sæpius id ipsum legeremus apud veteres, si per correctores licuisset. Qui vulgo *ἀπειθής*, illis etiam *ἀπιστος* dicebatur: *ἀπιστιῶν* idem erat ac *ἀπειθῶν*, vel *εἶναι ἀπειθῆ*. Zonaras in Lexico MS. *Ἀπιστος λέγεται καὶ εἰ μὴ πισθόμενος, ὡς φησὶ Πλάτων· καὶ Πανοφῶν Κύρου παιδείας ἀ· (p. 4. 14. p. 26, 11.) Εὐπιστοτάτους, (τοὺς) εὐπισθιστάτους ἢ μάλιστα πισθόμενους*. Luculentus testis est Harpocraton, *Ἀπιστιῶν, ἐντὶ τοῦ ἀπειθῶν*, dixisse scribens Antiphontem et Isocratem: *Ἀπιστίαν, τὴν ἀπειθίαν*, Demosthenem (p. 70, 49. p. 71, 53.) aliosque plures. Antiphontis oratio citata periit: in Isocratis vulgatur ad Philippum Epist. p. 409. A. *εἰ μὲν ἐπισθῆς* — *εἰ δ' ἠπίσθης*: reponendum *ἠπίσθησας* ex Harpocr. Conf. Hesych. in *ἠπίσθησιν*. Inter Leuncla-

vium et H. Steph. motam litem componere conatus Hutchinson ad Xenoph. *Κορ. Πινδ.* p. 114. Sophoclis excitat loca, quibus nixus Stephano suffragatur: sed Sophoclea debet ille Æm. Porto, qui collegerat illa initio notarum in Xenoph. Ad Hesych. in Ἀπιστιῖ et in Ἀπιστος errat Küster: recte judicat clar. Abresch. conf. Porti Lex. Ion. in Ἀπιστος et Ti. Hemsterhuis ad Lucian. p. 179. VALCK.

25. ταῦτα γιόντες ἀπαλλάσσοντο] In iudicio finium regundorum Bœoti non acquieverunt; inde ἀναγιόντες ἀπαλλάσσοντο, suadentes discesserunt Corinthii, ex fide librorum quorundam; pro Scriptoris dialecto haud insuave, uti H. Stephani Portique collectanea demonstrant. Sed muto nihil. De *Hysius* (lin. 30.) ante disputatum lib. V. 74. WESS.

CAP. CIX. [2. ἐλίγους γὰρ εἶπαι, σφραγιστῇ—συμβαλίειν] Intellige ὡς vel ὥστε συμβαλίειν. S.]

6. ὁ τῷ νυάμῳ λαχὼν Ἀθ. πολίμαρχος] Athenis νυάμους τὰς ἀρχὰς αἰεῖσθαι legitimum facit Pythagoras in Luciani *Vitar.* Auct. c. 6. et plures, a Davasio nominati ad Max. Tyr. Diss. XXII. p. 582. Jo. autem Meursius, primum omnium Polemarchum Callimachum hunc creans, Att. Lect. II. 14. in fraudem Simsonium induit Chron. A. M. 3514., deceptum Pausaniæ verbis I. 15. ubi Kühnius melius. WESS.

8. ὅς δὲ τότε πολίμαρχος Καλλιμάχ.] In-cogitanter Jo. Meursio Callimachus iste dicitur Athenis primus polemarchi munus obisse, Att. Lect. II. c. 14. Meursium sequitur Kühnius ad Poll. VIII. 92. Ut primus forte Polemarchorum Callimachus decem ducibus hoc tempore fuerit adjunctus undecimus, qui in acie honoratiorem ex lege locum teneret, (a qua suspicione non multum abfuit Jac. Perizon. ad Æliani Var. Hist. p. 421.) certo constat

non primum fuisse Callimachum apud Athenienses polemarchum. Pausaniæ verba I. p. 37. quibus solis niti potuit Meursius, vel aliter accipienda sunt, vel ita leviter refingenda, ut de Callimacho scripserit, δὲ, Ἀθηναῖος πολίμαρχῶν, (vid. Herodiani Philetæ. a Piersono vulgatus p. 441.) ἤρξατο nempe μάχης, vel τῆς μάχης. Apud Herod. c. 111. τοῦ μὲν διῶντος αἰεῖτος ἦγαιτο ὁ πολίμαρχος Καλλιμάχος: de eodem Polemo Soph. p. 3. ἐξῆρχε γὰρ, καὶ τοῖς πρώτοις ἵτατον αὐτὸν ἡ πολίμαρχία. Nobile votum, quo Dianæ τῇ Ἀγροτέρῃ ante pugnam Marathoniam se obstrinxerunt Athenienses, fecisse dicitur Callimachus polemarchus in Schol. ad Aristoph. *Eq.* v. 657. Recte Meurs. observat, Athen. Att. II. c. 5. eadem sacra postea quotannis fecisse Dianæ polemarchum, quia primus olim Callimachus polemarchus ita instituit. Nollem eadem pag. scripsisset vir egregius, votum illud, Dianæ factum, ante Xenophontem *Herodotum* quoque retulisse lib. VI.; quem malignitatis accusat eo nomine Plutarchus. Apud Plutarch. T. II. p. 862. n. pro φησι scribendum φασί, nam votum nusquam memorat neque sacri solennis originem Herodotus, atque idcirco Plutarcho accusatur negligentia l. c. ἰσχυροδανὴς πρὶ τὰς Ἀθήνας διαφιρόντας, εὐδὲ τὴν πρὸς Ἀγροῦς πομπὴν ἰστέλλοντας, ἢ πρίμους ἵτι νῦν τῇ Ἐκάτῃ χαριστήρια τῇ νίκῃ ἰορτάζοντες: in Var. Lect. (ed. S.) πρὸς Ἀγροτέραν legitur; nisi sit ex Codicibus, alterum non mutarem, imprimis cum sequatur τῇ Ἐκάτῃ. Scripserat-ne forsitan τῇ ἑστῇ Θερμυλῶντι; Isthoc die quotannis Athenienses τῇ Ἀγροτέρῃ ἀποθύουσι τὰς χιμαῖρας juxta Ælian. Var. Hist. II. 25. Qui hujus sacri meminerunt viri docti, caute abstinerunt loco Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 17. VALCK.

14. ἡ δὲ νύκτωρ ἦκουσι μάλιστα] Scribi potuit: νῦν γὰρ δὴ ἐξ οὗ ἰγίνονται Ἀθηναῖοι,

ἱς πιπύονας ἤκουσι μίγιστον: ut forte legit Valla. Herodoteo, ἐξ οὗ ἰγίνοντο Ἀθηναῖοι, idem significat hoc Demosth. p. 204. ἀφ' οὗ γίγονεν ἡ πόλις: et Lysiae p. 115. ἐξ ἔσου Ἀθηναῖοι αἰμύνησαι ἰσίν. Deinceps, (lin. 27.) ταῦτα δὲ πάντα, αἰτ, ἱς οὐ νῦν εἶναι: sicut Eurip. Phoen. v. 438. Ἀλλ' ἱς οὐ εἶναι τῶνδε διάλυσαι πακῶν. Pæne ultima Miltiadiis, (lin. 30.) ἦν δὲ τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβουλὴν ἔλη, satis adparet quid sibi velint: una tamen adjecta litera, una ablata, clariora evaderent: τὴν δὲ (nempe γνώμην) τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβουλὴν ἦν ἔλη. Sed eleganter corrigit Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβουλὴν ἔχη: vertitque si vero iis adhærescas qui student conflictum impedire. τῆς αὐτοῦ γνώμης ἰχόμενος dicitur Thrasybulus Thucydidi VIII. 81. De Callimacho polemarcho Polemon, p. 16. τῶν ἄλλων πολιμέρχων δυλίαν ἐνδομίειν τῷ πλήθει, ἡ τοῦτου ψῆφος προσηγορίῃ τὴν ἑλὴν συμβουλὴν ἐκείνη. Calida sæpe ducum consilia sua videtur auctoritate moderatus polemarchus; cujus tamen in bellis sequentibus Atheniensium rara fit mentio. VALCK.

15. δίδονται] Laurentii palam est, nisi versio sit liberior, ad δίδονται ducit: quo modo corrector Pass. et Reiskii conjectura, loco δίδονται. Haud contemtibile vulgatum, (quod virum eruditum non fugit,) quid ab Hippia Medisque in Athenienses decretum fuerit, significans. Tale δίδωτο IX. 73. et δίδονται εἰνε δίδωσθαι γίνεσθαι VII. 16. WESS.

21. πειλιόντων συμβαλίειν] Jucundior additamento oratio, et consuetudini propior. Supra c. 106. ἦν — μὴνός ἐνάτην ἐνάτην δὲ, etc. et IX. 11. στείχοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους: ξείνους γὰρ ἐκάλειν, etc. Adde lib. III. 12. WESS.

30. τὴν συμβουλὴν] Hoc flagitat res ipsa, optime ab Arch. oblatum. Necessitatem mutationis agnoscunt viri docti, de adhærente ἔλη solliciti. Scite

Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβουλὴν ἔχη: si vero iis adhærescas, qui student conflictum impedire. Ἐχισθαί τινος notum admodum: permittaturque in Cod. Ask. c. 116. εἶλον loco ἔχον. Abreschius ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβουλὴν ἔλη, adscito ἡ γνώμη. Tritum sane Nostro ὡς ἐμὴ γνώμη αἰεὶ, II. 43. III. 45. IV. 127. plena dictione, quam defec-tam illis vocibus non recorder. Esto, in illo MSS. silentio, sua cuique optio. Mihi dudum placuit, ἦν δὲ τὰ τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβουλὴν ἔλη, ut τὰ perierit ob sequens τῶν. WESS. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CXI. 4. τὸν πολιμέρχον ἔχον κίρας τὸ δέξιν.] Rhetor Glaucias in Plutarchi Sympos. I. 10. Ἐαντιδίας pugna Marathonis cornu dextrum Æschyli testimonio contribuit, atque ex illis Callimachum polemarchum fuisse, quippe Aphidnæum. Quod non quidem recusandum, modo præcipua ratio Callimachi, tanquam polemarchi, ducatur. Rex olim in cornu dextro imperabat, teste Euripide Supplic. v. 657. Mutata reipublicæ forma polemarcho honor iste cessit. De serie tribuum, et quo se ordine exceperint, (lin. 6.) ampla disquisitio Ed. Corsini Fast. Att. Diss. III. p. 119. et præcipue Diss. IV. WESS. — Confer. Taylor. Lect. Lys. cap. 3. p. 235 seq. edit. Reisk. S.

CAP. CXII. 6. ἐρίωντες αὐτοὺς ἐλίγους] Ejeci λόγους Codicum imperio; haud inmemor creberrimi in Musis, nec semper necessarii, ejusdem usus. Si narranti Pausaniæ veritas constat, diu ante Athenienses δέξιν ἱς τοὺς Λακωναίους ἰχρῶντο Messenii, lib. IV. c. 8. Prisci certe Græci non ita, Poëta Iliad, r'. 8. indice. WESS.

12. πρῶτοί τι ἀνίσχοντο] Ubi Miltiades Aristidis T. III. p. 283. ἰδόντας ἔπαγαγόν, ὡς εἰπὶν, ἰσαπήγαγι νεκροί-

ρους: Schol. in Codice clar. P. Burm. Ἰδιώτας λίγυι οὐ τῶν πολυμικῶν, ἀλλὰ νίκης — ἢ — οὐ μάχης ἀπείρους, ἀλλὰ τοιαύτης Μηδικῆς νίκης. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ σπ' λίγυι, ὅτι τὸ (ἀν τότῃ;) πρῶτον Ἑλλήνις ὑπείσθησας σχῆμα διασασθαι Μηδικόν. vid. Maxim. Tyr. xxx. 6. Aristoph. Nub. v. 958. et 981. VALCK.

CAP. CXIII. 10. πῦρ τι αἶτιον] Est cui πῦρ τι αἶτιον blanditur, obliato eam verbi formam Græcis auribus insolentem esse. Ignem sibi postulabant, quo fugientium Persarum naves incenderent. Wess. in Addendis. — Scribens ista Herodotus, ut multa sæpius alia HomERICA, sic h. l. respexisse videtur illud Hectoris ex Iliad. δ'. 718. ἀδελφάντων Τροϊανῶν, ὅστις αὐτῷ. S.

CAP. CXIV. 1. ἐν ταύτῃ τῇ πόνῃ] Glossam cum vera voce Gronovius mutavit optime. Πόνος, Nostri studio, Procopius creberrime: veluti, ἀντὶ ἀγαθῶν ἐν ταύτῃ τῇ πόνῃ γινόμενος, Bel. Pers. II. 25. Ex Sosicratis Græcis Rutilius Lupus de Figur. Sent. p. 3. Deinde in ipso belli labore ac periculo deseruit nos Philippus. Callimachi nomen, quod Codicibus nonnullis abest, delere non sustineo, quippe orationem colorans. Ipsum autem innumeris confixum sagittis et jaculis innotum stetit, nugantur Rhetores: ἔμεινεν ἐν τῇ τῆς στρατῶν σχήματι, καὶ ἰδοὺς ἰστανάιν, πεισὶν μὴ δυνάμενος, Polemo Or. 1. p. 2. WESS.

4. Κυναιγίριος] Sic Æschyli fratrem plerique indigetant. At Κυνίγιος est (quemadmodum et schedis Med. et Paris.) poëtis. Οὐδ' οἱ μάκαρ Κυνίγιος, ἐν δὲ Κυνίγιος Ἰγρᾶσι Φᾶσι, Anthol. lib. IV. p. 453. ubi Brodæus. Laudabilis Cynægiri audacia a Justino lib. II. 9. Polemone Or. 1. atque aliis ita pingitur, ut supra fidem longe sit. Fluxit ex frivola Atheniensium et Sophistarum jactantia, in certamine Ma-

rathonio inmanem in modum exultante. Wess. — Conf. Jacobs ad Anal. Br. T. II. p. 200. S.

Ibid. Κυναιγίριος ὁ Εὐφορίωνος] Cynægiri militis Atheniensis rabiem, Persicam navem manu retinentis, explicatius enarrat Justinus II. 9. Callimacho quid evenisse diceretur tacet Herodotus, obortam Epizelo cæcitatem tradens, c. 117. Sophistarum ingenii exerceendis Callimachus præsertim et Cynægirus præbuere materiam: duæ nobis supersunt Polemonis orationes, utriusque laudes decantantis: de Callimacho non nominato vid. Aristid. Panathen. I. p. 216. Scholiastes ibi MS. et Cynægiri facinus enarrat, et Callimacho quid venerit. Tres istos patriæ defensores egregios memorant Ælian. de Nat. An. VII. 38. Maximus Tyr. V. 9. τὴν Κυναιγίριον χίτῃα, καὶ τὴν Πολυζήλου συμφορὰν, καὶ τὰ Καλλιμάχου τραύματα: ubi docuit Davisius alibi quoque Herodoti Epizelum (c. 117, 5.) dictum Πολυζήλον, et Plutarcho. Epizeli loco Stesilaum nominat cum Miltiade, Callimacho, et Cynegiro, Tzetzes Chil. I. v. 867. Unum de decem ducibus Stesilaum in prælio cecidisse novimus ex Herodoto; plerorumque nomina ignorantur, quorum gloriam Miltiades obscuravit, qui δίκαιος αὐτὸς στρατηγῆσαι, μόνος, ὡς εἰπῶν, ἐνομάζεται, καὶ ταῦτα Ἀριστοίδου τοῦ Λυσιμάχου παρόντος, ut scribit Aristid. T. III. p. 286. Milites gregarios Cynægirum et Epizelum, sive Polyzelum, in duces transformavit qui Plutarchi nomen mentitus confinxit Parallela quæ vocant minora, T. II. p. 305. c. quique magnam mendacis libelli partem, ista quoque, descripsit Stobæus, p. 91, 11. Propter tot egregia vetustatis monumenta credere maluissem, Stobæanis hic illic ex isto fuisse libello ab alia manu inculcata; sed in suo Florilegio

eadem jam legisse Photium monstrant Scriptores citati, quorum nomina et opera pleraque etiam omnia ficta sunt. VALCK.

[5. τοῦ ἀφλάσσαν. Vide Heynii Observ. ad Iliad. ε'. 717. et quæ mox ad c. 115, 2. notamus. S.]

CAP. CXV. [2. ἔναγκρουσάμενοι] Interpretatus sum in puppim remigantes, tamquam esset ἐν τῷ πρῶτῳ ἀνακρουσάμενοι, quo Noster lib. VIII. c. 84. utitur: similiter Larcher, ils se retirèrent sans revirer de bord, coll. Schol. Thucyd. I. 50. Quæ interpretatio haud male conveniret huic loco, si proris littori obversis stetissent naves. Atque hoc ipsum quidem ita cogitari posset, si ἀφλάσσαν, (c. 114, 5.) quæ manu tenuisse Cynægirus perhibetur, cum Grammaticis nonnullis (de quibus Heynius ad Iliad. ε'. 717. et ε'. 242.) eadem intelligere liceret quæ alias ἀκροστόλια. Sed hi quum a doctioribus manifesti erroris arguantur, apulstre in puppi navis fuisse præcise contendentibus; rectius ἔναγκρουσάμενοι intelligetur citatis (valide pulsatis) remis sese recipientes. Neque enim magis hujus loci est Gronovii interpretatio, quam Wesselingius etiam tenuit, navibus cæteris inhibuerunt, dictione ex Ciceron. ad Attic. lib. XIII. Epist. 21. repetita. S.]

3. τὰ ἐξ Ἑρετριῆς ἀνδράποδα] Offenderunt Plutarchum τὰ ἀνδράποδα, de captivis Eretriensibus. Potuisset leniore vocabulo ἀρχμαλώτους, uti deinceps, eos Scriptor describere: hic ex Persarum judicio, quibus utique pro mancipiis capti illi, sive ἀνδραποδισμένοι post pauca. Mox (lin. 5.) ἀπικομένους is τὸ ἔστω speciem præfert, nihil amplius. WESS.

5. αἰτίη δὲ ἔρχε' Ἀθηναῖοι, etc.] Large conjecturis indulgetur. αἰτίη ἔρχε' Ἀθηναῖοι non aliud erit ac Ἀθηναῖοι, et hoc ἀντὶ τοῦ, εἰ Ἀθηναῖοι ἔρχον αἰτίην,

Athenienses culpam sustinuerunt; sic Portus, non considerato, ne quid amplius dicam, hæc Athenienses non tangere, sed Persas. Plutarchi αἰτίην δὲ ἔρχον, laudatore gaudet docto viro, acceduntque ex parte quadam libri αἰτίην ostendentes: tum mox (lin. 6.) αὐτοῖσι, uti duobus in Codd., oportebit. Sententia sane tolerabilis: Ferebantur Atheniensibus ipsis Alcæonidarum fraude hæc machinati. Non raro enim αἰτίαν ἔχον, idem ac, dici, nominari, ferri, κατηγορεῖσθαι, Casaubono in Athen. IX. 2. (Animadv. T. V. p. 15. nuperrè edit.) ejusque exemplo ad Æschin. Dial. 1, 2. Horreo, docte monentibus. Sed enim ἔρχον nusquam in schedis. Gronovii sententiam, ineditam multum, adnotationes explanant. Vulgata mihi non displicent, modo αἰτίη δὲ ἔρχε αὐτοὺς ἐν Ἀθηναῖοισι struantur. Consimiliter lib. V. 70. τὸν δὲ Κλειμένην ἔχει αἰτίην φοιτᾶν: et cap. 71. φοιτᾶν δὲ αὐτοὺς αἰτίην ἔχει Ἀλκμαιωνίδας: quæ et in Porti penu. WESS.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

Ibid. αἰτίη δὲ ἔρχε' Ἀθην.] Plutarchi editi lectio T. II. p. 862. c. αἰτίην δὲ ἔρχον, mihi, ut aliis, genuina videretur, nisi hic sequeretur αὐτοὺς. Αἰτίαν ἔχον, ut sæpe apud alios, apud Plutarchum etiam significat dici, perhiberi, ex. gr. T. II. p. 803. c. 807. x. 850. x. 959. x. 1134. x. vid. Casaub. in Athen. IX. p. 368. b. Mos usitatus scribendi illic quoque substitui potuit Herodoteo. Quod aliis diceretur, αἰτίας ἔχουσαν Ἀλκμαιωνίδα φοιτᾶν αὐτοὺς, vel τοῦ φόνου αὐτῶν, (ut Æsch. Eumen. v. 582.) id Herodoto dicitur, φοιτᾶν αὐτοὺς αἰτίην ἔχει Ἀλκμαιωνίδας, V. 71. ut c. 70. τὸν Κλειμένην ἔχει αἰτίην φοιτᾶν. Ad istam normam ordine suo hic verba collocari potuerant: αἰτίη δὲ ἔρχε αὐτοὺς (ἐν) Ἀθηναῖοις ταῦτα ἐπινυθῆναι, istud excogitasse perhibebantur apud Athenienses

ἰξ' Ἀλαμαιωνδίων μηχανῆς. Plutarchi tamen lectionem, si Codices præberant, reciperem. VALCK.

CAP. CXVI. 2. ὡς ποδῶν εἶχον] Medicei ἦσαν non capio; scribæ peccatum ex εἶχον formasse videtur. Infra lib. IX. 58. ὡς ποδῶν ἵπαστες εἶχον; et VIII. 107. ὡς τάχιστα εἶχε ἵπαστες, sic enim scripti codices. Wess.

Ibid. Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχοντο, τάχιστα ἰβόηθαι] Dubito sit-ne τὸ τάχιστα natum ex interpretamento; sed minime cunctanter corripo, ὡς ποδῶν εἶχον. Hoc in talibus semper invenitur: ὡς ἵπαστες τάχους εἶχε· ὡς εἶχον τάχους· ὡς ποδῶν, vel ἢ ποδῶν εἶχον, apud Thucyd. p. 440, 6. 447, 39. Demosth. p. 740, 148. Xenoph. p. 309, 41., etc. Herodotus IX. 58. ἰδιῶνον ὡς ποδῶν ἵπαστες εἶχον, quantum quisque pedibus valebant. VIII. 107. ὡς τάχιστα εἶχε ἵπαστες restituetur ex Codd. vid. Diss. Herod. p. 129. et Clar. Wess. ad Diodori II. p. 628. De aquila eleganter Ælian. Nat. Anim. VII. 11. ὡς ποδῶν εἶχον, quanto potuit maximo alarum volatu, Gesner. Livius XXXV. 26. cetera classis, prætoriam nave amissa, quantum quæque remis valuit, fugerunt. Aut ad hunc e campo Marathonio properantium reditum, aut ad illud tempus, quo primum obviam ibant Persis, pertinet quod scribit Clemens Alex. I. Strom. p. 418. VALCK. — Potuerat quidem abesse vox τάχιστα: potest vero etiam, pro copia præsertim quam amat Noster, percommode locum suum tueri. Et verba quidem commode sic distinguuntur: Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα, etc. Possis vero etiam τάχιστα tamquam ad ὡς pertinens accipere, quasi dixisset ὡς τάχιστα εἶχον ποδῶν. S.

4. Ἡρακλεῖον — ἰς ἄλλα Ἡρακλ.] Duo illa Herculis templa Harpocraton

etiam memorat in Ἡρακλείῳ, ubi Valerius attingit Herodotea. VALCK.

CAP. CXVII. 2. κατὰ ἱερὸν χιλιῶν, etc.] Plutarchi Malign. p. 862. D. iudicio, ἀπατίσκειται τῆς νίκης τὸ μὴ γινώσκειν, καὶ τὸ τίλος εἰς οὐδὲν ἦν περιβόητος πανορθώματος, ob exiguum adeo cæzorū numerum. Quod illi condonamus, nimium memori inscriptionis, Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι ἔκτανον Μήδων ἑνὴν μυριάδα. Herodotus veracis officium Scriptoris functus est, Atheniensium laudibus nec detrahens, neque, quod exprobratum acerbius, blandiens. Ceterum Epizelus Cuphagoræ fil. recentioribus Πολύζηλος audit, Plutarcho, Suidæ, Stobæo et Maximo Tyr. Diss. V. ubi p. 513. Cl. Davisius. Wess.—De Epizelo etiam Valckenar. monuerat, ad cap. 114, 4. S.

9. λίγαν δὲ αὐτὸν ἤκουσα] Sic acceperunt ista nonnulli, ac si ipsum narrantem audisset Herodotus Epizelum; quæ ab aliis accepisse se duplici formula significat. Contra IX. 16., τὰς δὲ ἦσαν τὰ ἰπείλοισι ἤκουον Θίρακων; hinc utique longe diversum esset, λίγαν ἤκουσα (vel ἰαυόμην) Θίρακων. In his errantes recte corrigit eruditus Auctor des Essais de Critique, p. 187. VALCK.

CAP. CXVIII. 4. ζήτησιν ἰσουλῶν τῶν νῆων] Corrigendum suspicor, ἐξίτασιν ἰσουλῶν: neque enim quæ adessent quaerendæ naves erant, sed perscrutandæ; λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζων invenit Datis in Phœnissæ nave signum Apollinis, a sacrilegis furtim atque in scio duce subreptum. Phrases sunt usitatissimæ, ἐξίτασιν ἰσουλῶν ποιῆσθαι, vel ἀνδρῶν, vel τοῦ ἰσουλῶν. In Attica lege, quam habet Petitus p. 209., pro ἰνίσθαι ζήτησιν, emendari debet, ἰνίσθαι ἐξίτασιν πάντων τῶν ἰγγιγρημένων τοῖς Ἀθηναίοις γεγραμμένοις: ut legitur in Isæi fragmento apud Dionys. Halic. T. II. p. 175, 11.

conf. Harpocr. in *Διαψήφισις*. VALCK — Vocem *ζήτησιν* non debuisse sollicitari, ut taceam librorum omnium et Suidæ (voc. *Ἀντίς*) consensum, vel frequens usus vocabuli *ζητητής*, inquisitor, poterat docere, de quo consuli Harpocraton potest. S.

10. *ἰς Δῆλον τὸ Θηβαίων*] Pausanias, repertam in navi Phoenissa Apollinis imaginem Nostri verbis describens, traditam ait lib. X. c. 28. pag. 867. *Ταναγραίῃς ἰς Δῆλον*, contractiore usus narratione. Namque in Tanagraeorum agro, ipsaque Bœotiae finibus maritimis Delium illud; de quo ad Diodori XII. 69. Multum autem conducunt ad Herodoti finiendam ætatem xx. isti, quibus evolutis in Tanagraeorum Delium Apollinis signum rediit, anni. WESS.

CAP. CXIX. 9. *Ἀδρίκῃ*] In barbara voce nihil tento, ignarus quid præstat: certum est, discrepare, situm si spectes, abs similis tituli loco lib. I. 185. Philostratus collocat, ex Damidis monumentis, Eretrienses in Medorum regione, unius, sed citati cursus, diei itinere a Babylone, Vit. Apoll. lib. I. 24. Itaque, nisi a Damide decipimur, medii ferme Susa inter et Babylonem sedes a Dario acceperunt. WESS.

12. *ἀρύσονται*] Sic malui, ut propior ad verum via foret. Scripsisse *ἀρύονται* aut *ἀρύττανται* doctiores consentiunt: nam Porti *ἀρρύσονται* pro communi *ἀναρύσονται*, hocque pro *ἀναρύονται* placere non potest. Fontem Philostratus bitumine, oleo et aqua, sale neglecto, scaturiisse, imprudenter perhibet. WESS.—Vide Var. Lect. (ed. S.) Quemadmodum perinde et *ἀφύω* et *ἀφύσσω*, sic perinde et *ἀρύω* et *ἀρύσσω* olim in usu fuisse probabile est; unde substant. *ἡ ἀρύσθη*, haustum. S.

17. *τὸ δὲ ἔλαιον συνάγουσι ἐν ἀγγύις, τὸ*] Horum ultima quatuor docta (si Deo placet) disputatione hinc Cel. Gronov.

amovet. Tum equidem τὸ δὲ ἔλαιον οἱ Πέρσαι παλίουσι ταῦτο ραδινακῆν ex schedis legerem, ut illud duntaxat oleum Radinacen Persæ nuncupaverint. Habent tamen *τριφάσαι ὀδοί*, quæ amolientis auxiliantur: bitumen et sales statim ut diffusa sunt, dicuntur concrevisse: et, quid oleo factum, tacebitur? At premere hoc renuo. De cultu, scribendi modo, et Eretriensium exsulum sepulture ritu Philostrati Damis plura, nonnullis intempestiva Clar. Olearii cura perversis. WESS.—Non fere dubitandum videtur genuina esse quatuor ista verba, quæ cum Aldo codices Arch. Vind. et Pd. agnoscunt, in pluribus quidem aliis neglecta. In eorum autem numero, qui illa ignorant, poni debuisse etiam Pass. videtur, qui deinde cum aliis, quibus illa desunt, vocem *ταῦτο* inserit; quam vocem haud dubie eodem loco etiam codex Med. exhibet, licet adnotare neglexerit Gronov. Cæterum perantiquus et ad iudicandam codicum Herodoteorum, qui ad nostram ætatem pervenerunt, cognitionem notabilis est iste Librorum dissensus. S.

CAP. CXX. 6. *μὲν δὲ αἰνίσαντες*] Æque concinnum *αἰνίσαντες* ex membranis. Venerunt Spartani *τῇ ὑστέρῃ τῆς μάχης* in Platon. Menex. p. 240. c. WESS.

CAP. CXXI. 1. Quod hic legitur *Θάῦμα δὲ μοι*, idem fuit in Plutarchi Malign. p. 862. f. olim, prava nunc et hiantē oratione, sed facillime hinc sarcienda. WESS.—Lacunam apud Plutarchum ex Nostro supplevit nuperus Editor Hutten, Vol. XII. p. 310. S.

Ibid. *οὐκ ἰνδίκομαι τὸν λόγον*] Narratam sibi, vel ab aliis scripto mandatam, Atheniensium quorundam suspicionem tot argumentis repellit Herodotus, ut in his etiam vexandis modum excessisse videatur Plutarchus de Herod. Malign.

p. 862. x. et 863. contendens primum et solum Herodotum istam accusationem commemorasse: *πρῶτος*, inquit, *ἀνθρώπων ἱππίνεσχας ἰγυλῆματα*. — *ἐν κατηγεύῃς, ὡς ἀπαλογῇ καὶ γράφῃς κατ' ἰσθμίων ἀνδρῶν διαβολῆς, δι' ὅλῃν ἀναιρέῃς. ἀπιστῶν δὲ, σιαντῇ δηλονότι, σιαντοῦ γὰρ ἀκήσας λίγοντος, Ἀλκμαιωνίδας ἀνασχῶν ἀσπίδα πενηνταίους καὶ φεύγουσι τοῖς βαρβάροις.* VALCK.

4. Καλλίῃ — [*Ἰππονίου δὲ πατρὶς*, etc.] Horum vellem historicus mentionem omisisset, haud sane necessariam. Quod prioribus subdit Plutarch. de Callia et Hipponico, habet illud multo maiorem veri speciem; nam isthac certe via sibi videtur Herodotus occasionem parasse Calliam laudandi, patrem Hipponici; patri, sic legitur apud Plutarchum, *προσέφης τὸν υἱὸν Ἰππονίον, δι' ἧν καὶ Ἡρόδοτος ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων*. Ista quidem acerbissima videbitur criminatio considerandi quæ Plutarchus alibi de Herodoto prodidit, suos etiam nonnumquam testes excitans, veluti Diylum historicum Atticum p. 862. x. et 864. c. n. Aristophanem Bæotum, quæque Nostro minus honorifica narrat Dion Chrys. in Corinthiaca p. 456. c. Sed ista Plutarchi difficultate non carent: neque enim Herodoto fuisse dicitur Hipponicus unus ex Atheniensium ditissimis, nec primi istius Calliæ filius Hipponicus ætate floruit Herodoti. Suspicio verba quædam Plutarchi transposita sic in proximis olim fuisse lecta: *Τῷ δὲ Καλλίῳ τοῦ Φανίουου χρησάμενος ἱππίνεσας, καὶ προσέφης αὐτῷ τὸν υἱὸν Ἰππονίον, ὡς μολόγησεν οὐκ ἐμὴν τῶν πραγμάτων διεξιόν, ἀλλὰ θεορατοῖα καὶ χάρειν τοῦ Ἰππονίου (δι' ἧν καὶ Ἡρόδοτος ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων) τὸν Καλλίαν περιείβας*: ut Calliæ laudes filique Hipponici nomen in hanc historiæ partem inculcasse dicatur, quo gratificaretur Hipponico, hujus nominis in ista fa-

milia secundo, qui, *καὶ Ἡρόδοτος*, ætate Herodoti, unus erat ex Atheniensium ditissimis. Primus quidem Callias Phænippi fil. fuit pecuniosus; sed secundus præsertim Callias, thesauro quodam ditatus, (conf. Athen. lib. XII. cap. 52.) filium reliquit Hipponicum itidem secundum, qui (Plut. I. p. 321. n.) Græcorum fuisse fertur ditissimus. Callias iste secundus, velut Princeps legationis ad Artaxerxem missæ, Herodoto quoque memoratus in transcurso lib. VII. c. 151. Idem Aristidi velut æquali dissimillimus sæpius opponitur: vid. celeberr. Hemsterh. ad Luciani Timon. pag. 137. Quod legitur apud Stobæum, p. 521, 13. *ὅτι μὴ τῶν παρ' Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος ἀμείνων ἦν Ἀριστιδῶ καὶ Σωκράτους (Θιμιστευλῆς ὁ Νισικλῆους) ἐν πινίῳ τῆς ἀρετῆς*: id mea sententia ferri nequit: scioli videtur adsummentum *Θιμιστευλῆς ὁ Νισικλῆους*, et non nominatus Callias Hipponici fil. fuisse designatus: conf. Aristides Seph. T. I. p. 340. Lucian. T. II. p. 638. et 696. Themist. II. p. 36. n. Hujus familiæ historiam non paucis adhuc difficultatibus impeditam fatetur vir summus ad Lucian. (Hemsterh. ad Tim. I. 1.) Qui de illa egerunt, citantur ad Diodor. Sic. lib. XII. cap. 4. n. 23. VALCK.

CAP. CXXII. 1. Καλλίῳ δὲ τούτου, etc.] Memorabile Calliæ elogium cur trium Codicum scriptores contemtui habitum præterierint, causam non perspicio, nisi illi id ignorarint, adsutum aliunde. Gronovio cupide largior, rerum nexum, si omnia ista exsulent, non dissolvi: perhibere præterea honoris et magnificentie testimonium, quale vix aliud. Si Herodoto auferantur, id sane fatendum est, non indocti admodumque recentis esse hominis, sed adprime in Calliæ negotiis et familia calientis. Pertinet eo victoria Olympica, quam Olymp. LIV. indeptus est, *πενη-*

πὺς ἴστω, ut scholia habent ad Comici Nub. v. 284. Jo. Meursius oblitus eorum, quæ in Herodoto, imprudenter ex Critici Olympiade LIV. fecit *εισάγεσθαι καὶ ἱερομνηστήν*, sive LXIV., de Archont. lib. II. 4. Pisistrati enim bonorum sector vitam tam longe haud extendit. De Phænippo Calliæque gente plura Palmerius Exercit. p. 754. et Perizon. ad Var. Æliani XIV. 16. Wess.

Ibid. *Καλλίῳ δὲ τούτου ἄξιον πολλαχού*, etc.] Hic sane miror Codicis Medicei bonitatem, in quo nihil horum reperiri scribit Gronov. Quod viro clarissimo, idem mihi quoque verum videtur, quæcunque continentur hoc capite in laudem Calliæ, ab alia fuisse manu adjecta, hominis forte non longe recentioris in gratiam Calliæ cujusdam vel Hipponici: atque idem sensisse videntur antiquarii, qui in Codicibus ista censuere prætermittenda: sed, si vel in omnibus legentur, nihilominus indigna prorsus illa judicarem Herodoto. Quibus illa modis lecta sibi Plutarchus excepisset, turpi adulatione in laudem ditissimæ familiæ composita! (At satis invidiose Nostrium incusavit Plutarchus, Calliæ laudes non nisi in Hipponici gratiam ab illo huic narrationi fuisse insertas.) Horum conditor, imitator ille quidem Herodoti, sibi tamen nativam in scribendo faciem dissimulare non potuit. Prima illa, *Καλλίῳ δὲ τούτου ἄξιον πολλαχού μνήμῃ ἵσθαι πάντα τινὰ ἔχουσιν*, Sophistam aspiunt, non Herodotum; quem, isto nusquam modo loquentem, ordine verborum perturbato voluit imitari. *ἄξιον ἵσθαι* sequente infinitivo non est Herodoteum, quantum memini. (At vide hoc ex lib. I. c. 14, 6. *τοῦ μάλιστα μνήμῃ ἄξιον ἔχουσιν ἵσθαι*.) Sed cur tandem decet unumquemque istius Calliæ *πολλαχού* meminisse? (Quidni vero *πολλαχού*, qualibet oblata occasione, laudetur ab omnibus vir laude præcipua dignus?) *τούτω μὲν*,

inquit, — *τούτω δὲ*, — *τούτω δὲ* —, tria nobis enumerat, propter quæ memoratu videri deberet omnibus dignissimus: *τούτω μὲν γὰρ*, ait, *τὰ προελεγμένας ἑς ἀντὶς ἀκρὸς ἱερομνηστῶν τὴν παντρίδα*. Quænam illa tandem? virum præcellentem Pisistratum oderat invidus, et, ut erat pecuniosus, ejecti quæ publicata fuerant emit. (At de eodem viro ibidem memoraverat Herodotus, *καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἔχοντα ἐς αὐτὸν πάντα ἱερομνηστῶν*.) *Τούτω δὲ*, ait, *τὰ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἱερήῃ, ἴστω καὶ ἡσας*, etc. Sed quid ibi fecit adeo præ ceteris laudabile? an forte *τὴν πίνικιν θύσας* totam panegyryn excepit convivio? nam *ἴστω καὶ ἡσας*, et *εὐρίστω θύσας*, quod cum multis habuit commune, nihil adeo erat cur præ aliis Nostro memoratis Olympionicis posterorum esset memoria dignus. *Θανέρωθῆσαι ἐς τοὺς Ἕλληνας πάντας μνηστῆρας* etc. ea, opinor, laus, si quid illa est, Calliis et Hipponicis congruit. (Atqui est hoc illud ipsum, quod paullo ante requirebat Vir doctissimus, querens: An forte *τὴν πίνικιν θύσας* totum panegyryn excepit convivio? Sed et ipse per se victoriæ in illis certaminum solennitatibus reportatæ quanta fuerint apud Græcos laudis materia novimus omnes: earumque mentionem ab eodem Herodoto in viro- rum quorumque elogiis, quos Musæ ejus illustrant, frequentissime factam videmus.) Quod addit denique de filiabus, in libro Œconomico patribus forsitan in exemplum proponi poterat; sed propterea nunquam in historia Herodoto Callias fuisset dignus visus seculorum memoria. (Immo vero ipsa illa admirabilis amabilisque æquitas et indulgentia, qua adversus filias suas usus erat Callias, quo magis aliena illa fuit a constanti Græcorum more, tanto majori laude et honorifica ad posterum commemoratione digna videri Scriptori nostro, optimo viro, debuit.) Tandem abjiciam-

tur ista; et Herodotea male divulsa cohærebunt. VALCK. — Ego vero mihi videor luculente satis ostendisse, immérito *οὐδίας* adeo suspectam Herodotoque indignam visam esse Viris doctissimis istam de Calliæ laudibus *παρενθήκη*. S.

CAP. CXXIII. 9. *ἔπαυσαν τοὺς λοιποὺς τυραννικοῦς*] Inculcarunt ex præcedentibus *λοιποὺς*, hic prorsus inutile. Non equidem nescio defensionem vocabulo quæsitam ex lib. VII. 41., sed debilem admodum. Reiskii conjectura postulat *τοῦ λοιποῦ*, deinceps. WESS. — Quum paullo superius, pro *λοιποὺς*, quod Wess. cum Gronov. receperat, *ὀπλοίστους* alii dederint libri, haud incommode *λοιποὺς* hic tueri suum locum posse videtur. S.

CAP. CXXV. 10. *ὁ δὲ Ἀλκμαίων πρὸς τὴν δαρείην — τοιαῦτα ἐπιτεχνήσας προσέφειρε*, etc.] Primum *προσέφειρε* scribi malim una litera auctius *προσιφῆρι*. Aviditas Alcmaeonis, dono nondum contenta, *πρὸς τὴν δαρείην* *ἰούσαν τοιαύτην τοιαῦτα ἐπιτεχνήσας* *προσιφῆρι*: insuper talia commentus est. Commentum hominis ridiculum indignatus bis enarrat Dion Chrys. primum paucis sub finem Or. XVII. p. 253. deinceps explicatius et ad Nostri ductum, Or. LXXVIII. p. 659. The-saurum scribit ingressum Alcmaëona *χρῆτῶνα* *τι* *ποδῆρη* *καταζωσάμενον*, *καὶ τὴν πόλπον ἱμπλήσαντα γυναικίῳ καὶ βαθύν*, *καὶ τὰ ὑποδήματα ἑξιστίτηδης μινγάλα καὶ ποῦλα ὑποδησάμενος*: τίλος δὲ τὴν νέμην διασπάρσαντα (leg. *διασπάρσαντα* ex Herod.) *καὶ τὰ γένια τῇ ψήγματι*, *καὶ τὸ στέμα ἱμπλήσαντα καὶ τὰς γνάθους ἱππύρας*, *μύλις ἔξω βαδίζων*, — *γίλοντα καὶ θίαν Κρείση παρίχοντα καὶ Λυδοῦς*. In Herodoteis Diss. Clar. Wess. p. 116. obtulit *πόλπον* *πολὺν*, procul dubio genuinum: (lin. 12. ubi alii *βαθύν*.) illinc parum distant manus quantum extendi poterant, *πολλὰ* *χῦρε* dictæ Callim. Hymn.

Dianæ, v. 27. Sophoclis, *πολλὴν γλῶσσαν ἐκχίας μάτην* in Stobæo pag. 163, 27. quæque dantur similia. VALCK. — *ἑλπεος* *πολλὰς*, sinus *απύρτους*. Ut *πλήθος*, I. 203, 5. 204, 3. IV. 123, 10. (ubi vide Adn.) sic et *πολὺς*, de amplitudine, IV. 39, 7. 109, 9. VII. 14, 7. Verbum vero *προσιφῆρι* sollicitatum nollem, peraptum huic loco: ad donum illud (scil. capiendum) tale inventum *αδούλις* Callias. Ipsa illa notio, quam verbo *προσιφῆρι* expressam Valckenarius voluerat, in verbo *ἐπιτεχνήσας* inest. S.

11. *ἰδὼς πᾶντα μέγαν*] Adjectivo ob Med. silentium infestior Cl. Gronov. fuit; non ego. Dio Chrysost. explicat *χρητῶνα ποδῆρη*, bene satis, Orat. LXXVIII. pag. 659. *κ. Μοχ πόλπον* *πολὺν* non adspornor, ob Eustathium: (vide Var. Lect. ed. S. et Adnot. proxime præcedentem.) potuit utique ex rariore usu librariis displicere, et propterea mutari. Dio tamen *γυναικίῳ καὶ βαθύν* sinum fuisse ait. Quod Eustathius autem *πόλπον* interpretatur *τὸ ἄνω τοῦ σώματος*, minime laudo: improbavit et Gronovius similem glossam Varinæ Favorini, ex Homeri sumtam explanatore. WESS.

15. *παρίσαξι παρὰ τὰς νέμους*] Harpocratonis *Ἀποσάξαντα*, *ἐντὶ τοῦ φράξαντα* *τὸ* *τρεῖς*, *καὶ ἐκπονησάντα*, *Ἡρόδοτος* *ἐν* *τῇ* *ἱστορίᾳ*, huc olim referri posse putabam, siquidem nulla huic verbo opportunitior tota hac Musa statio. At vide, quæ supra c. 44. disputata fuerunt. *Κοδόνους* ubique instauravi, schedis et Scriptore lib. I. 155. præeuntibus. Adsolent Iones Θ in T sæpe convertere, vicissim quoque; nec promiscue in omnibus tamen. WESS. — Advertere quidem animum Editoris debuerat scriptura illa *κοδόνους*, quam ter deinceps hac in pericope exhibet Aldinum exemplum. Sed suspectam eandem reddere utique debuit quum aliorum omnium librorum dissensus, (nam etiam MS. Pass. cum

aliis *νοδον*. scribit, quem in Var. Lect. ed. S. ad h. l. nominare oblitus sum.) tum quod a nemine Grammaticorum adnotata ista scriptura reperitur. Facere quidem cum Aldo videri codex Med. poterat, eo quod scripturam istam Gronovius tenuit, qui in Nota ad lin. 13. diserte etiam ait, in cod. Med. *νοδόντος* *οδς* scribi. Sed, aut valde equidem fallor, aut ista Notula solummodo ad vocem *οδς* pertinet, quam ibi codex Med. cum Ask. Pass. et F. pro *τοῦς* habet: scripturam *νοδον* vero (quam in cod. Med. sicut in aliis repertum iri, si quis eum denuo excusserit, suspicor) enotare ex illo codice olim neglexerat Gronov. quum illum Florentiæ tractaret, quemadmodum multa alia diligentiam illius effugisse compertum habemus. Virum vero doctum, qui Aldinæ præfuit editioni, subinde contra præscriptum codicum, et præter necessitatem, verborum formas obtrusisse Herodoto, quas Ionismus requirere illi visus erat, jam idem tidentem observavimus. S.

18. *διαπάσαντα*] Dio Chrysost. *τὴν πόμην διαπάσαντα καὶ τὰ γίγναται ψήγματι* reliquisse, dubio caret: absurdum *διαπάσαντα* explosum merito est. Tangit Rhetor eandem historiam Or. xvii. p. 253. c. Quid Tzetæ oculos, ut Alcmaeonem dentibus comam, auro gravem, dixerit retinentem, præstrinxerit, non adsequor. Falsum certe et nugatorium de Pindaro, quasi eadem ille de Alcmaeone. Græcos ejus interpretes ad Pyth. Od. VII. justius nominasset. Wess.

24. *εὖτα τειρεπωρορήσας*] In argumento secundo Nubium Aristoph. *ἃ τῶν Ἀλκμαίωνιδῶν εἰκία — ἔξ ἀρχῆς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, τειρεπωρορήσας ἦν καὶ πολλὰς ἀνηχημένη νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπιασί, τὰς δὲ Πυθίαι, etc.* Bigis primus Atheniensium Alcmaeon victoriam reportasse dicitur Olympiacam Isocrati

Or. de Bigis p. 351. c. *ζήτησι πρώτης Ἀλκμαίων τῶν πολλῶν Ὀλυμπιακῶν νίκης*. VALCK.

25. *Ὀλυμπιάδα ἀνείρεται*] In laudibus Alcmaeonidarum apud Pindarum Pyth. Od. VII. 13. præter alias sacrorum certaminum victorias, *μία δ' ἐπαρωδὴς Διὸς Ὀλυμπίας*, a Criticis Megacli, Alcmaeonis patri, Olymp. xlvii. assignata: quorum quidem adfirmatio haud scio an Poëtæ, unam duntaxat Olympicam Alcmaeonidarum lauream celebrantis, bene consulat famæ, si Alcmaeon, Megaclis fil., altera debeatur ex Nostri testimonio. Malim opinari, idem Olympici ludi præmium a Pindaro et Herodoto prædicari. Wess.

CAP. CXXVI. 4. *τοῦ Μύροντος, τοῦ Ἀνδρείου*] Avus Clisthenis Pausaniæ II. 8. *Πύρρον* est, ubi Kühnius Orthagoræ Sicyonii tyranni filium censuit, Andrei sive Andreæ non recordatus. Orthagoram, familiæ principem, agnovi lib. V. 67., deditque eundem Plut. Ser. Num. Vind. pag. 553. A., *Σικυντίας μὲν Ὀρθαγόρας γενόμενος τύραννος, καὶ μετ' ἐκείνου οἱ περὶ Μύρωνα καὶ Κλισθίην, τὴν ἀπολασίαν ἔπαυσαν*, verum Myroni titulum egregie asserens, in Pausania vitiosum ac reformandum. Wess.—Proavo Clisthenis nomen Andreas fuit, non Andreus. *Ἀνδρείω* in medio decurtatum ex *Ἀνδρείω*, a nominat. *Ἀνδρείας*, Ionice *Ἀνδρείης*. Sic *Πυθίω* VII. 181, 2. pro *Πυθίω*, a nom. *Πυθίας*, Ion. *Πυθίης*. Conf. Var. Lect. (ed. S.) ad I. 180, 5. S.

CAP. CXXVII. 2. *ὅς ἐπὶ πλείεστον δὴ χλιδῆς εἰς αὐτῆς ἀπικέστο*] His quæ proxima subjiciuntur apud Athen. XII. pag. 541. c. *εἴποντο γοῦν αὐτῇ χίλιαι μάγαροι καὶ ὀρεθίζονται*, verba videntur Timæi. De Smindyridis luxurie Jac. egit Perizon. in Æliani Var. Hist. IX. cap. 24. attigerat H. Valea in Exc. ex Diodoro, p. 40. (Vide Diodor. T. II. p. 550. ed. Wess.) Illud Herodoti

πλείστοι — εἰς ἀνῆρ, adhibuit de Antiphonte oratore Thucyd. VIII. c. 68. τοὺς ἀγωνιζομένους — πλείστα εἰς ἀνῆρ — δυναμένους ὠφέλιον, unus omnium maxime. Cyrus Xenophontis Ἀναβ. I. p. 159, 16. δῶρα πλείστα μὲν, εἶμαι, εἰς γὰρ ἀνὴρ ὢν ἰλάμβανι. Conf. Æsch. Pers. v. 327. Præter Smindyridem ex Italia Sicyona venit (lin. 4.) procos Agaristæ Δάμαρος Ἀμύριος: sic enim pro Δάμαρος ἰ Σαμύριος optime restituit Galeus ex Arch. Ἀμυρις etiam Italiota proverbio fuit nobilitatus, de quo plura dedit ex Pausaniæ Lex. Eustathius in Ἰλ. β'. pag. 225., quam Diogenian. Cent. III. Prov. 26. Oraculum, quo respiciunt, servavit Athen. XII. p. 520. A. Hos ex Italia procos Agaristæ designari voluit Dion Chrys. XI. pag. 163. D. ubi Plisthenis nomini nomen Clisthenis cum Casaubono substituendum est. VALCK.

4. Δάμαρος ἰ Σαμύριος] Si Arch. et Valla parum juventur, Δάμαρος Ἀμύριος, Damasus Amyris F., erit. Amyris iste propter προσηύχωντος μανίας ἰλαυμάσθη apud Eustath. Iliad. β'. p. 298, 6. abstulitque σοφοῦ titulum. Venit ille Sybaritarum quidem ad Delphos legatus; quo minime negatur, Siriten domo fuisse. Præclara ergo Th. Galei divination. Wxss.

[6. οὗτος δὲ ἐκ τοῦ Ἰονίου κέλπει] Nisi in fine hujus dictionis, ut in Var. Lect. (ed. S.) hariolatus sum, vocab. μοῦνος intercidit; haud dubie, pro importuna hoc loco δὲ particula, aut δὲ scripserat Herodotus, ut lin. 16. et 21. aut μὲν, ut lin. 5. et eadem lin. 21. S.]

8. ὑπερφύοντες τε Ἑλληνες ἰσχυροὶ] Nilhil muto. (Oblitus equidem eram in Var. Lect. (ed. S.) adnotare, ἰσχυρὸν pro ἰσχυροῖς scribi in Arch. et Vind.) Pausanias VI. 3. οἱ πάντες ἄνθρωποι θρασυτέρους τὰ ὑπερέχοντα τῇ ἰσχύϊ. Titorni robur corporis, Milonis viribus exsuperantius, de-

scribunt Ælian. XII. 22. et Athen. X. 2. (cap. 4. nostræ ed. pag. 412. f. ed. Cas.) Ambiguum autem (ibid.) καὶ φυγόντες ἀνδράποους explicatur verbis similibus lib. IV. 174. οἱ πάντα ἄνθρωπον φεύγουσι καὶ πάντες ἐμύλην, qui fugiunt quemcumque hominem et cujuscunque commercium. Potuerat quoque (lin. 9.) εἰς Αἰολίδος pro bono putari, siquidem Calydon et pars Ætolie Æolis olim. Hesychium vide in Αἰολικὸν θῆμα, et quæ ibi eruditissimus Valesius. At hic Codicum potior jussus. Wxss.—Nescio quo casu accidit, ut in nostra Var. Lect. (ed. S.) illa etiam Wesselingii Notula omissa sit, quæ ad vocem Αἰτωλίδος lin. 9. spectabat. Est illa autem hujusmodi: "Αἰτωλίδος Med. Pass. Ask. Arch. Paris. B. Valla, cum Ald. Αἰολίδος alii." Quod ita dixit Vir doctus, ut significaret, alios codices, illis exceptis quos nominavit Αἰολίδος præferre cum Aldo. Jam Aldina quidem editio et cæteræ ante Gronovium Editiones Αἰολίδος utique exhibent: sed in Αἰτωλίδος cum Med. reliquisque non modo nostræ cod. F. verum etiam Parisiense quatuor, nisi me omnia fallunt, consentiunt. Puto vero cum eisdem facere Vindobonensem, e quo hæc scriptura hanc ipsam ob causam non enctata est, quoniam ille h. l. a Mediceo, cum quo collatus est, non discedebat. S.

10. Φείδωνος τοῦ Ἀργίου τυράντου παῖς Λιωνίδης, Φείδωνος δὲ τοῦ τὰ μέγαρα, etc.] Sunt hæc turpiter interpolata, luxata certe et mutila. Phidon, qui pondera et mensuras Peloponnesiis invenit, et Olympiade VIII. Eleos certaminum præsidio privavit, multo prior Phidone est, cujus filius Leocedes inter procos Agaristæ nomen profitebatur. Non latuit ea loci insulsitas viros præclaros Palmerium Gronoviumque, quorum hic opitulaturus, Φείδωνος παῖς Λιωνίδης, ἀπὸ Φείδωνος δὲ τοῦ Ἀργίου τυράντου, τοῦ τὰ μέ-

τρα, etc. ille vero Φιδωνος τοῦ Ἀργίου πατρὶς Λιωνίδης, ευρέαντι δὲ Φιδωνος ἀπόγονος, τοῦ τὰ μέτρα, etc. Quæ ego quidem laudare, certa præstare non possum. Prisci Phidonis ευρέαντι τῶν Ἑλλήνων μέλιστα ὑβρίσαντες memoria in Pausaniæ VI. 22. Wess.—De superiore illo Phidone, emendationem Gronovii probans Larcherus adcurate egit in Adnotatione ad hunc locum: et de ætate quidem illius ac de mensurarum ac ponderum usu, quem in Peloponnesum introduxisse perhibetur, ad Strab. VIII. pag. 358. ed. Cas. ad Plin. VII. 56. (57.) et ad Marmora Oxon. Epoch. 31. provocavit; de insolentia vero ejusdem in agonotheas Eleenses admissa, præter Pausaniam a Wess. laudatum, ad eundem Strabonis locum modo citatum. De eodem homine consuli potest ejusdem Larcheri Commentatio in Actis Acad. Inscript. T. XLVI. p. 43 seqq. S.

16. Ἀζήν ἐκ Πάριου] Conmode Ortelius et Palmerius Πάριον κόμης ἐπίστα ex Pausaniæ Arcadicis cap. 23. comparant, quibus contento esse licet. Nam Παλαισπόλιος, ex suspitione Cl. de Pauw, de Arcadiæ Mantinea, locupletè caret teste, abitque longius. Multum quoque Codicum quorundam Πάριον πόλιος versavi, sed irrita opera. Certum est, Phormionem, Castores hospitio expipientem in Plutarch. T. II. p. 1103. A., diversum videri ab Euphorione, Laphanis patre; hic Arcas ex Azania, ille Spartiata, et dubiæ hospitalitatis apud Pausan. III. 16. Wess.

25. ἐκ δὲ Θισσ. ἡλίου] Med. et Ask. ἡλεις considerationem haud merebatur, quippe scribarum vitium, et a Steph. Byz. damnatum: quo in Scriptore Διακτορίδης γὰρ Κρανώνιος refigitur ἀντὶ Κρανώνιος Miscell. Nov. Tom. IV. pag. 246., temere admodum. Ipsa sunt Herodoti verba, quæ inopportunum illud γὰρ

resecandum, sicuti Pinedo et Holstenius perspexerunt, clare docent. Scopadarum familiam hinc Cel. Perizon. ad Æliani Var. XII. 1. illustravit. Wess.

CAP. CXXVIII. [4. καὶ τῆς ἐγγύης] Ὀργή h. l. ingenium, indoles, animi impetus: qua de notione in Adnot. ad I. 73, 18. p. 86. dictum. S.]

6. καὶ συνάπασαι] Prave scribebatur καὶ συνάπασαι. Rectius supra, lib. V. 49. ἴσα εὐδὲ τοῖς συνάπασαι ἄλλοις. Plura Gronov. lib. I. 98. Quod deinceps autem (lin. 7.) pro ἰς τῇ συνιστίῃ, ostendant libri ἰς τῇ συνιστά, tale profecto adparet, ut progredientem injecta quasi manu moretur. Antea (I. 85, 3.) ἰς τῇ συνιστάσει de præterlapsa felicitate admirati fuimus: de absentia vero, τῇ ἀπαστῇ τῆς μάχης lib. IX. 84. Inde ne ἰς τῇ συνιστά, in familiari usu ipsoque convictu, deflectit? Equidem arbitrari id, Ionici moris gnarus, nequeo. Sed vide adscripta lib. I. 85. Wess.—Ut συνιστά et ἀπαστά a verbo σῖσι, sum, derivantur; sic et vocab. συνιστά, ab eodem verbo ductum, idem prorsus ac συνουσία, quod paullo ante positum, valebit. Atqui manifeste videtur Scriptor h. l. vocabulum ponere voluisse, quod paullo saltem diversum a superiore significatum haberet. Jam, ut συνιστία, sic et συνουσία quidem convivium subinde significat, veluti II. 78, 1. sed συνουσία latiore habet significationem, quamlibet etiam conversationem et familiarem usum indicans; nunc igitur illa generalior notio vocabulo συνιστία, quod nihil aliud nisi convivium significat, restringitur. S.

CAP. CXXIX. 1. τῆς τε κατακλήσιος τοῦ γάμου] Est, cui placuit, τῆς τε κατακλήσιος τοῦ γάμου, concludendarum nuptiarum, dictione apud Græcos ignota, in Germaniæ finibus frequente. Locum sententiam Hippoclidæ verba expli-

cant, ὅτι πάριστον ἢ μὲν τῆς γυναικὸς ἢ μῶρος κατακλιθεῖσθαι, adesse se, ut aut cum Agarista aut solus accumbat, in Diodori T. II. p. 550. Mox (lin. 3.) κρίνοι ex membranarum melius. Wess.—Germanicum vocab. Beylager id ipsum exprimit, quod κατακλίνει τοῦ γάμου Herodotus dicit. S.

[7. πατίχων πολλὸν τοὺς ἄλλους ὁ Ἰσπανίδης] Valla, quasi πατίχων τῶν ἄλλων legisset, quum longe alios antecederet: quam fere in sententiam etiam πατίχων τοὺς ἄλλους accipi posse Corayus (apud Larcherum) censuit: quo etiam tendit Schulzii (in Herodoti Bellis Persicis) ad hunc locum adnotatio. Vallæ interpretationem quum tenuisset Gronovius, illius loco Wesseling. hanc posuit, quum longe detineret; perapte ad consuetum verbi usum, sed sensu haud satis perspicuo. Larcherus in hanc partem accepit, animos omnium advertens, attentionem omnium in se præ ceteris convertens. Equidem, quum continendi, cohibendi notione passim Herodotus verbum πατίχων frequentet, in eam fere sententiam illud h. l. interpretatus sum, quam H. Steph. in Thes. Gr. Ling. T. I. col. 1345. ex Isocrate adnotavit, dicens: "Invenio autem πατίχων et pro Cohibeo vel potius Rē primo loquentem, et quasi Silentium ei impono." S.]

[8. αὐλῆσαι ἱμῖλιναι] Tragicus saltandi canendique modus ἡ Ἑμῖλιναι plerumque intelligitur, honestusque censebatur. Vide Athen. I. p. 21. e. XIV 631. c. et Hesych. hac voce. Monuit vero idem Hesychius, eodem nomine ab Æschylo satyricum etiam modum indigitari, qui alias sicinnis: atque ea notione forsitan ἱμῖλιναι h. l. fuerit accipienda. S.]

10. ὑπῶπτιναι] Sic MSS.; aliud nihil mutantes. Cl. Reiskii conjectura ἀπῶπτιναι, despuebat, speciem præfert, sic-

VOL. IV.

uti et ἀπεινώσκει, qua non auferor. Ὑπῶπτιναι Clisthenes, saltatorio illo Hippoclidæ orbe viso, de proco suspicatus levissima quævis. Potest aliqui ὑπῶπτιναι, limis et iratis oculis adspexisse Clisthenem, ut ὑπεβλίστω, ὑπιδῆν, innuere; de qua ejus vocabuli dote erudite Cl. Ernesti ad Callimachi Hymn. Del. v. 62. Scripsi post pauca (lin. 11.) ἱκίλωσιν οἱ ob Codices. Wess. Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

13. Λακωνικὰ σχήματα] In Arch. glossa adest, a Galeo dissimulata. Σχήματα sive σχημάτια saltantium lucem accipiunt ex magni Animadversoris lib. XIV. 6. in Athenæum. (Cassaub. ad Athen. XIV. p. 628. d. Conf. eundem Athen. I. 21. c.) Jam, τὴν κίθαλὴν ἱρίσας ἰπὶ τὴν τράπεζαν, sic Zenobius Cent. V. 31. eloquitur, ἰπὶ πρὸς κυβιστήσας, non ἰπὶ κρίας, quod Schottus vulgavit et male vertit, in adnotatis insuper delinquens varie. Wess.

15. τοῖσι σκίλισι ἱχυρομένους] Attigit ista sæpius et cum similibus comparavit Eustath. in Hom. 'Ιλ. α'. p. 120, 44. ψ'. p. 1460, 21. Od. ε'. p. 219, 10. (p. 159. 1334. et 1531. ed. Rom.) Contra τὸ χιχυρομένιν, gesticulari, ταῖς χερσὶν ὀρχίσσασθαι dixit Antiphanes apud Athen. IV. pag. 134. a, qui nobis XI. p. 482. x. ex Andromeda Sophoclis hunc unicum servavit senarium: "Ἰσπανοὶν ἢ κύμβαλοι ναυτολῆς χθόνα; interpretatur Eustath. ἰσπάντης ἦκου, ἢ διὰ πλοίου, p. 1281, 20. (p. 1205. ed. Rom.) Sed hoc ad aliud etiam genus referri potest, D'Orvillio Viro Cl. operose tractatum in Chariton. p. 395. et seqq. Alia quædam notata sunt ad Eurip. Phœn. v. 28., ubi omitti non debuerant Philostrati ἰσπανοίμοι τῶν κρημάτων e lib. II. de Vit. Apoll. c. 1. et ex cap. 6. ἰσπῶσαι τῆς ἀγίλης ταύτης, elephantis equorum loco vecti, T. Hemsterh. in Lucian. p. 401. Conf. I.

X

Meursii Orchestra in Χυρονομία. VALCK.

20. ἀπαρχήσας γι μὴν τὸν γάμον] Clisthenis dictum merito videbatur Athenæo XIV. pag. 628. D. χάρειν καὶ σημεῖον διανοίας παπαδιουμένης. Optime G. Budæum sequutus H. Steph. Thes. L. Gr. II. pag. 1485., interpretatur, τῇ ἀσχημοσύνῃ τῆς ἀρχήσας τὸν γάμον ἀπὶ βαλῆς. Herodoti verbum Suidas adhibuit in Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ. Ἐξαρχήσῃ τὸν γάμον scripsit Zenob. Cent. V. Prov. 31., monente Küstero: conf. Diogenian. VII. 21. Erasmus et H. Steph. Plutarchi verba jam compararunt, quæ leguntur in Herodotum acerbissima T. II. p. 867. v. Forte verbi memor in hac narratione Ælianus de Nat. An. XVI. 23. proprio significato scripsit τὸν πόλεμον ἔξαρχήσαστο, de equis, qui in bello ad tibiam saltantes, excussis sessoribus cladem dominis attulissent. Ad ἔξαρχήσασαι apta quædam dedit Laur. Normann. in Aristid. p. 590. VALCK.

CAP. CXXX. πάντας ὁμῶς ἰσπανίαν, etc.] Similis Jovis ad uxorem filiasque excusatio in Luciani Dial. Deor. XX. 1., forsan ad hanc Clisthenis efficta. Ob eam autem Cl. de Pauw valde suspecta superior declaratio ἀπαρχήσας γι μὴν τὸν γάμον: neque enim talia districte locutum dicere ista hæc potuisset. Fortasse fuisse, ἀπαρχήσασαι γι μὴν τὸν γάμον: h. e. fili Tisandri matrimonium ita forte desaltes; vel quia hæc gesticulatio mihi displicet, vel quia valetudinem tuam in periculum adducis hac saltandi forma. Sic vir doctus, haud sane advertens superiore dicto ἀπαρχήσας, etc. Hippoclidem spe nuptiarum prorsus excidisse, his vero blande reliquos compellari procos. WESS.

10. Μεγακλῆϊ ἰγγυῶ παῖδα] Oblatam accipiens conditionem Megacles mox dicebat ἰγγυῶσθαι. In talibus ὁ διδοὺς ἰγγυῶ ἰγγυῶται ἢ λαμβάνων, apud Isæ-

um p. 40, 37. 42. p. 41, 27. Pausan. IV. pag. 302. f. Eadem significandi differentia multa distabant in Attico foro. VALCK.

CAP. CXXXI. 2. Ἀλκαίωνιδας ἰβώσθησαν] Oblitus horum H. Steph. in Recensu Vocum Herodoti, verba Scriptoris lib. VIII. 124. Θιμιστοκλῆς ἰβώσθη σε καὶ ἰδοῦσθην—ἀνὰ πῶσαν τὴν Ἑλλάδα reformat ἰβώσθη, facto ex ἰβώσθη, cui calculum non addo. Utrumque ex βῶω, per Syncopen ex βοῶω, genito; quod Sylburgius ad Clenardum et Portus ostenderunt. WESS.—Herodoteum ἰβώσθησαν vulgo diceretur διβώσθησαν. In βωθῆσαι inserta litera sequentis erat asperitas mollienda. VALCK.

3. Κλισίῃς ὁ εἰς φυλάς, etc.] Vide lib. V. c. 66. S.

CAP. CXXXII. 1. ἐν Μαρεῶνι τεῦμα γινόμενον] Adjectum malles τεῦμα Πίεσης γινόμε. Sed ignorant id vocab. libri omnes. S.]

CAP. CXXXIII. 3. στρατιώμενοι τριήρει] Addi plerumque triremium numerus solet. Haud ergo scio an sperni τριήρει debeat, ut una triremi Marathonem Parii cum Persis venerint. Valla et duo Codices. Malui (lin. 4.) στρατοχρημα λόγου (quod lib. IV. 167.) ex Arch. WESS.

8. πατυλημένους] Herodotei moris esse πατυληθέντας ἰς τὸ τεῖχος et ἐντὸς τεῖχος, nemo non novit. Itaque bene Vind., a quo una littera alii differunt, uti sæpe erratur. Vid. IX. 30. et 69., atque D'Orvillium ad Charit. VII. 3. p. 601. Qui ἰσπίμπων κήρυκας (lin. 8.) dederunt, numerum reddiderunt justo auctiorem. WESS.

7. ἰσολόγκῃς Παρίους ἰγκατυλημένους] Una de duabus litera prætermissa scripserat, opinor, ἰγκατυλημένους, ut sæpius in talibus πατυληθέναι ἰς τὸ τεῖχος ἰς τὴν ἀκρόπολιν ἰς τὸ ἄστυ. Apud Nepot. c. 7. Miltiades urbem

operibus clausit, omnique commestui privavit. Ephorus, e quo suam summisse Cornelium narrationem vidit Lambinus, apud Steph. Byz. in Πάρος, de Miltiade, Πάρον, ait, — παθεζόμενος (προσπαθεζόμενος scribendum puto) ἰταλιόκευ πολλὸν χρόνιον τῆς θαλάττης ἔργων. Mirarer quomodo scribi posset ad Κατίπλευσαν in Scholiis ad Thucyd. V. p. 367, 68. ταυτίσσι τῶν εισαγογίμων ἢ τῆς θαλάττης αὐτοῦ ἀπικύλισαν: nisi dederit Thucydides, ἰγκατίκλυσαν—Μανιδανίας Ἀθηναῖοι Πιερίσσαν, ut Sophocles dixit in Aj. v. 1292. ἰκαίαν ἰγκακλυσμένοις, pro ἰνδῆ ἰκαίαν κακλυσμένοις. VALCK.

8. ἰστίμων κήρυκα] Scriperat usitato, ni fallor, more κήρυκα, quod præbent margo Steph. et Valla. Ex diversis proxima lectionibus sic constituerem: αἵτις ἰσάτην τάλασσα, φάσι, ἢν μή οἱ δῶσι, οὐκ ἀπειροσθένει τὴν στρατιήν, πρὶν ἢ ἔξιλῃ σφίας. (Vide Var. Lect. ed. S.) Paulo post interpunctione mutata scribendum: καί, τῇ μάλιστα ἰσσι ἰσάσσοσι ἰστίμων, τοῦ τείχιος τοῦτο ἄμα νοκτὶ ἔχρηται (vel ἔχρηται) διαλάσει τοῦ ἀρχαίου. Scribi quoque potuit, τὸ τοῦ τείχιος, sed alterum præfero. Thucyd. IV. 115., ἢ—ἢν ἰσισαχάσσοτον, nempe τὸ τείχοςμα. Xenoph. p. 360, 13. VALCK.—Potest vero etiam, τοῦ τείχιος ad superiora relato, commode intelligi ἰστίμαχόν τι (vel μίρον, aut ἰστίμαχον χωρίον, ex I. 84, 15.) τοῦ τείχιος. S.

9. ἢν μή οἱ δῶσι] Aldi aliorumque δῶσι calamo debetur aberranti; cetera Florentinis nihil concedunt, immo potiora sunt. Neque displicet ἀπαναστήσιν τὴν στρατιήν, a Valla verum, et iudicio duorum Codicum probatum. Alterum certe utrum aut glossa aut corruptela est. In Paro Miltiadæ studio oppugnata discrepat nonnihil Ephorus in Ethnicon. voce Πάρος, et Cornelius Nepos Vit. Miltiad. c. 7., ubi Lambinus. Quod deinceps (lin. 13.) καὶ τῇ

μάλιστα ἰσσι, etc. contendit cum lib. I. 84. poterit. WESS.

CAP. CXXXIV. 9. τὸ ἱερὸς Σεπτομόρου Δήμητρες] Septum templi, ἱερὸς Nostro, περιβαλον dixerunt Plato T. III. p. 116. c. et sæpe Pausan., qui, nulla quoque templi mentione facta, lib. VIII. p. 664. περιβαλον θεῶν ἱερὸν τῶν μεγάλων, Cereris et Proserpinæ, quarum sacerdos Herodotea fuit Timo: p. 675. ἐν ταῦθ' ἐς τὸν ἱερὸν περιβαλον τῆς Διοσκείνης (filie Neptuni Cererisque) ἰσσίη ἰσοδοῦς. Septum si Miltiadi licuisset ingredi Cereris, viro certe fas non erat ἵνα ἐπὶ τὸ μέγαρον. Sic eximie sanctius πεποικητόν vocabant, in quo mystica sacra Cereris recondebantur. Attigit Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 275. et in Lucian. p. 136. vid. Hesych. in Ἀνάκτορον. In Plutarch. de Is. et Osir. p. 161. (p. 378. n. x.) ubi μέγαρον ἐν μεγάλῃς mutanda censebat ill. Ez. Spanhem. ad Callim. p. 673. legerem: Βιωτοί, ὅτι τὰ τῆς Ἀχαιῆς μέγαρον κινῶσιν. Profano non licebat Miltiadi κινῶσι τὴν αἰνιγμένην. De aliorum etiam templorum interiori recessu ἀνάκτορα frequenter Euripides, μέγαρον adhibet Herodotus. VALCK.

13. φρίκης αὐτὸν ὑπερβούσης] Nullum Suidæ ὑπερβούσης in libris præsidium, et merito. Sophocles Elect. v. 1118. τί δ' ἴσται, ὃ ξίς; δὲ μ' ὑπέρχεται φόβος. Pluribus nihil opus. WESS.

CAP. CXXXV. 10. ἐκφύσαν] Libet in hoc acquiescere, etsi notabiliter Arch. ἐκφύσαν. Mox εὐ Τιμοῦν ἵσαι αἰτίην τοῦτοῦ (lin. 12.) Cl. de Pauw deletio articulo, non esse Timoun culpandam, sed etc. (At perinde τὴν αἰτίην bene habet.) Eleganter Liban. T. I. p. 486. ἀλλ' ἡ κρίσις διδὸς μὴ εὖ ἐκλυθεῖσαι τὸν μίγον Μιλτιάδην, αὐτὴ τοῦτο τὸ κακὸν ἴσιμψι, hæc Nostri æmulatus, addito accusatore Xanthippo. WESS.

CAP. CXXXVI. 4. τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης εἶναι] Ephorum sequitur pro-

babilliter Nepos. Scholion est ineditum in Aristid. T. III. p. 292. "Ενα λίγαι τὸν Μιλτιάδην· ὅτι γὰρ ἐκρίντο ἐπὶ τῇ Πάρῳ, ἠθέλησαν αὐτὸν κατακρημνίσαι· ὁ δὲ Περύκτις εἰσιλθὼν ἔξῃ (ἔξῃ τῆς Πάροι) αὐτὸν ἢ δι' αἰτία τῆς Πάροι αὐτῇ ἦν, καταδουλοῦσθαι τὰς νήσους τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ ἐξιλθὼν εἰς Πάρον πρῶτην, καὶ παρελθὼν τὸ (εἰς τὸ) ἱερὸν μεμβλυμένους αἵματι τῶν ποταμίων οἱ μὲν φασὶν ὡς βίβλι· ἐβλήθη· οἱ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους κατηνίχθη· καταγαῖς οὖν τὸν μηρὸν ἐπίστροψιν ἔπρακται αἰὶ ἐκρίντο. Postrema sic emendata sunt, καταγαῖς οὖν τὸν μ. ὑπ. ἄπρακτος, καὶ ἐκρίντο. VALCK.

5. αὐτοὺς μὲν παρὼν οὐκ ἀπειλογίστο] In fine suæ pro Miltiade apologiæ Aristides, οὕτῃ πλείον, inquit, τοῖς δικασταῖς δίδκοντα τοῦ τραύματος, οὐ δακρύσαντα, οὐ παῖδια ἀναβυσσάμενον. Postrema rectius omisisset Sophista. In his sua Nepos debet, opinor, Ephoro. Secundum Herodotum, verba pro eo fecerunt amici, (lin. 7, 9.) τῆς μάχης τε τῆς ἐν Μαραθῶνι γινομένης πολλὰ ἱεραιμνημίνοι, καὶ ὡς ἰλὸν Λημῶν τε καὶ τισάμενος τοὺς Πισαγοῦς παρὶδουκεῖ Ἀθηναίοισι. Si sic scripta Codex præberet antiquus, voces τὴν Λήμῳ αἵρεσι ex nota marginali crederem adjectas. VALCK. — Perinde vero suspicari licebat, post τὴν Λήμῳ αἵρεσι, interdixisse fortasse verbum aliquod, veluti ἰωλίζοντες, aut in eandem sententiam aliud. Sed fortasse etiam neutra opus erat conjectura. Verbum ἱεραιμνημίνοι proinde et cum accusat. et cum genit. casu jungi potest. Itaque, sicut et alias variare multis modis constructionem orationis amat Noster, et ab alio structuræ genere ad aliud subito transire, sic fortasse et hoc ἀνακαλυφῆς genus, quod in vulgata hujus loci scriptura consentientibus libris inest, lictum sibi judicavit. S.

8. τῆς ἐν Μαραθῶνι] Quod schedæ

adjungunt γινομένης, necessarium quidem non est, Herodoteum tamen: conf. lib. VII. 1. Tale etiam τὸ ἐν Μ. γινομένης τραῦμα, supra c. 132. Continuo nexum aut debebat scribi καὶ τῆς Λήμῳ αἵρεσις, quæ Pavii doctrina, aut, quod et Valckenario Nostro in opinionem venit, ex parte tolli, legique καὶ ὡς ἰλὸν Λῆμῳ, etc. (Vide superiorem Adnot. His jungo ex Gruteri Thes. p. cccccxxviii. 6. epigramma priscum, ΠΑΝΤΕΣ, ΜΙΛΤΙΑΔΗ, ΤΑΛΑΡΗΙΑ ΕΡΓΑ ΙΣΑΣΙΝ ΠΕΡΣΑΙ, ΚΑΙ ΜΑΡΑΘΩΝ ΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΕΜΕΝΟΣ: cujus quidem ταλαρήϊα, si pingeretur τὰ ε' ἀρήϊα, non morarentur lectores. Alia Cl. P. Burmannus Sec. ad Anthol. Lat. II. p. 195. Wess.

10. προσγινομένου δὲ τοῦ δήμου, etc.] Venerat Miltiades in barathri periculum ex Platonis narratione in Gorg. p. 516. z.; cui adstipulatur Aristides T. II. p. 224. Ed. Jeb. Alii id reticent, sollemni in talibus variatione. Mox (lin. 13.) σφακελισαντός τε τοῦ μηροῦ, etc. ex MSS. cultum accepit: vulgati enim iteratum pronomen accidebat insuave. Supra quoque lib. III. 66. Cambysii similis sideratio, ubi vide de Galeno. Wess.

CAR. CXXXVII. 2. ἐπὶ τε ἱατός Ἀρτικῆς, etc.] Si qui ἐκ τῆς et ἐξιβλήθησαν, melius opinabuntur, favebunt schedæ. Certum est, ἐξιβάθησαν, in his libris creberrimum, non recte a Gronovio ἐξιλάσθησαν promulgari. Vid. lib. IV. 145. — Immo vide quæ ibi in Var. Lect. (ed. S.) ad l. 4. notavimus, et conf. ejusdem c. a 145. lin. 16. S.

[6. τὴν σφίσι ὑπὸ τὸν Ὑμησσὸν] In Var. Lect. (ed. S.) monere debueram, in edd. ante Schæf. et in MSS. omnibus σφίσι αὐτοῖσι aut σφίσιν αὐτοῖσιν (ut in nostro F.) scribi; nos vero cum Schæf. posteriorem abjecisse vocem, rectius

facturos si in αὐτοῖς (sc. οἱ Ἀθηναῖοι) mutassemus. S.]

7. μισθὸν τοῦ τείχεως, etc.] Τείχεως τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν signatur lib. V. c. 64. et ab Ampl. Bouherio, Diss. Herod. c. 9. p. 100. Wess.

9. τὴν πρότερον εἶναι κακὴν] Quod paulo legitur ante, ἰούσαν, hic meo iudicio aptius esset, quam εἶναι: illic ad ambiguum evitandum omitti potuit: ἰστί τε γὰρ ἰδίῳ τοῦ Ἀθηναίου τὴν χάριν, τὴν σφίσι αὐτοῖσι (ipsis, Pelasgis nempe) ὑπὸ τὸν Ἑμπεδοκλῆν ἰδούσαν οἰκῆται μισθὸν τοῦ τείχεως τοῦ περὶ τὴν ἀκρόπολιν νοτι ἰηλαμίσου. Ut Valla, cepit ista Jo. Meurs. Cecrop. cap. 5. Conf. M. Solan. ad Lucian. T. II. p. 22. Schol. in Eurip. Phoen. v. 24. (at ibi nihil huc spectans:) et in Schol. ad Aristoph. Av. v. 833. Τρηστῶν τείχεσσι Πηλεργιδίῳ, quod attigit J. G. Grævius in Proem. ad Callim. VALCK. — At ἰούσαν (l. 7.) commode suum locum tuetur: hic τὴν, Ionice pro ἡ, positum, in oratione infinita recte cum εἶναι construitur, sicut παύτην ὡς ἰδίῳ, et paulo ante ἰστί τε γὰρ ἰδίῳ. S.

15. Συγκαίρεις τε καὶ παῖδας] Ultima tria suspitione premuntur haud injusta: sexus sequioris si putentur, cum nullæ tum ancillæ, tueri sedem haud poterunt: τοὺς παῖδας ex MSS. ubi admiseris, quid fiet brevi secuturis, ἅπας δὲ ἰλθεῖν αὐταῖς? Erant præterea veteri more puellæ ὑδρόφοροι. Tali Gordium ἰντυχιῶν παρθένῳ ὑδρευομένη tradit Arrian. Ἀναβ. Ἀλ. II. 3. et apud Pöetam Od. K'. v. 105. κοῦρη δὲ ξύμβλητο πρὸ ἄστως ὑδρεύσθ. Parum itaque absum a proscrizione earum vocum, laudibusque Arch., suo eas suffragio damnantis. Wess. — Nisi prorsus abjiciendæ, saltem (ut admodum suspectæ) uncis includendæ a nobis fuerant tres illæ aut quatuor voces. S.]

25. ἄλλα τε δὲ σχεῖν χάρις, καὶ Ἀἴμ-

ων] Ex margine ed. Steph. restitui potuerat καὶ δὲ καὶ Ἀἴμων. Sic solent istæ voculæ adhiberi: I. 29. Sardes venerunt ἄλλοι τε, — καὶ δὲ καὶ Σόλων. Cap. 129. καὶ ἄλλα λίγον—καὶ δὲ καὶ εἰρητό μιν. IV. 150. ex Codd. scriptum, εἰπόντες δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πελοποννησίων, καὶ δὲ καὶ βάττες. VALCK.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CXXXVIII. 3. πινθηναῖοις κτησάμενοι] Opportunius σθησάμενοι, positis navibus, videri potest; nisi tum demum naves sibi Pelasgos parasse placeat, quæ vix credibilis de insulanis opinio. Rapuerunt autem insidiatores κτησφόρους παρθένους, πλείους τε καὶ ἑραυρῶνα, teste Philochoro apud Scholiasten Venetum, a Bongiovanni publicatum, in Iliad. A'. v. 465. (Schol. Villos. ad Ἰλ. A'. v. 594.) Vide ad lib. IV. 145. Wess.

8. γλῶσσάν τε τὴν Ἀττικὴν, καὶ, etc.] Herodotum sequutus Didymus apud Schol. in Eurip. Hec. v. 886. αἱ δὲ τοὺς παῖδας, inquit, τὴν πατρῴαν φωνὴν καὶ τὰ ἥθη ἰδούσαν. Quæ succedunt ibidem vitiosæ, οἱ δὲ συνέρχοντο τότε ἑλλήλεις, sic videntur corrigenda: οἱ δὲ συνέρχοντο τε ἑλλήλεις, καὶ, εἴ τις τύπτει ἅπ' αὐτῶν τινα, ἰβήθουν ἅπαντες: expressa sunt ista ex Herodoteis, quæ respicit Eustath. in Ἰλ. A'. p. 119, 41. (p. 158. ed. Rom.) Conf. Zenob. Cent. IV. Prov. 91. VALCK.

11. εἴ τις τύπτειται τις αὐτίαν] Vera Reiskii e MSS. correctio est. Critici in Euripid. Hecub. 887. καὶ εἴ τις τύπτει ἅπ' αὐτῶν τινα, ἰβήθουν ἅπαντες, sermone aliquantum mutato. Deinceps (lin. 13.) καὶ πολλὰν ἰτακράτειον ex schedis recipi poterit. Wess.

[15. καὶ σφίσι βουλευομένοισι δινόν τε ἰσίδου, etc.] Valla: considerantesque rem esse indignam, etc. Wess. cum Gron.: considerantesque indignatio quædam intravit; Si autem isti pueri, etc. Jam

pulcre quidem novimus, *δυνὸν ποιῆσθαι* et sæpius commode reddi posse indignari aliqua re: (cf. III. 155, 7. ibique not.) sed cum verbo *ἰσχύειν* (quod aliquanto etiam mollius quam *ἰσχύεται* est, et subire, obrepere, insinuare se significat) et cum his quæ hic consequuntur, parum commode indignandi notio convenire videtur. Longe vero magis ab auctoris mente discedit Jacobii, Viri clarissimi, interpretatio (in Atticis p. 385.) *δυνὸν* h. l. *crudele* Pelasgorum de occidendis pueris consilium intelligentia. Frequentissime *δυνὸν* apud Nostrum rem metuendam, periculosam, periculum, significat: I. 84, 8. 120, 20. 143, 3. 151, 8. VII. 157, 17. 203, 7. etc. Igitur hoc Herodotus dicit, de liberantes illos incessit metus; subiit illorum animos cogitatio quid in posterum ab his pueris metuendum sit, si jam nunc, etc. S.]

22. *τοὺς ἄμα Θείαντι*, etc.] Thoantem Hypsipylæ pietate conservatum poetæ perhibent. Alia omnia Herodotus, vitii suspectus propterea Casp. Barthio ad Papinii Stat. Theb. V. v. 328. Nemo, decernenti, de Thoante hoc tradidit. Igitur duæ voces *ἄμα Θείαντι*, aut glossæ sunt, aut corrupta est prior, et legendum, *παρὰ Θείαντες*. Quid si vero Herodotus, ut sæpe, separatas ab aliis habuerit rationes? Habuisse autem, membranae clamant omnes, et laudati ad Euripid. Hecub. (v. 887.) interpretes, καὶ μὲτὰ ταῦτα αἱ Λήμνιαι γυναῖκες τοὺς ἐνὶ Θείαντι πάντας ἀπίασιν. δι' ἀμφότερα οὖν ταῦτα ἡ παροιμία ἰδίῃ, τὰ Λήμνα καπᾶ. Errant fateor in tempore neciæ, alioqui Nostro conspirantes plenissime. De famoso Lemniis dicto (præter Paræmiographos) multa Stanleyus ad Choëph. Æschyli v. 631. Wess.—De Lemniorum virorum cæde a mulieribus patrata consuli Apollodorus potest I. 9, 17. et Apollon. Rhod. I. 608 seqq.

Quod vero de Thoante Herodotum separatas ab aliis auctoribus rationes habuisse scribit Vir doctissimus, pro ea sententia ad Euripidis Scholiasten frustra provocatur; quippe quem sua, loco citato, ex ipso Herodoto hausisse (partim quidem nonnihil mutata, partim vero memoris lapsu depravata) dubitari vix potest. Credibile est utique, legisse eum apud Herodotum, quod et libri nostri exhibent, *τοὺς ἄμα Θείαντι*, suo vero arbitratu *ἐνὶ* pro *ἄμα*, non discrepante sententia. posuisse. Sed illud h. l. quæri quidem immerito posse videtur, recte ne verba ista Scriptoris nostri acceperint Interpretes, quos et ego imprudens secutus in Latinis posui, maritos suos simul cum Thoante occidentes. Id si ille voluisset, non *τοὺς ἄμα Θείαντι* scripturus erat, sed nude *ἄμα Θείαντι ἄνδρας σφίγγουσι*. Adjectus articulus indicat *τοὺς ἄμα Θείαντι γυναικίους*, qui cum Thoante (i. e. Thoantis ætate) vixerunt: quo indicatur tempus, quo ea res gesta est; non negatur, cæde exemptum per filia pietatem fuisse Thoantem. S.

CAP. CXL. 4. *καταλύσας*] Utrum Valla, vertendo solvens, *καταλύσας* habuerit ante oculos, valde dubium: certe Scholion aut aberratio est, cujusmodi *κατασθέντας* Arch. Præcessit *ἰσχύειν* — *ἰσχύειν* — *ἰς τὴν ἡμιστίην*: redibitque *ἰσχύειν* lib. VII. 183. Apud Diodorum XIV. 103. scripti libri *καταλύσας* *ἰς τὴν Μισσην*: antea *καταλύσας*, quod hic in Etonensi. Wess.

7. *Ἐφαιστίης*] Lemnus *δὲ καλεῖται* erat, quarum Hephæstia in parte insulae versus orientem solem, Myrina ad ejus occasum; prodente, qui ad utramque invisit. Galeno lib. IX. Simpl. Medic. p. 118. Quo vero utraque modo Atheniensium in ditionem venerit, Charax in Stephani *Ἐφαιστία* memoravit, præ-

clara CL. Valckenarii adjutus et defensus opera. Wzss.

Ibid. Ἡφαιστίης μὲν νῦν ἱκίδουτο] In his quoque diversum ab Herodoto sequutus auctorem Nepos, tandem tamen, qui Lemnum incolebant, secunda fortuna adversariorum captos, narrat ex insula demigrasse. Herodoto tota dicitur insula sub Atheniensium redacta potestatem; nam primum, inquit, Ἡφαιστίης ἱκίδουτο, tandem et coacti Μυρναῖοι παρίστησαν. Duæ tantum erant urbes in insula Lemno, Μύρνα, et Ἡφαιστία, quapropter dicta fuit διπολις secundum alios et Etymologum p. 279, 5. conf. Harpocrat. in Ἡφαιστία, Schol. Hom. in Ἰλ. α'. 593. et Berkel. ad Steph. in Μύρνα. Sed ad Herodotum pertinet in primis insigne fragmentum Chronicorum Characis, quod minus intellectum hactenus apud Steph. Byz. nobis fuit servatum in Ἡφαιστία. Priora istius fragm. verba sic reficienda videntur: Κάραξ — φησὶν, ὅτι οἱ Μυρναῖοι, τῶν Πιλασγῶν ὑποσχίσαντων οὐ φροντίσαντες, ἀπέκλεισαν τῇ Μιλιτιάδῃ τὰς πόλεις, καὶ κίπτος πολιορκίᾳ παριστῆσαστο αὐτούς. Sequentibus gravius vulnus fuit inflicturn: Τῶν δ' Ἡφαιστιῶν τύραννοι ἂν φοβηθῆς τὴν δύναμιν Ἰφθ' χαρίζεσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, φίλοις οὖσιν, ἱμπτῶν τὰ ὁμολογηθέντα ὑπὸ τῶν Πιλασγῶν, καὶ ἀμαχίᾳ παρίδωκε τὴν

πόλιν. Est qui vocī τύραννοι subjectum ἂν deleri voluerit, vestigium veri nominis olim a Charace positi, τύραννος "Ερμων. His fac subjecta fuisse, (τῶν Πιλασγῶν) φοβηθῆς τὴν δύναμιν, omnia recte se habebunt. Hermonis nomen satis commendabit Zenob. Cent. III. Prov. 85. in Ἐρμώνιος χάρις: ubi in eadem historia, diversimode narrata, Ἐρμων βασιλεύων τῶν Πιλασγῶν ἔκτισε τῆς χώρας, τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ Δαρείου τὴν δύναμιν φοβηθῆς, προσποιησάμενος δὲ ἰκὼν δίδωαι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χάριν. In Characis verbis, quod properanti Salmasio exciderat, Berkelius non debuerat in contextum inferre, καὶ κίπτος τὴν πολιορκίαν παριστῆσαστο αὐτοῖς: illa vix Græca; sincera sunt ante vulgata, καὶ κίπτος πολιορκίᾳ παριστῆσαστο αὐτούς, qui prius obsidione cinctos sub potestatem suam redegit. De iisdem Myrinæis Herodotus, ἰπολιρκίοντο, ait, ἱς δ' καὶ οὗτοι παρίστησαν, donec et hi in dedicationem venerunt. Conf. lib. VI. c. 99. Demosth. c. Androt. p. 386, 28. Ejusdem est p. 6, 25. Ὁλοῦντο παραστήσασθαι. In istum sensum præter ceteros bis terve παραστήσασθαι. Thucydides adhibuit, docente Dukero in Add. ad p. 73. pro ὑποχίρην ποιῆσθαι, et sic Herodot. IV. 136. III. 45. Attigit hunc usum Schol. Soph. Œd. in Col. v. 910. VALCK.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. I. [Lin. 3. *κίχαραγμίνον*] Hesy-
sychius: *Κίχαραγμίνος ἄργισμίνος*. Eu-
ripides Med. 156. *κίον τόδε μὴ χεράσ-*
σου. S.]

7. *πολλῷ πλίω ἰσιτάσσων*] Optime
MSS.; e quorum uno *παρεῖχον* perpla-
cet. Sic suus sermoni color et nexus
redibit. Statim *καὶ πλοῖα*, (lin. 9.)
etsi quibusdam in Codd. neglecta, non
removeo. Arrianus Indic. c. 19. *Νῆες*
δὲ αἱ σύμπεσαι — *αἵ τε μακρὰ καὶ ὅσα*
στρογγύλα πλοῖα, καὶ ἄλλα ἰσπαγωγὰ,
discrimen inter *νῆες* et *πλοῖα* adfirmans.
Gronovium hic consule et Valcken. ad
lib. VI. 48. Wess.

7. *πολλῷ τι πλίω*] Superfluum est
τι, neque bene coherens *πλίω* — *καὶ*
νῆες — *καὶ πλοῖα*. Codicum lectio.
H. Stephano et Galeo memorata, ge-
nuina est, *πολλῷ πλίω*: nam vicinis
congruit, et formam vocis præbet Nos-
tro usitatam; quem scripsisse suspicor
πολλῷ πλίω ἰσιτάσσων ἰκάσσειν, ἢ *πρό-*
τιρον παρεῖχον, (nempe pro *παρέχων*,
παρεῖχον enotatum ex Arch.) *νῆες τι*,
καὶ ἵππους, καὶ εἶπον, καὶ πλοῖα, naves
bellicas, et *πλοῖα ἰσπαγωγὰ* et *εἰτηγά*:
vide notata ad lib. VI. c. 48. VALCK.

10. *Ἀρῆν ἰδονίστο ἰωὶ ἑρία ἵτια*] Tueri
sese *πᾶσα* potuisset, ni stetisset per sche-
das. Appianus Bell. Civ. lib. IV.
(c. 52.) p. 995. *τὰ ὑπερέβρια πάντα πολί-*
μοις — *ἰδονίτα*. Herodianus VII. 5.
πάνθ δὲ τὸ λιβύον ἔθνος εὐθὺς ἰδεδόνητα. Non
exscribo Gregor. Naz. Or. XXVIII.
p. 483. v. neque Agathiam Schol. lib.

II. p. 30. Tzetzes Chil. I. 870. *ἐρεῖς*
ἄλους ἰωὶ χερόους turbatum Asiam, con-
ductasque undique copias scribit; se-
culi more, quo de Hemsterh. ad Plut.
Comici p. 407. Wess.

CAP. II. [3. *ὡς δὲ ἴμι μιν*, etc.] *Ὡς*, quem-
admodum, prout, causali notione, quo-
niam. Pronomen *μιν* quum ad Darium
referatur, commodius utique videbatur,
si libri dedissent, *ὡς ἴδμι μιν*. Nunc,
quoniam intelligi voluit Scriptor ad
quemlibet Regem pertinuisse illam le-
gem, proprie dicendum fuerat, *ὡς δὲ*
τὸν βασιλῆα, ἀποδίδαντα διαδοχόν, aut ali-
quid tale. Consequens particula *οὕτω*
lin. 4. valet ita demum, nempe post-
quam regni successorem designavit.
S.]

3. *ἀποδίδαντα βασιλῆα* — *στρατιού-*
ισθαι] Secundum Persarum legem, soli
forte memoratam Herodoto, ante expé-
ditionem susceptam a Rege designan-
dus erat, qui, si quid ipsi humanitus ac-
cidisset, in regnum succederet. Ex
Herodoto non liquet, sic designatum
successorem, si pater e bello salvus
rediisset, cum illo velut collegam reg-
nasse, quod viri docti tamen statuissè
videntur: vid. Ez. Spanhem. ad Ju-
lian. p. 278 seq. Quam deinceps enar-
rat Darii filiorum litem ab ipso Dario
secundum Xerxen pronunciatam, illam
post patris obitum a patruo velut arbi-
tro compositam, alium auctorem se-
quuti, tradiderunt Justinus II. 10. et
Plutarch. T. II. p. 488. v. hinc Sim-

son. Chron. A. M. 3520. conf. Julian. Or. I. p. 33. a. et Spanhem. p. 217. VALCK.

Ibid. κατὰ τὸν Περσίον νόμον] Legem hanc Persarum, solius, quod quidem memini, Herodoti testimonio cognitam, B. Brisson. Regn. Pers. lib. I. 9. tetigit. Lata prudenter fuit, ne, rege peragre fatis functo, de successione, damno civium, jure aut mage ferro disceptaretur. Eadem causa Eurystheus, in Heraclidas profecturus, Μονήτης τε καὶ τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὸ δίκαιον, Atreo commisit apud Thucyd. I. 9. Quod Justinus autem de Dario, ab Artaxerxe patre in regni societatem adscito, contra morem Persarum, apud quos rex non nisi morte mutatur, lib. X. c. 1. id hinc convellitur. Confer E. Spanhem. ad Juliani Or. I. pag. 279. WESS.

8. ἐπεὶ βίβησι Ἀρεοβαζάνης] Hinc, Hesyclus: Ἐπεὶ βίβησι, περιβύτατος ἦν. Thomas M. in Περιβύτατος: Περιβύτα, καὶ τὸ περιβύτατος εἶμι: quam in rem hæc adfert Herodoti et Thucydidis verba. Sophoclis Polynices Quid. in Col. v. 1418. (1422. ed. Br.) Δισχερὸν — τὸ περιβύτατος ἐμὶ Οὐτὼ γιγῆσθαι τοῦ πασιγῆτου πάρα: erat ille quidem secundum Euripiden natu minor; sed Soph. in eodem dixerat dramate v. 366. Ὁ μὲν πιάζων καὶ χρεὶν μίον γιγῆς Τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείαν θρόνον Ἀπαστρέϊσκει. Herodoti Ἀρεοβαζάνης, (Plutarcho et Themistio, p. 74. d. Ἀριαμίνης, atque ita forsitan etiam dictus Justino) ætatis privilegio regnum sibi vindicabat, καὶ ὅτι (lin. 10.) νομιζόμενον εἶη πρὸς πάντων ἀνθρώπων, τὸν περιβύτατος τὴν ἀρχὴν ἔχων. In his Herodoti, si vel in aliis non legeretur, ex Eustathii Codice scriberem, καὶ ὅτι νομιζόμενα εἶη: quem sic legisse liquet ex ejus Comm. in ἸΑ. α'. p. 22, 6. et p. 44, 51. παρὰ Ἡρόδοτον νομιζόμενα, ἀντὶ τοῦ νομιζόμενον: ubi plura collegit similia. conf. H. Steph. in

App. Thes. Ling. Gr. p. 46, 150. VALCK.—De nominis proprii scriptura vide Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. et Adnot. ad VI. 98, 8. Qui Ἀρεοβαζ. scripsere Græculi, hi ad Græcum vocab. ἄρεος originem Persici nominis referebant. S.

10. ὅτι νομιζόμενα εἶη] Nullam νομιζόμενον litem experiretur, ni Pass. et Eustath. eam intenderent: causam Ionum Atticorumque consuetudo, neutris hujusmodi pluralibus gaudentium, urget. Morem, quo natu major filiorum postgenitis in regni successione antefertur, juri gentium et naturæ acceptum Justinus fert, ut Eusebius Vit. Constant. I. 21. νόμον φύσεως. Videndus est H. Grotius Jur. Belli et Pac. II. 7. 13. et quæ ibi eruditi commentatores. WESS.

CAP. III. [2. Δημέλεις] Vide lib. VI. c. 70. S.

6. ὡς ἡ φάνησιν ἔχου] Sicuti rumor de eo fert. Quæ quidem dictio tentanda non fuerat. Τούτους μὲν σοιαύνη φάνησιν ἔχου scripsit lib. VIII. 94. capite vero 5. post pauca, ἵνα λόγος τίς τις ἔχῃ. Nec multum Pindari abit Pyth. Od. I. sub fin. ἰχθὲρὰ Φάλαριν κατίχου παντὶ φάνησιν. Alia, eaque jucunda figura, lib. IX. 83. ἔχου δὲ τινα φάνησιν καὶ Διονυσιοφάνης: et Euripid. Helen. v. 257. τὸ δ' ἱμὸν ὄνομα Μαψίδιον ἔχου φάνησιν. Sed abstineo manum. WESS.

CAP. IV. [2. μὲν τὰ ταῦτά τι καὶ Αἰγύπτου ἀπίστασιν] Requisiveram καὶ τὴν Αἰγ. ἀπίστα. Sed ignorant articulum libri omnes. S.

3. τῇ ὑνείκῃ ἔτι] Anno a pugna Marathonis quinto; quandoquidem eam apparatus ad novum bellum triennialis exceperat, et quarto anno Ægyptus defecit, Persarum excusso jugo; uti signatur clarissime c. 1. Supremum ergo diem Darius obiit sub annum Olymp. LXXIII. secundum. At hæc uberius

D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 23. et H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 44. Wess.

CAP. V. 3. τὴν στρατιῆς ἄγχιον] Dixit στρατιῶν ἰσχυροῦ, cap. 20. et στρατιῶν ἄγχιον, c. 48.; unde στρατιῆς ἰγχιον, exercitus quædam ad prælium excitatio, longe differt: ut recte adeo, adprobandibus Codicibus, Portus ἰγχιον στρατιῆς proscripserit. Sæpe peccatur, ut alias ostendi, in στρατιῶν ἄγχιον apud Libanium, Procopium atque alios: quæ quoque inter ἄγχιον et ἰγχιον adfinitas in Poëta turbas concivit, monitore ad eum Eustath. p. 577, 17. (Iliad. p. 438, 38. ed. Bas.) Justum præterea καὶ δυνάμεις παρ' αὐτῶν μέγιστον, (ibid.) videlicet Xerxe, quod et Diodorus indicavit lib. XI. c. 1. Παρ' ἰσχυρῶν, laudatum alibi, non laudant schedæ. Vide tamen Abreschium Diluc. Thucyd. pag. 714. Wess.

3. ἰσχυρίον τὴν στρατιῆς ἰγχιον] Ἰγχιον recipiet ex Codd. munitum in Dias. Herod. p. 117. Ut hic Mardonius Gobryæ fil. dicitur δυνάμεις παρ' αὐτῶν μέγιστον Περσίαν, in excerptis e Ctesia Ἀρτάκης ὁ Ἀρταύρα πᾶσι γίνονται δυνατοὶ παρ' αὐτῶν, καὶ Μαρδόνιος ὁ Περσέας. Paulo post in istis (lin. 8.) ἀλλ' οἱ τὸ μὴ οὖν ταῦτα κέρχεσθαι, quam vim indit clar. Gronov. vovulæ si, illa vereor ut idoneis exemplis possit firmari. si γὰρ pro ἰσχυρῶν poëtis frequentatur, quos imitatur Noster I. c. 27. VALCK.

13. ποσειδωνος στήδι] Ita scripsit: non ποσειδωνος, uti Florentiæ alibique locorum. Ποσειδων IV. 78. et ποσειδωνος Polymniæ, c. 119. analogæ sunt, non illud. Vide Etymolog. p. 624, 30. Post dein (lin. 14.) περιπαλλὰς χῶρον, deleto intermedio et sermonem turbante εἰς, ex Codicibus sufficit. Recte Atossa in Æschyl. Pers. v. 755. Mardonium adulatorumque gregem perstringit. Wess.

14. χῶρον — ἀγχιον εἰς ἀγχιον] Recte Valla dederat regionem summas bonitatis, ut mirum sit alios hic interpretes (nescio quos; nam tenuit istad Gron.) aberrasse. Ἀγχιον cuiusvis rei vocabant τὸν ἀγχιον δίδουσι, ἢ καὶ ἢ ἀγχιον δίδουσι εἰς ἰγχιον. Metopius Stobæi, p. 7, 11. ἰσχυροὶ τὸν ἰσχυρὸν εἰλῶν καὶ ἀγχιον γίνονται κατὰ τὸν εἰσῆαν τὰς φέσεις ἀγχιον, ut pro ἀγχιον φέσει docte corrigebat Nobiliss. Alb. Frisching Bernas. Philodid apud Stob. p. 443, 46. memorantur ἀγχιον ἰσχυρῶν, ἢ τὰς ἀγχιον, et ἢ τὸν ἰσχυρῶν oculorum (ἰσχυρῶν Hesychio restituendum pro Ὀφθαλμοῖς.) Similia dantur Platonis. Archestratus Athen. III. p. 105. A. Ἀλλὰ παρὶς λῆρον πολλόν, (lege λῆρον πολυώνυμον) ἀγχιον ἀγχιον εἰς τοὺς πολλοὺς πάντων ἀγχιον εἰς ἀγχιον εἰς ἀγχιον. VALCK.—In Archestrati versu mireris λῆρον πολλόν sollicitatum a doctissimo Viro. Nihil illa formula apud Atticos frequentius: neque hujus loci erat vocab. πολυώνυμον. Sana omnia reperies, modo memineris, (quod nos in nupera editione transversa lineola initio versus posita indicavimus) primum hexametri pedem, qui fortasse Οὐ μὴν sive quidlibet aliud fuerat, prætermisum a Deipnosophista fuimus; utpote ad id, quod ille voluerat, nihil facientem. S.

CAP. VI. 5. παρὰ τὸν Ἀλκιον] Græciæ Thessaliæque hi preditores notantur lib. IX. 57. et a Pausania lib. VII. 10. (conf. Nostrium VII. 130. sub fin.) Luxus et opum ad sumtus tolerandos immoderata cupido, ut semper, Aleuadas ad perfidiam duxit, Critia teste apud Athen. lib. XII. 6. p. 527. n. Wess.

Ibid. παρὰ τὸν Ἀλκιον] Larissæos fratres Aleuadas, Ἀλκιον παῖδας, memorat lib. IX. c. 57. Θύρακα, Εὐρύπυλον, et Θερασίδην. Hi Thessalos primum invitos (VII. 172.) Xerxi prodiderunt

Pausan. VII. p. 546. πῆρξ ἰσὶ τῇ 'Ελλάδι ἱλαθόντι Θισσαλία δ' 'Αλκωνῶν πρῶδ' ἔτα. Postea volentes etiam Thessali, a vicinis Phocensibus irritati, Persarum partes sunt secuti: Philostr. Her. c. xix. 15. In Epist. Socrat. 28. Alexander Graecis indicasse dicitur τῇ 'Αλίῃ καὶ Θισσαλῶν πρῶδ' ἔτα: ubi scribendum εἴη τῶν 'Αλίων, vel εἴη 'Αλκωνῶν. Vetus et nobilissima familia Larissae vigit Platonis etiam et Demosthenis aetate; habuit enim Larissae Gorgias discipulos 'Αλκωνῶν τοὺς πρῶτους, Platone teste initio Menonis T. II. p. 70. quo spectat in Lex. Timæus: vid. ibi p. 15. (p. 22. ed. sec.) clar. Bohnkenius, et Vales. ad Harpocr. in Τετραρχία. Apud eundem Harp. ex Demosth. p. 142, 86. memoratus Σίμων, εἰς τῶν 'Αλκωνῶν fuisse dicitur τῶν δεσποζόντων ἐν πελάγει τῇ Μαντινίῃ. Philippo, nec mirum, nobiles hi Thessali forebant, quorum maiores in Thessalia regaaverant, tum temporis a tyrannis vexata. VALCK.

10. πρὸς τούτοις ἰσὶ πλέον, etc.] Per. frequens πρὸς ἰσὶ τούτοις, lib. III. 65. IX. 110. invecum ἰσὶ excludit. Confer Abreschium Dil. Thucyd. 112. His vero connexa pro valde membris Cl. de Pauw putans, πρὸς τούτοις εἰ ἔχοντες ἀμφὶ 'Ονομακρίτου, stimulos Onomacritus addebat, formabat; esse enim εἰ ἔχοντες ἀμφὶ 'Ονομακρίτου ipsum Onomacritum; quod equidem hodie non credo. Pingantius ex schedis Parisinis πρὸς τούτοις εἰ ἔχοντες etc.; et finis turbatur aderit. Nimium Pisistratidae amplius quid regi adporrigebant, vaticinium habentes Onomacritum: hæc verborum sententia. Hinc porro Onomacriti constat ætas, quam jectæ priorem Tatianum statuisse et Clementem Alex. docuit Vossius Poët. Græc. c. 4. p. 23. et Bomberius Diss. Herod. c. 14. p. 164. Cur ille

autem (lin. 12.) διαδόντες oraculorum Musei? Edimertatorem dederat Valla, venditorem vir Celeb.; Thomas Mag. διαδότης est δ' παθινῶν καὶ δικαστῶν, quidam quasi dispensator ac interpres. Διαδότης καὶ δημαγώγος junguntur in Themistii Or. XXVI. p. 321. n. Vide Harpocrat. in Διαδότης, et Ulpian. ad Demosth. Olynth. II. p. 14.; namque παραταλυνόμενα (lin. 13.) dur prisina in sede sit statutum, admonitione non eget. Wess.—De scriptura verbi πρὸς κρίνεται, neglecto ex Ionica dialecto augmento, in Var. Lect. (ed. 8.) dixi. Quod vero ἰσὶ, ἰσὶ πλέον προερίγνεν εἰ Vir doctissimus interpretatur amplius quiddam regi adporrigebant, id fere ipsa etiam Gronovius, parum quidem Latinum, nec satis perspicuum, in versione posuerat, quum in Vallæ Latinis πρὸς τονδabant fecisset. Ferri utcumque utralibet interpretatio posset, si προερίγνεν vel προερίγνεν activa forma dixeretur Scriptor: at passivo verbo προερίγνεν haud dubie alia subjecta notio est, quam equidem in nostra versione ex Schneideri fere sententia (in Lexia. crit. proposita) expressi, regi concitabantur scribens; rectius foream scripturus, ad regem se adplicabant, instabant regi, eumque urgebant. Paulilo minus est, sed eodem fere peritine, quod infra l. 26. ait προερίγνεν, accedebat ad regem, cum eo agebat. Præterea suspicari licuerit, pro ἰσὶ πλέον fortasse ἰσὶ πλέον acripsisse auctorem: coll. Adnot. ad VI. 42, l. 8.

14. ἰσπαρχῶν τοῦ Πισιστρατίδου] Genuinum τοῦ Πισιστρατίδου Codices exhibent, ut Stephani et Arch.; mox per versam lectionem τοῦ ἱερμίου, (lin. 16.) pro τοῦ 'Ερμίου: idem vitium hæret etiam alibi. Onomacritus ab Hipparcho dicitur (lin. 15.) ejectum ἰσ 'Αθηνῶν, a Laso Hermsionensi deprehensus ἱερμίου ἰσ τῇ Νουαίῳ χρημάτων

Ante Onomacritum Solon simillima fraude Homereis interserto versu effecerat, ut de Salamine contententes Megarenses ab Atheniensibus vincerentur: præter Plutarch. rem narrant Diogen. Laërt. I. 48. Ulpian. ad Demosth. p. 254. et Eustath. in 'Ιλ. β'. p. 215, 42. Quod his στιχοι ἰγγράψαι εἰς τὸν κατάλογον, vel ἱμβραλίον, et παρηνθῆναι πισπασμῖνον, id Herodoto dicitur ἱμνωῆσαι, et Pausaniæ II. p. 171. memoranti 'Ησιόδου ἢ τῶν τινα ἱμνωστικῶν εἰς τὰ 'Ησίοδου τὰ ἴση, συνθέντα εἰς τὴν Μισσηνίων χάριν. Hinc distat quod idem scribit IX. p. 762. 'Ησίοδου ἢ τὸν 'Ησίοδον Θιγογόνου ἱμνωστικὰ de eo, qui ingenii filiolium Hesiodo contribuerat et velut in adoptionem emancipaverat. VALCK. — De similibus Onomacriti fraudibus vide Fabric. ad Sext. Empir. p. 136. et Porsonum ad Eurip. Orest. v. 5. S.

17. ἑφαιζόμην κατὰ τῆς Σαλ. Geminum c. 235. κατὰ τῆς Σαλῆσος κατεδιδόμηναι. Plato Tim. p. 25. D. Ἀτλαντὶς νῆσος ὡσαύτως κατὰ τῆς Σαλῆσος δῶσα ἠφανίσθη. Recte schedæ. Wess.

25. οἱ τι Πισιστρατιδαί. Addunt Códices complures καὶ οἱ Ἀλιυάδαι, quæ Med. et duo alii præterierunt, fortasse scribarum ex simili terminatione lapsu; cujusmodi omissionum in Herodoti MSS. prostant exempla innumera. Celeb. tamen Gronovius dispunxit, juncta disputatione, cui rescribere nolo. Wess. — Vide in Var. Lect. (ed. S.) notata. S.

CAP. VII. 2. διυτίξω μὲν ἔτι — πρῶτα στρατην ποίσειται. Tempus Ægyptiæ expeditionis et Græcæ tractabitur, c. 20.; nunc, πρῶτα στρατην ἐποιεῖτο in proximis fuisse primitus, moneo. Vide ad I. 205. Wess. — Aberravit calamus Viri præstantissimi: ποίσειται præferunt edd. et scripti libri omnes; nec vero στρατην ante Wess. edebatur,

sed στρατὴν consentientibus fere MSS., quod rectissime ille in στρατην mutat, quod et a nobis cum Schæf. VII. 38, 13. et 174, 1. factum. Conf. I. 71, 1. 171, 2. II. 111, 3. V. 77, 2. S.

5. πολλὸν δουλοτέρην] Tale πολλὸν ἰλάσσω, I. 77. et δυνατώτερον πολλόν, III. 103. ubi Gronov. *Achæmenem* Ctesias Pers. c. 32. Ἀχαιμενίδην fratremque Artaxerxis perhibet, aberrans. Res certa ex lib. III. 13. et Diodoro XI. 74. cladem Persicam et Achæmenis necem cum Olymp. LXXIX. 3. annoque Artaxerxis tertio componente. Wess.

CAP. VIII. 2. σύλλογον ἐπίκλητον] Posteriores una voce σύγκλητον dixisse, quod scribit Galeus, non opinor: concio populi extra ordinem Athenis coacta σύγκλητος ἐκκλησία Demostheni dicitur et Æschini: concionem Argivam σύλλογον πόλεως et ἐκκλητον Ἀργίων ἔχλον dixit Eurip. in Or. v. 728. et 611. ἔργον Homerus: erat vero Homero βουλὴ τῶν ἱερέων μῖνον. Tale Herodotus intelligit sanctius consilium, quod ex delectis Principibusque Persarum constabat. ἐπικλητους vocabant Ætoli: Livius XXXV. c. 34., Apocletos — vocant sanctius consilium: ex delectis constat viris. Ἑσκλητὸν vel Ἑσκλητὸν Syracusani: Hesych. Ἑσκλητὸς, ἢ τῶν ἐξέχον ἀδελφεῖς ἐν Συρακούσαις. Eustath. in 'Ιλ. β'. p. 130, 30. Βουλὴν ποίει σύγκλητον — ἔστιν Ἑσκλητὸς τις, (Soph. Ant. v. 165.) σύγκλητον λίσχην γιγνέσθαι τὸ ταυῶσαν ἀνέμασιν, Ἐξῶστος δὲ σύλλογον ἐπίκλητον λίγι Περσῶν. VALCK.

5. ἱλεῖς Πιρξῆς τὰδε] Totam Xerxis orationem, μετακλιμωμῖνι ἐἰς τὴν Ἀσπίδα διάλεκτοι, exhibet Dionys. Halic. T. II. p. 307, 308., velut insigne specimen, quo demonstret, Herodoti λῖξιν τῆς τι αὐτοῦ καὶ τῆς ἡλίας ἀρμονίας μίσην εἶναι. In hac quoque μίση τῶν δυῶν ἀρμονίῳ juxta Dionys. πλεῖ Συγ.

'Ομη. p. 51. princeps eminuit Homerus; quem, longo tamen intervallo, proximi quinam hac in parte sint sequuti ibidem docet. VALCK.

8. οὐδαμᾶ καὶ ἥτριμ. ἰσὶ τι, etc.] Attico loquendi more, aut vulgo Græcis usitato, Dionys. οὐδὲνα χρέονι ἥτριμῆσμαι, ἔξ οὗ παρελάβομι ἐν ἡγεμονίᾳ τῆδε παρὰ Μῆδων. Vocem ἰσὶ relinquare potuerat intactam, Atticis etiam usurpatam pro ἔξ οὗ, vel ἀφ' οὗ χρόνου. Ubi vulgatur in Aristoph. Equit. v. 5. ἔξ οὗ, Thomas Mag. legit ἰσὶ in voc. Εἰσῆρῆνοι: quod vidit monuitque clar. Jo. Alberti ad Hesych. in 'Επί. Hoc a Grammaticis sæpe redditur ἀφ' οὗ, vel ἔξ οὗ, velut in Æsch. Chœroph. 607. Eurip. Androm. 29. etc. (At ἰσὶ τι, pro communi ἰσὶ vel ἀφ' οὗ, Ionibus propria formula est.) In sequentibus nonnulla paulo melius scripta præbet Dionys. quam nobis vulgata prostant. In proximis, (lin. 10.) ἀλλὰ θίς τι οὕτω ἄγχι, pro ἄγχι legisse videtur ἰνάγχι, Herodoto præ ceteris frequentatam; nihil enim alias habuisset causæ, cur ἄγχι altero (ἰναγχι) mutasset. Θίς ἄγχι ἄγχι Sophoclis est Cœd. in Col. 992. Xenoph. Κύρ. 'Αναβ. VI. pag. 223, 3. ὁ θίς ἴσως ἄγχι οὕτως. VALCK. — Potest vero etiam Dionysius interpretationis caussa ἰνάγχι (i. e. inducit, incitat, impellit) pro ἄγχι consulto posuisse. S.

21. ἵνα τὸ τοῖον πρῆσσει ὑπερβίωμαι ὑμῖν] Legitur apud Dionys. ἵνα δὲ διανοῦμαι πρᾶτται ὑποβῶ ὑμῖν. Galeus omnino scribendum hic in Herodoto cen-
sebat ὑποβίωμαι, atque id ipsum, alibi quoque reponendum alterius loco. Quanto rectius iudicavit H. Steph., probante Wesselingio, pro ὑποβίωμιος corrigendum I. 107. ὑπερβίωμιος τῶν μάγων τοῖσι διμερόταλοις τὸ ἐνύπνιον. Rem cum aliquo communicare, vulgo Græcis ἀνακαιῶσαι et ἀνακαινώσασθαι, usitatissima Herodoto phrasi dicitur ὑπερβίωται

et ὑπερβίωσαι τι τινί. Exemplorum affatim collegerunt H. Steph. in Prolegom. (pag. 737. ed. Gron.) et Portus in voce. VALCK.

Ibid. ὑπερβίωμαι ὑμῖν] Unde in Steph. marginem ὑποβίωμαι accesserit, frustra indagavi: futile profecto est, laudeque et adprobatione Galei indignum. Dionysius quidem ὑποβῶ ὑμῖν sed suo sermone; Noster suo. Sic ἀπεινώσει πάντας, ἵνα τοι αὐτὰ ὑπερβίωμαι, lib. V. 24., multisque aliis locis in H. Steph. Recens. Voc. Herodoti et Porto. WESS.

25. καὶ Δαρῖον] Toties παύσει τὸν ἱμὸν Xerxes, ut congeminiatio ista parum sit jucunda, iteravit. Dionysius et bonæ notæ Codices eam merito damnant. Statim (lin. 26.) pro Ionum ritu οὐκ ἐγγίνιστό οἱ σιμωρ. belle Arch. WESS. — Vide Var. Lect. (ed. S.) ad l. 26. S.

28. πυρώσει τὰς Ἀθήνας] Mardonius ad Regem, οὗ δι—πυρώσει τὰς Ἀθήνας ἀπειλῇ, lib. VIII. 102. Eustathius, παρὰ Ἡρόδοτον πυρῶσαι κύεται τὸ ἱμαρῆσαι ἐν τῇ, πυρώσει τὰς Ἀθήνας· κύεται καὶ ἡ λίξη παρὰ Σοφοκλῆ ἐν τῇ, ἀμφικύοντες ναοὺς πυρώσαν ἦλθεν, ἤγουσι καύσαν: quæ sunt Antig. v. 290. WESS.

31. ἀπικόμενοι ἐνίστησαν] Præcessit ἰλόντες: et ἀπικόμενοι eadem verborum sequetur in periodo? Offensæ repetitione Pavius ac Reiskius corrigunt, ille ἀπικόμενοι, sive, uti voluisse opinor, ἀδικόμενοι: hic ἀπισταμένη, deficiente. Quibus de conjecturis tantum observo, utramque a Dionysio pessum dari: legit is Herodotea, ut sunt, ἀπικόμενοι prudenter obtinens; quo quidem sublato suus sermoni habitus integer et dignitas. Sunt sane in Musis redundantiæ exempla similia, quibus lib. VI. 30. locus fuit. Mallem tamen, ut sedulo dicam, ne toties δις ταυτόν. Mox (lin. 32.) ἡμῖας οἷα ἔρξαν grandius mihi adsurgit, et commoto regi congruentius. WESS.

32. ὁμίας οἷα ἔχον, ἰς τὴν σφιν.] Dionys. ὁμίας (at recte Sylburgii codex ἡμίας dabit) οἷα ἴδρασιν, ἰς τὴν γῆν τὴν σφιντῶν ἀποβάλλει, — ἰσίστασθί σου πάντας. Ad hoc exemplum Herodoteis duas voculas intersererem, unam ejicerem, ut legeretur, ἰς τὴν γῆν τὴν σφιντῶν: deinde, οἷα ἔχον — ἰσίστασθί σου πάντας. Ut supra ἰδόντα σφραγίσσεται, Dionys. προδυμῶμενοι σφραγίσσεται, sic in vicinis, (lin. 35.) ἀνέστημαι ἰσ' ἀντίως (recte αὐτὸς noster MS. F. cum aliis) σφραγίσσεται, interpretatur ἀνέστημαι ἰσ' αὐτὸς σφραγ. Lib. VI. c. 88. Athenienses dixerat ἀναστῆναι ἔχον Αἰγινήτας κακῶς: in istum sensum ἰσχυρῶς interdum ab aliis adhibetur. VALCK.

40. ὁ ἕλιος ἰμυρίσεν] Dionysii schedarumque ἰμυρὸν ἰούσαι parilis est elegantiae. (Immo haud dubie multis modis hoc, quod ante Gron. edebatur, praestat alteri.) Xerxis jactantia plures incensit, numis inscribentes ex Poëta, non sufficit orbis, uti Philippus II. Hispaniarum rex apud J. Jac. Luckium, Syllog. Num. pag. 279. Eadem Alexandri vanitas, καὶ ἔρος τῆς ταύτης ἀρχῆς, οὐδυνα καὶ τῆς γῆς θεοὺς ὁ Σείς ἰσώσει, in Arriani Ἀναβ. V. 26., non reminiscens egregios versus, quos patri Philippo paucis ante necem horis Neoptolemus accinuit Biblioth. Diodori XVI. 92. Wess.

40. εἰ σὶ ἡμῖν ἀντίοι — οἱ σὶ ἀντίοι] Ista Dionysio restitui debebant pro εἰ σὶ ἡμῖν ἀντίοι — οἱ σὶ Ἀθηναῖοι. (cf. c. 9, 5—10.) Quae his proxima subjecta erant in Eton. Cod. ἡμεῖς μὲν τοσαῦτα ἀγαθὰ ἔχομεν, non lecta Dionysio, sunt interpolatoris. (Nec tamen indigna Scriptore nostro deberent videri, si modo vel unus insuper et alter ex diversa familia codex eadem exhiberet.) Pro χεῖρου παρῖται, (lin. 49.) Arch. dat χεῖρ συμπαρῖται: Dionysius δὲ παρῖται.

Idem Dionys. paulo post exhibet δόνου αὐτῷ δωρεὰν ἢ τιμωτάτην ἢ νομίζουσι ἢ ἡμίτερ: scripsisse videtur δωρεὰν, ἢ δὲ τιμωτάτη νομίζουσι ἢ ἡμίτερ: postro- mum. Vallæ quoque repertum, adfirmat margo Steph. VALCK.—Quod Vallæ versio in nostra domo habet, inde quidem satis tuto haud colligitur, reperisse illum in Græco suo codice ἡμίτερ aut ἡμίτερ. Quam vero Wesselingius (lin. 51.) cum Gron. recepit scripturam ἢ ἡμίτερ, eandem apud Nostrum jam I. 35, 16. observavimus, ubi vidē a Wess. notata. Similiter vero etiam auctor Homericī hymni in Mercur. v. 370. ἤλθιν ἰς ἡμίτερον dixit. Quarum formularum mentionem in Additamentis ad Bosii Ellipses, pag. 345. faciēts Schæferus, idem Vir doctus, qui in Herodoti Editione utroque loco scripturam ἢ ἡμίτερον intactam reliquit, “quibus “machinis, ait, permiræ huic locutioni “sensus elicendus sit, Ilgenius docet “ad Hymn. Homer. pag. 443.” Ipse vero Schæferus doctissimo Corayō se adsentiri profitetur, in Notis ad Heli- dor. p. 199 seq. scripturam istam, ἢ aut ἰς ἡμίτερον, ubicumque reperiatur, vitiosam judicanti. Quibus ego Viris doctissimis facile largior, in his talibus locutionibus haud adparere quodnam substantivum nomen ad adjectivum ἡμί- τερον subintelligi commode possit. Simul vero et illud, primum, velim repu- tati, nihilo magis adparere aut intelligi posse, qua caussa quove casu factum sit, ut pro eo, quod in promptu fuerat, ἢ ἡμί- τερον, scil. δῶκε, ἢ ἡμίτερον, scil. χῶρε, ἢ ἡμίτερον, scil. δόμεν vel δόμεν, non uno loco, sed pluribus in veterum auctorum locis, probati alioquin codices (vide Var. Lect. ed. S.) in miram istam scripturam ἢ ἡμί- τερον, ἢ ἡμίτερον, consentiant. Deinde cogitari velim, quam multæ reperiantur in omnium populorum linguis loquendi formulæ, quibus, quantumvis cum justæ

syntaxeos regulis pugnent, usus tamen, quem penas arbitrium est et jus et norma loquendi, auctoritatem conciliavit. Quo magis Wesslingium probavi, ad eadem verba in ἡμισίρου hæc adnotantem: "Temeritatis foret, in scriptis "Dionysii et Herodoteis exstans re-
"spuere. Vide lib. I. c. 35." S.

52. ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλύειν ὑμῖν δοκίω, etc.] Est hæc ultima Xerxis oratio verbis in speciem lenissimis concepta; arrogantissima, quam Regi tribuit Valerius Max. IX. c. 5., ubi, Græciæ bellum indicturus, Asiæ principibus: Ne viderer, inquit, meo tantummodo usus consilio, (ἰδιοβουλύων) vos contraxi: ceterum mementote parendum magis vobis esse, quam suadendum. VALCK.—Xerxes hæc perorans, κινέδους καὶ μοιρογνώμων, quales in Dionysii Ant. Rom. II. p. 86. reges plures, videri non vult; reapse parendum magis quam suadendum, ut verissime Valerius IX. 5., inueniens. WESS.

CAP. IX. 5. καταγίλασαι ὑμῖν] Plures si ὑμῶν aut ὑμῖων præ se ferrent, pro rejicula non haberem. Supra V. 68. πλῖστον καταγίλασαι τῶν Σικωνίων. Plato pr. Lach. οὐδὲ γὰρ τις οἱ τῶν τοιούτων καταγίλων. Vulgatum in his libris crebrum. WESS.—Nolenti excidit doctissimo Viro, ut ὑμῶν, ὑμῶν, ὑμῖων in ista Adnot. scriberet: ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῖων in animo habuerat. Nam et ἡμῖν recte in contextu cum aliis omnibus edidit, et ἡμῶν in Var. Lect. (ed. S.) ex MS. Vind. citavit: ac nescio an et ἡμῖας, non ὑμῖας, ex Arch. adnotari debuerit. Cæterum verbum καταγίλα, aliaque similia, quæ alias vi præpositionis παρὰ cum genitivo casu jungi solent, cum dativo construere Herodotus amat: vide III. 37, 5. 38, 3. 155, 7. IV. 79, 14. quo minus sollicitari debet scriptura h. l. vulgata. Conf Var. Lect. (ed. S.) VII. 10, 71. S.

10. ὑπάρξαντας ἀδικίης] Quia forte vox in Arch. cod. mendosa legebatur, miror in mentem venisse Galeo, ut Herodotum scripserat putaret ὑπάρξαντας ἀλίτας (peccatores) οὐ τιμῶν. nisi forte scriptum voluerit ὑπάρξαντας ἀδικίης ἀλίτας οὐ τιμαρηνόμεθα: nam verbum ὑπάρξει apud Herod. in talibus semper participium vel genitivum sibi junctum habet: I. 5. IV. 1. VII. 8. IX. 77. e quibus nihil hic novandum liquet. VALCK.

21. ἰππῶν γὰρ ἀλλήλοισι, etc.] Græcorum insctiæ ac stupori acceptum fertur, quod summis Achæorum in laudibus apud Polybium XIII. 1. (cap. 3. nostræ edit.) Magni sane animi et bellum humano more administrandi argumentum olim sollempnis erat clarigatio: immo et itæ Tibarenorum studio geminum gentis ejus institutum Critici ad Apollon. Rh. II. 1012. arcessunt. Ut nunc vero seculum est, Mardonii valet sententia; qui in alia omnia eunt, exploduntur. Lege Ampl. Bynkershoekii Quæst. Jur. Publ. I. 2. WESS.

26. κήρυξ—καταλαμβάνει τὰς διαφορὰς] Optime additur, καὶ παντὶ μᾶλλον ἢ μάχησι: verbis Græci dirimere debent controversias, et quovis potius modo quam ferro atque armis. Fefellerunt virum doctum voces κήρυξ καὶ ἀγρίλαι, quæ æque pertinent ad καταλαμβάνειν, quam ad διαχειρίζεσθαι. Ut hic καταλαμβάνειν dirimere controversias, sic lib. III. cap. 128. ἐξίζοντες Δαρεῖος καταλαμβάνει. Sententiæ Herodoteæ congruit hoc Eurip. in Phœn. 518. χρῆν δ' αὐτοὶ εὐχ' ὅπλοισι τὰς διαλλαγὰς, Μῆντι, ποιῆσθαι: πᾶν γὰρ ἔχειν λόγους, "Ὅ καὶ εἰδηρὸς πολέμιον δρᾷταιν ἄν. Secundum Isocrat. Panathen. p. 267. c. veteres Athenienses aliarum civitatum πρεσβείας καὶ λόγους ἔχειν ἰσχυρῶν τὰς διαφορὰς: postea maluerunt πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγους τὰ ἐγκλήματα

διαλύσθαι, quod de Lacedæmoniiis dicitur apud Thucyd. I. c. 140. vere de Philippo apud Lucian. T. III. p. 516. Hinc in Epist. apud Demosth. p. 94., πότερον, ait Philippus, κάλλιον ἴσθιν ὁπλοῖς ἢ λόγῳ διακρίσθαι. VALCK.

31. οὐκ ἔλθον ἐς τοῦτου λόγον, ὥστε μάχισθαι] Sentio hoc (τοῦτου, non τοῦτον) præstare. Si de colloquio Mardonius, tum certe οὐκ ἔλθον μοι ἐς λόγους dixisset. Id voluit, nunquam ad ejus rei rationem et causam, ut secum in certamen descenderent, venisse. Congruit lib. III. 99. ἐς δὲ τοῦτου λόγον οὐ πολλοὶ τινες αὐτίαν ἀπικνίσονται. WESS.—Hoc loco ἔλθον ἐς τοῦτου λόγον videri poterat id significare quod in versione expressi, induxerunt in animum: at collato altero loco, III. 99, 11. intelligitur, ἐς τοῦτου λόγον apud Nostrum nihil fere aliud, quam ἐς τοῦτο, sonare. S.

33. πόλιμον προσφέρειν] Quod hic vulgatur πόλιμον προσφέρειν, a docto viro bello præstans, κατὰ πόλιμον, explicatur. Mihi ex Arch. προσφέρειν potius; et eo quidem usu, quo βίαν προσφέρειν, ἀνάγκη προσφέρειν, atque alia. WESS.—Quam frequenter, quæ de causa, πρὸ et πρὸς permutari solent a librariis, neminem fugit qui vel primoribus labiis Græcas attigit literas. S.

[36. ψιυσθῆναι γνώμῃ] Ferri hoc potest: malueram tamen γνώμης, sicut est VIII. 40, 7. ἰψυσμέναι γνώμης, et ψιυσθῆναι τῆς ἰλαΐδος, IX. 61, 16. Et quamvis hic in vulgatum consentiant, quod sciam, libri; memini tamen in vetustis libris terminationes ης et ας cum η et α (quæ olim ηι et αι scribebantur) sæpius permutatas observare. S.]

40. ἀπὸ πίεως πάντα ἀνθρώποισι φιλίῃ γίνεσθαι] Manilii nobilissimum, Omnia conando docilis, etc. et Theocriti πίεω θῆν πάντα τιλίται, Idyl. XV. 62. similissima sunt. Statim ἰωλιήνας, (lin. 41.) leniens et quasi lævigans; quale

λεήνας τὸν Μαρδόνιον λέγον, lib. VIII. 142. et Clementis Alex. Strom. VII. pag. 901. τὴν τῶν λογίων ἀκριβῆ σαφήναιαν λιστουργίαν καὶ καταλαΐναι, sumta translatione a ruminantibus pecudibus, qua Philo de iisdem τὴν τροφὴν ἰωλιαίνειν, et ἰωλιανισιν τροφῆς, libri de Poster. Caini pag. 254. ed. Mang. Idem Judæus Epicuri ἰωιντρώματα sive gulæ scitamenta, uti præclare Casaubonus in Athen. XII. 12. (Animadv. Vol. VI. pag. 504. nuperæ edit.) traducens, ἃ φασιν οἱ φιλόδοτοι ἰωιδύσεις εἶναι τῶν προσηγουμένων ἰδοῶν, lib. III. Alleg. pag. 115. ejusd. Ed, ubi ex MSS., in quibus ἰτιάσεις, ἰωλιανισιν, posterius si pristinam in possessionem migraverit, redibit sententiæ sanitas. Voluptatum priorum lenimenta quædam indicantur. Verum hæc non ago. WESS.

40. ἀπὸ πίεως πάντα] Theocriteis, πίεω θῆν πάντα τιλίται, Eid. XV. 62., Herodoti verba Casaub. admovit Lect. Theocrit. p. 273. His Mardonius dicitur (lin. 41.) ἰωλιήνας τὸν Πιέξω γνώμην: ut Alexander Macedo λεήνας τὸν Μαρδόνιον λέγον, VIII. 142., molliens Mardonii orationem, Vallæ. VALCK.

CAP. X. 2. Ἀρτάβανος, etc.] Artabanus gravi oratione fratris filio dissuadens expeditionem in Græciam, dicendi præbuit Sophistis materiam: ex Alexandri μιλήτη specimen nobis exhibet Philostr. de Vit. Soph. II. p. 575. VALCK.

7. ὥστε τὸν χερσὶν, etc.] Ista quidem aptissima multis placuit comparatio. Isocrates in Panathen. p. 240. D. ὥστε τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν διμεροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν, ἵνα παραδεικνύοντες, etc. Dionys. Halic. II. p. 202, 24. οὕτω καὶ χρυσὸς ἵνα χρυσῷ παρατίθῃς κρίνεται τι καὶ χιτὼν ἰδρίσκειται. Vetus fuit dictum: Ἡ πορφύρα παρὰ πορφύραν διακρίσκει. Quintilian. Inst. Or. XII. c. 10. Ut lana tincta fuco citra purpuram placet; at si contuleris etiam lacernæ

conspectu melioris obruatur, ut Ovidius ait. VALCK.

8. ἰσὺν δὲ παρατρέψωμεν ἄλλῃ χρυσῷ] Valde metuo, ut παρατρέψωμεν bonæ sit valetudinis. Negant certe periti artifices mutuo auri frictu præstantiam ejus metalli internosci discernique posse. Lydius lapis τῇ παρατρέψει τὸν χρυσὸν δοκιμάζει, quæ Theophrasti de Lapid. pag. 397. verba; cognitissimumque illud est examen. Accedit ad hæc dissensus Arch., unde, ἰσὺν δὲ ἰτέρεθ συγπρίνηται, ubi vero cum alio comparetur, si adprobetur, cessabit difficultas. Vallæ Latina vergunt eodem, et similes priscorum sententiæ. Una ex Dionysii Epist. ad Pomp. p. 126. sufficit: οὕτω γὰρ τοὶ καὶ χρυσὸς ἰτέρεθ χρυσῷ παρατίθεται, πρίττειν τι καὶ χύειν ἰδρύσεται. Quid faciendum ergo τῇ παρατρέψει ἰτέρεθ χρυσῷ; exterminandum-ne, revocata Arch. lectione? Habet, ut sum professus, sum ea decus et commodum; nimium tamen ab aliis deflectit schedis. Equidem, si παραβλήσιν eadem esset potestate, qua παραβλήσιν et παραβιάσιν in rei cum alia comparatione gaudent, παραβλήσιν refingerem, cujus nunc simile exemplum desidero. Scribi poterit παραβιῶσιν ἄλλῃ χρυσῷ, contenderimus et spectaverimus ad aliud aurum: poterit παραβήσιν aut παραβάλωμεν. Utrumcunque sumatur, constabit comparationis figura. Sed me doctiores considerent. Wess. — Non ego Wesselingio doctior: plurimum abest ut cum immensa doctrinæ copia præstantissimi Viri, vel ulla ex parte, meam posse conferri tenuitatem putem. Haud ægre tamen intellexi, non sollicitandam esse vulgatam h. l. scripturam, sed in eam sententiam interpretandam, quam in Latinis nostris expressi; gavisusque sum, Schneiderum, doctissimum Virum, in Lexico critico, et Schulzium, in Notis ad Herodoti Bella Persica,

Vol. IV.

mecum sentientes videre. Ut χρυσὸν παρατρέβιν ἄλλῃ χρυσῷ dixit Herodotus, sic apud Theognidem v. 585. ed. Brunck. est χρυσὸς παρατρέβιμνος μολίβδῳ, scil. εἰς βάσανον vel ἰν βαράνη. Scripturam codicis Arch. unice probavit Larcherus. S.

9. Ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ, etc.] Artabani de Scythis ad fratrem dictum lib. IV. cap. 83. proditum prostat. Wess.

24. οὐκὼν ἀμφοτέρῃ σφὶ ἰχάρησι] Et hic hæreo. Gronovii enim explicatio haud scio Artabani mentem an recte exponat. Hoc voluisse videtur: nec terra nec mari expeditionem prosperam fore: de terrestri conjecturam capi ex eventu in agro Attico posse: consimiliter de maritima, si ad prælium res devenerit, suspicandum. Quæ Artabani si fuerit, uti ego arbitror, sententia, procedet melius nova periodo: οὐκὼν ἀμφοτέρῃσι χωρήσει, ἀλλ' ἢ, etc. Ergo neutrum succedet, sed si, etc. Præcesserat ἢ κατ' ἀμφοτέρῃ, (lin. 21.) ad quod reditum orator facit: sequetur cap. 11. οὐκὼν ἱξαναχωρήσιν οὐδετέρῃσι δυνατῷ; ἴχιν, ἀλλὰ, etc. simili ordine. Hæc mihi plausibilia: aliis alia, neque intercedam, blandientur. Wess. — Quod cap. xi. lin. 16. legitur, οὐκὼν ἱξαναχωρήσιν οὐδετέρῃσι δυνατῷ; ἴχιν, ἀλλὰ, etc. id, licet in verborum constructione cum his, quæ hic lin. 24 seq. habemus, similitudinem aliquam præferat, tamen longe diversam habet rationem. Ibi omnia plana sunt, et particula δὲ, quæ in οὐκὼν (sive οὐκ ὦν malueris, quod perinde est) continetur, usitata maxime notione. Itaque, ergo, ponitur; hic orationis tenor et sententia loquentis non patitur, ut eadem notione accipiatur illa particula. Non enim ex præcedenti oratione concluditur aliquid aut colligitur: sed ad aliud quidpiam pergit oratio, et δὲ particula nonnisi continuativam quamdam vim potest habere. Jam, sicut formula οὐκὼν sive

Z

ὅν ὃν saepe interrogationi inservit, (quo de usu conf. Hermann. ad Viger. not. 261.) sic et h. l. accipi poterit; sed ita, ut interrogatio idem valeat ac sententia affirmativa expressa cum praecedente particula conditionalis *εἰ*, prorsus ut lib. IV. c. 118, 10. ubi vide notata. Itaque h. l. perinde est ac si dixisset Artabanus, *εἰ ὃν οὐκ ἀμφοτέρῃ* (i. q. κατ' ἀμφοτέρῃ, lin. 21.) *εἴ ἴχνησιν*, sive *χωρήσει*. Conf. Schaeferi Notam ad Bosii Elipsa. p. 758. S.

38. *μὴ βουλεύω*] Non displiceret *μὴ βούλει*, noli quaeso. Quis enim adeo suffenus, ut consulto deliberet in periculum se, ubi nulla necessitas, praecipitare? Nihil tamen innovo. Certum ex schedis (lin. 41.) *δοκίη* est Ionicum. Wess. — Vide ad lin. 41. Var. Lect. (ed. S.) S.

43. *εἰ γὰρ καὶ ἱκαντωθῆναι τι θίλει*] Sic legerunt Eustath. et Valla. Recte Eustath. in 'Ιλ. β'. p. 131. 38., *ὅν, αἰτ, ἐκ τῶν ἀποτελισμάτων αἰ κερίται τὰ καλὰ ἐστὶ καὶ φαῦλα*: suumque illud dictum ex sententia firmat Herodoti. Vulgo perverse judicamus ab eventu: *πρὸς γὰρ τὸ πλείοντις ἱεβὰν ἱκαστοὶ τῶν πρὸς παρ-ξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνται*, Demosth. pag. 5. quum tamen, ut scribit Thucyd. I. 120., *πολλὰ κακῶς γνωσθέντα, ἐβουλοῦντο τῶν ἱκανῶν τυχόντα, καταρβώθη* καὶ ἴτι πλείον, καλῶς δοκοῦντα βουλευθῆναι, ἰς τοὐναντίον αἰσχρῶς περιίστη: quia τὴν ὑβουλίαν saepe fortuna destituit: *ταῦ ἰντυχῶν καὶ τοῦ καλῶς βουλεύεσθαι — οὐχ ἅμα ἡ κτῆσις παραγίνεται τοῖς ἀνδράσι*, Demosthen. contr. Aristocr. p. 421. VALCK.

47. *Ὁρᾷς ὡς τὰ ὑπερίχοντα*, etc.] Ubi haec descripta prostant apud Stobaeum p. 190., rectius ista scripta leguntur, *τὰ δὲ μικρὰ οὐδὲν μιν κινεῖ*: sic legit et Valla; parva vero nihil lædit. Præbet etiam Stobæus *ἀποσπῆπτου βίλια* et *ἰφθέρησαι*, utrumque genuinum. Qui superbos sequitur ultor, *φιλίμ ὁ θεὸς τὰ ὑπερ-*

ίχοντα πάντα κολούειν, sive *τοὺς μεγαληγορήσαντας, ὡς πλείον φρονεῖντας, ταπεινῶσαι*, ut loquitur Xenoph. Κυρ. 'Αναβ. VI. pag. 223, 3. vid. Æschyli Pers. v. 829. VALCK.

49. *οὐδὲν μιν κινεῖ*] Considerarunt hæc docti viri, ac si *οὐδὲ μιν* esset: inde, nihil lædit, nec leviter lædit, aliaque, ad Artabani mentem concinne. Ut nunc sunt et Codices volunt, bene eruditissimus Tb. Reinesius Var. Lect. (ed. S.) III. 5. ipsum non, sive nihil potius, angunt: sic cap. 12. καὶ *πῆρξια ἱκνέει* ἡ Ἀρταβάνου γνώμη; Xerxemque angebat Artabani sententia. Idem Reinesius *οὐδὲ ἰφ φαντάζεσθαι* (lin. 48.) bene explicuit, non sinit ultra adparere, efferri, ostentare se, quippe *ἀφανισθῆντα* et in nihilum redacta, lib. II. Var. Lect. (ed. S.) c. 3.; cui jungi Valckenarius poterit ad Tragici Phœnias. v. 93. Wess. — *Φαντάζεσθαι* nonnumquam simpliciter conspici, adparere, significat; ut apud Euripid. loco cit. et passim alibi; similiterque apud Nostrum IV. 124, 9. ubi synonyma sunt *ἀφανισθῆναι* et *οὐ φαντάζεσθαι*. conf. VII. 15, 9. Sed h. l. amplius aliquid dici facile intelligitur; quod haud incommode Valla expressit, nec sinit insolescere. Scilicet, quemadmodum *φαντασία* non modo speciem, visum, adspectum, sed subinde et sigillatim majorem quamdam et insigniorem speciem significat; (vide Lexicon Polyb. p. 645.) sic verbum *φαντάζεσθαι* h. l. denotat insignem aliquam præ se speciem ferre atque ostentare. Conf. H. Stephani Thes. T. IV. pag. 37. a. Jam vero *κινεῖν* non tam angere significat, quam pungere, mordere, irritare. *ἱκνέει αὐτὸν τῆς γυναικὸς ἔρως*, VI. 62, 1. non anxiet, sed pupugit, ussit illum amor. Xerxem VII. 12, 2. *ἱκνέει*, non anxiet, sed pupugit, momordit, irritavit Artabani oratio. Hoc loco, quemadmodum mox Deus (*φρονήσαις*) *invidere* dicitur

arrogantibus; (qua de locutione vide ad I. 32, 6. et ad III. 40. 7. notata;) sic *καὶ ἐμὴν* significat invidiam illius movent, i. e. vindictam ejusdem in se vertunt. In Var. Lect. (ed. S.) ad hunc locum, ubi vitiose excusum "puto ex Paris." facile intelligitur "puto et Paris." debuisse. S.

50. *τὰ τοιαῦτα ἀποσπῆσαι βίλια*] Optimi hoc coloris est: *τὰ βίλια* ex Med. nimium. Opportune Sophoclis Hercules, Trach. v. 1103. *ἰγνατάσκηψεν βίλος πάτερ κεραινοῦ*. Wess.—Immo vero percommode *τὰ βίλια* dedere probati libri, tela sua, vel tela illa, quæ paulo ante verbo *κεραινοῖ* indicata sunt. *βίλος* de fulmine dixerat idem Noster IV. 79. 8. *τὰ τοιαῦτα* h. l. ad *διδόρα* pertinet, significatque *τὰ μίγιστα*. S.

54. *δὲ ὦν ἰφθάρησαν*] Verbi vim agnovit Cel. Gronovius; (scil. extremam indicari perniciem:) ego, quod ille recusavit, suum in locum reposui. (nempe *ἰφθάρησαν* recepit Wess. quum *ἰσφάλησαν* in contextu tenuisset Gronov. *δὲ ὦν* ita si pingatur, metum tonitruque aptum est indicare. Cultius erit multo et Herodoteo schemate *δὲ ὦν ἰφθάρησαν*, loco *διεφθάρησαν*, quod supra positum. Talia *κατ' ὦν ἰσφάλησαν*, *ἔξ ὦν ἴλλον*, *ἰν ὦν ἰσφάλησαν*, lib. II. 85, 86, 87. Elegans hæc Cl. Reiskii conjectura et justa. Stobæi *ἄξιος* primam amisit syllabam ob similem præcedentem. Wess.—Verbum *ἰφθάρησαν* in aoristo tempore, (sicut alia paulo ante, in eadem oratione) de eo quod fieri solet, nempe quod sæpe factum est itemque in posterum fiet; usitato Græcis more in sentiis generalibus et in proverbis. S.

[61. *λέγουσι ματαιίους* dicit non modo vanos et temere jactatos sermones, sed et injuriosos, sicut cap. 15, 5. et III. 120. 4. VI. 68. 7. S.]

65. *διαβολὴ γὰρ ἴσσι δεινότερα* etc.]

Eadem Pindari mens Pyth. Od. II. fin. *Βροτῶν ἄμαχον πακὸν ἀμφοτέροις διαβολῶν ὑποφάνει*, ubi Græci interpretes, *ἀμφοτέροις καὶ τῇ διαβαλλομένῃ καὶ τῇ πρὸς ὃν διαβάλλουσι*. Non addo Dion. Chrysost. Or. XI. p. 185. c., nec Judæorum scite dicta apud Buxtorfium Lexic. Talm. p. 1160. Consequens *ὁ παριόν* *τι* (lin. 79.) *κατηγορίαν* defendit Gronovius, neque caret patronis. Accommodatus mihi *ὁ παριόντος* ex orationis justa serie. Licebit credo in ista Codicum discordia hoc amplexari. Wess.—Ex Flor. codicis lectione, quam Stobæus etiam exhibet, sensum eruit Gronov.; mihi videtur inter diversas sincera, quam præbent margo Steph. et Valla, *ὁ παριόντος κατηγορίαν*. Absentem dum accusat, calumniator *ἀδικεῖ*; quia *ὁ τῇ διαβολῇ λάτρε χρωόμενος ἔλον τὸν ἀκρατέτην σφιντερίζεται*, — *τὴν ἀπολογίαὶν τῇ λαβραίῃ τῆς κατηγορίας παραινούμενος*, juxta Lucian. de Calumnia non tem. cred. (cap. 8.) T. III. p. 135. et 137. Paucis gravior Isocrat. de Permut. p. 313. *π. μίγιστον πακὸν διαβολή*, — *ἢ ποῦ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἠδικηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἰσπεριεῖν*. Judices Athenis ex lege jurare cogebantur, *ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκρεῖσθαι*. VALCK.—Non *παριόν* *τι*, sed una voce *παριόντι*, dativo casu, scribi apud Stob. et in probatis nonnullis Herodoti codicibus, monui in Var. Lect. (ed. S.) ubi quæ præterea adnotavi, et quæ supra ad VII. 9, 5. adposui, hic non repetam. Licet verbum *κατηγορίαν* alibi apud Nostrum cum dat. casu junctum non meminerim, tamen facile credam, ab ipsius manu esse h. l. *παριόντι*, eamque scripturam a nonnullis, quos ea offendisset, librariis in *παριόντων*, ab aliis in *παριόντος*, fuisse mutatam. S.

76. *ἦν μὲν* — *ἀναβαίειν*] Rarius illud

quidem hoc sensu, mutari tamen non debuerat. (Pro eo quod h. l. ἀναβαίνειν est, alias ἀποβαίνειν et ἐκβαίνειν ponit Scriptor.) Proxima (lin. 77. et 79.) formas exhibet, quales Grammatici tribuunt Atticis, Ionibus etiam et Doriensibus usurpatis, πυνύσθων et παρχύσθων. Prioris formæ, (passivæ) altera multo minus frequentatæ, præbent exempla Demosthenes, ἀγρίσθων, p. 608, 88. Philostr. πυστούσθων, p. 229. ἀναβέβησθων, p. 302. alia illinc etiam attigit Ti. Hemsterhusius ad Luciani ἀπυρρίφθων, p. 364. Paulo post (lin. 83.) ὑπὸ πυνῶν τε καὶ ἐγρίδων διαφορεύμενον, dixit; ut Pausan. II. p. 192., νεκρὸν, διαφορεθῆναι ὑπὸ τῶν ἐν θαλάσσης ἐγρίδων. Ab avibus carnivoris dilacerari dicitur et διαφορεθῆναι in Aristoph. Av. 338. et v. 354. 'I' ὑπὸ τούτων διαφορεθῶ; T. H. (Ti. Hemsterh. nescio ubi.) Ut ab istis differar? Horat. Epod. V. 99. Post insepulta membra different lupi. Et Esquilinæ alites. Plautus Curcul. IV. 4. 20. Jam ego te faciam ut hic formicæ frustillatim differant. VALCK.

84. διαφορεύμενον] Dirum omen. In lamentatione matris Euryali Poëta: Heu terra ignota, canibus data præda Latinis, alitibusque jaces, Æneid. IX. 485., ubi De la Cerda docte. Διαφορεύμενον Aldi dispunxit H. Steph. in Prolegom. p. 737. optimeque explanavit Horatiano. Post insepulta membra different lupi. WESS.

CAP. XI. 7. ἐν Δαρτίου τοῦ 'Τοτάσσιος, etc.] Frustra Cl. Salmasius (ad Solin. p. 833.) stemmatis duplicem ordinem describi existimaus, μὲν δὲ τοῦ Κύρου, τοῦ Καμβύσιου, post pauca addebat; quo facto penas Gronovio dedit. Eundem enim generis auctorem Cyrus et Darius agnoverunt Achæmenem. Avus Darii Arsames ex Achæmenidis designatur lib. I. 209. liquido. Reliquam

adscendentium descendentiumque seriem dabit Nobilissim. Palmerius, Exercit. p. 30., omisso Teispeo, Achæmenis fil., quem familiæ ex schedis Gronovius inseruit primus. Eum consule et Galeum ad lib. I. 209. Wess. — Galeus in Notis brevibus ad Herod. I. 209. Stemma regum Persarum usque ad Xerxem in hunc modum descripsit:

Achæmenes	
1	
Cambyses	
1	
Cyrus	
Cambyses	Teispeus
1	1
Cyrus	Ariamnes
1	1
Cambyses	Arsames
	1
	Hystaspes
	1
	Darius
	1
	Xerxes.

Gronovius, e cod. Med. alium insuper Teispen inserens, monuit in Notis, utroque quidem loco in eodem codice vitiose τοῦ τε Ἰσπιοι, scribi; cum quo posteriori loco nostræ membr. F. consentiunt, quæ priori loco recte τοῦ εἰσπιοι, præfert. Idem Gronov. adnotavit, in ora ejusdem codicis Med. genealogiam Xerxis hoc modo repeti: 'Αχαιμένης, Τείσσης, Καμβύσιος, Κύρος, Τείσσης, 'Αρμένης, 'Αρταμένης, 'Τοτάσσης, Δαρτίος, Ξέρξης. S.

11. ἡσυχίαν ἄξιον] Parum referebat, ἔξιον an ἄξιον legeretur. Copia schedarum hic posterius postulavit. Hac Musa c. 161. ἐξήκει ἡμῖν — ἡσυχίαν ἔχιν, MSS. ἄξιον. Xenophontis in libris et Diodori par haud raro commutatio. Wess.

19. *τιμωρίην ἤδη γίνεσθαι*] Refringenti et resecanti docto viro ἤδη γι, ἴνα καὶ, etc. non accedo: ita grassari, periculosum plenum opus est alex. *γίνεσθαι* tantundem Nostro ac *ἴσθαι*, veluti c. 51. et sæpe alibi. Wess. — Nempe *γίνεσθαι* ad καλὸν refertur. Vir doctus, cui Wess. non accedit, nescio an Reiskius fuerit: idem quidem in editis Animadversas. nil aliud ad hunc locum, nisi hoc monuit: “ἤδη bene habet, significatque hic loci “nunc tandem aliquando.” S.

Ibid. *ἴνα καὶ σὸ δουρὶν, τὸ πείσσομαι, etc.*] Τὸ πείσσομαι id mali indicat, quod sua in ditione perpersurus a Græcia rex erat, ni eos adgrederetur ipse. Wess. — Immo per ironiam hæc dicta sunt: ut cognoscam illud malum, quod tu, Artabane, mihi ominaris. Perspecte in hanc sententiam verba ista interpretatus est Larcher. In Latinis nostris h. l. vocula ut interdicat: oportebat, ut et ego periculum, etc. S.

21. Πίλοψ ὁ Φρύξ, ἰὼν πατέρων τῶν ἱμῶν δούλος] Jactantiæ ac Persici fastus specimen hæc dant. Nam Pelopis tempore, Phrygia sub Medorum imperio non erat, neque unquam antea fuerat, sic Palmerius in Exercitationibus. Vide tamen Platonem lib. III. de Leg. pag. 685. D. Wess. — Conf. ipsum Herodot. lib. IX. c. 116. S.

18—21. καλὸν — τιμωρίην ἤδη γίνεσθαι] Prostat conjectura Reiskii legentis *τιμωρίην, ἔ, τι δὲ καὶ γίνεσθαι*: mihi quoque his impediti quid inesse videtur, quod forte tolli posset si scriberetur: καλὸν ὦν προσιπνόντας ἡμῶς τιμωρίην. ἢ δὲ δὴ τι γίνεσθαι, ἴνα καὶ τὸ διπλὸν τὸ πείσσομαι τοῦτο μάλο, ἰλάσας ἢ ἀνδρας τοῦτους, τοῦτοι καὶ Πίλοψ ὁ Φρύξ, ἰὼν ἱμῶν πατέρων δούλος. Subditos, tanquam δεισνύτας, Persarum Reges δούλους vocabant: hanc tamen Xerxis de majoribus suis vaniloquentiam verbo castigavit Palmer. Exercit. p. 31. Apte hic nar-

ratis congruit formula loquendi, ἢ δὲ τι γίνεσθαι, si quid autem evenierit mali. ἰά, τι συμβαίη, ἰάν τι γίνηται, similesque, frequenter occurrunt. VALCK. — Vide paulo ante notata. S.

CAP. XII. [3. ναυτὶ δὲ βουλὴν διδοῦς] Intellige ἰαντῶ, nisi prorsus adjectum olim fuit hoc pronomen, quod hodie quidem ignorant libri. Sic vero, eadem sententia, frequenter λόγον ἰαντῶ διδοῖνα usurpat Noster, I. 209, 10. II. 162, 23. III. 25, 5. etc. S.]

Ibid. εὐρισκί οἱ οὐ πρῆγμα ἵνα] Contra lib. I. c. 19. Ctesias βουλευόμενος εὐρίσκει πρῆγμα οἱ ἵνα ἱλαῖνται ὡς τάχα, ἐν ἰσθμῷ Σάρδης. vid. Clar. Wessel. ad IV. c. 11. Aristoph. Eccles. v. 656. Τί γὰρ αὐτῶ πρῆγμα μάχισθαι. Plebeia locutio hodieum est usitatissima. VALCK.

8. στρατιῦμα μὴ ἄγιν] Jure negans vox accessit; frequens, ut docte Gronovius, post verba negandi mentemque mutandi. Notus ex Sophocle, Antig. v. 449., Euripid. Orest. v. 1059. mos, doctorumque observationibus ad Æliani Var. III. 43. (Conf. ad Herod. II. 27, 3. notata.) Διόμητιν ἀπάσαν θιοῦ, qua somnio Xerxes impulsus post fluctuationes in bellum ruit, explicat ad Æschyli Pers. v. 93. Stanleius. Wess.

9. προίπας ἀλίζην Πέρσας στρατὸν] Revocanda mihi vetus lectio Πέρσας νινδetur: cum Persis ut copias cogerent denunciaveris, ut recte H. Steph. VALCK. — Quod in nostra Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. scribitur “utique male,” id typothetæ negligentiae debetur: “utique non male” scripserat Wess. Et merito quidem: nam probum utrumlibet, Πέρσας et Πέρσας, eadem sententia; sed istud prætulit, quod paulo difficiliorem videri poterat habere explicatum. S.

CAP. XIII. 4. ἀγχίστροφα] Subitam

et priori contrariam sententiam. Tales ἀγχιόστρουφι μεταβολαί Gregorii Naz. Or. XXVIII. p. 473. v. ad Thucydidis exemplum lib. II. 57. Quod statim παραγορεύονται, (lin. 6.) ab Ionibus probatur; solitarium autem Med. ἐπίξεισι (lin. 8.) merito D'Orvillius, quippe librarii peccatum, contemnit, ad Chariton. I. 5. p. 57. Congruit ferme Euripid. Iph. Taur. v. 987. διηγή τις ἐργὴ δαιμόνων ἐπίξεισι. Wess.

5. φρονῶν — ἰς τὰ πρῶτα οὐκ ἀνέκω Idem esset ψυχῆς ἰς τὸ φρονιμώτατον. Xenoph. Symp. p. 522, 25., ἡ ψυχὴ, δεινότερ' ἢ χρεῖν ἢ ἐπὶ τὸ φρονιμώτατον, καὶ ἀξιομαστότερα γίνονται. Ἡβης ἰς τὸ εὐφρον dicit Sophocles in perditæ tragicæ fragm. apud Etymolog. in voc. Νῆκος: nam pro vulgatis, ἡβήσῃ τῷ εὐφρον dubium nullum est quin corrigi debeat, ἡβης ἰς τὸ εὐφρον ἵκται: vidit et illud Piersonus noster. Valck.

CAP. XIV. 1. τῶντ' ὄντιον] Monuit Eustath. τὸ ὄντιον Homeri ritu poni; quo Sophocles, Libanius, Eunapius alique itidem, quamquam non semper. Non damnabitur credo (lin. 4.) ποιούμενοι, neque etiam τὰδ' οἱ ἐξ αὐτῶν ἀνασχέσει. (lin. 6.) MSS. viam monstrant, testati προσδόντα ἀνασχέσειν glossatori nimium liberali deberi. (Vide Var. Lect. ed. S.) Sæpe mihi, dum his distineor, castiganda amanuensium licentia est; cujusmodi post nonnulla (CAP. xv. 1.) περιδιὲς γίνονται, utique pristinae scripturæ περιδιὲς γινόμενος, ipsa indice verborum serie, posterior multo. Wess.

CAP. XV. 2. σίμψῃ ἀγγιλον ἐπὶ Ἀρεάβανον καλίσοντα] Genuinum arbitror quod præbuit Med. ἐπὶ Ἀρεάβανον: sed omitti, ni fallor, tum debuerat καλίσοντα: neque enim præpositio ἐπὶ in tali structura censeri posset a verbo avulsa. καλίσοντα remanere potuit ex interpretamento olim adscripto καλίσον-

τα: mittit qui Artabanum ad se vocaret. σίμψῃ ἐπὶ τινι significat mittere ad aliquem arcessendum. Xenoph. Cyr. Παῖδ. III. p. 43, 13. Τυχρόνῃ ἐκίλισε σίμψῃ ἐπὶ τοῖς πατρίσιν. Thucyd. VI. c. 61. σίμψουσι καὶ ἐπὶ ἐκείνῳ. Cap. 53. dixerat καὶ — ἦκουσαν ἐπὶ Ἀλκιβιάδην, non adversus Alcibiadem; sed navem, quæ ad eum deportandum erat missa; ut recte Corn. Nepos interpretatur in Alcib. cap. 4. In Isæo corrigerem, p. 36, 39. Ποσειδιππον ἱσχυρίζομαι ἐπὶ τοῖς ἀστυνόμοις: id est ἱσχυρίζομαι τὸν ἀστυνόμον καλίσοντα. καλίσον τὴν ἐρχομένην, (σίμψῃ ἐπὶ τὴν ἐρχομένην) et μεταπέμπεσθαι in eadem dixit Isæus oratione. Valck. — Familiaris Herodoto abundantia facile persuadere nobis possit, participium καλίσοντα, qua utique non erat opus, ab ipso fuisse adjectum: intelligetur autem καλίσοντα αὐτόν. S.

10. συνισπαιόν] Nolo mutare; ut animi tamen sententiam declarem, pro genuino et Herodoteo συνίσταται ἰδὲ ποιέειν censeo. (quod et ego receptum vellem.) Scriptoris consuetudinem συνίσταται γὰρ ἴσαν οἱ Πίρσαι, lib. V. 20. ostendunt, et quæ plura Portus. Mox, (lin. 11.) ἐν ἡδονῇ ἵσται στρατηλασίῳ scriptum si foret, tolerabile esset. Nunc laudo vulgatum, redundantie geminam speciem ignorans. Gronovius in alia abit. (nempe tamquam Herodoteum pleonasmum probans γινίσθαι στρατηλασίῳ.) Wess.

CAP. XVI. 1. οὐ τῷ πρώτῳ οἱ κελύματα] Sermonem adauxi: Casus ex verbali pendet substantivo, ut τῷ θεῷ ὑπερησία in Platon. Apolog. p. 30. A., τὰ Ἐλίνης καὶ Μενέλιω Τηλεμάχῳ δῶκε Dion. Chryst. Or. VII. p. 117. c. ἐκίλισε τῇ βασιλείᾳ τῶν Σύρων Strabon. XVI. p. 1092. A. (p. 752. c. ed. Cas.) His similia Cl. Dukerus ad Thucyd. V. 46. VII. 50. VIII. 21. De κελύματι, quod in schedis, superius lib.

IV. 141. Cunctabatur fortasse in regio solio sedere Artabanus, (lin. 3.) quoniam Persis in sella regis consedisso capitale foret, Alexandro apud Curtium VIII. 4. auctore. Wess. — Ad τῷ πρώτῳ οἱ lubens equidem γινώσκοντες intelligam, ut ab hoc subintellecto verbo pendeat dativus οἱ. S.

4. [Ἰσὺν ἱκίνο, ὃ βασιλεῦ, etc.] Sive Homericæ seu Hesiodicæ simillima putetur Artabani hæc professio, memorabilis est; Th. Gatakeri eruditissima illustratio ad Antonin. Imp. lib. IV. 12. cohonestata, et I. G. Grævii ad Hesiodi Ἔργ. v. 294. Mox τὰ εἰ καὶ ἀμφοτέρω πύρι ἦν πάντα (lin. 6.) ex Fragm. Paris. laudem meretur. Vide lib. VI. 86. 1. Καὶ τὸν ἀνθρώπων ἰμυλίας σφάλλουσι respondet Paullino Epist. ad Corinth. prior. c. xv., 33., ubi Wetstenius plena manu. Wess.

Ibid. [Ἰσὺν ἱκίνο — παρ' ἱμυλίας πύρι] Quæ Stobæus descripsit pag. 42. Herodotea, Gatakerus comparavit cum nobilissimo Hesiodi dicto Ἔργ. κ. Ἡμ. v. 291, 293., ad M. Antonin. IV. 12. conf. Grævius ad Ciceron. pro Pub. Sextio, c. 40. Proxima, (lin. 6.) qualia legit Valla, Gronovius egregie restituit: τὰ εἰ καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα κακῶν ἰμυλίας σφάλλουσι. Eadem alibi semel Herod. verbum περιήκοντι adhibuit structura, VI. p. 359, 8. (VI. 86, 13 seq.) τοῦτον τὸν ἄνδρα φημὶν τὰ εἰ ἄλλα πάντα περιήκοντι τὰ πρώτα, καὶ δὴ καὶ ἀκούοντες δικαιοσύνης σίγει. Verbum σφάλλουσι, Euripidi frequentatum, veteribus semper adhibitum activa virtute, proprie notat id ipsum quod Latinum fallere in istis Livii XXI. c. 36, 7. lubrica glacie non recipiente vestigium, et in prono citius pedes fallente. Sic emendabant I. F. Gronov. et A. Drakenborch. VALCK.

[7. τὰ εἰ καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα, ἀνθρώπων κακῶν ἰμυλίας σφάλλουσι] Schnei-

derus in Lexic. crit. hunc locum citans, itemque alterum ex VI. 86., περιήκοντι interpretatur circumdare, adesse: quæ interpretatio alteri quidem loco ita convenire poterat, si naturalem verborum seriem hanc intelligeres τὰ εἰ ἄλλα πάντα τὰ πρώτα περιήκοντι τοῦτον τὸν ἄνδρα: at hoc loco τὰ καὶ ἀμφοτέρω nullo pacto tamquam subjectum orationis considerari possunt; sed structuræ naturalis ratio haud dubie hæc est, ἰμυλίας ἀνθρώπων κακῶν σφάλλουσι: οὐ περιήκοντα ταῦτα ἀμφοτέρω. Ex quo intelligitur, generalem formulam constructionis, qua in verbo περιήκοντι utitur Herodotus, hanc esse, ἰγὼ περιήκοντι τοῦτο. Superest ut videamus quænam sit huic locutioni notio subjecta. Ego cum superioribus Interpretibus, a quibus ne Schneiderus quidem dissentit, in hanc sententiam accepi, ego hoc consequor, sive potius (quoniam ἦκα in præsentis temporis forma plerumque significationem præteriti habet) ego hoc consecutus sum, id est, ego hoc habeo, hoc mihi adest. Consentit Reiskius, in Animadv. ad VI. 86. scribens: "Significat, si recte intelligo, dictio περιήκοντι τὰ πρώτα idem atque ἦκα εἰς τὰ πρώτα." Sed mox idem Vir doctus adjicit: "Aut sic: περιήκοντι (τοῦτίσσι ὑπερβάλλουσιν) τοῦς ἄλλους ἀνθρώπους εἰς πάντα τὰ πρώτα." Rursus idem Reiskius ad eum locum, in quo nunc versamur, hæc notavit: "Περιήκοντι hic loci est ἦκα περι (hoc est ὑπὲρ) τινος, προφέρειν, ὑπερβάλλειν, præstare, superare, excellere. Quibus in ambabus rebus te præstantem ceteris." Sic ille. Optent docti; ego in superiori interpretatione adquiesco. S.]

7. κατάπερ τὴν — θάλασσαν πνύματα, etc.] Ad multitudinem transtulerunt oratores, natura sua maris instar tranquillam, demagogorum flabellis tanquam ventis procellosis facile con-

citandam. Herodotea horumque similia I. F. Gronov. attulit ad ista Livii XXVIII. 27. Multitudo omnis sicut natura maris per se immobilis est, venti et auræ cientes; ita aut tranquillum aut procellæ in vobis sunt. (Conf. Polyb. XI. 29, 9 seqq. ibique notata.) Dioni Chrys. III. pag. 44. c. imperium populare dicitur *πανήλη καὶ παντοδαπή* φορὰ πλοῦτος οὐδὲν ἰδίους ἀπλῶς, παρατταμένους δὲ αὐτὴ καὶ ἀγρίαιοντες ὑπὸ ἀπολάσειν δημογωγῶν, ἀσπιρ κλυδῶνες (κλυδῶνες) ἀγρίου καὶ χαλιπτοῦ, ὑπὸ ἀνέμων σκληρῶν μεταβαλλομένου. VALCK.

14. τὴν σφαλερωτέραν συνῶτα] Non minus adconmodate τὴν σφαλερωτάτην Codicum priscorum. Potest utrumque blandiri, si vel posterius pro comparato habeatur. Magnus Animadversor ad Athen. XIII. 1. (Casaub. in Athen. XIII. p. 558. a.) hoc pro usu excitavit Thalix, c. 119. ὅς καὶ ἄλλοις τῶν τοῦ παίδου καὶ ἡσσοῦ κίχαρισμῶν τοῦ ἀνδρός ἐστι. Clarissime Euripid. Andr. v. 6. Νῦν δ' αὖτις ἄλλη δυστυχιστάτη γυνὴ Ἐμοῦ πίφουσι. Sed vide Abreschium Dil. Thucyd. p. 514. Wess.

17. Διοῦ τινος πομπῆς, οὐκ ἰώντος] Hoc a correctoribus potius expectandum, quam quod margo præbet Steph. lectum Vallæ, οὐκ ἰώντά σε καταλύειν τὸν στόλον, ad remotius ὄνειρον referendum: sic supra cap. 15. ἰπιφοιτῶν ὄνειρον φαντάζεται μοι, οὐδαμῶς συνισταίνον παύειν με ταῦτα· νῦν δὲ καὶ διαπειλῆσαν. More Homérico τὸ ὄνειρον Noster dixit et τὸν ὄνειρον. VALCK.

18. οὐκ ἰώντά σε καταλύειν] Verius hoc videtur, (quam olim vulgatum ἰώντος,) siquidem insomnium spectat: nam quamvis τὸ ὄνειρον depositum supra, τὸν ὄνειρον tamen c. 18. atque alibi usurpavit. Jam τὰ ἐς ἀνθρώπους πισταλημένα (lin. 19.) in Vallæ Latinis, quæ adeuntia homines frustrantur, latius porri-

guntur, et iterum deinceps. Errantia sunt et vaga somnia in Thebaid. X. 106. Papinii Statii. Illustres Homeri Odys. T. 561. versus non exscribo. Wess.

21. πισταλησθαι αὐταί, etc.] Quam paulo putabat inferius inserendam vir doctus, mihi præpositio, sæpius e scribendi compendio sic depravata, latere videbatur in prima verbi syllaba, scribendumque adeo: *πισταλησθαι αὐταί* (quidnī αὐταί?) *μέλιστα* ἰώθασαι αἱ ὄψεις τῶν ὀνειράτων τὰ τις ἡμίσης φροντίζει. Quæ in vita usurpant homines, cogitant, curant, vident, quæque aiunt vigilantes agitantque, ea si cui in somno accidant, minus mirandum est: Accius in Bruto apud Ciceron. de Div. I. 22. VALCK. — Reiskius lin. 24. olim scriptum fuisse *περὶ τὰ τις* suspicatus erat. S.

3. ταύτην τὴν στρατηγίην καὶ τὸ κάρτα ἔχουσι μετὰ χεῖρας] Supra c. 5., *τάπηρ ἐν χειρὶν ἔχουσιν*, et I. 35. Quum tantum belli in manibus esset, Liv. IV. c. 57. Quamcunque rem habent in manibus, Cic. Tusc. V. c. 7. Longe frequentius obvium *ἔχουσιν* τι μετὰ χεῖρας quo hic sensu rarius occurrit, pro rem animo agitare, vel re quadam occupatum esse, de Themistocle Thucyd. I. 138., *ἃ μετὰ χεῖρας ἔχουσιν καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τις*. VALCK.

24. εἰ δ' ἄρα μὴ ἐστι] Egregie aptum est ad fraudem *ἔρασμα* Arch., de visis per quietem in Macrobian Somn. Scipion. I. 3. atque aliis. Series hinc excludit librarii commentum. Οἷον ἰγὼ διαγρίων optime, quale ego esse statuo, interpretabatur CL. Lamb. Bos, Observe. Critic. c. 6: hoc nomine vituperationem per figuras non meritis. Wess.

[25. τὸ τοῦ Διοῦ μετρίχον] Τοῦ Δίου malebam, sed nil novant libri. S.]

36. εἰ δ' ἐπιφωτῆται] Non offendor repetitis, quas vir doctus inducendas

judicabat, negationibus: earum in iteratione nihil insoliti præterque morem. Cohærentia orationis, οὐδὲ ἐκφραστῆς respuente, angor. Quod expressi, plene satisfacit, æstusque sedat. Itaque Laurentii Latina reduxi, ex bonis Græcis bona. Falsus si sum, quod nolum, duces ac socios Th. Gale, Corn. de Pauw et Valckenarium habeo. Wess.

Ibid. οὐδὲ ἐκφραστῆς] Quam præbet Galeus Codicum lectionem, οὐ δὲ ἐκφραστῆς, hanc postulat vicina: εἰ δὲ ἐμὶ μὲν ἐν οὐδὲν λόγῳ ποιῆσται — οὐ δὲ ἐκφραστῆς, (Valla necdum interpolatus, sed te adibit;) τοῦτο μωρητίον ἦδη ἔστι· εἰ γὰρ δὲ ἐκφραστῆς συνήκως, φαίην ἂν καὶ αὐτὸς θύλον εἶναι. In istis nihil præterea novandum puto. VALCK. — Vide nostram Versionem Latinam, et quæ super hoc loco in Var. Lect. (ed. S.) disputavimus. S.

38. οὕτω δίδουσαι] Receptius in Mysis δίδουσαι: nec illud propterea rejiciendum. Pindarus Nemæon. Od. V. 33. ἢ σιδηρεῖται ἐκαινήσαι πόλιμον δίδουσαι. Nūtur veritate αὐτὸ παρατρέψαι. (ibid.) ex Arch., assecutusque est conjectando Reiskius et Abreschius. Wess. — αὐτὸ παρατρέψαι scribi malim, quam αὐτῶ, sicut vulgatur, vel αὐτὰ, quæ viri docti est conjectura. VALCK.

38. ἀλλ' ἦδη ἡμῖ] Quod sequitur ἡμῖ, loco ἡμῖ, in scriptis quibusdam, explicat vir Celeb., sed ita ut indoctior atque incertior abeas. Scribarum ego errorem arbitror. Wess. — Quod suo e codice, consentientibus aliis, Gronovius dederat, ἀλλ' ἦδη ἡμῖ, etc. id sic explicandum ille censuerat, nisi et ipse ego in tuo cubili dormiero. Istam scripturam improbens Wess. ἡμῖ revocavit, pro ἡμῖ cum Reiskio accipiens, neque ullam de bonitate hujus scripturæ dubitationem significans. Itaque indictum deletumque velim, quod in

Var. Lect. (ed. S. ed.) h. l. scripsi “quod vitiosum esse pulcre ipse Wess. intellexit.” Cæterum, quæ ibidem notavi, nil opus est ut hic repetam. Videndum vero, ne ἀλλ' ἡ δὲ ἡμῖ scriptum oportuerit. S.

CAP. XVII. 4. κοῖτον ἰσουλῖτα] Nihil in dictione desidero: namque κοῖτον ἰσουλῖτα, loco ἰφῖτα, quod non nemini in mentem venit, se non commendat. Ecce tibi ex Vit. Homeri c. 31. καὶ τότε μὲν τὴν πόλιν αὐτῷ ἰσουλῖσατο. Quo in genere κοῖτον et κοῖτην non differre ex lib. V. 20. constat. In consequentibus (lin. 6.) Σὺ δὲ καῖνος εἰς ὅ, etc. irato bene congruit. Wess.

9. καταπρόϊζαι] Laurentii consideras per editiones male vagabatur. Vide Valckenarium ad lib. II. 36. Wess.

CAP. XVIII. 2. Στεμοῖσι σιδηρεῖσι] Sic optime Arch. Ὀβίλοι σιδηρεῖσι, lib. II. 135. pristinum non adjuvant. Σιδήρια enim sunt ferramenta, lib. III. 29. IX. 36. Platoni Gorg. p. 300. etc. Wess.

Ibid. Στεμοῖσι σιδηρεῖσι] Scribendum σιδηρεῖσι. Nam ἡ σιδηρουργία, σιδηρεῖον dicebatur; ferramentum, σιδήριον. σιδήρια λιθουργικά, habet Pollux VII. 125. et ποιχωρεύχων σιδήριον. Suidas: Σιδήριον, τὸ μικρὸν, ὑποκοριστικῶς διὰ τοῦ ι. Herod. IX. 36. ἰστυχθέντες καὶ σιδηρεῖον ἐκράτησι. Quod sequitur (lin. 3.) Ionium ἀμβάσας, restituendum arbitror in libello de Syria Dea inter Lucianeos T. III. p. 471, 88. pro Σαμβάσας: illinc receptum fuit in Indicem Græcis inusitatum Σαμβάσω. VALCK.

6. οἱ ἄνθρωποι ἰδὼν ἦδη, etc.] Ubi descripsit ista Stobæus p. 130. cepit multo rectius pleraque Gesnerus quam ceperat Valla, turpiter, hallucinatus in vicinis. μεγάλη πείσιντα πρήγματα ὑπὸ ἡσσίων, vel potius ἡσσίων, optime H. Steph. interpretatur, (sub Hessonibus scripserat Valla.) Ista proximum acce-

dit hoc Thucyd. II. c. 98, 6. *πολλὰ δὲ καὶ στρατιώταις ἤδη ἔπειν ὑπὸ ἰλασσίονι τῇ ἀπειρίᾳ, ἔπει δὲ καὶ τῇ ἀτολίᾳ.* In proximis, τῇ ἡλικίᾳ *ἔπειν* (lin. 7.) longe aliter est accipiendum ac lib. V. c. 19. *οὐ μὲν, ὃ πάτερ, ἔπει τῇ ἡλικίᾳ.* Ibi de patre sene Macedo loquitur Alexander; hic Artabanus fratris filium Regem *τὰ πάντα τῇ ἡλικίᾳ ἔπειν*, prorsus morem gerere nolebat juvenilis ætatis cupiditati, qua cocatus amplificare desiderabat imperium: hoc obscurius indicatum voluisse sequentia monstrant, *ὡς πακὸν εἶν ἐν πολλῶν ἰσχυρίων.* *ἔπειν* in talibus notat animi concitati motibus velut imperiosis dominis morigerum cedere. Achilles Homero pingitur ut leo, *μυγᾶλη τι βίη καὶ ἀγῆστοι θυμῷ Ἐλξαι*, Iliad. α'. 42. Eustathius, Istit, ait, *ἔπειν δοκίμα καὶ διασώσαις ἡγελευμένοις αὐτῶν.* Eurip. Helena v. 79. *Ἡμαρτον ἐργῶν δ' ἔξα μᾶλλον ἢ μ' ἔχρην.* *ἔπειν* καὶ Platonī restituit H. Steph. Schediasm. I. c. 23. VALCK.

12. *ἀτρεμίζοντα*] Bellis supersedentem; qua quidem mente principes ipsi se et cives beare solent. *Κῦρον οὐκ ἀτρεμίζοντα*, bella ex bellis cientem, lib. I. 190. descripsit. Verissime Philo Jud. alia etsi in re, de Septen. p. 1186. A. *ἡ μίξις δ' ἀτρεμίζοντες ἰναιμότερα καὶ ἐκινητότερα τὰ τοῦ σώματος ἔχουσι μέλη.* Wess.

[13. *Ἐπει δὲ δαιμονίῃ τις γίνεσθαι δομῇ*] Totam istam historiolum quisquis legerit, is mecum, puto, non tam imbecillitate offendetur Xerxis et Artabani, indignas fraudes ex Mardonii machinatione conflatas ad divinum numen referentium, quam Scriptoris nostri mirabitur simplicitatem, omnia ista tanta cum gravitate ac sine ulla suspitionis significatione narrantis. Sed hæc quidem, ut alia nonnulla, condonemus vi-ri alioquin optimi prudentissimique religioni! S.]

14. *φθορὴ τις καταλαμβ. Σήλατος*] Illa *φθορὴ Σήλατος*, sed Persas (non Græcos) afflictura, tragica Æschyli dictione pingitur in Pers. v. 102. etc. Wess.

[19. *Στοῦ παραδιδόντος*] Conf. V. 67, 12. S.]

CAP. XIX. [6. *μὲν δὲ*, etc.] Quid sit quod adjiciat evanuisse dein coronam, haud percipio; quandoquidem hoc ad sinistrum magis, quam ad faustum omen, videri poterat pertinere. Videndum satis-ne sanus et integer sit locus. S.]

CAP. XX. 1. *ἰπὸ μὲν τίσσιντα ἔτινα πλήρη*] Testis Thucydides est lib. I. 18. decimo a Marathonio pugna anno Xerxem expeditionem in Græcos suscepisse. Plato lib. III. de Leg. p. 698. c. *σχιδὸν δέκα ἔτησι*, decem ferme annis, ante Salaminium prælium Persas et Athenienses in Marathonio campo committit. Hinc dissidium de intervallo temporis, quo certamen disjungitur utrumque, his decem, illis undecim annos probantibus. Herodoti calculos nos subducemus. Apparatum Darii ad novum in Græcos bellum triennalem signavit c. 1.; adjungens, quarto post Marathoniam pugnam anno Ægyptios descivisse: tum proximo ab eorum defectione Darium diem obiisse supremum c. 4. qui quintus utique a prælio Marathonio. Sequuntur pleni quatuor anni, a Xerxe in comparandis ad Græcum bellum rebus absunti: *τίμπαται δὲ ἔτι*, volvente sive procedente anno quinto, rex Persa expeditionem ingreditur; delatusque Sardes post iter longum interquiescit, ac ibidem hiemem transigit c. 32. vere deinde ineunte Abydum proficiscitur, c. 37. Unde consequens videtur, ut pro Herodoti rationibus Rex undecimo post Marathoniam cladem anno in Europam moverit Græcosque. Certe Juliani Imp. Or.

I. p. 42. c. *χρόνος δὲ τῶν οὐκ ἐλάττωσεν δι-
να*, a Xerxe in belli adparatu insumtus,
nunquam procedet, nisi Darii quinque
anni auxilio veniant, ex doctissimorum
virorum Petavii et Spanhemii censu-
ra. Junge Duker. ad Thucydid. I. 18.
et, quem ille merito laudavit, H. Al-
phenium in Commentar. Chronolog.
ad Danielis cap. ix. Part. III. c. 3.
Wess.

5. *πρώτην δὲ ἱερὴ ἀνομήνη*] Arch.
ἀνομιμαίνην laudibus Th. Galeus et
Joseph. Wasse (Indicis Thucydidei
voc. *Χιζ.*) ferunt, restitutumque op-
tant. Erit profecto Ionice speciei,
modo *ἀνομιμαίνην* formetur; hic va-
lere utrum queat, dubito valde. *Ἀνομι-
μαίνης* locum sibi capessit in rebus
temporeque absolutis, veluti II. 31.
οἷοι γὰρ συμβαλλομένη μῆτις ἐνρίσπονται
ἀνομιμαίνοντες ἔξ Ἑλεφαντίνης *παραιομένη*
ἔς τοὺς Ἀντομόλους; hi enim quatuor
menses computanti reperiuntur absol-
uti, ex Elephantina ad Automolos pro-
fecto; et sæpe alias apud Portum. At-
qui annus quintus Xerxis procedebat
duntaxat, ad finem nondum devolutus;
τίσσερα ἔτινα πλέρα, pleni quatuor anni,
qui antecedunt, ita rem habere, cla-
mant. *Ἀνόμενος* itaque ἔτος est volvens,
cujus anni principio Xerxes expediti-
onem orsus fuit. Tale *ἴον ἡμετέος ἀνο-
μίνης*, inchoante die, Apollon. Rh. II.
496. III. 1339. et *ἦντο τὸ ἔργον* Nos-
tri I. 189. et VIII. 71. in opere, quod
continuo procedit et porrigitur. Home-
rus Iliad. κ'. 251. et Eustathius consi-
milit. Wess.—*Ἀνίται* apud Homer.
I. c. *ἐλκεῖται* interpretatur Eustathi-
us. Hoc loco *ἱερὴ ἀνομήνη* anno ineun-
te reddiderat Yalla, quod et Wess. cum
aliis in Lat. versione tenuit: equidem
exeunte cum Porto posui; malim vero,
ex ejusdem Wesselingii monito, volven-
te poni, sive, quum vero quintus age-
retur annus. S.

Ibid. *πρώτην δὲ ἱερὴ ἀνομήνη*] Hinc
Hesych. *Ἀνομήνη, ἀνομήνη*: vetus ista
verbi forma sic semper apud Hesych.
redditur per alteram usu receptam, in
Ἀνίται· Ἀνίτοι· Ἀίων· Ἦντο, etc. Sui-
das: *Ἀνίται, ἀνίται τοῦ ἀνίται, Φρόνητος*.
Vid. Eustath. in Hom. Od. β'. p. 80,
2. (p. 1334. ed. Rom.) et Miscell.
Observ. V. p. 95, 96; sed quod illic
vir Eruditissimus Xenophonti tribuit
ex Suida, id ego velut minime Xeno-
phonteum Suidæ libenter reliquerim;
habet et Hesych. Callimacheum *Ἀνην*,
et bis *ἀνωον* interpretatur. VALCK.

11. *μήτε τὸν Μουῶν*, etc.] Si τὸν *Μου-
ῶν* volueris, oratio pendebit ex superi-
oribus *κατὰ τὰ λεγόμενα*, tum, ut Arch.
τῶν πρὸ τῶν *Τρ. γινόμενων*: quibus equi-
dem non capior. τὸν *Μουῶν* innuit *στέ-
λον*. Mox *διαβάντης τὴν Εὐρώπην* (lin.
12.) expedire vir Celeb. nititur; qui
si cogitasset ultimam vocis præcedentis
syllabam, uti sæpe factum pulcre no-
verat, præpositionem *ἐς* devorasse, ar-
cessitam haud probasset explicationem.
Præpositio in hujuscemodi transitu non
spernitur lib. IX. 6. 113. etc. Teu-
cronum Mysorumque in Europam tra-
jectum repetit lib. VII. 75. Wess.

13. τὸν Ἴονιον πόντον] Sic recte Aldus
olim, uti lib. VI. 127. IX. 91. Non
nescio Cl. Marklandi observata ad
Maxim. Tyr. Diss. XXXIX. p. 723;
certum tamen durat, veterum plerosque
et soluta et ligata oratione Ἴόνιον πόντον
sive πόντον et πέλαγον maluisse. (Conf. ad
Appiani Proem. cap. 3. olim a nobis
notata.) Mox τὸν πρὸς *μαλαμβείνης*, (lin.
14.) refigitur docti conjectura viri τὸν
πρὸς *Σαλαμβείνης*, et auctoritate quidem
Tzetze Chil. IX. v. 707. Peneum, O-
nochoumque et Sperchium amnes Sa-
lambris titulo a barbaris ferri, proden-
tis. Mihi talis opinatio errans est et
vaga. Sequentia (Cap. XXI. 1.) scri-
bi cuperem, *αἶται αἱ πᾶσαι, οὐδὲ αἱ ἱερ-*

ραι πρὸς ταύτης γινόμεναι στρατηλασίαι. Sane οὐδ' εἰ Med. Ask. ab aliis proscribitur. Sequar proinde Codicum plurimum consensionem. Wksa.—Vide Var. Lect. (ed. S.) Ad οὐδ' εἰ ἵτριαι commodè intelligitur verbum *ισίαι*. S.

CAP. XXI. 1, 2. Ἀῦται αἱ πᾶσαι, οὐδ' εἰ, etc.] Scriberem literis quæ male videntur repetitæ deletis: Ἀῦται αἱ πᾶσαι, οὐδ' ἵτριαι πρὸς ταύτης γινόμεναι στρατηλασίαι, μῆς τῆςδε οὐκ ἄξιαι. Delendum articulum (ante στρατηλασίαι) censuit et Reiskius. οὐδ' εἰ ἵτριαι prodierat ex Med. Reliquæ στρατηλασίαι πρὸς ταύτην μὴδὲν ἰφαίνοντο, sive μῆς τῆςδε οὐκ ἄξιαι, indignæ sunt, quæ cum una ista comparentur. Scribi quoque potuit ab Herodoto μῆ τῆςδε οὐκ ἄξιαι συμβληθῆναι *εἶναι*. Utriusque usus exempla collegit ex Herodoto Raphaelius in Ep. ad Rom. viii. v. 1². VALCK.

4. ποῖον δὲ πινύμενόν μιν ὕδωρ οὐκ ἰσιλῶσι;] Voculam *μιν* ex cod. Med. interjecit Gronov. In ceteris illa Codicibus si non legitur. neque hic videbitur requiri. Demosth. c. Polycl. p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἰσιλῶσιν. Sic sæpius apud Herod. simpliciter legitur: aqua ἰσιλῶσι, defecit; et ἰσιλῶσι τὸ βίβρον, ubi flumina Persis narrantur epota. Aristid. T. I. p. 223. τὰ ἐκείνων ρεύματα — ὑπὸ Περσῶν πάντα ἰσιλῶσι. Diodor. T. I. p. 407. (lib. XI. c. 5.) φασὶ τοὺς ἐκείνους ποταμούς διὰ τὴν τοῦ πλήθους συνήθειαν ἰσιλῶσιν. Hujus rei præter ceteros Poëtæ quoque Latini meminerunt. VALCK.—Licet absolute alibi ponatur verbum *ἰσιλῶσιν*, percommode tamen etiam pronomen *μιν* locum suum hic tueri potest. S.

CAP. XXII. 1. καὶ τοῦτο μιν, ὡς προσεταιρίζοντο, etc.] Vulgo vertuntur et sumuntur ac si superiora respiciant, eaque unum propter Athon sint parata atque instructa. Laurentius: quæ triennio superiore præparata erant; alius, eaque triennio præparata. etc. Utrumque

a Scriptoris instituto longe, nec Pavium fugit, aberrat. Orditur enim hic moliminum contra Græcos initia, clare docens, superbum regem contra Athon iram primo exseruisse, illique a continente avellendo jam ante triennium operam fuisse impensam. Errant ergo, qui tres hos annos eosdem statuunt, ac quatuor adparatus ad bellum c. 20. uti Dodwellus Annal. Thucyd. p. 44.; illi enim pleni, et ad universum expeditionis paratum, hi intra eorum ambitum propter Athon erant. Neque extra usum, ut τοῦτο μιν novam periodum, non excipiente τοῦτο δὲ, inchoët, uti lib. VI. c. 125. Wksa.—Verba ista καὶ τοῦτο μιν, etc. perperam vulgo superioribus ita juncta erant, ut non modo eadem cum illis sectione comprehensa, sed ab illis etiam nonnisi minore puncto distincta essent. Nos ab eisdem verbis novi Capitis initium fecimus, quum antea a verbis Ὁ γὰρ Ἀθῶν (lin. 8.) Capitis XXII. initium signatum esset; quam rationem etiam Wksa. in Contextu tenuerat. Familiarem Nostro formulam Τοῦτο μιν utique non semper excipit τοῦτο δὲ, sed alia dictio similem huic vim habens: omninoque τοῦτο μιν sæpe idem fere valet ac πρῶτος μιν, primum quidem, vel, ut ab hoc incipiam. Itaque illi τοῦτο μιν, quod lib. VI. c. 125, 3. legitur, respondet Μισὰ δὲ, initio capitis 126. Ad τοῦτο μιν, VII. 176, 1. refertur ibid. lin. 5. ἡ δὲ αὖ, etc. Lib. III. c. 108. habes lin. 7. τοῦτο μιν, ad quod paullo post (lin. 12.) refertur ἡ δὲ δὴ λίσαινα. Hoc loco, in quo versamur, ad Τοῦτο μιν, a quo incipit narratio rationis qua isthmus ad Athon montem perfossus est, peracta illa narratione, referuntur ista, initio capitis 25. Ταῦτα μιν νυν οὕτω ἐποίησεν παρασκευάζοντα δὲ καὶ ὕψλα, etc. S.

4. ἄρυσσον ὑπὸ μαστίγων] Atrocitatem, qua ὑπὸ μαστίγων fossores operi admovebantur, Plutarch. Anim. Tranq.

pag. 470. κ. jure taxavit; eadem infra cap. 56. Wess.—Infra cap. 56. dixit ἐν στρατῷ ὑπὸ μαρτύριον διαβαίνοντα. Hic significatur, fodinae flagellis coactos: explicat ipse Herod. cap. 103. ἰσὺ ἀπομαρτυροῦντο μάρτυρις ἐς πλῆθος ἰσθμίου ἰσθμίου. In prælio Persarum duces secundum Herod. ἔχοντες μάρτυρας ἰσθμίου πάντα ἄνδρα, ut verberibus coacti, ὑπὸ μαρτύριον, pugnarent. Legitur illud ipsum in Xenoph. Κυρ. Ἀν. III. p. 184. 4. ἱβαλλόν, ἰσφινδόν, ἰσθμίου ὑπὸ μαρτύριον: ubi quem sensum admittit non satis intelligo. (Quidni prorsus intelligeremus ut apud Nostrium?) Herodotea comparat ibi Hutchinson. p. 244. Illinc paululum distant, quæ plurima dantur similia: Xenoph. p. 270, 22. τὰ τοῦ τείχεος κατὰ σκαπτοῦ ὑπὸ αὐλητῶν. Cicero de Lege Agr. c. 34. hostiæ — ad præconem et tibicinem immolabantur. Thucyd. V. p. 360, 81. χειροῦντες — βραδύς καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν. Herod. I. 17. Alyattes ἰσφατίζετο ὑπὸ θυρίγγων τε καὶ σκαπτοῦ. Πόντος ὑπὸ τοῦ αὐλητῶν γοῦν est in Aristoph. Acharn. v. 1000. φῶν ὑπὸ αὐλητῆρος Archilochi in Schol. ad Aristoph. Av. 1426. Alterius casus exempla dedit T. Hemsterh. ad Lucian. p. 355. VALCK.

6. Βουβάρης] Ita perpetuo lib. V. 21. VIII. 136. Ἀρταχάσις, Tzetæ Ἀρταχάσις, erronee, patre-ne Artæo an Artachæa fuerit genitus, in Codicum discordia dubium. Artæi redibit mentio c. 66. ubi in nomine alia variatio. Quæ mox de Atho, a Scholiaste ad Iliad. ζ'. 329. excerpta fuerunt. Wess.

14. αἱ δὲ ἰσθμίου Σάτις] Unde Valla ἰσθμίου, extra, acceperit, ignoro. Sane, Andriorum colonia, in ipsa cervice isthmi erat, montem Athon ejusque oppida amplexi; itaque, quod Thucydides IV. 109. et ipsemet Herodotus, indicat, eadem fossa a continente fuit dissecta.

Urbium in Atho Ἀρῶν (lin. 17.) recte Codices edunt, præeunte Thucydide et Steph. Byz. ubi Holstenius bene. Placet quoque Θύσσις (lin. 17.) ex eodem Attico scriptore, et Plinio Hist. Nat. IV. 10. De fossa, cujus nulla nunc vestigia, erudite Is. Vossius ad Melam lib. II. 2. fin. Wess.—Eadem urbes memorat Thucyd. IV. 109. Σάτις μὲν — παρ' αὐτὴν τὴν διάρυχα, — τὰς δὲ ἄλλας, Θύσσις, καὶ Κλεινὰς, καὶ Ἀρῶν, καὶ Ὀλίφου, καὶ Δίον, αἱ εἰκνύταις ἐκμαρμαίνονται ἰσθμίου βαρβάρων διγλώσσων. Ibidem ἡ διάρυχα dicitur etiam τὸ τοῦ βασιλέως διάρυγμα. In Æliano de Nat. An. XIII. 20. scribendum arbitror: ἰσθμίου καὶ ἡ τοῦ Πέρσου φαίνεται διατομή, ἡ διάρυχα τὸν Ἄθω. VALCK.—Description isthmi a Darii perfossi, quo mons Athos continenti olim junctus erat, hodieque rursus jungitur, recenti ætate dedit ill. Comes de Choiseil-Gouffier in Voyage pittoresque de la Grèce, T. II. Part I. (Paris. 1809.) p. 145 seqq. qui satis clara priscae illius fossæ vestigia hodieque reperiri testificatur p. 148. S.

CAP. XXIII. 17. ἀγορῇ τε ἰσθμίου καὶ περητήριον] Attigit ista Casaub. in Polyb. p. 184. Ut vox ἀγορῇ quo hæc esset sensu capienda intelligeretur, adjecit καὶ περητήριον. Errorum Vallæ (prætorium intelligentis) P. Leopard. jam correxit, Em. VIII. c. 1. Moeris: Πωλητήριον, Ἀττικῶς περητήριον, Ἑλληνικῶς. Non tamen Athenis forum rerum venalium πωλητήριον dicebatur. Miror quod scribit Herod. I. 153. οἱ Πέρσαι ἀγορῇ οὐδὲν ἰσθμίου χρῆσθαι, οὐδὲ σφί ἰσθμίου τοιαυτῶν ἀγορῇ: et verius opinor, quod Xenophon tradidit Κυρ. Παιδ. p. 2, 36. illic a foro artium liberalium locus discernitur, ubi essent τὰ ὄνια et οἱ ἀγορῆαι. In illud autem περητήριον secundum Herod. οἶτος πολλὰς ἰσθμίου ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἀλλήλων: comportabatur, recte Val-

la. Xenoph. p. 253, 39. *ἴθιν καὶ ὁ κατὰ θάλατταν εἶτος φονεῖ*. Andoc. p. 22, 17. *οὐ μάλλιν ἢ Εὐπερος εἶτος ἤξιν ἰσταῖνα*. VALCK.—*Ἀγορὴ* ei καὶ *πρητήριον* dixit Herodotus per figuram ipsi familiarem, quam ἱ; δὲ *δωῶν* vocant Grammatici: adjecto vocab. καὶ *πρητήριον* declaratur qualis intelligatur *ἀγορὴ*, scil. τῶν *ἀνίων*, τῶν *παρασκευαζομένων*, forum rerum venalium. S.

CAP. XXIV. 1. *μεγαλοφροσύνης εἵνεκα*] Ubi montem sua quidem opinione perfosum scribit Aristides πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως μᾶλλον ἰσθυρίαν ἢ χρεῖαν, in Themist. T. III. p. 297. Scholiasta MS. hunc designavit Herodoti locum: *ἰσθυρίαν μᾶλλον ἢ χρεῖαν εἶπεν, ὅτι ἡδύνατο ταῖς τρεῖσιν τὸν Ἄδω περιπλῦσαι, καὶ οὕτως ἰλθῆναι τὸν δι' ὠρεῖας (ὠρεῖαι) τὸν Ἄδω καὶ θάλατταν ἰσθυρίαν πληρῶν· τοῦτο δὲ παρὰ Ἡρόδοτου ἀφίληται· λίγην γὰρ ὅτι διὰ μεγαλοφροσύνης τοῦτο ὁ Πέριξ ἰσθίσειν, οὐ δὲ χρεῖαν*. VALCK.

4. *μηδὲνα πίνειν λαβόντας*] Ita-ne nullo negotio, in tanta navium multitudine? Rei difficultate perpensa Cl. Corn. de Pauw *μηδὲνα πόρον λαχόντας*, nullum transitum nactos, fingeat; cui nihil rescribo. Verba conparate sunt accipienda. Labor erat tot naves per isthmi jugum trahere, multo major fossam tam laxam et altam deprimere. Si Dionysii Siculi milites uno die locum planum, luto cenoque plenum, latitudine stadiorum viginti, egregie stiparunt, et triremes per eum octoginta traxerunt, apud Polyæn. V. 2, 6. quid ab inmani Persarum numero expectari non potuit? Hesychius *διμεῖσαι* explicat hoc ex loco *διασπῆσαι*, *διελκύσαι*: quod Gronovius, præclare in his occupatus, perspexit. Tali in re *διελκύσαι τὰ σκάφη* Diodor. lib. IV. 56. XV. 50. Polybius *διῆσθαι* et *διασπῆσαι* lib. IV. 19. Pertinet huc Suidæ observatio in *Ἰσθμοῖς*, ad quam nonnihil L. Küsterus

offendit in Comici Thesmophor. v. 654. Mox *ἱλασσευμένους* optime Eustath., quemadmodum II. 158. WESS.

4. *τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διμεῖσαι*] Postremum, Hesychio redditum *διελκύσαι*, Gronovius recte Herodoto restituit; cui præter *εἰρῆσαι*, trahere, et *διμεῖσαι*, addibentur verba *ἀνιέρσαι* (τὰς νῆας, p. 545, 8, 16. (IX. 96, 15. et 97, 5.) vulgo *ἀνιέρσαι τὰς ναῦς*) *ἔξιμῆσαι*, *ὑπεξιμῆσαι*, *ἱσχυῖσαι*, *παικίσσαι* et *κακίσσαι*. Res ipsa, cujus hic primum fit mentio, est illa aliunde nota, qua itineris minuendi causa remulco naves per Isthmorum juga transducebant: ut Herod. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διμεῖσαι· τῶν διελκύσσαι, Diodor. T. I. p. 300, 60. διαφίρειν τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμίσιαις τῶν νῶν dixit Thucyd. p. 511, 91. (VIII. 8.) ubi v. 73. legitur *ὑπερνευγόντες τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν*, ut alibi apud eundem plus semel: vid. Duker. ad Thucyd. p. 241. (IV. 8.) Berkel. ad Steph. Byz. p. 8. sed in primis WESS. Obs. lib. I. c. 28. Illud novum, quod Annibalem fecisse narrat Livius XXV. 11. via, quæ in portum per mediam urbem ad mare erat transmissa, plaustris transvectæ sunt naves. VALCK.—Facile adparet, ad τὸν ἰσθμὸν ex consequente *διμεῖσαι* intelligendam δὲ præpositionem. S.

CAP. XXV. 1. *παρισκινιάζοντο δὲ καὶ ὄπλα*] Med. et aliorum *παρισκινιάζοντο* habet exempla lib. II. 96. et 125. similis structuræ, et in Diodor. sæpe, lib. I. 93. (Scilicet illis in locis nomen plurale neutrius generis, præter consuetum morem, cum verbo plurali construitur; quod quidem et frequenter alias apud Nostrum reperitur. At h. l. ὄπλα non est nominativus casus: *παρισκινιάζοντο* (activa notione) scil. Xerxes, παραγῖν, confici jussit.) ὄπλα sunt rudentes, τὰ κατὰ τὴν ναῦν σχοῖνα, Galeno in Hippocrat. de Art. p. 659. et Erotiano doctibus; et βύβλινα, non sirpea, uti

Valla, nec juncea; sed ex byblo sive papyro, quomodo c. 36. et Eustath. Perieg. v. 912. Wss.

7. *πορθμῆτις*] Non repudio *πορθμῆτις* Arch. fortasse (etsi neglectus in linguae Thesauris) unice verum. Nostro *πορθμῆτις*, trajectus, aut proprium inde nomen lib. IV. 12. 45. Callimacho, naulum, Fragm. CX. *Πορθμῆτις* tamen pontones in Diodori XIV. 74. Sicuti *πορθμῆτις* autem, ita nihil præfert *πορθμῆτις* nisi legitimum. Ceterum ἄλλων ἄλλη, uti schedæ, respicit *οἶτον ἀηλιεμίον* c. 23. unde justissimum (lin. 8.) *τὸν δὲ ὦν ἐλάιστον*, cui in tanta Codicum discordia principatum concessi. Relaskii conjectura eodem tendebat. Wss.

CAP. XXVI. 11. καὶ ἰτέρου οὐκ ἰλάσσεται ἢ Μαϊάνδρου] Apposite Cl. Abreschius, οὐκ ἰλάσσεται ἢ Μαϊάνδρου nimirum *πηγάι*. Pausanias (II. 10.) Corinth. p. 135. τὰ δὲ οἶ, pæderoti herbæ, φύλλα ἰλάσσεται ἢ *πηγαῖ*, *μαίξισα* δὲ ἵσται ἢ *πρίνου*. Longe gravius huic inflicto loco vulnus, si olim (lin. 13 seq.) ex Cl. Salmasii conjectura ad Solin. p. 580. seqq. *ὁ δὲ Μαρσύης, ὃς καταβήκωντος ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρῆς τῶν Κελ.* scriptum fuerit. Neque enim notum hic nomen fluvii Catarractæ: Marsyæ præterea fontem ex summo montis cacumine excurrentem magno strepitu aquarum cadere; quæ Curtii initio lib. III. verba. Sic fere Gronovius, Salmasiana utroque pollice premens. Fateor ultro plausibilia videri, de veritate licebit dubitare. Marsyam novit Herodotus lib. V. 118. qui cum Celenis præcipite cursu rueret, a civibus *Καταβήκωντος* justo titulo adpellari potuit: quo utique in negotio novi nihil, nihil insoliti, agnoscente ad Strabon. XII. p. 865. (p. 577. ed. Cas.) magno Viro. De fontibus in ipso foro, ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρῆς, res difficilior. Xenophontem 'Αναβ. I. p. 10. si audimus, scaturiebant illi ὕδα τῇ ἀκροπόλει, sub

arce, propter magni Regis regiam, immo ἐκ τῶν βασιλείων. Non hic obliviscor decreti Salmasiani, τὰ βασιλεία, regiam, in montis vertice collocantis: cuiusmodi nihil suavissimus scriptor, utrumque Xerxis opus, τὰ βασιλεία et ἀκροπόλιν, disertim discernens. Fluxa hinc et vaga ex Curtio *περὶ τῆς ἀκρῆς τῶν Κιλαϊνίων* disputatio. Jam ad fontes Marsyæ regia cum fuerit, absconumne putabitur, forum ibidem aliquod admittere? Sed hinc abeo, magni Salmasii ingenium laudibus ferens. Wss.— Nil opus esse ut I. 12. cum Abreschio *ἰλάσσεται* pro *ἰλάσσεται* corrigatur, recte Schæferus ad Gregor. Dial. Attic. §. 39. observavit, ubi de pleonasmo voculæ ἢ post comparativum agitur. 8.

15. *Μαρσύου ἀσκής*] Xenophonti *ἔρμα*, Æliano Var. XIII. 21. *δορὰ*, ubi Cel. Perizonius omnes reprehendit, qui Vallam secuti Marsyæ pellem utris forma suspensam voluerunt: ἀσκήν ipsam esse pellem. Paria Hutchinson ad Xenophontem 'Αναβ. I. p. 11. Volens utrique eum τοῦ ἀσκού usum largior: Vallam tuebitur Plato Enthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορὰ μὴ εἰς ἀσκήν τελευτήσῃ, *δορὰ* ἡ τοῦ Μαρσύου, ἀλλ' εἰς ἀσκήν: modo ne pellis mihi in utrem, sicuti Marsyæ, desinat, sed in virtutem. Wss.

14. ἐν τῇ καὶ — *Μαρσύου ἀσκής* ἐν τῇ πόλει ἀνακρίματα] Qui vicina docte tractavit, Salmasium in Solin. dum sæpius ista describebat, his miror non fuisse offensum, ἐν τῇ — ἐν τῇ πόλει. Voculis ἐν τῇ omissis, sequentia sic Perizon. interpretatur, etiam Sileni Marsyæ cutis in illa urbe suspensa est, ad Æliani Var. Hist. XIII. 21. Reprehendit ibi vir Celeb. Vallam, cui non sanequam absurde Marsyæ pellis in utrem dicitur formata: corpus quidem etiam hominis figurate vocatur *θύλακος* et ἀσκή, sed quod notum esse scribit Periz. vereor ut probari possit. Sequi-

tur, ut sæpe, Perizonium Hutchins. ad Xenoph. Κυρ. 'Αν. p. 11. Quid vero facient his Platonis in Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δὲρὰ μὴ εἰς ἀσπὸν τελευτήσει, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσίου? Non Athenarum tantum acropolis, sed aliarum etiam urbium arces nonnunquam πόλεις vocantur: et hic nihil impediret, quo minus in τῇ πόλει in hunc sensum acciperemus; nam Sileni pellis in arce fuit suspensa. Xenophonti 'Αναβ. I. p. 146, 6. aula Regis fuisse traditur Celænis ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ Μαρσίου ποταμοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει — ἰσταῦθα λίγεται Ἀπόλλων ἐκδίδου Μαρσίου νικήσας, — καὶ τὸ δῖμα κριμάσαι ἐν τῇ ἀκρῇ, ὅθεν αἱ πηγαί. Sed arceis apud Herod. mentio jam præcæserat; nam non dubito quin pro ἀγορῆς (lin. 13.) recte correxerit Salmas. ἀκρῆς: ut flumen Marsyas magno dicatur aquarum strepitu ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρῆς τῆς Κιλαϊνῶν ἀνατίλλων. Tum scripsisse Nostrum suspicor, ἐν τῇ (scil. ἀκρῇ, in qua arce) καὶ ὁ τοῦ Σιληνίου Μαρσίου ἀσπὸς ἀνακρίματα. Voce ἀκρῆς in ἀγορῆς depravata, nihil mirum si quis adscripserit ad hunc locum, ἐν τῇ πόλει. VALCK.

CAP. XXVII. 1. Πύθος] Stephano in Πυθόπολις et Plutarcho Virt. Mulier. p. 262. Πυθῆς audit, Plinio H. Nat. XXXIII. 10. Pythius Bithynus, non bene: fuit enim Lydus domo, ditissimus quidem, sed pariter miserrimus. Plura Holstenius et Harduinus, et de aurea platano ac vite B. Brisson. Regn. Pers. I. 77. Wess.—Herodotum sequuti Pythium vocant Seneca, Tzetzes, Eustathius, Suidas. (Suid. in Ἀπαρτίαν.) Πυθῆς dicitur in Schol. MSS. ad Aristidem; Πύθης Plutarcho de Virt. Mulier. p. 262, 263. et Polyæno VIII. 42. Non ille tantum ἐξίνασε τὴν βασιλείας σφατὴν πᾶσαν ζυγίαισι μυρίστας: sicut Λυσιδίδης teste Diodoro XI. 56. κατὰ τὴν δαΐδασι τοῦ Πέρσου τὴν δύναμι τῶν Περσῶν ἅσας ἰστιακώς: sed Lydus

etiam Pythius, secundum Nostrum, Xerxis patrem Darium (lin. 8.) ἰδωρήσατο τῇ πλατανίστῃ τῇ χρυσῇ καὶ τῇ ἀμυγίλῃ. De Xerxis loquens expeditione Aristid. in Panathen. p. 223. Εἰ δ', inquit, ἰπποβόησαι σκυῖας, διδρῶν ἦν αὐτῇ χρυσοῦν ἡ σκυῖα. Schol. MS. in Cod. clar. Pet. Burmanni Sec. λίγεται ὅτι πλάτανον ὥχι χρυσοῦν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος εὐσεμιάζουσαν αὐτὸν, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, ἢ περιόσχιν αὐτῇ Πυθῆας, ὁ Λυδός. Neutrum tradit Herod., quem sequitur Tzetzes Chil. I. 925. De aurea vite et platano vid. præter Brisson. Celeberr. Wess. ad Diodor. (XIX. 48.) T. II. p. 354. VALCK.

CAP. XXVIII. 8. ἀργυρίου μὴν δύο χιλιάδας] Lineola vel prætermissa vel loco non suo posita peperit errorem in Edd. Eustathii ad Hom. Iliad. β'. p. 277, 31. (pag. 366. ed. Rom.) Pythius illic habuisse legitur ἀργυρίου μὴν τέσσαρα δύο, χρυσοῦ δὲ στατήρων Δαρικῶν μυριάδας τετρακοσίας ἰσθιδίους ἐπὶ τὰ χιλιάδας: ex Herod. Tzetzes memorat Chil. I. v. 927. δις χίλια μὴν τέσσαρα ἀργύρου ἀνεργάσται: scripserat Eustath. ἀργυρίου μὴν τεσσάρων δύο χιλιάδας. Quæ quidem essent intra μυριάδα, χιλιάδης literis vulgo designabantur infra notatis obliquo ductu: β'. sunt duo: β. δύο χιλιάδης. Ex istis etiam scribendi compendiis plures hic illic remanserunt errores, Stater aureus, sive Δαρικός, valebat ἀργυρῆς δραχμῆς ἑκατοῖ, sex adeoque florenos: vid. I. Perizon. ad Æliani Var. I. 22. et IV. 27. Drachmæ 6000. talentum conficiebant Atticum. Athenis florente republica ducenta talenta pecunia censebatur maxima: ditissimus inter Athenienses Callias διακοσίαι τετράκων ἑκατὼν ἰσθιδίους, teste Lysia Or. XIX. p. 349. (p. 649 seq. ed. Reisk.) Pythius Herodoti talenta habuit argenti duo millia; nummorum aureorum immensam summam. Tantum auri fecerat ex

aurifodinis; et metalla tanto studio colli-
voluit a servis, ut agrorum necessaria
cultura negligeretur, testibus Plutarcho
et Polyæno; prudentia tamen uxoris
auri cupidissimum ab ista jam ante re-
traxerat insania, quam evenirent hic
Herodoto narrata; ut adeo Xerxi dicere
potuerit, (lin. 11.) αὐτῷ δὲ μὴ ἀπὸ ἀν-
δραπέδων τε καὶ γυναικῶν ἀρκίον ἔσσι βίος;
quæ verba sic scripta recuperabit ex
Codicibus. vid. Dissert. Herodot. clar.
Wess. p. 87. VALCK.

11. ἀπὸ — γυναικῶν ἀρκίον ἔσσι βίος]
Laurentii atque ex agricolis ansam Por-
to aliisque dedit γυναικῶν refingendi.
Suidæ Γυνῶς, ἡ γυνή, si γυνῶς
foret, vulgato aptius congrueret; modo
ex ἀνδραπέδων numero eximi, quod ut
fiat metuo, possent illi agricolæ et glo-
bæ adscripti. Præstat ducibus MSS.
uti, et γυναικῶν, utpote pristini scriptu-
ræ propius, amplecti. Γυνῶς sive γυν-
αῖς, Hesychio χωρεῖα, κτήνους, sive fun-
di; pariterque Harpocrati ac Suidæ:
ex his et mancipiis Pythio ἀρκίον βίος,
victus uber: hoc enim accessorium sche-
dæ postulant, depositumque antea fuit
lib. I. 31. Wess. — Placuit diminuti-
vum γυναικῶν, in quod plerique codd.
consentiunt. S.

CAP. XXIX. 12. ἀπαρτίλογον] Est
ἀπαρτίμενος καὶ πλήρης ἀριθμῶς, sive λό-
γος; hinc enotarunt Grammatici: vid.
clar. Jo. noster Alberti ad Hesych. in
voce. Sequentia, (1. 13.) κίετρησέ τε
ἀνὲς τῶντε ἀνὲς ἐκτίσασθαι, reddi debe-
bant, et solus possideto, quæ tutemet
tibi parasti. Notam verbi κτίσθαι vim
exemplis adfirmarunt G. Raphel. ad
Lucæ Ev. xii. 12. et I. I. Wetsten.
ad Matth. x. 9. Euripidia ex Inone
fragm. apud Stobæum p. 511. sic com-
mode restitui poterit: Κίετρησέ δ' ἐβῶς
ἄν' ἔχρης ἄνισι ψόγιον, καὶ σμικρὰ σάζον.
(τοῦδικοι σίβειν πρίναι.) Μηδ' ὡς κακὴς
αἰνυλῆρος, εὖ πράξας ποτὶ, Ζητῶν τὰ

σλίον' ὅνα πάντ' ἀπαλίεργς. Versu se-
cundo pro vulgatis, τοῦμυχ' δ' σίβειν
πρ. Grotius posuerat ὅστιν' ἐνσιβῶ πρ.
VALCK.

CAP. XXX. 4. ἡ Κολοσσῆς, πόλις
μεγάλη] Xenoph. Ἀναβ. I. p. 10. εἰς
Κολοσσῆς (Κολοσσῆς) πόλιν εἰκουμένην, ἐν-
δαίμονα καὶ μεγάλην. Male ergo Codd.
nonnulli μεγάλης titulum urbi negant.
Icyout, (lin. 4.) in terræ voraginem
semet mergentem et emergentem ite-
rum, describit Strabo XII. p. 867. 2.
(p. 578. c. ed. Cas.) Wess.

[9. ἡ Κώδρακα πόλις] Eadem vide-
tur urbem dicere quæ Κούδρακα apud
Strabonem lib. XII. p. 578. c. et XIV.
663. c. S.]

CAP. XXXI. 5. παρὰ Καλλάτῃος]
Non debuerat Cl. Galeus, ex vitioso
Arch. Καλλάτῃος, reformare Καλλαστίος
urbem longissime in Thraciæ fines re-
motam. Stephani Καλάτῃος, πόλις Λι-
βύης, Ἡρόδοτος ἰβέρην, hinc descendit;
sed pravatum, et Nostri præscripto, quod
Ortelius perspexit, sanandum. Δημοικ-
γὼς, mellificantes, attigit etiam lib. IV.
194. Wess.

7. ἰδρὲ πλατάνου, τὴν πάλαιος εἶναι,
etc.] Velut ἱερῶς, secundum Ælian.
Var. II. 14. Χερξες ἔχοντες αὐτῆς πό-
μον πολυτελεῖ, στρογγύς καὶ ψιλλοῖς τι-
μῶν τοῦς κλάδους, καὶ μελιδωτὴν αὐτῇ
κατίλωσι, ὡς περὶ ἱερῶν φύλλα καὶ
φρούρα; ubi notant Scheffer. et Kühn.
Platanum dicitur Herodoti Xerxes (lin.
8.) μελιδωτῇ ἀθανάτῃ ἀνδρὶ ἰσχυρότατος.
Ex Brissonio præsertim de Regn. Pers.
I. p. 165. (conf. notata ad Diodor. I.
p. 409. et ad Hesych. in Ἀθανάτῃ:) no-
tissima quidem illa cohors decem milli-
um lectorum equitum; quos immortales,
ἀθανάτους, cur vocaverint Persæ ratio-
nem pandit Herod. VII. 83. Sed ob
eam ipsam rationem miror, unum ex
istis, quem huic arbori servandæ custo-
dem constituit Xerxes, hic ab Herodoto

dici *ἀθάνατον ἄνδρα*. Scripserat-ne fortasse *μελιδωνῶ τῶν ἀθανάτων ἀνδρὶ ἐπιτρέψαι*? sic custodiendam demandasset uni ex Immortalium cohorte: unus ex istis vereor ut usquam Græcis dicatur *ἀθάνατος*. Themistio dicitur *εἰς ἀθανάτους ἀριθμὸς ἀπεριθησκότων στρατιωτῶν*, II. p. 36. c. Juxta Pausan. VI. p. 464. Polydamas in Perside *κατὰ πρόκλησιν Περσῶν ἄνδρας τῶν καλουμένων ἀθανάτων ἀριθμὸν τρεῖς, ἀθροῦς οἱ μονομαχήσαντας ἀπίστανται*: non utique scripsisset Pausanias Polydamanta Περσῶν τρεῖς ἀθανάτους ἄνδρας ἀποκτείναι. VALCK.—*Ἀθάνατον ἄνδρα* hic dicere videtur, cui etiam nunc vivo successor est designatus, qui in mortui aut ab officio discedentis locum illico succedat: ita ut dici hactenus possit, numquam intermori qui officio, de quo agitur, fungatur. S.

8. *δορησάμενος κόσμον χρυσεῖον*] Nimium Tzetze ad Lycophron. p. 142. καὶ Ἡρόδοτον ἐχρυσάσιν αὐτὴν διὰ τὸ πᾶλλος, decepti aurea platano c. 27. Idem Jo. Chrysostomi peccatum Homil. VII. in Ep. ad Colossens. p. 377. n. ubi felix memoria Montfauconium destituit. Cautior et copiosior Ælian. Var. II. 14. *Μελιδωνὸν ἀθάνατον* platani explicabit Noster c. 83. inferius. Wess.—Vide proxime ante notata. S.

CAP. XXXII. 4. Pro *ἐπὶ γῆς αἴττειν* corrigat Bothius *ἐπὶ τὴν αἴττειν*, scil. γῆς τε καὶ ὕδατος, quæ paulo ante memorantur. S.

6. *οὐκ ἐπιμψαν Δαρείω*] Adscisci poterit *ἴδωσαν*: alterutrum sane ex glossa est. *Δεῖναι* et *ἐπιμψιν* hoc in genere variantur. Confer lib. IV. 127. et 131. (Vide Var. Lect. ed. S.) Cur autem Xerxes nullos Athenas et Spartam ad petendam aquam et terram ablegaverit, docetur c. 133. Wess.

CAP. XXXIII. 3. *Μαδύτου*] Absurde Valla atque Arch. Ἀβύδου. Madytus et Sestus, Chersonesi urbes, recte

junguntur: immo vero hinc Madyti ad Hellespontum positio, quæ Cl. Cellario Geogr. Ant. lib. II. 15. p. 1311. quodammodo incertior, adparet, atque ex lib. IX. 119. Verius in eodem Valla cum Arch. et Vind. *ἀπὲρ τριμῆρα*, (lin. 4.) ora salebrosa. Memini *ἄκρας λιπτὰς τῆς ἡπείρου* lib. VIII. 107.; neque infatigabor adeo, *παχίην* dici quoque posse. At tractui isti sollemne id cognomen ex Tzetze ad Lycophron. pag. 141. *γιφυροῦν, ἐπιμύθησαν τὸν Ἑλλήσαντον περὶ τριμῆραν ἀπὲρ λιγυμένην, μεταξὺ Σηστοῦ καὶ Μαδύτου*, non Ἀβύδου, ut vulgo. Wess.

7. *ζῶντα πρὸς σαινίδα προσιπασσάμενον*] Infra IX. 119. *Ἀρταγκτὸν σαινίδα προσπασσαλιεύσαντι ἀνιερύμασαν*: id est *πρὸς σαινίδα πασσαλιεύσαντι*. Nostro loco *πρὸς σαινίδα διαπασσάμενον* legisse videtur Eustath. ad Od. χ'. p. 780, 28., ubi ex Lexico veteri Σανίς esse dicitur, *ἐν ᾗ τοὺς κακουργοὺς ἴδουσιν*. Hesych. Σανίς—*τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ*: spectant ista locum Aristoph. Theam. v. 937. In ejusdem Pluto legitur v. 944. *πρὸς τὸ μέγαπικρον*—*Ὡσπερ κοτίνην προσπατταλιεύω τευτωῖ*: ad frontem, (calceos) tanquam ad oleastrum, clavis affigam huic: Berglerus. Hegesippus in Adelpis apud Athen. VII. p. 290. E. *πρὸς τὴν Σύραν, Ἐσθῆτις ἑχαπῆς προσπασσαταλιεύσεις, Ἀφῶνες ἄχρεις εἰν*, etc. Ejecta voce Ἀφῶνες, ex interpretamento voci ἑχαπῆς olim adjecta, scribendum: Ἀχρεῖς γ' εἰν αὐτὸν, etc. sic suus versui constabit modulus. Herodoti Artayctes, præter cetera flagitia, in Protesilai templo, (lin. 9.) *ἀθίμωτα ἔδισκε*. (In τῷ ἀδύτῳ quippe *γωνιαῖς* *μισγόμενοι*, IX. c. 115.) Vocem istis olim interjectam *ἔργω* recte Gronov. omisit: *ἀθίμωτα* mutari non debuit: VIII. cap. 143., *μηδὲ ἀθίμωτα ἔρδιν παραίσι*: ubi ex Arch. enotatum, *ἀθίμωτα ῥίζιν*. Ad istam normam alibi scripsit *ἡχάριστα παθήματα*,

et δῆλον συνίσταται ἀχαριστῶνται: hoc enim ex MSS. præbet Galeus in p. 431, 37. (VII. 156, 18.) VALCK.

9. ἀδίκηματα ἱερῶν] Sive ἱερα addas, seu demas, parum referet. Ἀδίκηματα ἱερα ἱερῶν Lucian. Des Syr. c. 12., ἀδίκηματα ἱερα μηδερῶν Manetho II. 301. Noster lib. VIII. 143. μὲν — ἀδίκηματα ἱερῶν παρῶν. In præcedentibus (lin. 8.) ἀγὲρ συνίδη διασφαλισμένον ex Pass. et Eustath. adsumi poterat. Vide lib. IX. 119. Wess.

CAP. XXXIV. [2. εὖν μὲν λιναλλῶν, etc.] Τὸν μὲν — εὖν δ' ἱερίην, scil. γύφου, nomen in verbo ἱερίου latens. Cæterum conf. c. 25, 2 seq. 8.]

CAP. XXXV. 1. εὖν Ἑλλήνωντος ἐπὶ λίσσιν περιποιῶν. ἰσχυρίζου μάστιγι πλῆγας] Persæ institutum et mens Scriptoris in præputio; structura implacitor. Gronovius ἰσχυρίζου legimus videtur, opinione haud probabili: (at nihil ad h. l. notavit Gronov. in versione autem cum Valla posuit infligi, quod et ipse Wess. recte tenuit:) tolerabilius ἰσχυρίζου Corn. de Pauw, cui, si per Codd. starey, accedere possem. Alii majora audent. Vulgata si sanitas constat, dicendum est, ἰσχυρίζου et ἀσχυρίζου eundem præstare usum. Plato Hipp. Major. p. 292. A. ἀν' ἐχθρῶ βακτηρίῳ ἔχον, ἀν' ἡμῶν ἐχθρῶ φύγας αὐτὸν, οὐ μάλ' αὐτῷ ἰσχυρίζου (netempere αὐτῷ) περιποιῶνται. Sophocles (Ed. Tyr. v. 819. διπλοῖς κίστερσι μὲν παδίζου. In quibus diversior ordo et junctura quidem, hic accommodanda verbo, sub dictione latent, μαστιγῶνται εὖν Ἑλλήνωντος, uti c. 54. et VIII. 109. Atque eum in medium Abreschius. Conmode, hæc dum meditator, in mentera redit Homericam. Iliad. E'. 748. "Ἦν δὲ μάστιγι τοῦτο ἰσχυρίζου. ἔξ' ἱερῶν, quo utantur volentes. Wess. — Suo sic more scripsit Herod. pro ἱε] εὖν Ἑλλήνωντος ἀδίκημα περιποιῶν ἰσχυρίζου μάστιγι πλῆγας. Hæc

opinor ratione collocata vir doctus non censuisset tentanda. Insanum utrumque facinus, quo fertur iratus Xerxes in mare sævisse flagellis et compedes demisisse, quod Herodotum sequuti plurimi commemorant, Brissonio partim citati de Regn. Pers. lib. III. pag. 420., illud equidem a Græcis confictum suspicor cum Th. Stanleio ad Æschyli Pers. v. 752., cujus locum adhibuit ill. Ez. Spanhem. ad Julian. p. 195. De mari pontibus strato Æschylus est intelligendus, ut ejus ætate fabula nondum vulgo fuisse videatur recepta: de filio Darius apud Æschyl. "Οὐτος Ἑλλήνωντος ἱερὸν, δούλον δέ, διαμύμων ἡλῆσται σχίσιν — καί, πῶναις σφρηλάταις Περσῶν, πολλὰν κίλιον ἦναι πολλὰ σφατῶν. Ira regis ob pontem vi tempestatis disjectum, atque isthac Æschyli Athenis decantata, facilem fabulæ fingendæ ingeniis Atticis præbuerunt ansam: vid. Diogenis Laërt. Proem. §. 9. Istius ævi Persica monumenta si ad nos usque pervenissent, forsan intelligeremus (quod, altera tantum audita parte, et quid nostra ætate eveniat cogitantibus nobis certe licet suspicari) mendaces multa de Persis falsa nobis Græcos tradidisse, suasque semper res amplificasse. Dion Chrys. Or. XI. pag. 191. D. Ἀνδρῶν, inquit, ἦκουσα Μήδου λίγοντος, οἳ οὐδὲν ἱστοροῦσιν εἰ Πέρσαι εὖν παρὰ τοῖς Ἑλλήνοι. x. c. l. VALCK. — Cæterum conf. cap. 54 sub fin. et VIII. 109, 17. S.

3. ἦν δὲ ἦκουσα ὡς καὶ σιγῆς] Quod Noster auditione tantum accepisse se testatur; sanequam absurdissimum, illud vix aliis commemoratur. De Xerxe Juvenal. Sat. X. 182. Ipsum compedibus qui vinxerat Ennosigæum: Mitius id sane, quod non et stigmatibus dignum Credidit: ubi Herodotea dedit Grangæus ut vulgantur; in quibus σιγῆς ex Med. bene scripsit Gronov.,

quod ex Arch. etiam obtulerat Galeus, pro *μαστιγίας*: sed nec qui flagellis caderent *μαστιγίαι*, verum dici potuerunt *μαστιγαι*, quod ex Alex. Cod. recipiendum in lib. IV. Maocab. ix. 11. Lexicographis aequè ignotum ac Herodoteum *Στιγίαι*. VALCK. — Præclare *στιγίας* ex MSS. Galeus et Gronovius. Conf. Juvenal. Sat. X. 182. ac Plutarch. de Ira p. 455. D. WESS.

6. Ὡ πικρὸν ὕδωρ, διασόντης, etc.] Media καὶ ἀλμυρὸν, ut supervacua, schedis desiderantibus, exterminavi. Migrarant in hanc viciniam ex proxime sequente καὶ ἀλμυρῷ ποταμῷ aut Homereo *ἱσιπλοῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ*, Odyss. i. 227. similibusve. WESS. — Quæ in mare dicta voluit a flagellantibus Herodoti Xerxes, illa supra modum admiratur Hermogenes pag. 403. Σχεδὸν δὲ ὅλου τοῦ λόγου ἡδονὴς ἐργαζόμενος ἐν τοῖς ὡς τὸν Ἑλλησποντον ὑπὸ Πιζέου τραχύνει, ὑπερβάλλεται τῇ ἡδονῇ καὶ τῇ γλυνύτητι: tum, descriptis Herodoteis, Ἐνταῦθα, αἰτ' ἀπὸ τοῦ ὕδατος, ὡς αἰσθησὶν τινα ἔχει καὶ τραχύνει, διαλιγνύμενος τοῦτος τὸν Πιζέον, ὑπερβάλλει ἡδονῇ. Prostant illio Herodotea ut in Editis: postrema tamen rectius hoc modo scripta: καὶ δὲ κατὰ λίαν ἄρα οὐδὲν ἀνδράσων θύει, ὡς ἰόντι δολιχῇ τι καὶ ἀλμυρῷ ποταμῷ: in his lectio firmatur Med. et καὶ recte omittitur. VALCK.

CAP. XXXVI. 2. τὰς δὲ ἄλλαι ἀρχιτεκτονίαις ἐξίσχυσε] Quando nihil adest, quo τὰς commodè possit referri, voculam cum Reiskio suspicor excidisse: fortasse scribi poterit: τὰς δὲ (ἀπὸ τὰς) ἄλλαι ἀρχιτεκτονίαις ἐξίσχυσαν. Erat enim cap. 33. ἀπὸ τῆς ἀρχιτεκτονίαις ἐξίσχυσε κατὰ τὸν ἄνθρωπον: et cap. 34., ἐστὶν ἡ ἀρχιτεκτονία ἐξ ἁβύδου ἰσχυρῶς, μιν ἰσχυρῶς τοῖς πρὸς αὐτὸν. Hinc vocem *γυφύρας* plerique cum Valla forte censuerunt subaudiendam. VALCK. — Superius cap. 34. 2. ad τὴν μίαν et

τὴν δὲ ἰσχυρῶς, ex præcedente verbo *ἰσχυρῶς* in promptu erat nomen substantivum *γυφύρας* intelligere. At hoc loco alia ratio est. Quamvis dictionem *ζυγνύειν γυφύρας* frequenter Herodotus, ut IV. 85, 2. 88, 12. 97, 11, 12. 118, 4. etc. non idcirco ad τὰς omitti nomen *γυφύρας* commodè admodum potuerat. Quo magis speciosa erat Reiskii sententia, intercidisse vocab. *ίας*, ἀπὸ τὰς aut *γυφύρας*. Verum tamen, quemadmodum paullo ante, ubi τῇ ζυφύρας dixit Herodotus, quilibet lector τῇ ζυφύρας τὸν γυφύρας intelligebat, sic et hic fortasse haud ita magno incommodo prætermitti nomen *γυφύρας* potuit, utpote legentium animis præsens, et a quolibet ultro subaudiendum. Aliam expediendi hujus loci rationem Dav. Schulz Vir clar. in Animadverss. ad Herodoti Hist. Beller. Pers. iniit. Primora hujus capituli verba, οἱ μὲν ταῦτα ἱποίον, ad ipsa illa quæ initio cap. 34. leguntur et ad priorum pontium architectos referens, interpretatur Illos pontes isti fecerunt, hos alii architecti; adjecta hac observatione: "Facilis esset mutatio τοῦ ταῦτα in ταύτας, at non necessaria; neutrum in talibus usitatissimum pro ceteris generibus. Τὰς δὲ (*γυφύρας*, nam de "duplici ponte sermo) tamen respondet "huic ταῦτα." — Sic ille; cui Valla præverat, eundem locum ita reddens: Et illos quidem pontes fecerunt ii quibus hæc ingrata merces proposita erat: at alii architecti, qui alios fecerunt, hoc modo junxerunt. Latina Gronovii, quæ Wess. etiam tenuit; obscuriora sunt, Græcis nimis anxie insistentia: Et quidem ista fecerunt ii quibus hic ingratus honor propositus erat. At alii architecti illos junxerunt. Equidem eum Larchero, οἱ μὲν ταῦτα ἱποίον, etc. de his accepi quorum munus fuit exsequi seve Regis mandata conf. c. 39, 15 seqq. S.

3. Περὶ τῶν καὶ τῶν, etc.] Quae sequuntur, non intellecta, descripserunt Brisson. de Regn. Pers. III. p. 434., et Stanlei. in *Asch. Pers.* v. 71. Latine vertit atque explicuit Dion. Petav. ad Themist. pag. 451 seq., partim attigerunt Casaub. alique: supersunt et in his nonnulla lucis indiga. VALCK.— Mihi quoque in pontium descriptione, quae proximo subicitur, multa obscura esse profiteor: quibus quum nihil certae lucis valeam adfunderere, ancipiti disputatione non multum detrahebo Lectores, satis habens aliorum maxime super hoc loco sententias Virorum doctorum referre. S.

5. ὅτι δὲ τὰς ἰσίων τιναίον. καὶ τῶν.] Magna Codicibus gratia harum restitutionis vocum: erat enim ἀναπύον, minimeque consequens narratio. Duo pinguntur pontes, quorum alteri, Euxino Ponto obverso, cccx. naves substratae; alteri, qui Aegaeum mare spectabat, cccxv. Quae postrema si deficient, luxa et manca oratio. Vidit defectum atque ex Vallae Latinis prudenter sensit Cl. Pavius; animadvertit eundem Cl. D. Petavius ad Themistii Or. X. p. 451., in instauratione nimis: sic namque, ὅτι δὲ τὰς πρὸς τοῦ Αἰγαίου ἡπείρου καὶ ἑρμαυρίας, vel uno verbo ἑρμαυρίας: neque enim rationem esse cur tanto plures in altero ponte fuerint. Speciose profecto; quam tamen speciem schedae respirunt, pontiumque ordo et series navium: namque prioris pontis naves stabant transversae, hinc plures: posterioris directae et propterea pauciores. Pet. Bertijs de Aggerib. et Pontib. cap. 3. idem Xerxis opus adgressus fuit, sed levi brachio. Wess.

7. ὅτι ἀναπύον τὰς ἰσίων] Videlicet ἰσίων. Valla dederat, ut stabiliret funes armamentorum, rectius veriusque contentionem ac firmitatem rudentium. Fractus enim propellebat naves istas, quae

impulsa funium contentionem augebant. Ἀναπύον proprie est inhibere, ac navem reprimere: hinc μεταληπτικῶς Valla interpretatur stabilire, quod Petavius et Pavius perspexerunt. Statim (lin. 8.) ἀγκύρας παρῆσαν, indole sermonis postulante, reposui; mutato, quod tolerari potuisse miror, παρῆσαν. Scripsissem quoque (lin. 8.) τῆς μὲν πρὸς τοῦ Πόντου cum Petavio, eo quod subinde sequitur τῆς δὲ ἰσίων: ex utroque enim ponte anchoras demiserunt. Sed MSS. aliter. Gronovii Latina reliqui, etsi pro mea opinione minime bona. Wess.

[3—10. Gronovii versio haec erat: Quinquaginta remorum naves triremesque trecentas sexaginta Euxinum versus Pontum composuere: item ab altero latere trecentas quatuordecim, Ponto quidem transversas, Hellesponto autem secundum fluxum, ut laxa esset fluitatio intentionis armamentorum. Quibus compositis, praegrandes ancoras demiserunt, partim ab latere contra Pontum, ventorum caussa qui intrinsicus expirant: etc. Reiskius ad hunc locum nihil adnotavit, nisi quod pro ἀναπύον lin. 7. ἀναπύοντι maluerit. “ἀναπύον” si ferretur, inquit, debet referri ad “γίφουρα ἰσίων.” Larcheri Gallica versio a Latina Gronovii nihil fere discedit: “Ils attachèrent ensemble cccx. vaisseaux de cinquante rames, et des triremes; et de l’autre côté cccxv. Les premiers présentoient le flanc au Pont-Euxin; et les autres, du côté de l’Héléspon, répondoient au courant de l’eau, afin de tenir les cordages encore plus tendus.” etc. Tum vero in Notis, primum, miratur idem doctus Interpres, quo pacto Wesselingius in altero ponte idcirco plures fuisse naves dixerit, quoniam transversae steterint. Sic enim multo paucioribus fuisse opus: statuentium potius, eo loci latiori spatio patuis-

se fretum, eoque longiore opus fuisse ponte. Deinde, postquam de obscuritate conquestus est, quæ *Rennelli*, illustris Viri, interpretationem hujus loci (in *Geographical System of Herodotus*, p. 31.) premit, proponit conjecturam, cui quidem ipse non magnopere confidit: constructos fortasse hos pontes esse ea anni tempestate, qua constanter a meridie flabant venti; inde necesse quidem fuisse, ut naves ab illa parte secundum aquæ cursum starent, istas autem ab altera parte, quæ Pontum spectabant, transversas locari potuisse. Quod si nostra de conjectura statuas, non Πόντου, sed πόνου h. l. scripsisse Herodotum; (conf. infra, lin. 20.) duo ista, quæ memorat, *ἱπποκρίας* stetisse naves, et stetisse Ἑλλησπόντου κατὰ ῥόν, non ita fuerint intelligenda, ut prius ad unum ex pontibus, posterius ad alterum spectet; sed utrumque ad utrumque pontem pertinebit. Utriusque pontis naves ita locatæ erant, ut respectu tractus (respectu linæ rectæ ab una ora ad alteram ductæ) transversæ starent; sed rectæ, secundum aquæ in Hellesponto cursum. Superest, ut, quæ ad eundem difficiliorem Nostri locum a *Schulzio*, Viro docto, adnotata sunt, his subjiciam. S.]

4—7. ὑπὸ μὲν τῇ, etc.] Sub alterum pontem, Ponto Euxino obversum, trecentas et sexaginta, scil. *εὐνήτας*: sub alterum, qui Ægæum mare spectabat, trecentas et quatuordecim. Sequentia videmus ab aliis minus recte explicata, quorum omiti possunt interpretationes, his positis. Τοῦ μὲν Πόντου—κατὰ ῥόν, est quasi *παραπλήκη*, quæ directionem navium junctarum signare debet. Erant autem collocatæ, non tanquam transmittentes Hellespontum, sed tanquam invehentes, rectæ, secundum fluxum Hellespontii, i. e. τοῦ Ἑλλησπόντου κατὰ ῥόν, et τοῦ Πόντου ἱπποκρίας, (ἱπ-

πόριαι puto scribere voluerat Vir doctus.) quoad Pontum transversæ sive obliquæ. Ἰνα ἀνακαχθῶν cet. non referas ad hanc parenthesin, sed ad superiora ὑπὸ μὲν τῇ, etc. ut stabiliret, fulciret funes (τῶν εὐνῶν) armamentorum pontium, quæ inniterentur navibus sive ipsis fluctibus; nam paulum refert, ῥόν subintellegeris post ἀνακαχθῶν, an εὐνῶν, opus istud junctarum navium. In condendis prioribus pontibus quum nihil simile factum esset, facile est intelligere, cur tam celeriter a fluctibus destructum sit opus. Nam per Hellespontum tantum quo tandem pacto funes tanto perire intendi potuissent, ne in medio saltem demissæ aquam attingerent? *DAV. SCHULZ.*—At hoc ipsam mirum quodammodo poterat videri, quod in iterata etiam pontium horum constructione funibus ab una ora in alteram tensis imponere transversas trabes, quæ transitum præbebant, maluerint, quam validis tignis ab unaquaque nave in proximam aut proximas porrectis, apteque inter se connexis firmatisque. Nempe amplius tribuerunt robustorum rudentium firmitati, qui simul ad cedendam, quod opus foret, impetui fluminis aptiores, quam tigna essent.—Hæc cum superioribus, ad istorum pontium structuram pertinentibus, ita a me perscripta, jamque prelo erant commissa; quum, cuncta denuo relegens, intellexissem mihi visum sum, nihil opus fuisse conjectura illa, qua pro τοῦ μὲν Πόντου ἱπποκρίας, lin. 6. τοῦ μὲν πόνου ἱππ. legendum suspicatus eram. Eodem enim res redit. Hellespontus veluti fluvius consideratur, cujus cursus cum australi ora Ponti Euxini angulum fere rectum format. Igitur, quæ naves secundum Hellespontii cursum rectæ stabant, eadem commode dici potuerunt respectu Ponti obliquæ sive e transverso locatæ fuisse: neque illæ, ut *Larcherus* fingebat, latera ob-

versa Ponto habebant, sed promæ earumdem Pontum spectabant. S.

10. τῆς δὲ ἰτίρης] Fuit quum scribere vellem τὰς δὲ ἰτίρης: nam minus placebat Wesselingii mutatio præcedentis τὰς μὲν in τῆς μὲν. Nunc intelligo, vulgaram lectionem negligentis cuidam Scriptoris tribuendam esse, atque retinendam; aut, si qua corrigere volueris, ponendum esse τὰς δὲ τῆς ἰτίρης: articulus enim ante ἰτίρης abesse nequit. Τῆς δὲ si nobiscum admittas, τὰς δὲ tamen quasi subintelliges, quod respondeat priori τὰς μὲν. De utroque ponte, unde anchoræ mittebantur, sermonem esse vides. DAV. SCHULZ.

11. δίκπλοις δὲ ὑπόφανουσιν, etc.] Petavii his pontibus impensa opera latuit (Gronovio) Cel. viro: hinc illa ejus notatio. Probat ipse separationem ὑπὸ φαῦσιν, sub lumen: tentat deinde ὑπὸ φλόσιν, uti videre est. Jungo ego, Aldi et scriptorum ductum sequens. Τρόφονος fenestræ, lucem admittentis, notionem habet apud Interpretes Ezech. c. xli. 16. Hinc pro hiatu et patente transitu; par διαυγίας ratio, quæ ab lucis transitu, spiraculum et foramen, quo fumus ex casis evolvitur, in Diodori XVII. 82., et διαυγίου, in vasculorum aperturis et spiraminibus apud Heronem Spirit. p. 163. Itaque δίκπλοις ὑπόφανουσιν, transitus idem; ἀραιώμα Luciano Ver. Hist. II. 2., sive interceptum spatium et vacuum, per quod ὑποφαίνεται, adparetque lux, ut Petavius. Reiskio, ὑπόφανουσιν probanti, δίκπλοις adjectivi loco est. Mox (lin. 12.) Petavius scite, καὶ τριήρων τριχοῦ: namque series ipsæ tam πινετηνοντίρους quam τριήρας habebant, et utrasque proinde interruptas esse oportuit. Wess.—Non ego δίκπλοις pro adjectivo nomine accipiam, sed pro substantivo, per adpositionem, quam Grammatici vocant, alteri junctum: fenestram, aperturam reli-

querunt, quæ esset δίκπλοις, id est, quæ inserviret δίκπλοις, quæ minoribus navigiis transitum præberet. Inter καὶ et τριχοῦ (lin. 12.) in promptu erat suspicio intercidiisse nomen τριήρων: (conf. Var. Lect. ed. S.) nec tamen illo adjecto opus utique fuisse intelligo, et e contextu rejectum istud adsumentum velim. Alternis junctæ erant triremes et naves longæ sive penteconteri: tribus in locis inter duas triremes aberat penteconterus; et spatium, qua transirent minora navigia, vacuum relictum erat. Particula καὶ ante τριχοῦ similem quamdam vim habere potest, qualem passim alibi observavimus: scil. ut significet, non uno in loco, sed pluribus, et quidem tribus in locis. conf. Var. Lect. (ed. S.) I. 99, 7. S.

15. στριβλαῦντας ὄνους ξυλίνους] Egregia huic loco medela ex Med. et aliis. ὄνους sunt axes; ὄνους axiculi, sucule, sive machinæ tractorii generis. Galenus Gloss. Hippocrat. Ὀνύσθαι, ἥρουν δὲ ὄνους ἐπιστρεφῆς τίειν. ὄνους γὰρ καὶ ὄνους, οἱ ἄξονες: et pluribus ad Hippocrat. de Fractur. p. 551. Adde Eustachium in Erotianum, p. 82. (pag. 275. ed. Franz.) et Gronovium. Wess.

17. παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ] Sic debuit. Nimium Petavii ὦν παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ, et Reiskii ἡ αὐτῇ. Wess.—Immo recte Reiskius. Conf. Var. Lect. (ed. S.) S.

19. τοῦ τάλαντος] Τῶν τάλαντος Editor Genev. inprudenter: transitus in distributivis numeri est. Unde vero Tzetzes acceperit τριτάλαντος τῇ βάρι, Chil. I. v. 599. ipse dixerit. Wess.

[21. κατύπειθε τῶν ὀπλων τοῦ τόνου] Series naturalis verborum, κατύπειθε τοῦ τόνου τῶν ὀπλων: id est, κατύπειθε τῶν ὀπλων ἐνταμίειν. Quod sequitur (lin. 22.) αὐτὸς ἐπιζύγων, obscure Valla reddidit, rursus desuper innexerunt: Gronov. tum ibi rursus superjunxerunt, quod tenuit Wess. Planius Larcher,

sed dubito an ex mente Scriptoris, "on posa dessus des planches bien jointes les unes avec les autres." S.]

24. *κατατάξαντες δὲ καὶ τὴν γῆν*] Hesychius *Κατατάξαντες, ἀτάξαντες, εἰς τοῦ- πινω ἀναχωρήσαντες*: forte, quæ Abreschii suspicio, *τάξαντες, εἰς τοῦ- πινω ἀναχω- ρήσαντες*, ut conplanandi significationem, quæ hujus est loci, et τοῦ *κατατάγειν* junxerit. H. Stephanus Thes. T. IV. pag. 1157. horum inmemor, *κατατάγειν* Conporto. Affertur enim *κατατάξαντες γῆν* pro *Conportantes* injicientesque ter- ram. Est ex *κατατάσσω*. In Josepho Bell. Jud. I. 21, 7. *τάγμα*, terra sti- pata: *πύργος ναυτός*, ibid. V. 4, 3. solida et bene compacta, sive *πυργμίος*, quo- modo MSS. Antiq. XV. 9, 6. verissime. Porro *φραγμὸν*, septem hinc atque hinc prætensam, Tzetzes *χυερωνοῦς καὶ κλισμακτα*, Arrianus *Ἀναβ. V. 7. κλί- μακας*, ubi excellenter Gronovius, ad- pellant. *ῥαπερῶντα* non muto, rarum quidem tali usu, sed proprio et vetere. Wess.—*παριέρισαν ἴθιν καὶ ἴθιν*, secun- dum utrumque latus *duxerunt* septum. De verbo *ειρύσαι* vide Wess. ad VII. 24, 4. S.

CAP. XXXVII. [2. εἴ τι χυτῶν] Huc spectare videtur glossa apud Suidam: *Χυτὸν χῶμα*: et apud Hesych. *Χυτὸν χυστὸν, καὶ τὸ χῶμα*. Altera pars scholii, quod est apud utrumque, pertinet ad II. 69, 6. Quod *χυτὸν* (non *χυτὸς* aut *χυτῶν*) scribitur apud hos Lexicographos, id fortasse ex vetus- tioris cujuspiam Grammatici observa- tione ductum, quæ hujusmodi fuerit: *Χυτὸν λίγυι Ἡρόδοτος τὸ χυστὸν καὶ τὸ χῶμα*. S.]

8. *οὗτ' ἐπιειφίλων ἰόντων*] Aristoteles Problem. XXIV. Sect. 17. juvat Co- dicum scripturam, rogicans, *Διὰ τί τῆς αἰθρίας μᾶλλον ψύχος γίνεσθαι, ἢ ἐπιειφί- λων ὄντων*. Per autem mira solis hæc obscurati descriptio; talis profecto, ut

veram eclipsis causam aut exploratam non habuerit Herodotus, aut tragice circumscripserit. Quid enim ὁ *ἥλιος* *ἐκλείπων τὴν ἐν τοῦ οὐρανοῦ θέαν*? Sed verum hunc solis fuisse defectum ne- gant plerique sideralis scientiæ profes- sores, Seth. Calvisius Chronol. Ann. 3470., D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 25. H. Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 47. Wess.

9. *ἀντὶ ἡμέρας τε νύξ ἐγίνετο*] Supra, I. cap. 103., *νύξ ἡ ἡμέρη ἐγίνετο*. Cap. 74. *εὐνήνους ἄνθρωποι ἡμέρας ἐξασίνους νύκτα γινώσκουσι*. Primus istam defectio- nem solis, quæ Astyage regnante facta est, prædixisse fertur Milesius Thales, juxta Herod. et Ciceron. de Div. I. 49. Causam solis obscurati dudum ante naturalem Græcis jam tradiderat Palamedes, teste Philostr. pag. 709. Hic apud Herod. ὁ *ἥλιος—ἀφανὴς ἦν, οὗτοι ἐπιειφίλων ἰόντων, αἰθρίας τε ταράλλο- σσα*: sicut apud Livium XXXVIII. 4. *cælo sereno interdiu obscurata lux est, quum Luna sub orbem solis subisset. οὗτ' ἐπιειφίλων ἰόντων* correctum ex Med. *τὰ ἐν τοῦ οὐρανοῦ ἐπιειφίλων ὄντα* dixit Thucyd. pag. 529, 99. (lib. VIII. c. 42.) Xerxi solis obscuratio, ut vul- go imperitorum, videbatur esse porten- tum. Insigne Pindari carmen apud Dionys. Halicarn. II. pag. 273. emen- davit Scaliger in Propert. p. 239. Rei causas cognovisse sæpe profuit Impera- toribus, ne velut prodigio divinitus facto militum animi terrentur; Quintilian. Inst. Or. I. c. x. p. 114. Græciæ, non Persis, hoc ostento mala portendi cur crediderint, certe dixerint Magi, Noster enarrat; in quibus *Ἑλλάνων προδίδουρα* (lin. 13.) bene cepit Palmer. In Ari- stidis Themistoclem T. III. p. 297. Schol. MS: *ἐρχομένου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ γαστρίου περι τὸν Ἑλ- λήσποντον, ἐκλειψίς ἐγίνετο ἡλίου καὶ ἀνα- τολῆς* (lege *ἐξ ἀνατολῆς*) *ἦσαν ὡς ἡρώ-*

ἦσαν ὁ βασιλεὺς τοὺς μάντις, εἰ σημεῖον
τοῦτο, ἀσφάλειαν εἰπὺν τῶν Ἑλληνικῶν
πόλεων. τοῖνταῖς δὲ ἦν ἰσθμίου γὰρ αὐ-
τῇ τὴν ἦσαν, διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἐξέλπειν
ὁ ἥλιος. ἔγι καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἤρχετο ὁ
ἥλιος. VALCK.

13. Ἑλλήνων προδίκτορα] Præsidentem
vertunt, Nob. Palmerio jure improban-
te. Ex προδίκτου venit προδίκτωρ,
præmonstrator malorum, et vates qui-
dam. Magi φάσματα mirabilis inter-
pres respondent, solem, si quid præter
consuetum patiat, Græcis portendere
et præsigire; lunam, suæ nationi; cu-
jus illi conjectus quas habuerint ratio-
nes, unde indagabimus? Ob oracula,
conjectit Palmerius Exercit. pag. 31.,
quæ Delphis, Delo, Claro et aliis Græ-
ciæ urbibus sub Apollinis, qui sol est,
nomine pandebantur. Sane non erat,
cur Ph. a Turre erroris dicam Nostro
impingeret, Monum. Vet. Ant. p. 175.
Coluerint enim Persæ Solem, ut vene-
rati fuerunt; defectus ejus ex magorum
disciplina damnosus aliis potuit haberi.
Sed ille προδίκτορα præsidem censuit
contra verum. WESS.

14. ἰκύνετο τὴν ἱλαρίαν] In hoc genere
simplex mavult. Vide III. 4. VII.
6. et cap. 106. πρότερον ταύτης τῆς ἱλα-
ρίας. Xenoph. consimiliter Κυρ. παιδ.
VIII. p. 217. D. X. Amplector itaque.
WESS.

CAP. XXXVIII. 4. τὸ σοὶ μὲν ἱλα-
φρὸν, — ἰμοὶ δὲ μέγα] Initio poematis
Theognis: Εὐχομένην μοι πλῦθι, παντὶς
δ' ἀπὸ κῆρας ἄλκιος. Σοὶ μὲν τοῦτο, Σιά,
σμιπρὸν, ἰμοὶ δὲ μέγα. Propius ad Nos-
tri structuram Andocides in exordio
Orat. de Myst. διήσονται ὑμῶν δίκαια,
καὶ ὑμῖν γι βέβηλα χαρίζεσθαι, καὶ ἰμοὶ
ἄξιον πολλοῦ τοῦχ' ἵν' ἀπὸ ὑμῶν. VALCK.

12. παραλύσει τῆς στρατιῆς] Στρατηγὴν
mallet. Prave in Plutarch. Virt.
Mul. pag. 263. A. Pythes seu Pythius
χάριν ἤτιστα παρὰ τοῦ βασιλέως—ἵνα

παρεῖναι τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλιπεῖν αὐτῇ
γρηγορεῖν. Scripserat παρεῖναι τῆς στρα-
τίας. Unius vacationem petens, de
eodem Pythio, Seneca lib. III. Ir. c.
17. Hoc, nisi erro, occupavit Mos.
Solanus ad Plut. Alcibiad. WESS.—
Στρατηγὴς et hic scribendum, ut in si-
millima narratione de Cebazo, a mili-
tia vacationem uni filiorum petente IV.
84. στρατηγὴς ἀπολειψέσθαι. Apud Plu-
tarch. T. II. p. 263. B. Pythes χάριν
ἤτιστα παρὰ τοῦ βασιλέως, πλείονα αὐτῇ
παῖδων ὄντων, ἵνα παρεῖναι τῇ στρατιᾷ, καὶ
καταλιπεῖν αὐτῇ γρηγορεῖν. Interpres
quod sensus postulabat expressit, ut
unus eorum immunitate militiæ dona-
retur: scripserat, ut puto, Plutarch.
ἵνα παρεῖναι (sive potius ἀφῆναι vel ἀφί-
νει) τῆς στρατίας. Sic passim loqui
solebant. Ulpian. in Demosth. pag.
22, 15. νόμοι ἦσαν ἀφίσθαι τινας τῆς
στρατίας, ὥστε πομπεύειν εἰς τὰ Διονύσια.
Leges istas respicit Diodor. Sic. IV.
51. fin. Lycurgo memorantur contr.
Leocr. p. 152, 33. οἱ ἀφίμενοι τοῦ στρα-
τεύεσθαι ἵνα καὶ τοῦ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν
τῆς πόλεως. Ἀφίμενοι τῆς στρατίας
Herodoto dicitur παραλύσει τῆς στρατη-
γίας: ut VI. 94. Mardonium Darius
παραλύει τῆς στρατηγίας. Quæ Porto
Herodotea dicitur locutus, aliquem præ-
tura amovere, est et Thucydidea et alio-
rum. Thucyd. VII. cap. 16., τὸν μὲν
Νικίας οὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς. vid.
Duker. et Suid. in Παραλύσαι. VALCK
—στρατηγὴς recepi cum Schæf. et Borh.
Susppectum στρατηγὴς cum superioribus
editis tenent quidem scripti, quod sciam,
omnes. Conf. Adnot. et Var. Lect.
(ed. S.) ad III. 3, 16. S.

CAP. XXXIX. 6. ἐν ταῖσι ὧς τῶν
ἀνθρώπων, etc.] Paulo hæc aliter scripta
sic Stobæus excitat. Gesneri pag. 173,
34. Ὡς ἐν ταῖσι ὧς τῶν ἀνθρώπων αἰεὶ ὁ
Θεὸς, χρῆσθαι μὲν ἀκούσας τέχνους ἰμάρ-
ησι τὸ σῶμα· ὑπανατία δὲ ταυτίσιν

ἐκούσας ἀνοδαίνου: ex quibus Herodoto restituerem ταυτίαισι ἀκούσας: reliqua vulgatis sunt deteriora. Sensus obscurioris dicti conatus est eruere Stephano citatus Erasmus in Adag. Animus habitat in auribus. VALCK.

8. ὀπινηστίαι δι ταυτίαισι] Stobæus, ut sæpe, Ionum characterem servavit; nec pravum ejusdem ἀνοδαίνου, quamquam vulgato haud prius, sicuti lib. III. 127. adscriptum. Homerus Iliad. I. 550. ὅς τι καὶ ἄλλων Οἰδάνῃ ἰν σπῆσαι νόον. Dicti Herodotei interiorē sententiam Camerarius Problem. Cent. I. 9. vestigavit. WESS.

14. τὴν ψυχὴν ζημιώσασαι] Hoc ego Codicum lectioni a Galeo et Steph. enotatæ non postponerem: in Matth. xvi. 36. nonnulla dedit Wetsten.; ad eandem rationem ætate scribebant Herodoti. Thucydides (III. 40.) pag. 192, 62, μὴ γὰρ ζημιώσασται: ubi ζημιώσασται, natum ex interpretamento, præbent Codices. οὗτοι τι ζημιώσασται dixit Xenoph. (Econ. p. 491, 35. Jussit Xerxes (lin. 17.) natu maximum filiorum Pythii μίσην διαταμίην διαταμίνας δι, etc. Plutarch. T. II. pag. 263. B. ὁ ἐπὶ τῇ ὑπ' ἐργῇ τούτων μόνον, δι' ἐξήγησας, σφάξας καὶ διατιμῶν, ἐκίλευσε τὸν στρατὸν διελθύν· τοὺς δὲ ἄλλους ἰσχυράγιστος, καὶ πάντες ἀπώλοντο κατὰ τὰς μάχας. Secundum Senecam, de Ira III. 17. quem pater elegerat, Xerxes in duas partes distractum ab utroque viæ latere posuit, et hac victima lustravit exercitum. Senecæ locum adhibuerunt Wess. ad Herod. p. 320. (ad IV. 84, 6.) et Brisson. Regn. Pers. lib. III. p. 357. VALCK.

19. καὶ ταύτῃ διζίνται τὸν στρατὸν.] In partes duas distractum ab utroque viæ latere posuit, et hac victima lustravit exercitum, Romani moris non ignarus Seneca. De Peleo, qui Acasti uxorem dissecuerat, Apollodorus Bibl.

III. 12, 7. καὶ διελὼν τὰ μέλα δῆλ' αὐτῇ τὸν στρατὸν. In fœderum sanctione multa hujusmodi apud ill. Grotium in Matth. c. xxvi. 28. WESS.

CAP. XL. 3. στρατὸς πανταίῳ ἰδίῳ] Vocem σύμμικτος exterminavi, minime ob ἀναμιξ necessariam. Recte c. 55. ὁ σύμμικτος στρατὸς πανταίῳ ἰδίῳ, unde in hanc viciniam connigravit. WESS.—Aberat a Med. vox σύμμικτος. Si abessent aliis Codicibus voces οὐ διασκευμένους, (lin. 4.) has ad ἀναμιξ suspicaret olim adjectas. Ἀναμιξ Hesychio redditur ἀναμιμιγμένος: vox Sophocli, Thucydidi, Xenophonti, ter adhibita Herodoto. VALCK.

9. Νισαῖον καλούμενα] Quæ hic διονεγραφία, eadem lib. III. 106. plurimisque aliorum in locis. Hinc dubium atque anceps, Nisæi-ne an Nesæi hi equi. Docte Valesius ad Ammian. lib. XXIII. 6. de his sacroque Jovis curru et B. Brisson. Regn. Pers. I. 122. et III. 29. WESS.

CAP. XLI. 2. ἐκ τοῦ ἄρματος ἐς ἀρμάμαξον] Clara utriusque vehiculi distinctio, etiam in Xenophonte Κύρου. VI. p. 162. B. et 168. B. (et alibi,) tum Ἀναβ. I. pag. 247. c. Harmatæ carpentis genus et mollissimæ vocationis erat, mulieribus quam maribus accommodatius. Essedum Laurentii improbat Schefferus, neque geminum plane fuit, Rei Vehic. lib. II. 27. p. 217., quem adi et doctos Curtii interpretes III. 3, 23. WESS.

11. καὶ μῆλα, αἱ ἄρχισσα, etc.] Mala Persica ex auro imis adfixa hastis gestabant, (ἰα) τῶν στυράκων μῆλα χρυσῇ ἔχοντες, Athenæus XII. p. 514. c. Hinc illi Μηλοφίται, non alii ac αἰχμοφίται, hastati, qui Persarum nobilissimi post regis vehiculum incedebant: nam quorum in hastis extimis mala punica aurea, ῥοαὶ χρυσῆαι, his locus erat ante decem Nisæos equos, spiculaque in hu-

nam versus inflexa: cum hastati Μηλοφόροι hastas κατὰ ῥέμον, uti mos ferebat, erectas ostenderent et vibrarent. Hæc plana. Wzss.

CAP. XLII. 4. ἰς Καρίην] Pro Med. et aliorum Κάρεν docte Gronov. consistit: magia, meo quidem iudicio, adposita Carine, seu Carene potius, quippe Mysiæ et Atarnensium urbi proxima apud Plin. Hist. Nat. lib. V. 30. Accedit Stephani Καρίην, πάλιν Μυρίας, Ἡρόδοτος ἰσθμῶν, hanc Nostri indicantis. Malui præterea (lin. 5.) Ἀτταμόντιον ob Eustathii adsensum et Thucydidi in primis lib. V. 1., ubi Schol. et Dukerus. Wzss.

CAP. XLIII. 3. ἐπιλείπει τὸ ῥίθρον] Nilus, cujus aqua stato tempore minuebatur, ἀπολείπειν τὸ ῥίθρον, lib. II. 19. patronus vulgato esse posset, nisi potior Codicum auctoritas, frequentioreque usu firmata c. 21, 58. et 125. foret. Uti que nihil urget, ut ᾧ ἀπείλπει sive ἐπιλείπει—πρόκειται contra tabulas pingatur. Wzss.—τὸ ῥίθρον intellige κατὰ τὸ ῥίθρον, ut II. 19, 10. S.

7. τῇ Ἀθηναίῃ τῇ Ἰλιάδι ἴθου] Palladi Iliacæ Alexander quoque Magnus, Ilium delatus, sacra fecit, Arriano I. 11. et Diodoro XVII. 18. testibus. Wzss.

Ibid. ἴθουσι βοῦς χιλίας· χοῆς δὲ, etc.] Dum Xerxes Minervæ Iliadi chiliombe faciebat sacra, heroibus libabant Magi, χοῆς οἱ Μάγισ τῷσι Ἡρωσι χιλίας, id est, ἐπὶ γύμνασιν. Sumptuosum Xerxis sacrificium, ᾧ ἀπὸ χιλίων βοῶν θυεῖα, secundum Eustath. dicebatur χιλίμβη. VALCK.

9. ἰς τὸ στρατιώτιον ἰσπίαι] Terror Panicus noctu ἰς τὸ στρατιώτιον ἰσπίαι, vel ἰσπίαι: hoc, ut ex Med., placet Gronovio; illud, ut usitatius, viro docto in Miscell. Obs. III. p. 144. VALCK.—Doluit Gronov. ἰσπίαι Med. non re-

ceptum. Herodoto alia mens, qui lib. IV. 203. τοῖσι Πέρσῃσι—φίβος ἰσπίαι: et VIII. 37. φέβος τοῖσι βαρβάροις ἰσπίαι: in quibus structura discrepans neminem morabitur, cum sit promiscua, ut bene vir doctus Miscell. Observ. T. III. pag. 144. S. Lucas, φέβος ἰσπίαις ἐν αὐτῷ, Evang. c. 1. 12., ubi ἰσπίαι Codex unus. Verior ejusdem Gronovii notatio, Γίγγυθας Τυκρούς (lin. 12.) conjungens, quam consule. Wzss.—Præter codicis sui auctoritatem, cui alii plures accedunt, provocavit Gronov. ad Herod. V. 122, 8. Ex Stephani Byz. præscripto Γίγγυθας expectasses, aut Γίγγυθιους: sed Γίγγυθας utrobique tuentur Herodotei libri. S.

CAP. XLIV. 1. ἰς Ἀβύδον] Inutilem vocem μίσση, parens schedarum jussui, induxi. Cui enim ea bono? Reiskii non dispar opinatio. Wzss.

2. προεπαρίετο γὰρ—αὐτῷ ταύτην προεξίδον] Ἐξίδον corrigebat Reisk. uti Arch. et Vind. Jam quoniam αὐτοῦ ταύτην haud infrequens, idem huic restituendum loco putavit Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 403. Ego vero nihil hic innovo. Wzss.—Suspiciabatur clar. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 403., legi commodè posse αὐτοῦ ταύτην: quomodo sæpe loquitur Noster; sed hic vicina requirere videntur pronomina αὐτῷ, Stobæo quoque lectum p. 535. Προεξίδον Xerxi ab Abydenis parata prima sedes fuisse videtur, quæ in exedra præ reliquis emineret: Θρόνον ὑψηλὸν dixit Tzetz. Chil. I. v. 937. Ἐξίδον quid fuerit, post Budæum docuit H. Steph. in Thes. Ling. Gr. I. p. 1084. Quæ velut incerti Scriptoris excitat is e Suida, verba sunt Diogenis Laërt. IV. 19. quibuscum conferri possunt Dio Chrys. pag. 288. n. et Harpocrat. in voc. Ἀβύδου. VALCK.—In vocab. προεξίδον (ut

in verbis *προκαίψεται* et *προκαίηται*) alia vis est praepositionis *πρὸ* atque in verbo *προκαίω*. S.

CAP. XLV. 4. *μὲν δὲ τοῦτο ἰδέναι*] Specie alienam, revera suam conditionem deplorasse videtur, (Valerio Max. IX. cap. 13. ext. 1.) opum magnitudine, quam altiori animi sensu felicior: videri enim voluit Xerxes lacrymans, quod tanta hominum multitudo intra centum annos easset obitura. Haec et seqq. paucis expressit Tzetzes Chil. I. v. 940. etc. Herodoteum autem Xerxis et Artabani colloquium ob sententiarum personis congruam magnitudinem miratur Hermogenes pag. 509. *Πλείονι τῷ μεγάλῳ πολλοῦ κίχρηται, ὥς ἐν τι ἄλλῳ, καὶ ἐν τῇ ἰσθμῇ τῶν Ἰσθμίων κατὰ τοὺς Πέρσας πρὸς Ἀρτάβαζον, καὶ πλείονι πρὸς Πέρσας πρὸς τὸν Ἀνακράτῃν πραγμάτων λόγους*. Facilis ipsi fuit Hermogeni lapsus in Persico nomine; qualis fuisse videtur et Philostrati de Vit. Soph. II. 5, 4. VALCK.

CAP. XLVI. 3. *οὗτος ὁ ὥ' ἡρ]* Absque Codicum auxilio reponi potuerat vocula, quam oratio interrupta poscebat usitatissimam: *Οὗτος δὲ ὁ ὥ' ἡρ φρασθεὶς* H. 3. Olim lectam ista monstrant Stobaei pag. 535, 46. *οὗτος οὖν ἀνὴρ φρ.* VALCK. — At nec interrupta admodum oratio; et facile h. l. caremus illa particula, quam nec alioquin in tali verborum constructione adhibere Herodotus adsuevit. S.

5. *ἐργάσαι*] Loco quidem indicato Gesneri editio Stobaei *ἐργάσαι* praebet: sed p. 612, 26. *ἔργα εἶα*, etc. quæ minime contemnenda lectio, si robur accipit a Codd., sincera poterit videri: ὥς πολλὸν ἀλλήλων κίχρησμένα ἔργα εἶα, τὸ δὲ οὖν τε καὶ ἰλίγγυ πρῶτον. VALCK.

7. *Ἐσθλὸς γὰρ μὲν λογισμῶν*] Verum hoc, et lib. III. 42. VI. 125. obvium. Plutarch. Consol. p. 109. v. *Τὸν ἡλίον εἰσέλθον, ὅστις ἴσως καὶ ἄλλων εἰσέλθον*.

Saepe Euripides, monitore Valckenario ad Phoeniss. v. 1379., saepe alii. Lacrymas stolidi regis Epist. 7. lib. III. Plinius addidit. Leniter Valer. Max. IX. 13. Extern. 1. Qui mihi specie alienam, revera suam conditionem deplorasse videtur: opum magnitudine, quam altiore animi sensu felicior. Merebantur hæ lacrymæ acriorem censuram. Wxss.

Ibid. *Ἐσθλὸς γὰρ μὲν λογ. κατακτείναι*] Scribendum, ut legit Stobæus, *ἰσθλὸς γὰρ μὲν λ. π.*; alterum quidem in talibus etiam adhibetur, sed junctum dativo, quem casum exhibent optimi quoque Codices in Herodot. I. 30. *ἡμεῖς ἐπὶ ἐλπίδι καὶ ἐπὶ ἐλπίδι*. Pausan. VIII. p. 634., *οὐκ ἐπὶ ἐλπίδι ἐλπίδι*. In Isocratis Panathen. scribendum p. 244. A. *οὐκ ἐπὶ ἐλπίδι ἐλπίδι*, ut p. 252. c. Demosth. p. 100, 39. etc. Sed eam in rem satis erit legisse Hemsterh. ad Luciani Prometh. p. 26. *Ἐσθλὸς μὲν* dicatur, an *μὲν*, nihil interest: prius tamen et apud alios frequentius occurrit et apud Herod. III. 42. *τὸν δὲ ὥς ἰσθλὸς θεῶν εἶναι τὸ πρῶτον*. VI. 125. *ἰδόντα τὸν Κροῖσον γίγναι ἰσθλὸν*. I. 116. *τὸν Ἀστυάγῃ ἰσθλὸν ἀνάγκη αὐτοῦ*. VALCK.

14. *αἶ τι γὰρ συμφορὰ προσπίπτουσαι*] *Συμπίπτουσαι* est apud Stobæum pag. 536, 3. atque ita, ni fallor, scripserat etiam Herodotus: vid. p. 57, 36. (I. 139, 1.) p. 298, 35. (V. 35, 6.) etc. Thucyd. III. c. 60., *κατανοῶντες*, — ὥς ἀσπόμενον τὸ τῆς συμφορᾶς ὅ τι πρὸς αὐτὸν καὶ ἀναξίον συμπίπτει: et p. 278, 85. VALCK. — Nec vero idcirco spernendum h. l. vulgatum. conf. Var. Lect. (ed. S.) S.

15. *καὶ αἱ νῦν συνταράσσουσαι*] Pæne arripio Vind. et Stobæi *συμφορὰ προσπίπτουσαι, καὶ αἱ νῦν συνταράσσουσαι*, quod Valla expressit. Wxss. — Qui hoc probant, hi juncta intelligunt *συνταράσσουσαι, καὶ αἱ νῦν*. At καὶ particula hic non copulativam vim habet, sed

intensivam, idemque fere ac καὶ τοι valet: καὶ βραχὺν ἔσται, quamvis (quamlibet) sit brevis. S.

16. εὖτα ἰ μὲν θάνατος, etc.] Ubi in luctu atque miseriis mortem ærumnarum requiem vocat Sallustius, Catil. cap. 50. ibi Herodotea ista et similia veterum dicta collegit Jos. Wasseus p. 160. VALCK. — Laudavit hoc Artabani effatum, compendio verborum usus, Choricus Or. in Procopium Gazæum c. 24. Vide vero Eustathii illud ad Poëtam p. 411. (p. 311. ed. Bas.) Εἰ δὲ τὰ 'Ηροδότου ἀντίγραφῳ ἀσφαλῶς ἔχουσιν κατὰ τὴν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γραφὴν τῆς ζῆσις ἐν τῷ, ἰ θάνατος, μαχθηρᾶς οὐσις τῆς ζῆσις, αἰρετώτερος τῷ ἀνθρώπῳ γίγνεται: et mirare doctissimi hominis hæsitacionem ob vocem tantopere Herodoto adamatam, et toties repetitam. Quæ mutavit, vitio memoriæ accepta fero. Wess.

18. γλυκὺν γίσκεας τὸν αἰῶνα] Laurentii dulce gustans sæculum postulat γυνάμνος. Meliora Porti Latina, dulci gustu vitam adspersens. Equidem, ni scripti Codices et Plutarchus in edito acquiescerent, Stobæi πλῆξας τὸν αἰῶνα, ævum agens, non abjicerem. Commodi Euphorion, ὦ ζῆῦ, τί ποθ' ἡμῖν δοῖς χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν πλῆξας ἀλύτως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἔσται, in Stob. Sermon. XCVI. pag. 528. Simillimum διαπλῆξας τὸν βίον apud Nostrum lib. V. 90, 6. Criminatur deum Persa, jucundam transigentem vitam, sed generi humano invidentem, at absurdissime, ne quid gravius excidat. Repete ad lib. I. 32. præscripta. Wess. — Non modo ob Codicum consensum, sed etiam per se multo probabilior mihi scriptura γίσκεας videtur. Taceo quod pro ea sententia, quam Stobæi lectioni Vir doctissimus tribuit, πλῆξας scriptum oportuerit, non πλῆξας. S.

Ibid. γλυκὺν γίσκεας τὸν αἰῶνα] Quo sit sensu capiendum verbo Wess. indi-

cavit, Diss. Herod. pag. 194. Prava interpretatio deceptit eruditum scriptorem des Essais de Crit. p. 200. Plutarchus in fine libelli quo docet "Οτι οὐδὲ ζῆν ἔστιν ἡδῖος κατ' Ἐπίκουρον, p. 1106. r. sic adhibuit Herodotea, ut eorum sensum simul pandat: Σοφώτερος Ἡρόδοτος, ἰσπῶν, ὡς ὁ θεὸς γλυκὺν γίσκεας τὸν αἰῶνα φρονεῖ ἐν αὐτῷ ὡς φαίνεται, καὶ μάλα τῶις εὐδαιμονίῳ δοκοῦσιν, οἷς διλίαν ἔστι λύσας τὸ ἡδὺ γινώσκοντες ὡς στερήονται. Hinc etiam manifesta constans est differentia γίσκεας inter et γίσκεσθαι: qui sibi videntur fortunati miseri mortales, γίνονται, leviter gustant, ὡς στερήονται, ea quibus mox privabuntur: qui brevi jucunditatis sensu calamitates humanas temperat, sive qui vitam jucundam mortalibus miseris maligne præbet primis velut labris gustandam, Herodoto dicitur γλυκὺν γίσκεας τὸν αἰῶνα. γίσκεας semper significat gustum dare, eximie ei vendendæ: vid. Eubuli fragm. apud Athen. I. p. 28. r. et Casaub. pag. 66. Firmus Cæsariensis. Epist. 27., γίσκεας ἡμᾶς Ἀστυνοῦ μίλντος. Jamblich. Vit. Pyth. p. 16. γίσκεας βουλόμηνος τῆς καλλοῦς τοῦ πατρῴατος. Polyæn. p. 10. in MS., οἷου τοῦς πολέμους γίσκεας. Venuste Silenus ad Ulyssen in Eurip. Cycl. v. 150. γίσκεας τὴν ὥνῃ καλῶ, gustus emptorem allicit. Philostr. de Vit. Soph. p. 557. r. ἰκανὰ ταῦτ' αὖθις δαῖσας τὸν ἀνδρα, καθάπερ τὸν ἀποδομίαν τὸ γίσκεας. Idem de Vit. Apoll. VI. c. 12. μήτε γίσκεας παρὶχον μήτε διῶμα. Eubulus in Adelphis dixit βαδίζον εἰς τὰ γίσκεας, apud Athen. XI. p. 499. VALCK.

CAP. XLVII. 12. ἀρίων τοι δύο] Pati equidem intermixtam ea in sede voculam non nequeo, hac lege, ut mox in exilium abeat: et abest a tribus Codd. optimo jure. De Mediceo silentium admiror. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. XLIX. 8. φερίγγυος ἵσται δια-
σῶσαι] Talia fere Æschyli VII. c. Theb.
v. 402. προστατὺν φερίγγυος, et v. 455.
φερίγγυος φερόμενος, h. e. ἰαυτὸν φερού-
σῃ παρῖστα. Junge v. 476. et 803.
Quæ tamen omnia de hominibus. Vide
supra lib. V. 30. et Criticos ad Sopho-
clis Elect. v. 948. In sequentibus
(ibid.) Arch. voluisse videtur καὶ τοὺς
οὐκ ἴσα κη, sicuti μάλιστά κη, et similia.
WESS.

10. παρ' ἧν δὴ νομίζουσι.] Dabunt forte
Codices νομίσαι, quod legisse videtur
Stobæus p. 364, 11. Galeo memorata
pejor est lectio Arch. (Vide Var. Lect.
ed. S.) Ex proximis, οὐκ ἂν δὴ ἴσταντο τοὺς
λαμάνους ἐπαδίζουσι, in Lexica receptum
Ἰσταντο λαμάνους, pro portu navium ca-
pace. Intelliguntur hic certe λαμάνους
δυναμικοὶ δίζεσθαι τὸ ναυτικόν: quales forte
dici possent ἐπαδίζουσι, id est εἶδεναι εἰς
τὸ δίζεσθαι. Talia sunt in usu plurima:
ἔλα ναυπηγέσμενα· ναυκληρώσεις στίγαι·
ἄλλοι μιν εὐίχουσι: quodque propius acce-
deret, καταλήψουσι Antiphontis p. 129,
4. Classis Atheniensium in Siciliam
profectura, ut in portus facilius recipe-
retur, in tres partes fuit a tribus duci-
bus distracta, teste Thucyd. VI. 42. τρεῖς
μῆρας νύμμεντες ἐν ἑκάστῃ ἰσχυρώσαν, ἵνα μή-
τε ἄλλοι πλείους ἀπορῶσιν ὅδατος καὶ λαμ-
άνων: sic ista mihi videntur omnino resolu-
enda, admissa Vallæ lectione Hudsono
laudata. Cum iis quæ sequuntur apud
Herod. (lin. 14. γῆ δὲ πολέμῳ, etc.)
comparandus est Æsch. Pers. v. 749.
Ἀπὸ τῆ γὰρ ἡ γῆ ξόμαχος πίνους πάλιν.
VALCK.

14. εἰ ἰδίῳ τοι μῦθῳ, etc.] Vallam re-
darguit G. Arnaldus, εἰ ἰδίῳ si vult
vertentem; debuisse enim, si poterit,
Animadv. Critic. c. 30. Sed Herodo-
to Græcisque aliis ὅλῳ, et ἰδίῳ sæpe
numero redundat, poniturque de rebus
inanimatorum. (et infinitivo verbi junctum,
vim illi tribuit futuri temporis.) Nilus

lib. II. 11. εἰ ὦν ἰδίῳ σου ἐκτρέψαι τὸ
ρίδιον, si alveum suum convertet; tum
lib. I. 109. εἰ δὲ Σιλόῳ — ἐς τὴν θο-
γατῖρα ταύτην ἀναβῆναι ἢ τυραννίς. Ne-
gligo cetera, a Raphaelio ad Act. Apost.
c. xl. 12. conducta. WESS.

16. τὸ πρὸς αὐτὸν κλιπόμενος] Stobæi
βλιπόμενος displicet. Hesychio κλιπ-
οῦμαι, præter alia, κωλύομαι, si nempe
furtim fiat. Philo Jud. lib. I. Vit. Mos. p.
648. Ε. μήτε λαοθάλῃν τοὺς πολλοὺς πυ-
ρῶμεν, μήθ' οἷα φιλή, κλιπτόμενα τὴν εἰσο-
δῶν. Contra ea Synesius lib. II. Pro-
vid. p. 119. c. εἰ βάρβαροι δὲ, τὴν τὴν ἐξ-
δοτικὴν κλιπόμενα. Conf. Perizon. ad Æli-
ani Var. III. 47. Sequens sententia
(ἐν σπρηξίῳ γὰρ — οὐδεμίᾳ πληθύνῃ) plane
Æschyleo respondet, τὸ μὲν εὖ πρᾶττον
ἀπέριστον ἴφρ' οὐκ εἰς βροτοῖς, Agam. v.
1340. WESS.

20. εἰ βουλευόμενος μὲν ἄρρωδιαι, —
ἐν δὲ τῇ ἔργῳ θρασυῖ ἐσθ.] Hæc Jos. Was-
seo censetur æmulatus Thucydides in
verissima quidem, sed, ut ego judico,
ab hac Artabani diversa sententia, lib.
II. c. 40. ἀραβία μὲν θρασυῖ, λογισμὸς
δὲ δυνάμει: quam tractavit Hemsterh.
ad Lucian. p. 38. Herodoteum illud
mea sententia Thucydidis expresserunt
Archidamus et Hermocrates: ille lib.
II. c. 11. Χρὲν αὖτις, — τῇ μὲν γνώμῃ
θαρσαλίῳι σφραγίσουσιν τῇ δὲ ἔργῳ διδόντας
παρεσκευάσθαι: id est ἀρρωδιότα βουλευ-
οῦμαι, priusquam incipias. Civibus suis
utilissimum fore censebat Syracusanus
Hermocrates lib. VI. p. 401. (cap. 34.
extr.) τὸ μὲν καταφρονεῖν τοῦ ἐπιδότου ἐν
τῷ ἔργῳ τῇ ἀληθῇ δίκῃν, τὸ δ' ἴδῃ
τὰς μετὰ φόβου παρασκευὰς ἀρρωδιότατας
νομίσοντας ὡς ἰσχυροῦς πρᾶττον. Si-
milis dantur Demosthenis et Polybii.
VALCK.

21. ἐν δὲ τῇ ἔργῳ θρασυῖ ἐσθ.] Multa
veteres his gemina. Satis unum erit
Sallustianum: Priusquam incipias,
consulto, ubi consulueris, mature facto

opus est: Catil. c. 1. ubi plena manu Wasse et Cortius, illaque prior Joach. Camerarius ad Aristotelis Ethic. Nicom. lib. VI. 9. Wss.

CAP. L. 8. *μή τὸ βίβαιον ἀποδίδης*] Incommodum erit *μήτι*, cui Gronov. locum dedit, ni *μή τι* cum Abreschio formetur. Vulgatum, munitum Codicum suffragio, stare potest. Idem Vir doctissimus post pauca (lin. 11.) scite, *πῶς χωρὶ τὸ βίβαιον*, qua processerit ratione. Tale Aristoph. Pac. v. 471. *πῶς οὐ χωρὶ τοῦτο*; Lucian. Dial. Deor. XX. 15. *ἴσως μὲν ταῦτα χωρὶς ἀδελον*, aliaque passim. Wss. — Optime habet *τὸ βίβαιον*, lin. 9. cui cave *τι βιβ.* præferas. In qualibet questione, quæ agitur, multæ possunt esse opiniones *οφθαλμοι*, fallaces et incertæ; una tantum vera et certa: atque hoc est *τὸ βίβαιον*, quod dicentem Xerxen facit Herodotus: idque ipsum lin. 11. repetitur. Jam ead. lin. quod in editis et scriptis, quoad novimus, cunctis legitur *πῶς χρὲ*, (non *πῶς χρῆ*, uti temere in nostra Var. Lect. (ed. S.) itemque in Notula contextui subjecta scriptum:) id quidem ferri non poterat, nisi *πῶς* h. l. idem ac *ὡς* vel *ἵπως* valere statueres; cujus usus particulæ illius aliud certum exemplum requirimus. Parum vero commodum Abreschii *πῶς χωρὶ* videri nobis debuit: non enim quaeritur, quo pacto exiturum sit id quod *βίβαιον* est; nam, qui *τὸ βίβαιον* novit, is etiam novit quisnam futurus sit rei exitus. Taceo, quod pro ea sententia, quam vir doctus spectabat, *πῶς χωρὶς* oportuisset, non *πῶς χωρὶ*. Itaque *ἵπως* pro *πῶς* correxi; rectius forsitan facturum, si consentientem librorum scripturam in contextu tenuissem, conjecturamque satis habuissem in Var. Lect. (ed. S.) proponere. S.

16. *γνώμησι ἰχθύωντο ἰμαίησι καὶ οὐ*] Ex Med. dedit hoc Gronov. pro *τῆσι*

καὶ οὐ. Insolentius illud, *ἰμαίησι καὶ οὐ*, novator (sic Herodotum adpellare amat Valck.) fortasse posuerat pro *ἰμαίησι τῇ σῇ*. Ad istam rationem scribi potuit hujus Ed. p. 329, 69. (IV. 109. 1.) *Βουδῖσι οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρίσονται καὶ Γίλωνι*, non eadem lingua utuntur atque Geloni; ubi hujus scribendi moris non recordabar: vid. Herod. Gronovii p. 410. 9. (VII. 95, 3.) Structuræ rarioris sectator Pausanias IV. p. 302. *ἡ ἀνθρωπίνη κατὰ ταῦτὰ ἰσχυρόντων, καὶ ἡ ἰλῦς*: pro *τῇ ἰλῦς*: I. p. 101, 12. *κατὰ ταῦτὰ οὗτοι ἤχουσι καὶ κούρα προουτίουσι*, id est *ἰμαίησι κούρα προουτίουσι*, perinde atque cithara pulsata resonat, ut interpretatur G. Budæus in Comm. Ling. Gr. p. 483. Pausan. præterea p. 52. *ἰδ' ὅ' ἰμαὶ φαίνεται πονέσαις Σκυῖον ὑπὸ Ἀχαιῶσι ἀλῶσιν, οὐδὲ ἰμαίησι καὶ ἴσως λίγυσι*: quæ Kühnio tentata, bene cepit Fr. Sylburg. in Præf. ad Lect. p. 932. Budæi observatis quædam adjecit Duker. ad Thucyd. p. 494, 71. VALCK. — Sic vero sæpius Noster: VI. 21, 7. VII. 115, 8. etc. Conf. Adn. ad VII. 100, 10. S.

19. *κινδύνους ἀναρρίπτειν*] Ad hujus imitationem bis terre *κινδύνους ἀναρρίπτειν* dixit Thucydides; ab his recentiores illud transumerunt: *κινδύνους μίγαν ῥίπτειν* Euripidis est in Inone v. 24. sæpius *ρίπτειν* in istum usum adhibentis. Lucian. T. I. p. 768. *περὶ τῶν οὐτῶν μεγάλων οὐκ οἶμαι διὸν παραβίβας ἀναρρίπτειν*. Idem erat *ἀπαραβίβας περὶ τῶν ἰλῶν*, et *περὶ τῆς βασιλείας*: quorum hoc Diodori Sic. illud est Polyæmi; *ἰκχυρίων καὶ παραβίβασθαι τοῖς ἰλῶν*, Polybii. VALCK.

20. Quod ille apud Terent. Non fit sine periclo facinus magnum et commemorabile. Herodoti Xerxes, *μεγάλα*, inquit, *πράγματα μεγάλασι κινδύνουσι ἰδίῳ κατακρίσθαι*. Male vulgatur in his apud Stobæum *καὶ αἰετῶν*: bene

cepit Portus. Eurip. Suppl. v. 759. *φόνη καθαιρείσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πρᾶγματα*. VALCK. — Ἐρίλιμ καταρείσθαι, Suscipi solent Laurentius; feliciter confici solent Portus, rectius opinor. Chariton lib. II. p. 37. *τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, ὃ γύναι, μεγάλας ἱστοίαις κατορθύεται*, fortasse hæc imitans. Paullo enim diversius abit Heliodori, a D'Orvillio haud neglectum, lib. IX. p. 448. *τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, μεγάλων δῆται κατασκευῶν*, hinc tamen propagatum. WESS. — Quum rarior ille usus verbi *καθαίρειν* (Ionice *καταίρειν*) haud satis mihi certus exploratusque visus esset, ex usitatore ejusdem verbi notione dictionem, quæ in quæstione versatur, interpretatus sum. (confer, quod ad sententiam spectat, mox l. 21 seq. et c. 53, 9 seq.) Nec vero sperno doctissimorum Virorum interpretationem, peraptam sane et adcommodatam huic loco; quam præverant etiam Guil. Budæus et Henr. Stephanus Thes. T. I. p. 198. A. B. Videtur utique Euripides, loco a Valck. citato, *καταίρεισθαι τὰ πρᾶγματα* (nisi prorsus *καθαίρειν* ibi activa forma, non *καθαίρεισθ'* legendum) dixisse *conficere* negotia, res *peragere*. Tum apud Plutarchum in verbis ab H. Steph. citatis, *καθαίρειν ἀγῶνα* est *peragere*, (feliciter) *conficere* certamen. Idem Plutarch. de Cimone Atheniensi loquens (in ejus Vita c. 13. T. I. ed. Francof. p. 486. E.) ait, *ἡμέρᾳ μίᾳ δύο κληρηκῶς ἀγωνίσματα*, qui uno die duo peregit (feliciter confecit) certamina. Similiterque apud Herodotum nostrum, IX. 35, 6. *ἀγῶνας τοὺς μεγίστους σφ' σφυκαταίρειν*, significat operam suam eis contulit ad quinque certamina feliciter conficienda. S.

26. *φειρόμεθα πορεύομενοι*] Dubites, utrum optes, hocne an *φειρόμενοι πορεύομεθα*, quod in bonæ notæ schedis. Nullum vero dubium, quin (lin. 27.)

καὶ ἴθις, τοῦτον (non *ταῦτον*) *τὸν σῖτον* ex Scriptoris calamo fluxerit. Vide-runt turpem maculam Pavius, Abreschius, Reiskius. WESS.

27. *γῆν καὶ ἴθις, τοῦτον*] *Τούτον* vel *τούτου* legisse Valla videtur: una tantum inserta litera scribendum censeo: *τῶν δὲ που ἐπιβίωνων γῆν, καὶ ἴθις τούτου τὸν σῖτον ἔχομεν*. VALCK.

CAP. LI. 4. *πλὴν λόγον ἐκτείνει*] Sic *μῆκος ἐκτείνει λόγου* scripsit Æschylus; *μείζον' ἐκτείνει λόγον*, Sophocles. VALCK.

7. *ἐπὶ τοὺς πατέρας*] Ex more, quo parentes, qui coloniam deduxerunt; liberi, in eam profecti. Justinus de Illensibus et Romanis lib. XXXI. 8. Tantaque lætitia omnium fuit; quanta esse post longum tempus inter parentes et liberos solet. Indidem Themistocles, *Ἄνδρες Ἴωνες, οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοῖς πατέρας στρατεύομενοι*, lib. VIII. 22. Vide Duker. ad Florum I. 3, 9. WESS.

14. *ἐς θυμὸν δὲ βαλιῷ*] Puto Vallam habuisse *βαλιῷ, ὃ βασιλῷ*, quorsum Ald. et Arch. vergunt. Simile VIII. 68, 29. *ὃ βασιλῷ, καὶ τόδε ἐς θυμὸν βαλιῷ*. Veteri dicto, (lin. 14 seq.) (cujus alia, verum culta figura, in Achabi regis responso I. Reg. c. xx. 11.) veritas, sicuti proverbii consuevit, constat. WESS.

CAP. LII. 3. *τῶν ἔχοντων γινῶμα μίγιστον*] Non percepit verborum sententiam Valla, uti maximum ejus con-militium manifestat; nam, *μίγιστον στρατιῶμα* legisse, injusta Galei suspicio est. *Γινῶμα* indicium documentumque, ab H. Stephano recte substitutum, exprimit. Sophocles Trachin. v. 599. *ἔχως ἂν γινῶμα μὴ περιωμῆη*. Aretæus Capadox Morb. Acut. I. 1. fin. *τάδε μί-στοι τῆς λύσις τῆς νόσου γινῶματα*: hæc morbi dissipati argumenta. Ut vero (lin. 4.) *τῷ σὺ τε* scribatur, caussa de-

fit. *πρηγμαίτων* vocabulum in his reticere, norunt omnes. Wess. — Pro *τῶν* *σὺ τε* Reiskius *τῷ σὺ τε* legi iusserat; redire enim ad *γνώμην*, cui indicio tu ipse testis es. S.

CAP. LIII. 1. *ἀποστρίλας ἐς Σούαν*] Justum probumque Diodori XIII. 96. καὶ Δίξιππον ἀπώλουν ἐς τὴν Ἑλλάδα: at hic ἀπώλουν Arch. et Vind. scholio debetur. Potuisset porro (lin. 4.) ὁμίας συνάληψα sua in sede durare, nisi scripti codices exterminassent. Placet Cel. Gronovii iudicium. Wess.

8. *ζυῖον* — *πᾶσι ἀγαθὸν σπιδέται*] Commodam H. Steph. adjecit interpretationem: sed quando *σπιδέται* vix alibi reperitur apud veteres, et nulla Codicum est in talibus auctoritas, mihi quidem placet Gronovii *σπιδέται*: in hoc enim laboratis, quod sit omnibus commune bonum: sic isthac ætate scribebant. Eurip. Hec. v. 119. Ἦν δὲ τὸ μὲν εἶν σπιδέται ἀγαθόν. Phœn. 585. δύο παῖδ' σπιδέται. Troasin 955. Bacch. 911. Errat Barnes. in Suppl. v. 161. Herod. I. 206. πᾶσαι σπιδέται τὰ σπιδέται. Thucyd. p. 404. μνησάντες παῖδ' σπιδέταις. Andocid. p. 20, 4. τὰ ἱκανὰ τῇ ἰαύτῃ ἀφιλία σπιδέταις. Soph. Elec. v. 253. τὸ εἶν σπιδέταις ἄμα καὶ τοῦμόν αὐτῇ. VALCK. — Equidem non video quid incommodi habeat passivum *σπιδέται* scil. ἡμῖν, studetur a nobis, i. e. studemus, quærimus. Quin immo multo probabilius mihi videtur id dicentem Xerxen fecisse Herodotum, quam *σπιδέται*, studetia. S.

13. *τοὶ Περσὶδ' ἡν λιλύχασιν*] Hæc regis professio similissima miris veterum Theologorum opinionibus, angelos regna Dei jussu sortitos curare et tueri. Sic, præter Patrum alios, Michaël Glycas Ann. Part. I. p. 61. ed. Venet. ὁ πρεσβύτερος Δανὴλ μίγα τι χρῆμα λόγου τοῖς ἀγγέλοις ἔσται: πρωτόγῃματι δὲ θεῷ πᾶσαι τὴν κτίσιν διαλαχού, καὶ τῶν ἰσίων

ἰστανταῖν, καὶ τοῦτοι τὸν μὲν τοὺς Πέρσας ἰφοῦν, etc. Cujus sententiæ fundus in Daniel. c. x. 13. minime tamen firmus ex disputatione Cl. Jac. Ode, Comment. de Angel. Sect. viii. p. 785.

Wess. — Deterior est lectio marg. Steph. Apud Thucyd. II. c. 74. Θισοὶ δὲσι γῆν τὴν Πλαταιίδα ἔχοντες: Dii qui hanc terram colitis: ut colere Latinis et habere, Græcis ἔχον est in talibus usitatissimum: more loquitur Herodotus poetarum. Theocrit. Eid. XVI. v. 83. Κούρη, ἃ σὺν ματρὶ πολυαλέξειν Ἐφραῖον Εἰλαχας μίγα ἄστυ: ubi scribendum in Scholiis ἰληχίνας. Eid. VII. 103. Πάν, Ὅμοιαι ἱερὰν πίδα δοντι (ἵερη) λίλογχας. Hinc Λίλογχας, τὰς μερίδας (αἶνε τὰς λήξας), ἴσως λίγουσιν, Etymolog. p. 569, 54. Verbum illic legitur Λογχοῦν. Hesychio restituerunt viri docti: Εὐλογχοῦν, ὑμαιοῦν. Μοιρολογχοῦσαι scripsisse videtur Harpocrat. ex Antiphonte. VALCK. — Susplicari licuerit, scripturam Πέρσιδα γῆν λιλύχ. ex scholio natam esse, pro ea quam margo Steph. cum aliis præfert, τοὶ Πέρσας λιλόγγ. S.

CAP. LIV. 1. *παρρησιάζοντες* non patior mutari. Wess.

4. *μυρίησι σπερύντες*] Adleverat margini ed. Ald. viri docti manus *σπερύντες*, fortasse ob Strabonis τὰς ἰδοὺς σπερύντες lib. XIV. p. 956. c.; quo quidem, et Arch. *μυρίη*, facile carebimus. Geminum lib. VIII. 99. Isto autem de vias floribus odoratisque ramis consternendi more multa eruditi interpretes ad Matth. c. xxi. 8. Xerxes vero, phialam et aurca vasa in mare projiciens, exemplum Alexandro M. præbuit apud Diodor. XVII. 104. et Arrian. Αναβ. VI. 19. Wess. — Olim *σπερύντες* edd. Equidem *σπερύντες* hoc tono scripsi cum Schæf. et nostris membr. F. Neutrum puto reprobum. S.

10. τὸ (sive τὸν, cf. Var. Lect. ed. S.) ἀκινάκην καλῶσι] Ex Herodoto excitat Suidas ἀκινάκην ista in voce, et Etymolog. p. 48, 31., incertum unde: nusquam enim nunc, ut ad Suidam verissime L. Küsterus, in Musis. Incidit olim suspicio, legisse Grammaticos hoc loco τῶινάκην καλῶσι, uti τῶγαλμα, τῶλφίς alibi, aut τοῦσα δὲ τῶνινάκῃ lib. IV. 62., quæ anceps et dubia. Certissimum est, οὐκ ἔχω ἀτρεκίως διακρίναι, (lin. 11.) ab Aldo et Hervagio optime expressum, perperam foediorum post dein formam induisse. Κατῆσι ἰς τὸ πύλαγος (lin. 12.) MSS. sibi expostulant. Wzss.

11. ἀτρεκίως διακρίναι] Διακρίναι recipietur ex Codicibus; atque ita Vallam legisse Portus jam suspicabatur: eidem inventum πύλαγος Codices etiam adfirmant, εἰ τῷ ἡλίῳ ἀνατιθεὶς κατῆσι ἰς τὸ πύλαγος ταῦτα. Ista paulo ante memorata, οὐκ ἔχω ἀτρεκίως διακρίναι, sic recte cepit Auctor des Essais de Critique p. 202. VALCK. — Mendosum διακρίναι intactum in contextu reliquerat Gronovius; sero nempe animadvertens διακρίναι e cod. Med. enotatum, de quo in Notis monuit. S.

CAP. LV. 6. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν, etc.] Fieri non potuisse, ut tanta uno die multitudo pontem transierit, praesertim si eo incesserint ordine, qui in c. 40., animadversio est Cl. Corn. de Pauw: praestare propterea, κρίναι μὲν τὴν ἡμέραν, ut tertio demum die transgressi illi fuerint. Mihi eadem progressus in ponte serie, qua c. 40., non adparet: constat insuper, ἡμέρας vocabulum laxius, ut noctem complectatur, porrigendum, siquidem septem diebus totidemque noctibus c. 56. transitu defuncti fuerunt. Ad haec nexus rerum et verborum c. 54. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν — τῇ δὲ δευτεραίῃ — universum illum novandi inpetum, de MSS. ut nihil adjungam, reprimat. Wzss.

CAP. LVI. 6. ὦ Ζεῦ, εἰ δὲ ἀνδρὶ ἰδόμενος, etc.] Hausit hoc fonte Themistius, Or. XIX. pag. 226. A. ἀλλὰ τὸν μὲν Ἑλλησπόντιον ἐξίσπλυσεν — ὥστε θύον νομίσαι Πιρῆην ἐνὶ Δαρείου. Indidem Declamationi XXI. Libanii p. 555. A. color, γῆν δὲ ποιῇ τοῖς ὀπλίταις, καὶ τρήρει θάλατταν· καὶ δευρὶ τοῖς ἔρως θύων εἰσγίγιστοι ἐν ἀνθρώπου τύπῳ πάντα κινεῖ: sed fuscus et parum ridens. Voluit opinor, γῆν δὲ ποιῇ τοῖς τρήρει θάλατταν, καὶ θάλατταν τοῖς ὀπλίταις γῆν: certe illa Oratoris mens, perfossum Atho et stratum ponte Hellespontum inuentis. Quod si autem eo, quo vir ille Hellespontius, Libanius et Themistius modo, Gorgias Leontino Πιρῆης εἰ τῶν Πιρῶν Ζεὺς audivisset, risum sibilumque Longini περὶ Τ.ψ. cap. 3. vitasset profecto, uti non absurde Langbænius. Non nunc Plutarchum Anim. Tranq. p. 470. x. taxabo: adpositum est ex Epigramm. in Xerxem Anthol. Latin. lib. I. p. 192. Quis novus his hominum terramque diemque fretumque Permutat? Certe sub Jove mundus erat. Sumas hinc poëta, quod eruditos viros, multa inutiliter turbantes, fugit. Xerxes, talia commutans, merito novus hominum, ἰδόμενος ἀνδρὶ: idem Jupiter, sub quo mundus erat; cum non hominis ea opera, sed dei viderentur: θύων τοῦ μεγίστου ἐν ἀνθρώπου τύπῳ, Libanius. Wzss.

8. ἄγων πάντας ἀνθρώπων] Frigidum videri poterit Hellespontii dictum, quod respicit Themistius Or. XIX. p. 226. A. Duxit secum Xerxes παντοδαπῶν ἀνδρῶν γυναικῶν Ἀσίας ἀπὸ χάρης, ut est in Epigrammate apud Plutarch. Themist. p. 116. πυνόσας πᾶσαν ἡπείρου πλάκα, Æsch. Pers. v. 720. Vere dicitur Herodoto VII. c. 157., ἐκείνων πάντας τοὺς ἄνθρωποι στρατὸν ἐκ τῆς Ἀσίας: totius enim Asiae vires contraxit, et quarumvis gentium subditarum auxilia. Notatur Demetrio περὶ Ἑρμην. §. 215. qui dixit

rat, ἔτι κατέβαινον ἰ Πιζῆς μὲτὰ πάντων τῶν ἱαντοῦ. μάλα γὰρ, inquit, ἱερμίζοντι τὸ πρῶγμα: scribi enim debuisse μὲτὰ τῆς Ἀρίας ἀπάσης. Contra Cœlius apud Livium, XXIX. 25., ad immensum multitudinis speciem auget, tantam scribens multitudinem conscendisse naves, ut nemo mortalium aut in Italia aut in Sicilia relinqui videretur. Audaciam hyperboles velut *μυλίσματα* repressit Aristides T. II. p. 318., *εὐσταῖον* ἐπὶ τοῖς Ἕλλησι πάντων ὡς ἰσχυρῶν (ut ita dicam) ἀνθρώπων. Sed absque isthoc adminiculo *παντοδαποῦς* vel *παντοῖος* sæpenumero Scriptores etiam optimi πάντας ἀνθρώπους dixerunt. Xenoph. Cyr. Παιδ. VII. p. 115, 37., ἡλὸν ἢ διὰ τὴν ἀγγελίαν τὸ πάντας ἀνθρώπους ἰφ' ἡμῶς συλλέγεσθαι: omnes propemodum Asiaticos. Ἑλλησ. VI. p. 341, 10. *παραστειὼν ἱκανὸν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ἀντισταχθῆναι*. Adde VII. p. 378, 11. Isocrat. p. 176. x. Demosth. p. 54, 7. 412, 91. 630, 89. Ephorus apud Macrob. pag. 505, τὸν Ἀχιλῆος μόνον πάντας ἀνθρώπους συμβίβηαι τιμῶν. Talia nonnunquam vitii fuere suspecta. VALCK.

CAP. LVII. 3. καίπερ εὐσύμβλητος ἰόν] Valla σύμβλητος, ut Arch., invenit veritque. Verius multo vulgatum ex consequentibus. Æschylus Prometh. v. 774. 'H δ' οὐκ ἔτ' εὐσύμβλητος ἡ χρησμοφθία: pro quo in Choëph. v. 168. εὐσύμβολον εἰδ' ἰστί. Iones λαγὸν male, dictum superius. (ad I. 123, 14.) WESS.

Ibid. ἴστας γὰρ ἴστας λαγὸν] Λαγὸν suo more scripserat. Herodotea paulo si pensaculatus exegissent viri docti ad Valer. Max. mendam forsitan sustulissent ex istis lib. I. cap. vi. p. 71. In exercitu Xerxis — equæ partu leporem editum constat, eodem montem Athon vix tandem transgresso: sic scripsit ex Codd. Pighius; sentit vitium,

tolle non potuit Glarean.; corrigendum ex Herodoto: eodem pontem vix tandem transgresso: mons ex ponte factus. Athon, ut puto, peperit scioli additamentum. Congruit et Herodoteis ostenti, quam dedit Valerius, interpretatio. VALCK.

5. ἀγαυρότατα] Magno fastu superbiaque. Ἀγαυροῖς Grammaticis αἰδᾶντι, ἰδιόξει, κρυψίδι, ex Hesiodi Theog. v. 832. Ἀγαυρίαμα, ἴσαμα, ὀησις. Ἀγαυριῶν, τὸ μεγάλως γαυριῶν καὶ ἰσχυρίζεσθαι. Quod adnectitur (lin. 6.) περὶ ἰωῦτοῦ τριχων, bene expeditur Portus, ἀγῶνα εἶνε κίδωνον adsciscens. Eupapius Vit. Maximi Phil. p. 100. de Valente Imp., οὐ τὸν περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τριχοντος. Adde Nostri lib. VIII. 140, 1. et cap. 74. WESS.

6. περὶ ἰωῦτοῦ τριχων] Nihil est cur articulum (τὸν) vir doctus putaret inserendum. Sicuti τὸν περὶ ψυχῆς Σίον vel τριχων, sic qui de vita certabant frequenter dicebantur περὶ ψυχῆς τριχων, vel ἀγωνίζεσθαι, vel κινδυνεύειν. τριχων περὶ τῆς ψυχῆς est in Herod. IX. cap. 36. vid. Clar. Wess. Diss. Herod. p. 129., Portus in τριχων περὶ ἰωῦτοῦ, Gataker. Diss. de Stylo N. T. cap. x. Quando Xerxes hic dicitur in regnum rediturus ut lepus περὶ ἰωῦτοῦ τριχων, proverbium respicitur Suidæ, memoratum in Λαγὸς περὶ τῶν κριῶν, (i. e. περὶ τοῦ σώματος,) dictum ἐπὶ τῶν διακινδυνεύοντων καὶ ψυχῆς: conf. Zenob. Cent. IV. Prov. 85. Illuc spectabat et Aristoph. quod vidit Küster. in Ran. v. 193., quando scripsit: Εἰ μὴ νικημέχνης τὴν περὶ τῶν κριῶν. (conf. ibi Schol.) Aliud hic Nostro præterea potuit obversari proverbium, quod in adversarium detorquet Demosth. de Cor. p. 183., λαγὼ βίον ἔχει, διδίδωσι καὶ τρέμουν καὶ αἰὶ πληγίσσεσθαι προσδοκῶν: habet et Dion Chrys. p. 611. n. vid. Hemsterh. ad Lucia-

ni Somn. p. 13. Hinc nonnemini *τρέμων* placuerat in Herod. Antiphan pag. 118, 34. *πρὸς τοῦς εὐδαιμονίας τρέμων μὴ ἀποστρεφῆναι*. VALCK.

CAP. LVIII. 5. *ἰσὶ Σαρπηδονίης ἄκρης*] Thraciæ erat, Melanem sinum fluens, teste Eudoxo in Schol. Apollon. Rh. I. 922. Doctissime hoc de promontorio Holsten. ad Stephani *Σαρπηδών*. Aliud, et Ciliciæ quidem, *Σαρπηδονίον χῶμα* Æschyli Suppl. v. 876. Statim lin. 7.) *πρὸς ἅλιν ἀνατολὰς*, recte Palmerius *Σείρας*, æstivas, explicat: suadet postulatque itineris continuatio. WESS.

CAP. LIX. 1. *ὁ δὲ Δορίσκος*] Steph. Byz. hinc sua in Voc. mutua accepisse, vidit Holstenius, optime Vallam, *τύχος* murum reddentem, deserens: urbem enim castellumque Herodoto esse, quod nihil verius: exemplorum copia in penu est Porti, collectaque aliunde stipaverat Holsten., ejus ex schedis publicata ad Hieroclis Synnedem. p. 681. WESS.

3. *τὸ δὲ Δορίσκος κίχληται*] *Τύχος* istud, sive castellum, Doriscus dicebatur; neque tamen, quod sciam, opidum illud Thraciæ munitum voce *τύχος*, nomini adjecta designari solet; ut sæpe commemorantur *Σίρριον τύχος*. *Ἡραῖον τύχος*. *Ἀβώνιον τύχος*. *Γορδίου τύχος*, Gordiutichos, Livio. Pierum castella, *τύχια* τὰ Πίρων dixit Herod. VII. 112., ubi muros reliquerunt in Latinis. vid. Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 288. et Ez. Spanhem. ad Julian. p. 62. Dorisco castello vicina planities (lin. 6.) apta nata Xerxi videbatur *ἰδιατάξει* *εἰ καὶ ἔκρηθμῆσαι τὸν στρατὸν*: conf. Diodor. XI. cap. 3. VALCK.

6. *ἰσπῆδιος ἰδιατάξει*] Qui corrigebat *ἰδὲ διατάξει*, non recordabatur *χώρου ἰσπῆδιωτοῦ ἰσπαρασιδίου* lib. IX. 2. Equidem *καὶ ἰσπῆδῆσαι* Arch. et Vind pro reijculo non habeo: namque in actionibus, certo in loco peragendis,

hujusmodi composita adamare solent, ut pluribus patefiet lib. IX. 7. Salen autem Samothraciam, justissime Gronov. vindicavit. et Zonen ad Ethnographum Berkelius. WESS.

CAP. LX. 1. *ἴσον—παρεῖχον πλῆθος ἰς ἀρεθμὸν*] Veterem ego lectionem (*πλήθους ἀριθμὸν*) revocarem; a Medicea distant quæ primo aspectu videri possent similia: alio collocatam ordine non spernerem præpositionem, *ἰς ἴσον μὲν οὖν ἴσασιν παρεῖχον πλῆθος ἀριθμὸν*. VALCK.—Valckenarium secutus Borh. revocavit *πλήθους ἀριθμὸν*: quæ mihi lectio ex interpretamento nata videtur. Scripturæ, quam Wess. cum Gronov. tenuit, eadem sententia est: commode vero post *ἀρεθμὸν* delebitur comma, et post *πλῆθος* reponetur: Quamnam quique multitudinem contulerint, adcurate ad numerum definire non possum. Quum vulgo post *ἀρεθμὸν* (quemadmodum etiam in nostro MS. F.) incisa esset oratio; intellexeram olim: Quamnam multitudinem quique contulerint ad complendum universum numerum. S.

5. *συναγόμενοι ἰς ἴνα*, etc.] Restituentur hæc ex Codicibus: *συναγόμενοι ἰς ἴνα χῶρον μυριάδα ἀνθρώπων καὶ, συνάξαντες ταύτην ὡς μάχιστα ἰχθον, περιέγραψαν ἔξωθεν κύκλον*. In his *συνάξει*, conducere, notat constipare, vel coarctare; ut apud Longin. σ. "Τψ. p. 232., *τὰ γλωττόκομα—εὐ μόνον κωλύει τῶν ἰγκυλισμῶν τὰς αἰχμαίους, ἀλλὰ καὶ συνάγει διὰ τὸν περιεπίμεινον τοῖς σώμασι διαμῶν*: in quibus errat Zach. Pearce 267., jam emendatis Scaligero in ProPERT. p. 285. *συνῆγον καὶ συνίσταν* Xenoph. p. 152, 34. *συναγόμενοι* apud Athen. XI. p. 474. κ. compressum interpretatur Macrob. (Vide vero Var. Lect.) Præter ceteros indicatos Brissotio de Regn. Pers. III. p. 407. Herodotea respicit Aristid. in Themist.

III. p. 297. ubi Schol. MS. *καινότερον* φησιν *ἐξῆρξεν ἀρετῇ, κατὰ μυρίους, οὐ κατ' ἑκατὸν* λίγυ δὲ διὰ τὸ μυρίαῖν *ταῖς, οὐκ ἔστιν ἡμιόβη καὶ ἐν τῷ Παντοκράτει, I. p. 224. VALCK.*

4. *ἐξηρίθμουν*] Placuit hoc Gronovio et mihi: indicatur Persarum exercitum enumerandi actus. Itaque mox (lin. 11.) *τοῦτω τῷ τρόπῳ ἐξηρίθμουν ἀρετῇ* μῆσαντες δὲ, *κατὰ ἴθια δίστασον*, uti Codices jubent. Porro *συναγμένοι*, in ea schedarum discordia, ex Arch., qui pæne paria Ask. facit, præoptavi. Verissimum præterea (lin. 7.) *περιέγραψαν ἔξωθεν κύκλον*, extus, sive, uti Laurentius, extrinsecus, circulum circumscripserunt. Qui quidem circulus si *ἴσῳ* intus fuerit ductus, cui tandem usui? Miror tolerari ineptias, a Pavio et Reiskio explosas, potuisse. WESS.

CAP. LXI. 3. *πίλους ἀπαγίας*] Salmasii ad Solin. pag. 392. pileos incurvos, non rectos, quales regum Persarum, attigit Gronovii sedulitas, cujus pilea non densata præfero. 'Απαγίας minime compactum exponit: hinc *οἱ ἀπλῆν καὶ ἀπαγῇ εἰς ἐὺσβίαν παραλαβόντες ψυχὴν*, quibus ad pietatem parum firmus animus Gregor. Naz. Or. Stelit. II. pag. 119. A., et Juliani Imp. *αὐχὴν ἀπαγῆς*, cervix minime firma, ibid. pag. 122. A. Zeno quoque *παχύνημὸς τε καὶ ἀπαγῆ καὶ ἀσθενῆς*, quippe corpore haud bene compacto, in Laërtii VII. 1. Alibi Noster de Persis, *ἀναξυρίδας δὲ ἔχοντες ἔχονται ἐς τὰς μάχας, καὶ κυρβάσις ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι*, lib. V. 49., quæ utique *κυρβάσις* non erant *πεπηγῶται* compactiles admodum, quales Scytharum cap. 64. Quid Porto arriserit, Lexicon ejus docebit. WESS.—'Απαγίας *πίλους* impenetrabiles reddiderat Valla; in eademque sententiam Portus intelligebat ex solida materia firmaque compactos, qui adeo non facile frangi aut penetrari

poterant; scil. ex ἀπὸ (privationem significante) et ἀγω, frango, derivato nomine ἀπαγῆς, sive a verbo πῆγνυμι cum a intensivo, non privativo, ut idem valeant ἀπαγῆς atque ἐσπαγῆς. Recte vero Wesselingium ἀπαγίας non compactos interpretatum esse, docet Scholiastes ad Aristoph. Av. v. 487. ubi, Πᾶσι Πέρσαις, αἰτ, *ἐξῆν τὴν τιάραν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ἰσθύν' ὁμοῖν δὲ οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἔχοντο*. — τῷσι μὲν ἔλλοις ἴδης καὶ ἰστρογμήνη καὶ προβάλλουσαι ἐς τὸ μέσσωσι ἔχυν. Pro eo quod vulgo ἡ τιάρη Græci dicebant, Herodotum in masculina forma usum esse hoc nomine, adnotavit Hesych. in voce. Cæterum super his, quæ hoc cap. de Persarum cultu memorantur, consuli potest Commentatio eruditi Academici Parisiensis Mongez, Tomo IV. Actorum Instituti Litterarum et Artium Gallofrancici pag. 7 seqq. S.

3. *κιβώτας χειρῶν τοὺς σκεπύλους*] Tunicam manicatam Persis Strabo et plures tribuunt. At nulla hic lorica, cum tamen *χιτῶναι φοινίκαις, θώρηκες χαλκοῖς* munirent corpus in Xenophon. lib. VI. Παιδ. pr., et Masistius *ἰντὸς θώρηκα ἔχει χεῖρας ἐκαστὸν λιπιδωτὴν κατὰ πτερὰ δὲ τοῦ θώρηκος κιβῶνα φοινίκιον* inf. lib. IX. 22. Cujus neglectæ fortasse causa, quod lorica *κιβῶνας* in vocabulo lateat. Hesych. *Στριπτὸν χιτῶνος, τοῦ ἀλυσιδωτοῦ θώρηκος*. Propterea Heliodorus Æth. IX. p. 431., absoluta elegante lorice squammatæ pictura, *χιτῶνά τινα φορῶντὸν ἀπτεργάζονται*. Alioqui fatendum erit, lorice excidisse mentionem, fuisseque primitus *χειρῶν σκεπύλους*, καὶ θώρηκος *λιπίδος εἶδ.* etc. quæ docta Jo. Christ. Biel (Exercit. de Lign. Libani pag. 29.) conjectura. Simile quid in Reiskii stilum venit. Ut ut illud est, mallet cum Pavio *ἐχθυοειδίας*, et ad *κιβῶνας* referre. WESS.

4. *λιπιδὸς σιδηρέης ὅψιν ἐχθυοειδίας*]

Nisi quid interciderit, videri possunt non pectus tantum, sed totum corpus, habuisse lorica tectum, ex ferreis laminis squammarum instar sibi invicem impositis facta; ut erant armati equites cataphracti, de quibus egere Brisson. de Regn. Pers. III. pag. 379 seqq. et Spanhem. ad Julian. p. 249., ut horum adeo *πίθωνι χειρῶνται* fuerint *λίσσιδωνται* vel *φολιδωνται*. Herodotus tamen infra, de Masistio loquens interfecto, *τὸν Θάρηκα* et *τὸν πίθωνα* clarissime distinguit IX. 22., *ἰσὺς θάρηκα εἶχε χερῶν λίσσιδων, κατύσιρβι δὲ τοῦ Θάρηκος πίθωνα φοινίκων ἰνδιδύκω*. In eundem sensum *φολιδωντὸν* dixit Posidippus Com. Athen. IX. p. 376. *ῥ. ἴσσυς ἂν θάρεκα ἔχῃ φολιδωντὸν, ἢ δράκοντα εὐσιδηρῶμενον*. Ejusdem originis voces *λίσσις* et *φολίς* (conf. Etymolog. pag. 798.) in usu distinguiebantur; piscium squammæ *λίσσις*, serpentium *φολίς* dicebantur; quod vere monuit Brissonius. *φολιδωντὰ δράκοντες* dederat Ignat. Ep. ad Antioch. p. 106. VALCK.

6. *ὅπῃ δὲ, φαριτριῶντι ἐκρέμντο*] In Latinis posui: *A tergo* suspensas habebant pharetras: quæ Græcis non satis respondent; id enim Græce foret *ἔπισθεν* δὲ, etc. Artius hæc cohærent cum præcedentibus: *ἀντὶ δὲ ἀσπίδων γίγνῃ ὅπῃ δὲ*, scil. *ὅπῃ τοῖς γίγνῃσι*. Quare recte Valla dederat: pro clypeis gerra, pharetris subter pendentibus. Nempe in itinere, de quo hic agitur, gerra a tergo gerebant suspensa, adeoque pharetræ sub gerris erant. S.

[11. *Ἀρταίου*] Vide Steph. Byz. voc. *Ἀρταία*; cujus ex observatione obiter firmatur id quod de corrupta scriptura Artoxerxes, Artobazus, et similibus, subinde in his Adnotationibus monui. De errore doctorum nonnullorum virorum, qui Arteatas etiam nominatos veteres Persas statuerunt, vide ad I. 125, 11. notata. S.]

[12. *ἰσὶ δὲ Περσὲς ὁ Δανάης τε, etc.*] Conf. c. 150. Græcanicam de Persicorum regum origine fabulam attigit etiam Xenophon Cyrop. I. 2, 1. et Apollodor. Biblioth. II. 4, 5. S.]

CAP. LXII. 1. *τὴν αὐτὴν ταύτην ἰσκαλμῖνοι*] Viri docti *ταύτην σολὴν* probare nequeo: *σολὴν* ex secuturis Scriptor intellectam voluit. A Medis autem cunctum illum armorum habitum Persas mutuum habere, Strabo lib. XI. p. 797. c. (p. 525. d. ed. Cas.) exponit. Wess.—Vide ad I. 109, 2. notata. S.

[4. *ἰκαλῖοντο δὲ πάλαι* — *Ἀριοι*] Fuit deinde particulare nomen populi, Persarum imperio subjecti, *Ἀριοι* sive *Ἀριοι*, apud Nostrum III. 93, 11. et VII. 66. Intelliguntur autem h. l. Arii, interprete Anquetilio (Act. Acad. Inscr. T. XXXI. p. 376.) incolæ regionis cui nomen Iran. Quod vero adjecit Scriptor noster, Medos ipsos nominis sui originem a Colchica Medea derivare, (conf. Pausan. II. 3. p. 118.) id quidem ad credendum difficile est; nisi forte Medus aliquis, fabulatoribus Græcis per jocum gratificaturus, olim tale quidpiam alicubi jactavit. Conf. Is. Vossium ad Melam, I. 2. p. 561. S.]

9. *μυτρηφόροι*] Ex dialecto, qua *ἀγγεληφόροι* sæpius, *σειρηφόροι* III. 102. et *μυτρηφόροι* Arrian. Ind. cap. 7. In Eustath. tamen pristina est scriptura, ad Odyss. K'. p. 1659, 10. (p. 398, 9. ed. Bas.) Melius contra pravum Arch. *ἰσιδάχατο* (lin. 10.) idem ad Iliad. B'. p. 234, 12. (pag. 177, 26. ed. Bas.) *καὶ παρ' Ἡρόδοτον τὸ ἰσιδάχατο, ἀντὶ τοῦ ἀπλισμῖνοι ἦσαν*. vid. c. 70. Wess.—Per-versa lectio est Arch. *ἰσιδάχατο*: alterum aliquoties in hac recensione recurrit: c. 70. *κατάπικ' Ἰνδοὶ ἰσιδάχατο*: c. 73. *Ἀρμῖνοι κατάπικ' Φρύγες ἰσιδάχατο*: et cap. 86. Hesychius: *σιδάχαται, ἰσκα-*

ἀσθαι, καθωπλιζέσθαι. Σάγη γὰρ ἡ καθωπλισις. Theocrit. Eid. XVII. 94. πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιώται, Χαλκῇ μαρμαίρονται σισαγμῖνοι. VALCK.

CAP. LXIII. 2. *χάλκισά τι κρένια*] Restitutum est vocab. *κρένια*: nam *χάλκισα*, solitarie posita, quid erunt? An *ποιήματα*, quæ conmode adduntur c. 80. Certe capitis munimina, adeoque *κρένια*, galeæ; quæ possunt profecto varie implicari nectique, *πλίκεσθαι*, sicuti Paphlagonum c. 70. et Thracum galeæ, c. 76. Utrum vero, quum in Persis, Medis, Cissiis et Hyrcanis nullas Herodotus galeas agnoscit, consequens, ut nec in Assyriis? (quæ Gronovii erat opinio.) WESS.

[6. οὔτοι δὲ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἰκαλίνετο Σύριοι, etc.] Etiam Cappadocas Græci Σύριοι et Συριοὺς adpellabant; vide I. 6, 3. et 72, 8. cum utrobique notatis: adde Strab. lib. XVI. p. 737. A. B. S.]

CAP. LXIV. 4. *κυρβάσις* ἰς ἔξθ' ἀσπηγμῖνας] Ubi habentur *εὔρεα* ἰς ἔξθ' *τὰς κορυφὰς ἀσπηγμῖνας*, lib. II. cap. 28., in Arch. scribitur *ἀσπηγμῖνας*: nostro loco si legeretur *ἀσπηγμῖνας*, sive potius *ἀσπηγμῖνας*, alterum nemo requireret. *κορυφὴ οὐκ ἰς ἄγαν ἔξθ' ἀσπηγμῖνη* est in Pausan. IX. pag. 786. *εἰς ἔξθ' ἀσπηγμῖνης τῆς κεφαλῆς*, Diodori T. I. pag. 148. *εἰς σσιὸν ἀσπηγμῖνη*, Athenæi XI. p. 477. VALCK. — Suidas: *Κύρβασις* ἱνιοὶ μὲν *τιάραν*, etc. Quam ad nominis formam, h. l. *κυρβάσις* scriptum oportebat: sed *κυρβάσις* penacutè apud Nostrum, ut hic, sic et V. 49, 17. præferunt edd. et MSS. quemadmodum in sing. *τὴν κυρβάσιαν* apud Aristoph. Av. 487. ubi Schol. *ἴσσι δὲ αὐτῇ, τιάρα*. Unde et Hesychius idem capitis tegumentum perinde et *Κυρβάσιαν* et *Τιάραν* dici, sub utraque voce monuit: quod etiam ex Herodot. VII. 61, 2. coll. cum V. 49, 17. intelligitur. Cæterum,

ut Persarum *tiaræ* ἀσπηγμῖς erant, non bene compactæ firmæque, sed in frontem propendentes; (c. 61, 3. et ibi not.) sic contra hæ Sacarum *cyrbasiæ* ἀσπηγμῖς erant et ἰσθαι, bene compactæ (firmæ, rigidæ, coll. c. 70, 10.) et erectæ; quales apud Persas non nisi reges gestabant. S.

6. *ἔξινος σπηγμῖς*] Interpositum καί, quo scholii indicium esset liquidius, voluntate Codicum eliminavi. Sagaris et ἔξινος eadem, nunc quoque Armeniis, sicuti Wisithoni fratres ad Mosen Choronensem in Præfat. monuerunt. Neque occultum Corn. de Pauw fuit litteratoris interpretamentum, conjectanti ex abundanti suspicionum penu καὶ ἀσπιδὸς καὶ σπηγμῖς, citra æquum tamen. (Vid. omnino Var. Lect. ed. S.) Ἀσπηγμῖς (lin. 7.) tutatur Steph. Byzant. WESS.

7. οἱ γὰρ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθας, etc.] Quod a Persis Scythas omnes scribit Σάπας dictos, hinc attingit Eustath. ad Dionys. v. 749. Ctesiae probabiliter debentur de Dario et Sacis Polyæno narrata VII. c. x. §. 6. et 8. conf. Demetrius περὶ Ἑρμ. §. 249. VALCK.

CAP. LXV. 1. *εἰμασθαι μὲν ἰνδιδυκόντι ἀπὸ ξύλων σικουημῖνα*] Laurentii amictum e lignis exsibilant merito. Qualis enim amictus? Indi veste utebantur linea, lino ex arboribus facto, sicuti hunc usque in diem. Arrianus Ind. cap. 16. *ἰσθῆναι δὲ Ἴνδοι λινὴν χρίονται*, — *λίνου τοῦ ἀπὸ τῶν δινδρίων*. Talis Nostro ad telas materia *εἴρειν ἀπὸ ξύλου* lib. III. 47. et uberius ibid. cap. 105. Latinorum ore aut gossipion, aut xylon Græca voce. Plinius Hist. Nat. XIX. 1. Superior pars Ægypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui *gossipion* vocant, plures *xylon*, et ideo *lina* inde facta *xylina*. Id sequor. *Σίδηρον ἢ* (lin. 3.) ferri potest ob *σίδηρον* Aretæi Cappad. Morb. Diuturn. II. 13. pag. 134., aliqui insolentius. WESS.

CAP. LXVI. [1. Ἀριῶν] Idem Ἀριῶν III. 93, 11. Cæterum conf. cap. 62, 4. ibique not. S.]

7. Ἀζάνης ὁ Ἀρσάσιον] In barbaria his nominibus multiplex amanuensium dissensus, compositu difficilis. Ἀρσάσιον Persam memoravit lib. V. 108., Ἀρσάσιον inf. cap. 224. Sunt ea cognomina Persica, sed quo jure edita recusabuntur? De Parthis, Chorasmiis, Sogdis vide III. 93. Wess.

CAP. LXVII. 1. εὐρέως] De εὐρέως et εὐνοειφύρις (lin. 7.) vide lib. IV. c. 109. Wess.

1. ἱματω μ. βιβασμ. ἔχοντες ἱνίπερ-σιν] Idem esset ἱμασι βιβασμίνους ἦσαν ἱμπερσιῶν, vel διαπερσιῶν: sic c. 83., χρυσὸν πολλὸν καὶ ἄφθονον ἔχοντες ἱνίπερ-σιν. Rarissimum illud Æschyli Agam. v. 1231. σπλάγχχ' ἱνοῦσιςσιν γίνεσθαι Πείριππος ἔχοντες: et v. 30. ὡς ὁ Φρυγανὴς ἀγγύλλων πρίπει, pro ἔχουσι, et ἀγγύλλαι, sic optime Clar. Abresch. interpretatur. Ut splendida vestis ἱμπερσιῶν; sic ornatus veste splendida, illa dicitur ἱνίπερσιν. Lucian. adv. Indoct. §. 9., ἡ πορφύρα ἱνίπερσις τῆς ἰσθῆτος. Sophocles apud Clem. Alex. Pædag. III. p. 286, 2. Γυναικαμίμοις ἱμπερσιῶν ἰσθήμοισιν: quibuscum Euripidis ex Antiope locum recte comparavit Jo. Pierson, Præf. Moer. pag. XLIII. VALCK.

[9. Ἰθαμάτρω] Verum fuerit Ἰθαμί-τρω. Vide Var. Lect. (ed. S.) et conf. VIII. 130., 9. ibique Wess. S.]

CAP. LXVIII. 3. Ἀρσαμίνης ὁ Δαρ-ρίου] Mirum ni huic, ut reliqua Darii filii, matris nomen historicus adjecerit. Idem Plutarcho dici videtur aliquoties Ἀρσαμίνης, T. I. p. 119. D. T. II. p. 488. D. Priori loco fratrum Xerxis audit πολὺ πρῶτιστός τε καὶ δικαιοτάτος: altero, filiorum Darii natu maximus, πρῶτός τε καὶ γυνῆς. Sed, cui cum Xerxe de regno fuit controversia, Herodoto vo-

catur Ἀρσασζάνης lib. VII. c. 2. Hoc capite memoratus si Plutarchi est Ἀρσαμίνης, cur Nostro non dicebatur ὁ Δαρ-ρίου καὶ τῆς Ταβρόης Δουραερός? ut Ἀρσαμίνης infra dicitur cap. 97. VALCK.

CAP. LXIX. [1. ζιγρὸς ὑπερσμήναι] Ζιγρὸς vel ζιγρὸς, vestimenti aut indumenti genus: quod quale fuerit explicaturi veteres Grammatici (in Var. Lect. ed. S. citati) varias iverunt in partes, nec satis planum facere potuerunt. Illud unum h. l. monuisse juvabit, quod apud Suidam et alios nonnullos legitur, Ζιγρὸς χιτῶνες ἀνακινελαμμέναι: docente Ruhnkensio ad Tim. p. 129. ex Etymol. p. 410. ἀνακινελαμμέναι corrigendum, tunicae in sinum replicatae. S.]

Ibid. τῆς καλίντοια] Arcus omnes καλίντοια quum sint, justa observatio Eustath. est, Arabum arcus forma fuisse singulari, atque utramque in partem flexiles, καὶ θάτερε μίση κλινόμεναι, sive Attii voce reciproca, monente Scaligero in Varron. de Lingua Lat. lib. VI. p. 78. Erant quoque περιδίξαι, habiles in Latinis Vallæ, sive, quemadmodum Edd. et scripti, πρὸς διξίαν, ad dextram adpensi: equidem περιδίξαι novi, non illud. Dubio exemtum nunc omni in φοίνικος σπάθης est, (lin. 3.) quæ Kühnium scriptura ad Pollucem non fugit. Certissimum etiam ἱμαμ-μῖνοι, (lin. 3.) ad Diodori lib. I. 11. p. 15. explicatum. Wess.

3. λιοντίης ἱμαμῖνοι] Sic optime Gronov. ex Med. Λιοντῆν ἱνημῖνον scripsit Aristoph. Ran. v. 433. νιβρίδα ἱνῆσθαι, Cornutus de Nat. Deor. c. 27. et Harpocrat. in Νιβρίζων. παρδαλῆν ἱνῆσθαι, Schol. Theocriti I. 3. non, ut vulgatur, πάρδαλιν ἱνῆσθαι: hoc ubi est in Pollucis VIII. 151. ἀνῆσθαι verius est. παρδαλῆν ἱνῆσθαι dederat et Eustath. in ἴλ. γ'. pag. 283, 43. non ἱνῆσθαι. In proximis, (lin. 3.) ut erat in marg. Steph. corrigat Palmer. in

ποίητος οὐδένος: atque id ipsum in aliis esse Codicibus didicimus ex Dissert. Herodot. Wesselingii, p. 119. VALCK.

5. διερθεὺς μικροῦς] Collatis Agatharchidæ et Heliodori verbis ita reposuit S. Bochartus Phal. IV. 26. pag. 266.; quam magni viri correctionem in examen operosa Nob. Palmerius disquisitione misit, Exercit. p. 33.; probabiliter ostendens, arcui prægrandi minorem sagittam non optime convenire; incurvationis enim spatium haud sufficere; Heliodori verba et Agatharchidæ controversa videri. Qua quidem in disputatione posterior mihi pars elumbis adparuit; sicuti quoque, sagittas *μικρὰς* et *βραχυῖς* recte dici, minus *μυγάλως* et *μικρὰς*. Verius Gronovius. (monens, nihil impedire quo minus sagittæ *μικρὰι* dicantur.) *Δόρυ μοι μικροτέρω μοι χερσὶ μόνω* Codices quidam lib. VII. 211. Equidem, nisi MSS. obstarent, in partes ire possem. Lapis acutus, quo sigilla sculpebantur, (lin. 6.) *smiris*, Hebræorum *שמיר* Samir, est; de quo eruditissime Bochartus Hierozoic. Part. II. lib. VI. p. 842. Wess.

11. ἤρχε 'Αρσάμης] Fortasse hoc homini nomen fuit: liquido non affirmaverim. (Vide Var. Lect. ed. S.) in Persis plures *Arsames*; qualis Plutarchi, Artox. pag. 1026 fin., Antigoni Carystii c. 128., Polyæni VII. 28., quem Maasvicius cum hoc male contendit. Immo ipsis Darii in majoribus *Arsames*, inf. cap. 224. Wess. — 'Αρσάμης legitimus potius nomen videbitur: hujus proavus, pater Hystaspidis, 'Αρσάμης aliquoties vocatur Nostro: bis inter duces exercitus 'Αρσάμης memoratur Æschylo Pers. v. 37. et 308. Casaubono idem esse videbatur Polyæni 'Αρσάβης vel 'Αρσάμης, VIII. c. 28.; sed, qui Barcen fraude cepit, Persa Herodoto vocatur 'Αρσάμης, lib. IV. c.

VOL. IV.

201. et 203. *Arsamis* germanus frater, Darii filius ex Artystone, Γαβρύνης, infra VII. 72., *Βρύνης* audit ex membrana Med. VALCK.

[13. εἰκὼν] *Εἰκὼν* scriptum oportuisse censuit Larcher ob Gregor. canonem 35. de Ionica Dialecto. Jam ad illam quidem normam 'Ιεὺν et Βουτεὺν dixit Noster, a rectis casibus 'Ιδὲ et Βουτῶ: sed, ut in aliis multis, sic et hoc in genere, licitum fuit Ionibus, Herodoto certe, eis etiam uti formis, quæ aliis Græcis, et Atticis præsertim, usitatæ erant. Sic, licet *αἰδῶν*, ut Ionicum, ibid. commendet Gregorius, nusquam apud Herodotum reperitur hæc nominis forma; sed *αἰδῶ*, sive rectius *αἰδῶ*, (ut nos cum probatis libris edidimus, nempe ex *αἰδία* contractum, coll. Etymol. p. 30. lin. 40 seqq.) præferunt codices lib. I. cap. 8, 14. quemadmodum constanter apud Homerum scribitur. S.]

CAP. LXX. 1. διζὼν γὰρ δὴ ἰστροεισόοντο] Veterum persuasio de Æthiopibus Afri et Asiaticis cognitissima ex Strabonis erudita super Homereo *Αἰθιοπας, τοὶ διχρὸν διδάσκονται*, dissertatione est lib. I. p. 58. (p. 30. et 33. ed. Cas.) Indi Æthiopes recta et promissa erant coma, *ἰδύτριχες*: Afri *οὐλότριχες*, crispo, ut nunc perseverant, capillitio. Consimilis de utrisque Strabonis lib. XV. pag. 1012. v. (pag. 690. d.) et Arriani Ind. c. 6. observatio. Wess. — Conf. *Heeren Ideen über die Politik*, etc. T. II. p. 352. S.

7. προμνηστωπιδία δὲ ἵππων] Frequentantur in equorum ante frontem ornatu *προμνηστωπιδία* apud Xenophontem, Achillem Tat., Ælium, Jamblichum, et plures: in muliebri mundo *πίσμος προμνηστωπιδίος* Basilio M. T. II. pag. 55. c. Hic *προμνηστωπιδία* sunt pelles, equorum capiibus detractæ, et humanis ad terrorem indutæ et speciem. Nam, quod ante frontem, *προμνηστωπιδίον*,

E e

quale *περυσσινιδιον κινερον*, quo natura pisces xiphias armavit, in Æliani Hist. An. XIV. 26. Atque hæc, qui *περυσσινιδιον* præferunt, considerasse non videntur. Wess.

CAP. LXXI. 1. *ἦσαν ἰχθυοεις*] Culce codices pauci *σκαυίνης ἦσαν ἰχθυοεις*, corio armati *iere*. (ibant.) Belle equidem illud Declamatoris in Sallust. cap. 3. Unus enim satis es materiae *habens*, et quæ Sanctius Minerv. III. 10., iuxtaque Græcorum similes prorsus (periphrasticas) dictiones, conductas ad Diodori lib. II. 5., recorder. Sed illud huic loco magis censeo adpositum. Wess.

CAP. LXXII. [2. *πρώτα πιασιγμένα*] Conf. c. 63, 2. ibique Wess. et cap. 79, 1. S.]

5. *Λίγυς*] Idem c. 86. *Λίβυς*, et lib. III. 92. *Λίγλοι*, sive *Λίγδοι*, uti MSS.; mihi, quod ibi (Adnot. ad III. 92, 9.) professus fui, sive nomen expendo seu gentem, ignoti. *Μαριανδυνοι* bene habent; (conf. Var. Lect. ed. S. I. 28, 5.) bene *Σύρις*, qui volentibus schedis, heic *Σύρις*. Vide III. 90., notataque Gronov. lib. II. 104. (Adnot. ad II. 104, 11. et supra ad hujus Musæ c. 63, 6.) Sit-ne vero Darii et Artystonæ filius (lin. 9.) vero nomine *Βρύς* an *Γαβρύς*, non adfirmavero. Notior in Persis Gobryes Gobryasque multo est. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

[6. *τὴν αὐτὴν ἰχθυοεις*] Toties in hoc recensu vocab. *σκαυή* occurrit, ut nullo incommodo hic omitti potuisset videatur subintellectum. Conf. cap. 62, 2. 71, 1. 73, 2. 77, 2. et vide ad I. 109, 2. notata. S.]

CAP. LXXIII. 3. *Βερίγης*] Conveniunt *Βερίγης* et *Φερίγης* Macedonum sono, quo *Βίλιππος* et *Βάλακρος*, qui *Φίλιππος* et *Φάλακρος* alibi. Nollem tamen Arch. et Pass. scripturam obtrudi. *Βερίγης* hinc clarissime Steph. Byz., et de Mida Co-

non Narr. I. *ἐπὶ Μυσίας ἦσαν, Φερίγης ἐπὶ Βερίγης, βασιλεὺς τε παραλλαγίαις τῆς λίβυς, μετανασταθέντας*. Plura Cl. Holstenius ad Stephanum. Ceterum *σκαυή* *ἦσαν* (lin. 4.) in absurdis collocari non debet. Wess. — Qui in Thracia manserunt ejusdem originis, *Βερίγης* dominantur VI. 45, 2. (ubi vide Not.) et VII. 185, 8. Apud Strabon. VII. p. 295. c. et XII. pag. 550, 4. ubi *Βερίγης* et *Βερίγης* olim edebatur, utrobique *Βερίγης* ex MSS. posuit nuper Editor Lipsiensis, cujus vide notata in Var. Lect. (ed. S.) ad posteriorem locum, T. V. p. 92 seq. S.

Ibid. *Εὐρωπῆϊοι ἰόντες συνείησαν*] Ex tribus diversis lectionibus genuina mihi videtur illa in marg. Steph. *χρῆστον ἦσαν Εὐρωπῆϊοι ἰόντες σύντακον ἦσαν (ἦσαν) Μακεδόνων*. Hic est Nostro familiaris scribendi mos: IV. 47. *ἡ γὰρ ἰούσα πιδωδὲς, — αὐδρὲς ἰστοι*. cap. 147. *ἦν ἡ Θέας οὐτος, γίνετο ἰὼν Καδμείος, — ἀδελφεός*. VII. 129. *τὸ μένον δὲ τρυτίων — ἡ Θουαλίη ἰστοί, ἰούσα κοίλη*. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. *οἱ δὲ Λυδοί*, inquit, *Μήνους ἐκαλιόντο πάλαι, (σὺν τῷ πάλαι,) ἰσὶ δὲ Λυδοῦ τοῦ Ἀτῆος ἰσχοι τὴν ἰσωνομίην*. In Codice, quem manu scriptum ab humanissimo J. J. Wetstenio habui utendum, hoc legebatur, Scholion in Hom. 'Ιλ. γ'. 401. *Μηονίας. Λυδίας λίγυ. Μήνους γὰρ τὸ παλαιὸν ἐκαλιόντο οἱ Λυδοί, ἴσαν Λυδοί, ἀπὸ Λυδοῦ τοῦ Ἀτῆος, (lege "Ατῆος,) ὡς φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ*. lib. I. c. 7. VALCK. — Eadem leguntur in Villoisoni Scholiis Venetis, et ibi quidem recte "Ατῆος scribitur, sed perperam "Ηρωδιδίης, pro "Ηρόδοτος. Quod ad *Μηονίας* spectat, vide Var. Lect. (ed. S.) S.

5. *ἀνοτιοίσι δὲ ἰχθύοντο ἰσκαπῶσαι*] Afris idem teli genus cap. 71. *Μυσὶ* autem nobiles his jaculis, *ἀνοτισσαί* *Μοσσοί* Æschylo Pers. v. 52., et Ὀλυμπιῶν Eustathio in Perieges. v. 810. (immo

vero ad vera. 322. not. 3.) Stephanoque Voc. Ὀλομῆτος, unde Οὐλομῆτοι et hic, (lin. 7.) si qua necemitas. Wss.

CAP. LXXV. [3. ζυγῆς] Vide ad c. 69. 1. 8.]

4. πῖλλα νιβρῶν] Vetere πῖλλα νιβρῶν delectatur Cl. de Pauw, caligis videlicet ex loris apte constrictis: neque enim πῖλλα νιβρῶν ulla fuisse, cum hinnuli calceis careant; nec pelles hinnulorum, si vel maxime caligis dederint structuram, νιβρῶς, sed νιβρίδας aut νιβρίους, appellari. Cui opinioni speciem carbatinæ detrahent, πινωμένης ἐκ τῶν νοδάρεων βούων, non utique ex bubus, sed bubulo corio, in Xenophontis Ἀναβ. IV. pag. 309. Ed. Hutch. Transitum Thracum in Asiam, justumque ejus tempus, ill. Scaliger vestigavit ad Euseb. Chron. MCLV. Wss. — Quod πῖλλα in Græcis nostris penacutè scribitur, id ex ed. Schæf. pr. in nostrum exemplum irrepsit: πῖλλα oportebat, ut habent aliæ editiones atque etiam Schæferiana secunda. S.

CAP. LXXVI. 1. ἀσπίδας δὲ ὀμβροῦνας ἔχον, etc.] Cuncta hæc de Thracibus Asiaticis sive Bithynis eruditi accipiunt; quorum tamen armaturam, originem, præfectumque Persam, quod Scriptoris mos fert, summa descripsit ante accusationem. Et talia de iisdem iterum? Immo vero ἀσπίδας sunt, defectaque et gentis titulo et præfecti Persæ nomine. Hiatus sagax Cl. Pavii ingenium animadvertit, et agnoscent, opinor, in posterum omnes. Quo enim cunque verba verserunt modo, ad Thracas Asiaticos non pertinebunt, nedum ad Europæos, quibus suus demum locus, c. 185. Venerant in mentem mihi *Chalybes*, ob Martis oraculum, et quoniam memoratis gentibus adfines fuerunt lib. I. c. 28. Sed incertissima ea divination. Προβόλους λυκισγίας aut λυκισγίας (lin. 2.) servo, Gronovio consentiens. Oppor-

tuna est Grammaticorum glossa, ἀσπίς πρὸς λύκων θήραν ἰσχυρῶς in Athenæo, alioqui turbatissimo; sicuti alias, post sollertem magni Animadversoris et Paulli Leopardi Emend. XI. 18. curam, ostendi. Wss. — Vide ejusdem doctissimi Viri Dissertat. Herodoteam, p. 58 seq. et quæ a nobis ad Athenæum adnotata sunt, Animadvers. Vol. VI. p. 212 seq. S.

2. προβόλους δύο λυκισγίας] Nihil attulit vir Clar. (Gronov.) quo lectori persuaderet, quod persuasum voluit (scilicet cum Valla intelligenda esse veruta ad lupos conficienda idonea.) Quando inter Milyas ἔχον τήνα μεταξέτιναι Ἀσίου, quidni Thracas Asiatici προβόλους habuerint λυκισγίας? id est, Athenæo interprete lib. XI. pag. 486. D. V. ἀσπίς ἐν λυκίᾳ ἐργασμένη: a quo commode comparantur Ναξισουργῆς πάντες, κλίση Μιλησιουργῆς, et τεράστιζα Ἐπιοιουργῆς. Athenæum tamen suspicor in suo quoque Codice legisse λυκισγίας, (λυκισγίας ille in suo Herodoti exemplo legerat, si fides vetustissimo Athenæi codici,) cujus loco scribi voluerit λυκισγίας, ἢ ἀνοήτοι τὰ ἐν λυκίᾳ ἐργασμένα, prout corrigit H. Vales. ad Harpocr. in λυκισουργῆς. conf. Index Theophrasti H. Steph. VALCK.

CAP. LXXVII. 1. Καβέλλης δὲ οἱ Μήνιες] Alibi Καβέλλης, (III. 90, 6.) ex Lydis propagati, eaque propter Meones. Mox Λασίοι τε καλιύμνιοι, et qui Lasonii dicuntur, doctissimus Pavius, (pro Λασίοις δὲ, quod præferunt libri omnes;) ut a Cabalensibus, quemadmodum lib. III. 90., separentur. Prostat ibi alia Valckenarii nostri conjectura. Wss. — Adde quæ a Larchero ad h. l. notata sunt; et consule, quos ille laudavit, Stephanum Byz. in Καβέλλης, et Strabonem lib. XIII. p. 630. c. D. et 631. A. ed. Cas. S.

CAP. LXXVIII. 7. Ἀραβίτης δ

Χερσμοις] Cupide δ Χερσμοις docti viri Is. Vossius, Pavius, alique; quibus calculum addere memini, motus Arch. indicio. Muto sententiam: δ Χερσμοις, aut, si malueris, δ Χερσμοις, patris nomen Artayctæ dat. Neque is enim gente Chorsamius; sed, quod Noster planissime, ἀπὸ Πέρσης, origine et domo Persa, lib. IX. 115. Wzss.

CAP. LXXXIX. 1. Μᾶρες, Hecataei testimonio apud Stephanum protectissimam contra Is. Vossii (Κᾶρες et (lin. 5.) Καρῶν emendantis) molimina sunt. Cares utique ab hac gentium serie alienissimam. Vide c. 93. Wzss.—Immo vide III. 94, 7. ibique notata. Isaacus vero Vossius ubinam significaverit, Κᾶρες h. l. pro Μᾶρες corrigendum, mihi non liquet. Illud video, eundem Vossium in Notis ad Melam p. 562. diserte adfirmare, eosdem h. l. Mares ab Herodoto memorari, quos apud eundem lib. III. c. 94, 7. intelligendos esse ipse Vossius ducit. S.

CAP. LXXX. 2. τοὺς ἀνασπᾶντας καλιεμένους] His gemina lib. III. 93. Qui solos Cares, ob hæc Arriani Ἀναβ. III. 8. οἱ δ' ἀνάσπασται Κᾶρες, intelligit Barn. Brissonius, Regn. Pers. lib. II. c. 223. admodum parvus est, præsertim cum eos in insulis Arrianus non locet. Barcæ ἀνάσπασται, Pæones, Eretrienses, supra memorantur, nec has tamen in insulas depositi. Ctesiae verba, ab eruditissimo viro adscripta, ἀνάσπαστος γίνεται eis Ἐρετρίαν, Persic. cap. 39. ipsos Persas, delicti adfines, huc relegatos nonnunquam fuisse ostendunt. Latius tamen vocis notio, ad lib. IV. 204. exposita, semet extendit. Wzss.

CAP. LXXXII. 4. Σμερδομίνης] Sic malui, ut in hominis nomine discordia cessaret. Σμερδομίνα appellat plerique omnes c. 122. Illud autem (lin. 5.) Πίεξ δὲ ἰγύοντο ἀνέψαι in positione dic-

tionis concordat c. 5. δὲ ἦν Πίεξ μὲν ἀνέψαις, Δαρτίου δὲ ἀδελφεῖς παῖς. Vide ad superioris libri c. 103. Wzss.

CAP. LXXXIII. 4. ἰὼ τοῦδε] Glossam redolet Med. et aliorum διὰ τὰδε, nollemque defensum: alterutrum abunde est. Formam præfert Ionicam βιαθεῖς (lin. 5.) spernuntque recusat: alienum sane μυθεῖς est Th. Galei, nec fulcrum ex Glossatorum Μιῶσαι, deportare, Μίωσις, deminutio, nanciscitur; siquidem vitiose picta sunt, et inconmoda prorsus. Ἀερίητος alibi assertum. Wzss.—De Ionica forma ἀερίητος pro ἥρητος vide Adnot. ad I. 191, 33. ubi quæ verba ex IX. 101. citantur, leguntur ea lib. IX. c. 102, 17. Et duobus quidem istis locis ἀερίητος significat captus erat: hic vero electus erat, (sic enim in versione positum malim, quam deligebatur) id est, jam ante designatus erat qui continuo in decedentis locum succederet. Quod vero in eadem Wesselingii Adnot. ad I. 191. verba quæ hic leguntur, ita adferuntur, quasi ἀερίητος cum τοῦτον junctum esset, ut intelligeretur morbo sublatum, morbo extinctum, id invito Viro doctissimo exciderat. S.

Ibid. ἰὼ τοῦδε] Διὰ τὰδε, quod in Codicem Med. irrepsit, interpretamentum videtur Herodotæ formulæ. In proximis, εἴ τις αὐτίαν ἱξίλωνι τὸν ἀερίητον, ἢ θανάτῳ βιαθεῖς ἢ τοῦτον, pro βιαθεῖς in Arch. βιαθεῖς scribi dicitur; illinc Galeo placuit μυθεῖς. Numerus certe dici potuit μυθεῖς, imminutus; forsitan et aliquis θανάτῳ μυθεῖς ἢ τοῦτον, morte minutus sive morbo: μυιῶνται, μινύθων, et minutus, in talibus adhibentur nonnunquam; et nova capiat Herodotus. VALCK.

9. χωρεῖς δὲ χερσόν τι πολλόν, etc.] Quia Curtius de his lib. III. 3. Proximibant, quos Persæ Immortales vocant, ad decem millia: cultus opulentiae barbaræ non alios magis honestabat: illi

aureos torques, illi vestem auro distinctam habebant; Nostri χρυσὸν ad solas vestes referri Schefferus de Antiq. Torquib. c. 9. vetat; torques enim aureos suo continere ambitu; cui adsentior cupide. Wess.

CAP. LXXXIV. 3. καὶ ἡ περὶ αὐτῶν] Puto fuisse τὴν καὶ ἡ, etc. Idem requiri c. 86. ἐπιστάχας τῇ αὐτῇ καὶ ἡ τῇ περὶ, nimirum τῇ καὶ ἡ τῇ, Reiskius agnovit. Ionum μεταξίνοι: (lin. 4.) quod una cum scholio apud Arch. revocatum haud indignabuntur Herodoti amatores. Fuerint-ne vero veterum Persarum in capitibus ex ære ferroque ducta πετάσματα prorsus eadem ac culte ab Heliodoro Æth. IX. p. 431. expicta, non habeo dicere. Wess.—Potuerat utique lin. 3. τὴν καὶ scribere Herodotus, et τῇ καὶ c. 86. Sed invito nihil tale obtrudi Scriptori debet. Sic sane et cap. 50, 16. γνώμῃσι χρεῖοντο ἰσχυροὶ καὶ εὐδὲν scribere ei placuit, non τῇσι καὶ εὐ. Parique ratione Latine idem atque dicimus, et similiter atque. Conf. c. 86, 2. S.

CAP. LXXXV. 6. συρῆσι περιστοιχισμένοι] Th. Galeus potius adposuit συρῆσι futurum ex c. 75., longe aberrans. Συρῆσι in amiculorum genere, in consertis funibus συραῖ. Συραῖος ἱμᾶς Polluci I. 148., συραῖαι funiculi, Philoni Jud. Vit. Contempl. p. 897. A. Συραῖς δὲ ἀμαρτυρίᾳ ἰαυτοῦ ἵκαστος σφίγγονται, Græcus Proverbiorum Salomonis interpres translate, sed eleganter, c. v. 22., ubi Aquila in σχοινίους ἀμαρτίας. (Notus etiam συραῖος ἵππος ex Sophocl. Elect. 722.) Adi Ivon. Villiomarum, Animadv. in Loc. Controv. Titii lib. IV. p. 84. Hanc autem Sagartiorum in pugnando habilitatem cur Pausan. I. 21. Sauromatis contribuerit, non adsequor. Eandem-ne illi seniore ætate, ut retiarīi, de quibus Lipsius Saturn. lib. II. 8., probarunt? Wess.

10. οἱ δὲ ἡ ἱερὸν ἱμακασσόμενοι] Sic recte Codices. Ἐμπακασσόμενοι iidem ac συμπελεκόμενοι, Schol. Thucyd. VII. 84. Ceteris congruit ἐλέμους δολίους βρόχους ἱερὸν Agamemnon, Euripid. Elect. v. 155., et Æschyli ex Agamemn. v. 1620. Ἰόντα τοῦτοι τῆς δίκης ἡ ἱερὸν. Non equidem obliviscor Euripidei Iphig. Taur. v. 77. ποῖ ρ' αὐτὸν ἡς ἄρκεν ἡγάγεις χρέους, nec Æschyli Choeph. v. 1000. ἄρκεν δ' εἰς ἡμοῖς καὶ ποδιστῆρας πύλων, elegantius utriusque et haud longe abeuntis figuræ, neque potioris tamen. Wess.

Ibid. ἡ ἱερὸν ἱμακασσόμενοι] Perparum interest utrum ἡ ἄρκεν legatur, an ἡ ἱερὸν: hoc tamen, altero rarius in talibus, dedisse videtur. Hesych. "Ἐρκεσι, διατόνους, Σοφοκλῆς Ἀλέξανδρον διουσίην. Sæpe malis ponuntur αἱ τῆς Δίκης ἄρκεν. τῆς Δίκης ἡ ἱερὸν est in Agamemn. Æschyli v. 1620. Eximi participio debet ἱμακασσ. littera superflua, scribique ἡ ἱερὸν ἱμακασσόμενοι, id est βρόχους ἱμακασσόμενοι. Sic scripta reperiuntur παλάσσονται et ἱμακασσονται. Ælius Dionysius apud Eustath. ad 'Ιλ. ε'. p. 399, 20. (p. 527. ed. Rom.) μέμνηται τοῦ Θεοκλῆδους ἐπὶ τῷ Ἐμπακασσόμενοι, ἀντὶ τοῦ ἱμακασσόμενοι, περιπερόμενοι (δέρασι), φερόμενοι. Thucydideæ verba, jam a Porto adhibita in Ἐμπακασσονται, reperiuntur lib. VII. c. 84. H. Stephanus Ind. Thea. ceterique qui attigerunt Thucydideæ, ad Hesych. etiam in Ἐμπακασσονται, ἱμακασσονται, hujus non meminerunt Herodotei loci. Duo nobis exhibet fragmenta Suidas in Ἐμπακασσόμενοι, in quibus mihi genuina scriptio fuisse videtur Ἐμπακασσόμενοι, in his certe Æliani: τοῖς φίλοις καὶ οἰκίαις ἱμακασσόμενοι ἀνίστασθαι αὐτοὺς ὡς πολέμους. VALCK.

CAP. LXXXVI. [2. τῇ αὐτῇ καὶ ἡ τῇ περὶ] Vide paullo ante, ad c. 84, 3. S.]

7. *ὡς δ' αὖτως Κάσσιον*] Caspii aut hic perperam, ponuntur, aut paullo superius. Junguntur Paricanis c. 68. Utii et Myci; utri horum sedem mutarint, non addimvero. A clar. de Pauw *Ἀρι* ex *Κασσίον* voce formabantur, conjectura ancipite. Meliores MSS. verum fortasse monstrabant. Wess. — Præter Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. vide Adnot. ad III. 93, 9. S.

10. *ταχυτῆτα οὐ λειπομένας* seruo. Alibi, lib. III. 102., et plenius quidem, *κάμηλοι ἴππων οὐκ ἥσσονες ἰς ταχυτῆτα*. Pollux de Bactrianis, *καὶ τίθιν αὐταῖς (κάμηλοι) ἴππων μὲν ἀντίκειναι τὸ τάχος*, lib. I. 140. Wess.

CAP. LXXXVIII. 4. *ἐπὶ συμφορὴν περιίπται*] Malunt *συμφορῇ περιίπται* ex frequentiore usu. Demosth. in Mid. pag. 345. *καὶ τοιαύτη συμφορῇ περιίπταται*. In Diodoro XII. 60. *Ἀμπερακῶται δὲ ἰς μεγάλην συμφορῇ περιπίπτουσιν*; præpositio, ut ibi indicatum, redundat. (Vide Var. Lect. ed. S. Cum verbo *ἰπίπται* malles utique *ἰς συμφορὴν*, sed nec *ἐπὶ* præciſe damnandum.) *Φαργαῶ* *χρς.* alius tamen, in Pers. Æschyli, v. 313. occurrit. Wess.

Ibid. *ἐπὶ συμφ. περιίπται ἀνδρίλητον*] Non spernerem, si darent Codices, *ἐπὶ συμφορὴν περιίπται ἀνδ.* Sed Herodotea, ni fallor, *ἐπὶ συμφορὴν* vel *ἰς συμφορὴν ἰπίπται ἀνδ.* commodè reddi potuerunt *συμφορῇ περιίπται δυνῇ*, in tristem incidit calamitatem. Suspicio adeo, *περιίπται*, velut altero longe usitatius, his adscriptum, in Codicem fluxisse Flor. Qua ceteris, eadem *περιπίπτει* Herodoto adhibetur structura. Est hic *συμφορὴ ἀνδρίλητος* gravis vel tristis calamitas: bene cepit H. Steph. Ind. Thea. Infra c. 135. *ἔ, τι δὲ ταῖσι Ἀθηναῖσι*—*εὐνήνους ἀνδρίλητον γινέσθαι, οὐκ ἔχω εἶπαι*. Supra I. 32., multa nobis eveniunt in vita, *τὰ μὴ τις ἴδῃ*, id est *ἀνδρίληται*: intelliguntur calamitates

et infortunia, *συμφορὰ συμπίπτουσαι καὶ νόσῳ καταρρέουσαι*, quæ, *καὶ βραχὺν ἰόντα, μακρὸν δούσαν ἵνα ποιῶσι τὸν βίον*, secundum Artabanum VII. 46. Infortunium Herodoto exprimitur formula *οὐκ ὡς ἥλιε, οὐχ ὡς βούλαται*: et similia leguntur alibi. Iones in primis tristia quævis verbis exprimunt in speciem lenissimis. VALCK.

10. *ἰς ταῖσι γούνασι*] Cl. Gronovii explicationem vide. *Pristino ἐν ταῖσι γού.* hæc ex lib. IV. c. 62. *ταῖς διξιοῦς ἄρμους πάντας ἀσπτάμενους ἐν τῇσι χερσὶ* auxilio venire queunt. Wess.—In commissura, interpretatur Gronov. qua femur cruribus committitur, quæ est genu. Haud ita male, me iudice. De camelo loquens Noster, III. 103. ait, in posterioribus cruribus, *οἰλίαι*, quatuor habere illum *γούνατα*, id est, puto, quatuor articulos, quatuor commissuras. S.

CAP. LXXXIX. 1. *τῶν δὲ τριηρίων ἄριθμῶς*, etc.] Numerum triremium, reditum c. 184., notæ Pass. optime signant, pariterque Æschylus Pers. v. 341. ubi de aliorum dissensu docte Stanleius. Wess.

Ibid. *ἑπτά καὶ δησάσιαι καὶ χίλιαι*] In Herodotum semper malevolus Plutarchus, in Themist. p. 119. a. ad eundem navium numerum definiendum uti maluit testimonio Tragici Poætæ, quam historici. De numero navium egerunt Thom. Stanlei. ad Æsch. Pers. v. 341. Ez. Spanhem. in Julian. p. 280. et P. Wesseling. ad Diodor. XI. c. 3. ubi eadem atque hic enumerantur gentes, sed in navium numero, quas singulæ subministrant, a Nostro multum discrepat Diodorus. VALCK.

6. *ἀσπίδας δὲ ἴτους οὐκ ἔχουσας*] In Glossis *ἴτους* umbo, et inde Valla. Clypei ambitus et labrum est, ex ferro; Polybii *σδηρῶν σιάλωμα*, lib. VI. 21., ab umbone discrepans et remotum. Phœni-

ces pelta protegebantur: Πίλη, ἀσπίς
Ἰων οὐκ ἔχουσα apud Hesychium. Wess.

7. οὐτοι δὲ οἱ Φοίνικες, etc.] Quod de
Phoenicum primis ad mare rubens se-
dibus succedit, prorsus notabile, con-
gruit lib. I. 1. et sacris Moëis Vatum-
que libris; mirumque accidit, ab egre-
giis viris S. Bocharto, Camp. Vitrin-
gæ, Hadr. Relando, origines Philistæorum
investigantibus, insuper haberi. Nemo
infutiat, Palestinos Philistæosque
eosdem censer. Recensentur in poste-
ris Mitzraimi, sive ex Ægypto orti,
Casluchæi et Caphthoræi, hinc Philistæi,
Genes. c. x. 14. Deuteronom. c. ii.
22. et Amos. c. ix. 7. Tractus, quem
primitus habuerunt, mari erat adfinis,
et forte insularia, ex Jerem. cap. xlvii.
4. Talis autem ad sinum Arabicum,
eumque extimum commodissimus; unde
ante Moëis ætatem progressi inferioris
Ægypti partem insederunt, Exodi c.
xiii. 17. Quæ quidem, cum Philis-
tæi origine fuerint Ægyptia et prope
Ægyptum habitarent olim, testenturque
ipsi, suos majores ad Rubrum accolu-
isse primitus mare, credibilia viden-
tur, quam insueto itinere in Colchidem
et Cappadociam cum Bocharto eos du-
cere, et in Palestinam reducere, aut, quæ
Vitrin-ge Comment. ad Esaiæ c. xiv.
p. 449. divinatio, ex regione Cyrenaica
et Creta. Venit horum pars in Nob.
Palmerii Exerc. p. 35. cogitationes.
Wess.

12. κρένια χηλιυτὰ] Scholion Pass.
πλικτὰ χηλιυτὰ revocat mihi ἄξιον
σαγάρης c. 64. in memoriam, simili
modo auctas: immo suspicionem movet,
κρένια πλικτὰ c. 79. indidem, vetere
obliterato, propagata. Hesychius hoc
ex loco κρένια χηλιυτὰ πλικτὰ in
σχόλιον, cui Pollux ferme compar.
Nexiles itaque et sutiles fuerunt; non,
ut Vallæ Latina, forcipiculatæ. Bene

Stephan. Thes. T. IV. p. 515. (quem
vide.) Wess.

14. τύνει] Glossam Aldi et aliorum,
ἐρεξέ λαθροῖσιν ἱερναλίων. Hesychius,
Eustathius, Tzetzes ad Lycophron. v.
349. non ignorant; imprudenterque ad-
ditam, delendamque agnovit eruditissi-
mus Camerarius ad Aristotelis Nico-
mach. lib. VI. 12. p. 304.; quo ergo
jure a Gronovio taxatur? Notavit id
St. Berglerus quoque. Wess.

16. ἱσतालᾶντο] Vulgatum ἱσतालᾶντο
genio sermonis pugnare Ang. Canini-
us et Portus observarunt. Ἑσतालᾶν
dat Ionibus (in plurali numero) ἱστά-
λᾶντο, quo Hesiodus usus Ἀσπίδ. v.
288., et ἱσतालᾶντο. Cognita res Eus-
tathii declaratione est. (Vide Var. Lect.
ed. S.) Wess.—In antecedentibus sæpe
reperiuntur ἱστάλᾶντο, et ἱσινᾶντο,
pro ἱσινᾶντο ἱσιν, et ἱσतालᾶντο ἱσιν.
Quod hic Editiones insidet crucem fixit
grammaticis: ἱσινᾶντο Porto videba-
tur reponendum; ἱσतालᾶντο Caninio
et Reiskio: sed hoc nullo modo potuit
a στίλλᾶν formari: Ionicus iste flexus,
ᾶντο, præsertim obtinet in verbis in ἄλῃ
et ἰλῃ desinentibus. Si vel in omnibus
legeretur Codicibus ἱσतालᾶντο, Codi-
cibus antiquiorem mendam tollerem
scribendo ἱσταλᾶντο, id est ἱσταλᾶντο
ἱσιν, vel ἱσιν ἱσतालᾶντο. Forma tan-
tum differunt Στίλλῃν Σταλᾶν, et
Σταλᾶν σταλᾶν, σταλᾶν, et σταλᾶν.
VALCK.—ἱσतालᾶντο fortasse e duabus
scripturis natum est. ἱστάλᾶντο et ἱσινᾶ-
ντο, in unam coactis. S.

Ibid. Pro ἱσतालᾶντο legit Bothius
ἱστάλᾶντο, ἄλᾶ natum censens ex syllaba
ἄλᾶ male repetita. S.

CAP. XC. 2—4. εἰλίχατο μίτρηι οἱ
βασιλῆς, etc.] De Regibus Cyprii
bene: Aptus-ne vero a capitis integu-
mento ad tunicas transitus? Sic Cl.
de Pauw, rogicans præterea, an tunicæ

Cypriorum vulgus capita obtexerit? Hoc cum insulsum, *οἱ δὲ ἅλλοι εἶχον κισσάμους*, reliqui gestabant cidares, maluit; eoque magis quoniam Pollux X. 162. *κίτταρι* ex Herodoto produxit. Cui ego suspitioni, nisi Cidaritis sive citaris Persarum esset, et Codices officerent, accedere possem. Tunicas Scriptor vulgo Cypriorum tribuit, regibus negat: capitis eorum tegmen, quod reticuit, abditum tenetur in sequentibus, *τὰ δὲ ἅλλα πασάντι* "Ελληνισ. Wess.—Suspiciari fas est, memoria falsum Pollucem esse, quum Herodoto vocabulum *κίτταρι* tribuit, quod apud Ctesiam legisset Grammaticus. S.

5. *ἀπὸ Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηναίων*] 'Αθηναίων scribendum: sed hæc pleraque alibi prostant indicata. VALCK.—'Αθηναίων scripsi ex cap. 95. Wess.

CAP. XCI. 2. *λαισθήα*—*ὀμβροῖς πεποιημένα, καὶ κισσάμους*] Voculam καὶ, ut superfluum, tollendam censeo, scribendumque *ὀμβροῖς*. In hac forma cum Edd. conspirant Codices scripti lib. IV. c. 65. Ionica sunt *βοίη* et *ὀμβροῖη*, nempe *βοῆ*: quibusvis usitata, *ὀμβροῖς* et *ὀμβροῖν*. Supra VII. 76. et 79. Thracibus Asiaticis dat *ἀσπίδας ὀμβροῖνας*, et Colchis. Ubi in Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. IV. p. 200, 17. γήρρα habentur *δασίων βοῶν ὀμβροῖνα*, MS. præbet *ὀμβροῖνα* et Suidas. Deterior est in Herodoteis lectio quam præbet Eustath. in ἱλ. ε'. pag. 433, 16. *φασὶ περι τινων καὶ Ἡρόδ. ὅτι λαισθήα εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων ὀμβροῖς πεποιημένα*. Fiebant autem *λαισθήα* ex *ἀκατιργάστων βυρσῶν*, secundum eundem ad ἱλ. μ'. p. 874, 47. ex pellibus nondum confectis sive mollitis, atque adeo *ἔξ ὀμβροῖνης*. Cretensis Hybrias καλὸν memorat *λαισθῖον, πρέβλημα χρωστὸν*, apud Athen. XV. p. 696. A. VALCK.

9. *οἱ δὲ Πάμφυλοι οὔτοι*, etc.] Sic semper gentis nomen scribitur in Musis; non quale Codex exhibet Arch. Hero-

dotea de Pamphyliorum origine attigerunt Strabo XIV. p. 984. A. et Eustath. ad Dionys. v. 854., 'Ἡρόδοτος φησὶν, ὅτι Πάμφυλοι εἰσι τῶν ἐν Τρείας ἀποικισθέντων μετὰ Ἀμφιλέχων καὶ Κόλχατος: in his frequens vitium offert Arch. ἀποικισθέντων. VALCK. — De Amphilocho cf. III. 91, 1. S.

CAP. XCII. 3. *αἰγὸς δίεματα*, etc.] Parui MSS.; cur enim numerum multitudinis, cum toties præcesserit *εἶχον κισσάμους*, spernerem? Pæne etiam *ιστοφατωμένους*, quippe ad rem notandam abunde, admiseram. De Termilis non repeto ex lib. I. 73.; neque ex Diodoro XI. 3. in navium numero discordiam. Wess.

7. *ἀπὸ δὲ Λύκου*] Ex marg. Steph. recipi potuisset Herodoteum *ἐπὶ δὲ Λύκου*. VALCK. — Idque merito a Wess. receptum. S.

CAP. XCIII. [6. *ἐν τοῖς πρώτοις τῶν λέγων*] Vide lib. I. cap. 171. S.]

CAP. XCIV. 5. *Πελοποννησίου Αἰγυπτιῶν*] Omnis olim Peloponnesus, *Pelagias*; sed quoniam hi maritimam Sinus Corinthiaci oram tenuerant, propterea *Αἰγυπτιῶν*. Multa viri illustres, Spanhemius ad Callimachi H. Del. v. 73., et Buherius Diss. Herod. c. 9. p. 92., optime Hesychii errorem in *Αἰγυπτιῶν* detegens. Falsum namque, *πρώτους* eos Ἴωνες post dein *Αἰγυπτιῶν* adpellatos. Wess.

CAP. XCV. 1. *Νησιῶται δὲ*] Insulani in classe hac Persica qui fuerint, præclare Valckenarius Noster patefecit ex Diodor. XI. 3. Wess. — Vide posteriorem partem Adnotationis proxime sequentis. S.

4. Ἴωνες οἱ ἀπ' Ἀθηναίων] Duabus primum literis repetitis scribendum arbitror, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων: Iones sunt quicunque Athenis originem trahunt. Herod. lib. I. c. 147. Εἰσι δὲ πάντες Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων (Ἀθηναίων), γιγνώσκουσιν, καὶ Ἀπακτούριαι ἄγουσι ἱερὰν: hi

paulo dicebantur ante, *οἱ ἀπὸ τοῦ στρατοῦ τοῦ Ἀθηναίων ἐκπορεύοντες καὶ περιζωοῖς γιγναιέμενοι ὄναι Ἴωνες*. Deinde voces istas, *Ἴωνες ἰσοὶ ἀπ' Ἀθηνῶν*, huc suspicor ex nota traductas, quam ex lib. I. petitam lector in ora Codicis posuerat. (Fallacem illam fuisse Viri doctissimi suspicionem, in Var. Lect. (ed. 8.) demonstravimus.) Non nescio in hac gentium recensione Nostrum alia quoque dixisse, quae tradiderat explicatus alibi; verum voces istas, quas dicebam, has in sede satis alienae cum vicinis nexum habent nullum. Herodotum itaque de his Insulanis tantum scripasisse censeo: καὶ τοῦτο Πιλαργίου Ἰσοί, ὕστερον δὲ Ἰωνῶν ἐκλήθη κατὰ τὸν ἀπὸ τοῦ λόγου καὶ αἱ δυοῖναι πόλεις: ista quoque gens Pelasgica; postea vero dicta fuit ob eandem rationem Ionica, ob quam XII. civitates: κατὰ τὸ αὐτὸ, καὶ, neque ac, similiter adhiberi, supra fuit observatum ad VII. c. 50. (conf. VII. 84, 3. et 86, 2.) Insulani hi *Iones* neque Chii erant, nec Samii; distinguuntur enim a XII. civitatibus, quae in unum coaluerant reipublicae corpus, in Panionium convenire solitae; inter istas autem XII. duae erant nobilissimae et potentissimae Chius et Samus. Quia memorabantur in hac recensione non *Ἴωνες* tantum, sed et *Νησιῶται*, quorum illi juxta Herodotum quoque centum naves Regi subministrarint, ne quis erraret, Diodorus Sic. XI. c. 3., *Ἴωνες*, ait, *μετὰ Χίων καὶ Σαμίων ἑκατὸν* (centum naves) *παρίσχετον*—*Νησιῶται δὲ συνήθησαν*. Quinam Insulani sint intelligendi, declarant haec proxima Diodori: *οὗτοι γὰρ τήσους τὰς ἑνὲς Κορινθίων καὶ Τροαίων καὶ Σποντίου προσηγμένους ἦν ὁ βασιλεύς*: si nempe comparentur cum his Herodoti, insulanos designantis Ionas et colomos Atheniensium. Tales erant, secundum Nostrum, Cei, Naxii, Siphnii, Seriphii, lib. VIII. c. 46.

Vol. IV.

Κῆς (Κῆς) — *Ἰσθίος ἰθὺς Ἰωνῶν ἀπὸ Ἀθηνῶν*. — *Νάξις* δὲ *ἰσθίος Ἰωνῶν ἀπὸ Ἀθηνῶν γιγναιέμενος*: tum cap. 48., *Σίφνιος καὶ Σερίφιος* — *Ἰωνῶν ἰόντες ἀπὸ Ἀθηνῶν*. Thucydidi, praeter ceteras gentes, in Siciliam Athenienses sequenti narrantur VII. c. 57. ex Ionia Milesii, Samii, Chii; ex insulis *Κῆς* καὶ *Ἀνδρῶν καὶ Τήϊας*, — *Ἰωνῶν ὄντες καὶ ἀπὸ Ἀθηνῶν*. Sed ex media erant Ionia *Τήϊας*: (*Τῆϊας γὰρ μίσην ὄντας Ἰωνῶν*) ait Herod. I. 170., et Steph. Byz.) apud Thucydiden itaque, me judice, non *Τήϊας*, sed memorari debuerunt *Τήϊους*. Tenus Andro erat insula vicina: *Τήϊον συνέπεσον Ἀνδρῶν ἀγγιγίνας*, Aeschilo Persis v. 888., utraque Atheniensium colonia. Tenios inter insulanos nostro quoque loco censendos hquet ex Herod. VIII. 82. Insulae autem, Cea, Naxus, Siphnus, Seriphus, Andrus, Tenus, omnes erant intra promontoria Trio-pium et Sunium positae: quas hic intelligi monstrat Diodorus. Apud Pausan. lib. V. (c. 23.) p. 437. ex Olympiaca tabula memorantur qui praelio ad Plataeas interfuerint; praeter ceteros *νησιῶται Κῆς καὶ Μιλήσιος*: — deinceps, *ἰσθίος* *Αἰγίου* (leg. *Αἰγίου*, ex Aegæo mari,) καὶ *τῶν Κοκκῶν, οὗ Τήϊοι μόνον, ἀλλὰ καὶ Νάξις, καὶ Κόβητος*. In his, pro *Κῆς* καὶ *Μιλήσιος*, corrigendum *Κῆς καὶ Μήλιος*. De Mellis agentem, in Milesios transmutatis a librariis, Clariss. Wesselingium Pausania locus praeterire non potuit, ad Diodor. Siculi T. I. p. 405. VALCK.

CAP. XCVI. 1. *ἰσιβάτιον* δὲ] Laurentius ex vero. (scil. servato Graeco nomine, epibatae erant.) Insulae civitatesque *πληρώματα* navium, ut Diodorus, sive remiges, ex suis suppeditarunt: in iisdem pugnaturi Persae, Medi, Sacae, calixde profecto, stationem habebant. Hoc *ἰσιβάτιον* inf. cap. 181.; tales *ἰσιβάται* Athenis atque in Ionia, Porphy-

F f

rio Q. Homer. I. testificante. Wess. — Vide Prolegom. Homeri Barnesiani p. LXXIII. Cæterum satis ille notus vocabuli usus. Sic Suidas cum Harpocrate: 'Επιβάτης· ὁπταὶ ἰσάλευν τοὺς ἐν ταῖς πηρήσι στρατιωμένους, etc. Ita apud Polybium (ut alios omittam auctores) ἰσιβάται sunt milites classarii, πλόημα vero socii navales, renigæ, nautæ. S.

7. ἰσάξις ἰσαν] Porti et Editoris Genævensis conjectura suum sibi tibicinem habet. Alienum certe et indignum ἀπάξις erat, levique lapsu ex legitima scriptura progenitum. Legebatur apud Philostratum lib. II. Vit. Sophist. XL I. ἰσιφθίγχετο ἀπάξις τοῦ ἀνδρός: nunc, Olearii cura, ἰσάξις, uti decebat. Sophocles (Ed. Colon. v. 474. ἰσάξις μὲν οἰήσους κακιστάσαι, dignus es commiseratione. Sed pluribus in re manifesta non opus, nedum ut operosè doceatur, necessariam (lin. 10.) trium vocum τι καὶ ἀρχοντες fuisse expulsionem. Sequuntur continuo ἀρχοντες singularum gentium præfecti; hic turbabant. (Vide Var. Lect. ed. S.) Στρατηγούς, penes quos summa imperii, et ἀρχοντας sollicite distinxerat et annumeraverat, c. 81. et 82. Wess.

9. ὅσπερ οἱ ἄλλοι στρατιώμενοι δούλοι] Vocem δούλοι si qui Codices omitterent, ad ista suspicarer adjectam; e quibus lector satis intelligebat tanquam Regis militasse servos; sicut ipsius imperio velut δειπίνου subditi habebantur omnes δούλοι, dicebanturque. (conf. VII. 11, 21, ibique not.) Artemisia ad Xerxem, VIII. 102. ἐν τῷ ἔργῳ, ᾧ δειπνῶσα, γίνονται· οἱ σοὶ γὰρ δούλοι καταργάσαντο: c. 68, 3. σοὶ, ὄντι ἀρίστη ἀνδρῶν πάντων, καὶ δούλοι εἰσι. VALCK. — Quo minus suspectum h. l. id vocabulum videri debebat. Servi autem (δούλοι) Regis non nisi ii adpellantur, qui e gentibus erant bella superatis, atque ita imperio Persæ-

rum subjectis. Qui natione Persæ erant, hi liberi esse censebantur. S.

CAP. XCVIII. 3. Μάρτη] Codicum copia huic primas dat: Medicei Μάρτην solivagum est. Possem ex Phœnicum sermone illi titulo speciem parare, et Εἰρώμεν (quomodo Hiramus apud Joseph. lib. I. in Apion. cap. 18.) si (pro Σιρώμεν) fingeretur, longe lateque excurrere. At cui bono? cum verior scriptura necdum definita, et cognominum barbaricorum originationis dubii sit plenissima. Placuit tamen Μίρβαλος, quod Phœnicum nomen apud Joseph. I. contr. Apion. c. 21. Syennesis apud Cilices titulus locum accepit, lib. I. 74. Sicuti Gorgus, sic adpellabatur Chersis filius, lib. V. 104. et VIII. 11. Wess.

CAP. XCIX. 2. Ἀρσιμείνης — Θάυμα ποιῶμαι] Hanc ab Halicarnassensē sæpius elegantissimis verbis ornatam Plutarchus indignatur de Herod. Malign. p. 869. f. 873. x. Hinc explicandum, quid scribit, p. 868. a. Herodotum, Ἀλικαρνασσίῳ περιχέμενον, οἱ Δωριεῖς ὄντες μετὰ τῆς γυναικόνιδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσαν. Halicarnassenses, origine Dorienses, Regina bellatrix ducebat Artemisia, θυγάτηρ Λυγδάμους. Duarum, quæ hoc insignes nomine clauerunt, juxta Harpocrat. ἡ μὲν πρώτη (γίγνησι) κατὰ τὰ Περσικά, θυγάτηρ Λυγδάμους: sic ex Herod. et aliunde patris ibi nomen restituit H. Vales. Quæ diversis in locis de Artemisia Noster, paucis enarrat Polyæn. VIII. c. 53. VALCK.

5. παιδὸς ὑπάρχοντος νηπίῳ] Fortasse Lygdamis, quem paucos post annos tyrannum Halicarnassus experta fuit in Suidæ Πανύσις, avo materno cognominis. Illud enim et Artemisiæ nomen in urbis ejus tyrannis haud insolens. De λήματος voce satis ad lib. V. 72. Wess.

10. Καλῶδίνῳ] Ex Galei explorata

epitome Καλυδίων oportuerat, uti lib. VIII. 87.; nam Καλυδίων, quo modo Dio Chrys. Or. XXXI. p. 326. a. etiam prope abeat, et eodem insulares, Strabone indice lib. X. p. 749. a. (p. 489. a. c. ed. Cas.) designet, non erit praestantior scriptura. Wess. — Videtur Galeum probare Vir doctissimus, Καλυδίων h. l. ex VIII. 87, 11. et 15. corrigendum censentem. At Calynda oppidum fuit Cariae in Lyciae confinibus, cujus regulus ibi memoratur, idem qui paulo superius (c. 98, 7.) in ducum numero nominatus est. Calydnii, qui sub Artemisiae fuerunt ditione, sicuti hic cum Cois et Nisyriis junguntur; sic etiam Homerus Iliad. β'. 676 seq. Νίσυρον τι, καὶ Κῶν, νόσους τε Καλῶνας junxit. Et in Καλυδίωνς consentiunt h. l. libri: nisi quod in nostro cod. F. super literis αὐ superne litera, ab alia (ut videtur) manu adposita est, qua Καλυδίωνς indicare nonnemo voluisse videtur. S.

Ibid. πέντε νῆες παρεχόμεναι] Naves illae quinque, ab Artemisia praebitae, augerunt catalogum MCCVII. cap. 89. et 184., nisi si inter illas LXX. naves censeantur, a Caribus classi Persicae additas; quod quidem vero congruens opinor. Haticarnassus Cariae metropolis erat; ex Carum ducibus Damasithymus, c. 98. ille ipse, qui Calyndensium navi, et sociarum, φιλίη, Artemisiae, praerant lib. VIII. 87. Sic numero navium, finito ab Aechylo et Herodoto, constans ratio durabit. Εὐδξιοτάτης (lin. 12.) inprobasse ob rariorem ejus usum videntur plerique. Wess.

CAP. C. [1. ἐπὶ ἡρίμαθι τι καὶ διπλάκη ἰ σκαφῆς] Utique ἡρίμαθι malles cum Schœff. Sed, quum pertinaciter refragantur libri omnes, nescio an, ut passim alia, sic et hoc negligentiae genus sibi indulerit Scriptor. S.]

10. ἰμοίως ὡς καὶ τὸν πικρὸν] Fortassis

alterutrum inducendum: malim ὡς (inductum), sine quo salva oratio. Sic c. 115. εἰσέντες ἰμοίως, καὶ τῶν πλείους πατίλαξ. Addicunt etiam scripti libri. Wess. — Recte monuerat Vir doctissimus, quem merito secutus est Schaefer. Et ego abjectam ὡς particulam, contra usum Nostri temere ex praecedentis vocis postremis literis repetitam, velim. Conf. VII. 50, 17. 84, 3. 86, 3. 95, 3. Paulo post (l. 12.) typoshetes mendam, αἰγυῶλον pro αἰγυῶλον, quae correctoris aciem praeterierat, corriget aequus lector. S.

Ibid. ἀπογράφειν] Quae Xerxes ἀπογράφειν, curabat (sibi, suum in usum) adnotari; illa ἀπὸ γράφειν οἱ γραμματισσαί, ut (paulo ante) ait Herod. observato formarum discrimine. Frequenter in istum sensum adhibetur medium ἀπογράφειν: rarius simplex γράφειν, occurrens Herod. II. 82. (ubi quidem rectius intelliges notant sibi, suum in usum scripto consignat.) Xenoph. Ἀσπην. IV. p. 469, 11. αὐ οἱ πολῖται ἰγρέψαντες, sunt quae cives scribi curarunt (Econ. p. 493, 4. οὐκ ἐκεῖν δοκί τῶς πολίταις ἢ νόμους πολλοὺς γράφονται. Quae ibidem paulo ante leguntur, p. 492, 32. ἀπαριθμήσαντες καὶ γραφάμενοι ἵπασσα, Cicero convertit apud Columellam de Re Rust. p. 781. adnumerata ipsi exscriptimus: malim interpretari, adnumerata adnotari curavimus singula. In Demosth. p. 50, 19. στήθεος κατασκευάζεται καὶ νηυσίκους εἰσδομῆται: recte Ulpian. κατασκευάζεται, ἀπὸ τοῦ κατασκευασθῆναι ποιῆ. Apud eundem contr. Mid. p. 323, 30, τοὺς σσιφάνους, οὓς ἐκασπάρην ἰγῶ: aureas coronas, quas faciendas curaveram. VALCK.

12. Post ἀνιῶχιν, interpunxi monitu Porti. Μικροπρόν, in navium ordinibus, quando obversis in hostem prorsis procedunt, apud Schol. Thucyd. II. 90. aut aequata serie stant. De carris, hos.

ti sequatis frontibus objectis, τὰς ἀμάξας
μεταπηδῶν ἐνέτας, Procop. Bel. Vand.
II. 17. Wess.

CAP. CI. 2. Δημάρετον τὸν Ἀριστ.]
Nihil horum, quæ Demarato tribuit
Noster in seqq. sed illa duo præsertim
Kerxi Demaratum facit dicentem Se-
neca de Benef. VI. 31. quæ Regi se-
cundum Herodotum VII. 49. obje-
erat Artabanus: contra, patrum Regis
Artabanum ubi tantum commemorant
Plutarchus, Justinus, alii; in istam
scenam Demaratum nobis introduxit
Herod. VII. 5. qui propterea Suidæ
dicitur (in Δημάρετος) συμπράξας εἰς
τὴν βασιλίαν ἐν Πιέξῳ. Quæ sequuntur
(lin. 4.) νῦν μοι εἰ ἴδῃ τι ἰστέῖ ἐπιείρησαι
τὰ θίλω, aliquoties expressit Pausan.
VIII. p. 679. IX. p. 768. Apud Plu-
tarch. de Musica, p. 1141. n. Pherecrates
Comic. σοὶ κλέων, ἔμοι εἰ λίξαι,
Θυμῆς ἡδονὴν ἔχῃ. VALCK.

12. μὴ ἰόντες ἔρμιοι] Heresbachii μὴ
ἰόντες ἄρῃμιοι, sicut innumerabiles, emen-
dationem, (in ora Latine versionis Laur.
Vallæ) sive corruptelam verius, P.
Leopardus Emend. VIII. 1. traduxit.
Ἐρμιοι, concordes. Ἀθηναίων ἡμῖν μὴ
ἰόντων ἔρμιοι, IX. 9. Theognis, Οὐ ποτ'
ἔν ἀλλήλοις ἔρμιοι οὐδὲ φίλοι. Alia de
hoc genere Franc. Nansenius ad Nonni
Paraphr. Joan. c. XIII. v. 157. et
Barnesius in Hymn. Homeri Mercur.
v. 521. Bern. Martini imprudentiam
castigans, Wess.

CAP. CII. 2. ἀληθῆρ διαχρήσασθαι]
Satis χρεῖσθαι fuerat, simili in re fre-
quentatum, ut nuper Cel. Hemsterhu-
sius ubertim ad Callimachi Hymn.
Dian. v. 69. nisi compositi conditio
eadem foret, inque Musis creberrimi.
Insequens ταῦτα λίγοντα (lin. 3.) non
illepide convertitur in ταῦτα λιαρία, ea
dicenda erunt, etc. a Cl. de Pauw; sed
præter Códicum voluntatem. Tendit
vulgatum eandem in partes. Wess. —

Scil. post ἀλλότῃσι intelligitur λίξω τὰ ἀδ-
ιωστήσομαι σοι, aut aliquid simile. Sed
vide paulo post adnotanda. S.

3. ταῦτα λίγοντα τὰ μὴ, etc.] Omissa
vocula τὰ proxima sic exhibet scripta
Stobæus, p. 90. πάντας κλιθεὶς ταῦτα
λίγοντα, μὴ ψυδ. Mihi non omittenda,
et sententia contracta sic videtur ex-
plenda, ac si scriberetur: ἐπιείρῃ με ταῦ-
τα λίγοντα κλιθεὶς ἀληθῆρ χρεῖσασθαι,
(λίξω) τὰ (λίξας) μὴ ψυδόμενός τις ὄ-
ντων ὑπὸ σοῦ ἀλλότῃσι: quandoquidem
his de rebus verba facientem me jubes
ad veritatem loqui, ea dicam, quæ qui
dixerit a te postea non arguetur men-
dicii. Paulo ante rogaverat, πότῃ
ἀληθῆρ χρεῖσμαι πρὸς εἰ, ἢ ἡδονῇ; utrum
ad veritatem loquar, an ad voluntatem?
Cicero de Amicit. c. 25. vitium esse
scribit levium hominum atque fallacium,
ad voluntatem loquentium omnia,
nihil ad veritatem; πρὸς χάριν, sive
πρὸς ἡδονὴν λαγόντων. Euripidis est
fragm. in Stobæi Tit. XIII. primum:
Πότῃ θίλω σοι μαλ' ἀνὰ ψυδῇ λίγον ἢ
ἐκλήρ' ἀληθῆρ. φράζε' ἐν γὰρ ἡ κρίσις.
Grotius: Rigidi-ne veri, mollis an
mendicii Malis loquelas, ede; nam
datur optio. Difficile, quod fecisse se
scribit Apollon. Tyan. Epist. 45.
VALCK. — Mihi Stobæi eclogam re-
genti pæne sit probabile, recte ab illo
descriptum hunc Herodoti locum esse,
modo non post ταῦτα λίγοντα, sed ante
hæc verba incidendam fuisse orationem.
ταῦτα λίγοντα μὴ ψυδόμενος, etc. id est,
hæc si dixerō, non vereor ne falsi com-
vincar. Una mihi superest dubitandi
caussa, leviusculi illa quidem: scil.
quod in hujusmodi sententia non pro-
nomen ταῦτα adhibiturus fuisse Hero-
dotus videatur, sed τὰδε, hæc; quo
pronimine uti solet ubi ad id refertur
quod continuo subjicitur, non quod an-
te dictum est. Sed, quum modo dixe-
rit ἐλπίς τὰδε, facile credi potest, nunc

variandi causa *καὶ* pro *καὶ* positum. Ceterum nolo dissimulare, ut vulgo in editis, sic et in nostris membr. F. jungi *καὶ* *καὶ* *καὶ* *καὶ*, et comma post *καὶ* poni; tum deinde in eisdem membr. F. *καὶ* sic cum duplici accentu scribi, quo significetur, Ionico more *καὶ* pro communi *et* poni. S.

4. *πενή μιν αἰεὶ καὶ σύντροφός ἐστι*] Comparatur Luciani Nigr. c. 12. *ἡ φιλοσοφία καὶ αἰεὶ σύντροφός ἐστι*, neque immerito. Talia in eodem, Polybio, Diodoro Sic. atque aliis plurima. *Σύντροφος* non displicet, artam familiaritatem exprimens. Notissima omnibus, *συνίσις νόσος, εὐνοία, συνίσις, γαστήρ, πρῶτος, etc.* Ceterum *αἰεὶ* vim deprecatur. Wess.—Restituitur vox perperam ejecta *αἰεὶ καὶ*; *σύντροφος σύντροφος*, quod est in Stobaei Florileg. neque hoc forte rejiciendum. Græcia, natura pauper, virtutis fuit et sapientiae gymnasium; *ἀρετὴ δὲ ἱκανὸς ἐστι*, id est *διδασκόν*. Opponuntur *εὐδιδασκόν*, et *εὐ* in *εὐ* *φόνος*. Epicharmi dictum est: *Ἄ δὲ μάλιστα φύσις ἀγαθὴς πλεονεξία δαρείσκει φίλους*. Democriti: *Πλεονεξία ἐξ ἀκαθάρτου ἀγαθὸν γίνονται, ἢ ἀπὸ φύσεως*. Doctrina sed vim promovet insitam, Horatii. De Græcia quoque artem magistra verissimum fuit illud Theocriti, Eid. XXI. 1. *Ἄ στείλα, Διόφαντι, μήνα τὰς τέχνας ἱγίαι· Ἀντὶ τῷ μέλει δίδασκαλος*. Paupertas omnes artes perdocet, ubi quem attingit: Plautus Stich. I. 3, 24. Euripidis ex Polydo, *Πείρα δὲ σοφίας ἱλαχί*, habet Zenobius Cent. V. Prov. 72. VALCK.—*Σοφία* apud Nostrum, ut fere constanter in Græcorum sermone, sunt artes liberales, doctrina, ingenii cultura. S.

15. *ἢ καὶ γὰρ σὺ καὶ ἐξ ἑστέα. χίλιαι*] Hæc personæ conveniebant Demarati, atque in hac arte magistrum Herodotum decet. Quæ dicentem facit Seneca de Benef. VI. 31. ferri quodam

modo possunt ista: In primo statim monte Lacones objecti dabunt tibi sui experimentum; sed, quæ sequantur, illa scripta sunt incogitanter atque absurde: Tot ista gentium millia trecenti morabuntur; nisi paucos posuerit Seneca, quibus ex margine trecenti male sint substituti. VALCK.

CAP. CIII. 3. *ἐν φῆς*] Enotatum *ἐν φῆς* sectatus Valla est, Galeo plaudente; et dat profecto sententiam egregiam, quamquam vulgata, modo interrogatione animetur, haud meliorem. *Σὺ εἰς Ἑλλάδα, c. 101.*, tum elegans hic repetitio, *ἐν δὲ Ἰσθμῷ*. Wess.

10. *οἱ δὲ γὰρ δίζηται ἵπποι ἵπποι ἀντάξιοι*] Non convenit *δίκαιοι* Arch. et Vind. spernare debuerat. Scriptoris animo observabatur Iliad. Θ'. 234. *Τρώων ἀπὸ ἱκανόν τι, καὶ διακρίων τι, ἱκανὸς Σθένιος ἐν πολέμῳ*, haud ane contra centum ducentosque singuli pugnaturi, ἀλλ' ὡς ἀντίταγμα καὶ ἰσοβαρὺς ἱκανόν καὶ διακρίων, explicante Porphyrio Quæst. Hom. XXV. Wess. — Non ut Galeus narrat, sed in Arch. codice scribi suspicor, *οἱ δὲ γὰρ δίκαιοι ἵπποι ἵπποι ἀντάξιοι*: quod placet. VALCK.—Fortasse, uti suspicatus Vir doctus est, sic scribere librarius in cod. Arch. voluerat debuerat: at, sicut Galeus notavit pro ἀντάξιοι ibi *δίκαιοι* scribi, sic et Wess. reperit. S.

12. *οἷος ἐν*, quod MSS. præviis probavi, rejectum iri non opinor. Wess.

18. *πλεονεξία περὶ ἑκα ἱκανόν*] Præfixum numeralibus *περὶ* tantundem valet ac *ἵσως* et *σχεδόν*: in comparatione adhibentur *πλεονεξία* et *παρά*. Hic itaque scribendum puto: *πλεονεξία παρὰ ἑκα ἱκανόν γινώσκου ἢ χίλιαι, ἵππων ἱππῶν σὺντι χίλιαδων*. In his etiam Herodotus Homeri sui meminerat, cujus Agamemnon in 'Ιλ. β'. v. 126. (*Εἴπερ*) δ' *εἰς διακάδας διακοσμητῶν Ἀχαιοί, Τρώων δ' ἄνδρα ἱκανόν ἰσομῆτα εὐνοχοῦν, Παλλὰς*

καὶ διὰ τῆς διουσιαν οὐκ ἔχουσιν. Modestior Virgilii Juturna, Æn. XII. 233. Vix hostem alterni si congregiamur habemus. VALCK.—Quidni vero commodus particulæ πρὶν hic locus sit? mille erunt, qui unum circumstant. S.

19. *ἴστανται κείνων κίνεσι χιλιάδων*] Perperam post Ald. et Camerarium hæc mutarunt. Numerus, docti viri verba sunt, est nimius: nam sic quingentas myriadas duxisset Xerxes: si legeretur *ἴστανται κείνων χιλίων*, ratio constaret. At quingentas myriadas regem sub signis habuisse, infra declarabitur, c. 186. WESS.

23. *ἀντιμίαν δὲ ἐς τὸ ἐλευθέριον*] Intactum ἐς τὸ ἐλευθέριον potuerat relinqui; quoniam istud paullo plerumque diversius et liberalitatem spectans. Democritus in Stobæi Serm. XCII. p. 513. *χρημάτων χρηστὸς εὖν νόμῳ χρεῖσταις ἐς τὸ ἐλευθέριον εἶναι*, ad exercendum liberalitatem. Maneat tamen in qua depositum est sedes, ob Dion. Chrysost. Or. XIV. p. 229. *π. αὐτὸ δὲ τοῦτο δ', εἰ ἴσται τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ἢ δ', εἰ τὸ δουλεύειν, οὐκ ἴσται*: et pag. seq. c. WESS.

CAP. CIV. 11. *οὐτὶς δυοῖσι*] Fluctuationes Codicum non moror. Hesychius: *Δυοῖς, δυοί*: quomodo Manetho III. 217. Noster I. 32. *ἀνέλβιος δὲ δυοῖσι πρὸς χυμῷ*. Sibylla apud Lactantium Divin. Instit. IV. 15. *καὶ ἰχθύεσσιν δυοῖσιν*, certe in scriptis libris. WESS.

14. Quod legitur, *οἱ Ἕλληνας ἱναστές φησι*, turbat sermonis formulam, aut δὲ *Ἕλλ. ἱναστές φησι*, aut *οἱ — φασὶ* considerantem. Atque huc animadversiones doctorum hominum Pavii, Abreschii, quem vide Diluc. Thucyd. p. 240., pronæ inclinant. Reiskius δ', *οἱ Ἕλλ. ἱναστές φησι* malebat. WESS. — *Φασὶ* legendum puto cum Clar. Abreschio, Diluc. Thucyd. p. 240. Aliis usitata structura reperitur et apud Herod. VIII. 86. *ἰγύνοντες — μακρὰ ἁμύνοντες*

αὐτοῖς — *πῶς τοι* (id est *ἱναστές*) *πρὸς θυμίσματος καὶ θυμίσματος κίρξιν*. In his, *οἱ φασὶ ἱναστές Ἕλληνας ἐργῶν εἶναι ἄξιον*, postremum ponitur pro *ἀντάξιον*. Xerxis magniloquentiam postea temporis egregie Susis confutavit Polydamas Thessalus, de quo Pausan. VI. (5.) p. 464. VALCK.—Quod si cum plurali *οἱ* jungi singularis *ἱναστές* potest, haud satis video quid obstat quo minus dein cum eodem *ἱναστές* verbum singularis numeri *φασὶ* jungi possit. Itaque in constanti librorum omnium scriptura acquiescendum. S.

18. *δυσπόνητος, νόμος*] Alibi *νόμος πάντων βασιλεύς*, lib. III. 38. et *νόμος βασιλεῦς*, Platoni Conviv. p. 196. c. Demaretus *δυσπόνητος*, dominum, maluit; ob aspera legis imperia et sanctionem in *ερίσαντας*, sane acrem, inf. lib. IX. 55. et 71. Conf. Nic. Cragium Rep. Laecædem. III. p. 361. WESS.

20. *οὐκ ἴων φεύγειν*] In proximis, *ἄλλα μίμνηστας ἐν τῇ τάξει ἰσχυρατέρων ἢ ἀνέλλων θάμ*, quid supplendum lectori relinqueretur, intellexit Valla, interpretatus: *vetans semper eos ex acie fugere*, — sed *jubens* ut, etc. Similia legere se meminerat apud Ciceroa. de Legib. II. c. 27. Plato vetat, — sed — ut compleatur; nempe jubet, quod recte subjicit P. Manucius. Isæus, p. 80, 44. *νόμος οὐκ ἐφ' ὅν τῆς ἰσχυροῦς αὐτοῦ εἶναι, ἀλλ' ἢ τοῖς παῖδας* — *πρὸς αὐτῶν χρημάτων*, nempe *σιλικία*. Demosth. p. 143. *τ. τῶν νόμων οὐκ ἴστανται*, — *ἀλλ' ἄγισται*. In Xenoph. Ἑλλ. V. p. 390, 35. *παταδύνει μὲν οὐκ εἶα* — sed *ερίη* — *ἄπλων ποταμῶν*: subintelligi potest *εἶα*, ut in Euripid. Phœn. v. 1223. et in his Alexidis apud Stobæum, p. 454, 40. *Οὐκ ἔχοντα καταλιπεῖν τὴν μητέρα*. *Πρώτη δὲ σὺν*: nempe *ἔχοντα*. vid. Celeberr. Hemsterhusius et quos citat ad Luciani (Contempl. c. 2.) p. 493. In Paulinis ex I. ad Timoth. Epist.

IV. 3. Καλοῦσθαι γαμῖς, ἀπείχουσαι βρομάντων, errorum Isidori Pelusiotæ recte corrigit Schol. in Var. Lect. J. J. Wetstenii: οὐκ ἔστι, ait, σφάλμα καλλογραφικόν, — ἀλλὰ ἰερῶς τις τὴν Ἀσθίδας συνόλου διασφραγίσιν. VALCK.

22. εἰ δὲ, εἰ φαίνομαι, etc.] Laudem MSS., Gronovius, et Pavius de conjectura εἰ reformans, merentur. Proxima, tot viro Celeb. æstus scientia, (vide Var. Lect. ed. S.) scite Cl. Reiskius, φλοηρίων πολλὰ, εἰγῆν ἰδίω, fingeat, reditura ad regiam insultationem πολλὰ φλοηρίων, (103, 29.) multa blateras Demarete. Mihi novationis gravior defit causa; si tamen, scriberem ἀλλὰ εἰγῆν: quam viam AMA trium Codicum munit, ex AAAA propagatum, usus præterea in consecutione tritus vocule. Supra c. 16. εἰ δὲ τοι οὕτω δίδικηται γινίσθαι, καὶ οὐκ οἶά τι αὐτὸ παρατρέψαι, ἀλλ' ἤδη ἔγωγε ἐν ποίῃ τῇ εἰγῇ, si ita tibi constitutum est, neque id revocari potest, en, vel ergo, ad cubandum in tuo cubili pergo. Et lib. IX. 41. ἰσὶ τοίνυν ὁμίῃς ἢ οὐκ ἔστι οἶδ' ἢ οὐ τολμᾷσι λήγειν, ἀλλ' ἰγὰ ἰρίω, ergo ego rem proferam. Conmodum hæc usurpavit ac prudenter Raphelius in Ep. ad Rom. cap. vi. 5. ubi ἔγωγε et ἀλλὰ similiter conversa. Wess.—Vulgata lectio haud incommode sic intelligitur, de reliquis (sc. rebus ad Spartanos spectantibus) dehinc verba facere supersedebo. Post εἰ δὲ olim incisa erat oratio, perincommode, quasi ad εἰγῆν referretur ille dativus pronominis: comma istud merito Schæferus abiecit. S.

CAP. CV. 1. εἰ γίλωσά τι ἱερήψασο] Pro agente verbi forma stat Gronovius, media damnata. Possem easdem concedere in partes, modo εὐ πρᾶγμα, aut quid ejuscemodi, adesset. In Thucydide VI. 35. Syracusiorum nonnulli εἰ γίλωσά ἱερῶσι εὐ πρᾶγμα. Aristophanes, quem ibi antestatus est Abreschius, in Vesp. v. 1235. ἀπ' εἰ γίλω

εὐ πρᾶγμα ἱερήψας. Nihil hic simile: versus in risum rex est, sive, semet vertit, ἱερήψασα. (At quid tandem obstat quo minus ἱερήψαι ταῦτα ex proximis intelligamus?) Ὁρῶν ποιῆσαι, ejusdem (Abreschii) indicio, Thucydides I. 92. Wess.

4. ἐν τῇ Δορίσκῃ τοῦτον] Præstat τοῦτον. Nam τοῦτον ad c. 59. ubi de Dorisco, referre non ausim. Ταῦτον ait, quippe eum hominem distinctius descripturus. Wess.—At pronomem οὗτος adjicere eodem modo eis nominibus Herodotus adsuevit, quibus designantur res aut personæ, de quibus antea ex professo verba fecerat. Itaque hac ipsa formula, ἐν τῇ Δορίσκῃ τοῦτον, remittit lectorem ad eam narrationis partem, (c. 59.) unde digressus erat ad exponendam rationem, qua numerus initus est copiarum, et ad insignienda ducum nomina, qui vel universo exercitui, vel singulis populis agminibusque præfuerunt. S.

CAP. CVI. 2. τῇ μύτῃ πῆρξεν, etc.] Veretur ne nimium sit, in tanto Megistanum numero, Gronovius; eritque sine dubio, si huic uni et soli ex Persis muna a rege missa putaverimus: pluribus enim quotannis dona dividebat, lib. I. 135. et lib. III. 160. Soli tamen Mascami ex omnibus præfectis, a se patreque Dario isthic (in Thracia) constitutis. Wess.

Ibid. οἱ ἐριστιύοντι πάντων] Codicum Lectiones, quæ prostant, ἐρίστω πάντων, et ἐρίστω ὄντι πάντων, sunt tantum interpretamenta phrasios Herodotem ἐριστιύοντι πάντων, qua Sophanes dicitur ἐριστιύσας Ἀθηναίων IX. 73. VALCK.

6. καὶ τῇ Ἑλλησπόντῃ παντ.] Quod habet Med., non displiceret, si darent et alii Codices, τοῦ Ἑλλησπόντου πανταχῇ. Præter alia plurima, οὐδαμὸς πάσης τῆς Εὐρώπης legitur VII. 126. μηδαμοῦ sic adhibetur Platoni Leg. XII. p. 958. D. Περὶ τελευτήσαντας — ἔσα

παρασκευαζέσθαι, τοὺς ἱερὰς γίγνεται κυρίως φράζοντας· θάλας δ' εἶναι τῶν χωρίων, ὅπως μὲν ἱερὰς, μηδ' αὐτοῦ. Interserta litera Plato menda poterit liberari, si scribatur: γίγνεται κυρίως φράζον· τὰς θάλας δ' εἶναι, etc. vetat ex agro culto, eove qui coli possit, ullam partem sumi sepulcro, Cicero de Leg. II. 27. VALCK.—Veterem scripturam in contextu tenuerat Gronov. sed in Notis alteram commendavit. S.

10. Ἰδυάσθησαν ἱελαῖν] Verbi forma Herodoteus est lib. II. 19. et 43. Habet et Sophocles Œd. Tyr. v. 1235. ο' ἄλλος φέρει, σάλας, Σῖγ' Ἰδυάσθησαν ἱε τσίνδε; WESS.

CAP. CVII. 2. εἰ μὴ Βόγην μῶνον, etc.] Boges ejusque pervicax constantia a multis memoratur. Plutarch. in Cimone. p. 482. ε. Βούτην, Pausanias lib. VIII. p. 614. Βοῖ, Polyænus VII. 24. Βέγγην (quæ Nob. Palmerii observatio) adpellant; omnes corrupti, et hinc adjuvandi. Res ipsa anno Olymp. LXXVII. 3. apud Diodor. lib. XI. 60. usu venit. WESS.—Palmerius ad h. l. "Plutarchus, ait, in Cimone (p. 482. ε.) Βούτην vocat; Pausanias (VIII. p. 614. extr.) Βοῖ. Polyænus (p. 655.) Βέγγην." Factum memorabile, quo Boges inclauit, attigerunt Plutarch. et Polyæn. Illum Plutarch. scribit, ἀπαγόντα τὰ πρᾶγματα, τῇ πόλει πῦρ ἰστίαι, καὶ συναφθῆναι μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν χρημάτων ταυτῶν. Juxta Herod. fecit illud Boges, ὡς οὐδὲν ἔτι φοβεῖς ἱππῶν ἐν τῷ εἰχλῆι; et in epigramm. apud Plutarch. et Æschinem c. Ctesiph. p. 80. Persia dicuntur Athenienses ἐκ' Ἡῖου, Σερμῖνος ἀμφὶ ῥοᾶς, Λιμὴν ε' αἰθνα κεντρὸν ε' ἐκγόνοισι, Ἀθῆνα. Nostro de Boge narratis simillium exempla præbet vetus etiam historia plurima; Diodorus Sic. XVI. 45. XVII. 28. XVIII. 22. Phocensium ex desperatione rabies narrata Pausanias X. (c. 1.) p. 800. Plu-

tarcho T. II. p. 244. c. Polyæno p. 821. Comparari poterit cum illa Abydenorum apud Livium XXXI. c. 17. Plura dabit Is. Casaubon. in Athen. XII. c. 7. (Animadv. T. VI. nuperæ edit. p. 419 seq.) VALCK.

CAP. CVIII. 8. Μεσαμβρίαν] Ejusdem nominis, sed alius situs Mesambria, Ponto in ultimis Thraciæ finibus contermina, lib. IV. 93. VI. 53. Strymam, ex Heraclide aut Philostephano, insulam Harpocratio perhibet, Thasiorum coloniam: quod non capio, si Lisus sive Lisus amnis Mesambriam et Strymam raserit et mediam utramque transierit: an insula contra urbem fuit posita ejusdem nominis? (Potuit fluvius in duos alveos esse divisus, quorum alter Strymam oppidum circumfluxerit.) Litis, qua de Harpocratio, Thasiorum et Maronitarum de Strymæ possessione, meminit Philippus Epist. ad Athenienses apud Demosthen. p. 94. (Vol. I. ed. Reisk. p. 163.) WESS.

10. οὐκ ἀντίσχι] Quis recusaret Herodoteum? Annem Melanem οὐκ ἀντίσχιοντα — τὸ βίβρεν, ἀλλ' ἰσχυρόντα, memoravit c. 58. Sequetur Apidanus, οὐδὲ οὗτος ἀντίσχι, c. 196. De Scamandro Eustath. οὐκ ἀντίσχι τὸ ὕδωρ, ad Dionys. v. 538. Regio Gallatica, (lib. 12.) quæ postea *Brianica*, non alia, judicio Glareani et Ortelii, ac Livii XXXVIII. 41. campus Priaticus, sive Prianticus: nam Priantæ sunt Plinio lib. IV. 11. Hist. Nat. et Solino, ad quem clar. Salmasius, pag. 112. WESS.

Ibid. οὐκ ἀντίσχιον τὸ ὕδωρ παρὶχον] Recte, ni fallor, corrigat Reiskius: οὐκ ἀντίσχι τὸ ὕδωρ παρὶχον τῇ Πιερῆϊ σερματῇ. De Apidano VII. 196. οὐδὲ οὗτος ἀντίσχι εἰ μὴ φλαύρας. Qua hic structura, eadem II. c. 157. Asotos diutissime πολιορκουμένη ἀντίσχι. Potidæ Thucyd. II. 70. οὐκ ἔτι ἰδυάσθησαν πολιορκ-

πρόμοιοι ἀντίχουν: idem esset, τῇ πολλοῦ-
σις ἀντίχουν, ut II. 50. In proximis
Driaticam (lin. 12.) viri docti com-
pararunt cum Pristiceo campo apud Li-
vium, ubi iter describit exercitus Ro-
mani, a Chersoneso redeuntis per Thra-
ciam maritimam, lib. XXXVIII. c.
41. VALCK.

[13. καὶ αὕτη Κιόνων.] Conf. c. 59,
12. et cap. 110. 2. 8.]

CAP. CIX. 5. Βιστονίδα] Steph. Byz.
de voce, τὸ θηλυκὸν, Βιστονίς· ἐκτίσται
δὲ καὶ λίγεται Βιστονίς: cujus observa-
tionem damnat Berkelius, Βιστονίδα ob
Βιστονίς seq. capitis præferens. Favent
scripti libri, et Ptolemæus Geograph. lib.
III. 11. tum Schol. Apollon. Rh. II.
706. et Strabo VII. fin. quibus Βιστονίς
λίγη. (cf. c. 110. 2.) Annem Nestum
(lin. 8.) solus Arch. Μίσσων vocat, non
sine exemplo; namque in numis ΜΕΣ-
ΤΟΣ et MSS. Plinii, Solini et Mar-
tiani, teste Salmasio ad Solin. p. 112.
Verior Nesti titulus, rediturus c. 126.
Pertinet huc Cl. Schurzfleischii notatio
ad Diodori Fragmenta, T. II. p. 642.
WESS.

13. Πίστρογος] Proxime adpropinquat
ad Stephani Byz. Πίστρογον, ὑπερίκειν Θερ-
κης, sive potius, ut in Βίστρογος scribit,
Πίστρογος. Vocabulum idem, Macedo-
num ore et sono tantum discrepans.
Mox vir eruditus τὰς παραβαλλασίας
τε καὶ ἡπιωτάδας corripbat, me iudice
sine necessitate. WESS. — Corruptum
esse nomen Πίστρογος, scriptumque oportu-
ituisse Τόπιγος suspicatus erat Larcher,
provocans ad Antonini Itinerar. p. 321.
et Plin. Hist. Nat. IV. xi. 18. tum ad
Ptolem. et Procop. qui partim ad Plin.
partim ad Antonin. a viris doctis citan-
tur. S.

CAP. CXI. 4. νηάδσι] Scholion olet
χρόνι. In Ποῖτα νηάδεις χρόνους, ἐντελῶς dic-
tæ, quæ νηάδεις aliis tantum, apud Eus-
tath. ad Iliad. M. p. 904, 58. (p. 865, 6.

VOL. IV.

ed. Bas.) Oraculum Bacchi in Thraciæ
ora (lin. 5.) Euripides spectat Hecub.
v. 1267. ἡ Θερπὴ μέντοι δὲτε Διώνυσος εἴδει,
ubi Critici illud circa Pangæum aut Hæ-
mum locant, sibi in ceteris minime con-
stantes. Aristoteles Θαυμ. p. 577. Ed.
Erasm. in Bisaltis templum Bacchi
spectabile habet. WESS.

7. Βησσά] Soli Arch. Βισσά, con-
sensu Strabonis, Appiani, Ptolemæi-
que utenti. Dioni Cassio Βησσά, lib.
XLVII. p. 508. cum Cl. Reimari ob-
servatis; Hippocrati Βησσικῆ, nisi fallat
Galenus in Glossis, τῇ ἀπὸ Βησσῶν ἐν
Θράκη. Anceps itaque scriptio et elec-
tio. Non displicet ἡ χρίσις antistes.
Hesychius Χρίσις, προφητεύοντες.
WESS.

Ibid. Βησσά δὲ τῶν Σατρίων τοῖς οἱ προ-
φητεύοντες τοῦ ἱεροῦ] E Satris Bessi di-
cuntur. Hæc mirifice nuper a viro
fuisse doctissimo conversa liquet ex actis
Erudit. Lips. A. 1760. p. 221. (Locum
istum Gronovius sic convertit: Ex Sa-
tris qui in illo templo vaticinantur, sunt
Bessi; quam versionem intactam Wes-
selingius reliquit.) Satras, celsorum
montium incolas, solos inter Thraces
ad suam usque ætatem frui dixerat
libertate. Meminit Thucyd. II. 96.
τῶν ἑταίρων Θρακῶν τῶν αὐτοτόμων οἱ Δίῳ
καλιῦνται. Plinii Diobessos, gentem esse
mixtam ex Diis et Bessis, Ortelius jam
fuerat suspicatus. De Satris Hero-
dorus, αὐτοὶ, αἱ, οἱ τοῦ Διονύσου τὸ μα-
τῆος τοῖς ἐκτεταμένοι: in quibus e præce-
denti vocem οἱ natam, atque ut inu-
tilem delendam censeo. Ex Satris
Bessi quomodo dicuntur οἱ προφητεύον-
τες τοῦ ἱεροῦ, templi prophetæ? an ut
antistites sacrorum sive templi? Mihi
tamen, fateor, illud valde videtur
insolens: sed insolita sectatur Hero-
dorus; atque in illorum illud forte clas-
sem referre maluerint viri docti, quam
corrigere, οἱ προφητεύοντες τοῦ Διὸς, Dei.

G g

vel divinæ mentis interpretes. Nusquam memini me legere *προφητεύοντας* *ἱεροῦ*, vel *ματιῶν*, vel simile quid; sæpe numero memorantur *προφῆται τῶν Θεῶν τῶν Μουσῶν* *τῆς ἀληθείας* etc. Paternæ mentis interpretes, *Διὸς προφήτης* *ἰσὶ* *Ἀεζίας πατρὸς*, secundum Æschyl. Eumen. v. 19. namque *Ζεὺς ἱγυαδίου Ἀεζία* *Διὸς πύσματα*, ut idem alibi scripsit. Prope Herodoteum accederet illud Xythi in Euripidis Ione, v. 413. *τίς προφητεύει* *Θεοῦ*; ad istam sic respondet quæstionem puer ædituus, ut Principes Delphorum, sorte lecti, *Διελθὼν ἀριστῆς, οὗτε ἱαλῶμεν πάλαι*, fuisse videantur *οἱ προφητεύοντες τοῦ Θεοῦ*: ut hic inter Satras præstantissimi Bessi dicerentur *οἱ προφητεύοντες τοῦ Θεοῦ*, qui Dei nempe responsa, per mulierem, ut Delphis, edita fatidicam, interpretarentur. (et scripto consignata traderent consultantibus.) *Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται* ubi habentur apud Lucian. T. I. p. 390. (Dial. Mort. XIII. 1.) iudice Hemsterhusio, poterat forte non deterius scripsisse *οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης*. conf. Wesselingius ad Diod. T. II. p. 199. (ad lib. XVII. c. 51.) Quin Delphis etiam templi fuit antistes, eximie sic dictus Livio XXIII. xi. *οἱ προφῆτης* Herodoto VIII. 36. *πάντες οἱ Διελθοὶ ἐξίλιπον τὴν πόλιν, πλὴν ἑξήκοντα ἀνδρῶν, καὶ τοῦ προφῆτου* — *ὃ οὐνομα ἦν Ἀκέραιος*, c. 37. Talis etiam præter reliquos *χαμαινύας* insignis honore fuit in Dodonæo sacrario; quem *Θεῖον πρῶτον* *ἄνδρα* in *Δωδώνη* vocat Maximus Tyr. XIV. 1. Hunc designatum suspicor in oraculis, quæ Demosthenes nobis custodivit in Orat. c. Mid. p. 332. (p. 531. ed. Reisk.) ista formula bis illic repetita, *οἱ τοῦ Διὸς σημαίνου*. Quod si commentum illud non placet, doctis multo minus forsitan adprobarem, quod mihi venit olim in mentem, scriptum hic primitus, *οἱ προστατιόντες τοῦ ἱεροῦ*:

ut Satræ oraculum tenere, vel possidere, Bessi dicerentur templum tueri, sive rebus sacris administrandis esse præfecti. Elei *προστάται* *τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ* dicuntur Xenophonti 'Ελλ. III. p. 288, 32. cui in eundem sensum *προστατιῶν* frequentatur; illinc ortum *προστατῆς* ex MSS. restitui debuerat Thucydidi II. (c. 80.) p. 149, 24.; quem enim alium in finem tanta cura Codices exiguntur scripti, nisi ut, in his saltem libris, depravata redintegrarentur, aut certe sincera revocentur? VALCK.—Quidni vero *τῶν Σατρίων ἰσὶ* *οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ*, plane intelligerentur *οἱ προφῆται ὄντες* (scil. *τοῦ Θεοῦ*, vel *τῶν χρησμῶν*) *ἐν τῇ τῶν Σατρίων ἱερῇ*? aut *οἱ τῶν Σατρίων προφῆται ἐν ταύτῃ τῇ ἱερῇ*? S.

CAP. CXII. 1. *τὴν εἰρημένην*] *Χέρην*, vocem hic necessariam, lectam Vallæ, præbet Arch. (De vocab., quo commode carere possumus, vide Var. Lect. (ed. S.) et conf. c. 115, 3 seq.) *Μοχτεῖχαι τὰ Πιέρων*, castella sunt Pierum, non muri. Proxima, (lin. 2.) *τῶν καὶ ἐν Φάγγης ἰσὶ οὐνομα*, sic recte Gronov. restituit ex conjectura Leopardi, aliorumque, quantumvis nihil ille diversæ scriptionis ex membrana veteri enotasset Florentiæ. Non, ut vulgabatur, sed legit in suo Codice Valla, *τῶν καὶ ἐν Νιφράγγης*, syllaba male repetita. VALCK.—Laudo *τῶν καὶ ἐν Φάγγης*, nixum olim doctissimorum hominum conjecturis, nunc schedarum certa fide. WESS.

CAP. CXIII. 5. *ἡ περὶ τὸ Πάγγαιον*] Non plane alienum ἢ *παρὰ τὸ Παγγ.* quemadmodum Steph. Byz. legit, ut regio monti Pangeo accubans describatur. Obnituntur tamen omnes Codd. et Eustathius. *Ἐκαλιῶτο Φυλλῆς* Grammaticus ille scribere voluit, uti olim et nunc Herodotus. WESS.—De Boge (lin. 4. memorato) dictum est cap. 107. Quod apud Steph. Byz. *παρὰ τὸ Παγγ.*

legitur, librarii aut Editorum errori debetur: præpositioni *κατὰ* nullus, si quid video, hic locus est. S.

9. *ἰς τὸν αἰ Μάγει*, etc.] In Strymonem, ad amnem placandum: tale *ἀποσφάττει* τοὺς ἀνθρώπους *ἰς τὸ ἄγγος*, lib. IV. 62. Simili ex superstitione Tiridates equum placando amni Euphrati adornavit in Taciti Ann. VI. 37. cui egregiam lucem hinc Casaubon. ad Strabon. XV. p. 1065. (ad p. 732. d. suae edit.) adpersit. Wess.

CAP. CXIV. 2. Scriptura ex Arch. edita, *Ἐνία Ὀδαίσι τῇσι Ἡδυνῶν*, veritate commendatur. Wess. — Vide tamen Var. Lect. (ed. S.) Eodem in loco deinde Amphipolin urbem in utraque Strymonis ripa fuisse conditam, quum aliunde, tum præsertim ex Thucyd. IV. 102. notum. Quod hic adjicitur, *ἰσχυρίζονται κατὰ τὰς γιγύδας*, id parum commode vulgo iere *ad* pontes reddunt; sicut et Larcher, *ils marcherent vers les ponts*. Oportebat, *per* pontes fecerunt iter; quibus nimirum jam ante jungi Strymonem Xerxes jusserat, cap. 25 extr. S.

6. *Περσικὴν δὲ τὸ ζῶοντας κατορύσσουσιν*] Fide Medic. cui paria duo alii faciunt, hæc expunguntur. Quid tum vero continuo nexis fiet? an et illa eradenda? Non puto. Firmatur barbara superstitio facto Amestris, a Plutarcho Superst. p. 171. n. advocato, ubi duodecim *τῇ ᾗδῃ* regina defodit. Persicum autem fuisse, exempla Cambysis III. 35. et aliorum apud Brisson. Regn. Pers. II. p. 218. testificantur, tum Aristides T. II. p. 414. *ἡ ζῶντις δὲ κατορύσσεται περσικῇ*; an vivi more Persico defodiendi? Morem ipsum admirabili consecutione ab Abrahami exemplo filium primogenitum offerendi arcessit Th. Hyde Rel. Pers. c. 2.; processisse enim Persas ad offerendum quemvis filiam aut hominem: idque non semper filium aut

filiam comburendo, sed et defodiendo in terra aut demergendo in aquis. Haud vidi magis. Wess.

CAP. CXV. 6. *Στάγμεν πάλιν Ἑλλάδα*] Vicum in Dionis Chrysost. Or. XLVII. p. 525. A. *τὰ δὲ Στάγμεα πάμῃ τῆς Ὀλυθίας ἡν*, ex quodam contemptu. *Στάγμεα* numero multitudinis præfert Stephan., *Στάγμεος* agnoscens in Bίσις. Plura Jo. Nunnesius ad Aristotelis vitam, a se publicatam. Wess. — Paulo ante, in *Περσίδῃ* (ubi quispiam fortasse *Περσὶ* desideraverit) nihil mutant libri. Conf. Etymolog. M. p. 684, 25. S.

CAP. CXVI. 1. *ξυνὴν τε ἡ Πέρσης — προῖται*] Ὁ *Ξέρξης*, ut Valla, legit Arch. Non Acanthiis ille præcepit, ut sibi *ξίνα* præberent; sed, quos honore voluit dignari, *ἰσχυρίσθαι* donavit Acanthios *Μηδικῇ*, atque in amicorum jussit, hospitumque numerum referri; id hic dicitur, *ξυνὴν τοῖς Ἀκανθίοις προῖται*: Abderitanis *ξυνὴν συνδύμενος*, VIII. 120. De utroque more regio Barn. egit Brisson. de Regn. Pers. I. p. 127. 139. Proxima (lin. 3 seq.) *ἰσχυρίσθαι τε, ἰσχυρίσθαι τε τοὺς προδύμενος ἰσχυρίσθαι ἰσχυρίσθαι*: sic exhibent Arch. et Valla: vellem præterea dedissent, *ἰσχυρίσθαι ἀνδρῶν προδύμενος*. VALCK. — Vide Var. Lect. (ed. S.) Formula *ξυνὴν προῖται*, præsertim si cap. 119, 3. et c. 120, 8. contuleris, intelleges puto non id significari quod ex Valckenarii sententia Wesselingius in Latina versione posuit, Acanthiis jus hospitii obtulit; sed quod Valla posuerat, *præcepit* Acanthiis ut hospitalitatem exhiberent. Aliud est *ξυνὴν ἐνὶ συνδύμῃ*, VIII. 120, 2. S.

CAP. CXVII. 4. *μίγιστον ἰόντα Περσίων*] Attigit Tzetzes Chil. I. v. 918. *ὦν ἰσχυρίσθαι ἡν σφοδρῶς Βουβάρης ὁ Σατράπης, καὶ Ἀγαθαΐος ἐν αὐτῷ συνδύμῃ* *μιγίσθαι*. vid. Herod. VII. 21. Quatuor cubitorum apud Græcos

justa hominis censebatur statura. Ad Aristoph. Ran. v. 1046. *γυναικίς καὶ τρεπτόχῃς*, Casaubonum (Not. ad Sueton. III. 68.) citant Küster. et Spanhemius. Modum excedebant *μιστροπύχῃς*: Olearius vid. in Philostr. Vit. Apoll. II. 4. Gigantum cadavera *δικαστήχῃ* dicuntur inventa Pausan. I. (35.) p. 86 seq. qui de Scotussa Polydamante, ut mortalium post heroas maximae staturae, agit lib. VI. (c. 5.) p. 463. VALCK.

8. τῇ Ἀρταχαιῇ θύοντι.] Tumulum Artachæ, τὸν Ἀρταχαιὸν καλούμενον τάφον, ad Acanthiorum isthmum locat Ælian. Animal. Hist. lib. XIII. 20. subdicens, *ἰδὼν τὴν καὶ ἡ τοῦ Παρσίου φάσκειται διατομὴ, ἣ δίαται μὲν τὸν Ἄδαν*, valde vitiosa. Is. Vossius ad Melam II. 2. manum illis medicam negare noluit, sed qua erroris reus Ælianus. Sana erunt *ἰδὼν τὴν καὶ τοῦ Πίρσου*, sic et Cl. Gronovius, *φαν. διατομὴ, ἣ δίαται μὲν τὸν Ἄδαν*. Valckenarii non discrepat opinatio ad c. 21. Wess.

CAP. CXVIII. 1. Οἱ δὲ ὑπεδικόμενοι etc.] Hæc ubi leguntur in Athen. IV. p. 146. A. in formas pleraque vulgares conversæ, prostat *ἰς πᾶν κακὸν ἀφίνοντο*, pro *ἰς πᾶν κακὸν ἀπικνύοντο*. Utrumque dicebatur; et, ommissa voce κακὸν, vel κακοῦ, *ἰς πᾶν ἰλθύν*, aut ἀφικνίσθαι. Xenoph. Ἑλλ. VI. pag. 340. 13. *ἰς πᾶν ἀφίνετο βασιλεὺς*, in extremum Rex fuit adductus discrimen. Demosthen. contr. Conon. p. 690, 22. οὐ — φεύλας λαβὼν πληγὰς, ἀλλ' *ἰς πᾶν ἰλθὼν διὰ τὴν ὕβριν καὶ τὴν ἀσίλγυιαν τὴν τούτων*: aderat in scripto cod. supplementum, *ἰς πᾶν κακὸν ἰλθὼν*. Demosthenem imitatus Lacedæmonios ait Aristides *ἰς πᾶν ἰλθύν* in Cimone, T. III. p. 257. ubi Schol. MS. *ἀντὶ τοῦ περὶ πάντας κινδυνεύει* — *λίσιμι δὲ κινδύνου*. Plene loquitur Pausanias VII. pag. 552. *ἀφικνύτο ἰς πᾶν ὁ Μισσαλίδης κινδύνου*: et pag. 16,

Πτολεμαῖος *ἰς πᾶν ἀφικόμενος κινδύνου*: sic scribendum omisso articulo, quem non admittit ista Pausaniæ frequentata loquendi forma. VALCK.—Vitiosa erat scriptura in Athenæi loco cit. olim edita: duo codices longe omnium probatissimi, quibus in nupera editione uti nobis licuit, *ἰς πᾶν κακοῦ* dedere, prorsus uti in Herodoteis legitur libris. Vide Animadvers. in Athen. T. II. p. 479. 8.

3. *ἔκου γι Θασίαις ἐντὶ τῶν*, etc.] In his explicandis et vertendis errabatur. Publicæ a Thasiis Antipater, Orgis filius, lectus fuit, ut impensas pro suis in continente urbibus in cenam faceret; quarum e rationibus adparuit, insumpta fuisse quadringenta argenti talenta; hæc sunt *τάλαντα ἀργυρίου τριταλαιμένα*, uti bene Cl. Pauw et Abresch. Hoc volunt Athenæi verba, *ἔκου Θασίαις* — *Ἀντίπατρος τῶν ἀστῶν (δάνιμος) ἀπὲρ ὑπαπάντης*: ubi (vel, quandoquidem) pro Thasiis — Antipater, vir inter cives probatus, expendit. Non itaque suo Antipater, sed publico civitatis nomine illa erogavit talenta. Facit utrumque idem aliis in urbibus ad eam rem designati, sive *οἱ ὑπὸ τῶν ἀστυνόμων ἀπαδείκνυσαν τὸν λόγον*, expensi tabulas exhibuerunt. Antipater autem, *τῶν ἀστῶν ἀπὲρ δάνιμος* in Aldo et ex recta Pavii sententia; male enim comma post se ostentabat. Quæ adduntur ad præclari viri laudes, (*ἰμοῖα τῇ μέλειστα*) illustrata dedimus lib. II. 57. Wess.

6. ἀρετικῆς τῶν ἀστῶν] Ex civibus ille quidem erat delectus; neque tamen ista, sed hæc jungenda sunt, *τῶν ἀστῶν ἀπὲρ δάνιμος ἰμοῖα τῇ μέλειστα*, ut c. 141., *τῶν Διτῶν ἀπὲρ δάν. ἰ. ε. μ.*, quam Bossio non satis intellectam formulam explicuit Hemsterhusius. (Perperam h. l. olim post ἀρετικῆς *τῶν ἀστῶν* incisa erat oratio.) A civibus erat Antipater *ἡγεμῖνος*, electus, ad hujus rei procurationem; non enim hæc ἀρχή, sed erat

ἰσιμιά τις καὶ διακονία: quæ distinguuntur ab Æschine contr. Ctesiph. p. 55, 34. Pro more itaque postea τὸν λόγον ἀνιδουσι τῶν δασασημάτων, vel ἀπυλογίστα. Secundum Herod. in cenam 400. talenta, prolato expensi codice, demonstravit insumta, ἀπιδίξι — τιτι-
λασίμια, id est διδασκαλημία: atque adeo tantum pecuniæ ex ærario ἰδασάησσι, quod in his enarrandis usurpat Athenæus; qui recte alibi (lib. II. cap. 12. nuperæ edit.) τολίην, ait, τὸ δασασηῶν καὶ σολυσιλίας, εἰ πολλὰ ἀναλισκοντες καὶ ἀντιλίσσιν, εἰλίγη. VALCK.

CAP. CXIX. 7. κρήνια σιτιύσκον] Ionismus, optime agnitus a Galeo, postulabat restitutum. Servat eundem in hac vicinia ἰχθυον πίνον, et οὕτω ἀπυλαύσκον. Durat alibi; crebrior, si liberris placuisset, futurus. WESS.—Σιτιύσκον si forte præbuisset membrana Flor. ambitioso verborum tractu commendasset Gronovius: cur oblatum non recepit ex Arch.? In Vallæ Latinis relinqui non debet corribus: dederat is fortasse, pro ἵν τι εἰρήμασι καὶ λάκκοις, (lin. 9.) in cratibus et in vivariis. Oves textis cratibus clauderant; aves alebant in aviariis vel caveis, ἐν οἰκίσκοις: sic cavæ multo frequentius vocantur quam οἰκήματα. ἐν οἰκίσκῳ forte scripserant Diodorus Sic. T. I. p. 603, 73. et Plutarch. T. II. p. 516. n. Ex marg. Steph. paulo post (lin. 10.) recipere κρητῆρας ἰσιμύοντο. Athenæus IV. p. 146. n. ἐκπώματα ἀργυρῶ καὶ χρυσῶ καὶ κρητῆρας παριστίνοντο: his proxima (apud eundem Athen.) corrigenda sunt, ut conjecit Casaub. καὶ ταῦτα μὴ τὰ τοῦ δίσκου· εἰ δὲ Πίξις δις ἰσιμύοντο, μεταλαμβάνον καὶ ἀρίστοι, ἀνάσταται ἂν ἰγυόνται εἰ πόλιν: quibus contraxit Herodoteum (cap. 120.) Abderitanis Megacreontis dictum. VALCK.—Equidem depravato aut defecto Athenæi loco aliam adferendam medicinam putavi. Apud

eundem pro vitioso ἰσιμύοντο, quod olim vulgabatur, recte ἰσιμύοντο duo optimi codices dederunt. Postrema verba quæ ex Athenæo Valckenarius citavit, ex Nostri cap. 118, 2. mutuatus est Deipnosophista. S.

10. κρητῆρας ἰσιμύοντο] Valla (loco olim vulgati κρητῆρας) κρητῆρας habuit, non utique ex Codicum quorundam consensu spernendos. Vicina, (lin. 12.) interpunctione mutata in Arch. et Vind. πάντα μὴ ταῦτα τῇ τε βασ. præter speciem nihil habent. Πάντα, superioribus nexa, reliqua mensæ vasa itidem χρυσῶ καὶ ἀργυρῶ commonstrant. WESS.

CAP. CXX. 10. διατρίβην] Hesi-
chii Διατρίβην, ἀπολίσθαι hoc fonte manavit. Alioquin blandiri ἰατρίβην Frag. Paris. posset. Sophocles Œd. Tyr. v. 435. οὐ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν πάσιον ὅστις ἰατρίβησται ποτι. i. e. ἀπολίσθαι, perdetur, ubi recte de verbi virtute scholiastes. Synesius lib. I. Provid. p. 108. n. ὅλως γὰρ ἰατρίβησθαι τὸ Σπυδίσθαι. Consequens ἰσιμύοντο—ἰσιμύοντο (lin. 11.) Valla dedit ac si ἴσως foret, nactus plausum docti viri; cui meum jungerem, nisi ἰσιμύοντο aptissime indicaret, et hos, etsi vehementer pressos, consimiliter imperata fecisse, uti reliquæ civitates. WESS.—Vide Var. Lect. (ed. S.) ad l. 10. Verbo ἰατρίβην notionē τοῦ ἀπολίσθαι et διαφθείρειν utitur Noster VI. 37, 8. et 86, 62. Διατρίβην eadem notionē, licet cæteroquin nil obstat quo minus illo sic usum esse Herodotum credamus, vix ullibi, si unum hunc Nostri locum excipias, reperietur. Cæterum quantum apud Xerxem, splendide a se receptum, Abderitæ gratiam inierint, memorat Noster lib. VIII. c. 120. S.

CAP. CXXI. 5. συνεμώτατος] Hoc præstat, an συνεμώτερον, a Valla expressum, non adfirmo. Xerxis exercitusque iter apud Diodorum XI. 5. prorsus idem. WESS.

7. *τρεῖς μοῖρας—δασάμιναι*] Ex Suida (A Suida) ut Herodoteum enotatum *ἰς τρεῖς μοῖρας*, etsi schedæ taceant, pro legitimo fortasse aliis putabitur. Sic lib. II. 147. *ἰς δυῶντα μοῖρας δασάμιναι Ἀἰγυπτον πᾶσαν*. Wess.—Vulgatam jure præfret Gronovius lectioni quam Suidas præbet in voc. *Δάσασθαι* *ἰς τρεῖς μοῖρας—δασάμιναι πάντα τὸν πιζὸν στρατόν*. In istiusmodi locutionibus eleganter omitti præpositionem Casaub. docuit ad hunc Alexidis versum, *Τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατιμῶν πολλοὺς κύβους*, apud Athen. VII. p. 324. c. (vid. Animadv. in Athen. T. IV. p. 429. nuperæ edit.) quo L. Küster. usus est in Aristoph. Eq. v. 765. Platonis e Timæo, p. 35. *ἂν ἔλῃ ἐν ταῦτα μοῖρας ὅσας προσῆκε διένειμιν*, interpretatur Cicero: id ipsum in ea, quæ decuit, membra paritū est: Chalcidius convertit, totum hoc unum dividit in partes competentes; nam sic scripsisse videtur. Hic sane subit mirari in Editionis suæ margine scribentem H. Stephanum: Legendum videtur *ἰς μοῖρας*, quamvis nec apud Proclum extet hæc præpositio: in adnotationibus in Platonem ista: Deesse videtur præpositio *ἰς*,—et tamen alios inveniri scio hujus scriptoris locos huic si miles ubi non habetur. Ex istis locis hic est, in Critia, p. 113. E. *τὴν ἡῶσον τὴν Ἀτλαντίδα πᾶσαν δίκα μίση κατανίμας*. Theocriteis eam in rem mallet abstinuissent viri docti. VALCK.—Vide Nostrum II. 147, 7. et IV. 148, 12. cum Var. Lect. (ed. S.) ad utrumque locum: et facile persuasus eris, præpositionem apud Suidam e scholio esse adjectam. S.

14. *Σμυρδωμία*] Restituetur idem hic nomen, quod supra c. 82. præbebant Codices: illic qui dicitur *Σμυρδωμία*, cur hoc in loco filius Otanis vocaretur *Σμυρδωμία*? VALCK.—Ex Var. Lect. (ed. S.) in cap. 82, 4., collata cum scriptura quam h. l. exhibent libri,

abunde intelligitur *Σμυρδωμία*, non *Σμυρδωμία*, nomen hujus viri scripsisse Herodotum. Cæterum in Var. Lect. (ed. S.) c. 82, 4. pro c. 122. repone c. 131. extr. et ibid. pag. 115. lin. 1. pro Ald. Vind. oportebat Arch. Vind. S.

CAP. CXXII. 2. *διώρυχα*—*δίχουσαν* δι *ἰς πόλιν*] Nostrum suo more scripsisse suspicor *διώρυχα*—*ίσιχουσαν*, etc. Semel alibi *δίχουσαν* posuerant librarii loco simillimo, IV. 42. *διώρυχα—τὴν ἐκ τοῦ Νείλου διέχουσαν ἰς τὸν Ἀράβιον πόλιν*: ubi nunc legitur ex Codicibus *ίχουσαν*. *Διώρυχα* satis commendabunt usus Herodoti, et ad Thom. M. in *Διωρυξ* adnotatio Hemsterhusii, sic minuta quoque tractantis, atque isthac arte inimitabili, ut semper Leidensem Criticum agnoscas. VALCK.—*διώρυγα* operarum error editionem Gronov. invaserat: *διώρυχα* tacite reposuit Wess. ut habent superiores editi scriptique libri omnes. In *δίχουσαν* hic nihil variant libri: et pro *ίχουσαν*, quod lib. IV. c. 42, 9. a Gronov. ex Med. receptum tenuerat Wess. et post eum alii, equidem probis ex codicibus consulto *δίχουσαν*, revocavi, probum verbum, et peraptum utrique loco. Verbum *ίχιν*, ut I. 180, 11. sic jam sæpius alibi apud Nostrum ita positum vidimus, ut detonet dirigi, tendere versus aliquod extremum. Itaque compositum *δίχιν* (quamvis alias longe etiam diversa notione usurpatum) percommode significare potuerit pervenire, pertingere, pertinere usque ad illud ipsum extremum, quo tendebatur. S.

3. *Ἀσά τε πόλις καὶ Πίλωρος καὶ Σίγγος καὶ Σάργη*] Urbium nomina legitima dedit Wessel. Herodotea Dissert. pag. 121. VALCK.—*Πίλωρος* verum oppidi nomen, sicuti sequentis *Σάργη*. Utrumque apud Steph. Byz. In priore Med. et Ask. hæsitant, a iusta scriptione, si juventur, non alieni. Attigit

urbem Cl. Wasse ad Thucyd. IV. 115., verum obscure. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) In Latina vero versione nostra pro vitioso absumto candidus lector adsumto corriget. S.

5. *ἴπλις ἀπείμινος*] Verbum ἀπείμινος Cl. Gronovius explicat; mihi ἀπείμινος plebeium non est, quippe Herodoteum. At gaudeat recente possessione. Wess.—ἀπείμινος Gronovius, ad thema ἀφίμμι (puto) referens, nauticum illud exprimere ait velis immittere habenas. Ego, sicut simplex ἴπιο IX. 78, 3. ivit significat, sic ἀπείμιο abiit, profectus est, intellexi. S.

9. *Σιερμόλην*] Temerarium Maussaci, Οισύμην substituentis, conjecturam præter Holstenium contudit H. Valesius ad Harpocratonem, p. 125. *Σιερμόλια* Ethnographo; cives *Σιερμόλιοι* Thucyd. I. 65. Wess.

CAP. CXXIII. 2. *ἐπὶ Καναστραίων ἄκρην*] *Ἐπὶ Καναστραίων ἄκρον*, ne solecca maneret oratio, Palmerius voluit. *Καναστραίων* Arch. sufficit, sicuti in Thucyd. IV. 110. atque aliis: *Κάναστράϊν* divisio vocibus Cellarius Geogr. lib. II. 13. p. 1050. advocat ex Galei editione, qui operarum error, notatus a Cl. Wasse ad eum Attici Scriptoris locum. Wess.—Nescio an *Καναστραίων* absque ἄκρην habeat Arch. quod quidem ex Var. Lect. a Wess. relata haud adparet: sicco vero pede hunc locum præterit Galeus. Quidquid sit, nullo incommodo ad *Καναστραίων* per adpositionem adjici ἄκρην potuerit. S.

5. *Θιράμβω*] Hæc *Θιράμβος* Steph. Byz., unde *Θιράμβου* Vossius ad Scylac. p. 62. Ed. Gronov., plausibili suspicionem. Quod si oppidi tamen nomen *Θιράμβος*, *Θιράμβης*, *Θιραμβοῦς* pictum fuerit olim, quæ Holstenii ad Ethnographum doctrina, *Θιράμβω* ex *Θιράμβω* descendet. Quæ sequitur *Σανέ*, (lin. 6.) alia est ac c. 22. Wess.

16. *Σμίλα, Αἴνεια*] Plerasque harum urbium Stephanus exscripsit; qui quod *Κρουσίς, μοῖρα τῆς Μυγδονίας* ex Strabonis VII. (ubi tamen, quum defectus ille liber sub finem sit, verba ista hodie non reperiuntur:) *ἀπὸ Κρουσίας, τοῦ Μύγδονος υἱοῦ*. Hinc ansa Cl. Pauw suspicandi, *Κρουσία* in Herodoto fuisse. Addere potuisset *Κρουσίδα γῆν καλουμένην* Thucyd. II. 97., et hujus quidem tractus, tum maxime barbaros *Κρουσῆες*, *βαρβάρους, Κρουσαίους καλουμένους*, qui Pallenen olim tenuerunt, apud Dionys. Antiq. Rom. I. pag. 39. Utcunque conjectura, præsidio schedarum defecta, cesserit, regio *Crossæa* et *Crusæa* eadem, nec discrepat Theod. Ryckii (Diss. de Primis Ital. Colon. p. 443.) opinatio. Wess.

17. *Σινδός τε πόλιν*] Uter melius, Herodotus an Stephanus, urbis nomen edat, dubium: non enim apud alios reperiri, verissime Palmerius. *Καλίστην* (ibid.) plures *Καλάστην* nuncupant: Suidæ tamen *Καλίστρα πόλις*. Diodoro T. II. p. 578. *Κάλιστρον*, ubi alios excitavi. (Nil variant Herodotei codices hactenus excussi.) Ceterum regionem *Βοττιαίδα*, (lin. 18.) reversuram c. 127., *Βοττιαῖν* Thucydides I. 65. et Diodorus XII. 47. scribunt. Herodoteum ex *Βοττιαῖος*, quod incolarum nomen, formatur: unde Antiochiæ *βωμὸς τοῦ Βοττιαίου Διὸς*, ab Alexandro Macedone constitutus, modo vera doceat Libanius Antiochici pag. 348. D.; *Βοττίου Διὸς* in Malala Chrologr. p. 255., corrupte. Wess.

CAP. CXXIV. 7. *ἐπὶ ποταμὸν Ἐχίδωρον*] Quum cap. 127. tres Codices isto amnis in titulo conspirent, et Apollo-doro, Ptolemæo atque Etymologo *Ἐχίδωρος* aut *Ἐχιδώρος* adpellitetur, Is, Vossio ad Scylac. p. 61., ut fluvius suum sibi nomen reciperet, dedi, nec inprobatur iri puto. Wess.

CAP. CXXV. 5. *Σαῦμάζω δὲ τὸ αἶψιν*]

Frigide Nostrum Ælianus laudat, *λίγα δὲ Ἡρόδοτος ἦδαι ἱεραίων τροφὴν εἶναι καὶ εἶναι κατὰ τὴν ἡδονὴν λιόντων Θερμίων*. Fuerint enim leones illi occulta quadam naturæ vi, *φύσει τοι ἀπέρρηκται*, et fauces improba in camelos, quos ante non viderant, incitati; mirum-ne accidet, in hos ruisse solos, nullo neque homine neque jumento læso? Wess.

CAP. CXXVI. 3. *ἦ, τοι δὲ Ἀβδήρων*, etc.] Aristotelem huc spectasse Hist. Anim. VIII. 28., p. 254. (ubi *ἐν τῇ μεταξὺ τίσσῃ τοῦ Ἀχιλλέου καὶ τοῦ Νίσου*) monuit D. Petavius ad Themist. Or. X. p. 140. a., insuper ex Dione Chrysost. Or. XXI. pag. 269. c. adstruens, in Europa deinceps leonum genus defecisse. Certe de Acarnania locuples testis est Agathion, questus in Philostrati Vit. Herod. c. 7. magnum sibi fortunam negasse certamen, *καὶ μὴν ἐν βόσκῳ λιόντας Ἀκαρνανίᾳ*. Eidem rei Jo. Brodæus diligentem impendit operam, Miscell. lib. VIII. 13., lectu opipido dignam. Deinceps *ὑπολοιπῶς ἡπίστευ* (lin. 7.) scribatur, an *ὑπολοίπῃ*, ad sententiam nil proderit, quamquam ultimo Scriptor delectatur, lib. VI. 3. alibique Wess.

CAP. CXXVII. 9. *ἐν Κρησσαναίῃς ῥίον*] Inserto articulo scribendum: *ὁ ἐν Κρησσαναίῃς ῥίον Ἐχιδναῖος μῦθος οὐκ ἀντίχρησι τῇ σφραγίδι πινόμενος*. Frequentius in talibus locutionibus usurpantur *οὐκ ἀντίχρησι*, vel *οὐκ ἀπώχρησι*: quod utrumque legitur VII. 196., sed et *οὐκ ἀντίχρησι* Herodoteum est: vid. cap. 187. VALCK.—Articulum ante *ἐν Κρησ.* ignorant libri omnes: et haud magno incommodo abesse videtur, quum præsertim haud multo ante idem memoratus fuerit fluvius, c. 124. 7. S.

CAP. CXXVIII. 1. *ὁρῶν τὰ Θισσαλικά*] Rediit sollemnis scriptura: semper *Θισσαλίη*, *Θισσαλίος*, *Θισσαλίδης* in Musis, Thucydide et veterum plerisque;

quorum morem Cl. Wasse ad Thucyd. I. 20. docte exposuit. Eustathiana enim vocis pingendæ consuetudo aliunde procedit, nec morabitur quemquam. Wess.—Capitis hujus initium Eustathius attigit in Iliad. B'. p. 255. VALCK.

7. *ἐν Περραιβοῖς παρὰ Γόνον*] Aldus ita et MSS.; etiam c. 131., editi vero c. 173. et 185. Bene *μισοπηγίλοι* *ἐν Περραιβοῖς* Poëtæ Iliad. B'. 749. cogniti sunt; sed et solutæ orationis usus, (caninam literam geminantis) atque ipsa gentis traditio apud Eustath. (p. 254, 12. ed. Bas.) ex Stephano, verum integriore, quam vulgo legitur. *Γόνον* quoque maluerunt, non *Γόνον*, quomodo Arch. iterumque c. 173., eodem Eustathio ad Iliad. B'. p. 335, 39. auctore. Wess.

9. *ἱσθᾶς ἐν Σιδωνίῃ ῥία*, etc.] Semper Xerxes navem conscendisse dicitur Sidoniam, *ἔκως τοι ἰθίλῳ ταυτοῦ κοῦσαι*: sic recte scribit R. pro *τω*. VALCK.—*ἔκως τοι* (pro *ἔκως τω*) scribi oportere, docti viri Pavius et Reiskius belle viderunt. Wess.

11. *ἀνιδίξι σημήτιον*] Hæc voculam videntur requirere, qua nectantur cum antecedentibus: *ἀνιδίξι δὲ σημήτιον καὶ τοῖσι ἄλλοις ἀνάγισθαι*. VALCK.—Nempe, quum ante *ἱσθᾶς* nonnisi nudo inciso distincta oratio esset, videbatur *ἱσθᾶς* ad superius *ἱσθᾶς* referri: adeoque deinde requirebatur conjunctiva particula, quam quidem post *ἀνιδίξι* ignorant libri omnes. Recte Schæferus ante *ἱσθᾶς* paulo majorem distinctionem, qualem et noster cod. F. agnoscit, posuit: atque ita commode procedit oratio; neque opus fuit *δὲ* particula, quam post *ἱσθᾶς* idem Schæf. ex Arch. adscivit. Asyndeton amat Scriptor noster, quia magis animeretur oratio: et credere fas est, conjunctionem illam in Arch. ex scholio (qualia multa ille codex habet) esse adjec-tam. S.

[15. εἴτε σὶ τὸν ποταμὸν, etc.] Quid spectans interrogaverit hoc Xerxes, cap. 130. declaratur. S.]

CAP. CXXIX. 1. τὴν δὲ Θησσαλίην λόγος ἐστὶ, etc.] Strabo IX. p. 658. A. (p. 430. ed. Cas.) τὸ παλαιὸν καὶ ἰλημνάϊα, ὡς λόγος, τὸ πιδίον. — ὑπὲρ δὲ εὐσμων ἥγηματος γινώσκουσιν, καὶ τὴν Ὀσσαν ἀποσχιζόντας ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, διζέουσιν ταύτῃ πρὸς θάλασσαν ὁ Πηνιός. Concinunt ista Herodoteis, de quibus pauca quædam excerptis Eustath. in Iliad. B', p. 255. (pag. 337. ed. Rom.) Herodoto quoque ἔργον esse εὐσμου videbatur ἡ διάσπαισι τῶν οὐρίων, et Thessaliam εὐσμοὶ dicuntur ἀνασπένδοντες Philostrato Icon. II. pag. 835. f. qui picturam nobis exhibet, p. 831. Neptuni ῥέζοντας τῇ τριμῇ τὰ ὄρη: nam, quum Thessaliam scopulis inclusa teneret Peneo stagnante palus, et mersa negarent Arva coli, trifida Neptunus cuspidē montes Impulit adversos: tum forti saucius ictu Dissiluit gelido vertex Ossæus Olympo: Claudian. de Raptu Pr. II. v. 179. Secundum alios discessit Olympo Herculea gravis Ossa manu; et Diodor. Sic. IV. c. 18. Egisse hac de re videtur in libro nono Philippicorum Theopompus. VALCK.

3. τό, σὶ Πήλιον οὖρος] Qui celeberrimum montem Πήλιον dixerit, quætere abnuo. Nostro Πήλιον, lib. IV. 179., Homero, Straboni, Virgilio, Horatio aliisque audit. Justum porro habendum ἀποκλήσι, vice ἀποκλήσι Ionum ore tritissimi. WESS.

8. ἄσπερ ὦν ποταμῶν, etc.] Series verborum, qualis Arch. et Ask. non displicet; ἱς αὐτῇν injuria Med. omittit; si tamen vera omissio, nec conferentis oculi alibi posita præterviderint. Quo fuerit id cunque modo, ad sententiam requiruntur: illa redit ad superiora, (lin. 2.) ἄσπερ γὰρ συγκαταλήμνη πάντοθεν, etc.

VOL. IV.

eaque illustrat. Pro quinque autem fluviis Scholiastes Apollonii quatuor annumerat, neglecto Onochono, tertium Παισὸν adpellans. At idem in lib. IV. v. 132. de amnibus, in alios lapsis nomenque pristinum ponentibus, τὸ δὲ αὐτὸ γίνεσθαι ἐπὶ Ὀρεχάτου, τοῦ πατρὸς Θησσαλίων, καὶ Παρμιστοῦ καὶ Σπερχινοῦ. ἴσται γὰρ εἰς ταυτὸ συμβάσασιν πάντες, Σπερχινοὺς καλοῦνται: insulse profecto, nisi tu corruptissima atque hinc refingenda decernas. WESS.

10. Ἀπιδανῶ] Apidano forma reddi poterit Nostro consueta Ῥαπιδανῶ. (nempe sic VII. 196, 11. De istis quinque nobilioribus Thessaliæ fluviis minime protrita notantur in Critique du Diction. de M. La Martinière, pag. 340. et seqq. VALCK.

24. Ποσειδῶνα τὴν γῆν εἶλον] Neptuni Ἐπιστοργαίου, Σεισίχρονος, γαίης κινητήρος, cognomina nemo non recordatur Terræ motus, hiatus, fluminum et fretorum ἐκρήγματα Neptuno apud Diodor. XV. 49. et Ammian. XVII. 8. credula superstitio contriibuit: hinc δα καὶ γὰρ μοι τὸ ῥῆξαι τὸν Ἴσθμὸν Ποσειδῶνος δέσθαι, in Philostr. Vit. Herod. c. 6. Confer Icones Philostrati, lib. II. 14. ubi pictura Neptuni, montes Thessaliæ rumpentis. WESS.

CAP. CXXX. 4. ἀλλ' ἤδη αὐτῇ] Nisi viæ duces exitum digito monstrarint, verius videbitur ἤδη αὐτῇ, nisi solus hic, de correctione CL. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 605. Consequens, ex Homero propagatum, expressit Oppian. Halieut. II. v. 121. Οὐρεὶ σ' ἀμφοτέρωθεν περιδρομὸς ἐστιφαίνετο. WESS.

12. ὑπέβρυχα γινέσθαι] Aldinum ὑπὸ βρυχία aptavit artissime Portus, ὑπέβρυχα conjectans, quo nihil ex Arch. melius. Poëta Odys. E'. 319. Τόνδ' ἄρ' ὑπέβρυχα θῆκε πάλιν χεῖρον, i. e. ὑπέβρυχον. Veniat-ne id vocabuli ex ὑπέβρυχ,

II h

an ex *ὀνέβρυχοις*, ab Eustath. disputatur, p. 1538, 54.; (Od. p. 228, 41. ed. Bas.) mihi prior placet derivatio. Wess.

CAP. CXXXI. 5. *οἱ μὲν, κινῶν*] Herodotea sunt *ἰόντες τὸν χῶρον κινῶν*, vacuum, lib. IX. 56., et *χάματα χῶσαι κινῶν*, tumulos inanes, MSS. ibid. c. 85. (et alibi passim.) Hesychius: *Κινῶν, κινῶν*. Dictioni respondet quodammodo Beatæ Virginis, *καὶ πλουτοῦντας ἱεραίσαις κινῶν*, Evang. Lucæ I. 53. Wess.

CAP. CXXXII. 2. *Ἐνῆης* hic et c. 185. in *Αἰνῆης* aut *Αἰνῶν*, quomodo sæpe aliis et Codd. quibusdam, converti necesse non est. *τῇ δ' Ἐνῆης ἔποντο*, Homerus Iliad. β'. 749. Wess.

2. *Ἐνῆης, Περαιβοί*] Hujus utriusque populi sic mihi nomina scripsisse videtur Noster ad imitationem Homeri, cujus est in *Ἰλ. β'. 749. τῇ δ' Ἐνῆης ἔποντο, μιν ἀπὸ Περαιβοί*. Codicum in talibus aut nulla aut certe perexigua est auctoritas. *Ἐνῆης* non venit, opinor, in controversiam, quod in Herodoto legitimum agnoverunt Jos. Wasse in Thucyd. p. 349. et Jo. Davis ad Max. Tyr. p. 604. (De *Περαιβοίς* vel *Πιρραιβοίς* vide ad c. 128, 8. notata.) Qui juxta Herodotum petenti Xerxi terram et aquam dederunt novem Græciæ populi, iidem enumerantur Diodoro Siculo XI. cap. 3.; nam ibi, pro *Ἀχαιοί τε καὶ Φθιώται*, scribi facile posset, *Ἀχαιοὶ οἱ καὶ Φθιώται*, vel *Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται*, ut vocantur aliis et hic Herodoto; nisi considerarentur alibi tanquam diversi: vid. Clar. Wess. loc. cit. et T. II. p. 65. Hæ novem de duodecim fuisse gentibus, quæ Amphictyonum concilii fuerant ab antiquis temporibus participes: ex Ionico Doricoque genere præcipui stabant pro libertate Athenienses et Lacedæmonii. Inter XII. gentes, olim τῆς *Ἀμφικτυονίας* consortes, ex Theopompo memorantur Harpocratiōni tanquam diversi *Ἀχαιοί*,

Φθιώται: nisi et illic scribendum *Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται*, (aut nude *Ἀχαιοὶ Φθιώται*), ut unus illinc gentis nomen exciderit; ut excidit nomen ex Æschine de Falsa Leg. p. 43, 22. ubi inter nomina *Ἴωνες* et *Πιρραιβοίς* liberiter ponerem *Αἰνῶν*: pro *Μαλιῖς* (apud eundem Æschinem) scribendum *Μαλιῖς*: *Μαλιῖας* dixit in harum quoque gentium recensione Pausan. X. p. 815. et Xenoph. *Ἑλλ. VI. p. 354. 34.* hi plerisque sunt *Μηλιῖς*, (et *Μηλιῖς* Nostro.) VALCK.

5. *πόλεμον ἀερόμενοι*] Portus: *ἀερόμενοι* præsens est, loco aoristi pr. medii *ἀερόμενοι*: quod ipsum accipere, viam munientibus membranis, cur pigremur? Ipse cap. 156. dabit Scriptor *ἀεραμένους* *οἱ πόλεμον αὐτῶν*. Wess.

6. *τὸ δὲ ὅρκειον ὅτι ἔχῃ*] Jurisjurandi formula, quo se Græci in Persarum fautores et studiosos obligarunt, in Diodori XI. 3. leviter discrepat, ut ibi monitum. Wess.

8. *τούτους δεκατίνας τῶν ἐν Διελφίδι Σιῶν*] Secundum Lycurgum, p. 158. et Diodor. Sicul. XI. c. 29., in eam sententiam jurarunt qui libertatem contra Persas tuebantur Græci, antequam prælium inirent ad Platæas; hoc autem temporis articulo eidem Diodoro lib. XI. c. 3. decrevisse narrantur, *τούς μὲν ἰσχυροὺς τῶν Ἑλλήνων ἱερομένους τὰ Περσῶν δεκατίνας τοῖς Σιῶν, ἵππῶν τῶν πολέμου κρατήσαντι*. (conf. Polyb. IX. 39.) Hic decretum illud jurejurando traduntur adfirmasse: alterum jusjurandum, quod jurasse perhibentur ad Platæas, Theopompo suspectum, illud non commemorat Herodotus. Huc pertinent incerti scriptoris verba apud Suidam in *Δικατιῶν*, ubi scribendum, *ἰφ' οὗς*, pro *ἰφ' οἷς*. (At, quemadmodum h. l. apud Nostrum *ἐπὶ ταυτοῖς*, sic et ibi apud Suidam ferendum *ἰφ' οἷς* videtur.) Quandoquidem hic Herodoto et Diodoro recensiti Græciæ populi, præter

Thebanos, plerique omnes coacti partes Persarum sunt sequuti, hoc jurando ceteri praesertim spectasse videntur Thebanos, ἰκονὶ Μηδισάντας, Xenophon 'Ελλ. VI. (c. 3.) p. 347, 12., οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὕτως ἔχον τὴν γνώμην, ὥς νῦν Θεβαίους, τὸ λυγόμενον, δεικασιυθῆναι ἰλπίσι εἶναι: quae eadem pæne leguntur p. 356, 14. (cap. 5. ejusdem libri), νῦν ἰλπίσι, τὸ πάλαι λυγόμενον, δεικασιυθῆναι Θεβαίους. Atque id ipsum alteram illam formulam magis etiam reddit suspectam, quod in illa jurasse perhibentur apud Lycurg. pag. 158, 5. τὰς τὰ τοῦ βαρβάρου προσηλαμίνας (πόλεις) ἀπάσας δεικασιύσαι: quo spectat et Aristid. T. II. p. 82., et hujus Schol. in Cod. MS. Clar. Burnm. p. 131. et p. 299. ubi ἰδοῦν, inquit, τὰς πόλεις τὰς μηδισώσας (imo μηδισάσας) δεικασιύσαι· ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἰσίσχον ὕστερον καὶ Θιμισσοκλής: priori loco Scholiastes Δεικασιύσαι interpretatur τὸ δίκαιον μίρεσι ἀνελῶν. Budæum sic miror in Herodoto verbum accepisse pro decimum quemque interficere. Romanis, ut notum est, decimari legiones, dicebantur, resque Romanas tradentibus Græcis δεικασιυθῆναι: (sic Dioni Cassio, locis in Reimari Indice citatis:) sed ab hujus temporis Græcorum humanitate crudelitas ista prorsus abhorret. Recte τὰς πόλεις δεικασιύσαι apud Lycurg. H. Steph. interpretatur Thes. Ling. Gr. I. p. 937. τὰς τῶν πολιτῶν οὐσίας: et hic, ad solvendam Deo Delphico decimam adigere. VALCK.—In hujus loci Herodotei mentionem incidens Creuxerius noster, Vir clarissimus, in Historicorum Græcorum antiquiss. Fragmentis, p. 178. monuit, collatis Xanthi Lydii verbis apud Strabon. lib. XII. pag. 572. A. B. ed. Cas. cum alio Strabonis loco lib. VI. p. 257. n. videri posse verbum δεικασιύσαι in isto Græcorum decreto ita accipiendum, ut ipsa hominum corpora Delphico deo fuerint destinata; pu-

ta, qui servituti fuissent addicendi ad opus faciendum in agris deo sacris; aut (quod in meam venerat cogitationem) deo in eam conditionem tradendi, ut ille, quid his fieri vellet, ediceret. Neque tamen omnino urget hanc interpretationem Vir eruditissimus: neque ego eam utique premendam censeo. S.

CAP. CXXXIII. 3. οἱ μὲν αὐτίαν—ἰς τὸ βάρβαρον] Quod vix definiri posse videtur scriptori des Essais de Crit. p. 63., quodque fecisse suspicatur Spartanos, id Atheniensibus attribuendum vel ex Herod. liquet, et Suida in Δῶνις καὶ Ἀρετ. Conf. Brisson. Regn. Pers. III. p. 413. Apud Herod., qui dixerat Ἀθήνας καὶ Σπάρτην, οἱ μὲν αὐτίαν sunt Athenienses, οἱ δὲ, Spartani: sic I. c. 56. et alibi: sed et in his sæpe fuit peccatum. (Nec vero constanter, uti hoc quidem in loco, formula οἱ μὲν ad eos qui priores nominati sunt, et οἱ δὲ ad posteriores refertur: sed haud raro etiam optimi Scriptores vice versa utuntur.) Atheniensium erat τὸ βάρβαρον: de quo I. Meurs. Att. Lect. I. c. 25. In barathrum morti damnatos sæpe præcipitabant: ἰς τὸ βάρβαρον ἱμβαλῶν dixerunt Alexis Athen. VII. p. 303. A. Plato Gorg. p. 516. x. Aristoph. Eq. v. 1359. ubi Schol. B. τόποις—βαθεῖ ὕπνου καὶ τοὺς Δαρείου πρίσβους ἔβαλον: quos Herodoto dicuntur ἰς τὸ βαρ. ἱσβαλόντες. conf. Thucyd. II. 67. VALCK.

8. οὐκ ἔχον εἶπαι] In communi Atheniensium Pausanias adsentitur, privatim vero poenas Miltiaden luisse, in Ἀθήναις δὲ ἰδίᾳ τι καὶ ἰς ἰνὸς οἶον ἀνδρὸς πατασκῆψαι Μιλτιάδου, quoniam is civibus auctor fuerat, ut legati violarentur atque in barathrum devolverentur, lib. III. c. 12. WESS.

CAP. CXXXIV. 3. εἰς δὲ καὶ ἀπόγονοι, Ταλθυβιάδαι] De Talthybiadis bene a Gronovio dicta non retracto; quamquam γίγας δίδονται (lin. 5.) ex

scriptis malim. Wss. — Monuerat Gronov. non necessario requiri post ἀπρίγου nomen Ταλθύβιου: quod illi quidem ultra concedimus, sed huiusmodi repetitionem nominum præsertim propriorum amare Scriptorem nostrum frequenter observavimus. S.

[4. τοῖσι αἰ κρηυκταῖς, etc.] Conf. lib. VI. c. 60. S.]

6. καλλιερῆσαι θυμῶνισι οὐκ ἰδύνατο] Interpretatione molliendum iudicabat Clar. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 433. Ego corrigendum suspicor οὐκ ἰγίνετο. Hoc in ista sæpe recurrente formula frequentatur; οὐκ ἰδύνατο, pro οὐ δύνατον ἦν, nusquam, opinor, vir literatissimus legerat: semel tamen occurrit οὐ δύναται, sed valde diversa structura positum, apud Herod. IX. c. 44., Μαρδοῖον τι καὶ τῇ σφαγετῇ τὰ σφάγια οὐ δύναται καταθύμια γινίσθαι: id est οὐκ ἰλίμυ γινίσθαι, ut loquitur Xenoph. in fine lib. VI. Ἄναβ. ἡμεῖς μὲν οὐκ ἰλίμυ γινίσθαι τὰ ἱερά: ubi paulo ante, θυμῶν αὐτῶν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ἰγίνετο τὰ ἱερά, ut pag. 224, 35. et Ἑλλ. III. p. 283, 19. Quando hostiis cæsis læta erant exta, θύεσθαι καὶ καλλιερῆναι, θυμῶνισι καλὰ τὰ ἱερά γινίσθαι dicuntur, et simpliciter etiam τὰ ἱερά γινίσθαι, quod apud eundem p. 234, 39. in MS. Cod. reddebatur τὰ ἱερά καλὰ εἶναι: apud Demosth. p. 775., γίγναι καλὰ—τὰ ἱερά: et ἡκαλλιερῶμιν. vid. Clar. Jo. Taylor in Lys. p. 32, 33. quique plurima collegit Des. Heraldus Advers. I. c. 5., Dukero citatus ad Thucyd. V. 54., ubi Lacedæmoniiς τὰ διαβατήρια θυμῶνισι οὐ προύχοντι: cap. 55. et 116. οὐκ ἰγίνετο. Hoc Herodoto diceretur καλλιερῆσαι θυμῶνισι οὐκ ἰγίνετο, litare non poterant, sive consulentibus Deos læta non erant exta; extis enim inspectis Deorum mentem scrutari, sive τὸ μαντεύεσθαι διὰ σπλάγχων, secundum Ammonium Θύεσθαι dicebant. VALCK.—Huc spectant quæ

commodissime a Schæfero, Viro tam diligente, quam doctissimo, ad Bosii Elips. Græc. p. 213. adnotata sunt. "Is-tud καλλιερῆσαι θυμῶνισι οὐκ ἰδύνατο non tentasset (inquit) Vir summus (Valckenarius,) si meminisset, καλλιερῆναι sic absolute dictum in ipso Herodoto se passim legisse. καλλιερῆναι θυμῶνισι, sacrificanti læta fiunt exta. Subaudias tu τὰ ἱερά. Plene Herodotus IX. 19. καλλιερῆσαντων τῶν ἱεῶν, litato: ubi pulcre Wesselingius, exempla locutionis ellipticæ excitans." — Nempe καλλιερῆσαι θυμῶνισι οὐκ ἰδύνατο idem valet ac καλὰ γίνεσθαι τὰ ἱερά θυμῶνισι οὐκ ἰδύνατο. conf. IX. 36, 3. Eadem notione etiam passivum verbum usurpatur, IX. 19, 7. ὥς σφι ἡκαλλίεροντο, i. e. ὥς καλὰ σφι τὰ ἱερά γίνετο. S.

10. Σπέρθινς τι — καὶ Βούλης] Magna utriusque in nomine discordia. Suidæ in Βούλης dicitur legationis princeps Σπέρχης, et alibi illo in vocabulo, Plutarchoque Præc. Reipubl. Gerend. p. 815. κ. Idem cod. Eton. edit. cap. 137., indice Galeo, et Valla, uti videtur. At in Plut. Apophth. Lacon. p. 235. ρ. Βούρης καὶ Σπέρχης: Stob. Serm. VII. p. 93. Βούλης καὶ Σπέρχης. Quæ ad Herodotea facili auxilio revocari possunt et debent. Wss.—Quod offertur ex Eton. codice, correctoris esse videtur, Σπέρχης: Nostro dicitur eorum alter aliquoties Σπέρθινς. Σπέρχης et Βούλης vocantur isti Spartiatæ Luciano in Demosth. Encom. p. 513., Plutarcho T. II. pag. 815. κ. et bis apud Suidam; atque ad istam normam nomina redintegranda sunt apud eundem Plutarch. T. II. p. 235. ρ. ubi Xerxi, virtutem Spartanorum miranti, eadem fere respondisse narrantur, quæ nobis ex Sereni scriptis Stobæus exhibet, historiam eandem aliter enarrans, p. 93. ex ignobili quodam Theseo. Hæc pleraque ad manum fuere P. Leopardo: vid. Em.

XIV. 18. VALCK.—In eundem Sperchiam (sive Herodoti Sperchiam) lugubre carmen a Spartanis cantari solitum intelligebat *Toupius*, memoratum Theocrito Idyll. XV. 98. (vide Wartonii Theocr. T. II. p. 338.) Cui sententiæ non ego quidem cum Valckenario (Adnot. in Adonias. p. 389.) illud opponam, quod de Sperthia ejusque collega, (ut qui salvi rediissent) non nisi læta dici potuerint. Confici enim id carmen eo tempore poterat, quo legati isti Spartani, ad certissimum (uti videbatur) supplicium subeundum, cui se ipsi destinaverant, domo proficiscerentur. S.

CAP. CXXXV. 3. ἡ δὲ Ἰδάρης] Prave in Plutarch. T. II. pag. 236. Ἰδάρης. Hydarnes cognomen Persicum est, atque in Musis crebrum. Mox a MSS. oblatum ἰστιά (lin. 5.) blanditur. Ionicæ sunt speciei, et Herodoti, ἰστίη, ἰστίησιον, et quidni ἰστίῃ; tamen οἰκασί πικρὰ καὶ τὴν ἰστίαν ἰστίῃσθαι, lib. V. 20. Porro μίστε λίγων τὰδε Arch. et aliorum, non abit a probato ἔφη λίγων, ἔφησι λίγων, lib. I. 125. VI. 137. etc. Wess.

10. διδύκωσι γὰρ πρὸς αὐτοῦ] In hoc acquiesco, Codicum conspiratione bene munito. Gronovius enim libro Florentino nimium fudit. Geminum lib. IX. 47. ἰστί τι διδύκωσι εἶναι ἄριστοι, siquidem præstantissimi esse existimamini. Hydarnes autem ex Demareti, Spartanorum regis, apud Persam gratiosi, et reliquis familiaris, colloquiis atque exemplo de Lacedæmoniiis talia. Wess.—Gronovius, licet in codice Med. διδύκωσι reperisset, tamen e superioribus editis διδύκωσι in contextu tenuerat, in Notis vero ex interlineari ejusdem codicis notula διδύκωσι unice probavit, interpretatus futurum erit ut videamini. S.

Ibid. διδύκωσι γὰρ] Hic posuisses sinceram et veterem libri Flor. scrip-

tionem, διδύκωσι γὰρ πρὸς αὐτοῦ ἄριστε εἶναι ἀγαθοί, ipsius enim judicio viri esse videmini virtute præstantes. Quorundam verborum sic usurpari præterita monuit jam H. Steph. App. de Dial. Att. p. 142. seq. Hoc ipsum eodem modo posuit Herod. IX. c. 47., ἰστί τι διδύκωσι εἶναι ἄριστοι. VALCK.—Ab eodem themate δοκίμην vel δοκῶν, pro communi δοκίμην vel δοξάζειν, est ἰδομένη, VIII. 124, 3. S.

CAP. CXXXVI. 4. οὐκ ἔφασαν, ἀδύμηναι] Quando voculas sæpe copulat negantes, neque hic spernerem interjectam, οὐκ ἔφασαν οὐδ' ἀδύμηναι ὅπ' αὐτῶν ἐπὶ κεφαλὴν ποιήσιν ταῦτα οὐδαμᾶ. Sed et vulgata sic accipi possunt, ut capit H. Steph. pro ἔφασαν οὐδ' ἀδύμηναι — ποιήσιν. Ὁδὴν ἐπὶ κεφαλὴν, præcipitem in caput dare, Ti. Hemst. attigit in Lucian. p. 213., cui illud ἐπὶ κεφαλὴν valde frequentatur; rarius adhibetur ἐπὶ τρεχέλειον ὁδῶν, et ἐπὶ στόμα: quorum illud T. I. p. 437. hoc, μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὁσῃμι, forte reponendum T. II. p. 490, 35. pro vulgatis μὴ καὶ ἐπιστομίσῃμι, idem significans ac ἐπὶ κεφαλὴν. Homerea certe, ἱεκυλίωθι Περσῆς — ἐπιστόμα, vertit Virgilius, pronus volvitur in caput: alibi Homero dicitur Κύμβαχος, unde Ἀκυμβάχιαζον olim lectum in Hom. Ἰλ. π'. 379. Hesychius explicat ἀνεγρίποντο ἐπὶ κεφαλὴν. ἐπὶ κεφαλὴν ὁδῶν est et Platonis de Rep. VIII. p. 553. a. Livius XXVII. 32. equus quum prolapsus per caput regem effudisset. Similiter forte scripserat XXII. 3., consulem lapsus per caput effudit: proclivis fuit error syllaba repetita lapsu super caput scribens. VALCK.

7. ἀπειμαχίσαντο τοῦτο] Τοῦτο Vind., suspitionibus Cl. Pavii et Reiskii extusum, minime inprobum. (immo unice probum.) Appian. Bell. Hispan. p. 523. (c. 89.) καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς ἀπειμάχοντο:

(iterum ib. c. 90.) et Mithridat. p. 375. (cap. 78.) ἀπομαχόμενοι αὐτοὺς τῶν Ἀμαίων. Quo plura de genere Cl. Davisius ad Maximi Tyrii Dissert. I. pag. 499. Nec desero tamen vulgatum, aliquid ejus structura haud insolens: talis sane Polyæni lib. VII. 6, 13. ἡ δὲ στρατιὰ τοῦ Κροίσου ἀπομαχόμενη ταῖς τοῦ Κύρου προσβολαῖς: talis Herodiani VIII. 2. τοῖς προσιούσιν ἀπικέχοντο. In προσκνήσει, mortalibus neganda, paria Spartanis Callisthenes fecit apud Arrian. Ἀναβ. IV. 11. et Conon in Cornel. Nepot. c. 3. Wess.—Τὸ αὐτὸ scribe malim; qua verbum usurpari structura docuerunt Davis. et Markland. ad Max. Tyr. I. 3. VALCK.—Probatissimi quique scriptores Græci, et in his diligens Herodotei styli æmulator Appianus, (nisi absolute posito utuntur verbo ἀπομάχεσθαι, quomodo etiam apud Nostrium I. 9, 1. ponitur,) aut cum nudo accusativo casu illud construunt, aut cum πρὸς præpositione. Apud Polyænum I. c. Marklandus ad Maxim. Tyr. e MSS. puto codd. τὰς — προσβολαῖς, pro vulgato ταῖς προσβολαῖς citat. Herodianus norma, puto, non fuerit, ad quam Herodoteum exigemus sermonem. Simplex utique verbum μάχεσθαι cum dativo construi casu satis notum est omnibus. Vulgatum olim τούτῃ ita defendere conatus est Reiskius, ut intelligeret τούτῃ τῇ λόγῃ, qua cum se defendissent oratione. Sic et Larcher. S.

[7. δεύτερά σφι λίσουσι εἰς] Videri poterat λίσουσι esse tertia persona pluralis, nisi pronomen σφι adesset, indicans dativum illud esse participii a verbo ἔφη pendentem, quod lin. 12. consequitur; ubi, quoniam interjectis legatorum verbis interrupta est oratio, idem dativus λίσουσι, adjecta pro more Nostri δι particula, repetitur, prorsus sicuti cap. 141. lin. 10. col. lin. 7. Itaque, quo clarius

adpareret orationis connexio, non debuerat hoc loco lin. 10. post τίσουσι majoris distinctionis signum poni, nec ibidem Λίσουσι a majuscula A littera incipi: sed in hunc modum ista rescripta velim, σφὶν λίσουσι τίσουσι." Λίσουσι δὲ αὐτοῖσι, etc. S.]

12. κρίνους μὲν γὰρ συγχίαι τὰ, etc.] Legatorum jus, divino humanoque valatum præsidio, Xerxes inter τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα recte ponit, admirabili H. Grotii sollertia uberius firmatum lib. II. Jur. B. et Pac. cap. 18, 1. Persæ autem generosum et vere regium facinus merito Libanius miratur, Pannegyr. in Julian. p. 246. n., ubi hæc, κήρυξις ἠδίκητο παρ' ἄλλης πόλεως, ἐνασταφρόνηται τῇ Μηδῇ. καὶ ἄμα τὴν ἐκδρίαν τῶν αὐτοῦ διδόντων ἡσχύνθη, ex scholio inserta, lenem orationis progressum conturbant, Morellumque in præcipitia egerunt. Wess.—Non immerito Xerxi videbantur Lacedæmonii jus gentium violasse, συγχίαι τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα, dum legatos suos contrucidassent: juxta Antiphontem pag. 125, 26. ὅστις — ἀνέμωις τινὰ ἀπακτείνει, ἀσιβῆν μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, συγχίει δὲ τὰ νόμιμα τῶν ἀνθρώπων. Qui cadavera matris nolebant operimento tegi, "Ἀδρας βιαίρις dixit Eurip. Suppl. v. 311., Νόμιμά τι πάσης συγχίοντας Ἑλλάδας. VALCK.

CAP. CXXXVII. 8. πρὶν ἢ ἐξῆλθαι] Inprudens H. Stephani πρὶν ἢ ἐξῆλθαι, priusquam discessissent, (quod ille in marg. ed. sec. proposuerat,) ferri nequit. Gronovius optime. Sic lib. VI. 108. Ἰσπίης μὲν δὲ ταύτῃ τὴν ὄψιν συνβάλετο ἐξιληλυθῆναι, visum illud suam finem accepisse. (Conf. ad VI. 80, 7. notata.) Pravum quoque Codicum, cum prava distinctione, ἰρίριτα. En ex lib. V. 58. ὅσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἴριται. Atque hæc quidem plana et certa. In causæ explicatione et nexu plus diffi-

cultatis, cui Cl. de Pauw prompta opera ita medebatur: τὰ δίκαιον οὕτω ἔφειρε, τοῦδε συμπασιῶν ἐς παῖδας τῶν ἀνδρῶν: justissima de causa factum est, ut ea incideret in filios eorum, qui etc. Quæ lenia sanquam et speciosa sunt. Sed tum τὸ δίκαιον οὕτω ἔφειρε sequentibus unice aptum erit, quod procedere posse ambigo. Ut paucis absolvam, productior verborum series suspensam fecit orationem: σὶ τῇ δὲ συμπασιῶν ἐς τοὺς παῖδας τῶν ἀνδρῶν τούτων, Νικόλαο καὶ Ἀγήστον, τοῦτό μοι θιότατον ἰφαινιστο, si ita fuisset, hæsitandi cessasset occasio. Nunc, pluribus interpositis, addi necessum (certe mori Scriptoris nostri consentaneum) fuit, δῆλον ὦν μοι ἔστι, etc. Wxss.

11. δὲ ὕλι ἀλίαις τοὺς ἐκ Τύρηντος] Revocatum provocabulum (δὲ, pro quo olim ὡς editum erat,) laudatur merito. Cetera referebam Diss. Herodoteæ c. XL p. 195. ad *Halienses*, oram Peloponnesi maritimam prope Hermionem habitantes, τοὺς ὀνομαζομένους Ἀλιῆς in Diodori XI. 78. et Thucyd. I. 105. cum annotatione Cl. Wasse. Et hos quidem τοὺς ἐκ Τύρηντος, quoniam ejus oppidi fuerunt coloni, auctoritate Ephori apud Stephanum in Ἀλιῆς et Τύρην. Ad eosdem recta ducet Arch. Ἀλίαις, modo Ἀλικούς formes. Incoluerunt enim Ἀλικήν, desertam Pausaniæ ævo lib. III. 36. dictique etiam Ἀλικοί, teste eodem Stephanoque. Ob ista vertebam, qui Halienses ex Tyrinthe cepit. Consideravi deinceps, Halienses in ditione et solo fuisse Spartano, neque adeo Aneristum socios atque amicos voluisse intercipere: Thucydidem præterea lib. II. 67. τοὺς ἱμῆρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων, qui Peloponnesi oram navibus onerariis, ὀλκάσι, legebant, captos interemtusque ab Aneristo et consociatis, perhibere: inde hæsitatio mihi. Habe ergo conjecturam, deinceps mihi cognitam, Cl. Corn. de Pauw,

qua δὲ ὕλι — ὀλκάδι καταπλάσσοντας πληρεῖς Ἀνδρίων, qui piscatores Tirythios cepit, navi oneraria Andriis plena vectos. Andrios fuisse bello Peloponnesiaco, quod verissimum, Atheniensium socios, ξυμμάχους: eos autem a Thucydide Spartanorum atque Aneristi insidiis captos et contrucidatos tradi. Accedit, quod ille neglexit, Vallam habuisse καταπλάσσοντας, navigantes. Hæc hactenus. Majorem distinctionem post vocem ἀνδρῶν ex præscriptis non immerito fixisse mihi videor. Wxss.—Quos piscatores fuisse Herodotus scribit, eosdem fortasse mercatores fuisse contenderunt Athenienses. Forsan etiam primum quidem piscatores nonnullos, deinde vero etiam mercatores (ut quidem Athenienses prædicabant) interceptos homo ille occidit. S.

11. δὲ ὕλι ἀλίαις τοὺς ἐκ Τύρ. etc.] Obscuram historiæ particulam suo more Pet. Wesseling. illuminavit in Diss. Herod. p. 195. Ex Arch. Ἀλίαις præbet Galeus. Halienses isti, Ἀλιῆς, dicebantur et Ἀλικοί: oppidum ipsum etiam Ἀλίκη secundum Pausan. II. p. 196. citatum Jos. Wasseo ad Thuc. p. 67. Sed de Haliensibus interceptis ab Aneristo nihil aliunde constat. Thucydidi præterea lib. II. c. 67. narrantur Athenienses, interfectis Lacedæmoniorum legatis, Aneristo, Nicolao, Stratodemo (sic nomen scribendum videtur, Στρατοδόημος, non Πρακ.) vindictam sumsisse de injuria, quam, gentium violato jure, priores intulerant Lacedæmonii, τοὺς ἱμῆρους, οὓς ἔλαβον, Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων ἐν ὀλκάσι περὶ Πελοπόννησον πλείοντας ἀποκτείναντες. Sed, huc si spectat Herodotus, quomodo quæso mors legatorum divina potius quam humana videri poterat vindicta? Nega- verat-ne forsân, quod Nostri ex Editis posuisse videtur? Parentum quidem et majorum delicta puniri credebantur in

posteris; sed isthac in parte nihil fecerant illaudabile Sperthies et Bulis, cur filiorum mors homini superstitioso (nam talis fuit Herodotus:) videretur *Θείον πρῆγμα* in *τῆς μήνης*. Præter ceteros legatos, Corinthius etiam Aristesas idem fatum Athenis subierat. Tandem mirarer equidem cur sic ista (lin. 6.) scriberet Noster: *τοῦτό μοι ἐν τοῖσι Θείοις φαίνεται γινίσθαι*. 'Εν τοῖσι; quibus tandem? Fac scriptum antiquitus: *τοῦτο μόνον Θείον γὰρ οὐ φαίνεται γινίσθαι*: et paulo post, (lin. 13.) *ἤδη δὲ μοι οὐτι Θείον οὐκ ἰγίνετο τὸ πρῆγμα ἐκ τῆς μήνης*: sic si scriberentur alicubi, forent intellectu facillima. VALCK.—Mirum vero doctissimi Viri inventum: quod semel atque iterum disertissime adfirmat Herodotus, id eum præcise negantem fingere; et id quidem nulla prorsus cum specie veri. Quo magis Larcherum etiam mireris, inane commentum cupide amplectentem. Idem Larcherus illud etiam premit a Valckenario constanti librorum scripturæ oppositum, quærente "ἐν τοῖσι; quibus tandem?" Pulcre tamen noverat uterque Vir doctissimus, ἐν τοῖσι Θείοις valere ἐν τοῖσι Θείοις (i. e. *Θειότατοις*) *γινόμενους*. Sed nimirum ita præcellentissimam etiam mentis aciem præstringere valet præjudicato opinio animo insidens. Herodoti sententia, quam rectissime Schulzius perspexit, hæc est: Talthyrbii ira ob violatos præcones merito incumbere in Spartanos, donec effectum sortita esset, debuit. Itaque, quum duo legati, qui illius criminis culpam luendam in se susceperant, salvi sospitesque domum redierint, hoc mihi, inquit, maxime divinitus accidisse videtur, quod tamen filii eorundem, longo quidem post tempore, suo capite penas illius criminis Talthyrbio dederint. S.

15. *προδόντες δὲ ὑπὲρ Σιτάλκῃ*] Proditos in Thracia legatos scribit Herodo-

tus a Sitalce, Teris filio et ab Abderitano Nymphodoro. Secundum Thucyd. II. 29. initio belli Peloponnesiaci conciliaverant Athenienses sibi Nymphodorum τὸν Πύθιον, ἄνδρα Ἀβδηρίτην (οὗ ἵχου τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκῃς) δυνάμειον παρ' αὐτῶν μέγα: opera Nymphodori filius Sitalcis Atheniensis factus juxta Thucyd. II. c. 67. legatos prodidit Atheniensibus. VALCK.

20. πολλοῖσι ἔτισι ὕστερον ἰγίνετα] Anno Olymp. LXXXVII. tertio: itaque annis post Xerxis in Græcos expeditionem quinquaginta duobus. Temporis ratio ex Thucydide, miserabilem eorum hominum casum, lib. II. 67. describente, extra dubium. WESS.

CAP. CXXXIX. 1. Ἐνθαῦτα ἀναγκάη ἐξέρχομαι] Qui imitari voluit Plutarchus, dictum non expressit bene, ἐνθαῦτα κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐξέρχομαι γνώμῃν ἰσχύϊ, Tom. II. p. 1098. A. Tu vide superius, c. 96. (Mox lin. 4.) Εἰ Ἀθηναῖσι, etc. addicentibus schedis prudens Gronovii sollertia justissime integravit. WESS.

10. πολλὰ τευχίων κιβῶν] Elegans figura; qua nescio quis apud Eustath. Iliad. p. 379, 20. (p. 287, 16. ed. Bas.) moenia, τὸ τεῦχος, ἱμάτιον πύλῃς, vestem dixit urbis. Fortasse Nostri animo obversabatur Homeri, ἢ οἱ κιν ἦδη Λαίῳ Ἰσσο χιτῶνα κακῶν ἱνικα, quolapidibus indui, sive operiri potius, dignum significavit, Iliad. Γ'. v. 57. Mox Med. ὑπ' ἀνάγκης (lin. 12. pro ἀναγκαίης,) Ionicam speciem pessumdat. WESS.

9. τευχίων κιβῶν] Hinc, opinor, λαβεῖν ἀφορμὴν ἀστέιον λόγου καὶ ὁ εἰπὼν τὸ τεῦχος ἱμάτιον πύλῃς, potius quam ex Homérico, Λαίῳ Ἰσσο χιτῶνα, quo cum rectius contulisset Xenophonteum Ἐπείσασθαι γῶν Eustathius in 'Ιλ. γ'. p. 287, 16. Dixerat autem Demades τὸ τεῦχος Ἐσθῆτα τῆς πύλῃς, Athenæo teste III. p. 99. d. Dudum ante Gro-

et duo pæne sequentes Clem. Alex. Strom. V. p. 728. subjectos primis duobus oraculi secundi. Quod versu dat Eusebius primo, *πῶλον φύγιτ' ἰσχατα γαίης*, correctoris esse videtur, quem offenderit variatio numeri. Tentabat Reisk. *λαπὼν φύγ' ἰς ἰσχατα γαίης*: sic Latinum fuge, *φύγι*, Deus jam adhibuerit Delphicus! Sincerum non debebat incutari: *λαπὼν, φύγ' ἰσχατα γαίης, δόματα*, etc. (subintellecta ad *φύγι* vocula *ἰς*.) In sexto versu vulgatum, *Συριηνὶς ἄρμα*, firmat Eusebius: *Ἀσιηγινὶς* legisse Vallam, ejus monstrant Latina, sic primum forte scripta: Et Mars acer equis urgens Asiægena currum. Mars quidem Asiagenes dici potuit, ut L. Scipio Asiagenes, de quo vir magnus J. F. Gronovius egit: Ismenias Thebagenes Varronis apud Nonium p. 172. *Θηβαγενής· Ἀσιαγενίς* dixit Athen. XII. p. 550. x. et *ἄρμα Ἀσιαγενίς*, XIV. p. 653. v. VALCK.

10. *Συριηνὶς ἄρμα*] An tenebris vera Aristonice involvit, currumque Syrium maluit præ Asiatico? Haud scio; quamquam mihi *Ἀσιηγινὶς* arridet, notum vocabulum, Asiaticos indicans. L. Scipio Asiagenes, a Jo. Fr. Gronovio egregie Livio XXXIX. 44. assertus, Obs. lib. IV. 25. et *μαβδύχου Ἀσιαγενίς*, Diodori XVII. 77. erunt pro testimonio: adde ejusdem scriptoris T. II. p. 604. Post pauca (lin. 13.) *Πρωτὶ μύμναι* ex Clem. Alex. ab Ionum sermone discessionem non faciunt. (Sed non utique Ionicum loquendi morem sequi adsueverat Pythia.) De templis statuisque sudantibus, ac veteratorum hoc in genere fraudibus, ad Diodori XVII. 10. Wess.—Fœdum rursum typothetæ sphalma indignabundus animadverto, quod versum istum nostro in exemplo vitiauit. *εἴ που νῦν ἰδρῶντι* scriptum oportebat. S.

15. Sic legit et distinguit Bothius:

— *κίχυνται. Προῖδεν πανέναντος ἀνάγκης. Πραεῖδι (atque adeo prædixi vobis) miserias fatales. S.*

[16. *κακοῖς δ' ἰσιπιδνασι θυμῷ*] Quamnam his verbis sententiam subjecerit Loxias deus, ipse dixerit. Mihi Græca ista æque obscura ac Vallæ Latina, malis effundite mentem, quæ quidem *Schulzio* video placuisse: nam et ille, postquam *Larcheri* Gallica, “*armez-vous de courage contre tant de maux*,” explosit, similiter convertit, effundite animum his malis. Nam “*tristissima* (inquit) *iis pronunciat deus, omnem spem salutis admittit.*” *Henr. Stephanus* Thes. T. III. p. 814. ait: “*Fortasse iis verbis Pythia monet, ut dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminentibus.*” Equidem, quum *ἰσιπιδνημι* proprie inspergo significet, de pulvere salutari cogitavi qui vulneribus solet inspergi, hariolatusque sum, hoc dixisse oraculum, spargite animi robur super mala, id est, prouti *Larcherus* interpretatus est, his malis opponite animi robur. S.]

CAP. CXLI. 2. *προβάλλουσιν δὲ σφίσις αὐτοῖς*, etc.] Laurentii Latina, quibus inter se agitantibus tam triste responsum, injuria tolerabantur. Nil tale in *προβάλλων*, quod *Pavius* et *Abreschius* perspexerunt, trito in periculis et abjectione animi. *Euripides* *Rhes*. v. 183. *χερὶ δ' ἐπ' ἀξίους ποτιῖν, ψυχὴν προβάλλουσιν ἐν κύβοις δαίμονες*. Mens consultorum et pæne ominoso oraculo desperantium nunc in aperto. Wess.—Significare ista non potuerunt Græca: quibus inter se agitantibus tam triste responsum. Mihi sententia poscere videbatur anxii, vel animum despondentibus, vel simile quidpiam; qualis sensus phrasi *καταβάλλων ἑαυτὸν* nonnunquam adaptari potest; alii nos ferte docebunt *προβάλλων ἑαυτὸν* vel in istum sensum usurpari, vel in alium, qui hic nar-

ratis congruat. VALCK.—Perapta huic loco foret sententia, quam proposuit Wesselingius: modo iste verbi usus certa niteretur auctoritate. At apud Euripidem quidem l. c. ψυχὴν προβάλλειν non est animum abjicere, sed vitam objicere aless fortunæ, vitæ periculo se objicere; quod alias παραβάλλειν. Nescio an προβάλλουσι ταυτοὺς significare possit humum sese prostraverunt: quod nimirum desperabundi facere subinde adseverunt. S.

3.—5. Mœstis auctor fuit Timon, ramos, ut oleæ gestantes, tanquam sup-plices, Deum iterum adhiberent: in quibus ιασηρίας λαβοῦσι, pro ιασηρίην, habent Arch. et Valla. VALCK.—Omissa ἰμοῖα τῇ μέλεισθα ab Arch. prave sunt. Vide Gronov. ad II. 57. WESS.

12. Οὐ δύναται Παλλὰς, etc.] Ore liberrimo totum exagitat oraculum Cœno-maus Eusebii, Præp. Ev. (V. 24.) p. 216, 217. Qui oraculi præter illum fecere mentionem, prioribus versibus aliquot omissis, controversos præsertim attigerunt: hos inter, singulas oraculi partes pensiculato pertractavit homo superstitiosus explicuitque Aristides, in Apolog. pro Themistocle T. III. p. 346. et seqq. illinc orsus ὁ πάντας θρυλάων, Τύχης Τριτογενεῖ, etc. In versum tertium (lin. 14.) conjecturam Reiskius proposuit, qua formam iterum poetarum Deo contribuit poetis inauditam, πιδάσαν (pro vulgato πιδάσαντας): in πιδήσαν syllaba longa fulcri non indigebat. Paulo quidem obscurius, quod firmum erat instar adamantis futurum, dicitur ἀδάμαντι πιδάσαντας. Sensum perspexit vir eruditus in Actis Lips. Ann. 1760. p. 222. VALCK.

14. ἀδάμαντι πιδάσαντας] Fr. Vigerus in Eusebio vertebat, quod indomita cognovi ex virgine; 'Αδάμαντα Minervam ἀδάμαστον, cujus hic res agebatur,

intelligens, pro oraculi tenebris non imprudenter. Malunt alii πιδάσαν, referendum ad ἱερός: videlicet verbum tibi proponam, quod adamantinum est, et ad lapidis ejus naturam accedit proxime. Certe ἀδάμαντι διδέρμειν, quale Dionysii Siculi imperium in Diodori XVI. 5. ferebatur, hoc est, bene firmum et stabile decretum Pallas canit. Conf. Perizon. et Kühn. ad Æliani Var. VI. 12. Præterque ceteros Rittersbusium in Oppiani Cyneg. III. v. 240. Congruit Homeri Iliad. A'. v. 204. ἀλλ' ἴα τοι ἱεῖον, τῷδε καὶ τετιλίσθαι ἴω, nuper provide cum hoc ab erudito viro Act. Lipsiens. 1760. p. 221. comparatum. WESS.—πιδάσαντας probavit Larcher. in Notis ad h. l. πιδήσαντας Bothe ad Terent. p. 466. Ex librorum præscripto, quibuscum Eusebius consentit, teneri πιδάσαντας debet. Masculinum genus ad Apollinem referetur, qui hoc oraculum edens fingitur. Verbo activa notione posito, sententia erit adamantanti adpropinquare faciens hoc verbum, i. e. adamanti simile reddens, adamantis in modum illud firmans. S.

Ibid. Ejusdem (Bothii) Emendationem πιδήσαντας, pro πιδάσαντας, jam ipse in Var. Lect. (ed. S.) commendavi. Lin. 21. corrigit εἰ τοι νοτι ἀντίος ἔστη, si tibi forte aliquando adversus stetit, i. e. si tibi obviis factus fuerit. S.

17. Τριτογενεῖ] Vigerus Τριτογενεῖν maluit, κατὰ συνίησιν pronuntiandum, nec Pass. scriptura abludit. Contra tamen Polyænus, Theodoretus et Codd. plures veniunt, tumque Τριτογενὴς Minervæ in Hesychio et Suida titulus. Notavit doctissimus Berglerus, versum a Tzetze in Homeri vita apud Lipsienses manu scripta, Τύχης 'Εριχθιδῆος ἑτάλον διδοῖ ἐνέροσθα Ζεύς, edi. WESS.

CAP. CXLII. 4. γῶμαι πολλὰ καὶ ἄλλα] Non inprobabilis ordinatio ver-

borum ἄλλαι καὶ πολλὰ ἱγίνονται in schedis. Ἀλλὰ συνιστηθεὶς μάστιγα, (lin. 5.) maxime solidæ, ex opinione Gronovii; aut maxime probabiles, quomodo Pavius; mihi contrariæ et pugnantæ, ob dicta lib. I. 208. videntur. Wess.

8. ῥάχῃ ἐπίφρακτο] Hujus non meminerat loci Jo. Meurs. in Cecrop. c. 4.; Herodoti namque nititur auctoritate, quod illic tradunt Syrianus et Sopater: ille, οἱ μὲν, αἰτ. συμβουλιούσιν ἵχισθαι τῆς ἀπροσόλου· ῥάχῃ γὰρ ἐπίφρακτο. Sopater arcem scribit κοινίαις τότε πυκνοῖς καταπιφραγμένην: legerat, ita suspicor, in Glossario veteri, quod nobis tradit Pausan. II. (c. 32.) p. 188. ῥάχους καλοῦσι Τρωζήνιαι πᾶν ὅσον ἄκασαν ἱλαίας, πέτινοι, καὶ φαυλίαν, καὶ ἀργεῖλαιον. Ex Herod. sua quoque sumsit Aristid. in Themist. Tom. III. p. 307. οἱ μὲν περισβύται τῆς ἀπροσόλου ἵχισθαι παρήνουν (οὕτω παρηλήρουν) πιφραχθεὶς γὰρ αὐτὴν ῥάχῃ τὸ ἀρχαῖον, καὶ τὸν χρησμεὶν εἰς τοῦτο φέρειν. Schol. MS. ἀντὶ τοῦ τιτιχίσθαι· ῥάχους δὲ ἴσθιν ἵδος ξύλου. Herodotea forma vocis ῥῆχος in Gloss. Herod. Suidæ, Hesychio redditur φραγμός. VALCK. — De tono vocis vide Var. Lect. (ed. S.) De interpretatione responsi in istam partem conf. lib. VIII. c. 51. S.

14. Ὡ δαίη Σαλαμίς] Caliginosam horum ambiguitatem CEnomaus perstrinxit egregie apud Euseb. Præp. Evang. V. 24., Momusque Luciani Jov. Trag. c. 20. Dubia Pythiæ more sunt, Persis æque ac Græciis, si eventus respondisset, damnosa. Wess.

CAP. CXLIII. 4. Εἰ ἐς Ἀθηναίους ἵχῃ τὸ ἴσος ἐρημῖνον ἰόντως] Refingunt ultima ἰσιόντως, revera, aut, pari notione, ἰόντως, Reiskius et Abreschius; quibus pro opera, qua uti non licet, magna gratia. Malim, Valla et scriptis monitoribus, τὸ πάθος ἐρημῖνον, dicta calamitas, atque in structura ἵχῃ ἰόντως,

quæ, uti pulcherrime norunt, genibz sermonis congruit. Proxime junctum οὕτω ἡμῖν Arch. et Vindob. nihil Florentino, (in quo οὕτω μιν) viro Celeber. quodammodo fatente, cedit. Liberæ proin electione Themistocleam autem oraculi etio- dationem Plutarchus in Imperatoris Vit. p. 116. x. et post eum Polyænus I. 30. præclare a Piersono ad Ælium Herodianum (cum Moeride editum) p. 438. instauratus, commemoraverunt. Wess.

Ibid. Εἰ ἐς Ἀθηναίους ἵχῃ τὸ ἴσος] Τὸ πάθος præbent Valla, Arch. et Eton. Ubi vulgatur πάθος in Soph. Antig. v. 73., vetus fuit in Scholiis custodita lectio ἴσος. Mox ἐρημῖνον ἰόντως, ut Reiskio, mihi quoque videtur incommodum: ἰόντως, revera, non esset absurdum. εἰ ἰόντως, si revera clades ista prædicta spectaret Athenienses, οὐκ ἂν οὕτω εἰ (sic Koenius corrigit pro μιν) δαίειν ἡσίοις χρησθῆναι: (et commode μιν dedere probati libri.) Sed Deum potius fuisse dicturum, Ὡ σχιτλήν Σαλαμίς, ἀντὶ τοῦ δαίη, sive, Ὡ δαίλῃ. Similia leguntur apud Plutarch. in Themist. p. 116. x. et Polyæn. I. c. 50, l. ubi eleganter Piersonus emendat, καὶ ἡ νίκη τὴν ἐξήγησιν ἐπιστάσασα. Themistocles enim, responsa secutus, Obruit Eoas classes, urbemque carinis Vexit, et arsuras Medo subduxit Athetas: Claudian. de Mallii Theodori Cons. v. 150. VALCK. — Non juncta intelligi debent ἐρημῖνον ἰόν, sed naturalis verborum structura in hunc modum concipienda: εἰ τὸ ἴσος ἐρημῖνον ἵχῃ ἰόντως ἐς Ἀθηναίους: et ἵχῃ ἰόν idem valebit ac ἵχῃ ἰόντως. Vocab. πάθος autem haud dubie e scholio inductum. S.

13. αἰριώτερον εἶναι μᾶλλον] Neglectum in Codicibus quibusdam μᾶλλον mordicus teneo: offendit librarios intendendi vox comparatis addita, uti Thom. Magistrum et alios isto de gre-

ge. Nostri sunt, μᾶλλον λαβώντες; lib. I. 52, 2., περιβαλόντες μᾶλλον, IX. 7, 1., a Porto enotata: Æschyli, μᾶλλον ὑδικάοντες, in VII. c. Theb. v. 679., ubi plura Abreschius. Mitto Budæum, Nassiumque in Paraphr. Nonni c. iv, 259., siquidem cumulatissime Wetstenius ad S. Pauli Epist. ad Philipp. c. 1. 23. WESS.

CAP. CXLIV. 3. In τῷ κοινῷ] Series hoc requirit, in τῷ κοινῷ, in ærario; neque Reiskium fugit. Tale Thucydidis I. 80. ὅπου in τῷ κοινῷ ἔχουσιν: ubi bene Schol. ταμίει φηλονότι. Laurium montem, (lin. 4.) in quo Atheniensium argenti fudine, Λαύριον et Λαύριον scribi, ex aliis ad Thucyd. II. 55. Dukerus docuit, et Casaubonus in Strab. IX. pag. 612. (ad p. 599. suæ edit.) hanc rem illustrans. WESS.

Ibid. τὰ ἐν ταῖς μεταλλαις φηι προσῆλθαι] Quum pecunia publica, quæ ex metallis redibat, largitione magistratuum quotannis interiret; ille persuasit populo, ut ea pecunia classis centum navium ædificaretur: Corn. Nepos Themist. c. 2. Plutarchus Themist. p. 113. c. eadem narrat ex Herodoto, ἐν Λαυριωνικῇ πρίσσει vocans ἀπὸ τῶν ἀργυρίων μεταλλῶν. Quomodo hoc civibus persuaserit, paratæque fuerint tremes, aliunde tradidit Polyæn. I. c. 30. p. 64. De metallis Laurioticis Is. Casaub. egit ad Strabon. IX. p. 613. VALCK.

4. ἐρχηδόν] Laurentius ex Hesychii et Scholiastæ interpretamento ἡβηδόν, viritum in singulos puberes Latine dedit: prius satis explicabat negotium, Porto recte iudicante, ejusque ignaro Tan. Fabro Animadv. in Luciani Tim. cap. 2. (Timon. c. 57.) Illi ἐρχηδόν, quasi κατ' ἐρχυς, qui mares virosque suo testimonio demonstrant; huc κατ' ἐρχους, una serie, uno et perpetuo ordine, atque ita viritum: cultus opinor et origini congruentius. (Eandem originem

voci (merito, ut mihi videtur) tribuit Reisk.) Ridicule Morellus (quidni enim his accederet?) illa Libanii Or. de Saltator. p. 512. c. διίστις καὶ τοῦτομα τοῖς ἐρχησταῖς, ἀπὸ τῶν ἐν ἐρχῇ τριπλῶς τοὺς ἐρχους περισημασμένους, et ea propter nomen saltatoribus datum a tripudiis circa testiculos salientes in primordiis artis Latina fecit. WESS.

Ibid. ἱμελλον λαβεῖσθαι ἐρχηδόν] Hinc primum Hesychio, pro λαβεῖσθαι: κληρώσασθαι: restitui debet λαβεῖσθαι: alterum, non fuit in usu; uti nec ἀπολάμψασθαι: cujus loco recte posuit ex Codd. III. c. 146., ἱμελλαι ἀπολάμψασθαι. Deinde soli forsan ex veteribus usurpatum Nostro Ὁρχηδόν, a Grammaticis redditum per ἡβηδόν, significat viritum, ἀνδρακάς Homero, (vid. G. Canter. Nov. Lect. III. cap. 25.) id est κατ' ἄνδρα: proprie, ut puto, κατ' ἐρχυς, testiculatim; huc enim in ista voce Nostrum potius opinor respexisse, quam quo putabat T. Faber in Luciani Timon. T. I. (ed. Hemst.) p. 148 seq., vocem ἡβηδόν docte pertractans. Corruptus est in hac voce Schol. ineditus in Aristid. Them. in Codice certe clar. P. Burm. Sec. Postquam originem ille tradidit belli Ægihetis illat, ἰσχυρίσασθαι, inquit, εἰς τὴν Ἀθηναίων τὰ μέταλλα τοῦ ἀργυρίου ταῦτα ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι ἐρχηδόν μείρασθαι, τοῦτοῖσι τοὺς ἄνδρας μόνον καὶ τοὺς παῖδας. Nemo his lectis dubitabit quin scribi debeat ἐρχηδόν: in viros. Plautus Aulul. II. 1. v. 50. Nostræ qui est māgister curiæ Dividere argenti dixit numeros in viros. Athenienses libera republica semper fuerunt hirudines æraril. VALCK.

7. τὸν πρὸς Αἰγινάτας λίγυς] Multo mihi id cultius quam λίγυς. Themistocles enim Æginedicum bellum, τὸν πόλεμον, quod illud tum arderet maxime, dicendo immuebat. Huc, quæ continuo

coherent, tendunt planissime omnia. Nec Plutarchus Themist. pag. 113. n. disconvenit; in tritremium, quas centum constructas asseverat, Corn. Nepotis c. 2. consensu et Polyæni I. 30, 5. gaudens. Wess.

Ibid. τὸν πρὸς Αἰγ. λόγῳ] Postremum, neglectui habitum, primum mihi videbatur mutandum in λόγῳ: sic bellum cum Æginetis Themistocli hæc suadenti fuisse tantum diceretur prætextus, ut revera fuit; graviora bella, qua erat perspicacia, facile prævidenti. Sed quia margo Steph. dat λίγων, hoc sincerum arbitror; bellum intelligens cum Æginetis, quod instabat; hoc saltem intellectum voluit. Isocrates Panathen. p. 277. d. ἔλγιν, ὅτι οὐ μὴν πεισίσαι τοὺς λόγους, ἢ μὴ λίγων. Cicero de Finib. V. 3. Hoc inquit non poterit sic abire, cum hic adsit, me autem dicebat. VALCK.

CAP. CXLV. 1. τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα [Ἑλλήνων] Aut in his, sed potius in proximis τῶν τὰ ἡμῖν φρονούντων, articulus τῶν videtur superfluous. Horum τὸ κοινὸν συνίδριον fuit in Isthmo, sive Corinthi, secundum Diodor. initio lib. XI. et Herod. VII. 172. ubi memorantur πρὸς βουλοὶ τῆς Ἑλλάδος, ἀραιημένοι ἀπὸ τῶν πολλῶν τῶν τὰ ἡμῖν φρονουσίων περὶ τὴν Ἑλλάδα. VALCK.—Immo recte lin. 1. et 2. utrobique suo loco stat articulus. οἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες distinguuntur a Græcis Asiæ et Thraciam incolentibus: οἱ τὰ ἡμῖν φρονούσας, opposuntur eis qui ad Medorum partes inclinabant. S.

4. Deliberantibus visum est, πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων καταλλάσσεσθαι, ἵνα τι ἔχθρας καὶ τοὺς κατ' ἀλλήλους ὄντας πολλοὺς. Themistocli tribuit hoc Plutarchus, ut omnium quæ fecerit maximum, in Themist. pag. 114. r. In istis Herodoti scribi potuit olim πρῶτον μὲν χρῆμα πάντων: sed puto equidem scribendum πρῶτον μὲν πρηγ-

μάτων πάντων. VALCK.— Qui πρηγμάτων corrigunt, Leunclavii errorem errant, Xenophontes Κυρ. Παρ. I. pag. 124. r. ἐκ πολλῶν δὲ καὶ ποτηρῶν χρημάτων consimiliter mutant. Prudentior Portus: χρήματα res sæpe quascunque signant. Theognis v. 461. μὴδὲ μιν αἶμα χρήμασι, τῶν ἀνισι γίγνεται οὐδμία: neque animum rebus intende, quarum effectio nulla, vere Sylburgius. Wess.— Reiskio iudice, χρήματα hic idem sunt atque χρεῖαι, res factu utiles atque necessariæ. S.

5. ἦσαν δὲ πρὸς τινὰς καὶ ἄλλους ἰγκιχημένοι] Altera mihi conjecturæ Reiskii venerat in mentem, ἰγκιχημένοι. Latine quoque dicitur bellum in manibus esse. VALCK.— Portus ἰγκιχημένοι ex ἰγκράμασι, bella quæ in manibus habebant, ἐν τῇ χρεῖαι ἦσαν. Reiskius, levi mutatione, ἰγκιχημένοι, quæ quasi in mixtura erant, ob lib. V. c. 124. καὶ ἰγκισσάμενος πρὸς ἡμᾶς μιγάλα: quod vereor ut geminum haberi queat. Mallem ἰγκιχημένοι. Wess.— Vulgatum tenendum censens Larcher (cum Damio, Lexic. Etymol. p. 2762.) interpretatur bella conserta cum aliis populis. Eadem Schulzii sententia, intelligentis bella impacta, i. e. conserta. Schneiderus quidem in Adpend. Lexic. crit. vitiosam iudicat scripturam vulgatam. S.

6. Malit Bothius καὶ ἄλλοις ἰγκιχημένοι, ut utraque partes belligerantes indicenter. S.

12. κλισύοντας [συνήν] Puto συνήσους (futurum participii, in quod lin. 10. consentiunt libri) pondus addere recepto ex schedis participio. Hæc vero luxata et manca decernens vir eruditus, sua de penu in Miscell. Lipsiensibus adstruit, καὶ γὰρ οἳ τι ἐκείναις περιγινώσκαι συμφρονήσαντες, ἢ καὶ ἐν τι γέγοντο τὸ Ἑλλ., posse enim periculum effugere, si conspirent, si unum quasi

corpus fiat Græca natio. Quam quidem liberalitatem illi cupide redono, nihil contra tabulas innovandum opinatus, præsertim re plana et oratione justo tramite eunte. Wess. — Qui locus difficilis et luxatus videbatur, aliis opinor facilis erit intellectus. Synedri legatos mittere decreverunt ad Gelonem, ad Corcyræos, in Cretam, *φρονήσαντες*, hoc consilio, vel hunc in finem, ut, si fieri posset, inter omnes Græcos coalesceret concordia, mutuisque viribus Persam repellerent. Rarius illud *συγκύβαντες* (lin. 14.) supra lib. III. c. 82. restituit explicuitque Vir celeberrimus. VALCK. — Vide Wessel. ad III. 82, 19. S.

16. *εὐδαμῶν* 'Ελληνικῶν τῶν οὐ πολλὸν μίζω] Mirum laudationis genus. Valla expresserat, nec multo minores quam Græcorum, tanquam ex μίσω. Quod si foret, præferrem τῶν οὐ πολλῶν ex scriptis, ut nullis Græcorum, modo ne admodum validi fuerint, vires Gelo habuerit minores. Πολλὸν et πολλὴν eam admittere notionem, cognitiissimum est. Philostratus Vit. Apoll. VI. 3. πολλὴν γὰρ ἡγούμεμαι σὴν θείῃ, potentem valentemque, Euripidis pr. Hippol. exemplo, Πολλὰ μὲν ἐν βροτοῖσι καὶ ἀνάνυμος θεὸς κίκληται Κύπρις. In Pavii etiam conjecturam μίσω venit, talem utique mansuram, donec aliunde melior medicina. Wess. — At nulla opus est medicina: bene habent omnia. Nullis non Græcanicis rebus longe majores esse prædicabantur res Gelonis: i. e. Nullus erat Græciæ populus, cujus potentiam et opes non superare dicebatur Gelonis potentia. Perspecte hunc locum cum eis contulit Hermannus, (Adnot. 29. ad Vigerum,) ubi εὐδαίης ἔστι οὐ Græce dicitur, ut Latine nemo non; velut apud Nostrum III. 72, 12. et V. 97, 11. nec vero idoneam video caussam cur h. l. cum eodem doctissimo Viro

aut καὶ ante εὐδαμῶν adjiciendum, aut μεγάλη delendum censeamus. S.

17. Levatam difficultatem censet Bothius commate post 'Ελληνικῶν interposito, et intelligendo εὐδαμῶν ὄντων 'Ελληνικῶν. S.

CAP. CXLVI. [4. βασιανθίνης] torti reddidi cum Valla: et denotat quidem βασιανθίνην quæstionem habere de reo, nec tamen utique admotis tormentis. Itaque repositum malim interrogati convictique. S.]

13. ταῦτα θηύμενοι] Leve hoc, sed postulat scriptoris mos. Supra cap. 44. θηύμενος δὲ, et c. 212. λίγεται βασιλῆα θηύμενος, quod redit lib. VIII. 88. Apollon. Rh. I. 436. γήθη δὲ σίλας θηύμενος 'ιδμων. Merito autem generosum hoc Xerxis facinus laudibus a Polyæno fertur lib. VII. 15, 2. et Plutarcho Apophthegm. p. 173. c., cui magnum illud et memorabile P. Scipionis apud Polyb. XV. 5. Liviumque lib. XXX. 29. concedit nihil. Wess.

Ibid. ἰπὴν δὲ θιεύμενοι ἔωσι πλόηρις] Hinc θιεύμενος a Porto receptum: sed more Nostri scribendum θηύμενος. Αθάω, præter θαύω, θαῦμα, etc. fluxerunt θιάωμαι, θαιώμαι, et θήωμαι: hoc Ionicum et Herodoteum. Speculatores Xerxes dimitti voluit incolumes, postquam ista spectandi satietate cupiditatem explevissent. Non illaudabile superbi Regis factum Polyænus enarrat lib. VII. c. 15, 2. et hujus simile viri vere magnanimi P. Corneli Scipionis VIII. 16, 8. Livio narratum XXX. 29., qui speculatores per castra qua velent circumduci jussit; percunctatusque, satin' per commodum omnia explorassent, datis qui prosequerentur retro ad Annibalem dimisit: illud neutrius, sed factum memorat Valerii Lævini Frontinus lib. IV. c. 7, 7. VALCK.

CAP. CXLVII. 7. παραδώσειν σφίας τὴν διήν ἐλαδίζειν] Jubent Pavius et

Reiskius *σφίαις καὶ τὴν ἰδ. ἱλιυθ.* aut *σφίαις τὴν τε βίην ἱλιυθ.* rescribi: quibus aliud non repono, quam pronomen ex redundantia quadam collocatum videri. Non esse insolitam utroque in sermone eam abundantiam viri eruditi ad Livium lib. XXV. 27. et ad Lucian. Dial. Marin. III. cap. 1. pleno horreo ostenderunt. Wess. — Scilicet, quoniam post ἀπούσοντας τοὺς Ἕλληνας pluscula nonnulla verba interjecta sunt, perspicuitatis causa deinde adponitur pronomen *σφίαις*, ad ista superiora spectans. S.

18. *τοῖσι τε Ἕλλησι ἱερετυμίνοι καὶ οἱον*] Juvenes ὕδασι τε καὶ σιτίαισι εὖ ἱερετυμίνοι lib. II. 32. ad hujus tuitio- nem satis fuerant habiles. Accedet Athenæi lib. XII. p. 511. D. *ἰδὲ παῖσιν ἱερετυμίνοι πρὸς ἡμετέρων*: et Menandri Eclog. Legat. p. 124. ed. Hoesch., *ἰσὶ οὖν ἄνακτα αὐτῶν* — ἱερετυμίνα ἦν, ubi idem prius, quod in Medic. peccatum. D'Orvillium confer ad Chariton. VI. 4. (pag. 535. ed. Lips.) Xerxis illam in Græcorum nautas et mercatores lenitatem Polyæn. VII. 15, 3. neglectam noluit. Wess. — In his, ut sæpe, sinceræ deteriore formam ἱερετυμίνοι supposuerat Gronovius. *τὰδὲν ἱερετυμ*, Eurip. Electr. 422. Herodotus II. 32. *ὕδασι τε καὶ σιτίαισι εὖ ἱερετυμίνοισι* dixit. conf. D'Orvill. in Charit. p. 549. Quod hic narratur fecisse Xerxes, tradidit et Polyænus p. 637. VALCK.

CAP. CXLVIII. 6. *πυρήσονται παραλαμβάνοντες*] Præclarum e membranæ auxilium. Quanto damnableior Editoris Genevensis, suspicionem H. Stephani *οὐ πυρήσονται* in orationem sine monitu, sine codice scripto, intrudentis, audacia: saltem Porti sui vestigia, adscito *παραίονται*, adierunt, legisset: quamquam nec id laudabile. Wess. — Qui *πυρήσονται* temere olim mutarunt, hi non recordati esse videntur, construi id verbum

cum participio, loco infinitivi, ex Herodoti quidem more. S.

Ibid. *πυρήσονται*] Hoc, quod in suo codice Valla legerat, recte restituit ex Med. Gronov. pro *πυρήσονται*, cujus loco *οὐ πυρήσονται* H. Stephanus, *παραίονται* non absurde legebat Æ. Portus. Absque Codicibus non facile *πυρήσονται* alicui in mentem venisset, hac structura non temere obvium, et, quantum recorder, in duobus tantum Herodoti locis, hujus libri c. 172. et cap. 139., *εὐδαμὶ δὲ ἰσχυρόντο ἀντιοῦμαι βασιλῇ*. VALCK. — Immo vero vide l. 77, 3. et quæ ibi a Wess. notata sunt. S.

14. *ἔσω τὸν προβόλαιον*] Pavius et Reiskius, viri Clar., *τὸν προβόλαιον*, Eusebii invito Cœnomao, et schedis Latine, liberius tamen et licentius, oraculum Chalcidius (vide Var. Lect. ed. S.) dedit: Vicinis offensa, Deo carissima plebes, Armorum cohibe munimina, corporis omne Discrimen sola capitis tatabitur umbra. Wess. — Duo priores oraculi versus ex Cœnomao habet Eusebius Præp. Ev. VI. p. 255. Quid per *τὸν* vel *τὸ* *προβόλαιον* intellectum poeta voluerit, non exputo. Per *εἰβαλὼν* arcem forte designavit, Argis *Δάριον* dictam, testibus Strabone, Steph. Byz. aliisque. VALCK. Verissime, si quid video, CORAYUS in Larcheri ad hunc locum Notis monuit, *προβόλαιον* nihil aliud dici nisi venabulum, hastam, aut verutum, quod *προβόλαιον* Xenophonti, Nostro VII. 76, 2. *πρόβολος* vocatur. Itaque *τὸν προβόλαιον ἔσω ἔχειν* equidem intelligebam hastam intus premere, non exserere, quietum sese tenere. Idem vero Vir doctissimus (collato Xenoph. Cyneget. c. x. §. 12. et 16. ed Lips. 1778.) eum intelligi censet statum reparatoris aut militis, quo paratus est vel ad ictum ferre aut hosti inferendum, vel ad illius impetum sustinendum averendumque. S.

17. *ἰππιδῶν ἐπὶ τὸ βουλευτήριο*, quod in scriptis, Scriptor non abnuet. Sic enim lib. IX. 6. *ἔλγεται τὰδε ἰππιδῶντες ἐπὶ τοὺς Ἐφύρους*; et cap. 11. *ἰππιδῶν ἐπὶ τοὺς Ἐφύρους*. WESS.

[22. *καὶ τὴν κατὰ γῆν τὸ δίδασιν*, etc.] Ob veterem Argivorum, Agamemnonis ætate, eminentiam super cæteros omnes Græciæ populos, æquum esse censent, ut ipsis solis summum in consociatas cunctas Græcorum copias imperium deferatur. S.]

23. *ἡμῶς σφὶ ἀπαρχῆν κατὰ τὸ ἥμισυ ἡγομῆνοι*] Secundum Diodorum XI. 3. ipsi Argivi, missis ad commune Græcorum concilium legatis, *ἡγηγίλλοντο συμμαχεῖν ἰὰν αὐτοῖς μίρις τὸ τῆς ἡγεμονίας συγχωρήσων*: quibus responsum refert præter cetera, si barbarum habere mallet dominum, quam Græcum imperatorem, *ἔρῳς αὐτοὺς ἔχυν ἡσυχίαν*. VALCK.

CAP. CXLIX. 6. *μηδὲ σπονδῶν ἰουσίην ἰππιδῶν*] Structura verborum anomala est. Expectabatur, *ἰππιδῶντες ἡγομῶντες σπονδῶν μὴ ἰουσίην*, considerantibus fœdere nullo perculso. Mutata series est ex productiore, ut sæpe alias, et intercasio sermone. Bona hic Porti sollertia, (in Lexic. Ion. voce *ἑπιλίγασθαι*,) nimis tamen sollicita. *Ἀνακλουδίας* oratio in Musis frequentatur, quæ de doctissimus Raphaelius in Epist. ad Galat. cap. II. 6. WESS. — *Ἀνακλουδίας* utique quibusdam salebrosa quodammodo videri subinde potest mollissime alioqui fluens Scriptoris nostri oratio: at hoc quidem loco, lenissima vulgaræ scripturæ adlata medicina, quam et res ipsa clamabat, et veteres offerebant libri, vocula *μηδὲ* in duas *μὴ* δὲ *divisa*, recte atque ordine nunc omnia procedunt. Infinitivus *ἰππιδῶν*, sicuti præcedentes *ὑπερίστανται* et *σπονδῶν ἔχυν*, a superiore verbo *ἔλγεται* legitime pendet: satiusque perspicua est naturalis verborum structura

hujusmodi, *ἰππιδῶντες δὲ, μὴ, σπονδῶν μὴ ἰουσίην, τὸ λοιπὸν ἰουσι Ἀγκυραμνίων ὑσῆσσι, ἢ ἄρα σφίσι*, etc. De verbo *ἰππιδῶν* (quod proprie secum reputare, pendere, significat) commodè *Corayus* apud Larcherum docuit, hæud raro illud metus notionem includere, et idem fere ac *φοβίεσθαι* sonare, provocans ad VII. 47, 11. 49, 21. 52, p. 236, 17. Qui nimirum usus illius verbi hoc præsertim loco obtinet, ubi (quasi ipsum *φοβίεσθαι* hic esset positum) consequitur *μὴ τὸ λοιπὸν ἰουσι*, etc. In Var. Lect. (ed. S.) adnotare debueram, (quod meam tunc animadversionem præterierat) divisus vocibus *μὴ* δὲ recte etiam in editione Aldina scribi; scripturam vero *μηδὲ* primum ab H. Steph. esse invectam. S.

[8. *σπῆμα πρὸς τὸν Πέρσιν*] Hæc Larcherus vertit "quelque échec de la part des Perses:" quemadmodum et Reiskius interpretatus erat, si aliam *cladem a Persis* acciperent. At hanc in sententiam *πρὸς τῷ Πέρσιν* scriptum oportuerat. Itaque alii in τῷ πρὸς τὸν Πέρσιν *σπῆμα* supplent; quos equidem in Latina versione secutus sum. Verum si querimus, *ἢ σφίσι καταλάβη σπῆμα πρὸς τὸν Πέρσιν* proprie significaverit si in offensionem Persæ incurrent: sed, quoniam adjicitur *ἄλλο σπῆμα*, consentaneum est ut clades simul intelligatur offensionem illa consecutura. S.]

13. *οὐκ ὄντας δὲ ἰναι τῶν ἐκ Σπάρτης οὐδίστην παῦσαι τῆς ἡγεμονίας*, etc.] Miror equidem quæ Lacedæmonii legati Argivorum senatui respondisse traduntur de Rege Argivorum et duobus Spartanis. De duobus regibus Spartanis unus tantum hoc tempore ducebat exercitum post legem ante aliquot annos latam, quam supra commemorat lib. V. cap. 75. Libertatis et æqualitatis studiosissimi si hac tempestate Regem habuerunt Argivi, illius, in historia (quantum opinor) non memorati, vix ulla

oportet fuerit auctoritas. Pausan. lib. II. (c. 19.) p. 152., Ἀργῖοι, inquit, ἔτι ἰσηγορίας καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγωνῶντες ἐν παλαιότητα τὰ τῆς ἰξουσίας τῶν βασιλίων ἐς ἰλᾶχιστον προσήγαγον. VALCK.

15. τὸν Ἀργῖον] Solet τὸν Λυδὸν, τὸν Πέρσην, τὸν Ἀράβιον, τὸν Μαυρόν, τὸν Σκύθην, nationum earum reges adpellare, et τὸν Ἀργῖον respuerem? Adplaudo membranis, quæ ἐν παλύνε egregiæ itidem. Diodori in harum rerum commemoratione dissensum non tango, lib. XI. 3. WESS.

16. οὕτω δὲ οἱ Ἀργῖοι φασί, etc.] Hic ab Argivis traditani τῶν Σπαρτιατῶν τὴν πλειονότητα illam equidem veram fuisse causam arbitror, cur bello hoc Persico neutri parti addicti quieverint, quin Persis potius faverint quam Græcis, et de duobus malis ut levius præoptaverint ὑπὲρ τῶν βαρβάρων ἄρχισθαι, ἢ ὑπὲρ τῶν Λακιδαιμονίων. His quia Mycenæi miserant auxiliares octuaginta ad Thermopylas cum Leonida profecturos, Argivi τὰς Μυκῆνας πατήσκαψαν, Diodor. XI. c. 65. Pausan. II. (c. 16.) p. 146. Oderant, nec immeritis profecto, superbos vicinos Lacedæmonios Argivi, a quibus semper vexati, et nuper adeo magna fuerant affecti clade, impia Cleomenis fraude decepti. Hinc, opinor, infra Noster c. 152. οὐκ Ἀργείοισι, ait, ἀρχίσσασθαι πικαίνεται; et frustra Plutarchus excusare nititur Argivos tanquam οὐκ ἀπειπαμένους τοῖς Ἕλλησι τὴν συμμαχίαν, T. II. p. 863. B. Ob idem illud odium abstinerunt postea bello Peloponnesiaco; quo Lacedæmoniorum socii fuerunt omnes Peloponnesii, teste Thucyd. II. c. 9. πλὴν Ἀργίων καὶ Ἀχαιῶν: solos Argivos excipit Diodor. XII. c. 42. Sed Achæi bello quoque Persico Argivorum sententiam sequuti videntur Pausaniæ VII. (c. 6.) p. 536 seq., ut ille suspicabatur, quia Λακιδαιμονίους Δωριεὺς ἀπαγγέλλου σφίσι

ἡγῆσθαι. Quiescentes Peloponnesiaco bello Argivi longæ pacis primum commoda, postea perceperunt etiam mala; opibus enim ditati in sua sæpe viscera sævierunt, intestinis agitati seditionibus: de pacis commodis Thucyd. vid. II. 28. Diodor. XII. 75. de incommodis Is. Casaub. in Ænææ Poliorcet. c. XI. et P. Wessel. ad Diodor. XII. 58. VALCK.

CAP. CL. 9. ἰσὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους] Non nemini, fratres nostros ex diverso utero explicant, adstipulari non licet. Ἀπόγονοι, superius positi, προγόνους indicant, ut sæpe his in Musis, majores; in quis Perses, Persei filius de Græcorum et Persarum (ut quidem Græci jactabant,) sententia, supra c. 61. et Apollodor. Biblioth. II. 4, 5. Congruit nonnihil Atheniensium ad Ionas scriptum, οὐ ποιεῖς δίκαια ἰσὶ τοὺς πατέρας στρατιωμένοι, lib. VIII. 22. Etsi autem non nesciam ἀντίξους Synesii, Agathiæ, Procopii, et ἀμφίξουν Epigram. apud Suidam, obtrudere (lin. 11.) Herodoto, ἀντίξους ubique probanti, non ausim: ipse vir Celeber. eos ex Steph. margine c. 192. nullo honore dignatus est. WESS. — Nempe ἀντίξους ex Med., cui etiam F. adsentitur, receperat Gronov. S.

9—12. οὕτω δὲ ἡμῖας ἰσὶς Οἰκός, Nostro familiare, hic ex Arch. jam recipi debuerat, et paulo post ἀντίξους servari. Hæc vero, a Græcis ut suspicor conficta, comparari poterunt cum narratis lib. VIII. c. 22. VALCK.

13. μίζους ὕμῃων ἄξω] Fortasse aliis ἔξω, quibus paria non fecero, probabitur. Vetat Nostri lib. II. 172. καὶ ἐν οὐδὲ μὴ μοίρη μιν ἄλλῃ ἦγον, tritissimumque eidem et Pausaniæ ἐν τιμῇ ἄγιν. Synesius Dion. p. 47. Α. ταύτη δὲ τὸν Ἕλληνα τοῦ βαρβάρου πρῶτον ἄγω. WESS. — Οὐδαμῶς μίζους ὕμῃων ἄξω, id est, οὐδαμῶς τιμιωτέρας vel ἐν μίζον τιμῇ ἄξω. Hoc ego quidem antepone-

rem lectioni codicum $\xi\omega$, tanquam usitatus ista ætate. VALCK.

Ibid. Ταῦτα ἀκούσαντες — πρῆγμα ποιήσασθαι.] Sic lib. VI. cap. 63. τοῦτο ἔκτισαν μὲν αἱ Ἱφίρει, πρῆγμα μίνοι οὐδὲν ἰσχυμένους κατασκευάσαι: id est rem auditam παρ' οὐδὲν ἦγον, vel ἔθισαν, pro nihilo ducebant; prout loquuntur Sophocl. Antig. v. 34. et Æschyl. Agam. 238.; hic contra περί πολλῶν ἰσχυμένους. VALCK.

14. οὐδὲν ἰσαγγιλλομένους μεταίτιον.] Ultimam non absurde Reiskius in μεταίτιον mutabat: mihi repetitum ex vicina videbatur, atque idcirco delendum. Multa describit hinc Plutarchus, et malevolus accusat malevolentiae, de Herod. Malign. p. 863. VALCK. — Nihil nec mutandum, nec delendum. Οὐδὲν ἰσαγγιλλομένους μεταίτιον idem valet ac οὐδὲν ἰσαγγίλλεσθαι καὶ οὐδὲν μεταίτιον. Potuerat dicere Scriptor οὐδὲν ἰσαγγιλλομένους οὐδὲ μεταίτιον οὐδὲν: sed vulgatæ scripturæ eadem inesse videtur sententia. Argivi primum, ut nihil de societate professi aut polliciti erant; (nec enim cum aliis Græciæ populis ad deliberandum convenerant: cap. 145, 1. et 10. et cap. 148, 1—3.) ita nihil (vel ab aliis Græcis vel a Lacedæmoniis) vicissim postulaverant. In verbo παραλαμβάνειν, quod (lin. 15.) consequitur, ponitur (ut persæpe apud Nostrum) actio, pro voluntate et conatu agendi; adsumere, pro conari adsumere, invitare ad contrahendam societatem. Sic idem ipsum verbum παραλαμβάνειν ponitur cap. 168, 2. et 17. et cap. 169, 1. S.

17. ἐπὶ προφάσις.] Alibi προφάσις δι τῆς (nimirum ἱερα,) lib. IV. 135. ἐπὶ προφάσις Aristænetus quoque lib. I. Epist. 18. monitore Abreschio. In his taxandis, tanto recentior, malignitatem non excusabit Plutarchus. WESS.

CAP. CLII. 4. ἀγγίλλους Ἀθηναίους

etc.] Hæc, quæ de Callia, Hipponici F., Atheniensium ad Persarum regem Artaxerxem legato, cum anno Olymp. LXXXII. quarto concurrunt in Diodori, lib. XII. 4. WESS.

7. εἰ σφι ἴτι ἱμῖνοι, etc.] Scioli mihi videtur, insolentiora corrigentis, quod margo dat Stephani ἱμῖνοι ἰδὲν Valla, an amicitiam — putaret adhuc durare. Meo gustui satisfacit, velut Herodoteum, εἰ σφι ἴτι ἱμῖνοι τῶν πρὸς Εἰζῆα φίλῃν συνταράσσοντο. Græce doctis et Latine genus illud structuræ notissimum est; sed inter exempla, quæ sibi olim eam in rem collegerunt, ad hæc perpauca respondebunt accurate; discrepant nonnihil ex Gr. et hæc Lysiae, p. 348. τῆν οὐσίαν, ἢν κατέλιπε τῷ υἱῷ, οὐ πλείονος ἀξία ἴσται ἤ, etc. et Sophocl. Trach. v. 687. ὃ γὰρ ἔχειν — πόκα τοῦτ' ἠφάνισται. VALCK.

CAP. CLII. 6—10. εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ οἰκίᾳ, etc.] Eximium Eusebii dictum, qualia multa sub hoc nomine solus nobis custodivit Stobæus, ex hujus Florilegio cum his comparavit Cl. Wesselingius in Diss. Herodot. p. 122. Illud eodem modo emendaveram, nisi quod vocem πολλῶν in πολλῷ mutatam pertinere suspicabar ad ista, ἰωῦτος (πολλῷ) ἔμεινε πρήσσοντας. Totius dicti sic paucis expressit sensum Plutarch. T. II. p. 863, 29. ἴτι πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσται ἰγκλήματα. Obscurius de industria loquens significatum voluit, opinor, quosvis alios Græciæ populos ea fecisse nonnunquam, quæ graviolem reprehensionem, mererentur, nihilque hac in re admisisse Argivos, quod videri posset turpissimum. Non itaque debuerat Herodotus propter hæc de Argivis dicta in acerbam incurrere Plutarchi criminationem; qui Philosophus in isthoc libello ab æquitate philosopha, quam commendat, nimium quantum deflectit. Quam sibi præfixit He-

rodotos formulam, (lin. 10. seq.) se quoque sequutum scribit Pausan. VI. (c. 3.) p. 458. Ἐμοὶ μὲν οὖν λέγειν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη πεισθῆναι διὰ πᾶσιν οὐκ ἔστι ἀνάγκη. VALCK.

6. ἵς μίσην συνιστᾶσαν] Nollem substitutum συνιστᾶσαν, mirifica verbi forma atque inuisitata. Quod rediit, Stobæus et scripti valide adfirmant, auctorque fragmentorum Pythagoreorum, hæc manifesta æmulatione adumbrans, αἷ τῆς τὰ αἰσχροῦ ἐκ τῶν ἰδίων πάντων συνιστᾶσαν, p. 716. ed. Galei. Cultius præterea et aptius γυμνάσαντι, (lin. 7.) quomodo Stobæus et boni Codices, dicti quoque elegantis imitatores. Notissimi δὲ σφόδρ' ἱγκυφότες, dictione Comici Nub. v. 191. philosophi; quod incurvi rebus attenderent, talique viderentur incessu. Nihil autem congruum magis Eusebii Philosophi apud Stob. Serm. CV. p. 567. sententia, fonte Herodoteo progressa: Εἰδὶναι δὲ, ἔστι καὶ αὐτοὶ ἵς τε τὰ ἰωυτῶν ἱγκυφάντες, καὶ τὰ ἱστίους παρῶντα ἱπποκρατέμειοι, ἐνέχουσιν ἰωυτῶν ἀμύνειν προσεσσεύεσθαι. Sic enim ex Trincavelli editione et Gesneri scholio comode constituitur. Socratis simile effatum (videntur enim hæc amasse, unde πάντων ὁρατῶν in Pass. adpositum cernitur) dabit Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 106. a. Wess. — Suspiciatus equidem eram, ex prisca alicujus Sapientis dicto, sententiam hanc mutatum esse Herodotum, et, ita in suum usum convertisse, ut, quod ille de fortunæ casibus et calamitatibus dixisset, quibus obnoxii sunt mortales, ad mala moralia, ad prava atque turpia facta hominum (conf. mox lin. 10.) transferret. Jam opportune video Larchero observatum, eam ipsam quam dico sententiam Soloni auctori adscribi a Valerio Max. VII. 2. ext. 2. sic scribente: Aiebat (Solon,) si in unum locum cuncti mala sua contulissent, futurum ut propria

deportare domum, quam ex communi miseriarum acervo portionem suam ferre mallet. S.

10. Ἐγὼ δὲ ὀφείλω λέγειν τὰ λεγόμενα, etc.] Nobilem et sinceram professionem cum Plutarchus haud ignorarit, cur iterum iterumque repetuntur criminationes? Idem recentioribus dictum esto, tanta, qua ille, eruditione plerumque defectis. Pausanias, quod Kühnius et Berglerus viderunt, ad Nostri exemplum, Ἐμοὶ μὲν οὖν, αἶτ, λέγειν μὲν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη πεισθῆναι διὰ πᾶσιν οὐκ ἔστι ἀνάγκη: lib. VI. 8. p. 458. Wess.

15. πᾶν δὲ βουλ. σφί τῖναι πρὸ τῆς] Apud Plutarch. de Herod. Malign. p. 863. vulgatur v. 36. πᾶν δὲ βούλ. σφί προεῖναι τῆς παρεούσης λύπης. Plutarchus scripserit ne censor προεῖναι, an ἐπὶ τῆς τῆς v. λ. Supra VI. c. 12. πρὸ τούτων τῶν παλαιῶν ἡμῖν γε κρίσιν καὶ ἐπιούσιν ἄλλο παλαιῶν ἔσθι. Euripidis Praxithea in Erechtheo: Μισῶ γυναῖκας, αὐτῶν πρὸ τοῦ καλοῦ Ζῆν καὶ δας ἴλον. Usitatus in talibus ἀντι verbo etiam προεμμενῆσαι adjicitur. VALCK.

CAP. CLIII. 4. οἰκήτωρ δὲ ἐν Γίλῃ] Laurentio Οἰκήτωρ nomen proprium fuit, scribenti præterea Epitriopio, haud nitide. Οἰκήτωρ δὲ ἐν Γίλῃ idem erit Γελῶς: articulus tamen, quæ et Reiskii opinio, minus adcommodatus. Ceterum interpretes Pindari Pyth. II. v. 27. Dinomenem ferunt, Gelonis patrem, τὰ ἱερὰ ἐκ Τριόπου τῆς Κύπρου in Siciliam deportasse, vehementer lapsi. Id bene, quod τῶν Σιαιν ἱεροφάντης, sive Cereris et Proserpinæ, sistant. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) Ferendum fortasse fuerat οἰκήτωρ ἐν Γίλῃ: sed rectius cum genitivo constituitur id nomen, sicut mox lin. 19. et IV. 34. 9. S.

6. καὶ Ἀντιφῆμῳ] Athenæus, Stephanus Byz., Pausanias, Etymologus, Scholiastes Pindari, quos plerosque ill. Scaliger ad Euseb. Chron. Ann.

MCCCLXIII. p. 80. perstricta praviore hac nominis scriptura, antestatus est, hominem ita adpellitant. Consentiet illis in posterum Herodotus; qui profecto *ὁν ἱαίφην* (non *ἱαίφην*) reliquerat. Wss. — Athenaeum vide lib. VII. p. 297. h. et Steph. Byz. in Γίαν. S.

17. *ὃ πρὸς τοῦ ἀπαυτοῦ ἀδελφῆ*] Non mihi quis facile persuadebit, apud Herodotum similesque scriptores reperiri *τὸν ἀπαυτὸν ἀδελφόν*. Aut efficiendus est articulus, aut id talibus etiam usitatim requiritur participium: dederatne formam *ὃ πρὸς τοῦ ἀπέντος ἀδελφῆς*? Sophocles Noster suaviloquus sapienter adamavit, et est illud Sophoclis Oed. Tyr. v. 401. *Καὶ εὐ τὸ γ' αὐτοῦ ἀδελφῆς ταπεινός* ἢ *Ἀδελφῆς διπλῆς*: ubi Schol. *ὃ τοῦ ταχύντος ἢ σφαιρίστου*. Hoc formam argutum; sed si Codicibus abest articulus, verum videbitur, *ὃ πρὸς ἀπαυτοῦ ἀδελφῆς*. Cratinus Athenaei II. p. 68. A. *Ὁ πρὸς γι παυτὸς ἴσθι ἀγρόντι καλῶς*: sic enim, vocula *γι* tantum interjecta, corrigi malim, quam cum Viro magno (Casaub.) *ὃ παυτὸς ἀδελφῆς*, etc. (Vide et Animad. in Athen. T. I. nuper ed. p. 454. seq.) Lucian. T. II. p. 506. *ὃ πρὸς γι εὐ τὸ ταπεινόν*. Sed est tamen illud in nobili senario apud Zenob. Cent. V. pr. 37. *Ὁ παυτὸς ἀδελφῆς ἐς Κίρηντες ἴσθι ἰσλαῖς*: Non cuivis homini, etc. Ælian. de Nat. An. XIII. 9. *ἴσθι ἰσλαῖς κατὰρχῶν* — *ὃ παυτὸς ἴσθι*. Eleganter, ut Sophista scilicet, Philostr. Vit. Soph. lib. II. c. xxxi. 2. *ἴσθι δὲ*, ait, *τὸ μὲν ζῶντα εἰς τόραντι ἰσινώσται ἀδελφῆς*, *τὸ δὲ ἱσθίσις κατὰρχῶν παυτὸς*. VALCK.—Facile credo, alium auctorem *ὃ πρὸς ἀπαυτοῦ ἀδελφῆς*, abque articulo, scripturum fuisse: sed adijcere articulum non indignatus videtur Herodotus. Sic quidem idem I. 91, 26. *τὸν ἀπαυτὸν* scripsit, ubi alius satis habiturus erat nude *ἀπαυτὸν* scribere, quemadmodum idem ipse Nester I. 1, 8. S.

CAP. CLIV. 1. *τοῦ Πανεδελφῆς*] Auctoritatem nomini Cl. Gronovius conciliavit, (nullum quidem alium testem, nisi Mediceas membranas, advocans,) neque ego defugio. Deceasit Cleander de vita anno Olymp. lxx. 3. cujus successor Hippocrates Gelus tyrannidem in VII. annos continuavit, nactus dominationis succedaneum Gelonem Olymp. lxxii. anno secundo, quod Dionysii Hal. lib. VII. pr. et Pausanias VI. 9. constat testimoniis. Plura H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 42. Wss. [8. *καὶ Αἰσθηδελφῆς*] Hujus nomen h. l. insignivit Herodotus, quoniam filii ejusdem infra (c. 165, 4.) mentionem erat injecturus. S.]

7. *δὲ ἢ δαυδελφῆς ἱσθίσις*] His si adesset *μετὰπρῆψις*, series verborum hians optime coiret. *Ὁ γίλον* — *πολλῶν μετ' ἄλλων* — *μετὰπρῆψις μετὰ δὲ*, etc. Gelon — cum aliis multis — excelluit; non multo vero post tempore, etc. Fieri certe potuit, ut ob consequens *μετὰ* similis initii verbum a librario transiliretur. Hæc mera suspicio; quam qui recusant, tractam longius Scriptoris, contra morem orationem vocibus *ἀντὶ ἱσθίσις* *ἐν τούτοις* terminare, sublatis majoribus punctis, debent; quæ Cl. de Pauw mens fuit. Ceterum præfecturam equitatus, *ἀπάτων* *ἐν ἱσθίσις* *ἐν ἱσθίσις*, Geloni ab Hippocrate mandata Timæus quoque prodiderat apud Criticos Pindari Nem. Od. IX. prope fin. Wss. — Mihi expeditissima certissimaque emendandi hujus loci ratio ea videtur, quam secutus sum. S.

16. *ἰσθίσις κατὰρχῶν*] Subvenire vitiosæ κατὰρχῶν lectioni Cl. viri versio certis conditionibus, quas recensuerunt, voluit. Quanto apertius et melius, quod in Pass. et Reiskii conjectura, hac lege reconcilians. Conditio fuit, ut ob cladem ad Elorum (qua de in schol. ad Pindari Nemeum

Od. IX. 96.) Syracusani Camarinam, nuper eversam, Hippocrati bona fide restituerent Thucyd. VI. 5. Wxss.

CAR. CLV. 5. καὶ Κλειάνδρῳ] Clander-ne, an Cassander, justo fuerit nomine, in MSS. dissensu non assevero. Gelo, modo ne fallant ex Timæo Schol. Pindari, utriusque tutorem egit: specie tutelæ, ut sæpe similis ambitionis alii, pupillorum causassæ studuit, reapse suæ: quæ quidem, ut alia in re Œdipus Sophocleus, λόγῳ μὲν ἰσθλὰ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακὰ, Œd. Col. v. 816. Wxss.

10. Κυλλυρίων] Propius verum Καλλικυρίων aut Κυλλικυρίων. Hesychio certe et Eustathio, leviter erranti, Κυλλικύριοι: Suidæ Καλλικύριοι, ubi L. Küsterus et vir eruditus Miscell. Nov. T. I. p. 79. De Syracusanorum Γαμέροις sive Γιωμέροις Valesius ad Diodor. T. II. p. 549. erudite. Wxss. — Pro vulgato Κυλλυρίων, in Med. est Κυλλυρίων: ex his duabus tertia lectio formari poterit Κυλλικυρίων, meo iudicio hic etiam sincera. Sic nomen et alibi scribitur, et apud Hesych. in sua serie: Κυλλικύριοι, οἱ ἱπποκλέοντες γιωμέροις (γιωμέροις leg.) δοῦλοι δὲ ἦσαν οὗτοι, καὶ τοὺς κυρίους ἐξίβαλλον. Præter hæc, ista quoque Zenobii IV. 54. syllabam firmant quæ ex-cidit apud Herodotum: ἡ αἰτία τῆς κλέσεως αὐτῶν, διὰ τὸ παντοδαποὺς εἰς σοῦτο συλλεῖν, ὥστε τοὺς κυρίους (τοῖς κυρίοις leg.) ἰγκλιῖσθαι: sed apud Zenob. dicuntur Καλλικύριοι, ut in Plutarchi sub nomine divulgatis a Jac. Gronov. Proverbiis, §. x. et aliquoties apud Suidam, qui testes excitat Timæum et Aristotelem in Rep. Syracusanorum. De his notavit quædam vir doctus in Misc. Obs. Nov. I. p. 78. conf. H. Stephani Schediasm. IV. 15. VALCK.

CAR. CLVI. 1. Γίλῃς μὲν ἱπικρατίων] Si participium ad superius redeat structura παρίλαβι τὰς Συρηκούσας ἱπικρατίων, Γίλῃς μὲν, etc., nihil hic inconmodi: sin,

non male ἱπικρατίων aut ἱπικρατίων cum Abreschio pingetur. Clar. Reiskio aliud, sed violentius, remedium in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 486. Wxss.— Γίλῃς ἱπικρατίων, id est, ἥ ἱπικράντι. Gelam quidem, quam tenebat, minoris faciebat: hanc cum Hieroni fratri commisisset gubernandam, ἡ δὲ τὰς Συρακούσας ἱκράντι. In his non egemus correctionis. VALCK.—Naturalis verborum series hæc fuerit, λόγῳ ἰσθλῶν ἱπικράντι ἱπικρατίων Γίλῃς: ubi ἱπικρατίων idem valet ac ἱπικρατίων, quemadmodum multa in Græco sermone verba cum participio construuntur, loco infinitivi. S.

4. Ἰσαν ἅπαντα αἱ Συρηκούσαι] Reiskii et Pavii Ἰσαν ἅπαντὰ οἱ αἱ Συρῆν. elegans, sed minime, cum pronomen tacitum intelligatur, necessarium. Multa docti viri ad III. 157. nominati. Wxss.—Lenissima Reiskii mutatio, legentis καὶ Ἰσαν ἅπαντὰ οἱ αἱ Συρηκούσαι: ubi omitteretur forte rectius articulus: et omnia erant ei Syracusæ: sic recte vertit St. Bergler. ad Alciph. p. 237. Præter illum multi hoc genus loquendi illustrarunt; locum huic simillimum protulit G. Raphaelius Annot. in Pauli I. Ep. ad Cor. xv. 28. Atque hæc nostra etiam valde accommoda Dukerus admovit his Herodotum imitantis Thucydidæ VIII. 95. Εἴβουα γὰρ αὐτοῖς ἀποικισθῆναι τῆς Ἀστικῆς πάντα ἦν. Eodem casu comitante Herodotus alibi, (I. 122, 11. de quo quidem loco vide Hermannii Adnot. 59. ad Viger.) ἦν οἱ τὰ πάντα ἡ Κυνὴ: et fortasse posuerat, omissa quæ nunc adest præpositione ἰς, lib. III. c. 157. πάντα δὲ ἦν τοῖσι Βαβυλωνίοις Ζάκυρος. VALCK.—Vide Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. et Adnot. ad III. 157, 19. Parum interest: sed, ut expeditissima, sic verissima hujus loci scriptura fuisse videtur, quæ Valckenario placuerat, Ἰσαν ἅπαντὰ οἱ Συρηκούσαι. S.

4. αἱ δὲ παρκεντῖνα ἐνὰ τε ἔθραμον καὶ

[βλαστον] Sic de Lacedæmoniiis, ἀνά τι ἰδραμον αὐτίκα καὶ ἰδθνήθησαν, lib. I. c. 66. Damascius apud Suidam in γίσιος: ἀνιδραμί τι καὶ ἰδθνήθη. In Ἀναδραμί, pro αὐξήθησιν adhibito, Homerum imitantur. Herodoteam tmesin, Ionibus ferme solis et poetis usitatam, sæpius usurpare non dubitavit Eunapius, in cujus Porphyrio, p. 13. legitur: ἀνά τι ἰδραμι — καὶ ἰσίδωκε. VALCK.

8. τῶν ἁστών] Status his movetur, injuria tamen, controversia; siquidem ἁστών id vocabulum, ubi abesse alii juberent, in Musis sæpe locum capessit. Hoc vide ex c. 170. αὐτίαν τι Ταραντίων καὶ Ῥηγίων, οἱ ὑπὸ Μικύθου τοῦ Χοίρου ἀναγκαζόμενοι τῶν ἁστών. Alia lib. III. 123. IV. 33. IX. 93. Wess.

18. συνείκημα ἀχαριστάτων] Spartani populum Atticum δῆμον ἀχάριστον, ob gratiam sibi, uti præ se ferebant, non relatam, traducunt lib. V. 91. Diversiore paullo usu plebs συνείκημα ἀχαριστάτων, quia tyrannis insuavis, illa et minime jucunda; quippe qua οἶδιν ἀξυνιστώτεροι οὐδὲ ὑβριστότεροι, de Megabyzi Persæ sententia, lib. III. 81. Instaurata vox memorem lib. I. 207. non anget. Wess.

CAP. CLVII. 3. καὶ Ἀθηναῖοι] Ad-ditis Atheniensibus, quos neglectos series et MSS. noluerunt, sermo nunc instructor; adfuisse autem Atheniensium legatum, cap. 161. atque ex Ephoro scholiastes Pindari Pyth. Od. I. prope fin. clamat. Wess.

5. τὸν γὰρ ἰσιώτα, etc.] Non nescio quomodo γὰρ isthac in sede possit defendi, neque adeo ista lib. I. c. 163. πυθόμενος τοῖς Μῆδον παρ' αὐτῶν ὡς αὐξήσει: sed quia centenis, quæ horum dantur similia, nihil inesse puto, quod ad hæc respondeat, placet elegantissimi Gisberti Kœnii nostratis conjectura, voculam γὰρ transponentis hoc modo: Ἐπιμύσαν ἡμίας Λακιδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι (has voces præbent Codd.) —

παρλαμψομένους σε πρὸς τὸν βάρβαρον τὸν ἰσιώτα ἰπὶ τῇ Ἑλλάδι πάντως γὰρ καὶ συνθάναται, ὅτι Πέρσης ἀνῆρ, etc. VALCK. — Τὸν ἰσιώτα ἰπὶ τῇ Ἑλλάδι (ne qui adhærescant) repetit c. 177. Ceterum culte variegatam orationem sistant, aliorum decursuram more, πάντως καὶ συνθάναται ὅτι Πέρσης ἀνῆρ, ἰσιῶν ἰπὶ τῇ Ἑλλάδι, μέλλει, ζιῶξας, etc. Non dissimiles figurandæ dictionis modus Cl. Abresch, Diluc. Thucyd. p. 104. et ad Aristæneti lib. I. Epist. 5. conduxit Wess.

10. δυνάμις τε ἥκει μεγάλη] Sentio aliquid hoc loco turbati. Semper tali in re δυνάμις τε εἰ ἥκει, aut etiam πέρβω. Editio geminum equidem haud reminiscor. Corrigitur a Reiskio ἥκει μεγάλως, plaudente Abreschio Diluc. Thucyd. p. 121. sine exemplo tamen. Wess. — Emendandum censeo, εὐ δὲ δυνάμις τε εἰ ἥκει, καὶ, etc. ejecta voce μεγάλως, quæ forsitan ex interpretamento, μεγάλην ἔχει, nata contextum irrepsit. μεγάλως legenti Reiskio suffragatur Abreschius Diluc. Thucyd. p. 121., sed constans in hac formula repugnat usus: ἔχειν in talibus quævis adverbia sibi patitur adjungi; sed ἥκειν ferme tantum εὐ admisit. Ut Græce non dicitur χρημάτων εὐ ἥκει μεγάλων, sic neque δυνάμις εὐ ἥκει μεγάλως. Obmoveri non debet illinc diversum quod legitur lib. VIII. c. 111. Quinquies usurpatum Herodoto, εὐ ἥκειν, totidem vicibus Ælianus repræsentavit, cujus loca dedit L. Bos ad Luciani (Εἰκόνες, s. Imag. cap. 11.) μορφῆς μιν εὐ ἡκούσας T. II. p. 469. (ed. Wetst.) Apud Suid. in Εὐτόκιος legitur et γίνους εὐ ἥκειν. φόνους εὐ ἥκουσα dixit Philostr. Vit. Apoll. VIII. c. 18. Hyperides, πειθαρόσσητας εὐ ἥκει, juxta Demetrium Magnesium apud Dionys. Halic. T. II. p. 179, 40. D. Heinsii conjectura in Theocr. XIII. 15. magis videretur probabilis, si scripsisset: Ἀντῶ δ' (id est Ιαυτοῦ) εὐ ἥκειν ἰς Ἀλκιδινὸν ἀνδρ' ἀποβαίνει

'Εαυτῶν τὸ ἥκουσις Assyrii dicuntur Nostro I. c. 102. Thomas M. in 'Εχω locutionem, φρεῖν τὸ ἥκου, comparat cum HomERICA τῶν τὸ ἰδῶς, quam similesque nobis explanavit Ti. H. ad Thom. in Γεγυμνασμένους ῥητορικῆς. VALCK.—Rara utique et vix alibi reperiunda structura, quam h. l. communi consensu præferunt libri omnes: nec tamen idcirco temere mutanda ab editore. Multa passim in veterum scriptis reperiuntur ἀπὸ λεγόμενα, multæ item formulæ insolentiores, quæ turbare quidem nos possunt, nec vero idcirco eliminari continuo debent. Immo vero, quum I. 149, 6. χῶρην dixerit Herodotus ὥριαν ἤκουσαν οὐκ ἰμοίως, non adjecta, sed subintellecta τὴν particula; quumque VIII. 111, 11. θιῶν χρηστῶν (non, nude θιῶν ἤκουιν) τὸ scripserit; quidni idem h. l. δυνάμεις ἤκουις μεγάλαις (quod aliquanto maiorem vim habere videtur, quam δυνάμεις τὸ ἤκουις) scribere potuerit? S.

CAP. CLVIII. 1. πολλὰς ἐνέκυστο λίγαν] Latina Vallæ inmutata a Gronovio sunt. Convenit ex parte πολλὰς ἢ λισσόμενος ὁ ζῆτος, lib. IX. 90. et lib. VIII. 59. πολλὰς ἢ ὁ Θειμυτοκλῆς ἐν τοῖσι λόγοις: plenissime Dionis hoc Cassii, lib. XLII. (c. 24.) p. 221. ed. Steph. καὶ ὅτι πολλὰς ἐνέκυστο, τό, τι τοῦ Καίσαρος ὄνομα ὑπεκαλούμενος M. Cæcilius. Wess.—Valla: multus in hac oratione fuit. Commode ad sententiam Gronovius: vehemens erat in urgendo. πολλὰς adfectum et vehementiam exprimit: ὑπεκῆσθαι vero est insectari, invehi, urgere. S.

[2. λόγον ἔχοντες πλινύτῃ] Gronov. cum Valla: Insolentem habetis orationem; satis commode ad sententiam, cui quidem rite exprimendæ adcommodatus aliquod Latinum verbum desideres. Hoc enim Gelo dicit: Vestris minime commodis insenti ab aliis ea postu-

latis officia, quæ vos illis petentibus præstare dedignamini. S.]

6. τὸν Δωριέας — πρὸς Ἑρισσαίων φῖν] De his, infeliceque Doriei interitu, lib. V. 46. Ex schedis ὀφιλίας, (lin. 8.) veluti eodem libro c. 98. placuerunt; neque damnabiles ἰσχυρίσις, (lin. 9.) usu Thucydidis II. 53. quamquam similis ibi scriptionis variatio, munitæ. Wess.

7. ὑποσείνοντες] Ἐλατῶτα δηλοῦσι: prout recte supplet Schol. in Thucyd. VIII. c. 48. In Aristoph. Acharn. v. 657. ὑποσείνων μισθὸς redditur ὑποσχυόμενος a Schol. et Suida; qui Philostrato tribuit, quæ sunt Synesii Ep. 105. p. 247. A. In istis infra, (lin. 13.) οὕτω δὲ Γέλωνος μῆσσις γένοι, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑσμ. §. 57. Vid. Clar. Jo. Taylor in Demosth. Midian. p. 299. seq. VALCK.

16. διηκουσίας τι τριήρας] Armasse Gelonem διηκουσίας ταῦς καὶ διαρχίλους ἰσπῖς καὶ πεζοῦς μυρίους ex Ephoro Critici produnt ad Pindari Od. Pyth. I. longe infra catalogum, quem hic annumeravit. Si verum est, Dionysium lapsis aliquot annis ex una Syracusana civitate c. et xx. m. peditum, et xii. m. equitum, navesque longas cccc. in aciem emisisse apud Diodorum, lib. II. 5., magnifica hæc promissa inani jactantiae non erunt imputanda. Wess.

CAP. CLIX. 2. ἦ καὶ μέγ' οἰμώξῃ] Manifesta adumbratio Homerei ἦ καὶ μέγ' οἰμώξῃ γέρον Ἰσσηλάτα Παλῖος Iliad. H'. 125. Wess.—Homerici versus est parodia ex 'Ιλ. η'. 125. Sententiæ non illa multum dissimilis in 'Ιλ. α'. 255. ἦ καὶ γηθήσῃ Πριάμης. Ad Homerum Herodotea comparavit Eustath. in 'Ιλ. η'. p. 540. καὶ παρ' Ἡρόδοτον εὐρηται σχῆμα ὁμοιον τῷ Ὀμηρικῷ, etc. VALCK.

3. ἀπαραιρήσῃ] Quod ex Med. et aliis ἀπαραιρήσῃ, qua tandem re vulgatum exsuperet, non video; incommo-

de quoque coalita syllaba. Wess. — Immo nec vulgatum probum erat, nec id quod ex Med. Gronovius receperat. Ionica ista verbi forma non in præsenti tempore, solum in præterito perfecto et plusquamperf. locum habet: quare unice vera terminatio h. l. ἦτοίαι erat. S.

8. εὐ δὲ μὴ βοηθῆιν] Præmo vestigia probatorum Codd. ipsiusque Scriptoris lib. III. 134. εὐ δὲ μὴ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, et parili sæpe modo. Vid. lib. IV. 128. Wess. — Restituetur βοηθῆιν ex Codicibus. Videatur clar. Editor in p. 30. n. 98. et 336, 37. (Wess. ad I. 63, 12. et ad IV. 126, 5.) VALCK. — Ad infinitivum βοηθῆιν pronum est aut βοῦλον (Ion. βούλιον) intelligere, aut δικαίαι ex verbo proxime præcedente. S.

CAP. CLX. 1. ἰσχυρὰ δὲ ἀντιστραμμένους τοὺς λόγους τοῦ Σωκράτους] Ἐντιστραμμένους τοὺς λόγους, dicta aspera, fuisse autumo: quo sensu λόγων μῦλλον ἰαντιστραμμένα Themistocles acerbius locutus lib. VIII. 62. et Demosthenis σιμῶντες ἰαντιστραμμένα, asperior, discrepans ab Isocrate, quippe quæ ἀβροτέραι καὶ ἁδίαι in Philostrati lib. I. Vit. Soph. p. 504. ubi bene Olearius. Wess. — At ἀντιστ. communi consensu exhibent libri omnes, quod et ipse Wess. in contextu tenuit: merito; commodam enim offert sententiam, sermonem avversantem, cum indignatione respuentem propositam conditionem. S.

2. εὐν τιλιναίων σφὶ τῶνδε] Τὸ τιλιναίων legi mavult Kœnius. VALCK.

3. ἰνιδία πατιόντα ἀνθρώπων φιλίαι ἰαννάγων τὸν θυμὸν] Hæc et seqq. prostant et ap. Stobæum p. 171, 11. et p. 173, 32. Æchinea, de Falsa Leg. p. 48, 11. εὐ ψυχῆς, inquit, οὐδὲς οὐ σφαιρικῶς τῆς ἀφῆς ἀφικνύται. Juxta Xerxen Herodoti VII. 39. ἰν ταῖς ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων εἰσὶν ἡ θυμῶν. Cum hoc Gelonia, dictum iratæ Tomyridis comparan.

VOL. IV.

dum est ex lib. I. c. 212. οὕτω μαινόμενοι, ἀπὸ τοῦ πατιόντος τοῦ οὐνοῦ ἰς τὸ σῶμα, ἰανναπλάιν ὁμῶν ἰαία παλά. Nostro loco positum in medio pertinet ad utrumque, ni fallor, ἀνθρώπων: nam et ἰνιδία dici possunt πατιόντα ἀνθρώπων, pro ἰς ἀνθρώπων: apud Thucyd. veram lectionem Codex optimus servavit (I. 78.) p. 53, 78. Non mirabor, si cui placebit ἀνθρώπων, ut convitia per aures immissa dicantur πατιόντα in pectus sive ἰς τὸν θυμὸν. Iram in pectore Plato, cupiditatem subter præcordia locavit. VALCK.

5. οὐ μὴ ἴσμεν] Prætuli hoc ex Stobensi et scriptis: neque enim de futuro sermo. Wess.

10. ἡμῖς τι οὐκ ἔχμεν] Sic scribendum vidit Kœnius. VALCK.

13. τοῦτοις ἡμῖς χρεῖαν ἵεναι ἀρίστην] Hæc vobis oportet placeat conditio. Ἀρίστην, quod, Vallæ lectum, dat Arch. plures si habent Codices, optio difficilis erit inter ista duo; ut et in his apud Stobæum (p. 4, 27.) Democriti, ἰπὸ τοῖς δυνατοῖς δι' ἔχουσιν τὴν γνῶσιν, καὶ τοῖς παρῶν ἀρίστην, scribendum-ne totidem sit literis ἀρίστην, an, una detrita, ἀρίστην; utrumque recepit usus. Contentum suis rebus esse vulgo certe dicebatur ἀρίστην τοῖς παρῶν, ut in Ep. ad Hebr. XIII. 5. et in locis adscriptis a Wetstenio. Idem Isocrati sæpe στήλγην τοῖς παρῶν: ἀγαπᾶν τοῖς ὑπάρχουσιν, Lysiae; si hujus est ἡ ἰαννάφιος λόγος, quod non opinor: aliis ἀρίστην τοῖς παρῶν. Postremum hoc veteribus ista structura multo est usitatius, quam ἀρίστην: Thucyd. II. 68. οὐκ ἀριστοίμενοι τῇ ἰν Ἀργυ κατὰσάου: VIII. 84. Lucian. T. I. p. 648. II. p. 639. Longin. XXXIII. 5., ἡμεῖς τοῖς πταίσμασιν ἀριστοίμενοι: quin ipsi Herodoto, IV. 78., διαίτη οὐδαμῶς ἀρίστη Σαυθιῆ: III. 34., οὐκ ἀριστοίμενοι τῇ κρείττει. (Adde IX. 66, 1. et 4.) At alterum illud apud Nostrum etiam in

L l

venitur lib. IX. cap. 32., οὐδ' οὕτω ἴφη
ἵτι ἀρκύσθαι τοῦτοις μόνουσι. VALCK.—
Animus in ἀρκύσθαι magis, quam ἀρί-
στου vergit, motus istis lib. IX. 32.
οὐδ' οὕτω ἴφη ἵτι ἀρκύσθαι τοῦτοις μόνουσι.
Accedunt ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσι in Te-
letis fragmento apud Stob. Serm. XCV.
p. 523. et Epist. ad Hebræos c. XIII. 5.
Nemini tamen præscribo. Wess. —
Equidem tenendum ἀρίστου putavi,
ut paulo exquisitius, huicque loco ap-
tius, et inprimis Herodoteum. S.

CAP. CLXI. 1. Γίλιν μιν δὲ ταῦτα
προτείνω] Non male cepit Valla, (sic
reddens: Hanc Gelon conditionem of-
ferebat.) Sic lib. V. 24. εἰς τὴν ἰγὴν
προτείνωμαι. Passivo significato, δυνὶ
παραγμάτων προτινισμένων, scripsit Iso-
crates in Panathen. pag. 257, A. VALCK.
—Προτείνω, activa verbi forma, signi-
ficat offerre, (pacis condiciones) propo-
nere. Vide Lexic. Polyb. p. 541.
Προτείνεσθαι, verbo medio, est pro opera
alteri oblata vicissim certa jura aut mer-
cedem postulare sibi. Conf. IX. 34, 5
et 8. S.

2. ἀμείβετό μιν ταῦτα] Aspernandum
hoc non videbatur. Hujusmodi lib. I.
35. Κροῖστος δὲ μιν ἀμείβετο ταῦτα. Wess.

11. οὕτω ἔχῃ τῷ] Laurentius vertit,
ceu scriptum οὕτω ἔχῃ τῷ invenisset,
quod Codd. respuunt, minime tamen
inprobum. Vulgatum vult, ita sese res
habet; tum sequi debuit, ὥς οὐδ' ἦν, ut
etiā, etc. Eadem sentiunt Reiskius
et Abreschius. Wess.—Potuit Valla id
ipseum, quod libri omnes tenent, οὕτω
ἔχῃ τῷ, ita habeto, nec sic quidem male,
interpretari. Nec vero necesse est ut
ὥς sequatur; modo, loco commatis quod
post ἔχῃ olim ponebatur, majore dis-
tinctione interpungatur oratio, quod an-
te nos jam a Schæfero factum. S.

16. πάλιν ἑλλήνων στρατὸν] Male
παρ' ἄλλων Valla et consentanei. Ma-
ritimas civitatis suæ copias orator Atti-
cus negligere haud potuit. Wess.

17. εἰ Συρηκουσίους λέοντες Ἀθηναῖοι συγ-
χωρήσωμεν] Superbum oratoris Attici
dictum infregit, hinc meo quidem arbi-
tratu alienissima, vocula εἰ, quæ, ex vi-
cino si facile nata, quo hic ponitur modo
construi non solet. Quæ præcedunt,
sic sunt jungenda: ἀλλὰ δὲ παρήγορον
οὐδὲν καταρχίον· μάτην γὰρ εἶναι — εἴη-
μεν νικημένοι. Hic plena ponenda est
distinctio. Novam periodum orator

animosus sic orditur: Συρηκουσίους, λέ-
οντες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίης;
Nos, qui sumus Athenienses, Syracu-
sanis cederemus principatu! Pendet
modus subjunctivus, συγχωρήσωμεν, a
suppressis, εἰλας, vel βούλου ἵνα. Ve-
hementiam dicti sentient, qui vel ad
similia, vel ad hæc attenderunt Demos-
thenis p. 49, 8. (p. 78, 13. ed. Reisk.)
ἀξίων Ἀθηναίους ὄντας πρὸς τὸν ἐκ Πύλλης
ἐκδόμενον πρὸς τῶν ἡσίων διαδικάζεσθαι.
Pag. 126, 35. (pag. 197, 11. Reisk.)
ὁμοίς δὲ, ὄντες Ἀθηναῖοι, βάεβατον ἀνθρω-
πων καὶ ταῦτα γυναικῶν φρονήσεις; Tale
quid indicatum voluit Thucyd. VI. c.
59., ubi Hippias Acanthidæ filiam suam
Archedicen, Ἀθηναῖος εἰν Δαμφακητῶ
ἴδων. Quantam hic vim nomen ha-
beret Ἀθηναίων, mox explicat Athenien-
sis: ἀρχαῖοςται μιν ἴδως παρχόμενοι,
μῦθοι δὲ λέοντες; οὐ μετακάνει· Ἑλλήνων;
quæ tractavit clariss. Wessel. supra p.
26. (Adnot. ad I. 56, 9.) Plutarchus
de Exil. pag. 604. D. Τίς εἰρηκὶς τῆς
ἰαντοῦ πατρίδος ἰγκρίμων τοῦτοισιν εἶον Εὐ-
ριπίδης; Ἡ πρῶτα μὲν λῆξ ἐκ ἱσταντὸς
ἄλλων, ἀντίχρησις δ' ἴφρων· αἱ δ' ἄλλαι
πάλιν, Πιστῶν ἰσταντὶ διαφρηθείσαι βελανίς,
Ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἱσταντὶ γομοί. Eu-
ripidis ista, nobis ex Eræchtheo servata,
minus sincera prostant in orat. Ly-
curgi p. 160. VALCK.—Quod abjectam
voculam εἰ maluit Vir doctissimus, id
commodissimum foret, si vera esset
scriptura verbi συγχωρήσωμεν: sed ter-
minatio subjunctivi modi temere pri-
mum in editi onem H. Stephani poste-

riorem invecta est; et, ut voculam *i* libri omnes agnoscunt, sic probatissimi codices cum ed. Ald. et Steph. pr. in *συγχωρήσας* consentiunt, quam scripturam non dubito in aliis etiam scriptis libris, si diligentius inspiciantur, iri repertum. Cæterum, quam vim inesse monuit Valck. in verbis *ἰόντις* 'Αθηναῖσι, ea etiam sic integra manet. S.

19. *μοῦνοι δὲ ἰόντις οὐ μετανάσται*] Vide lib. I. cap. 56. Wess. — *Μετανάσται*, qui solum vertit, Homericum vocab. *Iliad.* f. 644. (al. 648.) et π'. 59. non ad thema *ἰστημι* vel *στάω* referendum, ut a nonnullis factum video; sed a tradice *νάω*, *ναίω*, habito, repetendum; ut cum Eustath. ad *Iliad.* π'. p. 1059. recte Æm. Portus monuit. S.

19. *τῶν καὶ Ὀμηρος*, etc.] Menesthea indicari Galeus admonuit, Poëta consentiente, *Iliad.* E'. 554. Wess.

CAP. CLXII. 2. *τοὺς μὲν ἄρχοντας*] Insertam vocem requirebant sequentia, in quibus Cl. Gronovii ex schedis opera eminet. (Vide Var. Lect. ed. S.) Equidem ex iisdem *ἀρχομένοις* non adversabar olim: at supra Laco ad Gelonem *Ἰσθὶ ἀρχέμενος ὑπὸ Λακωνικιστοῦ*, c. 160. Wess.

3. *οὐδὲν ἰσίωντις*] Quod plures scripti *οὐδὲν ὑπάντις* cum Aldo, laudibus docti viri fertur. Suidæ *ῥφίσι, συγχωρήσι*, nemo nescit, nemo quoque, gignendi pleumque casum id sibi sumere. *Ἐπίοντις* Portus illustravit. Wess. — *ῥπίοντις*, ex Arch. enotatum, reciperem. Vim verbi propriam et translatam L. Küster. attigit in Aristoph. *Ran.* v. 1251. Ubi Aristides pro Cimone T. III. p. 251, *ᾧσπερ ἂν εἰ πλείων, καὶ παρὸν ἐξ οὐρίας κομιζέσθαι, ὥτα ὑφίμνην ὑπὸ δουλίας*. Schol. MS. *εἰπὼν τὸ ἐξ οὐρίας, ἐκτάγαγε τὸ ῥφίμνη ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλῶντων τὰ ἰστία*. Ut *ὑφίσθαι τῶν ἰστίων*, sic et dicebatur *ὑφίσθαι τοῦ πόσου, τῆς γλώττης, τῆς ἡγῆς*: quorum primum est in Aristoph. *Vesp.*

336. secundum restituendum est Philostrato Vit. Apoll. lib. III. c. 25. tertium, *ὠρίσθαι τῆς ἡγῆς*, habet Herodot. pag. 134, 18. et alibi. (II. 122, 71. conf. IV. 181, 18.) Qui vocatur Phalaris, Epist. 72., non *ὠρίσθαι*, sed scripserat, ut puto, *πάντως ποῦ θαυμάζεις, ὅτι ὠρίσθαι τῆς ἡγῆς*. VALCK.—Sic vero etiam Noster activa verbi forma subinde utitur eadem notione remittendi: *ὡπεί τῆς ἡγῆς* I. 156, 7. III. 52, 8. *ὡπείπου τῆς ἀγνωμοσύνης* IX. 4, 6. Similiterque h. l. *ὡπίοντις* unice verum arbitror: neque me movet quod cum accusativo casu (non cum genitivo) constructum h. l. id verbum videtur, potest enim verbum absolute positum intelligi, et *οὐδὲν* valere *κατ' οὐδὲν*, nulla parte cedere, nihil prorsus remittere. Quin immo suspicari licuerit, proprie cum accusativo casu construi verbum *ὠφίμαι*, gignendi vero casum nonnisi elliptica quadam ratione ei jungi, v. gr. *ὠφίμαι τῆς ἡγῆς* dici pro *ὠφίμαι ἐν τῆς ἡγῆς*, aliquid de ira remittere: quod si ita est, recte legitimeque dicetur *οὐδὲν ὠφίμαι, nihil remittere*. S.

[4. *οὐκ ἂν φέλονται*, etc.] Familiarem istam Græcis formulam lata et ingeniosa disputatione tractans *Hermannus* in Adnot. 204. ad Vigerum, hunc quoque Herodoti locum citavit, tamquam talem in quo ista formula non possit interrogative accipi. Quod ut Viro doctissimo ultro largior, sic mihi videtur locutioni illi ubique primitiva et propria vis inesse huiusmodi, non poteris nimis cito, nimis celeriter hoc facere; id est, ocysus et quam ocysissime hoc fac. Et est hic quidem plenior, quam alias, locutio, adjectis verbis *τὴν ταχίστην*: quasi diceret, etiamsi quam citissime hinc abire properaretis, tamen non nimis cito abieritis. S.]

5. *ἐκ τοῦ ἰσίου τοῦ τὸ ἴαυ αὐτῇ ἐξακρίετα*] Errantem Vallan comiter in viam

P. Leopardus reduxit, Emend. lib. VIII. c. 1. Dicto Gelonis, quod idem animadvertit, parilem, immo jocundiorē, præstat elegantiam illud Periclis ex Orat. Parentali, juventutem Atticam, bello perentam, τὴν νόστητα ἐκ τῆς πόλεως ἀνιῆσθαι, ὥσπερ τὸ ἐκ ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ εἰ ἐξαίρεθιν, in Aristotelis Rhetor. I. p. 30. et, verbis parum mutatis, III. p. 134. ed. Sylb. Namque non ejusdem illud tumoris atque audaciæ, sed translationis laudatissimæ, cujus nullam merito, quippe obviæ et cognitu facillimæ, Philosophus explanationem addidit. Noster adjunxit, modo tamen ipsius hæc declaratio, verum talem, quæ maculam Græciæ adfricat. Quid enim? an ἄλλος erat, Gelonis copias Græcorum exercitui tantum præstare, quantum ver potius et nobilior aliis anni tempestatibus est? Et talia Herodotum, Græcorum summum prædicatorem, litteris prodere? Doctissimi viri Pavius et Reiskius, ut historiæ auctor ab ea immunis esset culpa, δηλὸν γὰρ, Gelo nempe, maluerunt. Bene quidem, modo Herodotea forent. Puto Cl. Valckenarium omnia dispuncturum. (Vide mox Adn. ad lin. 6.) Wess.—Perversam videtur in suo Cod. scripturam invenisse Valla, ἔκταναισθαι, et ἔκταναισθῆναι: vertit enim, ver ex anno illi exaruisse. Hesychii Ἐκτανάσθαι est ex Aristophanis fragm. apud Suidam in Ἀδύσσειαι, qui descripsit istam notam ex Scholiis plenioribus in Arist. Ran. v. 196. Ἐξαερίσθαι, per se satis tutum, magis etiam adfirmat Periclis dictum, quod, Leopardo memoratum Emend. VIII. 1., cum his Gelonis compararunt Jos. Wasse ad Thucyd. pag. 118., et P. Wessel. in Diss. Herod. pag. 46. Si verum licet fateri, mihi Herodoteum non valde placet Gelonis dictum, eleganter a Pericle correctum: ver enim tanquam adolescentiam significat, Cicero de Senect.

c. 19. Ipsa pueritia recte dicitur ἐκ πάντων βίου apud Stobæum pag. 453, 37. neque absurde Demades εἰ ῥήτωρ ἔλγει (Athenæo teste lib. III. pag. 99. D.) ἐκ τοῦ δήμου τοὺς ἰσχυροὺς. Juventutem ex civitate bello sublatam (Φιλῶ γὰρ ἄνδρας πόλιμος ἀγριεύειν νότος, Sophocles in Scyriis: non inepte dixerit quis in funebri laudatione, ἐκ ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ ἐξαίρεθιν. VALCK.

6. οὗτος δὲ εἰς ὅς, etc.] Dicto Gelonis, sive verbo ἐξαερίσθαι, proxima si subjungerentur ista: στερησάμεναι δὲ τὴν ἑλλάδα τῆς ἰωνικοῦ συμμαχίας εἰσάξει, ὥς εἰ τὸ ἐκ ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ ἐξαερίσθῃν εἴη: intermedia nemo, credo, requireret; quæ mihi nec Herodoto neque hujus lectoribus satis digna videntur; juvenumque potius in gratiam hunc similemve in modum primitus scripta: οὗτος δὲ εἰς ὅς τοῦ ῥήματος, εἰ ἰδίῳ λίγιν, εἴμαι τὸ δοκιμάσθαι (δηλὰ γὰρ ἐκ ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ ἐστὶ τὸ ἐκ ἐκ τοῦ δοκιμάσθαι) τῆς τῶν ἑλλήνων στρατιᾶς τὴν ἰωνικὴν στρατιάν. Recepta facile formam induerunt Ionicam. Obscuriora dicta, formulis etiam talibus nonnunquam adjunctis, sed ad istam rationem nusquam, Herodotus interpretatur. VALCK. — Suspicionem doctissimorum Duumvirorum me quidem non admodum moverunt. Wesselingio suspectus iste locus erat, quod non credibile sit, Herodotum talia litteris voluisse mandare, quæ maculam Græciæ adfricent. At non suo ista nomine scribit Herodotus; sed, quid Gelo dixerit, magnifice de suis copiis sentiens, refert et interpretatur. Valckenario ipsa hæc interpretatio tyronum in gratiam a nonemine adjecta videtur, Herodotoque pariter et illius lectoribus indigna. Novimus tamen (nec ipse diffitetur Vir doctus) alibi etiam subinde Scriptorem nostrum acute et figurate dictorum aut proverbiorum nonnullorum vim et originem, unde ortum ceperint, aut a quo

primum edita reperiantur, declarare; ut IV. 149. VI. 37, 84, et 138. Unum mihi in verbis, quæ h. l. leguntur, nonnihil incommodi habere videtur, nempe verbum *ἐν* lin. 8. quod verbum si abesset aut cum *ἴσται* permutaretur, (quæ passim inter se permutata observare memini a libris) reliqua commodissime procederet oratio: *ἤλα δὲ, ὡς (λίγει, vel ἰλίμυ λίγειν) ἐν τῷ ἱκανῷ (ἴσται) εἰς τὰς δοσιμώτατον, τῆς δὲ τῶν Ἑλλήνων στρατιῆς (δοσιμώτατον ἴσται) τὴν ἰουνοῦ στρατιῆς.* S.

CAP. CLXIII. 3. *δίστας μὲν περὶ τοῖσι Ἑλλησι*] Excitans ista Suidas in *Δίστασι*, lectionem firmat Med. (Nempe, in citandis Herodoti testimoniis, Ionismum sæpe negligit.) *Δίστασι περὶ τινι*, ad exemplum Nostri frequentarunt Thucydides, Aristophanes, Philostr. alique Sophistæ. VALCK.

9. *Κάδμω ἐν Σκύθῳ*] Quem Delphos speculatorem misit, ut ob justitiam sibi habuit Gelo commendatum, (cf. cap. 164, 7.) *Κάδμω ἐν Σκύθῳ*: similiter Scythen Zancleorum Regem, secundum Herod. VI. 24., Darius *ἰόνιστος* πάντων ἀνδρῶν δικαιοτάτος ἵσται, ἔσται ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἰουνοῦ ἀνίσταται. Hunc Cadmi Coi patrem esse censuit Jac. Perizon. dissentiente Wesselingio ad Herod. p. 448. (ad VI. 23, 1.) Quid si patris Cadmi fuerit ille patruus? ni enim ex eadem fuisset familia, mirum esset, Cadmum in Siciliam Zanclem habitatum concessisse, quam Scythes olim tenuerat imperio: cum Cadmo venisse traditur in Siciliam Epicharmus, Suidæ in *Ἐπίχαρμοις*. VALCK.

10. *φιλοῦς λόγους*] Quibus, si ita res ferret, Persam regem comiter alloqueretur, Gelonique conciliaret. Sic lib. VIII. 106. *ἴσται πρὸς πάντας πολλοὺς καὶ φιλοῦς λόγους*. Namque *διφασίους λόγους* corrigi, necessarium haud opinor, siquidem ad amicitiae illam testificationem

διδόναι γῆν τε καὶ ὕδωρ manifesto spectat. De Cadmo ad lib. VI. 23. Wess.

CAP. CLXIV. 2. Cadmus primum dicitur a patre traditam accepisse τὴν στρατιᾶν *Κάων ἐβιβηκῶναι*, id est *ἐνσταθεῖ*: bene stabilitam, recte reddidit H. Steph. Monitore fidelissimo T. Hemsterhusio apud Lucian. pag. 278. (ad Dial. Deor. XXV. 2.) *βιβηκῶναι* significat firmo certoque gradu nixum consistere. (Satis erat, stare. cf. Lexic. Polyb. voc. *βαίνειν*. Inde *βίβαιοι*, stabilis.) Cautus Imperator, ἀσφαλῶς Euripidi, Archilocho est ἀσφαλῶς βιβηκῶς apud Dion. Chrys. p. 399. n. Fortunati Sophocli in Elect. v. 985., et eidem dicuntur Archilocho, *ἐβιβηκῶναι*, sic ut primam verbi potestatem proxime respiciat, apud Stobæum p. 561, 53. Sæpe Dii, ait, *μέλα' ἐβιβηκῶναι* *Ἐπείτιους κλίνοιντο*: ita scribendum est pro *κινῶντο*. *Εὖ τὴν Ἑλλάδα ἵτι βιβηκῶναι*, florentem adhuc Græciam dixit Pausan. III. p. 222. De felici civitatis statu posuerat forte Philostratus Vit. Apol. IV. 8. *ἐββήσται ἡ πόλις, μέλλου δὲ ἰσχυρῆαι*: eisdem p. 702, 8. restituisse dicitur Salmas. *ἐββηκῶναι*, quod illinc forsitan, ut e Philostrato plurima, Suidas enotatum reddidit *ἐνσταθεῖ*. VALCK.—*Εὖ βιβηκῶναι*, bene firmam et fundatam. Pausan. III. 7. *ἡ πόλις οὕτως ἐββηκῶναι τὴν Ἑλλάδα ἵτι βιβηκῶναι δίστασιν ἐκ βιββῶν*. Hinc *ἰχθῶν ἐββηκῶναι* in Sophocl. Elect. v. 985., explicante Critico, *βιββῶναι ἰσχυρῶναι*: et *μέλα' ἐββηκῶναι* Archilochi Florileg. Grot. ex Stobæo, pag. 437. Contra ea *ἰσχυρῶς βιβηκῶναι*, infirmiter posita, ut Hieronymus, Sapient. Salomon. c. 1v. 4. At Hemsterhusium vide in Luciani Dial. D. XXV. pag. 278. et H. Valesium ad Eusebii Hist. Eccl. lib. X. 4. p. 192. Wess.

3. Mox imperio se Cadmus abdicasse dicitur *ἐκὼν τε ἴσται καὶ δυνάμει ἰσχυρῶς οὐκ ἔστι, ἀλλ' ἀπὸ δικαιοσύνης*. In his defen-

di poterit *ἰωνέας*, legi tamen etiam *ἰωνόντος*: quæ Kœnii est conjectura. Lectionem Mediceam, ἀπὸ præbet Thomas Mag. in 'Ἐκὼν εἶναι: ubi quæ proxima succedunt Herodoteis, γράφεται δὲ καὶ ἰκόντες ὄντες duas habent syllabas male repetitas: scripserat Thomas *ἰκόντες εἶναι*: quod bis reperitur et apud Herod. VIII. c. 30. IX. p. 511, 27. His rarius dat exemplum Plato T. III. p. 252. A. VALCK.—'Ἐκὼν τι εἶναι, a Thoma in rarioribus ob negationis absentiam censitum, supra quoque c. 104. WESS.

CAP. CLXV. 3. ἰβοῖθης ἂν τοῖσι. 'Ελληνσι] Talia de Gelone Ephorus apud Interpretes Pindari Pyth. Od. I.; quem an Timæum in Punico contra Siciliam (uterque id descripserat) bello ducem sibi legerit Diodorus lib. XI. 20 seqq., incertum manet. Justum ex Arch. et Vind. videtur (lin. 5.) ἰσῆγι ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον, quæ et Reiskii conjectura. Diodorus τοῖς αὐτοῖς χρόνοις eadem de re lib. XI. 1. WESS.

[Ibid. ὑπὸ Θέρωνος τοῦ Αἰνησιδήμου] Hujus Theronis laudes celebratas esse a Pindaro Olymp. Ode II. et III. adnotavit Larcher. De Ænesidemo conf. c. 154, 6. S.]

7. 'Ελισύκων] Bene habet. 'Ελισυκοι, ex Hecatæo, ἱθὺς Αἰγύων Stephan. Byz. Apud alios silentium de illis. Equidem indicia Helviorum et Helvetiorum nominis agnosco; mirorque Cl. Lud. de Bochat Memor. Crit. de Helvet. T. I. p. 51., et quos ille laudavit, operam his tralatitiam negasse. Mox βασιλῆα (lin. 9.) in σερασηγὸν ad Aldinam meam mutavit vir doctus; oblitus Carthaginiensium duces, quod alibi ostensum, reges adpellatos. Vide Polyæn. I. 27, 2. WESS.

7. 'Ελισύκων καὶ Σαρδόνων] Ex Hecatæo memorantur Stephano Byz. 'Ελισυκοι, ἱθὺς Αἰγύων. Sardorum nomen

addubito Σαρδόνων scripserit, an Σαρδόνιον: hoc tamen præfero. Κύρνιος notissimi sunt Sardorum vicini. VALCK.

CAP. CLXVI. 1. ὡς συνίβη τῆς αὐτῆς ἡμέρας, etc.] Aristoteles περὶ Ποιήτων. c. 23. consentit; non Diodorus, qui eundem in diem hanc Gelonis et Leonidæ ad Thermopylas pugnam contulit; male, ex disputatione Celeb. Barbeyracii ad. Histor. Factor. et Fœder. Tom. I. p. 90. WESS.—Quod dicitur in Sicilia victus Amilcar quo die Salaminiam de Persis Græci victoriam reportarunt, accuratius traditur a Diodoro XI. 24. ubi vid. Wesseling. et Perizon. in Æliani Var. VI. 11. VALCK.

CAP. CLXVII. 2. εἰκότι χρεώμενον] Quid hoc? an illius imaginem colentes, quomodo olim Valla; an uti Latina nunc, illius imaginem servantes? Neutrum rei et sermonis genio respondet. Plausum abstulit meritissimum doctissimi Galei εἰκότι χρεώμενον, pro quo paullo plenius lib. III. c. 111. εἰκότι λόγῳ χρεώμενοι, probabili ratione utentes: nec differt supra c. 103. φέρε ἴδω παντὶ τῇ εἰκότι. In rebus obscuris quod signis certissimis, qualia Pœnis deerant, cognosci quitum non est, ad τὰ εἰκότα, vero similia et conjecturalia, venit. Hyperides, δ' ὅτι αὐτῇ ἀνάγκῃ τοὺς διδάσκοντας τεκμηρίους καὶ εἰκότι ζητοῦν, in Clementis Alex. Strom. VI. p. 747. et Theodoret. Orat. ad Græc. VI. pag. 102. WESS.—Εἰκότι corrigunt Galeus et Reiskius; utriusque ignarus εἰκότι legendum vidit et Kœnius. VALCK.

10. εἴτε ἰτίεω, ὡς Καρχηδόνων τοῦτο μὲν οἱ, etc.] Valla legit ut est in marg. ed. Steph. ἀφανισθῆναι δὲ Ἀμίλκῳ, τρώεω εἴτε τοιοῦτον ὡς Φοίνικας λίγους, εἴτε ἰτίεω, ὡς Καρχηδοναίαι καὶ Συρρακούσαι, τοῦτο μὲν οἱ Σύροι. Per Phœnices ego Carthaginienses intelligerem; quorum adeoque nomen in marginem malim reiectum, ut legatur, εἴτε ἰτίεω, ὡς Συρρακού-

σιαι: ut inventori stratagematis Geloni suo honorificam (an parum honorificam scribere Vir doctissimus voluerat?) narrationem de Amilcaris morte forte Syracusanorum nobis exhibet Polyænus I. c. 27, 2. VALCK.—Fieri non potest, quin aliquid turbatum hic sit. Superius enim ὡς Φοίνικες Carthaginienses includit, quippe ejusdem originis et meros Φοίνικας, lib. II. 32. et IV. 197. Si, Carthaginiensibus expulsi, legeris ὡς Συρηκούσιοι, qui in schedis nonnullis, opera frustranea erit; siquidem Syracusanis de Amilcaris (namque Gelo de eo sollicitè quærens nihil conpererat) interitu incerta atque inexplorata omnia. Sola præterea Pœnorum super ejus exitu describitur narratio, alia nulla. Ista animum Cl. de Pauw adverterunt, opinati ὡς Φοίνικας aut alterum certe, ὡς Καρχηδόνιοι, ex scholio advenisse, negligentiaque scribarum sedem, quam non debebant, occupasse: qua quidem in suspitione quod vehementer offendant, nihil reperitur. Mihi, de his anxio, venerat in opinionem, neque eundem præterit, primitus fuisse, ἀφανισθῆναι δὲ, — ἵτοι τοιοῦτοι, ἵτοι ἱεῖρες, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν, etc., articulumque ob præcedentia in ὡς conversum. Ut ut doctiorum corona istis de conjecturis statuerit, pati nequeo, τῆσι πόλει τῶν Ἀποικίδων (lin. 12.) vim inferri. Appianus Bel. Civil. lib. III. (cap. 31.) pag. 887. πολλοὺς περιέστωσαν ἥ τι τὰς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀποικίδας πόλεις. WESS.—Quam cum Schæfero adoptavi superioris loci emendationem, ὡς Συρηκούσιοι, Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν, etc. ei Polyæni testimonium, narrantis stratagemate Gelonis occisum Pœnem esse, (quem ille quidem Himilconem nominat) speciem videtur conciliare. Cæterum denuo expendenti mihi Herodoteum locum per quam fit probabilis Wesselingii sententia, Syracusios hic non nominasse He-

rodotum, sed nude ita scripsisse, ἵτοι ἱεῖρες, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν, etc. Quod ad πόλεις Ἀποκίδας, iterum hoc vocabulo usus est Appian. Bel. Civ. lib. V. c. 31. Videntur autem nimis Reiskii argutiæ monentis: “τῶν Ἀποκίδων non repeto ab ἡ Ἀποκίδες, τῆς Ἀποκίδος, ubi subauditur πόλεις: sed ab Ἀποικίαις, τοῦ Ἀποκίδος, ut nominativus plur. sit Ἀποκίδες, ut ἰσχυρίσιν.” Vocab. Ἀποικίαις Græcus sermo, quod sciam, non agnoscit. S.

11. τοῦτο μὲν οἱ Θύουσι] Regi Carthaginienses ἀφανισθῆναι Θύουσι, tamquam Deo. Præter cetera, hæc nobis de Juliano narrat Imperatore Gregorius Nazianz. Stelit. II. pag. 117. π. πολλοὺς ἰδὼς τῶν περὶ αὐτοῦ δόξης ἡγούμενων, ὡς ἂν ὅτις ἄνθρωπον νομισθῆναι, τίχῃται τισὶν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισθῆντας, καὶ διὰ τοῦτο Θεοῦ νομισθῆντας, ἔγωγε τῆς αὐτῆς δόξης ἰσχυρῶς—ρίψαι κατὰ τοῦ ποταμοῦ περᾶται τὸ σῶμα. Hujus rei sit penes oratorem Theologum fides: nostræ ætatis hominibus veraciora videbuntur de vanissimis philosophastris Heraclide Pontico et Empedocle narrata Diogeni quoque Laërtio V. 89, 91. VIII. 69. Deus immortalis haberi Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Ætnam Insiliit. VALCK.

CAP. CLXVIII. 8. Ὑπερίαντος—εὐπερίεστω] Sic illi quidem, prolixè polliciti, ad speciem pulcre responderunt; ἄλλα νοῖοντες. Sallust. Bell. Jug. cap. 75. Ad ea Rex, aliter atque animo gerebat, placide respondit. Idem est εὐπερίεστος: quod honestum dictu veritati prætenditur, τοῦ λόγου dicitur τὸ εὐπερίεστος. αἰτίαν εὐπερίεστος, speciosam quæ prætexitur causam, ἀρεμὴν εὐπερίεστος vocat Pausan. IV. pag. 288. VALCK.

12. καταδουλοῦντες καὶ οὗτοι τὸν πόλιν] Ita obversabantur Diodoro, scribenti de Corcyæorum hac simulatione, ὡς δὲ τινες τῶν συγγραφέων ἱστοροῦσι, κα-

καθοκούντες πὰς τοῦ πολέμου ῥωαί, lib. XI. c. 15, sive παραδοκούντες τὸ τοῦ πολέμου τέλος, sicuti c. 3. Timæum auctius hinc Lexicon suum fecisse, Cl. Dav. Ruhnkenius patefecit pag. 111. (p. 152. ed. sec.) Wess.—Excitat ista verba Suidas in Ἀνικήμεν. In Καρδοκήσονται descripsit ex c. 163. πίμπει ἰ Διελφὸς Κάδμος—παραδοκήσονται τὴν μάχην ἢ πισίσται: illic Gelo, hic Corcyraei, lib. V. 67. Parii παραδόκουν τὸν πόλεμον τῇ ἀποβήσεται: id est, περιμένονται ἐποτρύνει ἢ πρόσθενται: eventum expectabant, ut fortunæ adplicarent sua consilia; sive utrius partis melior fortuna belli esset, ut ad ejus societatem inclinerent; quomodo ferme Livius loquitur XXXII. 21. et XXXI. 32. conf. XXXV. 48. Hanc suam in ope Græcis laboranti ferenda cunctationem, τὴν πρότερον ἀπαγορεύοντι, mitibus verbis excusare nituntur opem Atheniensium expetentes Corcyraei apud Thucyd. lib. I. c. 32. VALCK.

13. αἰλατίνους μὲν τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλίσθαι] Hæc Suidas profert in voce Ἀιλατίνους. In Hesychio fluctuant incerti, Ἀιλατίνους scribi debeat, an Ἀίλατοντες, pro Ἀιλατίνους et Ἀιλισπόντες. In his iudices desidero, qui Linguam Græcam tractarunt in sua amplitudine; hi negabunt Græcum esse Ἀίλατιν: (aut αἰλατίν:) fatebuntur αἰλατίνους scribendum apud Homerum in ἴλ. η'. 310. quia hanc solam formam analogia monstrat esse legitimam. Non ab ἴλατῳ formatur Ἀίλατῳ: sed ab αἰλατῳ formatum fuit Ἀιλατίν: sicut ab ἔβλιπτος, Ἀβλιπτιν: ab ἀειπτος, Ἀειπτιν: hoc, omissum Lexicographis, habet Sophocl. Antig. v. 1350. Ἀβλιπτιν restituendum est Etymologo in Αἰλῶν, pro ἀποβλήσων. Λεξοβλήσωντες Thomæ M. in voc. Διάστροφου restitui debuerat ex MSS. VALCK.

16. ἴνα ἴχωσι πρὸς τὸν Πέρσιν λίγαν τανάδ] Non obedio codicibus, in λίγαν τανάδ conspirantibus. Pulcre Gronovius. Wess.—Consulto igitur Vir doctiss. cum Gronovio verbum λίγαν hic prætermiserat: itaque indictum velim quod in Var. Lect. (ed. S.) imprudens scripsi “contra quam voluisse videtur “Editor.” Ego vero elegantiam suavitatemque non percepi, quæ ex omisso illo verbo accedere orationi visa erat Gronovio: nec alioquin adeo verborum parcum video Herodotum. S.

29. διακρούσαντο τοὺς Ἕλληνας] Latina, Græcos sumptuosissime, inconmoda sunt, et Porto damnata. Corcyraeorum sane memorata ἐκῆψι aliud postulabat. Dionysius Hal., ejusdem (Porti) indicio, Ant. Rom. X. (cap. 17.) p. 645. ταύτη διακρούσαντες αὐτοὺς τῇ προφάσει, hac causatione eludens tribunus. Wess.—Similia alia ejusdem Dionysii loca indicat Reiskianus Index. Sic eodem verbo (notione eludendi (differendo præsertim, cunctando, tergiversando) utitur Demosthenes et alii. S.

CAP. CLXIX. 5. Ἐπιμέμφεσθε ἴνα ὑμῖν, etc.] Hæc plana minime. Reiskius de conjectura οὐ τι μίμνησθε, non meministis; potuisset minore molimine οὐ ἱταίμνησθε. Sed scripti obviam suspicionibus eunt, vulgatum, aut illi simile, tutantes. Erit ergo ἱταίμνησθε ἴνα, conquerimini de omnibus illis quæ. Ita ταῦτα ἱταίμνησθε, de his conquerentes, sive, hæc incusantes, lib. II. 161. Tum congruum veritati ἱταίμνη μνητὶν δακρύματα, quomodo Arch. Series enim, ἱταίμνησθε ἴνα ὑμῖν δακρύματα Μίνως ἱταίμνη μνητὶν. Id Pavius perspexit; Reiskius, insuper, senarium Μίνως ἱταίμνη μνητὶν δακρύματα perfectum (sive Pythia eum effuderit, seu casu, ut sæpe, fuerit natus) rotundare. Wess.—Apollinem Cretenses interro-

gabant: *ἡ σφί ἄμεινον γίνεσθαι τιμαριεύουσι* τῇ Ἑλλάδι: si res sibi publica fieret melior opem Græciæ ferentibus. (an ex usu ipais esset futurum, si opem ferrent Græciæ.) Erat hæc Delphicum Deum adhibentibus consueta rogandi formula: *εἰ πολυμῶντος ἄμεινον ἵσταται εἰ λῆτοι καὶ ἄμεινον εἴη*: ad quam ille simpliciter nonnunquam respondebat, *ἄμεινον εἶναι*. Livius expressit XXIII. XL Si ita faxitis, Romani, vestre res meliores facilioresque erant, magisque ex sententia respública vestra vobis procedet. Et XXV. 12. Hæc si recte faxitis, — fiet res vestra melior. Juxta Herod. Pythia respondit Cretensibus: Mala conquerimini, O insipientes, quæ multa propter auxilium Menelao latum vobis Minos immisit, iratas quod, etc. atque adeo, *οὐκ ἄμεινον ἵσταται*, isthoc vobis *νεώτερος* constet experimento: *παλὸν δὲ εἰ νέωτερος ἴγνη*. In hanc ego sententiam Herodotes capienda judico, quæ sic, opinor, scripta nobis prodibunt ex Codicibus: Ὡς νῆπιον, ἡμεῖς μὲν εἶπα ἡμῶν ἐκ τῶν Μινίων τιμαριεύμενοι Μίνως ἱστῶμεν μινίων δακτύλων. μινίων ex Arch. enotatum est: Μινίλιφ forma Nostro est usitata: de ultione loquitur in proximis; hic τιμαριεύμενος est βολήματα. Infra c. 171. bello Trojano non pessimos fuisse tradit Cretenses τιμαριεύους Μινίλιφ. Idomenoo Merioneque ducibus auxilia Menelao missa, Herodoto dicuntur Μινίλιφ τιμαριεύμενα: sicut Herculi dono missa Ἡρακλῆ δακτύλων, Sophocli Trach. v. 681. Deum heroumque iræ sæpius immortales proprie dicuntur μινίματα: neque sane dedecent Minoæ, dum emet in vivis, plus æquo cupidum vindictæ. Minos μινίων dicitur Græcis, (lin. 7.) *ἔτι εἰ μὴ οὐ συνῆλθοντες* (vid. not. in p. 425, 52.) αὐτῇ ἐν τῇ Καρίῃ θάνατον γινώσκοντες. (Adnot. ad V. 94, 13.) Camicum cum venisset in Siciliam ad querendum exposcendumque Dædalum, illic tyrannus perit inbonesta

Vol. IV.

morte: λουερόμενος ὑπὸ τῶν Καπάλου θυγατρῶν ἀπὸ τῆς, ζῶντος πῖσαν ἰσχυαίμενοι αὐτῇ, Zenob. IV. 92. Hic (Zenobius paroemiographus) sua, quæ de Minos non trita tradit, Ephoro forsā debet, aut Philisto; quorum narrationes περὶ Δαίδαλου τῆς ἀφίξις πρὸς Κάπαλον, ut exempla pueris legenda, commendat Theon, Progymn. pag. 16. Minos mortem, diverse narratam Diodoro IV. cap. 79. Pausaniæ VII. (c. 4.) p. 531. et aliis, quos in Creta, p. 133. Meursius citant et Phil. Cluver. Sicil. Ant. p. 31. et 221. quæque veterem præterea spectant historiam, probabiliter tractaverat Sophocles in perduto dramate Καμινίους: bis quidem apud Athen. legitur Καμινίους, sed ante hos xv. annos dedit ad me literas A. Heringa, in quibus significabat scribendum Καμινίους. Satyrico quippe dramati nomen inditum a Choro, sicut Trachimiis, Troassia, aliisque: placebit, sat scio, doctis viris amici mei emendatio. VALCK.—De Sophocleo dramate vide Athen. III. p. 86. n. et IX. p. 388. r. cum Animadv. T. II. p. 80. et Brunck. in Sophoclis Fragmentis, p. 17 seq. S.

CAP. CLXX. 1. Δίγεται γὰρ Μίνω] Miram regi nominis formam, reddituram c. 171., nolui repudiare: imperant præstantissimi Codices; ceteroqui τὸν Μίνω, τὸν Μίνωα, cum Poëta phures scriptitant. Eadem Minois, Cocali fraude patratam, exponit Diodorus lib. IV. 79. et Conon Narr. xiv. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. 8.) h. l. et cap. 171, 5. S.

4. Θιῶ σφί ἰσπερόντες] Veterem Aldi Camerariique, propagatam in pleraque Lexica et Thesaurum Stephani, scripturam reduxi, quippe Homeri Odys. B'. 417. protectam auctoritate, Τηλέμαχος δ' ἰτάρεσσι ἰσπερόνας ἰνίλειεν Ὀσσαν ἀντιθεῖν. Qui Θιῶ σφίς optaverint, utantur schedis Ask.; res, modo tarpis macula eluatur, levis erit momenti.

M m

Wzm. — Quod in Var. Lect. (ed. S.) nescire me scripsi quid spectans Schaeferus *ἐφὶ* revocari, nunc et intelligere mihi videor, et recte a Viro docto factum arbitror. Scilicet quoniam frequenter apud Homerum, et constanter quidem alioquin, cum quarto casu constructur verbum *ἰσορύνειν*, nihil causae est cur Odys. β'. 417. alia structura usum Poëtam statuamus: nempe Τηλέμαχος ibi *ἰσάρεσιν ἰκίλειται, ἰσορύνει αὐτούς*. Quare et hoc loco probum videri debet, quod codex Ask. offert, *εφίαις*: sed recipi debebat id, quod ad vulgatum proxime accedens cum ed. Ald. duo codices F. et Pb. nobis servarunt, *εφί*, idem ac *εφίαις* et *αὐτοῖς* valens, ut Iliad. λ'. 111. ε'. 265. S.

4. *πλὴν Πολιχνιτῶν τε καὶ Πραεσίων*] Cretæ Polichnitanos et Prasios illustrat Meursius, Cretæ suæ lib. I. 14. A Prasii discrepant Stephani Byz. *Πραισίαι* et *Πραισιῖς* ejusdem insulæ, quos ΠΙΡΙΑΝΣΙΟΥΤΣ Holstenius et Edm. Chishull Ant. Asiat. p. 127. ob priscas fœderum tabulas esse jubent; fortasse, quam decebat, confidentius. Memini bene numum ΠΙΡΙΑΣΙΕΩΝ inter Wilidianos videre, habuitque similem Harduinus, Pop. et Urb. Num. p. 409. Verum obiter illud. Wess.

8. *λιμὴ συντετιώτας*] Fame contractos vox ista designat; *λιμὴ συνζυμῖτους* atque *ἰς ἰλάρησιν* veluti *ευναχθίντας*. Aridos, et fame contabefactos dixisse quempiam veterum *λιμὴ συντετιώτας* non opinor; sed dixerunt certe *λιμὴ ἀποσπλῆναι* et *κατασπλῆναι*: vid. Ti. Hemsterh. in Lucian. p. 442., quique, si nobiscum mansisset, in arte Critica Hemsterhusio fuisset inter nostrates longo sed proximus intervallo, Jo. Pierson, ad Moer. pag. 50. Alterum illud est Herodoti, qui lib. IX. cap. 88. dixit *λιμὴ συντάνας καὶ καμάτης*, fame atque labore enectos, Valla. Permutantur interdum *καθιστηνὰς*, *κατι-*

σληνὰς et *συνιστηνὰς* Hesych. *Συνιστηνὰς, ευναχθίναι*. Justitia Chrysippo pingitur *ευναχθῆναι, καὶ συνιστηνὰς ἔχουσα ἐν κρίσει*, apud A. Gellium Noct. Att. XIV. 4. VALCK. — Ut *σύναι* dicuntur non modo qui amice cœunt, sed et qui hostiliter congregiuntur: sic *ευναχθῆναι* aut *συνιστάναι* dicuntur qui jam stant alter contra alterum, et inter se *conflictantur pugnantque*. Vide I. 214, 9. VI. 108, 15. et Adnot. ad I. 208, 1. Itaque, quemadmodum Latine dicimus morbo, malis, doloribus *conflictari*, sic Græci dicunt *λιμὴ, καμάτης, πόνης συνιστάναι*. conf. IX. 89. 22. et VIII. 74, 1. S.

12. *Τρίην πύλιν*] Quam a Cretensibus in Iapygia conditam narrat Strabo, hic *Τρίην* cum dictam invenerint Strabo, Steph. Byz. Eustath. cur ex vitiosa sui Cod. lectione Gronovius *Τρηίην* nobis effingit? VALCK. — Ex Med. et consentaneorum scriptura nihil extrico: *Τρηίην* voluisse, anceps viri Celeb. suspicio est, ceteris præsertim *Τρίην* tuentibus. Strabonis enim *Ούρίαν* mendosse scribi consentiunt Cluverius Antiq. Ital. lib. IV. p. 1247. et Meursius lib. IV. Cret. cap. 5., tum maxime Alex. Symmach. Mazochius Comment. ad aeneas Tab. Heracleenses, pag. 95.; verissime pag. 537. adscribens, *τὰς ἄλλας οἰκῆσαι*, continuo succedens, (lin. 15.) notare, alias condidisse, quomodo Valla ex *οἰκίσαι* sui libri, et probe quidem: namque *οἰκῆν* et *οἰκίζειν*, quod ille persuadere nititur, tantundem valere Græcis, id vero sermonis habitus respuit. Illud a veritate quoque, Cretenses, qui postea Iapyges vocati, tribus generationibus, h. e. annis trecentis Trojæ excidium præcessisse, ahudit longissime. Et huc stupenda trahitur argumentatione, quod deinceps sequetur, *ερίση δὲ γυνὴ μισὰ Μίνω τελευτήσασα γινέσθαι τὰ Τρωϊκά*. Taceo, neque enim occultum est, *ερίς* γινέσθαι pro Nostri more centum duntaxat annos absolvere lib. II.

142. At sunt in egregio Commentario plura, festinatius deproperata. Wess.— Videtur doctissimus Editor, *οικῆσαι* licet in contextu tenens, unice tamen *οικίσαι* verum iudicasse, quod et Schæf. recepit, quem et ego cum Schult. et Borh. secutus sum. Nec tamen dissimulandum, scriptos libros omnes cum olim editis in *οικῆσαι* consentire. Conf. Var. Lect. (ed. S.) VI. 33, 11. S.

18—20. *οἱ ὑπὲρ Μικύθου*, etc.] Malunt *οἱ ὑπὲρ Μικ.*, tum *ἀσπῶν* vocem pravam videri, in primis *οὔτω*, e marginali cera temere ingestum. (Sic Reiskius.) Quas quidem suspensiones auctoribus non invideo: *οἱ τῶν ἀσπῶν* (qui ex civium numero,) Scriptoris more Rhegini illi sunt, a Micytho auxiliatum missi. *ἀσπῶν* *εὐσεβίῳ* *οὔτω* non aliud, ac *οἰκίῳ* Hesychii, sive, *τὸν αὐτὸν ἐρέων*, uti opportune vir doctus Miscell. Observ. T. III. p. 145. Wess. — *Οὔτω*, ita; scilicet dum a Micytho coacti opem ferebant Tarentinis; quod haud incommode ea occasione Latine reddi posse putavi. De illo, *τῶν ἀσπῶν*, vide Adn. ad c. 156, 8. S.

19. *ἀναγκαζόμενοι τῶν ἀσπῶν*] A Valla bene conversa miror, cur se vir doctus neget intelligere. *τῶν προϊόντων ἀναγκαστὸς* dixit c. 58. Venire coacti, *ἀφικέσθαι ἀναγκαζόμενοι*, more scribendi, quem valde Noster adamavit, hic dicuntur *ἀναγκαζόμενοι καὶ ἀσπόμενοι*. Tarentinis a Micytho coacti auxiliares, tria tum civium millia ceciderunt, *ἀσπῶν* *εὐσεβίῳ* *οὔτω*. Postrema vox, sæpe sic adhibita, tentari non debebat. Non definit numerum cæsorum, cladem tamen Tarentinorum Rheginorumque suo loco Diodorus enarrat lib. XI. c. 52. VALCK.

21. *ὁ δὲ Μίνως εἰκότης ἰὼν Ἀναξίλιον, ἰπείρεσας ῥηγίου*] Donaria Olympica, quæ dedicavit ex voto, variis locis memorans, decies virum optimum Σμίνωθεν vocat Pausanias, cui lib. V. (c. 26.) p. 447. ex Herodoto, fuisse dicitur

δοῦλος καὶ ταμίης τῶν Ἀναξίλου χρημάτων: sic *ἰπείρεσας* accepit Herodoti, qui I. 108. Harpagum scribit *πάντας ἰπείρεσας τῶν Ἀστυάγους*: apud recentiores isthoc usu sæpe vox usurpatur. De tutela filiorum herilium, quam fidelissime Micythus administravit, nihil Herodot. aut Pausan., memoria dignissima posteris tradidit Diodor. lib. XI. c. 66. et c. 48. Ut apud Herodotum, sic Justino dicitur et Macrobio (p. 238.) Micythus, qui Σμίνωθες est Pausanias. vid. Wess. ad Diodor. l. c. et H. Vales. ad Exc. ex Diod. p. 550. Eidem Diodoro dux quidam Μίνωθες memoratur ad Olymp. 117. lib. XIX. c. 88. *πρὸς Μίνωθες* scribendum apud Dionys. Halic. II. p. 190, 30. vid. epigr. apud Kuster. ad Suid. T. III. p. 267. Σμινῶθες meminit Demosth. p. 241. et Aristoph. Ἑσπ. v. 293. Innotuerunt et Σμινῶθων Σμινῶν Σμινῶν. A dialecto pendet in propriis etiam nominibus sæpenumero scribendi diversitas. VALCK.

22. *καταλίπυσσεν οὔτω ἱερῆς*, etc.] Non displicet distinguendi in Arch. modus. (quem Reiskius etiam commendaverat:) nunc certe nexus minus adcommodatus cernitur. Micythi, optime fidei tutoris, celebratissima in Diodori lib. XI. 48. et 66. et Pausanias, cui Σμίνωθες, lib. V. 26. ubi et status (statuarum) apud Olympiam ab illo dedicatæ (dedicatarum) memoria. Justinum, Macrobiū, aliosque hominis prædicatores non moror. Wess.

CAP. CLXXI. 2. *ὁ δὲ τὸν Κρήτην ἱερῆς*, etc.] Nihil habent *ἱσχυρίζεσθαι*, et cetera, a quo pendeant. Quæ τὸν *παρεσθῆναι* antecedunt, illa verbo nitebantur *λίγισται*: (c. 170, 1.) post illam vocula requiritur in talibus usitata. Videbatur amico meo *ὡς* in *δ* mutandum; idem et ego requiri suspicor, suo sic forte loco collocandum: *Ἐς δὲ τὸν Κρήτην ἱερῆσθαι λίγισται Περσίῳ ἱσχυρίζεσθαι ἄλλους τε ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα*

Ἑλλήνων: neque displiceret Ἐς δὲ ὅτ, quod aliquando minus considerate rejeci. Videtur mihi sic legisse Valla, dum vertebat: In Cretam igitur desolatam Præsil aiunt, etc. Præsilorum erat ista narratio, qui Ἐρσηνῆντι, non participes expeditionis in Siciliam, domi manserant. VALCK. — Suspecta habens ista verba Vir doctissimus, ὡς λίγωνι Περιέται, etc. non recordatus erat, familiaris Nostro usus loquendi, de quo vide Adnot. ad I. 58, 6. et IV. 5, 1. S.

5. μετὰ Μίνω τελευτήσαντα] Μίνω Gronovius hic in Μίνω, supra in Μίνων non debet deformare; (Vid. Var. Lect. ed. S.) qui mox (lin. 7.) veram lectionem restituit *οἱ ἀπονοστήσαντες* in Τρεῖς, quam tamen absque membrana Flor. ex Valla didicissemus et Arch. Pro, ἀπὸ τούτων δὲ (lin. 7.) ex iisdem legarem ἀπὸ τούτου δὲ, et ob id: hoc commendat responsum c. 169. VALCK. — Vide tamen Var. Lect. (ed. S.) S.

9. μετὰ τῶν ἀπολέστων ἐρίους, etc.] Hæc artissime, olim commate ante ἐρίους divulsa, junxi. Οἱ ἀπόλωται, qui famem et pestem evaserant, cum tertiis Cretam advenis postea incoluerunt. Stant mecum Cl. de Pauw et Abresch. Opinor autem in Herodoti oculis Homeri Odys. Τ'. v. 175. ubi de insulæ habitatoribus et varia origine, fuisset. WZS.

CAP. CLXXII. 1. Θεσσαλὸς δὲ ὄντι ἀναγναίης, etc.] Pavii acumen scopos hic animadvertit dissolutas. Nam quid? an Thessali Medorum partes sequebantur, cum propalam ostendebant, sibi displicere quod ab Aleuadis factum? quæ tamen in verbis eorumque coherærentia mens. Velle Scriptorem, Thessalos, Aleuadarum dominationes pressos, primis belli initis ad Persas inclinasse: cognitis autem perfidorum consiliis, ad Græciæ concilium legatos de comuni salute misisse. Itaque, aut excidisse aliquid, aut fuisse olim, *τοτε*

τοὺς μεδίσαντας διδίδαι, *ἵνα* ὁ σφω ἤδωκε etc. cum principio Medorum partes fovissent, ostenderunt sibi non placere, etc. Non profecto inutiliter. Mihi ex schedis Arch., parum adjutis, placuisse memini, ὡς δὲ διδίδαι, ita vero demonstrarunt, sibi displicere, etc. ὡς δὲ hoc fere modo, lib. IX. 34. Sed conjecturæ non indulgeo. WZS. — Nec emendatione nec conjectura indiget hic locus. Ac primum quidem minime sollicitandum verbum διδίδαι: amat enim Scriptor pro simplici διανοῦν compositum illud ponere, I. 31, 15, 73, 17. II. 134, 15. 162, 7. III. 72, 26. (ubi ex codd. Arch. et Vind. διανοῦνθαι recipi debuerat.) III. 82, 15. VIII. 3, 9. IX. 58, 9. Tum vero etiam bene recteque habet ὡς particula, quæ in plerisque locis modo citatis eadem ratione cum eodem verbo juncta legitur. Nec vero ὡς διδίδαι debebat cum Valla, et qui eum secuti sunt, quum ostenderent intelligi, nec postquam ostenderunt, ut nos reddidimus, nec quoniam demonstrare, ut Schulzio placuit: sed plane sicut in locis laudatis, *uti, sicuti, quemadmodum* ostenderunt; nempe *uti quidem* ea re, quæ continuo deinde exponitur, (nempe legatis ad Græcorum concilium missis, cum eis mandatis quæ mox commemorantur) satis et perspicue ostenderunt: satis, inquam et perspicue; nam composito verbo διδίδαι paullo major quædam vis, quam simplici, inesse videtur. Ostenderunt autem ea ratione, non placere sibi Aleuadarum artificia, (de quibus vide supra, c. 6. et cap. 130.) neque se partes amplexuros esse Persarum, nisi necessitate fuerint coacti. conf. c. 174. S.

[5. *ἵν' ὅτ' ἴστωρ*, etc.] Conf. c. 145. S.]

10. *ἵν' ἐκίσω τοῦ πολέμου*] Male absentiam præpositionis in Cod. Arch. laudavit Th. Galeus. Redibit c. 215. *ἵνα* *ἵν' ἐκίσω τοῦ πολέμου*. Quo de genere plura lib. I. 143. WZS.

16. οὐδὲ μὴν οἳ τί ἔστι προσφίεω] Nec debetis, neque æquum erit; qualem dictionis usum explicuimus et excusauimus antea. Nimum sane et solo e docti viri arbitrio pendens, αἰσίν ημῶν οὐδὲ μὴν δίκαιοι ἔστι προσφίεω nullam nobis culpam objectare jure poteritis. Ἀναγκασίην sequentia defendunt: estque sæpe verissimum, Κριύσσον οὐδὲν ἀνάγκας, Euripid. Alcest. v. 965. Wessa.—Similiter Reiskius: nullum vobis est jus et fas nos armis cogendi. Satis, puto, fuerat, non potestis nobis necessitatem imponere, scil. ut nos soli Persarum exercitui nos opponamus. S.

CAP. CLXXIII. 4. τῆς Ἀχαιῆς ἐς Ἄλιν] Nomen urbis liberauit superflua Gronov. Urbis incolas Ἀλίας dixit Demosthenes, more istius ævi scriptoribus usitato: sic legit Harpocr. ubi nostris in Edd. Demosth. vulgatur: διαλλάττειν τοὺς Ἀλῆς πρὸς τοὺς Φαρσαλίους, p. 205, 64. infra οἱ Ἀλῆς recte scriptum §. 68. sed τοὺς Ἀλῆς dicebant: alterum apud eundem recurrit p. 238, et 316. recte scribitur p. 236. Ἄλιν πολιορκουμένην; et p. 88, 1. Φαρσαλίους Ἄλιν παρίδωκεν: ad hunc locum notata ubi citat Ulpianus qui vocatur, p. 205, 64., nomen Ἄλος in ἔλως fuit depravatam. Mendosa apud Suidam sic possunt quodammodo reintegrari, si legatur: Ἀλίας — (Ἄλος) πόλις Θισσαλική· οἱ δὲ πολῖται Ἀλῆς. VALCK.

9. ὁπλῖται συλλεγόντες] Eadem redibunt IX. c. 29. et c. 27. συλλεγῶνται. Alibi συλλεχθεῖς, συλλεχθῆναι, et similia, Nostro frequentantur: nihil quidem interest utrum scripserit, sed scripsisse tamen videbitur ista talia ad eandem normam. Contra apud Demosthenem uno loco præbent Editiones συλλεχθῆναι, Codices vero συλλεγόντες: hoc jure Piersonus alteri prætulit ad Moer. Att. p. 208. Ætate Demosthenis suaviore istas formas probabant Attici; asperiores ætate Herodoti. VALCK.

11. Εὐαίντος ὁ Καρήνους] Diodori Σιπυωνίου est lib. XI. 2. perperam scriptus Polemarchi, e quibus Eumenetus, (lib. 12.) Spartanorum regum in castris atque expeditione primarii fuerunt administri apud Thucydid. V. 66.; in civitate aliis, de quibus Nic. Cragius Reip. Spartan. lib. II. 14. inpositi negotiis. Hinc vero, ab illo neglectum, cognoscimus, regio plerumque genere fuisse: Aldum enim, particulam negantem omittentem, bene H. Stephan. ex Codicum consensione correxit. Wessa.

14. ἄγγελοι παρὰ Ἀλεξάνδρου] Venientes ab Alexandro nuntii. Istius Alexandri, tanquam Φιλίλλης, sed hujus inprimis beneficii, aspius Athenienses grati meminerunt. Hanc respicit Herodoti narrationem, ex Damaste diversa quædam admiscens, inter Socraticas Epistolæ 28. scriptor, adversus Isocratem ad Philippum datæ: Speusippum auctorem dat L. Allatii haud absurda conjectura; cui quidpiam obmovisse Pearsonum in Vind. Ignat. aut Bentleium in Diss. de Epist. Phalar. non opinor. De Isocrate: Debuerat, inquit malevolus ille, τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ σοῦ περιόου, καὶ τῶν ἄλλων τὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα γινόμενας εὐεργισίας ἱεραγίλλαι. Quod primum ille ponit beneficium; legatos Alexander Darii (hunc dicere, non Xerxen debebat) contrucidari jussit, haud sanequam ut Græcis gratificaretur, sed ut ulcisceretur injuriam sibi suisque factam: ὕστερον δὲ, addit, στασιαζόντων (scribendum-ne πλεονάζοντων,) τῶν βαρβάρων οἱ Ἕλληες ἐπὶ τοῖς ἡμίτερον (leg. ὑμίτερον) Ἡράκλειον ἀπαύτησαν· Ἀλεξάνδρου δὲ τὴν — Θισσαλῶν πελοποννήσου τοῖς Ἕλλησι μνηστῆρας, ἀναζυγῆσαντες οἱ Ἕλληες δι' Ἀλεξάνδρου ἐσώθησαν: tandem subdit: καὶ τοὶ αὐτοὶ χρεὴν μὴ μόνον Ἡρόδοτον καὶ Δαμάστῃν μνησθῆναι τῶν εὐεργισιῶν, sed et, secundum suam legem, Artis Oratoris scriptorem; postrema, in istum olim sensum scripta,

nigræ sunt loliginis plena, neque Speusippo disconveniunt. De Heracleo Macedoniæ, deque Heraclea, in radicibus Cætæ montis sita, hic non est agendi locus. VALCK.

15. *συμβούλιον σφί ἀπαλλάσσεται*] Consilium Alexandri Macedonis suasionemque, laudato Herodoto, Scriptor Epistolæ xxviii. inter Socraticas Allatii his exsequitur: *ὑποτιροὶ δὲ στασιαζόντων (παραζόντων) τῶν βαρβάρων, οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τὸ ὑμῖν Ἡράκλειον ἀπήνησαν, Ἀλεξάνδρου δὲ τὴν τῶν Ἀλίου καὶ Θισσαλῶν προδοσίαν τοῖς Ἕλλησι μνησκύοντες, ἀναζιζάντες οἱ Ἕλληνες δὲ Ἀλεξάνδρον ἐσώσαν.* In quis, postulante re, ἥμιτιρον Ἡρακλ. mutavi et τὴν Ἀλίου, prava ab Allatio relicta. Valckenarii non dispar conjectura fuit ab cap. 6. sed hic operosior. Cetera partim falsa, partim ab Herodoti mente aliena sunt. Wess.

CAP. CLXXIV. 4. *οὕτω δὲ ἱμῆδιαν προδίμους*] Tum vero Thessali Persarum partes animose sunt sequuti. Incerti verba Suidas habet in Ἑμῆδιαν: *μετὰ τὴν ἐν Μακεδῶνι μάχην Θισσαλοὶ ἱμῆδιαν, δίσκοντες τὴν ἀπόφραξιν τῶν Τιμαίων.* (conf. Zonaræ Lex. p. 707. ubi perperam ἱμῆδιαν.) sed quæ præbet in Ἀγχόντιρος, Küstero non designata, Herodoti verba sunt ex proximo cap. (175, 4.) petita: *συννοτιζὴν ἐφαίντο καὶ ἀγχοντίρην ἢ ἱσβολή.* In his dum frequens recurrit mentio τῆς ἱσβολῆς, introitus in Thessaliam, alieno vocem loco posuerat librarius in Cod. MS. initio cap. 174. *Αὕτη ἐγένετο ἢ ἐς Θισσαλίην ἱσβολή:* ubi vulgatur *στρατιή*, scribi debet *στρατιῆς*. VALCK.—Vocab. ἱσβολή, quum nullo in cod. MS. vel a Wess. vel a nobis repertum sit, videtur ex conjectura ab H. Stephano in ora suæ editionis positum pro mendoso *στρατιή*, quod olim vulgabatur. Haud raro enim me observare memini, notam γγ'. quam ille lectionibus marginalibus præmittere solet, non semper γράφεται, sed sub-

inde nihil aliud nisi γράφει, significare. S.

CAP. CLXXV. 2. *τὰ λιχθίντα ὕπ' Ἀλεξάνδρου*] Quod hic margo dat Stephani, *ἔξ' Ἀλεξάνδρου*, illud, a correctoribus non expectandum, si habent et alii Codices, probarem ut Herodoteum. *τρεῖς τῶ ἐρημίων* *ἔξ' Ὀτάνιος* est lib. III. c. 71. *τὸ ποιηθὲν ἔξ' Ὑαμμινίχου*, II. 151. *τὸ προσταχθὲν ἐκ τοῦ Κόρου*, I. 114. Apud Quintilian. Inst. Orat. VI. (1, 41.) p. 511., puer — ex paedagogo se vellicari respondit. Passivis is frequenter sic adjungunt Tragici: in Tragediis, quæ supersunt, non puto reperiri dictum servatum M. Antonino VII. 41. *Εἰ δ' ἡμιλήθην ἐκ Σιδῶν.* In Longino, castigatissimo scriptore, a Zach. Pearcio revocatum non feret, ut puto, Jo. Toupius, Longino dignissimus futurus editor, Sect. ix. 30. *ἐκ Κίρκης συσφορευμένους.* Tan. Faber bene correxit *ἐκ Κίρκης*: prout Plutarch. etiam dederat T. II. p. 52. d. sed non illa socios Ulyssis fecit *συσφορεῖς*, verum *συνὸν μὲν ἔχουν κίρκας, φανὴν τι, δίμους τι*: scribamus itaque totidem literis, *συσφορομένους*. VALCK.—Revertit Herodoto adsueta dictio *ἔξ' Ἀλεξάνδρου*. Talis lib. III. 71. *τρεῖς τῶ ἐρημίων ἔξ' Ὀτάνιος*, et sine numero alie. Wess.—Apud Longin. vulgatam scripturam tenuit probavitque Toup. S.

11. *γῆς τῆς Ἰστυιανίδος ἐπ' Ἀρτιμίσιον*] Non obliviscor *φουαῖν* — *ἐπ' ὕδαρ ἐπ' τὴν Ἐνισάκουρον* libri VI. c. 137., nec hujus libri c. 173. *καὶ ἀπείκτο ἐς τὰ Τιμαία ἐς τὴν ἱσβολήν*, recte posita, sed ad olim hoc collocatum loco (*ἐπ' γῆς τῆς*, etc.) haud gemina. Jure MSS. præpositionem auferunt, noxiam et inutilem. Γῆς autem τῆς Ἰστυιανίδος τὰς παραλασσάσας χώρας, lib. VIII. 23. memorans aliquid insuper moliminis vetat. Wess.—Quæ Histiaeotis hic Ionica nominis forma Herodoto, communi vero Græcorum sermone Hestiaeotis vocatur, sep-

temtrionalis est Eubœæ regio; Artemisium, extrema Histiaeotidis ora cum promontorio, quod a Dianæ templo, quod inibi erat, nomen invenerat. Alia Ἰσσημιῶντις, Thessaliæ, supra memorata est lib. I. c. 56, 13. S.

12. τὰ κατ' ἰστίους] Literas aliquot, quæ repeti debebant, hic etiam absorptas suspicor, sic restituendas, ut legatur: ὅστις συνάνασθαι τὰ κατ' ἰστίους ἰόντα: quam lectionem commodum offert margo Stephani; ex MS. repertam etiam Vallæ Latina monstrant. VALCK.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CLXXVI. 11. τῶν δὲ Θερμοπύλων, etc.] Accuratisima hæc loci pictura, nulli, nec Livianæ lib. XXXVI. 15. neque Strabonis lib. IX. p. 655. (p. 428. ed. Cas.) concedenda. Ὡς ναύλοχα καὶ πικρεῖα θερμὰ λουτρὰ, καὶ πάγους οἷσιν περιπατέοντες culte ad accolas chorus Trachin. Sophocl. v. 642. WESS.

12. ἔξος ἄβατον τι καὶ ἀπέκρημιν] Ἑψήλῳ, quod additur, in marginem libenter rejicerem. Recte junguntur ὄρεα ὑψηλὰ καὶ ἄβατα, c. 198. sed ἔξος ἄβατον τι καὶ ἀπέκρημιν, esse ὑψηλόν, Herodotus lectorem non monuisset, qui dederat lib. III. c. 111. ἀποκρήμινσι ὄρεσι, ἵνα πρόσβαιον ἀνθρώπων οὐδὲ μὴν ἵπαι. Mox viam, qua spectat Orientem, θάλασσα ὑποδίνεται καὶ τινάγνι. Secundum Appian. Syr. (c. 17.) p. 157. σὴ μὲν θάλασσα τραχύια καὶ ἀλίμνος, σὴ δὲ ἵλος ἄβατον τι καὶ βαρεθρῶντις. Loca usque ad mare invia palustri limo et voraginibus dixit Livius XXXVI. 18. Idem c. 15., quia, inquit, calidæ aquæ in ipsis faucibus sunt, Thermopylæ locus appellatur. conf. Strabo IX. p. 655. 2. et Casaub. (ad p. 428. suæ ed.) Appian. Syr. p. 158. Harpocrat. in Θερμοπύλαι, et Schol. in Aristoph. Nub. 1047. VALCK.

14. Ἔστι δὲ ἐν τῇ ἰσθμῷ ταύτῃ θερμὰ λουτρὰ, τὰ χύτρους καλῶνσι οἱ ἰσχυρίαι]

Excitans ista, χύτραις præbet Eustath. in Dionys. v. 437. alterum Pausan. IV. (c. 35.) pag. 369 seq. memorans τὰς πολυβήθρας, ἥν τινα ἰσχυρίζονται οἱ ἰσχυρίαι χύτρους γυναικίους. Præceptor Pausaniæ Herodes Atticus, ut erat edificator pecuniosus, in gratiam Thessalorum et Meliensium, cellas egrotantibus accommodas hic construi curavit, ut suspicor ex Philostr. in ejus vita, p. 551. τὰς ἐν Θερμοπύλαις πολυβήθρας memorative τοῖς νοσούσι γυναικίους. Ex sacris nostris nota est Hierosolymitana πολυβήθρα, πέντε σπλάς ἔχουσα. VALCK.—Imprudentis audaciæ Editor Genov. ob χύτραις. contra Porti sui admonitionem inculcatas, excusari nequit. Eustathii enim dubia lectio est; quæ citra dubium si foret, manebit temerarius contra tabulas ausus. Ecce tibi Pausaniam lib. IV. 35. de piscina, in quam calidæ hæ influunt aquæ, ἥν τινα ἰσχυρίζονται οἱ ἰσχυρίαι χύτρους γυναικίους. WESS.

17. καὶ τί γι τοπαλαῖον] Stare nequit ista Mediceï lectio, (quam recipere non dubitaverat Gron.) ni sic paululum adjuvetur, καὶ τὰς ἐν τοπαλαῖον πύλαις ἰσχυρίζονται: quæ Koenii est suspicio. VALCK.—τί γι τοπαλαῖον doctissimi viri D'Orville ad Charit. lib. I. 3. p. 41. et Abreschius Diluc. Thucyd. p. 4. recte auctius, quam decebat, censuerunt. WESS.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

19. εἰκήσαντες γῆν τὴν Αἰολίδα] Interrogationes Gronovianas non intelligo, nedum falsissimam et absurdissimam esse in Geographia veterem participii formam. Cur quæso εἰκήσαντες γῆν τὴν Αἰολίδα Thessali, antea Æolidis terræ habitatores, (ita enim Latina (Gronovii, vitiosum εἰκήσαντες imperite arripientis) habebant) in Thesprotis abierunt, indeque reduces Phocensibus vastitatem atque eversionem machinati sunt? Nonne commodius et situi regionum congruentius, Thessalos ex Thesprotis, unde

erant, habitatum terram Æolidem ivisse, quam deinde possederunt? Nobil. Palmerius, veteris Græciæ adprime peritus, hanc verborum sententiam, lib. II. Gr. Ant. c. 4. p. 262. perspicit. Et quidni? cum Æolis sit illa regio, quam Thessali deinceps possessione tenuerunt. Clare Diodorus lib. IV. 67. de Bœoto, *καταστήσας εἰς τὴν τότε μὲν Λιολίδα, νῦν δὲ Θισσαλίαν καλουμένην*. Sine cujusquam proinde invidia redire vulgata cum Vallæ Latinis potuit. Wess. — Recte enim Valla interpretatus erat, ex quo illi ex Thesprotis terram Æolidem iere habitatum, quam nunc possident. S.

CAP. CLXXXVII. 3. ὅτι οὕτως πλάθῃ — ταύτῃ] Acutissimus Gieb. Koenius in literis ad me datis ad h. l. "Alii 'forte, scribit, dudum viderunt legi de-
'bere τῇ — ταύτῃ. Hoc ipsum Vallæ
'codex habuit, qui vertit, ubi — ibi. ᾗ
'— ταύτῃ, Polyænus p. 333. §. 12. et
'p. 232. §. 2.'" Reiskio ὅπως venit in
mentem. Mihi jam olim etiam placuit
nostratis illud: τῇ οὕτως πλάθῃ ἔχουσι
χρίσθαι οἱ βάρβαροι, οὕτως ἴστω, ταύτῃ.
Angustias quærebant ne multitudine
circumirentur: (Corn. Nep. II. 3.)
et hoc Themistoclis fuisse videtur con-
siliū. Apud Thucyd. p. 180, 41.
(lib. III. c. 23.) pro ὅ, τι scriberem
ἴσῃ: sed Herodoteum est σῇ: pro ᾗ
χώρα. Schol. in Sophocl. Aj. v. 826.
τὸ ᾗ ἐκτίθημα (ἐκτιδόνται) πρὸς τὸ ταύτῃ.
VALCK.—Nec apud Thucyd. l. c. nec
hic apud Nostrum ulla novatione opus
est. S.

CAP. CLXXXVIII. 4. ἀνέμοισι εὐχισ-
θαι] Vatis tale responsum, ὦ Διόφρο
λίσσεσθ' ἀνέμοι, καὶ λώϊον ἴσται, in Cle-
ment. Alex. Stromat. VI. pag. 753.
(pag. 454. ed. Sylburg. Lugd. Bat.
1616.) adjungentis hanc in rem, βαρύν
καὶ θυρίαν ποιήσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀργαυὺς
αὐτοῖς ἴσχω. In ambiguo autem hæret,

utrum *μυρίστους* an *μυγάλους* reliquerit
Herodotus. Wess.—Eruditione sua
multiplici sæpe sapienter usus ad Gen-
tiles confutandos, Clemens Alex. verba
nobis oraculi Delphici servavit Strom.
VI. p. 753. Διόφρο, πῆρξον ἐπὶ τὴν Ἑλ-
λάδα στρατεύσαστος, ἀνισούσης τῆς Πυ-
θίας, ὦ Διόφρο, λίσσεσθ' ἀνέμοις, καὶ
λώϊον ἴσται, βαρύν καὶ θυρίαν ποιήσαντες
τοῖς ἀνέμοις, ἀργαυὺς αὐτοῖς ἴσχω. Ora-
culum ejusdem sententiæ acceperunt
Athenienses: vid. c. 189. Quos facere
voluit, et revera reddidit, indignante
Platone, ναυτικαὺς Themistocles, his
effata talia facile Delphis comparavit:
Δυνὲς γὰρ ἔρχων πλωτὸς ἵς τι εἴβαντα.
VALCK.

10. βαρύν τι ἐπιδίδαν ἰν Θυίης] Aram
Delphi ventis statuuisse dicuntur in loco,
mihi aliunde incognito, ἰν Θυίης: forte,
prope Thyiæ fanum? ἰν in talibus etiam
loca nonnunquam designat circa tem-
pla: sunt autem usitatissima, ἰν Διωνό-
σου ἰν Ἀσκληπείῳ ἰν Θισμοφόρῳ. ἰν Ἀρ-
τίμιδος: hoc forte poni poterit, ubi legi-
tur apud Pausan. II. (cap. 32 extr.)
p. 189. Σαρῶνια κατὰ Ἴτας ἰν Ἀρτίμιδι
ἱερτὴν ἄγουσι. Græce non dicitur κατὰ
Ἴτας ἰν, quotannis. Pausaniæ sicut aliis
est κατ' Ἴτας et κατ' Ἴτας ἱεσσται: aut
hoc latet in ἰν, aut scribi poterit κατὰ
Ἴτας ἰν Ἀρτίμιδος ἱερτὴν ἄγουσι, circa ædem
Dianæ quotannis festos, Saronia dictos,
celebrant Troezenii. VALCK.—Ἀπιδίδαν
Scriptorem malle, (non ἐπιδίδαντα,) su-
pra demonstratum lib. V. 89. Ἐν
Θυίης, videlicet τεμένει aut χώρῃ, extra
omnem est culpam. Thyia, modo eadem
tamen. Castalii filia, Apollinis peller,
materque Delphi, a Pausania lib. X. 6.
non negligitur. Wess.—Τὸ τῆς Θυίης
τέμενος continuo deinde memoratur,
unde hic locus (ὁ χώρος οὗτος) nomen
invenerit. Inde probabile fit, loci nomen
fuisse ἡ Θυίη, adeoque ἰν Θυίῃ veram
esse scripturam. S.

CAP. CLXXX. 4. διαδίζων ποιούμεναι τὸν εἶλον] Ex formæ præstantia illius, quem primum Græcorum ceperant, lætum omen captantes. In hunc ferme sensum Herodotæa recte mihi videtur Æm. Portus interpretatus in Διαδίζων, vicina pertractans in Ἐσπέρουσα. Διαδίζων τι ποιῆσθαι (non mirabor si cui venerit in mentem Δία διζὼν) idem videtur, quod sæpius dicitur εἰῶνός τι θίσθαι vel ποιῆσθαι. Euripides Iphig. Aul. 607. Ὀρνίθα μὲν τὸνδ' (imo τὸνδ') αἰεὶ ποιεῖμιθα, τὸ εὖν γι' χρῆσται, καὶ λόγων εὐφημία. VALCK.

6. τάχα δ' ἂν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἰσπύροισα] Forsan autem et ex nomine (Λιοντοί, Leonis) fructum quendam perciperit; ut nempe pejus cum illo sit actum, atque idcirco hoc triste fatum subierit. Verbum Ἐσπέρουσαι, significans fructum percipere, de bonis et malis in utramque partem adhiberi docuit H. Steph. in Indice Theas. Ling. Græc. Idem in usu significans Ἀπολαύειν pertractavit Ti. Hemsterh. ad Lucian. (Tim. cap. 2.) p. 101. Egregium Democriti dictum dat Stobæus in Eclogis Canteri p. 205. Ἀφ' ὧν ἡμῖν τὰγαθὰ γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τοῦτων καὶ τὰ κακὰ ἰσπυρισκόμεθα. Qui sæpe Clementis Alex. libellum ingeniosissimum, Quis dives salvandus sit, interpolavit, vanissimus ille nostræ formulæ virorum clarorum censor Combefisius, p. 937, 5., posuit perperam, ὥπως ἂν — ἰσπύροισα τὰ τῆς ἱλπίδος: ejiciendum est τὰ, ab illo inculcatum. τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἰσπύρεσθαι, scripsit Clemens p. 957, 7. VALCK.—Vallæ mala olim Latina, ex Porti indicio jam bona. Fructum nominis sui Leo cædem abstulit. Verissime Democritus: Ἀφ' ὧν ἡμῖν τὰγαθὰ γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τοῦτων καὶ τὰ κακὰ ἰσπυρισκόμεθα, malorum fructum nanciscimur, in Stob. Eclog. Eth. lib. II. p. 205. et Euripides Helen. v. 476.

VOL. IV.

N n

τίς αἰτίαν σχὼν ἢς ἰσπυρόμεν ἰγῶ; cuius ego culpam luerem? Ita verbo usus et prava in re constat. WESS.

CAP. CLXXXI. 5. ἢς κατακυριουργήσῃ] Si Ionum sermonis ὑποσχηγός, Λυκαῖος, vice aliorum ὑποσχηγός, Λυκαῖος, fuerint in Celeb. viri adnotatis ad lib. I. 65., quo jure κατακυριουργήσῃ Pass. damnabitur? Verbum, Longini excusatione laudabile, Xanthus in Lydiacis suis haud aversatus Cambletem descripserat τὴν ἰαυτοῦ γυναῖκα κατακυριουργήσαντα καταφαγῶν, apud Athen. lib. X. 3. p. 415. d. Philo Jud., Josephus, Procopius, et incertus scriptor in Suidæ Λιλινοβατῶν, in hujusmodi lancinata membrorum scissura κυριουργήσαι maluerunt. WESS.—Rabiem Pythes æmulatus Cynægiri; quem Pythen sive Pytheam κατακασίνεσα dixit VIII. 92. Usus hic verbi laudans vicinorum tantum expressit sententiam, ut solet, Longinus περὶ Τψ. Sect. xxxi. ὁ Πύθης ἴως τοῦδε ἐπὶ τῆς νιῶς ἰμάχισα, ἴως ἄσας κατακυριουργήσῃ. Cambletem Lydorum Regem πολυφύγονι uxorem suam noctῇ κατακυριουργήσαντα καταφαγῶν ex Lydiacis Xanthi scripsit Athen. X. p. 415. d. τοὺς ἀνδρας κυριουργῆσαι διασπάσαντες est in Herod. III. c. 13. Ἀρταμῖν similiter adhibuisse suspicor Euripidem ob ista Hesychie: Ἀρταμῖν, κατακασίνεσσι. Εὐριπίδης Πηλεΐδην. Δημετράμηνος est Anaxandridæ apud Athen. X. p. 455. r. ὁ κυριουργός, sive lanus, olim dicebatur ἀρταμος: quod pro μάγιστος restituendum ex MS. Xenophonti Κορ. Παίδ. II. p. 27, 29. Senarius apud Etymol. pag. 149, 55. Ἡ γὰρ βίβλος χυῖρας ἀρτάμων φυγῶν; fragmentum videtur perditæ tragœdiæ. VALCK.

10. ἰσπυλισμένοι] Adhæserunt librarii tanquam ad scopulum, ἰσπυλισμένοι pingentes hic, lib. VIII. 92. et IX. 47., pauci tamen: an Hesychie exemplo, Ἐκπυλισμένοι, ἐκπλητόμηναι? sed

habeant sibi. Non sperno, quod Æschylus, Euripides, Dionysius Halic. atque alii adprobarunt. Par discordia in Hippocratis *ισπαγλός*, Erotiano teste p. 50. Ed. Eustachii, *ισπαγός* ex arbitratu fictum. Wxss.—*ισπάγλως*, puto, et dein *ισπαγός* scribere Vir doctiss. voluerat. Erotiani testimonium in Franzii editione Glossariorum (Lipsiæ 1780.) reperire mihi non contigit. S.

CAP. CLXXXII. 2. *Φέρμος*] Atheniensis ille suum nomen *Φέρμος* recuperabit; cui Græcis auribus barbarum dederant quibus suæ ætatis Firmi notiores erant. VALCK.—Mendosum *Φέρμος* tenuerat Gronov. S.—Attico civi patrium (imo, proprium) nomen *Φέρμος* rediit, quale *Φερμίων* et *Φέρμος* Pausaniæ lib. V. 27. Namque *Φέρμος*, nec doctis latuit, Latine civitatis est. Wxss.

8. *ανθίσκονται παρὰ πυρεῶν*] Aldinum *Πυρεῶν* optime H. Steph. in exilium egit; si qui insuper *διὰ πυρεῶν* maluerint, uti Arch., potuerunt; nec tuto tamen. Quod ad ipsam *φρουκτωρίας* attinet rationem, de ea post Bonav. Vulcanii ad Auctor. *Περὶ Κόσμου* p. 207. et Stanleii in Æschyli *Agam.* v. 1. diligentem curam nihil adjungo, nihil etiam de speculatoribus, *ἡμεροδρόμοις*, iterum iterumque memorandis c. 192. et 219., quippe dexterrime a Turnebo *Advers.* XXXVII. 7. et Dukero ad Livii lib. XXXI. 24. illustratis. Wxss.—Genuinum est *παρὰ πυρεῶν*, et Vallæ lectum: *περὶ Πυρεῶν*, et *διὰ πυρεῶν*, sunt a correctoribus. Eximie quidem usurpatur *παρὰ ἐπὶ τῶν ἰμψύχων*: Homerus tamen etiam scribit *Πᾶρ ἡπὼν ἀνίσταται*, 'Ιλ. ξ. v. 28. Vulgo verbis *μαθὺν, πυθίσταται, ἀπούναι*, similibusque succedit *παρὰ*, juncta tamen *ἰμψύχων*. 'Επὶ *ἰμψύχων* posuit Antiphon. p. 112, 12., *αὐτῇ ἰξουσία ἦν εὐφῶς ἰδύναι παρὰ τῆς βασιλείου*. Sicut Soph. habet *πομπαῖσι*,

pro *διὰ πομπῶν*, *Antig.* v. 170. sic Herod. IX. cap. 3. *πυρεῶσι* — *ἰδύναι βασιλῆϊ δηλώσαν*. In bello Græci quoque *πυρεῶσι* utebantur sive *φιλίσι* seu *πολεμίοις*: sæpe meminerunt Tactici. *Περὶ πυρεῶν* qui egeriat ubi indicantur a Leopardo Emend. V. c. xi., eadem emendatur opera Suidas, in quo tum legebatur *περὶ Πυρεῶν*, quæ hic apud Herodot. est Aldina lectio. VALCK. — *Παρὰ πυρεῶν*, ab ignibus, ex ignibus cognoverunt, quasi dicas, *ab illis edocti*. S.

CAP. CLXXXIII. 8. *τὸ δὲ ἔρμα σφί κατηγήσεται*, etc.] Scribi Cl. de Pauw voluit, *ἰς τὸ δὲ ἔρμα*: quod si schedæ juberent, ferri posset. (Si *ἰς* adjectum voluisset Herodotus, non *ἰς τὸ δὲ* scripturus fuerat, sed *ἰς δὲ τὸ ἔρμα*.) Sed *κατηγήσεται* his in Musis idem nonnunquam ac monstrare aut præeundo indicare, sicuti lib. II. 49. et 56. VI. 135. Est certe prior ista divinationo multo tolerabilior, quam quidem sequens: *τὸ δὲ ἔρμα σφί κατηγήσεται ἰὸν ἐν πύρρῳ μάλιστα πάντων κύριον*: sed saxea pila illis viam monstrabat, existens omnium in trajectu præcipua: ubi miror, pilam, de qua prius, hac advocari: saxum, quod intenditur, negligi: taceo, *πάντων κύριον* saxum inconmode dici, et mutationem nimiam minimeque videri necessariam. Wxss.—Videtur (ut commode Larcherus observavit) saxum illud parum ac fere nihil super aquam eminuisse: quo magis necesse fuit, ut et indicaretur illud Persis ab homine locorum gnaro, et ut columna in illo erigeretur, qua de periculo monerentur navium gubernatores; quo spectat quod paullo ante dicebat Scriptor (lin. 5.) *ὅς σφί τὸ ἰμψύχων ἰγγίγναι καθάρων*. S.

11. *μεταξὺ Καστανείης*] Arch. *Καστανείης* urbis nomen vulgatius edit, in ea tamen scriptura non perseverans cap. 188. Ephorus, Strabo, et Plinius ex Harduini correctione, paria Herodoto

faciunt. Videndus Steph. Byz. et Holstenius ibi. Wess.

CAP. CLXXXIV. 5. τὸν μὲν ἀρχαῖον ἰκάνων, etc.] Sermonis hanc stribilliginem viderunt docti viri. Si existeret ὁ μὲν ἀρχαῖος ἰκάνων, et reliqua ad eum modum nominandi casu, quæ Pavii opinio, lenius utique oratio volveretur. Namque ex præcedente ὑρίσκω pendere, quæ nunc sunt, equidem haud crediderim. Ἀρχαῖον autem ἰόντων ὁμιλον multitudinem adpellat, quam Xerxes tota Asia excitatam secum trahebat. Wess. — Nulla hic sermonis stribilligo: recte atque ordine omnia procedunt. Accusativi illi, qui doctos turbant viros, utique a verbo ὑρίσκω pendent, quod e superiori formula, ὡς ἐγὼ συμβαλλόμενος εὐρίσκω, hic veluti repetitum intelligitur, eadem fere ratione de qua in Adnot. ad I. 58, 6. et passim alibi monui. Quo vero clarius pateat orationis gressus, commodius fortasse tolletur levis illa distinctio, quam inter ὁμιλον et ἰόντα interserui. Immo vero, quod pro ἰόντα ὁμιλον, quod olim vulgabatur, cum nostro cod. F. ὁμιλον ἰόντα edidi, videbatur quidem ea ratione paulo lenius faciliusque fluere oratio: sed nunc maxime recorder, amare Nostrum ejusmodi tractionem verborum qualem hic alii præferunt codices; adeoque ἰόντα ὁμιλον restitutum velim auctori. S.

[8. ἐπιβάτειν] De propugnatoribus nunc militibus classiariis sigillatim poni hoc verbum ad c. 96, 1. recte a Wess. monitum est, atque eodem modo hic intelligendum id verbum. Qui vero mox (lin. 9.) nominantur ducenti ἐπιχώριοι ἐπιβάται, non debebunt, puto, propugnatores et armati milites intelligi, sed nautæ et remiges. In quaque triremium Atticarum ad Salaminem, teste Plutarcho, (in Themist. p. 119. n.) non nisi octodecim propugnatores erant, in quibus, quatuor sagittarii, reliqui gravi-

ter armati. (Conf. Potter Archæol. Græc. lib. III. c. 18.) In Persicis navibus soli illi triginta, quos modo dicebat Noster, propugnatores fuisse videntur; licet reliquos etiam ducentos deinde c. 185, 13. et 186, 5. in universo τῶν μαχημάτων ἀνδρῶν numero comprehendat Scriptor. S.]

12. προσθήσω δ' ἔτι τοῦτον] Sic recte scribitur in marg. Steph. ut infra hoc cap. προσθήσω δ' ἔτι τοῦτοις — πολλῶς ποιήσας διαμυρίους ἀνδρας. Nostro loco ποιήσας (intermedia paulo forsitan aliter scripta dabunt Codd.) ἀν' ἐγδύκοντα ἀνδρας ἰνύται, ponens in eorum singulis fuisse viros octoginta. Ποιῆσαι, pro τιθέναι, ponere, fingere, (sumere,) similiter adhibetur Demostheni c. Leptin. p. 279, 36., εἰς τῶν ξιῶν ἀταλῆς, δίκαι θῆσαν — καὶ μὴ τῶν γε πελοπῶν οὐκ εἰς τίνες ἢ ἔξ οὐκ οὐκ ἀμφοτέρων ἰκαίδεκα ποιήσωμεν αὐτοὺς ἑκατον: ponamus illos esse viginti. Faciamus, quod est in scripto Codice, dederat, opinor, Cicero, ubi vulgatur facimus, de Nat. Deor. I. c. 50. Age et his vocabulis esse Deos faciamus, quibus a nobis nominantur; id est fingamus. Cicero ad Fam. I, Ep. 12. Eum te esse finge qui sum ego. Fac occurrit frequentius. Tuscul. III. 18. fac sane esse summum bonum non dolere. καὶ δὲ Græcis adhibentur in eundem usum: Eurip. Med. 386., Καὶ δὲ τιθῶσι· τίς μὲ δίδεται πόλιν; sed sint sane mortui. Hellenæ v. 465. Καὶ δὲ παρῴκειν: Fac sane eum concessisse. In animosa Xenophontis Imperatoris oratione Ἀναβ. V. p. 214, 21. Ποῶν δ' ὑμῶς (scrib. ποῶν δὲ ὑμῶς) ἔξαπατηθέντας — ὅτι ἱμεῖς ἦσαν εἰς Φῶσιν· καὶ δὲ καὶ ἀποβαίνομεν εἰς τὴν χῶρον. Herod. infra, c. 186., καὶ δὲ σφίς παῖς ἴσους ἐκείνους εἶναι. VALCK.

24. πολλῶς συντίθειμεν] Nihil hoc verius esse, præmissa declarant. Certissimum præterea (lin. 26.) καὶ δικάς ex computatione, quam καὶ δεκάδης δύο ma-

nifesto violent; præcedente: ad calculos qui sederit, haud dubitabit. Wess. — Colligitur sane universa ista summa 2,317,610 ex summis particularibus ante positis. Conficiunt enim

1207 X 200 (lin. 2 seqq.)	
hujus cap.)	241,400
1207 X 30 (lin. 8 seqq.)	36,210
3000 X 80 (lin. 12 seqq.)	240,000

Unde prodit summa copiarum navalium (lin. 16 seqq.) 517,610

His accedunt pedites (lin. 20. coll. c. 60.)	1,700,000
Equites (lin. 21. coll. c. 87.)	80,000
Camelis et curribus vecti (ibid.)	20,000

Unde prodit copiarum ex Asia transductarum summas, quæ hic subducitur . . . 2,371,610

Jam his porro accedunt navales copiae ex Thracia et vicinis insulis, 102 X 200 (cap. 185, 1 seqq.) 24,000

Et terrestres copiae ex eisdem regionibus (cap. 185, 6 seqq.) 800,000

Unde hominum armatorum (in quorum quidem numero etiam remiges comprehenduntur) prodit summa (cap. 185, 44.) 2,641,610

Qui numerus duplicatus dat hominum summam 5,283,220 cap. 186. memoratam. Conf. c. 103, 18. seq. ibique notata. S.

CAP. CLXXXV. 3. δῶκεν δὲ δὴ λίγην] Ingratissima vocum est δὲ δὴ δὴ copulatio atque adhesio, soli accepta Med. ferenda: nam Pass. δὲ, scribentis lapsu, ex δὴ, (uti sæpius hæc permutantur) venit. Prudenter Lichas Sophocleus, ταυτὸ δ' οὐχὶ γίνεσθαι δῶκεν ἐπιστῆν, κῆρυξ βαῖσαι λόγον, Trachin. v. 432. Wess.

6. διαμύρει] Haectenus in numeris constans duravit consensio. Nunc *αριμύρει* Arch. turbant, et catalogum nimium adaugent. Si in singulis enim navibus duceni nautæ, sicuti supra finivit, centum viginti naves dabunt viginti quatuor millia, reliquorum Codicum conspiratione bene firma; adde, quamquam non adparet in his fuisse navibus, adde tamen singulis triginta propugnatores, haud illi æquabunt decem millia, quibus numeri instruuntur atque augentur. An ergo pro centum viginti navibus paullo ante numerandum censuit scriba Arch. ἰβδημήκοντα καὶ ἰκατὶν, centum et septuaginta? Nihil quidem isthic mutat, et eo tamen navium e numero triginta quatuor illa millia supputando procedunt. Indidem in consummatis, quas mox dabit, copiarum omnium rationibus incrementa denum millium, summamque 5,303,220. Quo ille quidem modo secum ferme consentit, nec efficit, ne nihil in catalogo difficultatis insideat. Chonicum certe post pauca enumeratio et medimnorum hac Arch. auctione non adjuvatur. Wess.

8. Βερύγαι] Idem lib. VI. 45., ubi docte Valckenarius *Φερύγαι* Strabon. VII. p. 502. de sententia Casauboni *Βερύγαι* fuerunt. Appianus Bel. Civ. II. (cap. 39.) p. 743. eodem *Φερύγαι* in *Φεργυῶν ἱπποκλήδονας* dicit. Vid. supra cap. 73. Wess. — Apud Appian. *Βερίγαι* nobis dedere meliores libri. S.

CAP. CLXXXVII. 7. περὶ οὖναι τὰ βίβρα τῶν ποταμῶν ἰσίν] Vallam, perpetuam ista vertentem, egregia G. Budæi de Asse p. 139. humanitas in viam revocavit. Quod Th. habet Magister *ποταμῶν ἴσται ὧν*, Pass. stabilit, et manus Herodotæ videbatur Cl. Oudendorpio, speciose magis quam vere: in Thucyd. III. 92. aliisque ea formula. Wess. — Varia lectio duplex est in marg. Ed,

Steph. *ἱερὶ τῶν, et ἱερὶ δῆ*. Ubi Thomas Magist. in *Περὶ δυνάμει*, citans Herodotem, habet *ἱερὶ δῆ*, hoc quin ab Herodoti manu sit vix dubitat Oudendorpius: doctissimo viro placuit, quod sæpe legerat apud scriptores Atticos, restituendum Æliano de Nat. An. XVII. c. 19. pro (*ἱερὶ δῆ*) *ἱερὶ δῆ*. Hic illud ut legitimum crederemus, primum monstrandum erat, hunc etiam Herodotum fuisse scribendi morem; deinde, hac illud in sede convenire. Sed, nisi valde fallor, neutrum poterit ostendi: ex aliis multa sunt ad manum; nihil hujus generis ex Herodoto; sed fieri facile potest, ut hac in parte fallar. Verum illud contendo, neque *ἱερὶ δῆ*, neque *ἱερὶ δῆ*, hic congruere. Græce dicitur, *ἱερὶ τῶν ποταμῶν*, non item *ἱερὶ ποταμῶν ἱερὶ*. Herodotum ego scripsisse puto, *ποταμῶν τὰ ἵερα τῶν ποταμῶν*: effatum illud generale limitatum ab eruditulo lectore, adjecta voce *ἱερὶ δῆ* vel *ἱερὶ δῆ*. Recte Thomas *Περὶ δυνάμει* hic interpretatur *ἱερὶ δυνάμει καταπολιτὶς τῶν ποταμῶν*. Significatur vel flumina defecisse; vel destituisse, si nempe repetas e vicinia *ποταμῶν μυριάδας*; hac potestate activa verbum usurparunt Aristophanes, Xenophon, Demosthenes, aliique. VALCK.—Vide Var. Lect. (ed. S.) nec fere dubitabis puto de veritate scripturæ *ἱερὶ τῶν*: cuius formulæ in locum, Ionibus propriæ, alii *ἱερὶ δῆ*, alii magis etiam communem *ἱερὶ δῆ* substituerunt. S.

9—13. *ἡ χεῖμα πρὸς ἱερὶ δῆ*, etc.] Detegendus calculi error est, a Budæo et Jo. Laurenbergio Otii Sorani, p. 5. perspectus. Si chœnices quadraginta octo medimnum, quod Pollux, Harpocration, atque hoc de grege alii asseverant, absolverint, patet medimnum tritici in milites XLVIII. erogari quot diebus solitum: ex quo, initis ex medimnorum hic signatorum numero rationibus, colligere licet, militum, in exercitu Xerxis

merentium, 5,296,320. fuisse capita; atqui recensentur duntaxat 5,283,220; superant ergo chœnices numerum hominum tredecim millibus et centum. Fac fuisse, quorsum schedæ Arch. nos trahunt, omnem militantium ad 5,303,220 turbam, deerit diurnum sex millibus et nongentis militibus dimensum: nam, quæ minime fallax Cl. Askew adnotatio, tot chœnices ad eam summam desiderantur. Liquet calculi error; ubi commissus, non item. Wess. — Videtur ipse Herodotus in subducendis calculis leviter errasse. Quod si pro singulis hominibus in singulos dies chœniz requirebatur, qui est quadragesima octava pars medimni; requirebantur pro 5,283,220 hominibus quotidie medimni 110,067 cum 4 chœnicibus; ut subjectum schema ostendit:

$$\begin{array}{r} 5,283,220 \overline{) 48} \\ 4 \quad 340 \overline{) 110,067} \\ (4 \end{array}$$

Jam quum loco numeri 67 numerum 340 ponat Scriptor, manifestum fit, puto, oblitum illum esse postremum numerum 340, uti par erat, per 48 dividere. S.

CAP. CLXXXVIII. 6. *πρόκειται ἱερὶ δῆ* [ἱερὶ δῆ] Loci sententiam Porcus bene vestigavit. *Πρόκειται* naves, quarum proræ ponto obversæ erant, cum reliquæ stationem ad littus haberent. Homeri versus Iliad. α'. 34 seq. habent simile quidpiam, nec prorsus tamen, naves certo ordine subductas describentes. Multa ibi Eustathius. Eleganter Agathocles Babylonius, *καὶ οἱ Κυζικηνὶ Ἰζαρχαῖοι* *ἐπ' αὐτῶν* (Pytharchum tyrannum) *ἰσχυρότατον, πρόκειται φερόμενοι ἐπὶ τῶν νηδύνων*: summo impetu, sive, obversis, qualis arietum pugna, frontibus, in Athen. lib. I. p. 30. a. Wess.—De isto vocabulo, cujus propria vis minime in liquido est, jam supra ad IV. 152, 17. disputavi. Illud quidem perspi-

cum videtur, non satis esse quod naves *πρόρρησας* Wess. cum Porto intelligit quarum prora: ponto obverse erant: nam et, quæ proxime terram stabant, perinde ponto obversam proram habebant. (conf. ad VL 115, 2. notata.) Nec Suidæ interpretatio (*Πρόρρησας ἄλλη ἰς ἄλλη*) satis facere videtur. Quod si enim nihil aliud significaret id vocabulum, satis fuerat quod paulo ante planissimis verbis scripsit Herodotus, *ἄλλη ἰς ἰσίοισι*. Quare mihi probabiliissima illa ratio visa est, qua *πρόρρησας* νῆας apud Homerum veteres Critici *αλμακνήδ* locatas interpretantur; quod Gallice par échelons diceres, Latine equidem in quincuncem locatas reddidi, sed id ita intelligens, ut de octo seriebus sive ordinibus, quos memorat Scriptor, quilibet ordo anterior una navi minor sive brevior esset quam consequens ordo, utque adeo veluti trianguli æquilateri (nunc quidem truncati) formam referret universa classis. Videnturque ne simili quadam ratione, qui apud Athen. lib. I. p. 30. dicuntur *πρόρρησσαι* impetum fecisse in hostem, intelligendi sint facto *cuneo* irrupisse. His ita perscriptis, nunc demum animadverto, eandem in sententiam vocab. *πρόρρησας* a Reiskio esse expositum. “*Πρόρρησας*, ait, dicuntur res omnes “seriatim et per gradus porrectæ et pro- “cedentes, ita ut, quo magis proceda- “tur in altum eo res magis introrsum “recedat, et quasi minuatur, ut sunt “gradus scalarum ad plani inclinati “modum positarum.” S.

8. τῆς θαλάσσης ζιόσεως] Longini *καπνισσόμεν* elegantissimæ dictionis tantum modo in repetitis toties sibilantibus est literis, quas alii ad æstuantis stridorem maris aptissimas putarent: namque, uti Latinis fervere mare, fervor maris, ita *κύματα* Gregor. Naz. Stel. I. p. 55. α. ἐπὶ πολλὰ μετωρθεύοντα καὶ ἀναζίσκου-

σα: et Liban. T. II. p. 516. c. 19 ζιόσσι τῇ πλωτῇ, parili translationis figura. Ventus ex septemtrione et Hellesponto flans, propterea *Hellespontias* dictus (lin. 10.) Atticæ regioni marisque Ægei insulis gravis et damnosus accidebat, Aristotele Problem. XXVI. 57. p. 198. ed. Sylb. docente. Jucunda sunt Aristidis in tempestatis *λαφρόν* ad Arginusas, *ἔστι μὲν — ὁδὸν ἡ θάλασσα, καὶ παρὶβαίνει Ἑλλησποντίας λαμπερὴς*, apud Hermogenem Form. Orat. I. 5. p. 280. Wess.

[14. *ἴσας δὲ τῶν νῶν μεταρρίας ἴλαβι*] In hoc interpretando loco dormitans equidem, et vocab. *μεταρρίας* pro *ισομερρίας* accipiens, obliquas in Latinis nostris posui, pro eo quod recte Gronov. dederat, quas naves ventus in alto nactus est: pariterque jam olim H. Stephanus, quum Valla minus recte anteriores interpretatus esset, monuerat oportuisse altum tenentes. S.]

15. *πρὸς ἱστίους καλασμένους*] Adumbravit hinc sua Strabo lib. IX. p. 675. n. (p. 443. ed. Cas.) sed præter alia, ὅ δ' ἰς ἱστίοντα τόπων τρεχόντων τῶν περὶ Πάριον παρατείχεσι: ubi eam varietatem librariis imputandam monuit Vir magnus. Favet Geographo aliquantulum *πρὸς ἱστίους* Vindob., neque omnino tamen. Wess.—*ἱστίοντα* habet nupera Strabonis editio Lipsiensis, præeuntibus nonnullis codicibus. S.

16. *περὶ αὐτὴν τὴν Σηπιάδα*] Ex Codd. decernendum, αὐτὴν scripserit, an ἀκτὴν, an ἄκρην τὴν Σηπιάδα: in quibus permutandis sæpius errarunt librorum scriptores. *Σηπιάδος ἀκτὴς* meminit Noster c. 183. et 191. Aliis *ἄκρα ἢ Μαργησίη* dicitur *Σηπιάς*: vid. Clar. Wess. ad Diod. T. I. p. 413. (lib. XI. c. 12.) et Cellar. Geogr. Ant. T. I. p. 870. Hic narrata spectans Clemens Alex. Strom. VI. p. 753, 36. (οἱ ἑσμεῖς) *πρωίαντες*, inquit, *ἰππομένους περὶ τὴν Σηπιάδα ἄκρην*

ἐνὶ τριῶν πᾶσαν τὴν παρεσκευασμένην τοῦ Περσικοῦ στόλου. Eadem observabantur Straboni IX. p. 675. c. n. ubi Xerxis στόλος partim dicitur ventis εἰς Ἴωνοῦντα εἶσαι τραχὺν τῶν περὶ Πήλιον παρανηχθῆς: sic vocasse locum videtur Strabo: Herodotus, quod Casaub. monuit, naves partim scribit delatas πρὸς Ἴωνος καλιόμους τοὺς ἐν Πηλίῳ. Pelii montis Ἴωνοι apte dici potuerunt, instar similium, Ἴωνίους vel Ἴωνοῦς. VALCK.

18. ἢ τι τοῦ, etc.] Dederat Scriptor accuratissimus: ἢ τι τὸ τοῦ χιμῶντος χρεῖμα ἀφαιρεται: dum hic quoque literæ sunt a vicinis absorptæ, quas postulat sermonis genius. Contra χρεῖμα πολλὸν νῶν et similia recte scripta leguntur in hujus Ed. p. 319. n. 22. (VII. 43, 16.) Sed p. 252, 87. (III. 109, 12.) πολλὸν τι χρεῖμα τῶν εἰκων: ut Xenoph. p. 23, 25. σφιδονητῶν ἀμπελὸν τι χρεῖμα. ἄπειρον τι χρεῖμα νημάτων, Dionys. Halic. II. p. 249, 1. Hinc etiam diversum hoc in loco τὸ τοῦ χιμῶντος χρεῖμα, comparandum cum Aristophaneis: τὸ χρεῖμα τῶν νητῶν τὸ χρεῖμα τῶν κίπων τὸ χρεῖμα τοῦ πλεμῶντος. Ἀσσητιῶδες τὸ χρεῖμα τοῦ νηήματος. VALCK.

CAP. CLXXXIX. 3. τὸν Γαμβρὸν ἐπίκουρον καλίσσασθαι] Oraculo jussi, Boream intellexerunt Athenienses, qui πῆδες συνῆψι τοῖς Ἀθηναίοις, ἀρπάσας Ὀρείδιαις Ἐρεχθίαις, Schol. in Soph. Antig. 978. atque adeo generum Erechthei, Erechthidarumque affinem: Suidas videatur in Γαμβρὸς, qui in voc. Ἀφίται oraculo Deum jussisse scribit, ἀνίμα συγγινῶ δύναι εἶναι δὲ συγγινῆς λίγιται (ὁ Βορέας) διὰ τὸν Ὀρείδιαις. Ubi dicitur Themistocles Aristidi T. III. p. 349. σπηδῶντος ἐν νηυμαχίᾳ πατίοντος τοῦ πνέματος: Schol. MS. οὔτω φησὶ Ἰσσηται τὰς ναῦς, ἀστ' ἔχουν Βορέαν δαίμονα, ἵνα προσβαλὼν τοῖς Πέρσας ἔξωις ἐκείλων τούτων δὲ φησὶ ἀπὸ τοῦ μύθου, ὅτι ὁ Βορέας ἱερῶν ἐν (ὧν) Ὀρείδιαις — συνίσταται αἰς Ἀθηναίους τούτου δὲ ὁ Ἡρόδοτος οὐ

μίμνηται. Ob opem sibi latam Boreæ sacellum ad Ilissum sacrarunt Athenienses juxta Herodotum: (lin. 14 seq.) neque tamen illud valde frequentatum aestimes e Phædro Platonis, p. 129. ubi ignoranti locum Phædro, e quo puellam rapuerit Boreas, digito demonstrans Socrates, καὶ που τις, αἶτ, ἔστ' ἑβόμης ἀντίθεο Βορέου. vid. Meurs. Att. II. c. 5. Secundum Pausan. II. p. 138. in monte Sicyoniæ, βορέας ἵσταν ἀνέμων: et in foro Coroneæ, lib. IX. p. 778. Megalopolitæ apud eundem VIII. p. 675. Σιών οὐδὲν Βορέαν ὑστεροῖ ἀγροῦσιν ἐς τιμὴν. VALCK.

5. πατὰ δὲ τὸ πῆδες τοῦτο] Pausanias hinc Boream Atheniensibus διὰ τὸ πῆδες ἀμύναντα τῶν τριήρων τῶν βαρβαρικῶν ἀπολείπει τὰς πολλὰς, prodidit, lib. I. 19. p. 45. Proximum ὡς φάντι ἀμύνεται (lin. 6.) relinquo. Quod si multitudinis numero φάντι haberetur, alienum ἀρμάτω haud foret, nunc secus. Vid. lib. V. 104. WESS.

12. οὐκ ἔχον εἶναι] Cautè satis. Βορέας μὲν Atticorum, de quibus Cl. Alberti ad Hesychium in Voc., et doctissimi viri in Ælian. Var. XII. 61., alii diversiore perhibebant originem. Præterea Delphis ex responso Apollinis Persicæ classis damnum arcescebant in Clement. Alex. Strom. VI. p. 675. Ut autem post deinceps (lin. 14. pro ἀπειλόντις) ἀπειλόντος, nempe πείριον, pingatur, (aut ἀπειλόντων, scil. βαρβάρων: quorum alterutrum Reiskius mauerat,) urgentem non video necessitatem. WESS.

CAP. CXC. 2. τετρακοσίαι οὐκ ἔλασσονες] De numero fractarum navium gemina Diodorus XI. 12. WESS.

7. χρεῖσα ἄφατα χρεῖματα] Ex his ἄφατα abesse dicitur Codice Med.; omissem mallet vocem χρεῖσα, paulo ante positam. Hic certe scribi potuit: ἀλλὰ τι ἄφατα καὶ χρεῖματα περιβάλλοιτο: tum aliarum rerum affatim tum num-

morum sibi comparavit. καὶ χρέματα præbet Plutarchus T. II. p. 864. c. VALCK. — Unde καὶ ante χρέματα in Plutarchi codices (qui perpauci hodie supersunt) invectum sit nescio: illud video, Herodoteos omnes conjunctivam illam particulam ignorare. Χρέματα non modo pecunias dici, sed quaslibet res pretiosas, jam sæpius in his Musis observavimus. Video etiam, apud eundem Plutarchum (paulo post) τὰ χρυσὰ χρέματα legi, nulla interjecta conjunctiva particula. S.

9. ἢ γὰρ εἰς καὶ τοῦτοι (τοῦτοι placet ex marg. Steph.) ἄχαρις συμφορὴ λυσιῦσα παιδοκτόνος. Hæc si sic Latine legantur, ut convertenda censeo, nam agebatur ob liberos dira quadam calamitate necatos; non ipse Aminocles haberi poterit παιδοκτόνος: qualem dum habuisse videtur, sumpsit hinc occasionem Plutarchus criminandi Herodotum, tanquam studiose quærentem locum, in ᾧ εἴηται τὴν Ἀμινουκίου παιδοφονίαν: hanc indignatus immixtam narrationi p. 871. b. Lapsus in minutis Palmerius se objecit Plutarcho; cui defensor venit Reiskius Anim. ad Gr. Auctor. T. II. p. 523. VALCK.

11. τοῦτοι ἄχαρις συμφορὴ λυσιῦσα παιδοφόνος] Arbitror τοῦτοι præstare. ἰλύπεις τοὺς Ἕλληνας et μάλλον σφίσι ἰλύσει, lib. IX. 49. Plutarchi Codices (apud quem quidem τοῦτοι legitur in plerisque editionibus,) eodem tendunt. (Qui τοῦτοι huc inxerunt, ad verbum ἢ retulerant hunc dativum: rectius vero juncta intelliguntur ἢ λυσιῦσα.) Quam autem vellent, ab his ille vellicandis manum abstinisset: malignitatis profecto dum Herodotum proterve accessit, ejusdem criminis culpam sustinet. Postulat-ne παιδοκτόνος ejus συμφορὴ, ut Aminocles παιδοφονίας, sive, cædis liberorum, in reatu sit? Equidem, etsi dictio ex ambiguo aliquid offert, non opiner. Ἀχαρις συμφορὴ παιδοφόνος, ingrattam calami-

tatem, liberos occidentem, unice exprimit; quæ quidem Aminoclem, aliqui opum copia fortunatum, sed casu liberis orbem, contristabat. Confer vindicias Herodoto a Nob. Palmerio paratas, Exerc. in Gr. Auctor. p. 37. Wess. — Plutarchum Reiskius (loco a Valck. citato) contra Palmerium hactenus defendit, non ut malignitatis patrociniū suscipiat, qua Herodoti hac in re commemoranda consilium interpretatur Chæronensis Polyhistor; sed ut contendat, recte illum interpretatum esse sententiam verbis istis Herodoti ἄχαρις συμφορὴ παιδοφονία, sive (ut apud Plut. legitur) παιδοκτονία. "Ego quidem, ait, nullus dubito ex Herodoti verbis hoc efficere, liberorum Aminoclis aliquid patris manibus, quacunque denum caussa vel ratione, periisse." In quo quidem verissime judicasse mihi videtur Lipsiensis ille olim præceptor meus, Vir optimus doctissimusque. Quisquis citra præjudicatam opinionem Nostri verba I. 41, 3. coll. cum I. 35, 2. et lin. 9 seq. item III. 50, 2. coll. cum c. 52, 15. consideraverit, de veritate hujus interpretationis nullus, puto, dubitabit. S.

CAP. CXCI. [5. ἔνταμά τι ποιεῖντιο] De ista formula vide ad II. 119, 8. notata. S.]

6. κατασιδωτες γόησι τῇ ἀνίμῳ οἱ δάγροι] Nulla in schedis variatio. Qui morbosa hæc putant, aut γοητικῆσι, præstigiis, aut χοῆσι, libationibus, quamquam hæsitantes, uti Cl. Reiskius, illa reficiunt. Contra ea, nihil admodum novans, Cl. de Pauw, κατασιδωτες γόησι — οἱ δάγροι, incantantes ventum cum præstigatoribus, vertit, hoc uno anxius, quod magi ab incantatoribus distinguantur: fieri tamen potuisse, ut illi, inter Persas honoratiores, sub se γόητας, vilioris conditionis sacrificos, habuerint. Quod equidem, etsi auctoritate carens, non infitias ibo; opinatus, ne nihil dix-

issu videatur, *καταϊδόντες γόησι* idem esse ac *γόησι*, h. e. sacro quodam ululatu unde ipsi *γόητες* nomen habent: huic sane in magicis incantationibus sacrisque suis olim usus; sicuti *ἱερόμας* lib. II. 119. Non nescio, *γόν* alibi haud inveniri; quam tamen ex *γόν* formari potuisse, quis neget? Restaret *καταϊδόν* tertio nexum casui, nisi Portus id cum *καταγίλῃ* similis apud Herodotum structuræ composuisset. Atque hoc si inprobetur, *τοῦτο μὲν ἐν τῷ ἀνακτῷ κισθῷ*. WESS. — Dativus *τῷ ἀνέμῳ* est ex Herodoteo more scribendi, neque debet adeo sollicitari. (Vide ad VII. 9, 5. notata.) Ingeniose Reiskius tentabat *χῆται*: sic dicerentur factis libaminibus incantantes ventum. Euripidis Iphigenia in Tauris v. 1357. *Ἀνελόχῃ, καὶ κατὰ βάρβαρον Μίλη, μαγνύουσι*: ululatu barbarico magicos cantus (Seneca Med. 684.) occinebat: ita corrigo vulgatum *μαγνύουσι*, illinc alienum. *κατὰ δὲ*, occinere, juxta Budæum, Herodotus posuit pro incantare. Filium mactatam putabat ad ventum sedandum Æschyli Clytæmnestra in Agam. v. 1427. *ἱερὸν Θρηκίαν ἀνμάτων*, ut optime restituit Gul. Canterus. Apud Sicyonios sacerdos sacra faciebat, *ἡμερούμεινος τῶν πνευμάτων τὸ ἄγρον καὶ δὴ καὶ Μηδίαις, ὡς λίσσονται, ἱερὸς ἱερὸς*, Pausan. II. (c. 12.) p. 138. VALCK. — Wesselingii conjecturam *γόν* probat Schneider in Lexic. crit. De scriptura autem vocabuli tenendum, in edit. quidem Ald. et aliis *γόν* cum iota subscripto pingi, incertum vero esse, utrum MSS. item libri iota hic subscriptum aut ad latus positum agnoscant, an suo arbitratu primus Editor illud adjecerit. Nostra quidem membrana F. quæ plerumque alioquin, ubi opus est, iota ad latus scriptum habet, hic illud ignorat. Itaque verum fortasse fuerit *γόν*, quod et Pavius probavit, et nos cum Schæf. edi-

VOL. IV.

dimus: nec vero hoc ego cum præstigiatoribus, sed per præstigiatores Latina reddendum censeam. Fuerint autem forsan *γόν* classis quædam Magorum, S.

8. *ἰνώσαι*] Nullum Longini *ἰνώσαι* in schedis patrociniū adipiscitur: Scholiastes præterea San-German. *ἄνθρωποι ἰνώσαι* hinc excerptit. Abydenus, *εἰς τὴν δὲ ἡμῶν ἐπὶ τοῖς ἰνώσαις ταπεινότης eluvionis causa*, in Euseb. Pr. Evang. lib. V. 12. Et Ælian. apud Suidam voc. *Ἐστίριον*: *οἱ δὲ ἄνθρωποι παραχρῆμα ἰνώσαντες καὶ τὸ αἷμα ἰσχυρίζονται*: quo de genere alia J. Jac. Wetsten. ad Matt. c. xiv. 32. WESS.

Ibid. *ἡ αὐτὴ ἰβλὼν ἰνώσαι*] Aut sponte sua velut lassus conquevit ventus. Tanquam *ἄνθρωποι τὸ Κοπίσαι* (*ἰνώσαι* legisse videtur) καὶ *ἰδωτικὸς* hic notavit Longinus ω. ΤΨ. XLII. 2. Legitur in Ev. Matth. xiv. v. 32. *ἰνώσαντες ἱ ἄνθρωποι*, et alibi; apud Clar. Albertum ad Hesych. in voc. et Wetstenium. Reprehendendus idcirco Longinus illis videri poterit, qui in libris nostris sacris, ad populi captum sapientissime scripta, voces tamen notatas nolunt ut *ἰδωτικὸς*, quique, bonum Thomam Mag. supra modum nuper criminati, incogitanter Atticam verborum etiam venantur elegantiam, ubi sola rerum erat quaerenda puræque disciplinæ magnificentia. VALCK.

CAP. CXCI. 8. *ἰανυλόχιον, Ποσειδώνος ναῦς*, etc.] Vallæ Latina, Stationem habuere ad templum Neptuni cognomine Servatoris, servari non debuere: quid enim hic de Neptuni ad Artemisium æde? Solum *Ναῦς*: Neptuni cognomen describitur. Itaque mutavi, ne prona sit erroris, quæ et illustr. virum Dissert. VII. Us. et Præst. Num. p. 416. abstulit, occasio. WESS.

CAP. CXCI. 1. *ὡς ἰαυάντις* et i

O O

ἄνθρωπος, καὶ τὸ αὔρα ἰσχυρῶς] Eustath. in Od. γ'. p. 119, 38., 'Ἡρόδοτος ἰδίαν φράζων φησὶν, ἰκαύσατο (sic 'Εκώσασιν reddidit Hesych.). ἄνθρωπος, καὶ τ. κ. ἰσχυρῶς. His usus est inimitabilis A. Schultens ad Jobi xxx. 27. vid. St. Bergler in Aleiphr. p. 2. Docte A. Gellius Noct. Att. II. 30. Fluctus. — simul ac ventus posuit, sternuntur et conflacciscunt, et mox fluctus esse desinunt. κύματα οὐκ ἔτι ἐστὶ κύματα, æquore nempe pacato. Stratum æquor attingit J. F. Gronov. Obs. III. c. 22. Tueri voluit vir clar. P. Burm. in Ovidii Her. XV. v. 213. vulgata: Solve ratem; Venus, orta mari, mare præstat amanti: me iudice recte diceretur, mare præstat æquor; ut Metam. XI. 749. ventos arcet Æolus egressu, præstatque nepotibus æquor; id est ἀκύματα Πόντου τίθηναι ῥάστα, Eurip. Iph. in Taur. 1445. Sed in altero loco legendum, partim cum Slichtenhorstio: Venus, orta mari, mare sternet amanti: sic Epist. XIX. v. 16. auso Venus ipsa favebit; sternet et æquoreas æquore nata vias. VALCK.

8. ἰπὶ τὸ κῶας ἴσλιον ἰς Λίαν] Dum ad aureum vellus petendum Æam navigabant: id enim semper notat in talibus ἰπὶ: ἰπὶ τὸ κῶας, ἰπὶ τὸ ῥάσας πλεῖσαι. Poëtis μιτά: Theocrit. XIII. 16. 'Ἄλλ', ὅτε τοι χρύσειοι ἴσλι μιτὰ κῶας ἴψαν Λισσιδίνας, οἱ δ' αὐτῇ ἔριστῆς συνίσουσιν. Lecti juvenes, Argivæ robora pubis, Auratam optantes Colchis avertere pellem, Catullo Carm. LXIII. 5. Theocrito prævit aliisque Homerus Od. α'. 184. Πλάνη — 'Ἐς Τιμίσην μιτὰ χαλκόν: id est, ἰκινῶν ἀπάξων χαλκόν. In Theocriti Παιδικαῖς: βαίην — πίδα (id est μιτὰ) Κίεβρεον. Apud Xenoph. 'Ἀναβ. VI. p. 220, 31., ἴδρα λίγισται 'Ἡρακλῆς ἰπὶ τὸν Κίεβρεον πύνα καταβῆναι. Aristoph. Βαστ. v. 111. ἴνικ' ἔλθεις ἰπὶ τὸν Κίεβρεον. Meminit peninsulæ Diodorus XIV. p. 666, 3., ὅπου φασὶν 'Ἡρακλῆα τὸν ἐξ ἔθου Κίεβρεον ἀνωγαγῆναι.

Corrigatur Herodoto nostro tributus libellus de Vita Hom. p. 561, 36. (c. 17, 10.) ἰς δὲ τὴν 'Ερυθραίαν τινεὶς ἰπὶ ξύλων παρσιευάζοντο πλεῖν: male vulgatum, nuper etiam Londini, ἰπὶ ξύλων. In his ἰπὶ cum ἰς ponuntur ut nostro loco, et semper apud accuratores, solos ferme dignos, quorum phrasis cum Herodotea componatur: Thucyd. IV. c. 13. ἰπὶ ξύλα ἰς μηχανὰς (ut ἰς ταχυσµὸν, p. 406, 94.) παρίστανται τῶν νῆων τινες ἰς 'Ἀσίην. Xenoph. 'Ἑλλ. V. p. 337, 2. σίµπουσι — ἄνδρας ἰς Παγαδαὶς ἰπὶ σῖτον: p. 260, 19. σίµπυς τριπύρις ἰς Λασιδαίµονα ἰπὶ χρήματα: paulo post legitur, ἰσχυρὰ χρήματα ἄζοντας. Aristoph. 'Εκκ. 814. 'Ἐπει' ἰχάρευν ἰς ἀγορὰν ἰπ' ἄλφισα. VALCK. — Notissimus et pervulgatus iste præpositionis ἰπὶ usus; quam quidem eodem modo, eadem etiam linea ad quam ista tam late disputantur, positam habemus, ἰπ' ὕδωρ σιμφρίστα, aquatum missum. S.

9. ἰπὶ τούτου δὲ τῷ χρόνῳ εὐνομα γήγενε 'Αφίται] Sexcenties talem Scriptoris dictionem vidimus, monuitque vir Celeb. lib. IV. 45. Quo magis miror Medic. silentium, ni tamen excerptis oculi aberrarunt, ἰπὶ, huic debitum loco, sequentibus, ubi omnes alii ἰν τούτῳ, tribuentes. Fieri id potuit. Ego Codicibus non reluctor, Aphetasque prætereo, notissimas Apollonii Rh. lib. I. 591. Strabonis, aliorumque explanationibus. Wess. — De ἰπὶ τούτου vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CXCV. 4. ἱπασιν ἰς τοὺς πωλιμίους] Elegi simplex verbum. 'Ἐσιπῖσται vim plerumque, quæ hic nulla, ingruentium innuit, c. 189. et 210. (Sed peraptum huic loco ἰσιπῖσται.) Visum quoque (lin. 6.) verius Θαµασίου nomen, aliquid barbarici olens, cum ex interiore Græcia Θωµασίου titulus descendat. Wess.

8. βασιλῆων δικαστίων] Vide supra, lib. III. 14, 29. 'Ὅτι, (ante ἰ Σαυδῶ.

απρ.) Codicum de sententia inprobam, Gronovio consentiens ejeci: neque displicuit (lin. 9.) λογιζόμενος. Restitutum autem fuit εἰς αἰ, ad nexum sermonis opportunum, atque ob εἰρὴν δὲ pro Scriptoris adusuetudine necessarium, tum quoque ex Persicæ hujus clementiæ declaratione lib. I. cap. 137. Wess.

9. λογιζόμενος ὁ Δαρείος πάλιν ἀγαθὰ] Revocarem antiquam lectionem. Reputans, ἀναλογιζόμενος ὁ Δαρείος, (at in simplex λογίζ. consentiunt probatissimi quique libri,) εἰς αἰ πάλιν ἀγαθὰ τῶν ἀμαρτημάτων παποιημένα ἐς αἰσιν τὸν βασιλῆην. Antiquæ videlicet Persarum legi Darius libenter obsecundavit; de qua, laudata I. 137. quædam notata sunt in lib. VI. c. 30. sed præter Brissonium citari debet Des. Heraldus Advers. I. cap. 9. Horum non recordatus Jac. Gronov. in Addendis ad Notas suas in p. 57, 12. Hæc, ait, lex quidem fuit, sed quando observata? Mox (lin. 12.) intellexisse dicitur Darius, ὡς ταχύτερα ἢ σφώτερὰ ἐργασμίαις εἶη: sic enim omnino legendum, rejecta lectione Flor. (Vide Var. Lect. ed. S.) Paulo post (lin. 14.) commodè mihi Vir doctus emendasse videtur, ἑμιλλεῖ οὐ τὸ διότιον διαφυγὼν περιίσταται: et, ὡς γὰρ σφίσις εἶδον περισσείοντας αἰ' Ἕλληνας. VALCK.— Ad διαφυγὼν ἵσταναι caute Reiskius adnotaverat: "Forte περιίσταται." Speciosa utique conjectura, quam miror ne ullius quidem MS. codicis auctoritate firmatam reperiri. Præterita quidem verborum tempora frequenter per periphrasin effert Noster: quo de more ad I. 37, 7. post Wesselingium nonnihil disputavimus. Futuri temporis periphrasin, qualem hic habemus, (lin. 15.) διαφυγὼν ἵσταναι pro διαφεύξαι non me mini alibi mihi observatam. S.

15. περισσείοντας] Nescio cur περισσείοντας, semper in offensione et clade, etiam c. 210., obvium, obtru-

serint? Quod boni commatis achedæ liberaliter donant, Pavius, Roiskius, alique jure laudarunt. Wess.

CAP. CXCVI. [4. ἱσθιβληκῶς ἢ τριταῖος] Διουτεραῖος, τριταῖος, plerumque altero, tertio die a protectione, significat: cui significatui hic non esse locus videtur. Potest vero τριταῖος perinde et tertio die ante, et tertio die post, significare: et mihi quidem adjectum verbum in plusquamperfecto tempore (ἱσθιβληκῶς ἦν) priorem notionem hic indicare visum erat. S.]

9. Ὀνόχωνος] Tzetæ in Lycophr. v. 1424. Ὀνόχων, commentanti de Ilisso et Mæandro, a Xerxis exercitu potando exsiccatis, et Herodoti quidem fide, quæ alios in amnes c. 42. et 109. dicta fuerunt. Οὐκ ἀπύχνησι τῇ στρατιῇ (lin. 9.) non turbo, quantumvis ἀπύχνησι tali in re cap. 127. et 187. Geminum ferme cap. 43., οὐδ' ἀπύχνησι τῇ στρατιῇ — πινόμενοι. Quod enim hic accessit τὸ ρίιθρον, ex tacito παρὰ pendere, doctrina Porti est. Adi Abrechium Dil. Thucyd. p. 127. Wess.—Conf. ad VII. 43, 3. notata. S.

CAP. CXCVII. 3. Ἀφυστίου Διός] Suum Jupiter recuperabit Αφυστίου nomen, indicatum in Diss. Herod. Wess. p. 123. VALCK.

Ibid. Αφυστίου Διός] Habet suum sibi cognomentum Jupiter, ab Holstenio dudum laudatum. Αφύστιος Jovem in Phrivi Hellesque fabula Critici Apoll. Rh. II. 655. et Pausanias Attic. cap. 24. (ubi Kühnius bene) norunt; Bacchum Αφύστιος Etymologus. Mox (lin. 5.) μετίσπυρα δὲ, in his libris rarius, neque nullius tamen usus, accipi pro bono poterit. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) et conf. VII. 8, 8. S.

7. δὲ αὖ ἢ τοῦ γίνους τ. περισβύτ. etc.] Primum, quod sequitur τοῦτον, in τοῦτος leniter flectendum censeo: τοῦτον ἰσπτάξαντις ἔργισθαι. Verbo ἰσπτάξαν, sie-

ut verbo *παλιῶσαι*, quartus etiam casus adiungitur infinitivo sequente. (τούτων meliores libri dedere.) Deinde, ut locus detur istis, *Λήϊτοι* δὲ *παλιῶσαι* τὸ *πρυτανήϊον* οἱ *Ἀχαιοί*, Herodotei non immemor moris, puto tamen praecedere debere mentionem *λήϊτου*: hanc ego vocem in ista sede libenter collocarem, quam nunc occupat vox *πρυτανήϊου*, Herodotum hac ratione scripsisse jam olim suspicatus: *ἱς δὲ ἢ τοῦ γένους τούτου πρῆσβύτατος, τούτους ἐκινεῖσθαις ἔχουσιν* τὸ *λήϊτου* αὐτοὶ φυλακὰς ἔχουσιν. *Λήϊτοι* δὲ *παλιῶσαι* τὸ *πρυτανήϊον* οἱ *Ἀχαιοί*. Quod esset populi, populicum, sive publicum, et *δημόσιον*, pro diversa pronuntiatione vocis *λαός*, *λαῖος*, *ληός*, dixerunt veteres, *Λήϊτοι*, *Λήϊτοι*, *Λῆϊτοι*, *Λήϊτοι* et *Λῆτοι*. Horum primum suis in libris saepius invenisse Grammaticos, Hesychiana monstrant, quae Kiisterus et Eruditiss. noster Dav. Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 54., redintegrarunt: *Λήϊτοι*, τὸ *ἀρχαῖον* *Λήϊτον*, *πρυτανήϊον* *Λήϊτον*, τῶν *δημόσιον* τόπον. Cetera Piersonus attingit ad Moer. Att. p. 252 seq. De Graeciae civitatum prytaneis luculenta est Is. Casauboni Dissertatio Animadv. in Athen. XV. c. 19. (Vide Animadv. in Athenæum T. VIII. nuperæ editionis p. 356 seq.) Inventis Casauboni quædam addiderunt alii. VALCK.

7. *τούτων ἐκινεῖσθαις*] Pravum *τούτου* erat. Interpres Apollonii Rh. II. 655. in suam usque ætatem valuisse scribit, *ἵνα τῶν Φορβύων ἀπογοῖται ἐκινεῖσθαις τὸ πρυτανήϊον καὶ θύειν τῷ ἐξημένῳ Διὶ*, h. e. *Λαφροσύνῃ*, discrepans ab Herodoto, et de victima tacens, quam humanam fuisse viæ duces Xerxem condocerant, adfirmatque Plato in Minoë p. 315. c. *καὶ οἱ τοῦ Ἀδάμαντος ἐκγονοί, οἷας θυσίας θύουσιν* Ἕλλησις θύεις: namque victimas eum ejusmodi indicare, quæ de crudelibus Carthaginiensium aris et immolatis

ibi Staturno liberis fuerunt præscriptæ, patefaciunt. WZSL.

10. *ἔστι τι πρὸς τούτοις*] Abbas Melotus, Reiskius, Abreschius *ἄς ε' ἔστι πρὸς τούτοις*, voces recte ordinant. Frequens *πρὸς δ' ἔστι τούτοις* in talibus est, lib. III. 65. IX. 110. Ὡς continuat narrationem τῶν *κατηγρημένων*, cujus initium, *ὡς Ἀδάμαν*, tum *ὡς* in *Διοσφορίῳ*, porro *ἄς ε' ἔστι πρὸς τούτοις*, et in sequentibus similiter. Jam *ἐκινεῖσθαις* Arch. (lin. 14.) loco *ἐκινεῖσθαις*, cum Cl. Pavio repudio. Illi, qui ultro in prytaneum se contra legem penetraverant, mactabantur; qui aufugerant, reversi in idem deducebantur invitati ad simile supplicium. Hoc docebant *οἱ κατηγρημένοι* regem. WZSL.

10. *ἔστι τι πρὸς τούτοις*] Intelligere hæc se negat, qui supra tentabat corrigere *πρὸς δὲ τούτων*, p. 20, 43. (I. 41, 9.) Hoc nusquam apud Herodotum: frequentissime legerat *πρὸς τούτοις*, præterea, *πρὸς τούτοις* *λίγους* I. 65. *πρὸς τι τούτοις* (ibid. et cap.) 86. et 179. III. 45. et 142. etc. *καὶ πρὸς ἔστι τούτοις* III. 65. *πρὸς τι τούτοις ἔστι* I. 99. *ἔστι πρὸς τούτοις* etiam apud alios. Scripserat et hic Herod. *ἔστι*, (immo divisim vocibus *ἄς ε' ἔστι πρὸς τούτοις*, nempe *ἔλγον*), *πολλοὶ ἤδη τῶν μελλόντων θύεσθαι δύνανται ἀχοντες*, etc. In proximis (lin. 14.) nimis diu hæsit *ἐκινεῖσθαις*: sinceram, ut puto, lectionem nobis servavit Arch. lectam Vallæ, *ἢ ἐκινεῖσθαις ἐκινεῖσθαις* *ἔστι* τὸ *πρυτανήϊον*: hæc enim sic ex usu verbi *ἐκινεῖσθαις* conjungi debent; ut et sequentia, (lin. 14.) *ὡς θύειν τι ἐκινεῖσθαις στήριμασι* *πᾶς σπυκασθίς*: totus infulus coopertus. *Στιφάνοις* *σπυκασθίς* Euripidis est in Alc. 796. et v. 882. *κάρη σσιφάνοις σπυκασθίς*. *Κάρη σσιφάνοις σπυκασθίς* præbet oraculum in Demosthen. Mid. p. 332. Theocr. II. 153. *καὶ φάτο οἱ σσιφάνοις τὰ δώμα-*

κα τῆς πυκνότητος. Εἰκόνημα μισθῶ καὶ στεφάνουσι ἀμπικασθῆναι est in epigramm. Anthologiae ineditae Phalaecei. Phrixi filio quale datur hic nomen, *Κυτίσσορος*, (lin. 16.) dederat et Apollon. Rhod. II. 1159. Genuino *Κυτίσσορος* modulus reluctatur in versu. VALCK.

[15. Quod ista, *στήμματα πᾶς πυκνότης*, vulgo cum Valla vertunt *toto corpore coronis* (aut *infulis*, ut Gronov.) coopertus; aut (ut VALCK.) *totus infulis coopertus*; id per se quidem, et pro reliquo usu pervulgato vocabuli *πᾶς*, videri poterat recte habere: nec tamen satis adparet, cur *totus* aut *toto corpore* coronis aut *infulis* ornatus miser homo dicatur. Ad hæc, quamvis frequenter a plurali numero ad singularem, et vicissim, transire amet Herodotus; tamen nimis asper et insolens iste videri transitus debet, ἢ ἀλλοιωθῆναι κελεύουσιν, θύναί τε στήμματα πυκνότης. Quod si vero *πᾶς* intelligimus *πᾶς τις* sive *ἵκαστος*, quilibet, quisquis cæteroquin sit, nulla exceptione, nullo discrimine, recte atque ordine procedet orationis structura. S.]

16. *Κυτίσσορος*] Criticis Apollon. Rhod. II. 1125., ipsique Apollonio v. 1159. *Κυτίσσορος*, Straboni lib. XII. pag. 820. (pag. 544 extr. ed. Cas.) *Κύτσορος*, sine ulla mendi suspicioine, qua male a Palmerio Nostri lectio ibi premitur. *Κύτσορος* quoque Apollodoro I. 9, 1., ad quem Galeus. (at MSS. quidem Apollodori *Κυτίσσορος* præferunt.) Ceterum Athamas, ut *καθαυμνός* regionis, aræ fuit admotus, jam jam immolandus, at commodum liberatus a Cytissoro superveniente, uti Herodotus; sive, sicuti in Sophoclis Athamante, ab Hercule, apud Interpretes Aristophanis Nub. v. 256. Wess.

CAP. CXCVIII. 6. ἄβατα περιελήναι] Mallem cum Reiskio ἄβατα, τὰ περιελήναι. Scripsi ex schedis Μηλίδα γῆν,

quoniam ita superius et cap. 301., tam lib. VIII. 91. In Stephan. Byz. Μηλίς, ἡ χώρα. Sophocles Μηλίδα λίμνην dixit, Trachin. v. 642. Justæ insuper Τρηχίνας πύργου ex titulo Sophocleæ fabulæ, atque ob γῆν Τρηχινίην cap. 199, et 201., aliæque. Wess.

9. *Σπερχυῖς*] Speciem Ionicam *Σπερχυῖς* præfert, uti *ἀσπερχυῖς*, *βασιλῆος*, *σπερχυῖος* et similia, quæ interpretata non sunt, nec nunc sperni oportet. *Σπερχυῖς* passim, et Spercheos Latinis, significante ad Lucanum lib. VI. 367. Fr. Ouden-dorpio. Wess.

11. *Δύρας, τὸν μεθύοντα βομβύοντα* 'Ἑρακλῆϊ κακομήνῃ ἀναφανήσῃ] Ad λόγος ἐστὶ commodum μεθύοντα adponi potuit interpretamentum; quod mihi, verum videbitur etiam aliis, si plures dant Codices lectionem, quam dat marginis Steph. τὸν βομβύοντα τῷ 'Ἑρακλῆϊ κακομήνῃ λόγος ἐστὶ ἀναφανήσῃ. Valla: quem fama est emersisse ad ferendam Herculi opem. Sic loqui solet Noster: III. 5. ἐν τῇ λόγος τὸν Τυφῶν κακρόβου: c. 115. ἀπὸ πρυμνῶν ἡλικτρων φοιτῶν λόγος ἐστὶ: VII. 129. τὴν Θουναλίην λόγος ἐστὶ τὸ παλαιὸν εἶναι λίμνην. In fabulosis, quæ perpauca duntaxat attigit, λίγεται ponere solet Thucydides: quo historicorum principe mihi quidem minus digna videntur, quæ prostant in fine p. 221. (lib. III. c. 88.) νομίζουσι δὲ, etc. quo libenter referrem Scholion e MS. ad finem p. 219. relatum: τὰ ὀβελισμένα οὐδὲν τῶν ἱζηγητῶν ἰδοὶ Θουκυδίδην εἶναι. Nostro loco Dyras fertur auxillio venisse Herculi κακομήνῃ, in summo scilicet Cætæ montis cacumine, cujus illinc ducta nomina suo more tractavit Hemsterh. in Lucian. p. 112. (Tim. c. 7.) Straboni IX. p. 655. c. (p. 428. ed. Cas.) memoratur *Δύρας*, ὃ φασὶν ἐπὶ χυμῶσι τὴν 'Ἑρακλίου ἐβρίσκει πύργον. VALCK.—Ista, τὸν μεθύοντα, etc. integra reliquissem, si Codices Herodoteam

obtulissent dictionem. Talis lib. III. 115. ἀπό τινος τοῦ ἡλιαντρον φανερῶς λόγος ἐστίν. Tales in Porti penu plures. Strabonem hæc ob oculos lib. IX. p. 655. c. habuisse, Casaubonus docuit. Wess.

CAP. CXCIX. 5. τοῦ δὲ ὄριος — ἐπὶ διασφάξ] Hinc Strabo IX. p. 656. A. (p. 428. c.) πρὸς μετασφάξιν τῆς Τραχῖνος φρενὶ Ἡρόδοτος δὲ βαλὶαν διασφάξα· hinc illum sequentia quoque summisse monuit Casaub. Fluminis Μίλωνος ex c. 198. meminit Eustath. in Dionys. v. 414. Φοίνικος etiam Strabo ex cap. 200. VALCK.

CAP. CC. 4. ἀμαξίτης γὰρ μὴ μούνη διδμηται] Non sane necessaria μὴ. Supra enim μούνη ἀμαξίτης c. 176. Sed in hujusmodi positionibus variatur. Illud autem διδμηται, prima fronte in εἰρημηται eruditi viri conjectura abibat, quod in muniendis id viis usurpetur, et τεταρμίναι sint διὰ lib. IV. 136. Recte vero abiecit. Ὅδον τὴν Ἰδμεαν legimus lib. II. 124.; cui Lucani simile, construens vias, II. 673., et instructio viæ publicæ et pontium strata usque Legis VI. Cod. Theod. de Itin. muniend. Wess.

7. κῶμη τί ἐστι τῇ οὐνομα Ἀνθήλη καί ται] In his verbis aut τὸ ἐστι aut τὸ καί ται tollendum scribit Berkel. ad Steph. Byz. in Ἀνθήλη: et τὸ καί ται omisit hæc excitans Holsten. Prius e vicinis nasci potuit; si servant Codices, neutrum loco moverem. Herodoteum est κίεσαι: lib. IV. 184. ἀλίσι γὰρ σφί ἔστι Ἀτλαντίς οὐνομα, ἐν δὲ ἐκείτῃ αὐτίαν οὐνομα οὐδὲν κίεσαι. VALCK.

8. χῶρος περὶ αὐτὴν ἰέρως, etc.] Concludit ex his Nob. Palmerius, Exercit. p. 36., nullam Herodoti ætate urbem hic Pylæam, cujus Plutarch. T. II. p. 409. A. meminere, fuisse; non sine veri specie, modo Plutarchus talem huic tractui urbem dederit, super qua re dubito. Opinor Cererem Amphic-

tyonidem non diversam a Pylæa esse. Δημητρεὶ τῇ Πυλαίῃ τῇ τοῦτον ἰὸν Πιλασγῶν Ἀκρίσιος τὸν νῆδον ἰδύματα, Callimachus Epigr. XLI., templi ejus conditorem ostendens Acrisium. Eadem Ceres ab Erotiano in Πύλαις memoratur. Wess.—Circa vicum Anthelen spatiosus erat campus, in quo templum fuisse traditur Cereris Ἀμφικτυόνιδος. Δήμητρος etiam ἱερὸν commemorat Strabo p. 656. c. (pag. 429. ed. Cas.) ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν Πυλαίαν θυσίαν ἱεῖλαι οἱ Ἀμφικτυόνιδος. Ulpian. in Demosthen. pag. 43, 27. τὴν σύνδον Πυλαίαν ἐκάλουν — ἴδμεαν δὲ Δημητρεὶ οἱ Πυλαγίται. Suspicio istius Cereris Πυλαίας templum intelligendum in Callim. Epigr. XLI. Δήμητρεὶ τῇ Πυλαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ Πιλασγῶν Ἀκρίσιος τὸν νῆδον ἰδύματα: nam sic dictam Cererem liquet ex Erotiano: Πύλαι· Τίσιος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ καὶ τὸ τῆς Πυλαίας Δήμητρος ἱερὸν ἴδμεται: quibus usus est in eam rem solis Jo. Meursius Att. Lect. IV. c. 3. VALCK.

CAP. CCI. 7. φέρονται ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου] Specimen nimii laboris φέρονται εἶπαι ταύτης in conjectura docti viri est. Intelligi χωρίον aut εἶπαι adparet. Φέρον ἐπὶ θαλάσσης aut θαλάσσαν, φέρον ἐς τὴν μεσόγειαν, de locis, quæ ferunt et vergunt ad mare, aut mediterraneam regionem, sæpe sese, uti lib. IV. 99. et seqq., offerunt. Sustuli inconmodum τὸ, unde turbæ. Wess.—Viros Herodoteo aduetos stylo turbare non debuerat τὸ articulus pleonastica illa sive elliptica ratione adjectus, de qua conf. ad IV. 99, 1 seq. notata. Nec enim juncta intelligi debent φέρονται ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου; (quemadmodum ne loco quidem a Wess. citato IV. 99, 9. φέρονται ἐπὶ θαλάσσης legitur, sed ἐπὶ θαλάσσαν in accusativo casu:) sed junguntur πρὸς τόπον φέρονται, sicut paulo ante πρὸς βορῇ ἰχύνται.

Ceterum ista τὰ ἐν ταύτης τῆς ἡπείρου non modo ad Græcos refertur, sed perinde etiam ad Persas, quos ait in hac continente (nempe, in Europa) quæ inde a Trachine septentrionem spectant, tenuisse. S.

CAP. CCII. 1. Ἔσαν δὲ οἷδε Ἑλλήνων, etc.] Eosdem ubi Græciæ populos ex Herodoto recenset. Pausan. X. (cap. 20.) pag. 845., ex singulis totidem ad Thermopylas venisse scribit, quot hic nostris in exemplaribus memorantur. Quod si tamen ad calculos sedeas, ex Herodoto summam tantum colligas hominum 5200.; ex Pausania vero 11,200. Hic nempe suspicatur Locros Opuntios fuisse 6000. Λοκροὶ, αἱ, τοὺς ὑπὸ τῇ ὄρει τῇ Κημίδι Ἡρόδοτος μὲν οὐχ ὑπήγαγεν εἰς ἀριθμὸν, ἀλλ' ἀφικέσθαι σφᾶς ἀπὸ πατρῶν ἴφη τῶν πόλειον. Herodoteum est πανστρατιῇ. (CAP. CCII. 2.) Sed in hac recensione nonnihil est adjuvandum Pausanias: ista, prout vulgantur, ab illo scribi non potuerunt, περιγίνοντο δὲ καὶ Βιωτῶν ἰστανόσιοι· ἐκ δὲ Θισπίας καὶ Θηβῶν τιστρακῆσιοι: populares, sed hostes acerrimi, non bene junguntur Thespienses et Thebani; a Thebanis etiam perperam distinguuntur Bœoti. In plerasque civitates Bœotiae Thebani exercebant imperium, cui potentiores semper reluctabantur: una voce ἐκ transposita, cum Nostro Pausanias, et secum ipse, redibit in gratiam: scripserat procul dubio: περιγίνοντο δὲ καὶ Βιωτῶν, ἰστανόσιοι ἐκ Θισπίας, καὶ ἐκ Θηβῶν τιστρακῆσιοι. Herodotus: ἀπὸ δὲ Βιωτῶν (παρεῖσαν) Θισπίων τε ἰστανόσιοι, καὶ Θηβίων τιστρακῆσιοι. Reliquis stationem deserentibus, cum Lacedæmonijs (juxta Herod. cap. 222.) soli manserunt Thespienses et Thebani, hi quidem coacti, Θισπῖς δὲ ἰκόντες μέλισσα. Secundum Diodor. XI. cap. 9. Leonidas Θισπῖς μόνους παρακατήσχε. Ejusdem Diodori XI. cap. 4., si rite exigitur, numerus Græcorum in univer-

sum, qui cum Leonida ad tutandum introitum Græciæ narrantur profecti, non multum discrepat ab Herodoteo; vicinos ille Locrenses illuc venisse statuit mille; totidemque Melienses; Μηλίων enim nomen τῇ Μηλίσῳ substituentum cum Wess. Ceterum quæ laus ab aliis constanter tribuitur Thespiensibus, illam dat libertatis amantissimis Platæensibus Auctor orat. c. Neær. inter Demostheneas pag. 740. Μόνοι τῶν ἄλλων Βιωτῶν — μὲν δὲ Λακωνδαίων καὶ Λιωνίδου ἐν Θερμοπύλαις παρατάξονται τῇ βαρβάρῳ ἰπῖοντι συνάλλοντο. Mihi potius Athenienses videntur et Themistoclem sequuti Platæenses, quam Leonidam et Lacedæmonios. VALCK.

3. καὶ Μαντινίων χίλιοι, etc.] Laudem auferunt veteres schedæ. Accedit Pausanias manifesto lib. X. 20., eundem Græcorum numerum hinc repetens, imprudenter tamen e Thespiensibus et Thebanis cccc. arcessens, cum illi Bœotis ιccc. accesserint. Herodotum præterea ait, Locros Epicnemidios in catalogum nominatim non addidisse, sed ἀπὸ πατρῶν πόλειον Locros venisse, Nostri πανστρατιῇ (CAP. CCIII. 2.) explicans: venisse vero, si quid suspicioni detur, ad sex capitum millia; cujus conjectionis causam subdit, me judice, vagam et incertam; sequeretur sane, Locros ista ad Thermopylas excursionem conglobatam Græcorum multitudinem longe exsuperasse. Diodorus non plus mille annumerat lib. XI. 4., Strabo μὲν ἰλίγων αἱ τῶν ἰμῶρων τοῖς τόποις Leonidas has fauces defendidisse, lib. IX. cap. 656. x. Wess.

CAP. CCIII. 9. εἶνα δὲ θνητὸν οὐδὲνα] Frequenter a numero singulari transeunt ad pluralem; hic tamen cum Kœnio legendum puto, θνητῶν οὐδὲνα, ob sequentia, τοῖσι δὲ μεγίστοις αὐτῶν μέγιστα. Euripides in Antiopa: τῶν πολλῶν βροτῶν Διὶ τοῖς μὲν εἶνα δυστυ-

χῆς, τοὺς δ' ἐντυχῆ. Fortunatorum ullum aut esse aut futurum negat Herodot. (lin. 9.) τῇ πακὸν ἐξ ἀρχῆς γινώμενη οὐ συμμίχθη. Euripidis ex Æolo sententia nobilis perplacuit Philosophis et Platoni: Οὐκ ἂν γίνοντο χαρὶς ἰσθλὰ καὶ κακὰ, ἄλλ' ἴσται τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχῃν καλῶς. Alterum enim ex altero, sicuti Plato ait, verticibus inter se contrariis deligatum est; sustuleris unum, abstuleris utrumque, A. Gellius ex Chrysippo, Noct. Att. VI. c. 1. quod ex Epitome Lactantii p. 57., suppleri poterit et corrigi. VALCK.

CAP. CCIV. 7. In Leonidæ stemmate nihil adeo desiderem, nisi ut Δερύγων convertatur in verum nomen Δερύσσου ex Arch. et marg. Steph. VALCK.

Ibid. τοῦ Δερύσσου] Pausanias, Plutarchus, et quos Jo. Meursius Regn. Lacedæm. c. 9. laudavit, regium nomen haud edunt aliter; præterque eos omnes, clypei, ad veteris Spartæ ruinas a Cl. Fourmontio eruti, hæc inscriptio:

ΤΑΛΕΚΛΟΣ ΤΟ ΑΡΧΕΛΑΟ
ΤΟ ΑΓΕΣΙΑΔΟ ΤΟ ΔΟΥΤΣΣΟ
ΤΟ ΛΑΒΟΤΑΣ ΤΟ ΕΧΕΣΤΡΑΤΟ
ΒΑΓΟΣ.

tum medio in clypeo:

ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΑΔΟΣ.

Pro vulgata ea est in Comment. Acad. Inscript. T. XVI. p. 103. Ed. Paris., per ad hunc locum utilis, cujus quidem ΛΑΒΟΤΑΣ una littera justo auctior scribitur. ΒΑΓΟΣ gentili dialecto, teste Hesychio, βασιλεύς. ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΑΔΟΣ, Ionum sermone τοῦ Ἡγίος, sicuti præclare in schedis. WESS.

CAP. CCV. [4. Δερύσιος — τιλιουθήσαντος ἐν Σικελίῃ] Videlib. V. c. 42—46. S.]

9. τοὺς κατιστιῶτας τριημισίους] Omnes militari ætate. τοὺς ἐν ἡλικίᾳ De-

mosthen. Philipp. I. p. 31. τοὺς ἐν ταῖς ἡλικίαις Polyb. IV. 82., sive ἐν ἡλικίᾳ ὄντας μίση τι καὶ καθιστηκῆναι, quomodo Plato Ep. III. p. 316. c. et Thucydides II. 36. ubi Abreschius. Tales Epicurus, laxius tamen pro sua doctrina, ἐν αἰσθησί καθιστῶτας dixit apud Stob. Serm. XVII. p. 159. WESS. — Eadem fere in sententiam Camerarius (notante H. Steph. in ora suæ edit.) pro eo quod in Vallæ Latinis erat delegat trecentos e primoribus viros, τοὺς κατιστιῶτας κοινάντας ἑταῖς viros interpretatus erat. Neque diversa puto mens Gronovio fuit, quum delectis trecentis compositis viris in Latina versione, in qua nihil hoc loco Wesselingius mutavit, scriberet. Potuerat pro ista verbi notione, præter alia testimonia, ad Cebetis Tab. (cap. iv. nostræ edit.) provocari, ubi ἐστὶ γυνὴ καθιστηκῆναι τὸ πρόσωπον, mulier constanti, sive composito vultu: aliquatenus etiam ad Polyb. XXII. 14, 10. ubi θάλασσα καθιστηκῆναι, mare sedatum, compositum. Eundem igitur ego in Latina nostra versione secutus, adjectum τοὺς articulum (quem ob stare huic interpretationi Larcherus censuit) non tam ad κατιστιῶτας, quam ad τριημισίους referendum putavi, quo nempe designarentur iidem illi trecenti, quos cap. 202, 2. jam memoraverat Scriptor. Sed nec dissimulo, etiam atque etiam me cum eodem Larchero et, qui huic accedit, Schulzio dubitare, nudum κατιστιῶτας pro ἐν ἡλικίᾳ κατιστιῶτας recte accipi. Tum vero, si vel maxime ita accipi posset id verbum, haud immerito subiret quærere, cur tandem hoc potissimum monuerit Scriptor, fuisse illos homines militari ætate? An ergo, qui hos mox secuturi erant, non fuisse illos militari ætate putabimus? Denique, quidquid sit quod verbo οἱ κατιστιῶτες proprie indicare Herodotus voluerit; illud plane perspicuum esse videtur, (quod etiam

Valla prudens intellexerat) notabile ali-
quod genus civium Spartanorum, cer-
tum quoddam (ut Schulzius ait) et qua-
si omnibus notum agmen, significari.
Atque hic præclara eminet *Larcheri*
opera, qui erudita disputatione, in Notis
tum ad hunc locum, tum ad VIII.
124, 12 seq. instituta, perquam proba-
bile fecit, intelligendos esse trecentos
ex honestioribus civibus Spartanos, qui
(licet equis non uterentur teste Strab.
X. 421 seq.) Equites nominabantur,
regemque ad bellum proficiscentem comi-
tabantur, et in acie ei præsto erant,
coll. Thucyd. V. 72. Jam, quod ipsum
verbum τοὺς κατιστιωτάς idem Larche-
rus interpretatur le corps fixe et perman-
ent, quasi Latine diceret stabile et per-
petuum agmen; id quidem minus con-
venire videtur cum eo quod hic legimus,
σελεγίσσε regem hos trecentos; nam si
stabile et perpetuum agmen, constans-
que illa cohors fuisset, delectui non fu-
erat locus, et ἀναλαβὼν, non ἐπιλιξάμε-
νος, dicturus Scriptor erat. Quare su-
perest ut intelligamus, Equitum, qui
nominabantur Spariæ, multo majorem
fuisse numerum quam trecentorum; ex
lege vero et instituto civitatis, Regem
ad bellum profecturum de illo numero
trecentos sibi comites selegisσε, et qui-
dem (quod ex hoc loco discimus) patres-
familias, quibus domi liberi essent. Ita-
que τοὺς κατιστιωτάς τριμυριοσίους recte
cum Schulzio simpliciter Latine redde-
mus constitutos illos (nempe lego con-
stitutos) trecentos viros, sive legitimum
numerum trecentorum virorum. S.

16. ἀλλοφρονέοντες] Auctore Diodoro
XI. 4. scisci in factiones Thebani ἀπὸ
τῆς ἱερᾶς μερίδος quadringentos misere;
quod an ex hac male sumta voce, an ali-
unde acceptum prodiderit, non novi.
Acriter hic Plutarchus insurgit, Malign.
Herod. p. 867. α., Leontiadem The-
banorum ad Thermopylas ducem fuis-

se, testibus Aristophane et Nicandro
negitans. Eos equidem Scriptores re-
vereri soleo, sed tanto ætate superiores
an valide Herodotea dissipare potuerint,
apud me dubium manet, atque hoc ma-
gis, quod Leontiadæ filique ejus Eu-
rymachi Herodotus ævum proxime at-
tigerit, et utrumque probe, ut cap. 238.
innuit, noverit. WESS.

CAP. CCVI. 4. Κάριον γὰρ εἶναι ἢ
ἐμπρόδον] Maligne Nostrum, ut solet,
criminatur Plutarch. T. II. p. 873. z.
nam remorabantur illa sæpius expedi-
tiones suscipiendas, et natura bellicosos
Lacedæmonios ab incœpto tamen re-
tardare solebant *Carnæa* et *Hyacinthia*;
quos dies festos libentius ante agebant
domi, quam alibi tractarent bellica: vid.
Thucyd. V. 75. 76. et cap. 54. ubi
Schol. τοῦ Καρίου, (ait, μηδὲ) πολλὰς
ἔχοντας ἱερὰς ἡμέρας, οὐκ ἰσχυροῦντες:
his ineptulus quis interjecerat ista: ἢ
καὶ πάσας ἱερὰς μάλλον. Attigit in Κά-
ριον P. Castellanus: plura de festo τῶν
Καρίων, (quod nomen pro Καρίων po-
nendum in Schol. ad Aristoph. "Ορν.
v. 11.) Lacedæmoniis horumque colo-
nis cum aliis Doriensibus communi, de-
derunt Meursius, Spanhemius, et Du-
ker. Athenis iterum occupatis a Mar-
donio, ab auxilio laborantibus ferendo
Lacedæmonios Hyacinthia remoraban-
tur, Herod. IX. 6., quod turpiter domi
manentibus acerbe obijciunt Athenien-
ses, ibid. c. 11. ὅμῳ μιν, ὃ κακιδαιμόνιοι,
αὐτοῦ εἴηδαι μίνοντες, 'Τακιδιὰ τι ἄγχι
καὶ παύζει, καταπρόδοντες τοὺς συμμά-
χους. In Messenice Pausanias (c. 19.
lib. IV.) p. 326., quadraginta dierum
pactas narrat cum Messeniis inducias,
hac addita ratione: ἰσχυρὰ γὰρ τὰ 'Τακί-
νια. Eadem forma loquendi Lacon
Theocriti V. v. 83. ait, τὰ δὲ Κάρινα καὶ
δὲ ἰσχυρὰ: est enim ἱερὰν Dorice idem
ac ἱερὰν. VALCK.

8. ἢ γὰρ κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀλυμπίαν —

συμπαισῶν] Anni ætas erat media, τῆς ἄτης μέσον Σίρος, lib. VIII. 12., in quam et Spartanorum Carnia et Olympias LXXV. incurrebant. Carnia illos, ludi Olympici ceteros ex Peloponneso ac Græcia hosti ne obviam cuncti irent, impediabant. Res ad Thermopylas opinione citius fuit peracta, et sub ipsum quidem ludorum tempus: nam perfugæ ex ea clade Arcades, Olympia cum maxime celebrari, gymnicaque a Græcis spectari certamina, rogitantibus Persis respondent, VIII. 26. Quin Peloponnesii, audita Leonidæ neca, ubi Carnia et Olympia præterierant, frequentes ad Isthmum iter maturarunt, ibid. cap. 72. Atque hæc de tempore. Ceterum *ισιῶντο* et *δισιῶντο* (lin. 7. et 11.) pro diversa formandi ratione alium habere tonum possunt, pingique *ισίωντο* et *δισίωντο*, Sylburgio accurate docente ad Clenardi Grammat. p. 473. Supra lib. I. 77. *ισίωντο*. Wess.

CAP. CCVII. 5. *Λακῶν περισπέρχονται τῇ γνώμῃ ταύτῃ*] Ut centies alibi, hic quoque literæ ΘΕ in ΕΟ fuerunt, ut. puto, depravata. Corrigo, *περισπέρχονται*: ceteris Peloponnesiis ob istam sententiam cum vehementer indignabundis succensuissent Phocenses et Locri; neque mirum; vid. Diodor. Sicul. XI. c. 4. *Περὶθύμης ἔχοντα* dixit Herod. II. 162. *πάρτα θυμωθῆναι*, VII. 39. *Σπέρχονται τῇ γνώμῃ* accipi potest, ut *ἀθυμῶν τοῦ γεγονημένος, ἐχθισθῆναι ἐνὶ πρῶγματι*, etc. Jam vero neque Herodoteum est, quantum intelligo, nec Ionicum, *σπέρχιν* sed *σπέρχισθαι* et *σπέρχονται*. Quædam leguntur adscripta ad Herodot. V. 33. *ισπέρχιντο τῇ Ἀρισταγόρῃ*, Aristagoræ succensuit. In Callim. Hymn. in Delum, v. 60. Latonæ Juno dicitur *Σπέρχοντῃ μέγα δὴ τι καὶ οὐ φάσιν*: id est *περισπέρχοντῃ*. Hesychius: *Σπέρχονται, ἐργασθῆναι. Ἐσπέρχονται, ἐργασθῆναι*. Phavorin. *Σπέρχ-*

οἰς ἐστὶ τοῦ θυμωθῆναι καὶ ταρσπῶναι λίγους ἰσπέρχιν: imo vero Herodotus illud oportet utroque adhibuerit significatu. Suidas, *Σπέρχονται παρ' Ἡροδότῃ ἐστὶ τοῦ ταρσπῶναι, θυμωθῆναι*. Horum prius, obvium et in gloss. Herodot. pertinet ad I. 32., ubi conturbatus Cræsus dicitur *σπέρχονται*: posterius, *θυμωθῆναι*, mea sententia hunc spectat locum. Excerptes ex Herodoto aliisque verba, sæpe præfixas omiserit præpositiones Grammatici. Color quidam vulgato conciliari poterit Ionicus; sed lubrica libreriorum ut Ionice formæ nobis non debent adnumerari. VALCK. — *Σπέρχιν* nec Herodoteum nec Ionicum esse verbum ultro concedo. Sed, si probum vocabulum *περισπέρχης* est, a verbo *σπέρσιν* derivatum, quidni ab eodem vocab. *περισπέρχης* legitime formari poterit verbum *περισπέρχιν* idem valens ac *περισπέρχης εἰμι*? ut *λυσισπέρχης, λυσισπέρχης εἰμι*; *ἀσπέρχης, ἀσπέρχης εἰμι*. Quare, in librorum consensu, nihil hic novari debuerat. Quod equidem h. l. in Latinis posui, *de communi horum consilio* — decrevit, illam notionem verbo *ἐψηφίζετο* subjectam putavi, quum præsertim mox adjiciatur *ταῦτα βουλευμένοι ἐφίοντο*. 8.

CAP. CCVIII. 2. *Ἰδῆται ἐκούσι εἰς*] Gronoviana censura his infestior fuit, ut *ἴδω εἰς* valeret. Magni momenti res non vertitur; inferior tamen pristina non est scriptura, siquidem explorator numerum, si posset, inspecturus advenit; quo utcumque cognito, (καὶ τὸ πλῆθος ἐμάνταν dicitur brevi,) ad regem revertit. Wess.

Ibid. *Ἰδῆται ἴδω εἰς*] Redibit, opinor, melior lectio, *Ἰδῆται ἐκούσι εἰς* καὶ ἴδω, εἰ ταύτιον. (In *εἰς* haud male consentiunt libri: satis jam notus esse debet mos Scriptoris variandi verborum modos.) Sequentia Suidas hinc habet in *Ἀλιερίων*. Paulo post (lin. 5.) ut

genuina placet lectio Flor. *ὡς δὲ ἀριστοί-
λασι ἰσχυροὶ πρὸς τὸ στρατεύειν*, prae
vulgata *ἰς τὸ στρατ.* Contra apud Thu-
cyd. pag. 357, 80. (V. 65.) loco τῆς
πρὸς reciperem ex MSS. *τὸ δὲ πρὸς* ἰσχυ-
ρῶν *ἰς τὸν Μαρτυρὰν*, ut apud Herod.
ἰσχυροὶ τὸ πρὸς αὐτὸ τὸ πρὸς *ἰς*, etc. p.
75, 6. 92, 24. (I. 186. II. 11.) Quid
ista duo distent vel haec monstrant
Thucyd. eadem p. *πρὸς τὸ ἑρκεῖν*
πάλιν ἰς τὸ αὐτὸ στρατεύειν ἰόντες.
Xenoph. 'ΕΛΛ. lib. V. p. 328, 6., *ἰς τὸ*
*πρὸς αὐτὸν καὶ ἰς αὐτὰς τὰς πόλεις ἡλα-
ντο*: v. 8. *ἰς πρὸς αὐτὸ κατεδίωκε* *τὸ*
εὐχόμεν. VALCK.

7. *πᾶν μὲν οὖν τὸ στρατεύειν*] Duo
postrema si viderentur ex proximo ver-
su male repetita, suspicarer venustum
illud *μὲν οὖν* more Nostrum elegantiori-
bus usitato hac ratione collocasse: *ἰσχυ-
ρὸς τε καὶ κατὰ τὸ πᾶν μὲν οὖν* *τοὺς γὰρ*
ἴστω—*οὐκ οἶα τι ἦν παρὰ τὸ πᾶν* *ἰσχυ-
ρὸς ἰσχυροὶ*. Prae reliquis adamavit
hanc scribendi formam Xenophon: in
Symp. p. 512, 12. *ἰσχυροὶ μὲν οὖν* (*τὸ*
γὰρ πᾶσι τοῖς ἴστω) *ἰσχυροὶ μὲν οὖν*.
Scripserat in Κυρ. 'Αισθ. IV. p. 200,
36., *δαίς διδρῆσι, παχίσι μὲν οὖν πρὸς*
δὲ: de fluvio p. 193, 10. *οὗτος δ' ἦν μὲν*
γὰρ μὲν οὖν καλὸς δὲ: prout recte suis in
exemplaribus legisse Demetrium, qui
dicitur Phalereus, iudicabat Muretus;
quem sequitur Hutchins. p. 298. Ad
istam normam legi poterit in Ephesio
Xenoph. III. p. 46., *φάρμακον, δαίσι-
μον μὲν οὖν, δαίσιμον δὲ*. Antiphon, p.
139, 9. *ἀπολερμένους μὲν οὖν κινδυνεύοντας*
δὲ. Videant harum rerum studiosi,
recte-ne correxerim Philostratum, sic
legendo quae prostant de Vit. Apoll.
IV. 25. p. 165., *ἰσχυρὸς δ' αὖτε, (αὐτὸν ἔμ-
πειρον) καὶ ἀφροδίσι μὲν οὖν εὐχόμεν δὲ,*
καὶ μάστιγι ἀνδρωμένον, ἰσχυρὸς καὶ πρὸς
νοῦσι (vid. pag. 333. F.) *οὗτος Ἀφροδίσι,*
οὗς ἂν ἰσχυρὸς δαίσιμον. VALCK.

12. *τὰς πόλεις κινδυνεύοντας*] Ex vete-

re lege, de qua Demaratus, ad regem
c. 209. et N. Cragius Reip. Lacedaem.
lib. III. 4. Hinc Strabo X. p. 716. A.
(p. 467. ed. Cas.) *καὶ τοὺς πρὸς Λακωνίαν*
κινδυνεύοντας. Dio Chrysost. in Orat.
Synesii de Calvit. p. 65. A. *ἰσχυροὶ*
ἀποκρίντες τὰς πόλεις: olim quoque Li-
banus Orat. pro Saltat. p. 489. C.,
nam, quod nunc legitur, *Λακωνίαν*
ἰσχυρὸς ἰς Θερμοπύλαις κινδυνεύοντας, verti-
turque acriter intuentes, absurdum est,
et ex Herodoto, uti alias monui, refin-
gendum. Wess. — Huc respicit, quod
Casaubonum non latuit, Strabo X. p.
716. A. Synesius Calv. Encom. p. 65.
B. Lacedaemonii, *ἵνα μόνον τῶν Ἑλλήνων*
ἱμελλόν δὲ βασιλείαν, στρατιώταις τὸν
*ἀριθμὸν ὄντες, ἰσχυροὶ ἀποκρίντες τὰς πό-
λεις*. Libanius T. II. p. 489. C. *Λακ-
ωνίαν ἰσχυρὸς ἰς Θερμοπύλαις κινδυνεύ-
οντας, καὶ μετὰ τῆς φροντίδας τῶν περὶ τὸ*
ἀλλοτρίων ἔργων ἰσχυροὶ, etc. sic
locum emendavit, Morello non intellect-
tum, Clar. Wesseling. in Diss. Herod.
p. 48. Hunc, ait Herodoti Demaratus,
morem habuisse Lacedaemonios, *ἵνα*
μίλλαισι κινδυνεύοντες τῇ ψυχῇ, τότε τὰς
κινδυνεύοντας, etc. An, ut libertatis insigne,
quo gloriabantur mortis contemptores,
ad finem usque vitae custodirent inte-
grum? vid. N. Cragius de Rep. Lacon.
pag. 256. et Jo. Meursii Misc. lib. I.
c. 16. VALCK.

15. *ἀλογίης τε ἰσχυροὶ πολλῶν*] Ple-
rique Lexicorum conditores, ne The-
sauri quidem excepto, citant *ἀλογίης ἰσ-
χυροὶ*, memores, credo, cap. 218. *ἰσχυ-
ροὶ στρατῶν*, similiumve in adnotat.
Cl. Valckenarii ad lib. II. 83.; tum
saltem, ut moris Ionici ratio haberetur,
ἀλογίης ἰσχυροὶ. Sed hic compositum
sequitur conditionem simplicis *κινδυνεύ-
οντας*, sicuti *ἰσχυροὶ*, lib. IV. 19. Verterat
autem dictionem Portus in Suida suo,
magnamque sui contemtionem offendit,
invito Kiistero substituentem, apud

eos soluta omniaprehendit: quod equidem valde miror. Non videtur ordinem rerum vir doctus dextre considerasse, neque recordatus Herodoteorum, in *ἀλογία* ἔχου, in *ἀλογία* ποιῆσθαι, quorum in contemptu perpetuus usus. WESS.

Ibid. *ἀλογία* τι *ἐνικύρῃσι*] In his apud Suidam in *Ἀλογία* similiter scriptis graviter lapsus est L. Küsterus; sententia quid postularet vidit Portus ibid. et in Lex. Ion. voc. *Ἀλογία*. Phrasin Herodoti per *καταφρονηθῆναι* interpretatur Strabo, p. 716. A. Si sincerum est *ἐνικύρῃσι*, cum amico meo scribendum *ἀλογία* τι *ἐνικύρῃσι* πολλῇ: qua passim verbum illud adhibetur structura Herodoto ceterisque. Vid. hujus Ed. pag. 141. n. 98. (Adnot. ad II. 82.) et corrigatur in Epimenidis epistola apud Diog. Laërt. I. 113., αἱ δὲ πρὶν ἄλλαίτις (huc illuc in peregrinatione vaganti,) ἰγκύρουντί τοι τοὶ τέλει φίλοι. Sed nec Græce dicitur *καταφρονησέναι* ἐντυχίῳ, pro contemni, neque Ionice *ἀλογία* ἰγκυρῆσαι. Emendandum censeo *ἀλογία* τι *ἐκύρῃσι* πολλῇ: id est ἄγαν κατεφρονηθῆναι. Contemptus Nostro dicitur *ἀλογία*: contemnere, certe ὀλιγωρεῖν, et in ὀλιγορέῃ τι ποιῆσθαι, apud Herod. est in *ἀλογία* τι ἔχου vel ποιῆσθαι. Jam vero, sicut *τυχίῳ* ἰππικῶν, laudem consequi, idem est ac laudari; *τυχίῳ* κατηγορίας, accusari; ita *τυχίῳ* vel *κυρίῳ* *ἀλογία*, contemni, vel negligi, ὀλιγορεῖσθαι. Sepeliri Herodoto dicitur *ταφῇ* *κυρῆσαι*, II. 136. contumeliose tractari, sive ἀτιμάζεσθαι, proprie ignominiam consequi, ἀτιμίῃ *κυρῆσαι*, VII. 158., ubi ad Græcos Gelon, ἀτιμίῃς, αἶψα, πρὸς ὁμίῳ *κυρῆσαι* οὐκ ὁμοῖοιςμαί ὁμίῳ. Hinc paulum diversa sunt Sophoclea Elect. 855. Antig. 882. Philoet. 896. horumque similia. VALCK. — Vulgatum tenent libri omnes. S.

CAP. CCIX. 9. γίλοντά με ἴδιν]

Tale irati Cambysis, ἀντὶ τοῦ ὁμοῖοις γιῶντα καί τοῖς ἴδιαις, lib. III. 29. et quiritantis Jobi c. xvii. 6. Ἰδοὺ δὲ με θρόνον ἐν τοῖς ἴδιαις καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμοῖοις γίλοντά. Utrumque ex communi plerisque loquendi more; unde et, χλιδῆν με ποιῶ καὶ γίλοντά καὶ λάσθην, Æschronis Philenia. (apud Athen. VIII. p. 335. c.) WESS.

15. τὰς κεφαλὰς πορμύονται] Mirum ni suum singuli hi Spartiatæ habuerint ἴλωνα, qui herilem tum comam orna- ret; sed ne mulieres quidem Spartanæ, libenter ἀνδρὶζόμεναι, suas habebant, ut aliæ mulierculæ Græcæ, ornatrices et πορμωστρίαι. Censeo equidem non sane muliebriter ornatam, sed bene pexam et viriliter nitidam Spartanos prælio paratos habuisse comam, tanquam palæstritas, λιπαρὰς ἵκεσθαι παλαίστρας, Theocr. Eid. II. 51. Χρυσάνου ἀνδρὶσιν παρ' Εὐρώπας λείπεται, Eid. XVIII. 22. quo forte respiciens Ovid. Heroic. XVI. 148. More tuæ gentis nitida dum nuda palestra Ludis. Huc ducunt N. Cragio et E. Spanhemio jam adhibita Plutarchi verba T. I. p. 53. v. de Lacedæmoniis: μάλιστα περὶ τοῦ παιδίου ἰδρᾶνται τὴν κόμην, λιπαρὰν τε φαίνονται καὶ διακεκριμένην: bene interpretes, ut nitida appareret et discriminata. Eadem dixisse censebitur Herod. si verum est quod suspicor, hic non πορμύονται, sed ab auctore σμύονται scriptum, τότε τὰς κεφαλὰς σμύονται. Habet ab hanc meam conjecturam apta quædam illi. Spanhem. ad Callim. H. in Pall. Lav. v. 32. λιπαρὸν σμασμάνα σλόκαμον: Herodotea quoque ex lib. IX. c. 109. τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμᾶσαι. Vallæ ornatur indicat ibi pravam lectionem πορμύσαι: genuinam esse σμύσαι, demonstrant Ionismus et Athen. IV. p. 146. c. σμωσάμεναι τὰς κεφαλὰς est in Herod. IV. 73. alterum quoque locum attigi supra p. 272. n. 58. (Adnot. ad III. 148.) VALCK. —

Conferri possunt quæ ad Gregor. Dial. Ion. §. 15. Kœnius adnotavit. S.

17. χεῖρας ἀνταυρόμενοι] Non repudio Arch. ἀνταυρόμενοι, quod et in membran. lib. VIII. 140. neque valde urgeo. Magis multo mihi ridet ejusdem et Vallæ, πρὸς βασιλεῖν τι παλλίστην τῶν Ἑλλήνων (sive ἢ Ἑλλ.) προσφ., καὶ ἄνδρας ἀρίστους. Verissimum enim de Spartanorum regno, et longe quam prius suavius ac concisius. Quod si enim παλλίστην πόλιν (lin. 18.) ad civitatis disciplinam et mores referas, uti oportebit, cur ἄνδρες ἄριστοι accedunt? Qui aliter sentient, nihil his præscribitur. Wess.

23. ἰσοὶ χεῖρας] Id est χεῖρ. H. Steph. de me ut mendace, atque adeo pessimo, statue; nam et Persis ἀρχιστοι τὸ ψιδοῦσθαι νύμεσθαι, lib. I. c. 138. VALCK.

Ibid. ἢν μὴ ταῦτά τοι ἱεβῆ, etc.] Vocem Herodoti ex marg. Steph. recipere in contextum: ἢν μὴ ταῦτά τοι ταύτη ἱεβῆ τῇ ἰσῷ λίγω, ista nisi isthoc tibi modo eveniant quo dico. οὐ ταῦτα ταύτη sic junguntur in Æsch. Prom. 510. Euripid. Med. 365. Aristoph. Eq. 839. Nequaquam istuc istac ibit, est incerti Tragicæ apud Ciceron. de Nat. Deor. III. 26. VALCK. — In Var. Lect. (ed. S.) adnotare debueram, scrip̄turam istam ταῦτά τοι ταύτη cum Pass. Ask. et aliis offerre etiam marginem H. Steph. S.

Ibid. ταῦτά τοι ταύτη ἱεβῆ] Nihil dicto adstruxissem, nisi Codicum postulasset consensio: ταύτη ad eum fere modum lib. I. 120. atque alibi. Illud autem ὡς ἰσῷ Arch. et Vind. Scholiastæ debetur. Vide dicto loco et ibid. c. 86. Wess.

CAP. CCX. 1. Τίσινας μὲν δὲ παριζῆσαι ἡμέρας] Hoc significat, quadriduum præterlabi passus est; ut παριζῆσαι est intromisit, vel sivit ingredi. Videatur Portus in Παρίσαι. Lib. III. 146. aux-

iliares, portis patefactis, ἔξῃσι ἰσῷ τοὺς Πέρσας, emisit in Persas: verti non debebat egreditur. VALCK.

8. καὶ οὐκ ἀπίλκωνται καὶ πρὶς μεγάλῃς προσπαύοντις] Justius ἀπίλκωνται: (quam ἀπίλκωνται.) Post nonnulla cap. 211. extr. καὶ παντοίας προσβάλλοντις ἀπὴλκωνται ἰσῷ: et cap. 212. Medi alii, iique recentes, inpressionem faciebant, nec cessim ibant, quantumvis vehementer offenderent et mulcarentur. Hoc verba volunt; neque enim προσπαύειν ingruendi, quod Vallæ visum, notione gaudet. Wess. — Quum ἀπὴλκωνται ante ed. Wess. legeretur, si simpliciter abierunt aut se receperunt intelligatur, justius utique ἀπίλκωνται iudicari debebat; quamquam lib. V. c. 94, l. ἰσῷ δὲ ἰσῷσι δὲ ἀπὴλκωνται, Vallæ versionem, Hippias inde profectus, nulla adjecta censura Wesselingius etiam tenuit. Sed, verum si querimus, passivo ἀπὴλκωνται paulo diversior subjecta notio est: et V. 94. pro eo quod ibi a me quoque est positum, Hippias — profecto, rectius ponetur Hippias — rejecto, aut cum repulsi dimisso; hic vero, loco ejus quod equidem posui se recepere, rectius fuerit repellabantur, repelli se passi sunt; aut, quod cum Gronovio ipse etiam Wess. dederat, depellebantur. Quod ἀπίλκωνται hic Arch. et Vind. præferunt, id ex scholio aut interpretatione hominis invectum est, qui simpliciter abierunt, se receperunt, intellexerat. S.

10. ὅτε πολλοὶ μὲν ἀνέβησαν εἰς, ἐλὶ γῶν δὲ ἄνδρες] Quia proxima præcesserunt, δὴλον ὅτι ἰσῷσι — οὐκ ἦσαν αὐτῷ βασιλεῖ, scrip̄sisse Nostrium suspicabatur doctiss. G. Kœn, ὅτε πολλοὶ μὲν ἀνέβησαν εἰς εἰς. Eleganti conjecturæ favet, præter Xerxis dictum lib. VIII. c. 88., et Frontinus IV. 2, 9. Xerxes hocce deceptum siebat, quod multos quidem homines haberet; (ὅτε — εἰς εἰς) viros

sania III. p. 214. ne Græciam quidem vidisset Xerxes, *εἰ μὴ κατὰ τὴν ἀτραπὴν τὴν διὰ τῆς Οἴτης εἰσίνουσιν περιπαγλὸν τὴν μετὰ Ἐδάρευς στρατὸν ἡ Τραχίνας κοπλάσασθαι σφίσι τοὺς Ἕλληνας παρίσχει.* Ut Ephialtes Xerxi, sic Alexandro M. monstrata semita profuit proditor apud Diodor. XVII. c. 67. et Polyæn. IV. c. 3, 27. etc. Sed per eandem semitam postea temporis Brenno Galatisque viam in Græciam Heracleotæ patefecerunt et Ænianes apud Pausan. X. p. 852. : ubi duplex esse dicitur ἀτραπὸς διὰ τῆς Οἴτης· μία μὲν ἡ ὑπὲρ Τραχίνας, — ἑτέρα δὲ ἡ διὰ τῆς Αἰνιῶναι, ἐδιῦσα στρατῷ Ῥώων, δι' ἧς καὶ Ἐδάρεως ποτὶ Μῆδος κατὰ νότον τοῖς περὶ Λεωνίδην ἐτίθιστο Ἕλλησι: eandem memorat Appian. Syr. (cap. 18.) p. 158. VALCK.

7. ἐπὶ τῶν πυλαγῶν τῶν Ἀμφ. etc.] Voces τῶν Ἀμφικτυόνων ἐς τὴν Πυλαίην συλλεγεμέναι ex scholio Cl. Reiskius derivabat, aut duas saltem priores esse exterminandas. Fuit cum de interpretatione non dissentirem; unde, modo distinctio tollatur, vertaturque a Pylagoris Amphictyconum, nunc abeo. Pylagoræ legati erant Amphictyonici concilii, congregabanturque ad consessum Pylæam, consultaturi de communi ac templi Delphici salute. Æschines propterea in Ctesiph. p. 71. οἱ δ' ἄλλοι Ἀμφικτυόνες συνελίγησαν εἰς τὰς Πύλας, πλὴν μίᾱς πύλας. Nec dissimilia Libanius Orat. in Æschin. p. 692. c. Poterit, hoc si displiceat, etiam legi καὶ τῶν Ἀμφικτυόνων, siquidem in cœtum, quem Ἑκκλησίαν vocabant, præter Pylagoras, Hieromnemonasque admittebantur plures sacrorum et concilii participes: hanc Ἀμφικτυόνων ἑκκλησίαν debemus Æschini dicto loco. Ego in priore ob conspirationem schedarum acquiesco. Ubi vero Herodotus ἐν ταῖσι διασθῆς λόγῳσι de Ephialtæ nece, ejusque auctore Athe-

nada verba fecit? Ut nunc libri isti sese dant, nusquam, si bene memini. Proinde aut oblitus eorum Scriptor est, aut desunt multa. WESS.

Ibid. τῶν Πυλαγῶν τῶν Ἀμφικτ.] Infra (c. 214, 6.) memorantur οἱ τῶν Ἑλλήνων Πυλαγῶραι, et distinguuntur certe τῶν Ἀμφικτυόνων οἱ Πυλαγῶραι: erant quidem οἱ Πυλαγῶραι Ἀμφικτυόνες, sed non sanequam omnes οἱ Ἀμφικτυόνες Πυλαγῶραι. Inter Amphictyconas, sive concilii Amphictyonici participes, quinam Πυλαγῶραι dicerentur præ ceteris egregie nobis tradidit Auctor Etymolog. M. Πυλαγῶραι, οἱ προϊστώτες Πυλαίας, (conventus Amphictyconum principes,) ἢ οἱ πεμπόμενοι ἀπὸ τῶν πολιῶν εἰς Ἀμφικτυονίαν ῥήτορες, ὥστε ἐκὶ ἀγορεύσαι. De multis nunc satis sit Amphictyconum citasse decreta, servata Demostheni de Cor. p. 165. Ἐδοξε τοῖς Πυλαγῶραις, καὶ τοῖς συνίδροις τῶν Ἀμφικτυόνων: alterius Δόγματος hoc est initium: Ἐπὶ ἱερῆως Κλεισαγόρου, ἱερυνῆς Πυλαίας. Ἐδοξε τοῖς Πυλαγῶραις καὶ τοῖς συνίδροις τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ τῷ κοινῷ τῶν Ἀμφικτυόνων: quæ mihi sic primitus scripta non videntur; sed in hac quoque parte Græcæ antiquitatis, præsertim ubi ventum est ad recentiora tempora, multa sunt tenebrosa. VALCK.— Conf. mox ad c. 214, 6. S.

CAR. CCXIV. 5. τῷδε χερὶ σταθμῶσθαι] Hoc potius esse, (quam τῷδε,) non negabitur. Sic lib. III. 15. et inferius c. 237. Tale, tanquam ex Herodoto, cujus non est, in Stob. Serm. XXVIII. p. 197. ἄνδρα δὲ οὐκ ἴσσι διζιὸν γνώμῃ σταθμῶσάμιναι ἀλγεῖναι. WESS.

6. Qui hic Πυλαγῶραι ex Codicibus, extra dubii stant aleam: modo enim πυλαγῶραι, modo πυλαγῶροι hi legati. Æschines in Ctesiph. p. 71. iterat τοὺς πυλαγῶρους τοὺς εἰσὶν πυλαγορεύοντες, jungitque τοὺς πυλαγῶρους καὶ τοὺς ἱερομνήμονας. Libanius utramque vocis flexio-

nem Or. in Æschin. p. 699. c. et p. 706. deposuit: sunt quoque Πυληγόροι ex Hesychio (hac voce, et voc. Ἀμφιπόνοις) noti. Wess. — Quod si altera terminatio placuisset Herodoto, paulo ante non Πυλαγόρων fuerat scripturus, sed Πυλαγορέων. S.

9. εἰδὴ μὴ γὰρ ὦν καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς] Post Aldi Camerariique ætatem operarum negligentia μὴ ob simile insecutæ vocis principium excidit. Herodoto qui deinde curam inpenderunt doctissimi viri, tametsi commentandi hoc genus negandi desideraret particulam, miranda supinitate cœcos potius duces, quam Aldum, Vallam, et MSS. sequi maluerunt. Soli, quorum reminiscor, Pavius et Reiskius, οὐκ ἰὼν finxerunt. Sed satis. Herodotus suum sibi rediisse lætabitur. Wess. — Quod poscit sententia, καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς, quantumvis non esset Melienseis, ex MSS. et aliunde revocabitur: vid. Diss. Herod. P. Wessel. p. 15. Alii potius usitato more scripsissent, καί ποτε οὐκ ὦν Μηλιεύς: sed et rarius illud Herodoteum est, καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς. Sic scripsit VI. c. 66. et IV. c. 144. τοὺς μὴ μελίζοντας. Philostrat. p. 186, 5. πῶς, εἴπῃ, ὅς μὴ μένεις ὦν: p. 494. εὐ παιδίουσι τοὺς μὴ Πίρσας Πίρσαι μάγοι, ἢ μὴ ὁ βασιλεὺς ἴθι: scribendum φῆ, nisi Rex jusserit. Tatian. ad Græc. p. 14. ὅτι μὴ Σιδὸς ὦν τοῦτ' ὅτι ἐλγεῖν ἵνα κατιψύδῃτο. Non invenustum est quod (lin. 10.) sequitur: εἰ τῇ χόρῃ πολλὰ ὁμιλεῖς εἶη. Lib. VII. c. 26. διαβάντες τὸν Ἄλυν ποταμὸν ὁμίλησαν τῇ Φρυγίῃ: neque illud protritum Ecphantæ apud Stobæum, p. 333, 29. βασιλῆα — ὁμίλησαντα: sic Regem vocat: in editis legitur βασιλῆα — ὁμ. Spondanus interpretatur, regem qui conversatur cum hominibus: τῇ βασιλείᾳ ὁμιλεῖν similiter dictum ut apud Thucyd. ὁμιλεῖναι τῇ ἀρχῇ. VALCK.

CAR. CCXV. 3. περὶ λύχων ἀφ᾽ ἑ

ἄφ᾽ ἑ λύχων hinc Suidas excerptit. Noctis designatur initium. Philostrat. de Vit. Apoll. VII. 15. χρεὶ περὶ λύχων ἀφ᾽ ἑ τὸν Ῥωμαίων λιμένα ἀφύπναι Diodor. XIX. 31. τῆς ὥρας οὗτης περὶ λύχων ἀφ᾽ ἑ: ubi notat P. Wess. Pro prima face legitur et λύχων ἡμῖνων: vid. Jo. Brodæi Miscell. IV. c. 33. Intempesta nocte Sophoclis Ajax egressus tentorio, dicitur exiisse, v. 285. ἄρας νυκτὸς ἀνίχ' ἱεσπεροι λαμπτήρες οὐκ ἔσ' ἔβον: id est, ut legitur e Schol. apud Suidam, ὅτι ἱεβίσθησαν αἱ λύχων: altera enim interpretandi ratio alienior est, quam sequutus ill. Ez. Spanhem. stellas intelligit ad Callim. Hymn. in Del. v. 303. Quæ illic intelligi debeant λαμπτήρες, æstimare licet ex observatis Ia. Casaub. in Athen. p. 995. VALCK. — Vide Animadvvers. in Athen. T. VIII. nuperæ edit. p. 362 seq. Uno vocabulo λυχναφίαν Cephisodorus dixit, teste Athenæo lib. XV. p. 702. b.

8. κατιδιδάτω] Propter Aldinum κατιδιδάτω H. Stephanus, videnda esse quæ alibi scripserat, lectores monuerat. Gronovius vero: Quis ille angulus, ubi Stephanus musstaverit de hoc non intelligendo loco, ut jubeat videre, quæ alibi dixerit? Dixerat ad Plutarchi Theæum, p. 5. Ed. Bryani, δαίμονας descendere ex δαίω apud Herodotum; qui composito κατιδιδάτω, quod inde est, utatur pro cognita erat seu conperta, adposueratque hæc Nostri. Perfecto, modo schedarum stabiliretur κατιδιδάτω imperio, haud inficete: namque in verbo nihil præter raritatem inest, quod reprehendas: reprehendes tamen injuria, cum talia se passim dent. Quæ quidem non eo scripsi, ut κατιδιδάτω inprobare velim, sed ut ingenuus Stephanus meritis gratia perseveret. Wess. — Fortasse καταδιδάτω neglecto augmento scripserat auctor, quod probabile facit codicis Arch. scriptura, quæ ex duabus scrip-

turis, *καταδιδόντο* et *κατιδιδόντο*, imperite junctis nata videtur. Miror vero, ad hæc quæ continuo subjiciuntur, *οὐδὲν χρεστέ* Μηλιαῖσι, nihil a Viris doctis adnotatum reperiri. Nec enim apta admodum ad rem, quæ hic agitur, sententia est, quam Wess. cum Gron. his verbis (quæ Græcis quidem accurate videri poterant respondere) expressit: et ex tanto tempore monstratus est (ille trames) nihil utilis Meliensibus: nisi istud nihil utilis tali quadam ratione accipiat, quali nos interpretati sumus, jam olim, quemadmodum etiam tunc, calle illo male usos esse Malienses. Prorsus extra oleas hic vagatus Valla, *κατὰς* οὐ pro *ἐκ* *τι* *τόσου* legens, et *κατιδιδόντο* (puto) pro *κατιδιδόντο*, mira quadam hariolatione sic convertit hunc locum: Extrinsicus nihil admodum præseptus transitus erat: quum nihil esset utilis Maliensibus. S.

CAP. CCXVI. 5. *κατὰ* *τι* *Ἀλσωνὸν πόλιν*] Oscitanter Steph. Byz., conversa Alpeno hinc in Locrorum metropolim, Herodotum legisse, L. Holstenii justa animadversio est. *πρώτη* τῶν *Λακείων* πρὸς τῶν *Μηλίων* prima, non dignitate, sed situ erat. Wess.—Eodem judice Holstenio, cui alii adsentiuntur docti viri, non differt hæc *Ἀλσωνὸς πόλις* ab ea quæ *κάμνη*, *Ἀλσωνοὶ αὐτομα*, supra cap. 176 extr. nominabatur, et nude *Ἀλσωνοὶ* infra cap. 229. S.

6. *κατὰ* *Μιλάμπυγον* — *λίθον*] Mallem cum P. Leopardo Emend. VIII. 1. *κατὰ* *Μιλαμπύγον* — *λίθον*. Hercules enim *Μιλάμπυγος* titulus, ex causa doctissime ab Erasmo Chiliad. p. 207. Suidæ et Zenobii fide adfirmata, fuit, non lapidis. De Cercopibus (lin. 7.) iidem complura, quæ missa facio. Angustum tramitem ad Diodor. XI. 8. explicare memini. Wess.—De Cercopibus fraudulentis consuli posse Suidam in *Ἀργεῶ*

VOL. IV.

Κερκώπων et in voc. *Ὀμηρῆς* monuit Schulsius. S.

CAP. CCXVIII. 2. *ἀναβαίνοντες γὰρ ἱλάνθασαν*] Idem accidit *απο* recentiori, quando cum delectis suis Gallis Brennus *ἱσχυίον* τὴν ἰδὴν διὰ τῆς *ἀτραπῆς*, apud Pausan. lib. X. (c. 22.) p. 853. Nam tum quoque temporis τῶν *Φωνίων* τοῖς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ *ἀτραπῇ* τὴν *φρουρὰν*, οὐ πλείονες ἰσχύοντες οἱ βάρβαροι παρίσταντο ἀσθενεῖν, πρὶν ἢ *Ἀλσωνίον* ἰσχυίοντες: ut apud Herod. c. 212. Phocenses *ἐς* τὸ *οὐρεὶ* *ἰσχυίοντες*, *φυλάξοντες* τὴν *ἀτραπὴν*. VALCK.

[5. *ἀνὰ* *τι* *Ἰδαμον* οἱ *Φωνίαι*] Perperam Valla, Phocenses *recurrerunt*; quod non tenere debuerat Wess. cum Gronov. Commodius Larcher, ausiuit ilis accourerent: nec tamen vim propriam verbi expressit. *Ἀναδραμῶν* h. l. sicuti III. 78, 4. est *ἀνασπῆλαι* καὶ *δραμῶν*, (vel *προδραμῶν*), surgere et adcurrere, raptim surgere: quam in sententiam *ἀνὰ* *τι* *Ἰδαμον*, III. 78. prosiluerunt interpretatus sum; quod et hic tenere potueram, ubi nunc, strepitus *εὐκταῖ* eos ut ad arma concurrerent. S.]

7. *οὐδὲν* *σφι* *φανήσεται* *ἀντιῆσαν*] Pro vetere *οὐδὲν* *σφι* consistent fortasse alii: mihi iudicium placet Gronovii, expressius illud arbitrati. Aldinum *ἰσχυίοντες* *σφατῶ* bene vir doctus ad ejus editionis, quæ inter manus est, marginem reformaverat, Porto consentiente. Typorum error fuit, turpiter propagatus. Wess.

13. *φείγοντες* *ἐπὶ* *τοῦ* *οὐρεὶς* *τὸν* *κέρυμβον*] Hæc hinc attigit Eustath. in Dionys. v. 566. ut ostendat, καὶ ἐπὶ ἑξοχῇ *δραμῶν* *κέρυμβον* adhiberi. Æsch. Pers. 660. *ἔλθ' ἐπ' ἄκρον κέρυμβον ἔχθου*. Schol. ἐπὶ τὴν ἄκρον ἑξοχὴν καὶ περιωπὴν τοῦ τόφου. Vid. Perizon. in Ælian. Var. Hist. IV. 22. Horum montium cacuminibus quæ nomina fuerint Livius tradidit XXXVI. 16. VALCK. — Græci πάντα

Q q

τὰ μνηστῆρας καὶ εἰς ὕψος ἀνατίθενται κέρυμ-
βους λίγους, Hesychius. Hic montis
cacumen; in Æschyli Pers. v. 661.
summa tumuli pars, ἡ δὲ ἰσ' ἄκρην κέρυμ-
βον ἔχθω. Ceterum πιστάμενοι in
Vallis Latinis gnari: melius credentes:
nam gnaros fuisse, non monstrant se-
quentia. Wess.

16. Φωκίων Περσας μὲν εὐδία λόγον
ἰπαιῶντο: et postea, spretis Phocenai-
bus, Brennus cum suis recta Delphos
petiit. VALCK.

CAP. CCXIX. 1. πρῶτος μὲν ὁ μά-
νεις Μιγιστίνης] Est, cui πρῶτος, sine
urgente tamen caussa, placet. Illud
Arch. (lin. 3.) ἄμα εἰ, sibi pariter et
illis, (ubi rectius alii ἄμα ἡοῖ) verum qui-
dem præfert, sed non æquat amplitudi-
nem vulgati, ipsum tempus signantis.
Quæ deinceps (lin. 6.) de transfugis, ad
unum Tyrastiadem, domo Cumanum,
Diodorus lib. XI. 8. adstringit. Wess.

Ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτὸς ἐμὲ] Scribendum
ἐπὶ δὲ, deinde vero. Vallæ deinde, non
in postquam deformari, sed attendenti
monstrare debebat veram scriptionem,
ἐπὶ δὲ, quod commodè succedit post
πρῶτος μὲν. Exempla quærenti dabunt
Portus in 'Επὶ δὲ, et L. Bos. Obs.
Crit. p. 15. Eustath. in 'Ιλ. α', p. 123,
6. τὸ μὲν δὲ, ἀπὸ τοῦ μὲν τὰυτὰ δὲ,
καὶ ἐπὶ δὲ, καὶ πρὸς δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τού-
τοις καὶ πρὸς τούτοις. VALCK. — Impru-
denti mihi accidit, ut ἔπυσιν καὶ, quod
sua de conjectura Schäferus ediderat,
propagari paterer in nostrum exem-
plum. Ad ἐπὶ δὲ, quod ante Schäff.
exhibebat editiones omnes, nihil vari-
etatis e MSS. adnotatum est, in nostra
vero membr. F. ἐπὶ δὲ sic cum duobus
accentibus pictum video. Adsentior
vero doctissimo Valckenario, et ἐπὶ δὲ
καὶ reascriptum velim. S.

9. οἱ μὲν ἀπαλλάσσοντο] Cæteros
Græcos, ut Herodotus, ἀπαλλαξίοντες

nobis sistit Diodor. Siculus lib. XI. c.
9. et duraturam sibi suisque Spartiatis
laudem cupientis Leonidæ consilium,
Nostro memoratum cap. seq. Apud
Justin. II. c. 11., hortatur socios, re-
cedant, et se ad meliora patriæ tem-
pora reservent; sibi cum Spartanis for-
tunam experiendam. Forsan scripserat
Orosius, p. 111, 3. (lib. II. c. 9.) sibi
vero cum Spartanis suis aleam (ubi vul-
go aliam sortem) esse subeundam.
VALCK.

CAP. CCXX. 4. μᾶλλον τῇ γνώμῃ
πλείστοις ἐμὲ] Scripsit lib. I. 120. ταύτῃ
πλείστοις γνώμῃ ἐμὲ: ubi Gronov. Hoc
eodem ducit, casu ex defectu præposi-
tionis discrepana. (τῇ γνώμῃ, quod hic
est, idem valet ac γνώμῃ absque artic.
I. 120, 18.) Congruit Sophocleum Œd.
Tyr. v. 565. καὶ νῦν ἔσ' αὐτὸς ἐμὲ τῇ
βουλεύματι. Itaque πιστοῖς ἐμὲ in Ask.,
(quod ignorant alii,) etsi πτότοις πιστοῖς
Æschyl. Prometh. v. 915., παραδιέθυ-
σις est. Quid autem ἔχλος Arch. sibi
velit, profiteor, me non nosse. Wess. —
Imperitus puto homo ad πλείστοις sup-
plendum vocab. ἔχλος existimaverat. S.

Ibid. ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ]
Sensus claret; rarissima forma loquen-
di significatur, quod usitata magis di-
ceretur, ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ
προστίθεται, vel τίθεται. Neutiquam ta-
men tentari debebat sincerum πλείστοις.
Qua hic structura, Astyages I. 120.
καὶ αὐτὸς, ὃ μάγοι, ταύτῃ πλείστοις γνώ-
μῃ ἐμὲ, — ἔχουσιν τὸν ὄνειρον: illic pro
τῇ γνώμῃ, vulgatum ex Codicibus γνώ-
μην: idem hic etiam admitterem, aut,
quod non postponerem, ταύτῃ καὶ μᾶλ-
λον τὴν γνώμην πλείστοις ἐμὲ, Διονύσιον
— κλιῦσαι. Lucian. in Demosth.
Encom. T. III. p. 494., εἰ καὶ πλείον
ἐμὲ τῇ γνώμῃ πρὸς Ὁμήρου τινάχθαι:
etiam magis fert animus ab Homero
stare. Quæ proxima sequuntur, in

tractandis Herodoteis solita sibi malevolentia Plutarchus excerpit T. II. p. 865. a. VALCK.

9. *ἐλίσχοντο*] Nihil habet *ἐλίσχοντο*, cur sperni debeat: causam ad lib. II. 127. exposui; cui pondus ex conspiratione tot membranarum gravius accedit. Post pauca (lin. 13.) *ἀπολείσθαι* locum occupavit veterem. WESS.

9. *ἐλίσχοντο* — *τοῖσι Σπαρτιότῃσι*] Justinus II. c. 11, 8. Initio hujus belli sciscitantibus Delphis oracula, responsum fuerat, aut regi Spartanorum, aut urbi cadendum. Ipsi quidem Delphi circa hanc tempestatem oraculum adhibuerunt, quibus responsum fuerat, *ἀνέροι εὐχόμενοι*, Herod. VII. 178. At in istis Justiniani non sane Delphi sunt sciscitantes, verum Lacedæmonii, quorum præcesserat mentio: his sciscitantibus, Delphis, oracula, (vel oraculum,) responsum fuerat, aut regi, aut urbi cadendum: nomen Spartanorum illic a prima manu non videtur collocatum. Solet ita loqui Justin. II. c. 12, 13., adventante Xerxe consulentibus, (Atheniensibus nempe) Delphis oraculum, responsum fuerat: cf. III. 5, 4. XVI. c. 3, 4. VALCK.

15. *ἐνυχέριαι*] Spatiøs et choris aptæ; neque enim, quæ Fr. Vigeri sententia ad Euseb., Spartanorum regio indicatur. *ἐνυχέριαι Κίριδος* in Epigr. 424. *ἐνυχέριαι Τηγία*, Epigr. 441. collection. Cephalæ, ad eundem modum. Plura Cl. Taylor in Demosthen. Midian. p. 105. (in Reiskii Apparatu ad Demosth. Vol. I. p. 591.) Sequentis principium versus (lin. 16. ubi vulgo plene, *ἄστυ ἱερυδὲς*) considerandum ac si "Ἡ μίγα ἄστυ ἱερυδὲς foret, aut "Ἡ μίγα ἄστυ ἱερυδὲς, qua illud forma Camerarius inter Epigrammata, juncta Theocrito olim, exprimi curavit. Porro *ὅπ' ἀνδρῶν Περσιδῆσι*, patronymico ex *Περσίδης*, gentis satore, c. 150. et

VI. 54., cultius Pavius habet. WESS. — Lubens equidem diaretica puncta vocabulo *Περσιδῆσι* imponenda admitam. Cæterum de Homérico epitheto *ἐνυχέριαι* consuli possunt Poëtæ interpretes. 8.

18. *πινθήσι βασιλῇ*] Tale Poëtæ *ἐργαλίην* ἐστὶ Τυτῆ στυλῶν Ἀχαιοί, Iliad. Δ'. 384., loco Τυτῆ de quo Etymolog. in Πηλιδί. Servare tamen βασιλῆα, modo postrema contraheretur, in promptu fuerat. WESS. — Ut hic ante Gronovii Ed. βασιλῆα φέμιναι, sic vulgatur in Eusebianis ex Cœnomao excerptis, Præp. Ev. V. p. 219. *πινθήσι βασιλῆα φέμι*: ubi pro dactylo pæon est primus; ut in oraculi versu secundo, "Ἡ μίγα ἄστυ ἐρ|. Vitium, ut illic occultari potest elisione vocalis ε, hic tegit lectio Med. βασιλῆ φέμι. In Scymni Chii præfat. Perieg. v. 59. τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Διδυμῇ λίγω, corrigit Is. Voss. ad Melæ I. cap. 17., 3. Talla nonnulla dedit Homerus. ἱλ. γ. 384. *ἐργαλίην ἐστὶ Τυτῆ στυλῶν Ἀχαιοί*: etc. In Euripidis vulgatur Alcesti, v. 24. "Ἦδη δὲ τὸν Θάνατον εἰσερχὲ πύλας Ἰερῆ θανόντων. VALCK.

19. *Ὅ γὰρ τὸν τεύχεον* optime Paris. B., nempe Xerxem, quippe Jovis robore valide instructum, uti subditur. WESS.

22. *βαυλίμινος κλίος καταβίβαι μούνη*] Ut Thebanos suos tueretur, hæc excitans Plutarchus de Herod. Malign. p. 865. e. rectius legisse videtur *μούνην Σπαρτιντίων*: et mox, ἢ τῇσι γιγώμῃσι δινισχίντας. Adfirmat τὸ μούνην Herodotea propemodum interpretatus Diodorus XI. c. 9. *Λιωνίδης*, — *φιλοτιμούμενος αὐτῇ τι δόξαν περιβῆναι μεγάλην καὶ τοῖς Σπαρτιόταις, φρονήσας τοὺς μὲν Ἕλληνας ἑκκινῶντας ἀπειλῶν, αὐτοὺς δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ἱσθῆναι διὰ μίνην*. VALCK.

CAP. CCXXI. 1. *Μαρτύριον* — *εὐν ἰλάχισσον, τούτου σίρει γίγνοι*] Nexa his

ὁ γὰρ μόνον τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ, Scholiastae nimis officioso transcribo. Abunde erat, ἔτι καὶ τὸν, etc., monstrantque schedarum plures. Wess. — Sufficere hanc utique poterant: sed ne copia quidem illa, quam alii MSS. cum Edd. offerunt, aliena ab Herodoti stylo debuit videri. S.

5. Μεγιστίαν τὸν Ἀκαρνῶνα] Megistiam Acarnanem Græci celebrant; in his Philostratus Vit. Apollon. IV. 23., ubi docte Olearius. Θμιστίας Plutarcho Lacon. Apophthegm. p. 221. c. Mitto Tzetsen Chil. X. v. 685., multa perperam et stolidè miscentem, Megistiamque hunc et Telliam, de quo lib. VIII. 27., confundentem. Wess. — Egregii vatis, qui fati præscius, tamen οὐκ ἔγλη Σάκρης ἡγμένους περιπαῖν, ut est in Simonidis epigr. cap. 228. (Anal. Brunckii T. I. p. 131. No. xxxi.) nomen latebat apud Suidam in Ἀγαμαι et in Ἀκαρνῶνα: verba sunt Philostr. Vit. Apoll. IV. c. 23., e quo τὸν δὲ Ἀκαρνῶνα Μεγιστίαν Suidæ restituendum vidit G. Olearius; et Æliano, (Nat. Anim. VIII. 5.) quod ex Med. Cod. vir clar. Abr. Gronovius adfirmavit. De Acarnane Megistia, præter cetera, falsa quoque nobis narrat Jo. Tzetzes Chil. X. v. 685, etc. in hunc transferens et in Laconas, quæ de Tellia vate legerat et de Phocensibus apud Herod. VIII. c. 27. aliosve. Lectu non indigna sunt hæc ex ineditis Schol. in Aristidis Pannathen.: Λέγουσιν οἱ μάλιστα τῶν Λακωνικῶν εἶναι ὅτι, ἰὼν μίσθωμεν εὐλιπυῶμεν καὶ ὅμως ἡγήσαντο μὴ φυγεῖν, ἀλλὰ ἰδὼς τὸν θάνατον. Si legitur, ut puto, in Cod. MS. Petri Burm. ἡγήσαντο, mihi ἡγήσαντο æque videtur inusitatum ac ἤγησα: corrigerem, καὶ ὅμως ἡγήσαντο μὴ φυγεῖν, ἀλλὰ ἰδὼς τὸν θάνατον: nempe εἰλοῦσα, vel πρὸς εἰλοῦσα, nihilominus fugere recusantes, honestam mortem præoptarunt. Utrumque est ex optimorum

scriptorum usu: pervulgatam quidem ἡγήσαντο μὴ, alterum, noluerunt, sed, nempe maluerunt; ut Demosthen. pag. 620, 84., similesque. vid. in lib. VII. c. 104. notata: Schol. in Eurip. Phœn. p. 791, 4., ἀντίρρουν αὐτὸν τοῦ ἐπὶ τοῖς Ἀσέλλαινα ὁδοῦ, τῇ δὲ Ἡφ. μᾶλλον τῇ γαμοστίλῃ θύμῃ: videlicet ἰσώριον. VALCK.

5. τῶντα ἅπαντα ἐν τῷ ἰσῶν τὰ μάλιστα εἰς ἐκείνους εἰσόντα] Kœnius suo Herodotum more scripsisse suspicabatur τῶντα, ἅπαντα — ἐκείνους ἅπαντα: cui favet elegantī conjecturæ Mediceus codex. VALCK. — Secutus cupide sum MSS. libros, singulari constantia viam ad veritatem munientes. Sermomis quoque nexus nihil desiderat uberius. Wess. — Nempe ἅπαντα ab imperitis nonnullis librariis in ἅπαντα fuerat mutatum: post ἐκείνους vero nullus codex MS. aut εἰσόντα aut ἅπαντα agnoscit. Venetus Editor, in principio ἅπαντα legens, in fine εἰσόντα sua de conjectura adjecit. S.

7. οὐκ ἀπελίσσεται] Videtur οὐκ ἀπὸ τῆς ex Arch. probius. Deinceps c. 222. ἀπολίσσεται Λεωνίδην: et lib. VIII. 63. Plutarchus tamen Virt. Mulier. p. 261. c. τῆς δὲ Ἐρεχθίδος μὴ ἀπολισσόμενης, ἀλλ' ἰστέθει — βουλομένης, οὐδὲ ἂν μήτης, — καί τῃς οὐκ ἀπολισσόμενης, ἀπελίσσεται. At in hujusmodi verborum formis, etsi sæpe inconsulta, ingens est librorum inconstantia. Wess. — Est vero etiam apud Xenoph. ἀπολίσσεται τινος, discedere ab aliquo, Cyrop. I. 6, 21. III. 1, 42. et sæpius alibi. S.

CAP. CCXXII. 2. Θισπίαι δὲ καὶ Θεβαῖαι] Hic de Thebanis scripta Plutarchus ea ratione repellit T. II. p. 865., ut hæc quoque criminatio sua quadam specie non destituatur. Solos secum Leonidam retinuisse Thespienses narrat Diodor. Siculus T. I. p. 410, 46. (lib. XI. c. 9.) ubi notat vir exi-

mitus. Herodoti Thebanis Mycenæos octuaginta substituit Pausanias X. (c. 20.) p. 846., et II. (c. 16.) pag. 146., ubi, *Μυκηναίῳ*, inquit, *πρώτιστον* ἐς *Θερμοπύλας* ὑποδήκοντα *ἄδρας*, οἱ *Λακεδαιμόνιος* μισέσχοι τοῦ *ἔργου*. VALCK.

5. *κατίχαι γὰρ σφίσις Λακωνίδης*] Cavillatorem audi Plutarchum: adeo insanissime negat Leoniden, ὅστις *κατίχουν* ἐν *ἁμάρῳ* λόγῳ τοῖς *τριακισίοις* τοῖς *τετρακισίοις* *ἔλλα* *ἔχοντα*, ut trecentis suis quadringentos Thebanis armis instructos obsidum loco retineret: immo vero vereri magis debuisset, ne ab his, quam ne a barbaris, circumveniretur. Quæ inanem futilemque habent criminationem. Neque enim non plures quam trecenti cum Leonida fuere, verissime in Prolegom. respondente Joach. Camerario. Nam præter septingentos Thespienses, Spartano regi addictissimos, aderant trecentis ipsorum ditionis plures, siquidem quodam suorum satellitio cincti in expeditionem ire solerent, et singuli interdum ad septenos secum Hilotas traherent, teste Scriptore lib. IX. 28. Stipasse vero illos trecentos hac pugna Hilotarum haud paucos, nitidissime ex c. 229. et lib. VIII. 25. patescit. Quid ad hæc malignitatis accusator? WESS.

CAP. CCXXIII. 7. *ὡς τὴν ἐπὶ Σατάφῃ ἔχοντι παύμενον*] Leonidas quod fertur decantatum dictum, aut minus congruum judicavit Herodotus hujus diei gloriæ personæ-ve, aut excogitatum demum fuit post ejus ætatem, sicut alia non pauca: nam alibi legerat Seneca, quod Suasor. II. pag. 18. putabat etiam apud Herodotum esse, *εὐτως* *κρίσσει*, *ὡς* *ἐν* *ἔργῳ* *δυσνήσουσι*. (Conf. Diodor. Sic. XI. 9. et ibi Wess.) Romana majestate condignum dictum tribuni militum, qui se quadringentis secum morituris ducem offerebat consuli, nobis custodivit A. Gellius Noct. Att. III. 7.,

Ego hanc tibi et reipublicæ animam do, etc. præterea M. Catonis verba memoratu dignissima, virum illum excellentem jure comparantis cum Leonida. Periiit nobis et illa pars Livii, qua præclarum illud facisus Herodotea suavitate narraverat. VALCK.

9. *ἐς τὸ ἐνέχυρον*] Sive hoc, seu *ἐνέχυρον* legatur, par trecentorum audacia: malim posterius, tanta Codicum conspiratione nixum. Quod adhærescit, (ibid.) *τὸ μὲν γὰρ ἔρμα*, etc., pertinet ad superiores dies. Scriptum si fuisset, *τὸ μὲν γὰρ ἔρμα τοῦ τοῦχους ἐφυλάσσοντο ἅπα τὰς προτέρας ἡμέρας*, οἱ δὲ ὑπεξέοντες, etc., sententia fuisset clarior, Pavio observante. WESS.

9. *τότι δὲ συμμίσγοντες ἔξω τῶν σπεινῶν*] Falsum itaque quod Plutarcho Notis scripsisse perhibetur T. II. p. 866. A. *πιστὸν πάντας ἰσθῶν ἐν τοῖς σπεινῶν περὶ τοῦ κελανόν*. Huc enim postea demum superstitēs se receperunt Spartiatæ, quum jam Leonidas aliique multi cecidissent, postquam Perras quater in fugam verterant: tum demum cap. 225. *ἔζοντο ἐπὶ τοῖς κελανόν πάντες ἄλλοις οἱ ἄλλοι, πλὴν Θηβαίων*. Fatendum tamen foret Leonidas ceterorumque laudem hic immunitam, si verum esset, quod alios sequutus auctores tradidit Plutarchus, captis armis noctu Spartiatas cum duce suo castra irrupisse hostilia, ipsumque Regis petiisse prætorium, aut cum illo, aut, si ipsi oppressi essent, in ipsius potissimum sede morituros, ut loquitur Justinus; quem sequitur Orosius II. c. 9. *Νύκτωρ*, inquit Plutarchus, *ἀναστάντες ἰβάνειον ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, καὶ τὴν σκαπὴν ἐλίγουν διὰ βασιλείας, ὡς ἑαυτοὺς αὐτὸν ἀποκτείνοντες, καὶ περὶ ἑαυτῶν τιθεμένηται*: conf. Diodor. XI. c. 10., et ibi Clar. Wess. Cur his potius crederemus, quam Herodoto? quum illa præsertim narratio fidem superet, multaque mentiantur in historia Græci. VALCK.

20. παραχρῆμαί τε καὶ ἀτίοντες] Laurentii ingruentes et sese intrudentes pertrinxit, tanquam aliena, Cl. L. Bos Obs. Critic. p. 157., eorumque in locum, quos spernebant et pro nihilo habebant, sufficit. Dubito de priore: belle memini, lib. IV. 159. Vallas παραχρῆμαίους fuisse contemtores, sed aptavit isthic, quæ erant disjuncta: namque καὶ παραχρῆμαίον διπλάκην his consimiliter ponuntur de pugnantibus, qui sibi corporibusque suis nimio ardore haud parcunt, ac οὐδὲν παραχρῆμα ταυτῶν in hostes ingruunt, quæ et Porti doctrina. Posterius ingruentes ex ἀτίοντες Arch. fluxit; quo quidem, si tamen iidem Ionibus ac ἄτιοντες, nihil accomodatius. "Ἀτίοντες, ἐκπῶντες, κηδῶντες, Hesychio, Suidæ (voc. "Ἀτιον) et hac de familia aliis. Non diffiteor, mihi vehementer illud placuisse quondam: nunc vereri cecepi, ut exempla Dias. Herod. p. 88. questioni faciant satis. (Et ista profecto rectius ἄτιοντες et ἄτιοντες scribuntur: sunt enim ex ἀτίοντες et ἀτίοντες contracta.) Nec sequar tamen H. Stephanum, ἀτίοντες sive ἀτίοντες scribentem: nam quæ in Camerarium ille strinxit, ex Eustathio derivata, non ferunt admodum. Homeri enim ἀτίοντες Iliad. γ'. 332. explicant interpretes ἀτιμάζοντες, Hesychius cum Adnot. Clar. Alberti, aut ἀτιοφροσυνεύοντες, ἀφροσυνεύοντες, aut diversius. Illud si arripiatur, valde desperantes et nullam suæ salutis rationem ducentes sistet; tumque παραχρῆμαίον τε καὶ ἀτίοντες aptissime nexi procedent. Diodorus simili in re, ἀφιδῶντες ἰχθύνοντες οἷς ἰδίαις σώμασιν οἷς κοινῇ σωτηρίαν, XIII. 60. 'et ἀφιδῶν τῆς ψυχῆς ἵπκα νίπας, XII. 62. Wess. — Notavit ad hunc locum Reiskius: "Cogitavi aliter quando λυτῶντες, Ionice pro λυτῶντες: sed nunc placet vulgatæ adque. "cero, atque interpretari furentes, ra-

"biosi." Haud dubie a Poëta mutatus id verbum Herodotus est. Vide ad Iliad. γ'. 332. interpretes, et instar omnium immortalem Heynium; qui hunc ipsum etiam Nostri locum expendens, istud καὶ ἀτίοντες verissime interpretatur et tanquam attoniti, mente capti. Quem ibi Valckenarium nominavit Vir doctissimus, ejus loco Wesselingius erat nominandus; cujus quidem sententia haud multum discrepat ab Heynii interpretatione. S.

CAP. CCXXIV. 4. ἴτεροι μὲν αὐτοῦ ἐνομαστοὶ Σπαρτιῶν] Ὀνομαστοὶ ex dialecti ritu. (sed vulgatum h. l. tenent libri omnes.) Accessio vocabulorum ex Med. laudatore (quod minime mirandum) utitur Gronovio, fluxæ tamen fidei apud multos. Qui tandem illi οὐδὲν ἐνομαστοὶ, distincti a trecentis, quorum omnium sese accepisse nomina ait? An Helotæ? quibus nusquam in Spartanorum catalogo locus. Non nescio, sæpe inter simillimas posita voces supina librorum socordia prætervideri et negligi. At conjurasse plerosque omnes scribas, et maculam schedis adpersisse, pæne supra fidem est. Tueri ergo possessionem inserta e Medic. non posse videntur. Wess. — Ob vocem ἐνομαστοὶ repetitam, media quædam facile, fautor, potuerunt excidere; si tamen aliæ etiam absunt Codicibus, Vallæ non lecta, neque ego desiderarem ex Med. vulgata: ex hac lectione Med. Kœnius forte valde probabilem efformavit, hanc nimirum: καὶ ἴτεροι μὲν αὐτοῦ πολλοὶ τε καὶ ἐνομαστοὶ Σπαρτιῶν. Spartiarum, qui cum Leonida ceciderunt, ἰγὰ, inquit Noster, ὡς ἄνδραν ἀξίαν γιομένων ἐποβῆσαν τὰ ἐνόματα: neque hic requirerem omissam vocem ἀξίαν, hoc sensu sic simpliciter vix veteribus illis usurpatam: ad ἀνδρῶν γιομένην, quomodo loqui solet, adscribi potuit ἀξίαν. Nomina trecentorum Spartanorum sibi forsan

enotaverat ex columna in illorum memoria Spartæ erecta. Pausan. III. (c. 14.) pag. 240. *Κίπται καὶ στήλη παρέρχοντο τὰ ὀνόματα ἔχουσα ὃ πρὸς Μήδους τὸν ἐν Θερμοπύλαις ἀγῶνα ὑπὸ μιναι*: cui etiam pag. 237. (c. 12.) *μῆμα* memoratur (*ταῖς*) *λέγου μάλλοντα ἔξιναι μαχίσθαι* μετὰ δὲ αὐτὸν *δοκοῦσι Αἰωνίδης*. VALCK. — Vocab. *ἔξιναι* lin. 5. communi consensu libri omnes tenent: et posunt ex proxime præcedentibus intelligi *ὀνομασθῆναι ἔξιναι*, memoratu digni. Insulsum autem adsummentum, *πολλὰ δὲ καὶ οὐκ ὀνομαστοί*, quod, a Gron. receptum, in suum etiam exemplum propagari Wess. passus est, præter codicem Med. nullus alius vetus liber agnoscit; nam et noster F. illud ignorat, quem in Var. Lect. (ed. S.) nominare neglexeram: in codd. quidem Pb. et Pd. eadem verba paullo inferius legi, sed æque inutiliter inserta, ibidem adnotavi. S.

9. Nomina filiorum Darii, *Ἀβροκόμης* et *Ῥωτιάδης*, ex gentili sermone ad Græcorum morem esse deflexa Nob. Palmerius Exercitat. p. 38. monuit. Wess.

12. *τὸν οἶον πάντα τὸν ἰαυτοῦ ἐπιδόκει*] Insuper dedit omnia *βοημ* sua. Ist hac ætate Vallam in scopulum incidisse non sane mirum est. Veteris usus, ab Homero ducti, in Attico foro vulgati, sæpius interpretes immemores *Οἶον* domum interpretantur, ubi hac voce totum patrimonium, vel universæ significantur facultates. Ammonius: *Οἶος λίγισται ἢ ἅπαντα οὐσία*. Xenoph. in *Econom.* p. 486, 3. *ἡ οἰκονομία λισσέμην ἱφαίνεται, ἢ οἶκος δύναται αὐτὸν ἄνθρωπον*. *Οἶος δ' ἡμῖν ἱφαίνεται, ὅτις πῦσος ἢ σύμπασα*. Præivet Homerus, cui sæpe proci Penelopes dicuntur *Πόντες* et *πατῖδοντες οἶκος* *Ὀδυσσεύς*, bona comedentes Ulyssis; qualia commodum admovit Wetsten. Ev. *Matth.* xxiii. 14. Nusquam, quantum recorder, in hunc sensum *οἶος*

veteres, sæpiissime ponunt *οἶος*, præ cæteris Xenophon, et Isæus; sed et Thucydides, Antiphon, Lysias, Isocrates, Demosthenes, quique ad horum se student normam componere Sophistæ. Dedit nonnulla Des. Heraldus in Salm. Obs. ad Jus A. et R. pag. 217. De multis ad Herodotea hæc accedunt proxima Gadatas Xenophontis, *Κατὰ Παιδ.* V. p. 82, 5. *nemo est ἔργον ἂν ἡμῶν φόντι καταλείψω τὸν ἑμὸν οἶον*. Isocratis de Pericle, p. 184. D. *τὸν μὲν οἶον ἰλέσσω τὸν ἰαυτοῦ πατίλωσι*, minorem censum reliquit, quam a patre acceperat Isæi pag. 82, 2., *ἡ μήτηρ ἡ καὶ ἐν* (lege *ἐπὶ*) *παντὶ τῷ οἷον ἰσίσληρος ἔχοντα*. Demosthen. c. Phæn. pag. 598, 34., *δὲ οἶον λυσιτεροῦντων πεπληροῦμαι*: ante dixerat §. 31., *δὲ οὐσίας παρασώμενον*. VALCK. — Notabilis utique vocabuli *οἶος* usus: at nihil impedire videtur, quo minus Latinum domus, Græco *οἶος* respondens, in huiusmodi orationis connexionem eadem notione ponere liceat. S.

CAP. CCXXV. 2. *μαχίμενοι ὅπῃ τοῦ νεκροῦ*] Partem veri vidit vir optimus L. Bos, Obs. Crit. p. 59., post *μαχίμενοι* nempe distinctionem ponendam: verum, quod recte Gronov. etiam animadvertit, non sic solet ex abrupto Noster orationem redordiri: vocula requiritur quæ hæc et illa connectat: adest illa, ita (ni fallor) suo loco collocanda: *Ξέρξῳ τε δὲ δύο ἀδελφοὶ ἰσχυρὰ πύσσοντες μαχίμενοι: ὅπῃ τε τοῦ νεκροῦ τοῦ Αἰωνίδου Περσίου καὶ Αἰκταίμοτιον ἀδελφὸς ἔχοντα πολλὰς, ἐς τὸ πᾶν τὸν ἄριστον οἱ Ἕλληνας ὠπεζήσαν*. Ad postrema Reiskius: Hunc, ait, locum non concilio cum pag. 459. initio: manifesta nimis est contradictio. Sed, qualia scribit Reiskius in Miscell. Lips. vol. VIII. pag. 502., suo loco ne tangenda quidem, si quis ante annos scripsisset ferme ducentos, quibus ille modis fuisset exceptus

istiusmodi convitia hac ætate ferimus, non reprehendimus. Hic quænam tandem est *ἰναρτοφάνεια*? Persarum manibus ereptum in hoc conflictu Regis cadaver victores aliquantisper tenuerunt Spartiatæ; sed hi, vincendo fatigati, vim hostium, *καὶ οὐκ ἐχχομένους*, non sustinuerunt, atque eodem die omnes, ut notum est, interierunt, Persisque adeo victoribus Leonidæ regium quoque reliquerunt cadaver, quod capite truncatum iratus Xerxes in crucem tolli iussit. (In editis deinde Animadversionibus silentio hunc locum idem Reiskius præterit.) Secundum fictum Plutarch. T. II. p. 306. D. (in libello qui Paralela inscribitur) ex Leonidæ cadavere Persæ *τίθεναι τὴν καρδίαν, καὶ ἰδεῖν θανάτου* verbis mutatis illinc rem narrat eandem Stobæus, p. 92, 5.; utrique citantur Aristidæ Persica, omnibus aliis invisitata; apud illum mox in historia Romana laudatur etiam Aristides Milesius: istiusmodi nebulonum mendacia vix digna sunt memoratu. Lipsiensis nunc forte Criticus R. (Reiskius) fatebitur, cunctante stylo elaboratus veterum scripta paulo esse considerata contrectanda. VALCK.—Ad locum quod spectat, ad quem ista disputavit Valckenarius, adnotare equidem in Var. Lect. (ed. S.) debueram, in Editis ante Wess. et in MSS. sic constitutum distinctamque esse orationem: *πίστευσι μαχόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λιονιδίου. Πιερῖον τι καὶ Λακεδαιμονίαν ὁδεύοις*, etc. Sic quidem et noster cod. F. (nisi quod in hoc *μαχόμενοι* scribitur) nec ex aliis codicibus aliud quidquam adfertur nisi *ὁδεύοις* ex Pa. et quod ex uno Pd. Larchærus adnotavit, post *μαχόμενοι* in illo incisam esse orationem, post *Λιονιδίω* non esse interpunctam. Ut olim alii, sic et Vala legerat, interpretatusque erat: Hi duo Xerxis fratres super cadavere Leonidæ pugnantes occubuerunt, adeo vehe-

menti Persarum Lacedæmoniorumque conflictu, ut Græci, etc. Atque in eadem ratione adquiescere fortasse debueramus. Primus Gronovius suspicatus erat, post *μαχόμενοι* forsan interpungendam fuisse orationem, ut verba *ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ*, etc. ad sequentia referrentur: eandem vero suspicionem rursus deposuit, quoniam ita nimis abrupte inchoaretur sequens periodus, *ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λιονιδίου*, etc. Nihilominus Wesselingius post *μαχόμενοι* quidem interpunxit orationem, proxime sequentia vero verba intacta reliquit, nullam in Notis super hoc loco dubitationem significans, at in Latina tamen versione conjunctivam adjiciens particulam: Xerxis igitur duo fratres pugnantes occubuerunt; adeoque vehemens de cadavere Leonidæ fuit Persarum Lacedæmoniorumque conflictus, etc. Post hunc Schæferus, tenens post *μαχόμενοι* interpunctionem, ante *ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ, καὶ* particulam ex conject. adjecit; quæ particula ex Schæferiana editione in nostram propagata est. At equidem, si modo necesse utique fuit a vetere ratione discedere, profiteor paulo expeditiorem mihi nunc videri Valckenarii rationem, in eandem cum Schæfero sententiam *ὑπὲρ τι τοῦ νεκροῦ* corrigentis. Potuerit vero nihilo minus deinde post *Πιερῖον* eadem *τι* particula suum locum tueri. S.

4. *ὑπεριξίσουσαν*] Raritate commendatur, nullo alio privilegio: idem *ὑπεριξίσουσαν*, subtraxisse videlicet sua virtute pugnantibus Persis Spartanos Leonidæ corpus. Nam, quod illi Xerxes deinde turpiter insultavit, tum contigit, cum trecenti post strenuum certamen occubuerant omnes. Frustra enim in his difficultas quæritur. Porro (lin. 7.) *ἰσχυροῦς τὸ νῆκος* ex Pass. legitimum puto. *Νῆκος* de bello et pugnae contentione c. 158. alibique. Geminum for-

me lib. IX. 101. *ἰσθύνει ἢ δὴ ἰσχυροῦντο τὸ πρῆγμα*. Wss. — *ὑπεξίρυσαν* lin. 4. cum Schæf. ex edd. ante Gron. revocavi. Codex Med. autem cum Pass. Ask. et uno ex Paris. non *ὑπεξίρυσαν* dabat, ut in nostra Var. Lect. (ed. S.) *perperam scriptum*, sed *ὑπεριξίρυσαν*: quod ego quidem librariorum errori adscribendum puto, Wesselingius vero a Gronov. receptum in contextu tenuit: quibuscum noster etiam cod. F. fere consentit, qui non, ut in Var. Lect. (ed. S.) dixi, *ὑπεξίρυσαν*, sed (ut, codice iterum inspecto, nunc primum animadverto) *ὑπεριξίρυσαν* præfert. S.

10. *ὁ δὲ καλονός ἴσσι*, etc.] Parendum fuit scriptis libris. Plutarchi editiones *Κλωνὸν* ostentant, sicuti et Aldus, quasi proprium nomen. Prope eum collem *Λιονίδου σῆμα* apud Philostratum Vit. Apoll. lib. IV. 23.; verius Noster. Adde Simonidæ Epigramma Anthol. III. 5. p. 296. Wss. — Vide Anal. Brunckii T. I. p. 132. num. xxxv. S.

12. *μαχαίρησι, τοῖσι αὐτίων, etc.*] Tan. Fabri conjecturas acerbius taxari animadverto, addique contextui haud illud satis opportunum. Codicum inconstantia optionem reliquit liberam, qua, præsertim cum Longinus præiret, utendum censui. Namque ex eo advocatum, et princeps editio et MSS. teste Cl. Zach. Pearce, offerunt, prorsus Herodoteis, uti vulgari jussi, concordans. Hoc amplius, *καὶ χειρὶ καὶ στόματι* a sequente *κατίχωνσαν* punctione separavi, ejusdem Longini, cui *στόμασι μάχισθαι* mera hyperbola, ductu. Cicero Laconici in eo genere quidpiam observavit, adolescentum greges, inquit Tuscul. Disput. V. 27. Lacedæmone vidimus ipsi, incredibili contentione certantes pugnis, calcibus, unguibus, morsu denique. Quod itaque his aptum hærebat, *κατίχωνσαι οἱ βάεβαροι βάλλοντες*, barbaros

manibus oribusque defensantes, sese Spartiatis jaculis obruisse et quasi contumulasce, cultissime pingit. Grande oppido *κατακλιχῶσθαι βίλαιν*, eodem Longino monitore. Hinc Aristides T. II. p. 190. *κατακλῶσθαι ὑπὲρ τῶν βαρβάρων*: Philostratus Vit. Apoll. IV. 23. *ἰπὶ τὸν καλονόν, ἢ ὃ λίγονται Λακωνδαίμινι περιχωνθῆναι τοῖς τοξίσμασι*: Libanius Or. XXXV. p. 690. A. *ὡς δὲ πολλοῖς ἐλίγους κατακλῶσας τῶν Λακωνιδαιμόνων ἢ Πύλλαις*, ubi Morellus nihil vidit. Wss.

12—14. *ἐλιξομένους μαχαίρησι, etc.*] Quod, postea temere rejectum, olim placuerat T. Fabro, mihiq. venerat in mentem, hoc a Codicibus subministratum (Diss. Herod. pag. 123.) revocabatur in contextum, sic, ut puto, collocandum: *ἐλιξομένους μαχαίρησι (τοῖσι αὐτίων ἰσχύων ἢ τι περιούσαι) καὶ χειρὶ καὶ στόματι, κατίχωνσαι οἱ βάεβαροι βάλλοντες*. In his ista, *καὶ χειρὶ καὶ στόματι*, ab interpretibus Longini, Fabro, Dacierio, Tollio, variis tentata conjecturis, unus recte ceperat Boileavius, ut accipienda docuit l. c. Clar. Wesseling. *τοῖσι*, dubio vacuum, sic adhibetur lib. VIII. c. 89. *ἔτι γὰρ νῦν ἰπιστάμενοι, τοῖσι αἱ νῆες διεφθίροντο*, — *ἰς τὴν Σαλαμῶνα δύναν*. Sed hæc, *τοῖσι αὐτίων ἰσχύων*. ἢ τι περιούσαι, nempe *αἰμάχαιραι*, apte respondent ad ista c. 223., *δέρματα μιν νυν τοῖσι πλίσσι αὐτίων σπυκαῦτα ἰσχύων κατινγόντα ἦδη, αἱ δὲ τοῖσι ξίφισι διεγάζοντο τοὺς Πέρσας*: pro more videlicet istius ævi, quo, hasta fracta, gladiis utebantur. VALCK.—Olim, quum imperite juncta legerentur verba *καὶ χειρὶ καὶ στόματι κατίχωνσαι οἱ βάεβαροι*, Valla intellexerat barbaros, et manibus et oculibus incessentes Spartanos; Gronovius vero, et manibus et *mucronibus*. S.

CAP. CCXXVI. 5. *ὡς* — *τὸν ἄλιν* — *ἀποκρύπτειν*] Sagittis Persarum solem obscurari solere: sic optime Va-

lerius Maxim. Herodoteum interpreta-
tur ἀποκρίσσειν lib. III. c. 7. fin. Ali-
ter Cicero Tusculan. J. 42. ubi de hoc
egit Spartani dicto Davis. Pauca de-
derant viri Docti ad Frontin. IV. c. 5,
13. Proxima (lin. 6.) τοσούτῳ τι πλῆ-
θος (τὸ πλῆθος saltem scribendum,) αὐ-
τίων εἶναι: illa, nec miror, maluisset
omissa Jac. Tollius ad Longin. p. 223.
(Equidem nec invitum tueri illa suum
locum passum sum: nec τὸ articulum
pro εἰ requisivi.) Unicum hoc tantum
Dienecis Spartani dictum Noster retu-
lit, nullum Leonidis vel aliorum de
trecentis istis: feruntur tamen plura,
et sane digna seculorum memoria;
quorum omissionem non adeo negligenti-
am Plutarchus imputat, quam malevo-
lentiam T. II. p. 866. c. d. et, ne quis
minima diceret historicum intacta prae-
termisisse, εἰ δὲ, inquit, τὴν Ἀμάρδος
ἀποψέφθη, etc. qualis dum nequeunt
negari, vellem equidem nec dici potu-
isse. VALCK.

6. τοσούτῳ τι πλῆθος αὐτίων εἶναι] Eu-
stathium arbitris hic aut superius νίφος
invenisse: καὶ σημειώσαι, scribit, ὅτι τὸ
παρ' Ἡροδότου νίφος βέλων, ὅφ' ὃς ὡς ὑπὸ
σκιᾷ ἔχρην μᾶχισθαι, συγγινῶς ἔχει τῇ
'Ομηρικῇ ἐκείνῃ λέξει, Iliad. Θ'. 159. Id
si vere reperit, adcommodum utique fu-
isset. Ego vero ex scriptorum exem-
plarum taciturnitate addubito, vacil-
lantique ejus memoriam adscribo. Cice-
ro, non Trachinium quendam, sed Per-
sen hostem in colloquio hæc dixisse glo-
riantem Tusc. Disp. I. 42. affirmans,
notatur a Pet. Victorio Var. Lect.
lib. XXVII. 9., quem et Davisium
adi. Wess.—Ad vocab. πλῆθος quod
adinet, nisi consentirent (quoad quidem
novimus) codices, facile crederes vari-
andi causa nunc h. l. νίφος scripsisse
Herodotum, et sedem nominis, cui per-
opportunist hic locus erat, interpreta-
mentum occupasse. Sic quidem Νίφος

Hesychius cum Scholiastis Homeri et
Euripidis πλῆθος interpretatur: conf.
Wetsten. ad Epist. ad Ebræos c. xii.
1. S.

CAP. CCXXVIII. 3. ἐπιγίγνασθαι
γράφματα, etc.] Ubi duo leguntur de
his tribus epigrammata priora, Anthol.
III. c. 5. (Anthol. H. Steph. p. 200.
Anal. Brunck. T. I. pag. 131 seq.)
plura sequuntur εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις
θανόντας scripta: quod illic est 24. Εἰ
τὸ πάλῳς Στήθεσιν, etc. Simonidi tribui-
tur in Scholiis ineditis in Aristidis Pa-
nathen. Sed magnificum Simonidis ad
lyram cantatum ἠγνώμην τῶν ἐν Θερμο-
πύλαις θανόντων (Anal. Br. T. I. p. 123
seq. num. xv.) nobis custodivit Diodo-
rus Siculus XI. c. 11., ipsemet exquisi-
tis laudibus fortissimos viros dignatus.
Variabant forte Codices (lin. 9.) in
Epigr. secundo: legitur apud Strabon.
IX. p. 656. (pag. 429. ed. Cas.) *ὦ ζῆς
ἀπαγγείλον: apud alios ut vulgatur
apud Herodot. Mihi non displicet
quod est in marg. Ed. Steph. *ὦ ζῆς
ἀγγίλλων λακιδαιμόνιος; convertit La-
tine Cicero Tusculan. I. 42. ubi notat
Davis. In secundo versu (lin. 10.) al-
teri longe præstat Herodotea lectio:
τοῖς κτίων ῥήματι πιδόμναι: alludit
Poëta Lycurgi τὰς παλουμένας ῥήτρας.
VALCK.

9. ἀγγίλλων] Frequens ἀπαρμυφάται
usus, et schedæ id securum et verum
præstant. Adsimile c. 110. ἐμοὶ χρεῖσ-
θαι ὡς ἀνδρὶ ψεύστη, in me ut mendacem
consule. Latina Tullii, Dum sanctis
patriæ legibus obsequimur, bona sunt,
sed ex Simonidæ; ut ille censuit, πιδό-
μναι νομίμοις. In vulgato, alludente ad
Spartanorum ῥήτρας, omnes acquiescunt
Codd. cum Suida. Wess.

CAP. CCXXIX. 5. ἐς τὸ ἵσχατον]
Adstipulor Cl. Wasse ad Thucydid.
IV. 12., hoc laudanti. Alia in re
superius c. 107. ἀλλὰ διακατέρις ἐς τὸ

Ισχατοι. Diodorus, Polybius, Agatharchides, etc., invitis tamen Grammaticis, de morboris *Ισχατός* ἔχουσιν et διακινῶσθαι. Vide Diodorum XVIII. 48. et doctissimum Trillerum in Thom. M. *Ἐσχάτοι*. WESS.

Ibid. *ὀφθαλμῶντις* ἰς τὰ *μείγιστον*] *Ἐς τὸ ἰσχατον* legendum decernit Jos. Wasse ad Thucyd. IV. cap. 12., codices (quod alibi solet) non commemorans: præbet illud margo Steph. lectum quoque Valæ, neque tamen non reperiuntur ἰς τὸ *μείγιστον*, et ἰς τὰ *μείγιστα*: permutanturque phrases, τὰ *ἰσχατα* ἀσβεβῆν, et τὰ *μείγιστα* ἀσβεβῆν. In malis tamen vitiosis ponere malunt ἰς *τοῦσχατον*: πρὸς *τοῦσχατον* ἔτ' *ἰσχατον*: ἡνίαςαι μὲν ἰς τὰ *ἰσχατα* *Ἀρχίδαμου*, est in Xenoph. *Ἑλλ.* V. p. 334, 29. Extremam lippitudinem intellexit Valla. Plato Gorgia, p. 496. *Α. νοσῶντι πον ἀνθρώποις ὀφθαλμοῖς, ᾧ ὄνομα ὀφθαλμία*: de cæcitate posuit Aristoph. in prima ed. Pluti, v. 115. *ταύτης ἀπαλλὰξεν τι τῆς ὀφθαλμίας*: cui versui hunc postea substituit, illic in Scholiis memoratum: *τῆς συμφορῆς ταύτης σε παύσειν, ἥς ἔχουσιν*, sive, ἥ ε' ἔχουσιν. Timocles Athenæi VI. p. 223. c. *ὀφθαλμῶς τις ἰσὶ Φοινίκαι τυφλοί*. VALCK.

13. *λιποψυχία*] Si verum esset quod Lexicographis traditur, apud Thucyd. *λιποψυχίῃ* sumi etiam pro ignavia esse; illuc potuissent referri quæ Wasseus alienissimo loco posuit, p. 245. n. 43. (ad lib. IV. c. 13.) *τῇ ἐνψυχίᾳ* opposita ignavia dicitur etiam *ἀψυχία*: animi deliquium, aliis *λιποψυχία*, Ionice vocabatur *ἀψυχία*: forsitan itaque ignavus sive pusillanimis novatori Herodoto est *λιποψυχίῳ*. Conjecisse se scribit aliquando Reiskius *διλοψυχία*. Poni saltem debuerat *φιλοψυχία*: hoc si præberet scriptus Codex, anteponerem vulgato, velut isthac etiam ætate usitatum. Tyræus apud Lycurg. c. Leocr. p. 163, 4. *Ἀλλὰ μίγαν καίτιναι*.

καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμῷ. *Μαθὶ φιλοψυχίῃ, ἀνδράσι μαρτυράμενοι*. Ex Homericis expressum insigne Theopompi dictum habet Clemens Alex. Strom. VI. p. 749, 10. *Εἰ γὰρ ἦν τὸν εἰδόντων τὸν παρόντα διαφρονήσας ἄδως διάγινυτο ἐν ἰπρίλωποι χρεῖται, οὐκ ἂν ἦν θαυμαστὸν φιλοψυχίῃ*: attigit eximius Jer. Markland. in Lysiae p. 44, 4. et Joannis Ev. xii. 25. ubi plurima collegit Wetsten. VALCK. —Vulgatum pertinaciter tuentur libri omnes. S.

Ibid. *Εἰ μὲν οὖν ἦν μόνον*, etc.] Versavit hunc locum Reiskius, vitiū, uti suspicatur, reum mancumque. Medicina, quam invenire se negat, in promptu erit, modo (pro *ἀλογήσαντα*, quod Gronovio placuerat,) *ἀλόγησαντα*, h. e. *ὀφθαλμῶντα*, oculorum morbo dolentem, revocemus. Quid enim? An Aristodemus *ἀλογήσας*, præceptorum contemtor Leonidæ, Spartam redux, sine pœna abiisset? Non sicerit Lycurgus nec militaris disciplina, apud Ælium in Suidæ *Κάκη*. Oculorum morbus obtentui, cur prælio afuerit, posuit esse, nulla *ἀλογία*. Quod Portus *ἀλογία* semel excitavit ex lib. IX. 22., nihil ad rem. Habet lib. III. 40. et 43. atque alibi. Magis urgeret *ἀλογία*, sine comite positum, de morbo doloreque oculorum, ni *ὀφθαλμῶντις* Eurytus et Aristodemus in hac quaestione præcessissent. WESS.

CAP. CCXXXI. 3. *οὔτε οἱ πῦρ οὐδὲς ἴσταν*] Frequens inter Græcos olim abominandi flagitiosos et infames genus. Id Lycurgo in Aristogit. p. 106. *μήτε πῦρ ἰσάβην, μήτε συστεινὴν μηδὲνα, μήτε συστεινὴν γιγνόμεναι παιωνίῃ*. Et enucleatius atque amplius Demostheni Or. I. in Aristogit. p. 490., *μὴ πυρὸς, μὴ λύχρου, μὴ ποτοῦ, μὴ βρωτοῦ, μηδὲνα μηδὲν τούτων παιωνίῃ, μηδὲ λαμβάνειν, μηδ' αὐτὸν τούτων δίδειναι*. Atque hac aversatione Athenienses ultī Socratis fuerunt accusatores, *ὡς μήτε πῦρ ἰσάβην, μήτε, uti*

Spartani Aristodemum, ἀποκρίνεται παν-
τακρίτως in Plut. T. II. p. 538. a. Sed
taliam privo Attici iudicio et odio; Spar-
tæ lex ea infamiae nota τοὺς τρεῖς αὐτῶν,
sive fugaces, atque in μάχη καταδιω-
κόμενοι, adsperebat apud eundem, Ap-
pophthegm. p. 191. a. Estque hinc
Aristodemus ὁ Τρεῖς Ἰσχυροὺς Ἰσχυροῦς
lib. IV. 1. et Suid. in Ἀποκρίσεις. Confer
lib. IX. 70. Wess.—Cui publicitas in-
usta fuerat nota turpitudinis, (Ἀτιμω-
ται μὴ γὰρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ἰσοκρίσει
ἀτιμῶν: Ammon.) huic πῦρ ἰσχυροῦς Ἰσχυροῦς
Σπαρτιατῶν, ὅτι διέλιγτο. Veteres
verbum adhibuerunt Ἐκαῦν veluti pro-
prium in hoc humanitatis officio, infamia
notatis denegato: vid. apud Sui-
dam, in Ἐκαῦν, Polybii locus, et Scrip-
toris incerti de Callixeno loquentis, ex
historia Græca notissimo; sed in hujus
loco scribendum: μήτε ὕδατος κοινοῦν
αὐτῶν, μήτε πῦρ ἰσχυροῦς ἰσχυροῦς. Atque
id ipsum verbum in Attici Buzygis
fuisse videtur execrationibus. Diphili
parasitus apud Athen. VI. p. 239. a.
Ἀγνοῦντες ἐν ταῖς ἀραῖς ὅτι ἴσθιν, εἴ τις μὴ
φράσει ἑρῶν ἰδὼν, ἢ πῦρ ἰσχυροῦς, (fors. ἢ
πῦρ μὴ ἰσχυροῦς) ἢ διαφθερεῖ ὕδατος. Cicero
de Off. III. c. 13. Quid est aliud er-
ranti viam non monstrare, quod Athe-
nis execrationibus publicis sancitum est.
Sæpius ἀραὶ memorantur: ἀραὶ Βουζύ-
γιοι, hujus legibus additæ, non video
cur præ aliis publicæ dicerentur: in
voce publicis nomen forte latet Buzygis
antiquissimi legislatoris: velut in trans-
cursu S. Petitus illius facit mentionem
ultimo commentario in Leges Atticas.
Buzygis leges, velut a natura præscrip-
tas humanitati, omnium pæne primas
collocassem. Vetuit etiam alteri facere,
quod sibi quis fieri nollit; vetuit et περι-
εργῶν ἀταφον εἶμα. Schol. in Soph. Antig.
262. Βουζύγιοι Ἀθήνησι καταθέσαντο τοῖς
περιεργῶν ἀταφον εἶμα. Aliam Βουζύγιοι
ἀρᾶν, Buzygis execrationem, ubi lau-
daverat Clemens Alexand. Strom. II.

p. 503, 17. (p. 308. ed. Lugd. Bat.
1616.) latet nomen in βουζύγιοι: quod
non intellexit interpretes. VALCK.—
Quem hic ex reconditæ eruditionis suæ
penu Buzygen nobis produxit Vir longe
doctissimus, de eo præter auctores ab
ipso citatos consuli Hesychius in Βου-
ζύγιοι potest et qui ibi alii a doctis inter-
pretibus laudantur. Quod autem Cice-
roni l. c. pro publicis restituendum Bu-
zygis nomen suspicatus est idem admi-
rabilis in indagandis sanandisque cor-
ruptis veterum scriptorum locis artifex,
illi conjecturæ speciem præsertim con-
ciliare videri poterant ea quæ in Pro-
verbiorum e Vatic. Biblioth. Appendice
Cent. I. num. 21. leguntur: ubi quod
scribitur: Βουζύγιοι ἰσὶ τῶν πολλῶν ἀρ-
μῶν: id recte Latine redditum, Buzyges
(scil. dicitur) de multa imprecantibus.
Tum vero, quæ consequuntur Interpre-
ti non intellecta: ὁ γὰρ Βουζύγιοι Ἀθή-
νησι ὁ τὸ ἱερὸν ἄροτρον, ἀλλὰ τι πολλὰ
ἀρῶνται, καὶ ταῖς μὴ κοινοῦναι πατὴρ τὸν
βίον ὕδατος ἢ πυρὸς, ἢ μὴ ὑποφαινοῦναι ὅδον
πλανομένων: hæc nonnihil partim de-
fecta partim corrupta esse adparet.
Supplendum ὁ τὸ ἱερὸν ἄροτρον ἄγων, aut
ex Hesychio legendum ὁ τὸν ἱερὸν ἄρο-
τρον ἰσχυροῦς, et, pro ἀρῶνται, ἀρῶνται
scriptum oportuisse nemo dubitaverit.
Sed hæc quidem nihil ad Herodotum. S.

4. ὁ τρεῖς Ἀριστοδῆμος] Hinc me-
moratur Æliano de Nat. An. IV. c. 1.
fin. Τῶν τρεῖς αὐτῶν qui dicebantur Spar-
tæ, Tyrtæus jam meminit in Stobæi
Flor. Grotii p. 191., Τρεῖς αὐτῶν δ' ἐν-
δρῶν πᾶσι ἀπὸ λῶν ἀρετῇ. vid. Jo. Meurs.
Misc. Lac. lib. III. c. 7. Sed et his
nonnunquam redit in præcordia virtus;
ut huic etiam evenit Aristodemo; nam,
cum apud Platæas strenue pugnas-
set, ὁ ἄστυμος factus est iterum, ut ante fue-
rat, ἰσχυροῦς. Spartæ quoque οἱ ἄστυμοι
liberabantur infamia: vid. Clar. Wes-
seling. ad Diodor. T. II. p. 372. (ad
lib. XIX. c. 70.) Spartanorum ingenio

congrua narrat Xenophon de Republ. Lacedæm. p. 398, 19. Qui nobis Aristodemum memorat, et Pantiten, (CAP. CCXXXII. 3.) si notos habuit, aliorum potius meminisse potuerat, quos laudat Plutarch. T. II. p. 866. c. Horum unus, epistolam Spartam deferre jussus, dixisse fertur Leonidæ: *μαχατὰς τοι, οὐκ ἀγγελιαφόρος, εἰσέρχων*: sive potius, *οὐ κέρυξ, ἀλλὰ μαχατὰς, ἀπολύθηκα*: ut ferme legitur p. 225. x. VALCK.

CAP. CCXXXIII. 1. Οἱ δὲ Θηβαῖαι, etc.] Quæ de Thebanis sequuntur, hinc excerpta, refutanda sibi sumit Plutarch. T. II. p. 866. d. x. et p. 867. a. ubi Leontiadem negat, Thebanorum ducem ait Anaxandrum fuisse, sequutus Aristophanem Bœotum et Nicandrum Colophonium. Hujus Leontiadæ filium Eurymachum postea temporis scribit Herod. (lin. 17 seqq.) a Platæensibus interfectum; quod, quinquaginta circiter annis postquam hæc evenissent, accidit anno primo belli Peloponnesiaci: Thucyd. II. c. 2. et 5. VALCK.

7. λίγοντες τὸν ἀληθέστατον τῶν λόγων] Triumphat hic Plutarchus, Nostri malignitatem traducens, nonnulla consulto negligentis, alia absurde tradentis. Tanto in tumultu qui potuit inaudiri Thebanorum inploratio? rogat. Quomodo Thessalorum pro illis intercessio? Enimvero, si quæ Scriptor dolo malo celavit, inprobo vehementer. At, unde explorata illi fuisse, quæ silentio pressa dicuntur, cognoscemus? De precibus quid mirum, quum Thebani a Græcis sese sejunxerint; neque abhorret, allegasse, dum ipsorum plures contrucidarentur, deprecatores Thessalos. Posunt profecto multis veterum traditionibus difficultates cieri, eaque expeditu operosæ, quibus veritas non exstinguitur. Nam, impudentissime mentiri Herodotum de stigmatibus et Leontiada, cujus filio æqualis fuit, ceterisque The-

banis, cum Camerario non adducor ut credam. WESS.

18. ἀνδρῶν Θηβαίων τετρακισίων] Thucydides II. 2. trecentis paullo plures, *δλίγη πλείους τετρακισίων*, fuisse perhibet; Diodorus, numero rotundo, ccc. lib. XII. c. 41. Necem Eurymachi, *ἀνδρῶν Θηβαίων δυνάτωσάτου*, quæ principio belli Peloponnesiaci accidit, signat Thucydides c. 5. WESS.

CAP. CCXXXIV. 9. ἐν τῇ Λακωνδαίμῳ] Sic optime ex membranis Cl. Gronovius. Nec male c. 235. 167. τῇ Λακωνδαίμῳα χώρῃ exemplar Arch. Omnem enim regionis tractum, in quo Sparta, Lacedæmonem esse et dici, notum nimis est. Æliani Var. XII. 43. ἐν Λακωνδαμονίᾳ Μάθαις ἱκαλοῦντο, bene scripti Codices ἐν Λακωνδαίμῳ. WESS.

Ibid. ἴσται ἐν τῇ Λακωνδαίμῳ Σπάρτῃ] Parum puto referre, utrum Λακωνδαίμῳ probetur, an Λακωνδαμονίᾳ: dummodo regio Laconica intelligatur per Λακωνδαίμῳα. Λακωνδαίμῳα χώρῃ dixit cap. sequenti. Multo mihi majoris videtur momenti ex his Herodotei Demarati manifesta Spartiatis inter et Lacedæmonios differentia; veteribus illa nonnunquam, sed a recentioribus sæpenumero neglecta. Lacedæmoniorum in universum magnum ait Demaratus esse numerum, multasque civitates; sed inter has eminentem Spartam cives ad summum numerare octo duntaxat hominum millia; ceteros quidem Lacedæmonios egregios esse bellatores, sed qui non possint ad Spartanos æquiparari. Penes Spartanos erat imperium, quod exercebant in Laconicæ civitates ceteras, sive ταῦς ἐν τῶν περιουκιδῶν πόλιν. Erant illi quidem dicebanturque Λακωνδαίμῳι: sed non, contra, aliarum Laconicæ civitatum incolæ dicebantur olim Spartani vel Spartiæ; his ubicunque opponuntur οἱ περιουκοί, sive οἱ Λακωνδαίμῳι, quinam sint intelligendi, clarum

est ex his Herodoti. Credi vix potest quoties hac in re fuerit ab eruditissimis hominibus erratum; quæ hic dici possent permulta, locus non admittit. VALCK.

15. ἔχουσιν αὐτίαν τὰς διζήδους] Zopyrus, ἰσίσταμαι δ' αὐτοῦ πάσαι τὰς διζήδους τῶν βουλευμάτων, lib. III. 156. Quod Galeus autem (lin. 16.) ex Arch. βασιλεὺς σούτων γινόμενος, delendum est in illo non inveniri. Valla expressit, ex codice an conjectura incertum, satis alioqui adcommodatum. WESS.

CAP. CCXXXV. 5. Χίλων] Parum refert, Χίλων legatur, an Χίλων, ex caussa ad lib. I. 59. exposita: posterior, de quo Sosip. Charisius Grammat. lib. I. p. 78., malui. Prudens Chilonis, κρίνομαι περὶ τοῦ μίλλοντος λογισμῶ καταληγτέῃ hac tenus arbitrati, de Cytheris effatum, hinc Diogenes Laërtius I. 72. in hortos suos derivavit: nam quæ de Nicia, insulam bello Peloponnesiaco occupante atque oras Laconicæ ex ea infestante, Thucydidi debentur lib. IV. 53. WESS.

CAP. CCXXXVI. 4. ἰδιόκλειον λόγους] Aldi istud qui mutatum iverunt, nullam ad Herodotum inierunt gratiam: nam solum veritate fulciebatur. Mox c. 237. οὐ γὰρ δὴ ἰκινὸ γι ἰδιόκλει. Clarius lib. V. 92. τῶν δὲ συμμάχων τὸ πλῆθος οὐκ ἰδιόκλειτο τοὺς λόγους. Postmodum (lin. 8.) in ἐπὶ ἧσι παρισύσθης εὐχῆσθαι nisi ad sententiam ἡμῶν adsumatur, ea profecto laborabit. WESS.

9. τῶν νῆεσσι ναυμαγήσασιν.] Tollendum puto litteram male repetitam, scribendumque, τῷ νῆε: Tu, τῷ, cui naves quadringentæ naufragio perierunt, εἰ — ἄλλας τρηπασίας ἀπεπέμψης. (τῷ recepit Borh. At τῶν tenent libri omnes: idque ea ratione, quæ est a Wess. exposita, locum suum tueri commode potest.) Quod præcessit, (lin. 6.) τρέψασθαι τοῦτοις χρώμενοι εἰ Ἕλληνας χαίρουσι: istiusmodi moribus, vel isthoc inge-

nio solent esse Græci: me iudice, non potuit illud inverti, scribique, χαίρουσι χρώμενοι: neque adeo ab Antiphane apud Athen. IV. p. 169. r. χαίρουσι ἰσμάζουσιν: sed scribi debuit χαίρουσιν ἰσμάζουσιν, ut recte vulgarent viri docti in Poll. X. 106. (et sic nunc legitur in nupera Athenæi editione.) Hoc constantissimus sibi postulat Atticorum usus, alterum non admittit; atque hic Græce doctissimum Is. Casaubonum memoria fefellit. VALCK.—His addo quæ de isto usu verbi χαίρειν Hermannus ad Viger. Adnot. 207. enucleatius disputavit. S.

17. γνώμην ἔχει] Suspicionem docti viri (Reiskii) liber Arch. stabilit. Ἐχω ex Ask., cum Achæmenis ad regem oratio instituatur, suadentis desiderio haud respondet: pristinum vero ἔχω multo minus, nexum sermonis manifesto turbans. Ἀντιπόλεμοι supra lib. IV. 140. in censuram venerunt. WESS.

22. τρέμμα ἀνιῶνται] Singularis in miranda hac verbi forma exemplarium scriptorum consensus exstat. Sunt docti homines, qui repeti posse negant ab ἀνιῶνται, illo scilicet, quod ex ἀνὰ atque ἰᾶσθαι coaluit, reponuntque ἀνιῶνται. Contra ea Portus, ἀνὰ nullam vim addere verbo adseverat, atque ἀνιῶνται tantum valere, ac ἰᾶσθαι: cujus opinionis nullum, nisi fallax ancipiti in suspitione, fundamentum. Optime τρέμμα ἰᾶσθαι, βλάβην ἰᾶσθαι, et similia usurpari, in confesso est. Quid si ergo vocabulo disparato et secto τρέμμα ἀνιῶνται scribatur? Sic Ionicum erit, loco futuri ἴησονται, cujusmodi lib. III. 53. δοκίαν μιν μάλαστα ταύτην ἀνιῶνται, pro πείσονται, ac plura in Porti promtuariorum et Rich. Dawes Miscell. Critic. p. 80. Mihi, multum et varie versanti, lenissima hæc vocis visa medicina fuit, nescio an aliis. WESS.—Equidem cum Schæf. et Schneid. (Lexic. crit. voc. Ἀνιῶμαι)

in vulgato adquiescendum putavi. Ut Latine non modo sarcire, sed et resarcire dicimus; utque nonnulli non solum mederi, sed et remediare et remediari dixerunt: sic Græce non modo *ιάσμαι*, sed et *ἀνιάσμαι* (Ionice *ἀνιάμαι*) nec ita male dici potuisse videtur. S.

CAP. CCXXXVII. [8. *δυσμνήσῃ σιγῇ*] Vix usquam alibi sic *σῇ σιγῇ* adjecto articulo positum reperiri puto. Itaque *δυσμνήσῃ κη* (vel *κη*) *σιγῇ* scriptum oportuisse mihi persuaseram, atque haud cunctanter ita editurus eram, nisi vulgata scriptura apud Stobæum quoque non modo in Gesnerianis editionibus (quas passim ex vulgatis Auctorum editionibus consulto mutatas novimus,) verum etiam in ipsa principe editione Veneta exstaret. S.]

Ibid. οὐδ' ἂν συμβουλευοίμην] Quod Poëta, nimium ne crede colori, hic observatum magnopere vellem. Mutanti viro, Celeb. (Gronovio) οὐδὲ ἱ, repugnant genius sermonis et Codicum caterva. Illud autem (lin. 10.) *ζῶντες* — *ἰστέ* *εὐμνίστατον* neminem, Herodoto certe familiarem, morari debebat. Euripides Orest. 252. *Δυσάριστον οἱ νοσούντες, ἀπερίας ὑπάρ.* Verum operæ in talibus coacervandis tædet. Wxss.

13. *ἵχισταί τινα*] Inmigravit in pleraque Lexica *Περίχισταί*, abstinere, ex vulgato; qua id tamen potestate in Musis Herodoti nusquam, sed amplectendi ac retinendi. Corrigit Abreschius Diluc. Thucyd. p. 373. addita negatione, *οὐ περίχισταί*, quam res sane videbatur postulare. Placuit verbo caput, volentibus schedis, detruncare: *μολύμῃ ἵχισταί*, jubeo abstinere. *οἱ Ἀργεῖται ἵσχυοντο τῆς Ἀργολῆς*, ab illo abduco abstinuerunt, lib. VI. 85. Homeris sæpe, cujus versus, a Cl. Gesnero ad Luciani Syr. D. cap. 22. memoratos, prætermitto. Wxss.

CAP. CCXXXVIII. 1. διὰ τῶν νεκρῶν καὶ Λιονίδου] Ex MSS. juncta hæc procedunt: præpositio *πρὶ* post regis olim posita nomen, aliunde (ut Gronov. bene) accesserat. Διὰ τῶν νεκρῶν, præter (vel, inter) mortuos Leonidenque. Ita lib. I. 199. δι' ὧν οἱ ζῶντες διζόντες ἐκλίνονται, præter quas mulierculas transeuntes eligunt. Græci Interpretes Ezech. xvl. 8. καὶ διήλθεν διὰ τοῦ. Aristænetus lib. I. Epist. 13. τῆς πολουμένης ἐν τ' αὐτομάτου παρουσίας διὰ τοῦ μικροῦ. Talium in Græcis uberrima messis. Wess.

[9. οἱ μὲν δὲ ταῦτα ἰσίοιεν, etc.] Hæc si cum VII. 36, 1. conferantur, docebunt, puto, recte ibi a nobis accepta esse verba ista, καὶ οἱ μὲν ταῦτα ἰσίοιεν τοῖς προσκείμετο αὐτῇ ἢ ἀρχαίς τιμή. S.]

CAP. CCXXXIX. [1. Ἄνιμι δὲ ἐκίσει τοῦ λόγου, τῇ μοι τὸ πρότερον ἱζίλιπτι.] Priusquam ad reliquam rerum hoc bello gestarum narrationem progrediatur Scriptor, redit paulisper ad ea quæ superius (cap. 220.) dixerat, et ibi dictis nonnihil adjicit. τὸ πρότερον, quod ex cod. F. recepi, idem ac nudum πρότερον valet. Adverbiis temporis et loci ex abundantia articulum illum a Nostro præpositum frequenter jam observavimus. S.]

[5. ἰσύθεον δὲ τρώῃ θορυμσίῳ] Hæc verba in Latina nostra versione iniquo loco posita esse animadverto. Post ista, quod paulo ante memoravi, reponenda hæc sunt: Resciverant autem mirabili quadam ratione. Scilicet mirabile fuit primum hoc, quod a Demarato exsule et hoste patriæ nuncium illum acceperunt Lacedæmonii: deinde mira fuit ratio, qua eundem nuncium Spartam deferendum Demaratus curavit. S.]

10. ἐν Σούσαις] Unice verum, et jure a viro Celeb. reformatum. In Diodori XVII. 107. olim αὐτὸς δὲ παρὲλθὼν εἰς Σούσας, verum contra schedas. H. Ste-

phanus consimilem ibi ex Plut. de Alex. Fort. p. 326. urbis ejus scripturam produxit, pravam tamen et ex Codicum fide corrigendam. Wess.

13. διλσιον δίστυχον λαβών, etc.] Ex hac narratiuncula voces aliquot excerp-
sit Suidas; primum in 'Εξίκησει, quod interpretatur ἱξίκοψιν, ista: τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἱξίκησει: adpositis Herodoteis: ubi recte jam vidit Lud. Carrio Emend. lib. II. c. 6. veriore esse scripturam ἱξίκησει, neque significari, abscedit ceram, sed abrasit. Deinde Suidas in 'Επίτηξι ista posuit: τὸν κηρὸν αὐτῷ ἰπείτηξι: sed hoc etiam male reddidit per ἱλίκαισι, λῆϊον ἰπείησι. Herodoti Demaratus, sumptis tabellis biplicibus, earum ceram erasit, (ἱξίκησει) cumque in ligno regis consilium scripsisset, ceram liquefactam literis superiuduxit: ἰπείτηξι τὸν κηρὸν ἰπεί τὰ γράμματα, sive ἰπείηρωσι, quod habet in eadem re Polyæn. II. c. 20. Herodoteum illud Æneæ restituendum arbitror in Poliorcet, inter veteribus excogitatos occultos scribendi modos hunc nonum enarranti, p. 1701. (ed. Gron. quæ pag. 462. ed. Ernest.) ἥδη δέ τις ἐν δέλτῳ ἰγζύλῳ γράψας κηρὸν ἰπείηκει (scribendum ἰπείτηξι:) καὶ ἄλλα εἰς τὸν κηρὸν ἐνίγραψιν: huc rectius Herodotea magnus interpretes retulisset, quam ad modum decimum. Ut Æneas, simpliciter Orosius II. c. 9. bellum, quod Xerxes per quinquennium instruxit, Demaratus — per tabellas primum scriptas, deinde ceratas, suis prodidit. ἰπείτηξι legisse videtur apud Æneam, e cujus libro Poliorcetico multa transscripsit in suos Cestos Jul. Africanus, c. 53.

ἄλλοι πάλιν ἐν τῷ τῆς δέλτου ζύλῳ γράψαντες κηρὸν ἰπείτηξαν, καὶ ἄλλα εἰς τὸν κηρὸν ἐνίγραψαν· εἴτα ὅτι ἤλθε παρὲν δὴ τὸν κηρὸν ἱπκνήσας, καὶ ἀναγνούς ἰμοιοτρόφως ἀντιστάσειν. Corrigendum, ὅτι ἤλθι παρ' ἐν δελτῷ, τὸν κηρὸν ἱπκνήσας. His Africani inemendatis usus est Is. Voss. ad Justin. II. c. 10, 13. in quibus, doctam exhibens Justinum emendantis Eliæ Boherelli conjecturam, Tan. Faber scribendum vidit ἱπκνήσας. Hoc quoque verbum restituendum videtur in Epigramm. Crinagoræ Antholog. ined. Reiskio partim vulgatæ, Ep. 478., Αἰετοῦ ἀγκυλόχειλος ἀκρόπτερον ἔξυ, — "Ἦν τι λάθῃ μίμνον μεταδόρπειον ἰγγυὲς ἰδόντων, Κινῆσαι περὶ κέντρον ἰσιωτάμειον: sed illud κινῆσαι parum juvaret: sententia poscit, quod reponendum censeo, Ἐκκινῆσαι, eradere. VALCK. — Emendationem Viri doctissimi adoptavit Brunck. Analect. T. II. p. 141. S.

14. τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἱξίκησει] Sumserunt hinc Justinus lib. II. 10. et Polyæn. II. 10. Geminam occultæ scripturæ fraudem Æneas Poliorcet. c. 31. exponens, ἱπκνήσας τὸν κηρὸν nunc præfert, loco ἱπκνήσας. Julius vero Africanus Cest. c. 53., ἱπκνήσας τὸν κηρὸν, utcunque adjutus a viro docto ad Justinum. Wess.

20. Λιονίδισιν δὲ γυνή] Justinus, hærentibus in conjectura viris, soror regis Leonidæ consilium scribentis invenit, non sine gravi aberratione. Soror enim Leonidæ Gorgo non fuit, sed uxor, filia Cleomenis, lib. V. 48. 'Τπίβιτο bene rediit, operarum negligentia post Aldi Camerariique curas depravatam. Wess.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM OCTAVUM.

CAP. I. [1. οἱ δὲ Ἕλληνας ἐς τὸν ναυτικὸν στρατὸν ταχθῆναι.] Referuntur hæc ad ea quæ lib. VII. cap. 202. dicta sunt: "Ἔσαν δὲ οἱ τοῦ Ἑλλήνων οἱ ὑπομείνοντες τὸν Πέρσιν ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ: nempe ad Thermopylas. Scilicet haud ita procul a Thermopylis aberat Artemisium: (VII. 175 extr.) ad Thermopylas copiæ Græcorum pedestres oppositæ sunt Xerxi; ad Artemisium, copiæ navales. Jam, postquam quæ ad Thermopylas acciderunt exposuit Scriptor, nunc pergit ad exponendas res ad Artemisium gestas. S.]

2. [Ἀθηναῖοι μὲν νῆας παρεῖχ. ἰστὰ καὶ ἄλλοι καὶ ἰασόν.] Ad Artemisium Atheniensibus fuere naves cxxvii. Ad has quum dein accessissent lxx alie, (cap. 14.) completus est numerus navium cxxx., quibus eodem ad Salaminem pugnassee ait Noster cap. 44. Quem ad numerum si adjicias xx. illas, quæ mox lin. 6 seq. memorantur, prodit summa ducentarum navium, quas ad Salaminem habuisse Athenienses Diodorus Sic. tradit XV. 78. et Corn. Nepos. in Themist. cap. 3. S.]

3. Πλαταιῖσις — συνεπλήρου] Anti-quæ versionis corrector (Gronovius:) quas (naves) Platæenses propugnatoribus instruxerunt. Debuerant hæc paulo tractari cogitatus, atque ista saltem interponi, una cum Atheniensibus. Milites nautæque, sive propugnatores et socii navales efficiebant τὰ πλερώματα, S.

VOL. IV.

quæ dicuntur. Platæenses, ἀσάλασσοι, inter Athenienses in navibus Atticis non remiges erant, sed propugnatores. De Platæensibus Demosthenes, sive auctor Or. c. Næm. p. 740. (pag. 1377. ed. Reisk.) ἱμβάντες ἐς τὰς ἡμισέας τριήρεις, ἰστιάδῃ αὐτοῖς οἰκίῃ σκάφη οὐχ ὑπὲρχε, συνεπυμάχουν ἡμῖν ἐπὶ τοῖς Ἀργεμισίῳ καὶ ἐν Σαλαμῖνι. Pausan. IX. (c. 1.) p. 712., ἐς τὰς ναῦς ἐνέλημθαν μετὰ Ἀθηναίων ἰσθῆται. VALCKE. — Τὸ πλεῖρωμα, socii navales, sæpius quidem remiges et nautæ intelliguntur, diversi a τοῖς ἱπιδάταις, propugnatoribus: non numquam vero utrique simul πλεῖρωμα dicuntur, quemadmodum in Lexico Polybiano olim monuimus: quo etiam spectat quod ipsæ naves cum hominibus, quibus instructæ sunt, πλεῖρωμα apud nostrum VIII. 43, 3. et 45, 1. dicuntur. Similiter h. l. συνεπλήρου non modo de propugnatoribus, sed et de remigibus, quos Platæenses contulerint Atheniensibus, intelligi fortasse debet: licet enim mari non adsueti fuerint Platæenses, haud ægre tamen horum nonnulli, quaque in navi remigibus Atticis mixti, utilem hac etiam in parte operam præstare potuerunt. Itaque, pro eo, quod in versione cum Gron. posui propugnatoribus, rectius forsitan dicturus fueram hominibus (vel viris) compleverant. Sic mox lin. 6. ἰσθῆται de remigibus simul et de propugnatoribus.

S.

S 3

8. *Λακιδαιμόνιοι δὲ δίκα*] Atheniensium moderationem, quæ fuit in hoc rerum discrimine, sive vera, seu ficta, omnibus utilissima, laudantes Sophistæ decem istas naves sæpe Lacedæmonis objecerunt. Vere Isocrat. in Panathen. p. 242 seq. *Σπαρτιάται — οἱ ἐν ναυμαχίαις — δίκα μόνον συνβάλλοντο τριήρεις· οἱ δὲ πασίτεροι ἡμῶν — κρείττους ναῦς παρίσχον καὶ μίσην δύναμιν ἔχουσας, ἢ σύμπαυτοι οἱ ἀπιδυνάστευτοι.* Ducentas naves dedisse feruntur Athenienses. Epaminondas Diodori XV. cap. 78. *Ἀθηναίους, αἱ, ἐν τῇ πρὸς Πέρσιν πολέμῳ διακοσίαις ναῦς ἰδίᾳ πληροῦντας Λακιδαιμόνιος δίκα ναῦς παριχομένους ὑποτάττειν*: sic recte Reiskius emendat vulgata, *διακοσίαις ναυὶ διαπληρ.* Si navium classis fuit trecentarum, ut Æschylo dicitur in Pers. v. 339. καὶ γὰρ *Ἕλλησιν μὲν ἦν ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἐς τριακάδας δίκα Νιῶν*, ex vero propemodum Aristidæ dicuntur Athenienses *τῶν συμπασῶν τριήρων τὸ δύο μίση μόνον πληροῦντες.* Fuerunt enim horum naves juxta Herod. clxxx.; hoc quidem loco memorantur tantum clxxvii.; sed *ἐγδύκοντα καὶ ἱκανὰ*, cap. 44.; accesserant scilicet ad priores naves liii.; vid. cap. 14. et Diodor. XI. 13. VALCK. — Conf. ad lin. 3. notata. Eosdem vero Lacedæmonios ad Salaminem sedecim habuisse naves tradit Noster c. 43, 2. S.

10. *Στυρίεις*] Arch. *Στυρίεις* patrono possunt uti Eustathio, cui *ἰθὺς δὲ Στυρείδε* ad Homer. p. 281, 12. (p. 212. 49. ed. Bas.) At *Στυρίεις* Thucydidi lib. VII. 57., ubi Wasse et Holsten. ad Stephani Byz. *Στύρεα*. Justius erit καὶ *Κύου*: (ibid.) nam sic insulæ Cæcives Thucydidi d. 1., Lysiae in Harpocratonis *Κύου*, (unde Suidas *Κίους*, quomodo *Κίσι* hic prius et cap. 46., mutata, quæ frequens corruptela, diphthongo) Diodoro lib. IV. 82. etc. WASS.

11. *ἰσιβάδον*] Ionicam præstant speciem *βαδίωντες*, vice *βουδώντες*, Hesychii; *ἄνιμι θύοισι βαδίωντες* Abydeni in Præp. Evang. Eusebii lib. IX. 14. p. 416., Nostri *βαδύσαντες* VIII. 72., et *ἄνας ἰβάδου* IX. 23., aliaque. Quis ergo receptum aversabitur, rediturum c. 14. et c. 45. scriptis ex exemplaribus? Quam Ionicam consuetudinem Eustath. ad Poët. p. 288, 16. (p. 218, 11. ed. Bas.) attigit, *τὸ ἰσιβαδῶν* ex Herodoto in medium collocans; volens, quod censeo, *ἰσιβαδίων*. Nusquam *ἰσιβαδῶν* in Musis. WASS.

CAP. II. [2. *ὡς τὸ πλῆθος ἱκανοί*, etc.] Lubens Schæfero accessissem, *ὅσοι ἐν πλῆθει* scribenti, si vel unus vetus codex hoc prævisset, cui simile fere est illud VII. 60, 1. Nunc in librorum consensu vulgatum sic intelligendum censui, quomodo multitudinem illam (sive summam navium) confecerint singuli; nempe singuli pro ratione virium suarum conferentes. S.

4. *διηκίσιναι καὶ ἰβδ. καὶ μία*] Ratio constat. Diodorus, diversorem nactus auctorem, cclxxx. annumerat, in pluribus (uti ad lib. XI. 12. adscriptum) dispar. Deinceps *Εὐρυβιάδου* (lin. 6.) sermonis indoli ex Vind. redonavi. Atque ita Edd. repræsentant c. 58. et 61. WASS.

CAP. III. 6—8. *Στάσις γὰρ ἱμφυλοί*, etc.] Ex tripode dictum. Adspice vero, quam facile bene posita mutantur. Excitat hinc Choricus Orat. in Summum Ducem cap. 11. Biblioth. Gr. Fabricii lib. V. 31. (T. VIII.) pag. 869. *Ὅσα γὰρ ἐγένη, φησὶν, Herodotus, πρασιτέρα πολέμων, τοσούτη πόλεμος ἴψυ στάσις ἱμερώμενος.* Quanto, inquit ille, pax bello sedatior, tanto bellum seditione amabilius. Nonne mera sententiæ παραδιόρθωσις est? WASS.

10. *ὡσάμινι τὸν Πίρσιον*] Sic acribnedum. (Nempe, quia rariorem istam

nominis formam plures libri præivere; qui quidem alibi, nec ita male, cum aliis omnibus in usitatam formam Πέρην consentiunt.) In proximis, περί γῆς Ιαίου frustra legi malebat Galeus, qui sæpe repperat apud veteres etiam τὴν Ἰδιῶν, τὴν Ἀθηναίων, et similia. Asiæ pars maxima unius imperio Xerxis subjecta recte dicitur ἡ Ἰαίου. Satis erat dixisse, (lin. 11.) τὴν Περσάνειον ὄβριον προΐχόμενοι, ut hoc illudve prætexere dicitur προΐχεται: sed scribere Noster maluit πρόσθεν προΐχεται, ut IV. 165. VI. 137. VALCK.

10. περί τῆς Ἰαίου, etc.] Alleverat docta manus Aldiæ meæ γῆς δηλονότι: satis est, ea vox si pro tacita habeatur. Infra c. 41. Ἀθηναῖοι δὲ (κατὰ χρόνους) ἐς τὴν ἰωύτων: et cap. 106. φιύγων ἐς τὴν ἰωύτων. Egregia magni Casauboni disputatio περί τῆς ἡγεμονίας Spartanorum et Atheniensium ad Polyb. lib. I. p. 96. huc transferri potest. WESS.

11. ἀπέλονται τὴν ἡγεμονίην τοὺς Λακκαίμονιους] Ad hanc normam supra scripserat, VI. 70. τοὺς Σιράκωντας αὐτὸν ἀπαίρεινται. Est ista verbi ἀπαίρεινται structura Atticis scriptoribus valde frequentata, ἀπαίρειν et ἀπαίρειναι similiter usurpantibus. Ista Thomæ Mag., nuper nobis ex Oxon. Cod. vulgata, prostant in nota Clar. Oudendorp. pag. 130., Ἀπαίρεινται οἱ δέσμοι μετὰ αἰναιτικῆς (sic leg.) ἀμφοῖν καὶ τοῦ πρῶτοντος καὶ τοῦ προσώπου μένοι. Rem ipsam quod attinet, evenit illa triennio post, Ol. LXXV. 4. Athenienses tum temporis dicuntur Thucydidi I. 96., παραλαβόντες τὴν ἡγεμονίαν ἰκάνων τῶν ξυμμάχων διὰ τὸ Περσάνειον μένει. Spartani quidem Pausaniæ, Περιζήνους, superbia socios irritavit; sed ad imperium in Athenienses transferendum ceteros Græcos æquitas potissimum movit Aristidis: Corn. Nepos in Arist. c. 2. vid. et Diodor. XI. c. 44., qui cap. 46., utrumque memorat; et Pausaniæ vitia,

Aristidis autem virtutes fecisse scribit, πάντας ὅσους ἀπὸ μιᾶς ἐρμῆς ἀποκλίναι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, atque adeo Athenienses χαρὶς κοιδίου παραλαβὴν τὴν κατὰ θάλατταν ἀρχήν: rectius dixisset Diodorus τὴν ἡγεμονίαν, ducatum; nam περί ἀρχῆς, de imperio, necdum erat, aut esse poterat, concertatio: vid. Is. Casaub. in Polyb. p. 96. Quam acceperunt oblatam, τὴν ἡγεμονίαν Athenienses apud Herod. ἀπέλονται τοὺς Λακκαίμονιους: sua nimirum virtute virorumque Principum artibus non illegitimis. VALCK.

CAP. IV. [1. οὗτοι οἱ καὶ ἐσ' Ἀρτεμίσιοι, etc.] Querenti mihi quid esset quod Schæferum induxerit ut præter librorum auctoritatem ὡς loco καὶ poneret, occurrebat, recordatum esse Virum doctissimum, particulam καὶ in vetustis libris eo subinde scripturæ compendio pingi, quod pro ὡς facile accipi posset; unde nonnumquam temere inter se permutatæ reperiuntur duæ istæ particulæ. Quem ut ego pulcre novi haud infrequentem librariorum aut Editorum lapsum; sic persuasum habeo, hic recte suo loco καὶ particulam stare. De connexionione narrationis, a qua hic liber inchoatur, cum superioribus, paullo ante ad cap. 1, 1. dixi. Referuntur autem hæc, quæ hoc loco leguntur, ad ea quæ lib. VII. c. 207. scripta sunt. Ut ibi ait Herodotus, Οἱ δὲ ἐν Θερμοπύλῳ Ἕλληες, — καταβῆδύνοντες, ἰβουλίουτο περί ἀπαλλαγῆς: sic nunc, Τότε δὲ οὗτοι οἱ καὶ ἐσ' Ἀρτεμίσιοι Ἕλληων ἀπανάμειναι, — καταβῆδύναντες, δεσµὸν ἰβούλιον. S.]

3. παρὰ δέξαν — ἢ ὡς αὐτοὶ κατεδύνον] Necesse non videtur ut duæ voces παρὰ δέξαν ob sequentia avellantur. Dictio est abundantior, Herodotea tamen lib. I. cap. 79. WESS.

5. δεσµὸν ἰβουλίουτο] Schedarum ἰβούλιον redibit cap. 18. 97. 100. Vulgatum agnoscit Plutarchus, ipseque Eu-

bœenses in proximis. Wss. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

8. τοὺς εἰσίτας ὑπευθύνων] Verisima Thomæ Magistri observatio est, εἰσίτας non tantum mancia, uti Gronov. maluit, sed omnes domesticos, (sic Valla,) sive πάντας τοὺς ἐν τῇ οἰκῇ, ipsamque adeo uxorem et liberos designare. Platæenses πρὸς ἱεροκλῆν ἱερὰ ποιοῦν τῶν εἰσπίτων, non servorum duntaxat, sed uxorum liberorumque, cap. 44. Hinc c. 106. τοὺς εἰσίτας Scriptor τὰ εἰσπία καὶ τὴν γυναικα explicat ipse. Junge c. 142. et 144. Wss.

5. καταβροδύσαντες, δεησμένῳ βρώλινον] Hæc et quæ sequuntur (lin. 11. et seq.) de xxx talentis, in ista turbatione rerum forsitan excusanda, viris tamen Græcorum principibus non valde honorifica, minime miror displicuisse Plutarcho T. II. p. 867. a. Si vera sunt, ut esse videntur, veracis historici laudem meretur Herodotus: verisimillima reddit aliunde nota viri maximi Themistoclis avaritia, quæ summa sæpius ingenia dedecorat. Eadem enarrans in Themistocle Plutarch. T. I. p. 115., Πιλάγοντα nobis commemorat, qui pecuniam ex Eubœa detulerit ad Themistoclem. Aristides in Themist. T. III. pag. 313., τὸν Εὐρυβιάδην, inquit, ὡς οὐκ ἔπειθε λίγων, ἱερίατο: in Scholio, quod Jebbii edidit T. II. p. 190. absurde vox περιέκοιτα bis ponitur, secundo loco omittenda, ut recte deest in Cod. Clar. Burmann. in quo plura prostant huc pertinentia. VALCK.

CAP. V. 3. ὡς παρ' ἑωυτοῦ δῆθεν δίδους] Firmant D'Orvillii ad Charit. lib. VI. 1. suspitionem schedæ. Superius lib. II. 129. Mycerinum posuit παρ' ἑωυτοῦ δίδοντα ἄλλα, de suo alia donantem, et lib. VII. 29. τὰς τιτρακασίας μυριάδας — ἀποσπλάσας παρ' ἑμιοῦτοῦ, de meo ære. Culte Aristides T. II. p. 190. καὶ τὸν Εὐρυβιάδην, ὡς οὐκ ἔπειθε λίγων,

Themistocles, ἱερίατο: ubi scholia nonnulla bese, in numeris turpiter prava, quibus hinc facilis medicina. Wss.

5. ἡσπαιρι μῶντες] Distrahit hoc verbum interpretes. Eustathius ita: "Ἡρόδοτος δὲ πον καὶ τὸ διεξιόντιον σπιδῶν καὶ οἶον ἀνασπαιρῶν καὶ πάνυ προθυμιοῦμαι, ἡσπαιρῶν ἴση. Valla placuit reluctandi significatus, fortasse ob Homereum "Ἡσπαιρ', ὡς ὄτι βῶς. (Iliad. v. 571.) Portus vertit palpitabat præ metu: quem quidem ob memoratum antea Græcorum metum, et Adimanti dejectum ingenium c. 94., recte sensisse opinor. Si Eustathium sequare, promptus ad fugam Adimanti animus intelligendus erit. Vide Porphyrii ad Iliad. N. 443. scholia a Cl. Valckenario edita. Wss. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

Ibid. ἡσπαιρι μῶντες] Solus reluctabatur, optime vertit Valla: aliis usitato more posuerat Noster ἡσπαιρῶν IX. cap. 119. De usu, quo hic ponitur, rarissimo Grammatici plerique silent. Suidæ satis erat in "Ἐσπαιρῶν excitasse Herodotea: quum olim in exerceundo vocem φάμαιντος omisisset, absurdam nobis dedit Eustathius interpretationem in Iliad. Γ'. pag. 516, 4., 'Ἡρόδοτος, αἶτ, καὶ τὸ διεξιόντιον σπιδῶν καὶ οἶον ἀνασπαιρῶν, καὶ πάνυ προθυμιοῦμαι 'Ἀσπαιρῶν ἴση' εἰπὼν, 'Ἀδριμαντος ἡσπαιρι μῶντες ἀποσπλάσσειν. Cupiebat ille quidem Isthmum versus abire; sed et, dum ceterarum gentium duces parati erant morem gerere Themistocli et Eurybiadi, unus omnium Adimantus, juxta Herodotum, adhuc obluclabatur, ἡσπαιρι μῶντες. Nihil est in Hesychii interpretamentis, quod huic pertineat; in quo idcirco miror legi "Ἡσπαιρι, ἱσπίατο, quod non videtur usu fuisse receptum 'Ἀσπαιρῶν. In primis tamen Scaligeran. pag. 11. T. Faber, σπαιρῶν, αἶτ, et ἡσπαιρῶν itidem dicuntur, ut ἡσπαιρῶν et σπαιρῶν:

sed verius Porphyrius in Hom. Cod. MS. ad 'Ιλ. v. 443. de verbis agens Σπάρειν et Σπαίρειν, prius etiam scribi tradit μετὰ τοῦ α κατὰ Ἀστυνὴν εὐνή-
 θυν· τὸ δὲ Σπαίρειν οὐκ εἶναι μετὰ τοῦ α.
 (Leguntur eadem in Venetis Scholiis a Villoisono editis p. 321.) Ut σπαρίζειν et ἀσπαρίζειν, sic usu vigerunt σπαρίζειν et ἀσπαρίζειν. Ad Herodoti locum aptiora videbuntur ista Plutarchi T. II. p. 327. c. 1a τοῖς Φιλιστωικοῖς πελλίμοις ἰπ-
 σπαίρειν ἢ Ἑλλάδας, sic leviter emendata, ἴτι Ἰσπαίρειν ἢ Ἑλλάδας: moribunda velut Græciæ libertas pedes adhuc jactabat et oblectabatur morti. Ἀσπαιρίζοντες veteres, et Atticistæ scribebant recentiores; Σπαίρειν Plutarchus alique istiusmodi Scriptores. Egrege Diodorum correxerit L. Rhodomann. T. I. p. 190, 40. (lib. III. c. 22.) sed non ἀσπαιρίζοντων, at σπαιρίζοντων efformare debuerat ex ἰσπαιρίζοντων, ut recte ἰφέλλωνται in σφέλλωνται mutavit pag. 192, 99. In Stobæo Gesneri p. 593, 28., Junco senex titubans non ἰφαλλόμενος, verum dici debuit σφαλλόμενος: apud eundem p. 147, 33. pro ὥς τὸ μ. δ. si leniter emendetur ἥτις μὲν δύν, clara erit Themistii sententia: in Critonis apud eundem fragmento p. 43, 52. ἰσφδᾶς καὶ παιδίας, attentus mecum corrigit in σπουδᾶς καὶ παιδίας, seria et jocos. In Stobæo hujus quoque generis plura supersunt; et vix ullus est Scriptor antiquus, ne sacris quidem exceptis, in quo hoc vitium ab accuratis Criticis non fuerit detectum, ortum ex similitudine formæ qua in vetustis libris literæ Σ et Ε pin-
 guntur. VALCK.

11. Οὗτοι εἰ δὴ πλεονέκτες δόξουσιν] Venerunt πάντες ex librariorum, quibus vulgatum durius visum, ingenio. Alia mens Pet. Victorio Var. Lect. III. 22.; illustraturus enim Catullianum, Non si illam raræ labefactas munere vestis Herodoteis perconmode

locum dedit. Addebam, quod proprius est, ex Themistii Or. II. p. 36. Α. ἰ μὲν γὰρ ἰσπιδῇ τοῖς πινυμένοις ἄμα τα-
 λάντους οὐκ ἴσθωσι οὐδ' ἱναμψι τὸν Καλ-
 χιδόνιον Πινυράτην: hic enim post-
 quam quinquaginta simul talentis nec vulneravit neque inflexit Chalcedonium Xenocratem. Erat enim similis, quam-
 quam asperioris, translationis; nec factum muto. Wess. — Ut noster MS. Pa. sic et Valla neutram vocem (nec πλεονέκτες, nec πάντες) agnoscit: neutram certe expressit; nam, quod scribit, Istis pecunia corruptis, postremo verbo Græcum ἀσπασισμῶν reddidit. S.

CAP. VI. [2. περί δέϊλην πρωΐην] Circa diluculum scripserat Valla, idque cum Gron. tenuit Wess. et absque notatione dimisit: itaque ne Larcherus quidem dubitavit sua in versione au point du jour ponere. Atqui, nisi de illius dictionis vi aliunde constaret, quæ continuo hic subjecta sunt, satis ostendere potuerant quam aliena ab hoc loco esset interpretatio. Δέϊλην πρωΐαν esse horam pomeridianam, uno ore Hesychius, Suidas, Moeris, Grammatici omnes, profitentur. S.]

10. μηδὲ πνεφῆρος — περιγυιόδαι] Prima, quod quidem reminiscor, dictionis, in proverbii habitum deinceps conversæ, mentio. (Vide Suid. in οὐδὲ πνεφῆρος, Zenob. Cent. V. 34. Diogenian. VII. 15.) Talem πνεφῆρος in Spartanorum militia atque expeditionibus, et quæ ab eo agenda, accurate Xenophon de Rep. Lacedæm. p. 688. descripsit. Qui quidem πνεφῆρος, etiam Græciæ more sacrosanctus, si belli furore una cum aliis occidione periret, ne cladis quidem nuncium (μηδὲ ἀγγελίας δαμονθῆναι Diodor. XI. 23.) superfuisse, fatebantur. Non male de eo Critici ad Euripid. Phœnissæ. v. 1386. ubi a Valckenario advocatis parœmiæ explanatoribus adjungi Scholiastes pote-

rit ad Gregor. Naz. Stel. II. p. 92. Jam quod vir Celeb. de Medic. monet, πλίην eum hac parte et περιπλίην scribere, eadem aliis consuetudo. Contra Arch. et Vind., Ionismi hac et sequente Musa tenaciores πλώιην, etiam in compositis, probant: eorum vestigia premam. Wxss.

CAP. VIII. 2. Σκυλλίης Σκιωναίος] Laurentius Scyllias quidam Sicyonius, deceptus praviore libri sui scriptura, quæ in Codd. obvia sæpe. Vide ad Diodor. XII. 72, et infra c. 128. Urinator ille Pausaniæ et Plinio Σκύλλης, Scyllis, Poëtæ Apollonio (Apollonidæ) Σκύλλης Anthol. lib. I. 96. (Anal. Brunck. T. II. p. 136. num. XVI.) sed de Brodæi conjectura Σκύλλης. In Athenæo tamen lib. VII. p. 296. r. Hydrne, quæ Pausaniæ Cyana, Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου filia. Plura de eo post Brodæi diligentem curam Kühnii ad Polluc. VII. 137. Wxss. — Conf. omnino Jacobs Animadv. in Anthol. T. II. P. 1. p. 363. S.

Ibid. Σκυλλίης Σκιωναίος, δότης] Qui urinantur, Corporaque immergunt undis, — Exportantque maris prædas, et rapta profundo Naufragia, Manilio V. v. 432., Atticis potius dicuntur juxta Poll. VII. 137. κολουμβηταί, δούμιοι. ἰ γὰρ δότης, ait, εὐτελὲς ἔργον ὃ αὐτὸ Ἡρόδοτος ἐπὶ τοῦ Σκυλλίου. Legitur ibi de Scyllia Scionæo docta I. Kühnii nota: Pollucis verba bene jam tractaverat Salmas. in Solin. pag. 1146. Artis ille suæ peritissimus Scyllias filiam Cyanen eandem docuit: Pausan. X. (cap. 19.) p. 842., ἰ Σκιωναίης Σκύλλης καταδύναι καὶ ἐς τὰ βαθύτατα θαλάσσης πάσης ἔχον φύμην· ἰδιδάξατο δὲ Κύναν τὴν θυγατέρα δύναι: imo vero filiam pater οὐκ ἰδιδάξατο τὴν εἴχον, ἀλλ' ἰδιδάξεν αὐτὴν. Una tantum omissa litera turpiter deformatum puellæ nomen suo nitori restituetur, si pro

ΤΑΝΗC scribatur ΚΤΑΝΗC in his Athenæi VII. p. 296. r. Λίσχρων ἰ Σάρμις ἰν τινι τῶν ἰάμβων Κούνης φησὶ τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου κατακολουμβητοῦ θυγατρὸς τὴν θαλάττειον Γλαῦκον ἱρασθῆναι. (Τῶντι præferre vetustissimos optimosque Athenæi codices, docui Animadv. T. IV. p. 200.) Non sane mirum si puellam Deus amaverit vetulus in mare se demergentem, qui juvenis olim fuerat κολουμβητής, ἰν ταύτῃ ἐπιεφίερον πάντων κολουμβητῶν, ut scribit Palæph. π. Ἀσιον. c. 28. In Anthol. I. 69. Ep. 1., Σκύλλης pro Σκύλλης scribendum putabat Jo. Brodæus; sequor ego Jo. Kühnii judicium, in talibus etiam exercitati. Valck.

7. οὐ γὰρ οἱ παρίσχει] Enotatum a Galeo ex codice Eton. ἀλλ' οὐτὼ παρὶς παρίσχει, scholion redolet. Non ita Noster. Ecce tibi lib. IV. 140. παρῖχαι δ', σφι, licuisset illis, et hujus libri c. 30. Portum consule, et supra lib. V. 49. Quæ de urinatore in proximis disputantur, nemo temere improbaverit. Wxss.

Ibid. οὐ γὰρ οἱ παρίσχει] Herodoteum hoc Porti satis adfirmabunt collectanea, si vel plures darent Codices quam præbet Galeus ex Eton. lectionem. Paulo post (lin. 14.) rectum est ἰπικλμ. In fine Cap. (lin. 17—19.) Scyllias ἰσήμεναι τοῖσι στρατηγοῖσι τὴν τι ναυηγίην, ὡς γίνοντο, καὶ τὰς περιπεμφθίσας τῶν νῶν περιεβύσαν. In his pro ναυηγίην Reiskius ναυμαχίην putabat legendum, ut Scyllias prælium navale imminere indicaverit. Hoc illi jam noverant, simul atque indicasset τὰς περιπεμφθίσας τῶν νῶν. Ego ναυηγίην omnino retinendum arbitror. Persicæ classis naufragium Græcis quidem significaverant speculatores, secundum VII. 192; sed, quantum hac Persæ tempestate perdidissent, unus omnium optime noverat Scyllias, quo tum urinatore fuerant usi ad pre-

tiosa quædam recuperanda : Scyllias itaque, præter id quod instabat, Græcis etiam *ισχύην τὴν ναυγίην ἔση ἰσχύος*, quantum fuisset illud naufragium. Sic libenter vulgata corrigerem. Sophocleum est : *Ὁρᾷς Ὀδυσσεύ τὴν θῖδιν ἰσχὺν ἔσθ.* VALCK. — At eandem fere in sententiam bene habet vulgatum, *ὡς γίνονται*, quale fuerit naufragium, quo modo acciderit, quemque exitum habuerit; nempe hæc ille Græcis omnia particulatim renunciavit. S.

CAP. IX. 7. *ἀποστρεψαὶ αὐτίαν ποτήσασθαι*] Nihil aliud ac *ἀποστρεφῆσθαι αὐτίαν*, quod, cum tentamenti gratia quid agitur, Nostri more frequens Procopio Menandroque. Neque discrepat multum *ἀνίσταμαι* et *διάστρεψαν ποιεῖσθαι*, quoties periculum fit peritis nautarum militumque ante pugnam, apud Polybium et Diodorum, ad cuius lib. XIII. 8. exemplorum est affatim. WESS.

CAP. X. 6. *Πλωύσας*] Vetus *πλωύσας* de sententia Porti Ionum habet formam ex *πλωία*, ejus nullum novit simile. Contra *ἄριστος πλωύσας* Scriptor probavit c. 22. et 42. Proximum *καταφροήσαντες ταῦτα* (lin. 7.) innuere non adeo contentum, sed considerationem, videtur: etiam enim aspernatio haud afuerit, consilium Persarum spectandum est. *Καταφροῦν* gemina potestate animadvertimus lib. I. 66., gavisum vero laxiore apud Ionas usu, etiam citra contentum, Hippocratis hæc Morb. Sacr. p. 309. de somniantе declarabunt: *ὁνέας δὲ ἐπύχεται καὶ καταφροήσῃ, καὶ τὸ αἷμα πάλιν ἀποσπινδασθῇ εἰς τὰς φλέβας τὰς πρηνεῖς, πίσανται* ubi vero evigilaverit et mentis usum receperit: a qua quidem notione ad opinionem et considerationem brevissimus est transitus. Plura ex Medicorum patre Foësius. WESS. — Conf. Adnot. ad I. 59, 17. S.

7. *ἰσχυόντων αὐτοῦς*] *Ἄνους* ob codi-

cum consensum elegi. WESS. — *Αὐτοῦν*, quod in marg. posuit Steph. merito probavit in Thea. Ling. Gr. T. II. pag. 504. n. Sed quia legitur infra c. 16., *ἰσχυόντων ὡς περιλάβειν αὐτοῦς*, quod me iudice defendi nequit, et hic et illic scribi malim *ἰσχυόντων* quia hanc Noster adamavit scribendi formam in talibus etiam, quæ Iones aliter vulgo pronunciabant. *φιδου*, parce, scribitur et *φιδυ*: sed parcum, *τὸν φιδύμινον*, Eusebius Stobæi mihi dixisse videtur *φιδύμινον*: sic vulgatur Tit. X. p. 130, 30., *οἱ πλῆυνες τῶν ἀνθρώπων παρὰ λόγον φιλούμενοι*: corrige *φιδύμινον*: his enim *φιδωλαῖς* opponuntur *περὶ τὰ διττὰ ἀναλίσκουσιν*. vid. Diogen. Laërt. V. 20. Bis terve legitur in Eusebianis istis Stobæi *ἄξιμοι*, ut apud Nostrum præter cetera *δικαῖον*. VALCK.

CAP. XI. 3—5. *ἔργον ἔχοντες, ἐν ἐλπίδι καὶ ἀπολαμφθῆντες, καὶ κατὰ στόμα*. *Ἐνταῦθα τριήκοντα νῆες αἰρίζονται*] Sic scripta verba et sic distincta oratio in Edd. omnibus; nec aliud quidquam e MSS. adfertur. Vallæ Latinam versionem, quamquam in exiguo spatio deprehensi et a fronte: mox triginta barbarorum naves capiunt, cum Gronovio tenuit Wess. eandemque in Animadv. repetit Schulzius. Qui quum *καὶ κατὰ στόμα* ad *ἀπολαμφθῆντες* retulisse videantur, miror cur interposito commate tria ista verba ab hoc sejunxerint. Ego, in Græco exemplo eandem cum his rationem secutus, suspicatus eram post *κατὰ στόμα* verbum aliquod aut nonnulla verba intercidisse in eam sententiam, quam in Latina versione expressi, nempe a fronte impetum in hostes fecerunt; quam sententiam commodè Larcherus his verbis expresserat: “ Au second signal ils les attaquèrent de front, et prirent trente vaisseaux.” Jam, nunc demum animadvertens in vetusta nostra membr. F. post *στόμα* non distingui orationem,

sed continuo tenore sic scribi, καὶ κατὰ στόμα ἰταῦθ' αὐτὴν νῆας αἰρεῖται, eodem modo editum velim, videndumque puto ne sic satis commoda integraque haberi possit oratio in eandem fere, quam dixi, sententiam: et ibi tunc triginta a fronte naves ceperunt barbarorum. Κατὰ στόμα, ex adverso, a fronte. Polyb. II. 27, 8. οὐ μὴν γὰρ ἦσαν ἱσπανίους αὐτοῖς, αἷς δὲ κατὰ τὸ στόμα προσεδίοντο ἀσπασίους. Idem lib. XXXI. 26, 10. nostras edit. (Excerpt. Legat. cxxv.) αὐτοῖς ἰβήζετο κατὰ στόμα πρὸς τὴν ἀνάβασιν: cui opponitur κατὰ νότον τοῖς πελοποννησίοις: sic enim ibidem, κατὰ νότον, pro vitioso κατανοῶν εὖ legendum, in Adnotationibus docui. In pugnis navalibus plerumque a latere primum adgredebantur naves hostiles, διπλοῦν facientes, et remos conantes detergere; tum frequenter puppin hostilis navis rostro petebant; nunc hi a fronte facto impetu, rostris suarum navium in hostiles juxta proram impactis, illas ceperunt. Si quis certius quidpiam obtulerit, lubens ego accipiam. S.]

7—9. πρῶτος δὲ Ἑλλήνων — Δυσμῆτος Λισχρίου] Lycomedi hunc etiam honorem contribuit Plutarch. in Themist. p. 119. r. (at ibi de pugna ad Salaminem agit Plutarch.) qui aliunde hausit ista, quæque tradit de Atheniensibus Aminia et Sosicle, Xerxis fratrem Ariamenem, in suam navem insipientem, in mare præcipitantibus: eorum alterum Scholiasta quoque memorat Aristidis in ed. ubi in Panathen. T. I. p. 244. navale prælium auspiciati πρῶτον dicuntur Athenienses; Σωκλῆς, inquit, πρῶτος, Ἀθηναῖος, ἰβήβαλε Περσὶς νηὶ, καὶ ἰσπάζει ἱμβάλοις: hic Socles; apud Plutarch. scribitur Σωκλῆς. Corinthius contra Sosicles Herodoto V. 92. Socles dicitur, ut Plutarcho T. II. pag. 860, r. sic in duobus

Herodoti Codicibus: vid. hujus Ed. p. 418. (lib. V. c. 92.) Ceterum patri Lycomedis nomen datur in Edd. Herodoti Λισχρίου: in Med. Cod. Λισχρίου. Sic in omnibus si forte Codd. scriberetur, omnibus Codicibus usus esset Atticus anteposendus: Attica fuerunt nomina Χαρίης, Δημίας, Ταυρίας, Λισχρίης. VALCK.

8. Δυσμῆτος Λισχρ.] Plutarchum Themist. p. 119. r. si audimus, Lycomedes navali ad Salaminem prælio primus hostilem navem interceptit, et capta παράσημα Apollini consecravit. Sed non audio. Patris-ne ejus nomen Λισχρίης fuerit, an Λισχρίους, ex dialecto bene Valckenarius decernit. Wess.

10. ἱταλίας ἀγωνιζομένους] Libro IX. c. 102. ἱταλίας μάχην dixit, ut Homerus μάχην ἱταλίας νίκην. Quando victis virtus redibat in præcordia, tum, qui se putabant victores, νίκην reportasse dicuntur ἱταλίας. Veteres sequuntur in hac voce Sophistas; præter alios Ælianus apud Suidam in Ἀστυνόμους. Æliani verba, quæ illic leguntur, ni fallor, in libro περὶ Περσείας illa præcesserant proxima, quæ sine auctoris nomine prostant apud Suid. in voc. Ἀστυνόμων. Ex eodem opere Æliani perduto, præter nota jam omnibus fragmenta leguntur apud Suid. plurima; ex. gr. in Ἀλάμινος, ἰ δὲ Θεοσύλης, etc. Porti turpis error corrigi debuerat a Küstero, scribique Θεοσύλης, non Theosylas, sed sacrilegus; qui sic dicitur Æliano bis in Var. Hist. et apud Suidam in Ἀστυνόμους: ἰ δὲ τοῖς Θεοσύλῃς ἀπείκων. VALCK.

CAP. XII. 3. εἰ νηροὶ καὶ τὰ ναύγια] Πίνκας τι νῆων καὶ σώματα φανῶν dixit Homer. Od. M'. 67. Homero recentiores fractæ navis tabulas, τὰς συνίδας vocant et ναύγια. Res naufragio demersas minus cogitate H. Stephanus interpretatur *Falla* naufragia; in summis undis natantes tabulas et ejectas is

τὰς Ἀφίτας, sic vocari more Latinorum Poëtarum. Cum Herodoteis comparanda sunt Æschylea in Pers. v. 421., ubi θάλασσα dicitur ναυγίων πλῆθους καὶ φόνου βροτῶν: in ejusdem Agamemn. v. 668. pingitur ἀνδρῶν πύλας Αἰγυῖον νεκρῆς Ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, καυτελῶν τ' ἱερειῶν, et navium fragmentis, ut recte Stanlei. Neutiquam absurdi sunt Choerili versus apud Athen. XI. p. 464. B. (χειρὶν ἔλβον ἔχω) πύλας τρύφος ἀμφὶς ἰαγῆς, Ἀνδρῶν δαιτυμένων ναύγιον, (τὰ τῆς μέτης ναυάγια dixit Clem. Alex. Pæd. II. pag. 179, 29.) οἷά τε πολλὰ Πινῦμα Διονύσσοιο πρὸς ὕβρεις ἱεβαλιν ἀκράς. Postrema sic restituit G. Canter. Nov. Lect. IV. cap. 5. locum illustrat B. Martin. Vet. Lect. III. c. 2. Neuter ulcus attigit primi versus; quod sic persanari putabam, si legeretur, Χειρὶν ἔχων κολεβοῦ πύλας τρύφος: apud eundem legitur Athen. VII. pag. 230. F. πίνειν ἐκ κρημίων κολεβῶν: alibi, κύτιλλον ὅσα συντελασμέναι. Venustissimus est Virgillii versus: Et gravis attrita pendebat cantharus ansa. VALCK.

4. ἱεροφοιόντες] Dialectus id ratum habet. Διαφορεῖσθαι, προσφορεῖν, ἱεροφοῖσθαι, et ejus modi alia, sæpe tractavimus. Ceterum τὰς Ἀφίτας, ad Stephani Byz., cui ἱεστονέται, morem, hoc loco et deinceps Arch. exemplar; non item antea. At levius istud, et sæpe arbitrarium. 'Ες οἷα κακὰ (lin. 7.) luce ex Valckenarii ad Pheniss. v. 1633. observatis adspersi possunt. Wess.

CAP. XIII. 3. τὸ τίλος σφι ἰγίνετο ἄχαρι] Sine gravi causa Longinum ἄχαρι, quasi τηλικούτου πάθους ἀνείκους, perstringere, T. Faber crebris sese exemplis ostensurum Dionysio illi adscripserat: ubi fecerit, an neglexerit, ignoro. Explorata tamen res. Ἀχαρις Nostro omne molestum et valde acerbum. (triste et funestum.) Talis ἄχαρις συμφορῇ λυσιῖνα, VII. 290. et καὶ πικροτάτη VOL. IV.

τα ἰσίδουσαν, ἄχαρι δὲ οὐδὲν, ibid. c. 52. aliaque, abs Rever. Pet. Horreo Obs. ad Herodot. c. 9. congesta. Wess.—Lenissima voce quam dira possit ab Ionico more loquentibus calamitas designari, proxima declarant. ἄχαρι sic sæpius adhibetur Herodoto, lib. I. c. 38. et 108. II. 141.; hinc Arriano, aliisque: vid. Diogen. Laërt. I. 54. Phalar. Epist. 89. Filiæ cum patre concubitus ἄχαρι καὶ ἀδισμον ἱγνός dicitur Antonin. Liber. cap. 34. ἄχαρις συμφορῇ παιδεύοντος est in Herod. VII. 190. Miror adeo cur hoc in loco τὸ τίλος ἄχαρι, ut τηλικούτου πάθους ἀνείκους notaverit Longinus α'. Τ.ψ. XLIII. pag. 222. Non nescio, Longinum veterum vocabulis, quæ potissimum spectat, sua sæpe quædam addidisse ad explendam sententiam; sed illic scribere non potuit, τοὺς περὶ τὸ ναυάγιον δεσσοι. vel ἀρροσμένους ἰξιδίχοντο τίλος ἄχαρι, cui satis erat notasse τὸ τίλος ἄχαρι. Longini observatis sæpe sunt interjecta hominum otiosorum emblemata: de hoc loco videbimus quid sentiat Eruditiss. Toupius, cujus elegantissimi Critici Longinum et reliquas in Suidam Emendationes cupide exspectamus. VALCK.—Ἐπερροσμένους edidit Toup. nulla ad h. l. adjecta annotatione. 8.

7. ἱκαίνοσσι τοὶ πᾶν ὑπὸ Διὸς, ἔκως, etc.] Hinc Diodori XI. 13. ὡςτε δειπνῶν τὸ Διὸς ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ἵνα τοῦ, etc. Ex Arch. enotatum τὸ περιεῖν stare non potest, quippe legitimi corruptela. (conf. Valek. Adnot. ad VIII. 5, 5.) Καὶλα τῆς Εὐβοίης (lin. 5. et 9.) Coela potius, quam cava, Livii exemplo dedi: Est, inquit lib. XXXI. 41. sinus Euboicus, quem Coela vocant, suspectus nautis, ubi Dukerus præclare, et Valckenarius lib. VI. 100. Wess.

Ibid. ἱκαίνοσσι τοὶ πᾶν ὑπὸ τοῦ Διὸς] Oblatum a Codd. recipere ἱκαίνοσσι τοὶ πᾶν ὑπὸ Διὸς: nam, qua sede posuit

Gron. articulum, non magis requiro, quam in istis lib. I. cap. 34. ἱλαβι ἐν θιού νίμεισι μεγάλη Κρείσσον, similibusque. Herodoti hoc in loco sententiam expressit imitando Diodor. Siculus, tempestatem, quæ Persarum naves fregit, providæ quoque Dei, Græcis faventis, curæ contribuens, lib. XI. c. 13. init. ὅστι δακεῖν τὸ θιόν ἀντιλαμβάνονται τῶν Ἑλλήνων, ἴνα, τοῦ πλοῦτος τῶν βαρβαρικῶν καὶ τῶν ταπεινοῦντος, ἀντίπαλος ἡ τῶν Ἑλλήνων δύναμις γίνεσθαι, καὶ πρὸς τὰς ναυμαχίας ἀξίόχριτος. Fecit id omne Deus juxta Herod. ὅπως ἐν ἱερωνίδῃ τῷ Ἑλληνικῷ πὸ Περσίων. Eleganter, ut solet, Isocr. ad Philipp. p. 90. π. πάλιν dixit ὁμαλισμένης ὑπὸ τῶν συμφορῶν: et collidendo ἱπποκράτους τοῖς Ἑλλησιν πρὸς Ἀλλήλους, Thucyd. (VIII. 57.) pag. 539, 98. Quam hic dat Herod. rationem, noverrat Atticis potius ingenii placitum, quam si superbiam dixisset Persicam ab arrogantiae humanæ vindice sic castigatam depressamque; alias sæpe memorans ultorem superborum Deum. Frequenter Noster ἀνδραγαθία μοι δαπὶ ἀμαρτυρία. VALCK.

CAP. XIV. 2. ἀστέριμας τι εἶχον] Sive hoc seu aliorum ἀστέριμα adsciscatur, sententia eadem: malui pristinum, quod plerumque semper in his libris, uti mox cap. 16. et V. 19. etc. Conf. Ezech. Spanhem. ad Nub. Aristoph. v. 260. Restituito autem ἱπποκράτους (lin. 4.) ob dicta c. 1. nemo non favebit. Wess.

Ibid. ἀστέριμα τι εἶχον] Ex uno Codice non mutassem ante vulgatum: semel versu coactus ἵχ' ἀστέριμα scripsit Homer. quod tamen Aristophani æque ac alterum ἵχ' ἀστέριμα usurpatur, aliisque. VALCK.

8. τὴν αὐτὴν ὥρην] Laurentii observata eadem hora valde L. Allatio, ὥρης pro diei XII. parte usum præcis vindicanti, succurreret, si Latina sine impedimento procederent. At quæ eadem il-

la hora? Utique illud tempus, quo Atticæ naves auxiliatum accesserunt, nunciisque perditarum Persicarum. Non negabo, Græcis Herodoti ævo diei in XII. partes descriptionem in notitia fuisse: liquidum illud ex lib. II. 109. τὴν τamen ὥρην et τὴν αὐτὴν ὥρην de statuto aut eodem tempore usurpat lib. II. 2. VII. 19. Vise et Is. Casaubonum in Athen. I. 1. p. 3. Wess.—Vide Animadv. in Athen. T. I. p. 18. nuperæ editionis. Equidem cum Larchero φολάξαντες τὴν αὐτὴν ὥρην de eodem diei tempore, quo pridie, accipendum putavi, respici nempe cap. 9, 6. ubi δέιλην ὁψίνην γινώσκοντες τῆς ἡμέρας φολάξαντες. S.

CAP. XV. 1. διόνει τι ποιούμενοι] Lenissima mihi vera videtur doctissimi G. Kœnii correctio legentis διόνει τι ποιούμενοι. Hoc poscere videtur sequens καί, alterum autem respicere ratio locutionis, e qua alibi etiam εἰ susculi, facile natum e litera vicina. VALCK.—Valckemario obsecutus Borbeck διόνει τι edidit. Et sic quidem edd. et MSS. V. 42, 7. διόνει τι ποιούμενος καί, etc. At nec εἰ particula utique h. l. desiderabatur, et εἰ libri omnes agnoscunt, sicut V. 55, 9. et 87, 9. S.

2. οὕτω σφί ἐλίγας λυμάνισθαι] Nihil ad nexum proderit, hoc, an οὕτω σφίνας, probetur. Λυμάνισθαι utroque strui modo, Gronov. ad lib. III. 16. et Alberti in Act. Apost. VIII. 3. ostenderunt. Id vero dubito, sit-ne vulgato (lin. 6.) τὰς αὐτὰς ταύτας ἡμέρας τὰς τι ναυμαχίας Codicis Arch. posterius. Negabit Scripser, quippe lib. VII. 151. Ἀργεῖους δὲ, τοὺς αὐτοὺς τοὺτον χρόνον σιμώσαντας καὶ τούτους, etc. consimilem in modum. Wess.—Peropportunitum imprimis illud est τὰς τι ναυμ., quod ex Arch. laudatur, de quo in Var. Lect. (ed. S.) monere neglexeram. Nunc ipsam illam εἰ particulam in contextum receptam velim, ut

sit τὰς τι ναυμαχίας — καὶ τὰς πύζωμα-
χίας. S.

7. ἢ δὲ πᾶς ὁ ἀγὼν, etc.] Studium
Græcorum in Euripi et Thermopylarum
angustiis defendendis, et contrariam
Persarum contentionem hinc Diodorus
XI. 13. mutuatus est. Wess.

CAP. XVI. 7. αὐτὸς δ' ἐπ' ἑαυτοῦ ἵστανται,
etc.] Angustias enim Themistocles (in-
ter Euboeam continentemque terram)
quæsierat, ne multitudine navium cir-
cumiretur, quæ neque illic explicari
potuit: Corn. Nepos in Them. VALCK.

8. περιπαιτούσιν περὶ ἀλλήλων] Qui
perpositionem insuper habuit Arch.
scribe, ἀλλήλων fortasse, non inmemor
similium (quorum data quædam lib. I.
108.) in Musis, maluit. Sed recte, ab
ipso neglecta vox, in talibus adest. Ex-
empla, si desiderentur, ex Abreschii
Dil. Thucyd. lib. VI. 33. sumi possunt.
Wess.—ἀλλήλων Reiskius legendum
censuerat. S.

CAP. XVII. 1. Ἐν ταύτῃ τῇ ναυμα-
χίῃ, etc.] Ad hæc comparandus est Dio-
dor. Siculus XI. cap. 13., juxta quem
ἀριστῦσαι ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ναυμαχίαις
φασι παρὰ μὲν τοῖς Ἕλλησιν Ἀθηναίους
παρὰ δὲ τοῖς βαρβάραις Σιδωνίους. In car-
mine Pindarus deperdito celebraverat
τὸ καλὸν Ἀρτεμίσιον, ἔθι παῖδες Ἀθηναίων
ἰσθλάοντε φαινὲν κρηπὶδ' ἐλευθερίας. Ex-
citât ista Plutarch. T. II. p. 552. n. et
alibi plus semel. Themistocles Aristi-
dis T. III. pag. 310. ad Artemisium
δυσὶν ναυμαχίαις δύο ἴστανται τρέψαντα, —
ὡς φησι Πίνδαρος, κρηπὶδα τῆς ἐλευθερίας
τοῖς Ἕλλησι βυλόμενος. VALCK.

5. Κλεινὸς δ' Ἀλκιβιάδης] Cliniam
Plutarchus princ. Vitæ Alcibiad. Ἰσο-
στόλῳ τριήρῳ ad Artemisium magna
laude depugnasse iidem prodidit, et
patrem quidem nobilissimi Alcibiadis,
professione non absurda. Congruit tem-
porum ratio. Supremum diem Alcibia-
des obiit Olymp. xciv 1. apud Diodo-

rum XIV. 10., annos circiter quadra-
ginta natus, teste Corn. Nepote in Al-
cib. c. 10. Vidit ergo primam lucem
sub auspicia Olymp. LXXXIII., patre
sexagenario majore. Fac eum, quando
ad Artemisium rem optime gerebat
Olymp. LXXV., annos habuisse triginta
aut paullo pauciores; consequens erit,
hunc ut filium post triginta et quinque
annos genuerit. Clinias pugnando ad
Coroneam occubuit haud multo post;
relictusque adeo orbus est Alcibiades,
καταλειφθὲν ὄρφανός, in Isocrat. Or. de
Bigis, p. 352. Quod ibidem autem pa-
ternus ejus proavus, πρόπαππος, Alci-
biades perhibetur, Clinias pater, id veri-
tati pugnat. Πάππος erat πρὸς πατρός,
sicuti docte Henr. Valesius Emend.
lib. IV. c. 1., cui junge notata Jo.
Taylorio ad Demosth. Midian. p. 191.
(in Reiskii Appar. T. I. pag. 623 seq.)
Wess.

Ibid. Κλεινὸς δ' Ἀλκιβιάδης] Alcibia-
dis, qui cum ceteris Pisistratidas ejece-
rat ex Attica, filius Clinias; pater Al-
cibiadis vitis et virtutibus suis maxime
nobilitati; hujus, inquam, pater, illius
juxta Herodotum filius, Κλεινός, Ἰσο-
στόλῳ τριήρῳ περὶ Ἀρτεμίσιον ἰσθλάων ἱκαν-
μάχησεν: ut scribit Plutarch. initio
Alcib. T. I. pag. 191. Concinunt ista
Herodoteis. Alcibiades antiquior, ejec-
tus ostracismo, (vid. Andoc. p. 33. et
Markland. ad Lys. pag. 291, 3. Ἀλκι-
βιάδου τοῦ πάλαι scripserat, opinor, Plato
in Euthyd. p. 275. a.) dum Jo. Meur-
sio videbatur nobilissimi Alcibiadis non
avus, sed proavus, in hoc etiam hæsit
Herodoti loco, Att. Lect. lib. VI. c.
12. Verum nimis sæpe vir literatissimus
festinans, quæ ad genus ex utroque
parente pertinebant Alcibiadis, omnia
miscuit. Meursii correxit errores ea
de re agens accuratius H. Valesius
Em. IV. c. 1. ubi quædam aliter scrip-
ta leguntur, quam ex ejus collectaneis

erant publicata in Notas Mauss. ad Harp. p. 214, 215. Valesii sententiam Dukerus adprobat ad Thucyd. VIII. c. 6. Supersunt etiam in hac parte veteris historiæ difficultates non paucæ, quarum unam alteramve conabor e medio remove. Quæ supra posui de Clinia Herodoteo, hæc sequuntur apud Plutarchum proxima: ὅστις δὲ Βοιωτῆς μαχόμενος περὶ Κορώνειαν ἀπέθανε. Platonis Socrates (T. III. p. 112. c.) ad Alcibiadem, ἐν Κορωνίᾳ — καὶ ὁ οὗτος πατὴρ Κλεινίας ἐτελεύτησεν. Hinc Isocratem feliciter emendavit Ti. Hemsterhusius; amico Wesselingius adstipulatur ad Hieroclii Synecd. pag. 644. et ad Diodor. T. I. p. 482. T. II. p. 44. Sua in ordinem digerenti venit idem in mentem Valesio; qui, ad Harp. pag. 215. Isocratem citans, eundem illum tantum respicere potuit Isocratis locum. Hoc itaque certum est, in prælio ad Coroneam, quo Tolmides ipse cecidit imperator, mortuum Cliniam: vellem nunc alicunde constaret, mortuum illic Cliniam relicto filiolo Alcibiade, tres saltem quatuorve annos nato. Atheniensibus luctuosum accidit illud prælium multis annis ante bellum Peloponnesiacum, ut vere scribit Dukerus ad Thucydid. I. 113. Belli autem Peloponnesiaci anno demum XII. æqualem suum Alcibiadem in scenam historicam prima vice producit Thucyd. lib. V. c. 43., cui tum fuisse dicitur vir juvenis Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου, ἀνὴρ ἡλικίας ἔτι τότε ὦν ἰσός. Eduardo Simsono, ad A. M. 3562., hoc circiter anno (Ol. 84, 2.) natus videtur Alcibiades. Jam ante Clinias illuc abierat; nam clades Atheniensium ad Coroneam evenerat Ol. 83, 2. Sed fallitur, ut puto, Simsonus; quodque retulit is in A. M. 3571., Alcibiadis ad Periclem dictum, id juveni potius congruit annos quindecim, quam puero novem annos nato. Sic triginta

circiter annos natus prodiret in publicum apud Thucyd. V. 43. neque ante id ætatis licebat Athenis δημογορεῖν. Sic potuit a patre Clinia relinqui vel triennis puer vel quadriennis; sed a patre mediam ætatem dudum prætergresso: nam hic Herodoto narrata evenerunt duobus et triginta annis ante mortem Cliniae. Puer autem, in tutoris sui Periclis domo educatus, pædagogum Thracem quemdam habuit Zopyrum, antequam a Gorgia juvenis aliisque erudiretur. Præceptorem puer habuisse fertur Σώφιλον, patrem oratoris Antiphontis; quem inimicissimum Alcibiadi fuisse constat ex orationis fragm. apud Athen. XII. p. 525. A. De Sophilo præceptore vid. illius vitæ Scriptor in Plutarchi T. II. p. 832. B. Philostratus in Antiph. p. 498. Σώφιλος καὶ τὸν τοῦ Κλεινίου ἱσαίδιος: sic sæpius ad Artemisium præcipue nobilitati filius dicitur Alcibiades: materno non minus genere (de quo Palmer. egit in Exercit. p. 632, 33.) superbum sæpenumero ludit Socrates, et in Platonis T. II. p. 105. A. ἰγὰρ, αἰτ, δὴ σοὶ γὰρ ἰσὺ, Σόφιλος πατὴρ Κλεινίου καὶ Δινομάχης. De hoc clarissimo isthac ætate juvene centena nobis antiqui Scriptores commemorant, et ne illud quidem adnotare neglexerunt, infanti puero nutricem fuisse Lacæniam. Ad hujus mentionem Thucydiden scripsisse recordor VIII. c. 6., Endii, Alcibiadæ Laconis filii, Atheniensem istius temporis Alcibiaden πατρικὸν ἐς τὰ μάλιστα fuisse ξένον ὄντα, addit, καὶ τοῦτομα Λακωνικὸν ἢ οἰκίαν αὐτῶν κατὰ τὴν ξέναν ἔσχη. Hoc quidem more satis usitato, quo liberis hospitum vel amicorum indebant nomina: hinc Timonis adulator Lucianei, p. 168., τὸν οὖν ἐπὶ τῇ σῇ οἰκίᾳ Τίμονα ἀνέμακα. Scholiasten Thucyd. ad l. c. erroris insimulant Jo. Meurs. Att. Lect. p. 335. et Duker. Hæc auferantur ex isto

Scholio, ὃς ἦν πατήρ τοῦ Ἐυδίου: pertinent enim ad vicina; nihil erit adeo in reliquis rite acceptis, quod reprehendi mereatur. Hoc tamen modo, me iudice, rectius scripsisset interpres minime contemnendus: Ἀλκιβιάδης Λακωνικὸν ἦν ὄνομα· Κλεινίης δὲ Ἀθηναῖος, Λακιδαιμονίῳ Ἀλκιβιάδῃ ζῆτος γινόμενος, τὸ ὄνομα τῷ ἰδίῳ παιδί ἴθιστο: sic in medio relinqueretur, quis Clinias primus amici Lacedæmonicum nomen filio indidisset; qui, forsitan isto tempore jam ignotus, nunc certe designari nequit. In isthac Attica familia potuerunt ante Cliniam hic Herodoto laudatum plures fuisse Clinias, plures etiam Alcibiadæ, fortasse ne in istius quidem ævi monumentis commemorati. Herodoti Cliniam primum filio Lacedæmonicum imposuisse nomen plerique crediderunt; sed quo tandem argumento moti? Privatim amici fuerunt et ζῆτοι Clinias Atheniensis et Spartiata quidam Alcibiadas: sed Alcibiadæ Attici majores publicitus Lacedæmoniorum jam fuisse videntur πρόξιστοι: ista permisceri non debuerant, quæ sunt utique diversissima. Atheniensi Alcibiadi a majoribus tradita cum Alcibiadæ Spartani posteris colebatur amicitia, Thucyd. VIII. 6. sed Lacedæmoniorum non erat is πρόξιστος: hunc honorem studuit ille recuperare, cujus onere illius se jam avus abdicaverat: vid. Thucyd. V. 43., et cap. 89. ubi Alcibiades in oratione ad Lacedæmonios, τῶν ἡμῶν, inquit, προγόνων τῇ προξισίᾳ ὑμῶν—ἀσπιστόντων, αὐτὸς ἰγὼ πάλιν ἀναλαμβάνων ἱδριάπτων ὑμᾶς. VALCK.

CAP. XVIII. 5. *δησμονὶ δὲ ἰβούλιον*] Vide superius c. 4. Accusat asperitatem vocabuli *δησμονῆ* Plutarchus, quod de fuga consuluisset Græcos Noster dicat. At nimis severus est Aristarchus. Atque etiam illud non tulerit, credo, quod rex regum censet aufugiendum de Troja: non enim, ut opinor, mol-

lius est, *φύγωμεν*, Iliad. B'. 140., quam *δησμονὶ βουλεύεσθαι*. Sic Camerarius ex vero. Aristides T. II. p. 191. τῶν ἐν ταῖς ναυσὶ πατὴρ πρῶτος ἦν φύγοντων εἰς τὸ ἰσθμὸν τῆς Ἑλλάδος, de his; neque Polyænus mollius. Wess.

CAP. XIX. 2. *ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ*] Hoc reduxi. Vise clar. Valckenarium ad lib. III. 115. Wess.—At I. 58, 6. scribitur *ἰθὺν βαρβάρων* consentientibus libris, et mox ibid. iterum *ἰθὺς βάρβαρον*: iterumque *βαρβάρου ἰθὺς*, I. 60, 11. ubi *βαρβαρικοῦ* haud dubie ex scholio præferunt libri nonnulli. Vide ibi Var. Lect. (ed. S.) Similiterque III. 115, 9. videndum, ne verum sit *βάρβαρον*, quod habet Arch. Vind. et Eustath. pro eo quod est in aliis *βαρβαρικόν*. S.

4. *ταύτῃ συλλίξας*] Mutata punctatione hæc, postulante Arch. et Valla, aptavi: id Pavius fieri oportere perspexerat; nec, credo, reprobaverit quicquam. (conf. Var. Lect. ed. S.) Deinceps (lin. 9.) *προβάτων τῶν Εὐβοικῶν*, an *Εὐβοικῶν*, exaretur, arbitrarium erit: in membranis eadem dissensio, lib. III. 89. et VII. 192. Wess.

[11. *πῦρ ἀνακκίειν*] Ut ignem accenderent: an, quo signum (nescio quod) darent? an, quo cœnam pararent ex pecoribus quibus mox essent potituri? Hoc quidem ex I. 13. intelligi videtur, ubi *αὐτίκα πῦρ ἀνακαυσάμενοι ἱεράποντο πρὸς τὰ πρόβατα*. Scilicet credibile est, classem Græcorum cibariis non nimis largiter fuisse instructam, et Eubœenses præsertim pecora in cibum eis suppeditasse, adeoque etiam nunc, nescientes discessum parare Græcos, pecora ad mare abegisse quibus illi uterentur. S.]

CAP. XX. [1. *Οἱ γὰρ Εὐβοῖες παραχρησάμενοι*, etc.] Toti huic Capiti commodior futurus fuisse locus videtur proxime post caput quartum. S.]

Ibid. *τὸν Βάσιδος χρηστὸν*] Vaticinus iste de Persica expeditione cecinerat,

Pausan. X. 14.; ex illo earmine hæc durat portio. Idem c. 12. in *Βαυρίας* *Βαυρίης* adpellat, sicuti et Cicero Divinat. lib. I. c. 18. Duos Bacides Clemens Alex. Strom. I. p. 398., Arcadem et Bæotium, memoravit; tertium Atheniensem alii addunt: super qua res sollicita exstat opera Nic. Loënsis Epiphyllid. IX. 11. Interpretumque Æliani Var. XII. 35. Wess.

2. *οὗτος τι ἔκκεμίσαντο οὐδὲν*] *Οὗτος* *τι*, a Gronovio jure laudatum, sed infelicitè defensum, in sua iterum sede statui. Sic lib. IV. 19. *οὗτος τι ἀνίσταται οὐδὲν, οὗτος ἀκούωντις*. Wess.—Gronovius, postquam, neglecta codicis Med. scriptura, cum Aldo et aliis *οὗτ' ἔκκεμίσαντο οὐδὲν* edidisset, in Notis dein istud *οὗτος* *τι* commendans monuerat, ut *οὗτος* *τι* et *πολλόν* *τι*, sic etiam *οὐδὲν* *τι* suaviter dici. Debuerat potius monere, *οὐδὲν* *τι* paullo esse significantius quam nudum *οὐδὲν*, respondereque Latinorum nihil quidquam. S.

Ibid. *οὗτ' ἔκκεμίσαντο οὐδὲν*] Dum Clar. Jac. Gronovius paulo consideratius Herodoti tractabat Uraniam et Calliopen, ætus amoris jam defervescebat, quo ante ferebatur in Florentinas suas membranas pæne juvenili. Nemo mirabitur, nobis sæpe displicuisse vehementius illud amatoris studium, nostratem L. Boë, exemplar modestæ, viros etiam primarios Salmasium, Is. Vossium, Ez. Spanhemium, aliosque, qui Musas contrectaverant, velut *ἀντιπαρὰς* repellantis asperrime. Neutrum decet Musarum sacerdotem. Sed ut illud persequar, cujus occasione hæc scripsi, in Notis vir Clar. proponit lectionem Medicæam: *οὗτ' ἔκκεμίσαντο οὐδὲν*, et lectori commendat ut perquam suavem: illa mihi quoque placet, et, si licet de vicinis duas demere literas, hæc equidem censebam esse a manu Herodoti: *οὗτ' ἔκκεμίσαντο, οὐδὲν* *τι* *πρὸς*

οὐδὲν: recte Valla, neque exportaverant quicquam neque importaverant: illud, *οὗτος* — *οὐδὲν* *τι*, obvium apud quoevis, simillima firmarent Herodoti in Ed. Gron. p. 382, 5. 395, 34. 468, 2. 509, 10. 529, 10. (VII. 8, 5. 37, 8 seq. VIII. 26, 12. IX. 1, 4. 50, 6.) Minuta talia Livium tractans enotare non dedignatus est Clar. Jacobi Pater. (Jo. Frid. Gronovius) Ponam hic magni viri verba quædam, quæ leguntur in Livii Drakenb. T. IV. p. 421. b. (ad lib. XXX. c. 10.) Nimis credulus fuit (Rhenanus) uni libro, et, quæcumque aliter atque in vulgatis illic essent, Livii esse, nihil librarii putavit. Ingenium tamen laudo confessionem Editoris Herodoti in p. 201, 17. Fere nimio studio in Medicæas membranas abductus dici quæ. Qui Codicem antiquum supra modum mirantur, horumque sacrorum *ἀμυντάς* se jure præbent, et inmerentes alios ridendos, hoc semel sibi dictum putent. VALCK.—Ista in Gronovium animadversio, quam ille quidem longe etiam severiorem multis modis commemerit est, non hujus tamen maxime erat loci. Neque vere correptione a doctiss. Valck. proposita indigebat scriptura illa a Gron. commendata, meritoque a Wesselingio recepta. S.

Ibid. *οὗτ' ἀποτάξαντο*] Ut sibilante littera auctius procederet hæc verbum, nulla erat necessitas. Repete ad lib. V. 34. adposita. Wess.—Nempe *ἀποτάξαντο* ex eodem cod. Med. imperite commendaverat Gron. Commode ad h. L. Reiskius adnotavit: "*ἔκκεμίσαντο*, deportarunt in locum tutum extra insulam; (quod alias est *ὑπὸνδία*, ut cap. 4, 9.) *πρὸς οὐδὲν*, rure in urbes compulerant." S.

6. *βαββαρόφανος*] Ex Vallæ Latinis *βαββαρόφανος* erit, quæ non injusta Pavii Reiskiique divinat. (Vide vero Var.

Lect. (ed. S.) et memineris eandem structuram cum verbis *ἄλα, ἰράω*, et similibus, locum habere.) Putes porro cum Stanleio, Bacidis versum in Pers. v. 72. *Ἐσχύλῳ ἀμύλων*, quando *πολύγμοφον ἔδωκε ζυγὸν ἀμφιβάλων αὐχίνῳ πόντου* tragice de ponte in Hellesponti angustiis, intenso funibus ex byblio lib. VII. 36. Itaque *βύβλιον* cur vir Celeb. exprimi voluerit, non perspicio. Credo ex Medic., etsi de eo silentium, huc ob Ask. consensum misgrasse. Pristinum longe præstantius. Wess.

[9. *συμφερεῖ χρῆσθαι πρὸς τὰ μέγιστα*] Insolentior dictio *πρὸς τὰ μέγιστα*: quæ idem, puto, valet ac *εἰς τὰ μέγιστα*, VIII. 144, 13. §.]

CAP. XXXI. 4. *εἰ παλάσιος ὁ ναυτικός στρατός*] Scripti editique libri nihil novant; nam Editoris Genev. *εἰ παλίστιος* conjecturæ Porti debetur, male tamen representatæ: conjecerat ille, quamquam hæsitans, *εἰ παλίστιος*, pro integro *παλάσιος*, ex *ἰπαλίζω*, contra aliquam copias congreco: obtrudi maluit, idque prudenter; neque enim moris id Herodoti. Tolerabilius de opinione D'Orvillii et Reiskii *εἰ παλάσιος*, si adpropinquaret, videretur; cujus modi lib. IX. 73. *ἵππας παλάσιος ἀποσπείροντες τοῖς ἀλλήλοις*: neque abiret longius *παλάσιος* Pavii, et fortasse Gronovii, ob ejus Latina; eoque minus, quod diphthongus *αι* et *η* in scriptis sæpe commutantur. (Gronov. si confixissent. *Valla*, an classis discessisset. Cæterum *αι* et *η* vix unquam a librariis inter se permutata observare memini.) Sed omnibus echede obstant. Aliud ergo circumspiciamus. *Παλίστιος* Hesychius exponit *διαφθίσιος*, quod de clade in belli certamine non illeudabile, et hinc, nisi erro, sumtum. Priscos sane *παλάσιος* ac *παλίστιος* novisse, Ionesque in primis, vero mihi proxima. Hippocratis sunt

ἀποσπείριον atque *ἰπαλίστιον* in evibratione et concussu vehementiore. *Ἀποσπείριον* Erotianus, *παλάσιος καὶ σφίγεραι* Foësius (Econom. p. 78. plura. Sive ergo *εἰ παλίστιος* de conflictu, seu clade secuta, agitationeve classis majore accipiat, vocabulo scriptura loquæque sententia constabit. Wess.

Ibid. *εἰ παλάσιος ὁ ναυτ. στρατός*] Varias attulit conjecturas Portus verisimilioribus facile locum daturus. Quod hic vulgatur, Lexicographis, credo, prætermisum, *παλάσιος* legitur in sua serie apud Hesych. cum interpretamento *διαφθίσιος*. *διαφθίσιος* ab hujus loci sententia non esset valde alienum: *παλάσιος* quid sit, expectabimus qui nos doceat. Licebit interea conjecturam proferre: *εἰ εἰς παλάσιος ὁ ναυτ. στρατός* literas prope accedit: id est, *ἵαν τινι πλεῖστον ναυμαχίας γίνεσθαι πταίσμα*, ut scribit Diodor. I. p. 415. fin. *ἵαν πλεῖστον ναυμαχίας γίνεσθαι πταίσμα*, Demosth. p. 59, 71. *εἰ δὲ εἰς πταίσμα*, idem p. 16, 28. Thucyd. p. 327, 79. Forma quidem paulo est insolentior: minime tamen absurdum quod nonnemini venit in mentem: *εἰ εἰς παλάσιος*, si quid eveniret classi: certe talibus uti solebant *ἐμφανισμαῖς*, ne belli tristem eventum memorarent. Eurip. Phœn. 251. *εἰ εἰς πταίσμα ἵκτασθαι γὰρ*. Xenoph. *Κερ. Παλ. II. p. 24, 9.*, *εἰ εἰς πταίσμα Μίδα*. Si naufragio navis perierit, Euripidi dicitur, *εἰ εἰς πταίσμα ἵκτασθαι*, Iph. in Taur. 755. Plenius legitur in *Syngrapha Nautica* apud Demosth. p. 547, 16., *ἵαν δὲ εἰς τὴν πταίσμα ἵκτασθαι*. VALCK.—Apud Hesychium, ubi *Παλάσιος*, *διαφθίσιος* legitur, videtur utique *διαφθίσιος* scriptum oportuisse. Similiter quidem apud eundem: *Ἐπάλλινον* (rectius puto *Ἐπάλλινον*) *διαφθίσιος*: τὸν Πισσαλίνον. *Ἰππαλίστιος*: ὃς Πισσαλίνος, βιβλαμύριον. Quæ nescio an cuncta ad verbum *Παλάσιος* (*παλάσιος*, Ion. *παλίστιος*, coll. Foë-

Œcon. voce Ἑκπαλίω, et Schneider Lexic. crit. voc. Παλαίω) sint referenda. Ut autem id verbum generatim, quidem collectari, confictari, significat, sic frequentius de graviore lucta et periculoso certamine usurpatur: quemadmodum etiam sequens dictio ἡ τι καταλαμβάνη νύκτερον (lin. 8.) in utramlibet quidem partem accipi potest, plerumque vero in tristiore partem usurpatur. Nec vero diffiteor, videri mihi istud verbum παλῆσιν certiorum etiam nunc lucem requirere. S.

CAP. XXII. 1. νίαι τὰς ἄριστα πλωύσας ἐπιλεξάμενοι] Corrigitur ἀπολεξάμενοι, forte ob c. 101. τριήκοντα μυριάδας ἀπολεξάμενοι τοῦ στρατοῦ, et ἀπολεξάντες τὸ ἄριστον, lib. V. 110. Quæ quidem boni commatis; neque vero pravioris vulgatum. Ἐπιλεξάμενοι ἄνδρες δίκαι Λιγυνητίων, lib. VI. 73. ἐπιλεξάμενός τι ἄνδρας τοὺς ἰδίους, lib. VII. 10. Adde Thom. M. in Ἀναλίγμαι. Quæ deinceps ex duobus Codd. exsulant, non illa casu exciderunt, utpote nexa optime: præberent profecto, si pluribus abessent, glossatoris specimen. Wess.—Verba τὰ ἰωνίαι, etc. quæ codicibus Arch. et Vind. desunt, agnoscit noster Cod. F. cum aliis omnibus: et quoniam in his recurrit verbum ἐπιλεξάντο longe diversa notione, malles utique paulo ante ἀπολεξάμενοι: sed non est hic unus locus apud Nostrum, ubi idem verbum, paucis interjectis repetitum, diverso significato ponitur. Quid autem prætermittendis verbis nonnullis ansam h. l. dederit, satis adparet, nempe vocab. γράμματα nonnullis interjectis repetitum; quo factum, ut oculus librarii a priori γράμματα ad posterius aberraverit. S.

2. Θυσιστοκλῆς ἱεροῦντο, etc.] Callidum prudentis Imperatoris factum memorant Plutarch. in Them. p. 116. v. Polyæn. I. 30, 6. aliique: eleganter Aristid. I. p. 314. ubi meliora sunt in

Scholiis scriptis quam in Edd. Sophistica mihi videntur atque absurda, quæ Themistocli tribuit ex Trogo Justinus II. c. 12.; neque enim, ut credidit Orosius II. c. 10., apta fuisset increpatio; sed in isthoc rerum discrimine prorsus importuna. Mendax Scriptor Parallelorum in Plut. T. II. p. 305. d. fratrem nobis fingit Themistoclis Agesilaum, quem ad Artemisium Græci miserint speculatorem: eadem pæne præbet illinc descripta Stobæus Gesneri, p. 91. Nollem viros eruditissimos his mendaciis locum in historia dedisse veteri. Ut illi fratrem, Agesilaum quoque patrem dat Pausaniæ, hujus narrans prodicionem, p. 308. v. Stobæi, p. 228. adeo puer in historia, ut ne Thucydiden quidem legerit, citat, qui nusquam extitit, Chrysergum ἰν διωτίζῃ ιστορικῇ vel Πιστοκῇ. VALCK.

3. ἱστάμενοι ἐν τοῖσι λίθοις γράμματα] Linguae non inutilis concinnari posset index verborum, quibus Scriptor castigatissimus novam quamdam indidit vim significandi: locum illic inveniret etiam Ἐστάμενοι. Lapideis columnis Darius dicitur ἱστάμενοι γράμματα, IV. c. 87. Proximum convenit Latinum insecans. Columellæ bis terve: sed alia usurpatum structura, verbum insecandi bis adhibuerat, ut puto, qui nuper cura Clar. P. Burmanni Sec. prodiit ornator, Auctor ad Herennium, III. c. 14., ipsa pronuntiatione—res inserere atque insecare (inscribere satis erat Ciceroni de Orat. II. c. 87.) in animis auditorum: hoc ex Codd. reciperem pro intersecare: idem IV. c. 49., tanquam jubatus draco — circumspectans huc et illuc, si quem reperiat, cui aliquid mali faucibus adflare, — dentibus insecare, lingua adspargere possit: hoc Græcis est ἰν ἡγχείῳ et ἡγχείσταιν: quorum prius Oleario aliisque non debuerat esse suspectum. Omisit, ut alia

multa, *Stánlei Æschyli fragm. ex Philoct. apud Plutarch. T. II. p. 1087. τ.* Οὐ γὰρ δρακὼν ἰνῆται, ἀλλ' ἰφῆται, etc. aptius alterum illud, venenum dentibus insecat. Scribi potuit a Tragico apud Ciceron. Tusc. II. c. 9. Hos ille cunaeos fabrica crudeli insecans Perrupit artus: vulgatum inserens nec ad vicina neque respondet *Æschyli grandiloquentiæ*. Literas lapidibus incidere, vel insecare, hic ἰνᾶρμιτι λίθῳι γράμμασιν, alibi dicitur et Herodoto ἰγκολάπτειν, I. c. 93, 187. Hoc quibusvis fuit usurpatum, et restitui debet III. Maccab. II, 27., στήλην ἀνασκήσας ἰνῆλαψι γραφῆν; idem esset ἰς στήλην ἰνῆλαψι γραφῆν; qua ratione legitur in veteri tabella apud Gruter. Inscr. p. cccci. v. 22. τὸ δὲ δίγραμμα τῶδε καλέσσαντες ἰς χαλκόμεναι δύο, τὸ μὲν ἰς ἀναθήμην ἰς τὸ βουλευτήριον: tabulae pæreæ, quibus incidendum erat perscriptum, χαλκόμενα vocantur. VALCK.

6. *ἐν τοῖς παύροις*] Redi ad lib. VII. 51. Callidam Themistoclis inscriptionem iisdem verbis Polyænus I. 30, 6. recitat, parum, quod vir magnus attigit, aberrans; Plutarch. Themist. p. 116. n.; Aristides T. II. p. 191. etc. Notabile in τοῦ μίσιον Ἱζητι ex Cod. Ask. (lin. 9. Conf. Var. Lect. ed. C.) restitutum volui. Scio in μίσιον ὄντας Dioni Cass. lib. L. p. 581. neutrarum esse partium; sed Ἱζητι per hic (nec latuit H. Stephano) inconmodum. Contra παύροις εἰνε Ἱζηται in τοῦ μίσιον de illis, qui rei se non miscent, et ex ejus medio quasi otiosi sedent, Herodotes sunt. Inferius c. 73. αἱ λοιπαὶ πόλεις in τοῦ μίσιον ἱκασίαι, et iterum in τοῦ μίσιον παύρῃμοι: quibus gemina III. 83. IV. 118. etc. Wxss.

6. ἐπὶ τοῖς πατράσι στρατιώμενοι] Hinc liquet quid supplendum sit aut lectori subaudiendum relinquatur apud Dio-

dor. Sicul. XIX. c. 41., ubi jussu Antigēnis, cujus sub imperio phalanx erat Macedonum, ut scribit Corn. Nepos in Eumene c. 7., in Eumenis exercitu eques Macedo, propius accedens phalanga Macedonica Antigoni, proclamavit: *ἐπὶ τοῖς πατέρεσσι, ὃ καὶ αὐτοὶ ἐποφύλαται, τοὺς μὲν Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τὰ ἴλα κατευγεσμένους*: nempe στρατιώται. In Eumenis erant exercitu veterani milites, qui cum Philippo fregerant Græciæ libertatem, quique cum Alexandro Asiam pervaserant; sic itaque loquuntur velut annis et laboribus graves. Sed apud Herod. *πατέρες* sunt conditores. Justinus II. 12. Quod facinus agitis? bellum inferre olim conditoribus vestris, nuper etiam vindicibus, cogitatis? Eadem mente supra apud Herodot. VII. c. 150., Argivis fertur per legatum dixisse Persæ: *οὐκ ἔστι δὲ ἡμεῖς ὑμῶν τε καὶ ἀπὸ γένου*: οὐτε δὲ ἡμῖν οἰκὸς ἐπὶ τοῦς ἡμετέρους προγόνους στρατεύεσθαι, οὐτε ὑμῖν, etc. In proximis (lin. 9.) sensum optime H. Steph. expressit: et vos e medio nobis subducite, in manu ἡμῶν ἵστατε: Herodoteam nobis manum ex uno Codice Clar. Wess. obtulit in Diss. Herod. p. 125. VALCK.

11. ὁ' ἀναγκαίης μίχθος πατίξουχθ'] Nihil differt, rem ubi spectes, Æschyli Prometh. v. 108. ἀνάγκαις παῖθ' ὀπί-
ζουμαι τάλας: Sophoclis Philoct. 1022.
ἀνάγκη ζυγαίς ἔπαις αἴμ' αὐταῖς: et Ajac.
v. 125. Aliter paullo Libaninus in Ba-
silioco p. 104. c. Mox αἴται ἀνίστασθαι
legitimum solum est. WISS.

CAF. XXIII. 6. ἀμ' ἡλίην σποδομένην] Homereum ἔσσι' ἐπ' ἰωιδιδάτωι ἡδὲ huic creditur originem, et Æschyli Pers. v. 502. πρὶς σποδαθήναι θιῶ ἀπ' αἰτίας, dedisse. Non infrequens talis figura. Στείρου ἀπ' αἰτίας] Philo Vit. Contempl. p. 899. r. Spargere lumine terras Latini Poëtae. Lucretius, Lucanus, aliique, in La

Cerdæ Comment. ad Virgillii *Æn.* IX. 459. Porro *ἔστω* (lin. 7.) rectum sat-
tis, nisi *ἐπίστω* malueris. Wess.

10. τὴν πόλιν ἔχον τῶν Ἰσσηίων] Scri-
bendum est Ἰσσηίων: hinc Diodor. XI.
c. 13. fin. παῖρην εἰς τὴν Εὐβοίαν μὲτὰ
παντὸς τοῦ στόλου, καὶ τὴν τῶν Ἰσσηίων
πόλιν βίῃ χειρωσάμενος, etc. vid. ibi Clar.
P. Wessel. Non nescio quid scribat
Steph. Byz. in Ἰσσηίαις, Ephorum cives
Ἰσσηίωνος dixisse; sed Herodoto hujus
capitis initio memoratur ἀπὸς Ἰσσηίωνος,
quod pro Ἰσσηίωνος recte posuit Gronov.
ex Med., a Galeo jam oblatum ex Arch.
et a Valla, quin et a Plutarcho; cujus
in Edd. Herodotea descriptis T. II.
pag. 867. E. reperitur ἀπὸς Ἰσσηίωνος:
illic Ionica tantum pronuntiatio versa
fuit in vulgarem. Hos ex Eubœa His-
tiœenses, τοὺς Ἰσσηίαις, istius ætatis
Atticorum more talia contrahentium,
Thucydides vocat Ἰσσηίαις I. 114. Ubi
memorat Eubœam opera Periclis Athe-
niensibus subjectam Aristides in Pericle
T. III. p. 226. hoc exstat Scholion in
Cod. MS. Ἐως καὶ ταύτην Ὁ Θουκυλίδης,
ἔκλειψαντες Ἰσσηίαις (leg. ἔκλειψαν-
τες Ἰσσηίαις,) αὐτοὶ τὴν γῆν ἔχον· ἡ δὲ
ἱστορία πόλιν Εὐβοίας: miram in his cor-
ruptelam subiit Ἰσσηίαις, πόλιν Εὐβοίας.
In isthoc egregio clar. P. Burm. Codice
MS. eadem pag. saltem octo nobis ex
Androtione præbet ducum nomina, qui
cum Pericle susceperant expeditiones
Thucydidī narratas, pleraque aliunde
ignota. VALCK.

Ibid. τῆς Ἑλλωπίνης μοίρης] Valla sui
Codicis pravam, qualis et Arch., lectio-
nem secutus, Ellopiæ, qua de uberius
Strabo X. p. 683. A., (p. 445. ed. Cas.
ubi Ἑλλωπ. leni spiritu, ut apud Steph.
Byz. et alios) mentionem præterit. Vi-
cinum τῆς Ἰσσηιήτιδος Ionum est for-
inæ, optime hic in membranīs custodi-
tum. Non obliviscor γῆς τῆς Ἰσσηιῶ-
τιδος VII. 175., cui, si verum amamus,

prorsus idem, quod paludi Mæoti, Μαή-
τιδος, titulo lib. I. 104. et IV. 20. no-
tæ, usu sæpe venit. Par periculum
Ἀμπερηνήταις propulsandum lib. IX.
28. Wess.

CAR. XXIV. 7. γῆν ἱσαμνήσαντες]
Ex Herodoteo Lexico petita Suidæ in-
terpretatio, ἀναμνήσας, traxit Vallam.
Ulysses Homeri Od. E'. v. 482. εὐνὴν
ἱσαμνήσας, aggressit sibi cubile, ex foliis
nempe: Φύλλον γὰρ ἔην χύσις ἡλιθα
πολλὰ, Ἐν δ' ἄρα μίσση λίαντα, velut in
lecto cubuit. Hinc sua apte transtulit
Herodotus, φυλλὰ τε ἱσιβαλὼν καὶ γῆν
ἱσαμνήσαντες: et frondes injectit arboreas
terræ superingestas: sic ista putem ac-
cipienda. Eustath. in Od. ε'. p. 240,
49. suum citat in Iliada commentarium
p. 321, 33., ubi legitur et λόνιν ἱσαμ-
νήσαντες. Super cadaver terram conge-
rere, et pulverem in cadaver accumu-
lare propria locutione dicebatur ἱσαμ-
νεσθαι γῆν, et λόνιν ἱσαμνήσεσθαι. Pro
ἱσαμνήσαντες λόνιν in Schol. ad Soph. An-
tig. v. 261. De testudine, ova sua in
litore tegente, posuit Plutarch. T. II.
p. 982. E. τὸ λεύκαστον ἱσαμνᾶται τῆς δι-
νὸς αὐτῆς καὶ μαλακώτατον. Rarissima
forma activa scripsit Jamblich. de Vit.
Pyth. p. 160., γῆς ἱσαμνήσαντες τοῖς πε-
σοῦσι. Formæ vim quoque tribuit verbi
medii Origenes c. Cels. VI. p. 285.,
cui veste indutus lugubri dicitur λόνιν
ἱσαμνῶμενος, pulvere sibi caput adspers-
gens. Vid. Clar. D'Orvill. in Charit.
p. 366. sed in versu Theognid. 427.,
quem citat, vulgata displicebat Hem-
sterhusio lectio, melior altera videbatur,
γαῖαν ἱφισσάμενον, ad Hesych. T. I. p.
1352. sic dicitur jacere cadaver, operi-
mento matris obductum; quibus verbis
Cicero de Leg. II. 22., istum adlude-
bat Xenophontis locum, quem tractat
vir summus. Sed ad Herodotum forte
satis fuisse monuisse, Xerxis factum ad

Thermopylas (quod attingit et Polyæn. VII. c. 15, 4.) Spartiatam postea temporis imitatum Agesilaum, qui fidos sibi jussit Σπαρτιάτας νεκρὸς, ἱαμνησαμένους κύνες, ἀποκρύνθαι, ut scribit Polyæn. II. 1, 23. VALCK.

CAP. XXV. 5. ἱέροντες καὶ τοὺς εἰλωτας] Magna in his Cl. de Pauw molimina. Negat ullos adfuisse Hilotas; negat quatuor Græcorum ad Thermopylas jacuisse millia. Εἰλωτας facit ἰδιώτας, sive cives: scriptum præterea supra c. 24. olim fuisse, ὑπολιωμένους σουρίων ὡς τετρακισχιλίου. Proinde post nonnulla τῶν μὴ χίλιοι ἱραίνοντο νεκροί, Græcorum sunt cadavera; τίσις vero χιλιάδης, Persarum. Hæc pauca de multis. Ego vero scire maximopere aveo, quinam illi præter Spartanos et Thespienses ἰδιῶται, cives, si eorum mille tantum fuerint? et quomodo nautæ (classiarii) ex ἰδιωτῶν corporibus agnoscere Spartanos potuerint? Hilotæ, quos adfuisse vidimus VII. 222., habitu cultuque pares ceteris non erant. Hoc amplius, si mille duntaxat Græci ad Thermopylas ceciderint, quid fiet Epigrammate, in quo contumulatorum χιλιάδης τίσις VII. 228.? Sed desino; id tantummodo adstruens, jejunum hoc in strategemate Polyænum esse lib. VII. 15, 4. WESS.

CAP. XXVI. 1. αὐτόμολοι ἄνδρες ἀπ' Ἀρκάδης] Quæ primo videntur ad spectu longe dissita, solenter sic comparavit eruditiss. A. Heringa, Obs. Crit. p. 156., ut Arcades hi fuisse videantur Caryatæ. Nostro dicuntur βίου τε δέμοντες, καὶ ἱεργοὶ βουλόμενοι εἶναι: victus egentes, et in agendo desiderantes occupari, prout hic vocem ἱεργὸς accipiendam puto. Pecuniam numeratam, quam domi habebant, τὸ ἀργύριον τὸ ἴδιον αἰμαίνον, vocabant et ἀργόν, id est οὐκ ὄν ἰ. ἔργῳ: contra ἱεργὰ χρήματα erant quæstuosæ fœnusque pensitantes pecu-

niæ, monente G. Budæo Comm. Ling. Gr. p. 271. vid. Salmas. de Trap. Fœn. p. 480. Rariori usu apud Demosth. p. 547, 7. ἰδιωτὸ μου δανῆσαι χρήματα εἰς τὸν Πόντον Ἀρτίμωνι — καὶ Ἀπολλοδώρῳ, ὅπως ἱεργοὶ εἴεν, ut negotiarentur, sive ὅπως ἐργάζονται ἐν αὐτοῖς, quæ phrasis est in Ev. Matth. xxv. 16. VALCK.—Arcadas illos, qui hic memorantur, transfugas ex Carya Arcadiæ oppido advenisse statuens Heringa, testimonio maxime Vitruvii usus erat; qui lib. I. cap. 1. originem Caryatidum quæ in architectura vocantur expositorus, Carya, ait, civitas Peloponnesi, cum Persis hostibus contra Græciam consensit; etc. Vitruvii verba jam olim Holstenius in Notis ad Steph. Byz. voc. Κάρυα adposuerat. Quod autem duo Peloponnesi oppida fuisse statuunt docti viri, quorum utrique Κάρυα vel Κάρυαι nomen; rectius fortasse dicturi erant, unum idemque oppidum olim, quo tempore Græciam Xerxes invasit, Arcadiæ fuisse contributum, deinde vero Laconicæ factum ditionis. S.

4. τὰ ποίσιον] Æque bonum τί ποίσιον. Verissimum ἱερῶτιον, (lin. 5.) unde ἀργίον ἱερῶτιον IV. 145. aliaque. Malui quoque (lin. 6.) ἄγχιον Ὀλύμπια, ut ἄγχιον Ἀπατούρια: denique θωρείον, præeuntibus manu exaratis exemplaribus. Maxime vero memorabilis est (lin. 10.) Τριτανταίχμης ὁ Ἀρταβάνου Vallæ et Arch., idem, uti videtur, ac lib. VII. 82. Tigranes haud quidem ignotus inter Persas est, Achæmenidarum gente proseminalus; sed nusquam Artabani filius, VII. 62. IX. 95. Quare Th. Galeo (Τριτανταίχμη. unice probanti) videor adstipulari posse. WESS.—Ad eundem Τριτανταίχμην spectare videtur, quod lin. 4. scribitur, εἰς δὲ τις πρὸ πάντων, etc. S.

6. ὡς Ὀλύμπια διάγον] Doctissimo G. Kœnio corrigendum videbatur, ὡς

Ὀλύμπια δὲ ἀγορεύειν. Hoc mihi olim etiam placebat; nunc, si præbent alii Codices lectionem quam dat margo Steph., legi malim ὡς Ὀλύμπια ἀγορεύειν. Vulgatum si forsân, ut hic, legeretur alibi, uno tamen alterove exemplo nolim abuti adversus centena. In istis paulo post, (lin. 8 seq.) quibus Arcades quale præmum esset Olympiacum Persis interrogantibus εἰπον, τῆς ἱλαίνης τὸν δίδεσκον στίφανον, leve forsân vitium latet, quod una lineola loco mota facile tolli posset, si nempe scriberetur τῆς ἱλαίνης τὸν ἀδόμενον στίφανον, ex oleastro coronam ut simpliciter dixerint Arcades; quorum verbis Noster, Olympiace laudis admirator, interjecerit τὸν ἀδόμενον, illam Poëtarum, Pindari præsertim, carminibus decantatam. Quibus hoc forte videbitur non necessarium, fatebuntur tamen his Pausaniæ III. p. 27^R., ἀρχονται μὲν ἀπὸ Τηλέφου τῶν ὕμνων, προσδιδούσι δὲ οὖν δὲν ἐς τὸν Εὐρύπυλον, omnino corrigendum, προσδιδούσι δὲ οὖν δὲν. VALCK.—Mihi quidem (ut dicam quod sentio) frigide præter morem dicturus fuisse Herodotus videtur, si ἀδόμενον hic scripsisset. Ego vero in hunc modum edi curans, οἱ δ' εἰπον, "τῆς ἱλαίνης τὸν δίδεσκον στίφανον," ob oculos habueram superiorum editionum exempla, in quibus post εἰπον intercisa erat oratio, quo scilicet intelligeretur, οἱ δὲ εἰπον, τὸ ἄλλοιον ἵνα τὸν δίδεσκον στίφανον ἱλαίνης. Nunc (quamvis ad sententiæ summam h. l. nihil referat utro modo structuram orationis accipias) deletas illas notas "et" velim, et parum commodè post εἰπον, comma olim positum fuisse autumno: juncta enim intelligi debent εἰπον τὸν στίφανον, nempe τὸν τῆς ἱλαίνης στίφανον δίδεσκον τοῖς νικῶσι, hi vero narrarunt oleæ coronam, victoribus dari solitam. Paulo superius, (lin. 6.) ubi ἀγορεύει offerunt complures probati codices, recipi fortasse hoc ipsum, licet mox subjiciatur

Σωφρόνιος debuerat; quoniam (ut jam frequentissime observavimus) variare verborum modos Scriptor noster amat. S.

CAP. XXVII. 3. ἄτι σφι ἐνὶ χόλῳ] Litem, quam publicato schedæ moverunt, secundum eas do. Non nescio Euripideum Hecub. v. 1118. ἢ μίγαν χόλῳ Σοὶ καὶ εἰκασίαι ἔχῃ, Sophocleumque Trachin. v. 272. Aliter Herodotus lib. VI. 119. Δαμίης — ἐνὶ χί σφι διὸν χόλῳ: et lib. I. 118. Odii Thessalorum in Phocenses exordia lib. VII. 176. signata sunt. Hinc ἐν τῷ πρὸς Φωνίας ἔχθρῳ, ἢ προσηγεῖται Θισσαλῶν ἐς παλαιῶν χρόνων, non tacuit Æschin. περὶ Παραπρ. p. 46. Wess.

8. κατακλιθεῖσαν ἐς τὸν Παρνασσὸν οἱ Φωνίας] Mirum accidit, H. Stephanum ad hæc adhæsisse; sed comma, male punctum post Παρνασσὸν, illi tenebras effudit. Melior in his Pavius, atque diu ante eum Polizæus VI. 18. Nimirum Thessali subita incursione Phocenses in Parnassum concluserant. Unde deinceps ταῦτα μὲν νῦν τὸν πρὸς ἐργάσαντο τῶν Θισσαλῶν οἱ Φωνίας, πολυμερές τις ἰσότης: ubi multitudinis numerus, πρὸς spectans, nemini molestus esse debet. Verum audiamus Polyænum: Φωνίας ἐς τὸν Παρνασσὸν κατακλιθεῖσας, γυνήσωνται αὐτοὺς καὶ τὰ ἅλλα νεκρὶ παρσιλήφ. Sic scripserat. Vulgo illi γυνήσωνται deerant, damno sententiæ manifesto, sicuti Diodoro XI. 14. adscriptum. Animadvertit et illud doctissimus Berglerus. Rem eandem, alio tamen ordine, operosius exsequitur Pausanias lib. X. c. 1. ubi de Tellia et de Telliadis (infra lib. IX. 37. memoratis) Kühnius et Leopardus Emendat. lib. IV. 18. Wess.

10. ὁ Τελλίης — γυνήσωνται, etc.] Obiter hinc Polyænum p. 562. redintegavit Clar. Wess. ad Diodor. T. I.

p. 414. quo nondum usus Koenius ex Herodoto quoque vidit in Polyæno legendum: Φωνίης, ἰς τὸν Παιονιστὸν πατακλιθεῖναι, γυνώσκοντες αὐτοὺς καὶ τὰ ἔπλα: sic vox collocata ob *similem præcedentis syllabam facile periit. Eodem vatem Telliam, in quo viro egregio spes opesque erant Phocensium sitæ, laudat Pausanias et hoc ipsius in bello non illaudabile commentum, in Phocicis p. 800. et 801., ubi Thessalos quingenti noctu narrantur improvisos adorti, αὐτοὶ τε ἀληλιμμένοι γύψῳ, καὶ ἰδιωταῖς ἔπλα λισσὰ δὲ τῇ γύψῳ. Eodem isthoc cum Thessalis bello quod evenit memorabile Phocensium facinus desperatione furentium et rabie, Pausanias narratum, explicatius etiam atque in laudem mulierum præsertim Phocensium Plutarcho de Virtut. Mulier. p. 244., causam non exputo, quam tamen habuisse certam suspicor, cur hoc in loco silentio presserit Herodotus. VALCK.

17. ὅστις εἰσεραμυσχίλιον κρητῆσαι] Male Valla et consentanei τρισχίλιον. Polyænus καὶ πτόμα ἰγίνοντο θισσαλικὸν ἄνδρες εἰσεραμυσχίλιοι. Cur ego autem λισσὰς (post τὰς δὲ, lin. 18.) tuerer, tanta Codicum conspiratione in exilium actas? Vocis absentia sententiæ nihil nocet. WASS. — Inutilem vocem invito suo codice tenuerat Gron. Ignorat autem eundem noster F. cum aliis. 8.

CAP. XXVIII. 4. ἡ ἴσσι κατὰ 'Τάμπωλιν] Ob oculos ista Polyæno fuerunt VI. 18, 2. τάρπον ἐρέξαντες κατὰ τὴν πύλιν καὶ πληρώσαντες αὐτὴν κινῶν ἀμφορίαν: dederat ergo κατὰ τὴν 'Τάμπωλιν, (aut nude κατὰ 'Τάμπωλιν) quæ Valckenarii justissima correctio ad Phœnissæ. Euripid. p. 749. Scripsi (lin. 5.) ἀμφορίαν κινῶν de Herodoti aduetudine lib. VII. 131. (et alibi) a qua me ἰδὼσα κινὰ κερδῆς Democriti apud Steb. Serin. IV. p. 56. non revocant.

WASS. — Quamvis vero constanter alias forma κινῶν, pro communi κινῆς, usus esse videatur Herodotus, advertere tamen animum Editoris debuerat Homerica forma κινῆς, quam h. l. plerique codices cum vett. Edd. præferbant: qua fortasse et aliis quibusdam in locis usus est Scriptor noster, ubi librariorum alii formam κινῆς, alii communem κινῶν posuerunt. S.

Ibid. κατὰ 'Τάμπωλιν] Ad hæc Polyænum VI. c. 18, 2. comparanti Koenio latere non poterat, in istis, τάρπον ἐρέξαντες κατὰ τὴν πύλιν, corrigendum ex Herodoto κατὰ 'Τάμπωλιν: in transcurso eadem facta fuit comparatio ad Schol. in Phœn. Eurip. p. 749. Fraudem, qua vicinos Thessalos irreditos tenuerunt, explicate tradit Pausan. X. p. 799. κατὰ τὴν 'Τάμπωλιν — ὁδρίας κερῆμος πισσημῆνας καταρέξαντες, καὶ ἰσ' αὐτὰς γῆν ἰσπυρῆσαντες (Herodot. χυῖν ἰσπυρῆσαντες) ὑπῆμινον τὴν ἴσπον τῶν Θισσαλῶν. In foreas equites fuere præcipitati, equi autem ἀπιχολούτοι: quod Pausanias sumsit e Thucyd. VII. 27. Herodoto οἱ ἴσπον τὰ σκίλια διπλόρησαν. Hoc bello Phocensibus dux erat alter de duobus 'Ταμπωλίτης Δαιφάνης, juxta Pausan. p. 800. Δαιφάντης ὁ Βαθυλλίου τρέϊνος αὐτὸς ἔρχων dicitur Plutarcho T. II. p. 244., ubi congressi cum Thessalis victoriam Phocenses reportasse narrantur περὶ Κλιωνῆς τῇ 'Ταμπωλίδος. De Hyampoli multis agens Jac. Palmer. in Gr. Antiq. p. 665. istas Phocidis Cleonas vicum in Hyampolitarum vicinia fuisse suspicatur. Jason Thessalus 'Ταμπωλινῶν τό, τε προέσταισι εἴλι, καὶ τὴν χώραν ἰσέρθησι, apud Xenoph. 'Ελλ. VI. p. 350, 28. VALCK.

CAP. XXIX. 1. Τουτίαν δὲ σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον] Eruditissimus H. Stephanus vocabulum ἔγκοτος, quatenus quidem substantivi sedem obtinebat,

e Græcæ linguæ finibus procul amandavit; dictionesque adeo, ἀτάρ τινα καὶ ἔγκριστον εἶχε, lib. VI. 133. et 73., scriptas fuisse καὶ ἐν πότον εἶχε, vice καὶ ἀντὶ εἶχε πότον. Inspice ejus Prolegom. p. 736. Cui animadversioni valide repugnat hic locus, talem γὰρ οὐκ ἔστιν ἔγκριστον. Plura alias. Wess.

CAP. XXX. 1. οἱ γὰρ Φωκῆες μῦθοι, etc.] Si vero nititur Pausaniæ lib. X. cap. 1. extr. narratio; Phocenses cum Persa, necessitate compulsi, ὑπὸ ἀνάγκης, primum fecerunt, postea ad Græcorum societatem reversi. Non ita Noster hic et superiore libro c. 203. et 218. Vicinum (lin. 3.) κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Θισσαλῶν Pass. et apud Plutarchum minime malum: consimile κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων, quo Spartanos prosequabatur Hegesistratus, sive, ut ibidem, τὸ ἔχθος τὸ ἐς Λακεδαιμονίους, lib. IX. 36, 37. In Latinis talia sepe. Vid. Cortium ad fragm. Sallustii p. 936. Wess.

2. οὐκ ἐμῆδιζον, κατ' ἄλλο μὲν οὐδὲν] Verisimillimam Herodoti conjecturam ingeniosa malevolentia nititur evertere Plutarch. T. II. p. 868. c. Sed Herodotea describens Philosophus præbet ex suo Codice lectionem unam alteramve vulgata apud Herodotum non deteriolem; velut in proximis, (lin. 3.) κατὰ δὲ τὸ ἔχθος τὸ Θισσαλῶν, nulla alia de causa, quam quia oderant Theasalos: similiter scribit et in eundem sensum Noster IX. 37., κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων, propter odium, quo Lacedæmonios oderat: et Thucydides, κατ' ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων κατ' ἔχθος τὸ Ῥηγίων κατ' ἔχθος τὸ Κορινθίων, p. 67, 73. p. 239, 10. p. 483, 57. Aptissima dedit in eam rem Jac. Perizonius in Æliani Var. II. 25. et ex his suis observatis explicare debuerat apud eundem XII. 53. τὸ Μεγαρίων πινάκιον: ubi

commode Thucydeum τὸ Μεγαρίων ψήφισμα contulit Cl. Abr. Gronov. cujus avus J. F. Gr. Vid. in Livii XXXIV. c. 26. VALCK.

8. ἐκόντες εἶπαι] Vide Valck. ad VII. 164, 3. et conf. IX. 7, 18. S.]

CAP. XXXI. 4. ποδῶν στυνὸς] Valla Græcum podeon retinuit, Porto laudatore: limes venit a Gronovio, ex Salmasii sententia ad Solin. p. 297. (Nobis laciniam interpretari placuit. De pendulo utris petiolo idem usurpatum vocab. II. 121, 70. vidimus. Angustum terræ tractum h. l. intelligi adaparet.) Μηλίδος (lin. 6.) rediit ex dictis lib. VII. 198. At Δρυοπίς, etsi Δρυοπίης suspicionibus ex Schol. ad Apollon. Rh. I. 1212. ansam præbet, non movetur. Vide c. 43. et lib. I. 56. Porro quod in proximis, (lin. 9 seq.) ἐμῆδιζόν τε γὰρ, καὶ οὐκ ἰδίους Θισσαλοῖς, perperam arbitror a Valla exprimi. Causæ, propter quas Doriensium regio a vastitate manserit immunis, indicantur, tum quod Medorum illi partibus studerent, tum quia Thessalis consul-tum non videbatur. Wess.

6. τῆς τε Μηλιαδὸς—χώρας] Μηλίδος, usitatum alibi Nostro quoque formam, prætulit Cl. Wess. in Diss. Herod. p. 127. Ad Callim. Hymn. in Del. v. 287., ἱερὸν ἄστυ καὶ οὔρεα Μηλίδος αἴης, nuperrimus Editor, vir magnis suis meritis clarissimus, Jo. Aug. Ernesti aptissimum dedit Thucydidis locum, quo Melienses etiam Ἰσθμῆς nominantur. Exemplis aliquot ostendi posset, non inutilem esse observationem Scholiastæ Aristid. in Cod. MS. καλῶς εἶπαι (T. I. p. 304.) Μηλίῳ, καὶ οὐ Μηλίῳ. Μηλίαι μὲν γὰρ οἱ τῇ νῆσον οἰκοῦντες· Μηλίης δὲ, οἱ ἐν τῇ Μηλιακῇ κόλπῳ. Malicum sinum Livius XXVII. c. 30. et XXXV. c. 37. Μηλία κόλπον dixit Herodot. IV. c. 33. Attica contractione Μηλιᾶ κόλπον Æschyl. Pers. 486. et Aristoph. Lysist.

1171. ubi notat Palmer. in Exercit. p. 769. *Μηλιὰ πόλιν* Atticistam scripisse puto Philostratum, p. 551. non, quod ferri nequit, *Μηλιδα πόλιν*. In proximis merito Doctiss. Kœnio Latina Græcis, *καὶ οὐκ ἰδίαις Θεσσαλαῖσι*, videbantur disconvenire: proque istis, etsi Thessalis non videbatur, ponendum, neque Thessalis videbatur, nempe vastanda Doris; horum enim ductu Persæ utebantur, et ex horum libidine plus minusve mali regionibus inferebant. VALCK.

CAP. XXXII. 4. τοῦ Παρνησοῦ ἡ κορυφή, etc.] Suo quoque nomine vocata dicitur *Τιθωρία*. Ista quidem clarent atque aliunde firmantur; sed his interjecta sic primum vulgabantur: τοῦ Παρνησοῦ ἡ κορυφή, κατὰ Νίωνα πόλιν, κυμίνη ὑπ' ἰωῦτης. *Τιθωρία οὖνομα αὐτῆς*. Vallæ Latina: qui vertex est juxta urbem Neonem illic sitam, nomine Tithorea: facta videntur de Græcis hoc modo scriptis, κατὰ Νίωνα πόλιν κυμίνη ὑπ' αὐτῆς. Sed Codicum lectionibus instructus de Laurentianis certius judicabit. Pro sua Linguae Græcæ peritia H. Steph. scripsit seorsim sitam, legens *κυμίνη ὑπ' ἰωῦτης*: sed nec hujus sibi lectionis sensum satisfacere fatetur. Holstenii commentum ad Steph. Byz. in *Τιθωρία* vix memorari meretur: Latina Palmerii in Græcia Ant. p. 635. Græcis neutiquam respondent. Clar. Gronovii ingeniosa esset interpretatio, si mons Græce dici posset *διξασθαι ὄμιλον ἢ ἰαντοῦ*: quod non puto. (Quo pacto Græca ediderit Gronovius, in Var. Lect. (ed. S.) dixi: Latina ejusdem versio hæc erat, vertex—in se aptus turbæ capiendæ.) Habuerunt etiam Phocenses velut commune gentis concilium, in quod *συρίζουσι* suos mittebant civitates, εὐθὺς *φωκικὸν* dictum: vid. Pausan. X. p. 805. 808. 882. 892. Jam suspicor, Neonem urbem dictam *κυμίνη ὑπ' ἰωῦτης*, quod seorsim posita, suique juris, cum reli-

quis Phocidis civitatibus in commune non consulebat: hoc sensu commode urbs dici potest *ὑπ' ἰωῦτης εἶναι*, vel *κυμίνῃ*, vel *εὐκμίνῃ*. Nusquam istius urbis incolæ memorantur *Νεῶναι*, ubi res narrantur a Phocensibus in commune gestæ cum Thessalis, aut cum plerisque Græcis bello sacro. Hos itaque suspicor *ὑπ' ὅσων αὐτῶν αὐτοῖμας εἰσῆται*: quæ phrasis est Thucyd. II. c. 63. Ut hujus et aliorum, sic Herodoti est *κίσθαι ὑπ' ἰωῦτοῦ*: lib. II. c. 2. infantes voluit in *εὐρίην ἱέρην ὑπ' ἰωῦτων κίσθαι*, seorsim jacere: vid. VII. c. 10. IX. 17. et 37. ubi *εἶχον ὑπ' ἰωῦτων μάντιν*, suum sibi habebant haruspitem, ab illo Mardonii diversum. Urbem *Νίωνα* hinc Steph. Byz. adnotavit. Occasione loci Demosthenis de falsa Legat. p. 232. Harpocraton in *Νίωσιν* urbem hanc Phocidis Herodoto dictam scribit *Νεῶνα*, *Νεῶνας* Androtrioni. Ex Herodoto Pausanias X. (c. 32.) p. 878. *ὄνομα Νεῶνα μὲν τῇ πόλει, Τιθωρίαν δὲ εἶναι τοῦ Παρνησοῦ τὴν ἄκρην*. In verticem Parnassi, sic vocatum ævo Herodoti, qui erat ex adverso urbis Neonis (κατὰ Νίωνα πόλιν) seorsim sitæ (*κυμίνη ὑπ' ἰωῦτης*) miseri Phocenses ἀνηνίκαντο, καὶ αὐτοὶ ἀνέβησαν: quæ Clar. Wess. declaravit, Diss. Herod. p. 198. VALCK.

5. κατὰ Νίωνα πόλιν κυμίνη, ὑπ' ἰωῦτης] Distinctio Cl. Gronovii est, cujus rescripta H. Stephano et L. Holstenio, locique novam dilucidationem. Notæ repræsentant. Aspera mihi tamen semper visa dictio fuit, *κορυφή κατὰ πόλιν κυμίνη*, siquidem oppidum adstrui montis solet vertici, non vertex urbi. Placuit propterea *κυμίνη ὑπ' αὐτῆς*, sitam in eo, non *ὑπ' αὐτῆς*, quæ divinatio docti viri. Parnassi cacumen Tithorea urbem habuit Neonem; præruptum illud quidem, sed multitudinis capax. Fuisse vero Neonem isto in jugo, testes Pausaniam ac Plutarch. in Sulla p. 461.

n. fero; Tithoream, quæ Neon quondam, in eo locantes. Præterea ἡ τὴν δὴ ἀνηνίκαντε non est, in quam vecti erant, sed in quam res suas conportabant, sive ἀνεκινούσαντε, ut belle ibid. Plutarchus. Probe recorder, Eustathium (loco in Var. Lect. ed. S. citato) hinc accepisse ἡ Σαῶν ἀνηνίκαντε, et explicasse ἀνίβησαν, sed et aberrasse, tum in citando, tum explicando. Scriptoris eum verba aliud docere, si advertisset, potuerant; illa quoque, ipsi non ignota c. 36. ἡ τὴν Καρύνην ἀνηνίκαντε, similique lib. III. 148. Wess.—Nihil magis in promptu fuerat, quam κατὰ Νίωνα πᾶσαν περὶ μὲν scribere; ita quidem, ut, si περὶ μὲν scripsisse statuamus Herodotum, facillime id in περὶ μὲν mutari a librariis potuisset; non vice versa. Igitur, quum in nullo vet. cod. περὶ μὲν scriptum reperitur, eo certius inde colligi videtur veram esse scripturam περὶ μὲν, adeo religiose servatam a librariis. Quod vero Wess. oppidum ait adstrui solere montis vertici, non verticem urbi, id quidem nihil ad id de quo hic agitur. Si in oppidum confuissent Phocenses, commode dicturus fuisset Herodotus, oppidum illud in radice verticis situm fuisse cui Tithorea nomen: nunc illi in singularem et separatam aliquem Parnassi verticem confugerunt; et, quisnam ille fuerit vertex, declarat Scriptor, non solum nomen ejus edens, sed et adjiciens, fuisse verticem in ea Parnassi regione situm ubi Neon est oppidum, hoc scil. nomine ea ætate notum, humiliori fortasse tumulo adstructum, ex adverso Tithoreæ. Id oppidum dein a Persis captum incensumque fuisse ex cap. 33, 4. discimus: Phocenses autem in montis vertice tuti fuerunt ab hostium impetu. S.

CAP. XXXIII. 2—4. καὶ κατὰ μὲν ἴχθυον, etc.] Annumeravit has Phocidis urbes ex Herodoto, in quibusdam

discrepans, Pausanias X. 3. Δρύμον adpellat Δρυμαίαν, dissentiente Eustathio ad Poëtam: Τιβρώνιον cum Steph. Byz. Τιβρώνιον, Eustath. Θέρωνιον, non bene: id oppidum enim Locridia, ad Thermopylarum angustias, teste Æschine περι Παρσπ. p. 45. et Diodoro XVI. 33. Ἀμφίκλειαν vocitat Ἀμφίκλειαν: immo vero Nostrum ait urbem Ὀφειτίαν nuncupasse X. 33. p. 883., nec ipse tamen, sed imprudentes librarii, uti optime Sylburgius. Ἀμφίκλειαν scripsisse Herodotum, Stephanus Byz. et quæ de tituli origine subdit ipse, testimonio sunt. Τριτίαν adfirmat præter Thucydidem Ethnicographus: hinc Hesychii Τριτίαν γινώσκον, οἱ ἀπὸ Τριτίαν πύλωνος πόλις, ἢ ὅτι πολλοὶ Φωκίδος. Reliquis non innotor, expositis a Nob. Palmerio Gr. Antiq. lib. VI. 15. Wess.

Ibid. κατὰ μὲν ἴχθυον Δρύμον, etc.] Secundum Plutarch. T. II. p. 868. a. narraverat Herodotus, τρισηνὰ δὲ πόλεις τῶν Φωκίων ὑπὸ τοῦ βασιλέως κατακαυθῆναι: scribere saltem censor debuit πιντηνὰ δὲ: hoc enim capite duodecim et paulo post tres memorantur urbes Phocidis, in quarum tecta incolis vacua igne Persæ sævierint. His quindecim duas si eximas, quas incolentium nomine, ni fallor, designatas, Πυλίας dixit et Τριτίαν, ceteras omnes, iisdem pleasque nominibus memoratas Pausaniæ, solo postea temporis æquari jussit Amphictyonum præsidio ferox Philippus Amyntæ fil., cum funesto Græcæ libertati bello sacro finem imposuisset. Præter istas autem, hic et infra Herodoto memoratas, idem tum ceteræ Phocidis urbes, quæ præcipuæ erant duæ et viginti, triste fatum subierunt, unis Abis exceptis. Istas xxii, urbes tum deletas recenset Pausan. X. p. 803. et 804. Herodoto enumeratas singulatim pro doctrina sua Geographica tractavit Jac. Palmer. Græc. Ant. VI. c. 15., sic ta-

men, ut sæpius vir egregius errare debuerit, nec Critica sollertia neque instructus accurata Linguae Græcæ peritia. De multis, quæ hic dici possent, nunc satis erit semel Pausaniæ suo loco restituisse, quæ in alienum immigrarunt lib. X. (c. 34.) p. 885., in ταῖς Φωκίαν πόλιν, ἃς ὁ Μῆδης ἐνέπρησεν, ἀρθρῶσαι καὶ τῇ 'Ελλάδι ἐσσεῖν ἐν ταύταις (κατὰ 'Ηροδότου λόγους). Novissima huc retraho ex fine p. 884. (c. 33.) VALCK.

8. καὶ νῦν ἴσσι χρυσήρεϊν] Celebris ejus in Musis mentio lib. I. 46., supra c. 27. et dein c. 134., iidem apud alios in Leopardi Emend. lib. VI. 22. et Casaub. ad Strabon. IX. p. 647. (p. 423. ed. Cas.) WESS.

CAP. XXXV. 4. Πανοσίαν τὴν πόλιν, etc.] Daulidem et Panopea Poëta in Catalogo, (Iliad. β'. 520.) uti situs requirebat, junxit. Quas urbes cum Persæ inflammarent, Αἰολίδιον titulus oppidi complecti nomen debet. Ubi vero in Phocide illud? Palmerius cum omni Græcia ignorat: Gronovius reperisse se in Plutarchi Lucullo, pag. 479. n. putavit, ubi τῆς Φωκίδος περὶ Στυρίων Αἰολίδωντος. Demiror tamen vehementer istos huc Αἰολίδωντας advocari, qui L. Luculli ætate ex Bæotiæ Chæronæa, uti nitide Plutarchus, in eam Phocidis partem commigrarunt. Ficulneum ergo Æolidis illi præsidium. Quid itaque? Menda se vocabulo insinnavit; scripserat ΑΙΛΑΙΡΩΝ, inperiti vero ΑΙΟΛΙΔΕΩΝ. Quam quidem scripturæ fraudem ante hos quinque annos Cl. Valckenarius mihi monstravit et probavit: nunc eandem video in Cl. de Pauw conjecturam incidisse. Profecto, si quæ alia, ex tripode venit. Αἰλαία, Lilaæ, proxime ab oppidis incensis aberat, doctore Pausania lib. X. 33., nec fatum, quod illa meruit, potuit vitare. WESS. — Ex Med. Αἰολίδιον posuit Gronovius pro Αἰολίδων: Æolidensium, VOL. IV.

Valla. Palmer. Græc. Ant. p. 675. miratur nullum alium de hac Æolide mentionem fecisse. Iisdem pæne servatis literarum ductibus jam ante aliquot annos veram, ut opinor, lectionem detexi corrigendo Αἰλαίων. Quo quisque colore suum errorem incrustaverit nihil attinet dixisse, veritate monstrata. Persæ τὴν Πανοσίαν τὴν πόλιν ἐνέπρησαν, καὶ Δαυλίαν, καὶ Αἰλαίαν: Panopensium urbem incendio vastarunt, et Dauliorum, et Lilaënsium; atque adeo Panopen, Daulida, et Lilaëam, Αἰλαίαν: hinc, auctore Steph. Byz. fit Αἰλαίως. Juxta Pausan. X. (c. 8.) p. 817. οἱ Αἰλαίως — ἐς τοῦ Κηφισοῦ τὴν πηγὴν σίμματα ἐπιχόρια ἀφιένειν, accolebant Cephisi fontem: ab interitu tutos præstitit Homerus, a quo præter ceteros Phocenses Lilaënsis etiam intexuntur Bæotiæ, 'Ιλ. β'. 523 seqq. Οἱ Κυνάριοισιν ἔχον — καὶ Δαυλίδα, καὶ Πανοπῆα, Οἱ τ' ἄρα πᾶρ ποταμὸν Κηφισὸν διόν ἴκωντο, Οἱ τε Αἰλαίαν ἔχον πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῖα. A Philippo solo æquatæ hæ primæ memorantur urbes Pausaniæ pag. 803., Αἰλαία, 'Τάμειος, 'Αντίκυρα, Παραποντάμιοι, Πανοπίς, Δαῦλις: veteres omnes, partim Homeri carmine nobilitata, partim Xerxis furore: de Lilaæa Palmerius egit Græc. Ant. VI. p. 681. et seqq. VALCK.

8. πάντα ὃ ἱστίετο] Ἐπιστίετο et ἡπιστίετο suum Herodotus fatetur lib. I. 173. alibique. WESS. — Nempe ubi pluralis est numerus, at h. l. unice verum erat ἡπίετοτο aut ἱπίετοτο. Vide Var. Lect. (ed. 8.) S.

CAP. XXXVI. 4. ὃ δὲ θίς σφίας οὖν ἴα κινέειν] Colorem ex his Pausaniæ duxit commemoratio Delphensium metus et responsi Apollinei, sub Brenni adventum lib. X. 23. pag. 853., uti bene Kühnius. Illud τὴν ἰωυτοῦ παρακατέσται (lin. 5.) simile habet, sed explicatius lib. IX. 105. ἀδύνατοι γὰρ

— *ἴσται ἑαυτοὺς Ἴωναν προκατῆσθαι, φρουρίοντας τὸν πάντα χρόνον.* Inde *στρατηγὸν προκαθιδύμουν τῆς χώρας*, qui regionem tuentur, Artapani apud Euseb. Præp. Evang. IX. 27. Wess.

9. *ἰς τὸ Κωρύκιον ἄντρον*] Cultissimam antri descriptionem Pausanias X. 32. pag. 879. instituit, et prior eo Æschylus, ut alias monui, Eumenid. v. 22. Wess. — Aliud fuit in Cilicia nobile Corycium antrum, de quo ad Ceбетis Tabulam, c. 26. p. 343. dixi; ubi hujus in Parnasso monte cognominis antri memoria animum meum fefellerat. S.

12. Quod hic ait *καὶ τοῦ προφήτου*, unicum nobis sistit: serior ætas plures Prophetas (oraculorum interpretes) Delphis tribuit, Plutarch. T. II. p. 410. v. Ælianus Hist. Animal. X. 26. Vid. Ant. van Dale de Oracul. c. 5. p. 104. Nimirum aucta Oraculi fama et superstitione, ut duabus *προφῆταις* sive Pythiis et tertia vicaria, in crebra sciscitantium turba, opus fuit, ita et pluribus Prophetis. Videsis ad Diodori lib. XVI. 26. Wess.

CAP. XXXVII. 3. *Ἰσθδης ἐκ τοῦ μεγάρου ἱερωνιγμῶν*] Hic sane miror cur *Ἰσθδης* scribi maluerit H. Steph. quod, me judice, protinus altero deberet mutari, si hic forte legeretur. *Ἰξω* infra recte scriptum in istis, *Θάύμα — καὶ τοῦτο πάρα ἱστί, ὅπλα ἀρῆια αὐτόματα φαίνεσθαι Ἰξω προκαίμιστα τοῦ θεοῦ.* Arma, credo, sponte sua templi exierant penetrali, ut herōes Delphorum Phylacus et Autonous, scutis sacris velut amuletis muniti, pro aris et focis Delphorum suorum propugnarent; vid. c. 38. et 39. Paulō ante Leuctricam pugnam, Thebis, ut ait Callisthenes, in templo Herculis valvæ clausæ repagulis subito se ipsæ aperuerunt, (*ὡς τοῦ Ἑρκαλίου εἰς τὴν μάχην ἔκρημνίσθη*, Xenoph. Ἑλλ. VI. pag. 348, 11.) armaque quæ fixa

in parietibus fuerant, ea sunt humi inventa: Cicero de Divin. I. 34. Plura, præter ceteros, narrat illic prodigia Xenophon, ipse neutiquam liber a superstitionis morbo: nonnullos tamen dixisse fatetur, *ὡς ταῦτα πάντα τευχίσματα ἦν τῶν προειρηνημένων.* Delphis hoc tempore nec locus erat fraudibus nec tempus. Delphorum propheta Acerratus, exsternatus præsentis periculi metu, facile sibi videri potuit duplices videre Delphos; quidni, sponte sua foribus patētibus, arma etiam *αὐτόματα Ἰξω προκαίμιστα τοῦ θεοῦ*? Neque est cur miremur ista talia elegantissimo Herodoti ingenio se probare potuisse tanquam vera. VALCK.

7. *τῆς Περονίης Ἀθηναίης*] Magna Vind. ex servata scriptione veriore laus, cumulator futura, modo in consequentibus auferri sese passus haud fuisset; scribi ad eam formam semper oportet; nam *Περονίης* in Demosthene, Æschine, Diodoro, Pausania, improbum minime, in Herodoto ubique. Confer lib. I. 92. Wess.

13. *ἐκ μὲν τοῦ οὐρανοῦ περανοὶ*] Hæc prodigia, si prodigia dicenda sunt quæ mediâ æstate de celo fulmina jaciebantur, memorat et Diodor. XI. c. 14. Quæ Persas, eadem postea temporis Galatas a spoliando templo traduntur abegisse. Horum ubi facinus attigit, Herodoteis usum Pausaniam non latuit Kūhniū lib. I. (cap. 4.) p. 11., *περανοὶ τε ἰφίροισι ἰς τοὺς Γαλάται, καὶ ἀποβῆγαί ται πύργῳ τοῦ Παρθασοῦ, δειματὰ τε ἄνδρες ἰφίσταντο ἰσχυρῶς τοῖς βαρβάρῳις.* Explicatius eadem enarrat suo loco in Phocicis, pag. 854., Herodotum eleganter æmulatus, judice Clar. Wessel. ad Diodorum. Pausaniæ narratis simillima tradit Justin. XXIV. 8. juxta quem lib. II. c. 12. miserat Xerxes quatuor millia armatorum Delphos ad templum Apollinis diripiendum; —

quæ manus tota imbribus et fulminibus deleta est, ut intelligeret, quam nullæ essent hominum adversus Deos vires. Tempestatis vehementia territos et superstitione, plerosque aufugisse, non totam manum deletam, ex Herodoto licet colligere. VALCK.

15. ἀποβιβάζειν δύο πορθαί] Similia his Diodorus VI. 14. Quin eadem, si Pausaniæ fides lib. I. 4., Gallos raptores poena involvit, *παρανοί τε ἱφρίζοντο ἰς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀποβιβάζουσιν αὐτοὺς τοῦ Παρναβοῦ*. Ipsam tamen Apollinis ædem directam a Persis atque incendio fœdatam diffidentur: non ita Plutarchus Num. pag. 66., c. τὸν ἱερὸν λύχων, æternum illum ignem, cum templum a Medis inflammaretur, extinctum adseverans, incertum quo auctore. Herodotus tacet, immo infititur lib. II. 180. et V. 62. WESS.

CAP. XXXVIII. 8. μίζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, ἵσταται σφί] Sexcentis μίζων ἢ κατ' ἀνθρώπων, Plato Apol. p. 20. z. Isocrates Evagor. pag. 192. a. etc. Idem et hic olim fuisse, ut puto, corrigebat G. Kœnius: ἐπλήτους μίζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, pro quo Josephus Antiq. lib. I. 19, l. εἰς ex scalis κατιούσας, σιμονότιον ἢ κατ' ἀνθρώπου φύσιν ἔχοντας. WESS.—Una tantum litera ex ἔχοντας detracta, (ἔχων autem et ἰδὼν in Herodoteis Codd. aliquoties inter se permittantur;) in literis ad me datis, feliciter, ut puto, corrigebat G. Kœnius: ἐπλήτους μίζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἰόντας, armatos hominum statura altiores. εὐνὴν ἡλικίαν, φύσιν dixit etiam Soph. Trach. v. 312., ubi est 1079. Γυνὴ δὲ, Θῆλυς οὖσα, κοῦκ ἀνδρὲς φύσις: id est οὐκ ἀνδρ. Kœnii conjecturam D'Orvillianiæ (ad Charit. p. 182.) longe præferendam, et veram arbitror; nam, admissa Cl. D'Orvillii lectione, si μίζονα quis scri-

bat, μίζονα φύσιν ἔχοντας vereor ut Græce doctis hic adprobet. VALCK.—Equidem nihil hic novandum censui, solam orationis distinctionem leviter juvandam. Vide Var. Lect. (ed. S.) κατὰ ἀνθρώπων φύσιν idem valet ac κατὰ ἀνθρώπων, quod Wesselingio placuerat. Participium ἔχων, verbis finitis adjici subinde solum, non prorsus abundat, sed continuitatem quamdam videtur indicare: quod perspecte etiam Hermannus intellexit, Adnot. 228. ad Viger. monens, *ληγῆς* significare nugaris nunc; *ληγῆς ἔχων* autem, nugator es. Cur vero id participium non nisi cum verbis nugandi, jocandi et similibus jungi statueremus, ut docti volunt viri, causam satis prægnantem vidi nullam. S.

CAP. XXXIX. 2. Φύλακόν τε καὶ Ἀδρόκον] Phylacum, ejusque σίμινος ad Minervæ Προνητῆς templum, habet Pausanias X. 8. pag. 817. præter quem Brenni expeditione tres templo subvenisse heroes, Laodocum, Hyperochum et Pyrrhum, c. 23. p. 854. WESS.—Gallis etiam postea terribiles adparuisse feruntur ὁ Τεῖροχος καὶ ὁ Λαδόκος τε καὶ Πύρρος· οἱ δὲ καὶ τίταρον Φύλακον ἱππάρχιον Διλφοῖς ἀπαριθμοῦσιν ἦρα, Pausan. X. pag. 854. Hinc Λαδόκου nomen ponerem (apud eundem Pausan.) lib. I. (c. 4.) pag. 11., loco τοῦ Ἀμαδόκου. Ætate Brenni miror quid cessaverit Autonus, Xerxis ætate bellator, et cum Phylaco Persarum propulsator. Sed Justinus XXIV. 8. juveni supra humanum modum insignis pulcritudinis comites dat duas armatas virgines ex propinquis duabus Dianæ Minervæque ædibus occurrentes. Apud Pausaniam Pyrrho comites duo dantur mares, Τεῖροχος et Λαδόκος. Ex his facili transformatione puellæ nobis enascuntur Τεῖρέχη et Λαδόκη: sic ferme vocabantur in Delo puellæ, quæ in Delum sacra primum ex Hy-

perboreis detulerant; illas enim, teste Herod. IV. cap. 33., *ὀνερμάζουσι Δῆλοι* *ἵνα ῥ' ἴσμεν ὅτι καὶ Λαοδίοντι*. VALCK.

5. *ὅτι τῇ ῥ' ἱερῇ περὶ τῆς* Una litera minus Ionice scribendum ῥ' ἱερῇ. Innotuit ἡ ῥ' ἱερῇ *ἐν τῇ* ex scelere esurientis Delphorum populi, innoxium philosophum de isthac rupe præcipitantis: vid. Perizon. in Æliani Var. Hist. XI. c. 5. et Wesseling. ad Diodori T. II. p. 104. (lib. XVI. c. 28.) Excitans Herodotea Palmerius, Græc. Ant. p. 633., scribit in vicinis (lin. 7.) *τῷ ἱερῷ τῆς Πελοποννήσου*, perperam: legitimum Delphis antea Minervæ titulum *Περωνίας* præter ceteros, quos citat, adfirmavit Vir clariss. ad Diodori T. I. p. 415. (lib. XI. c. 14.) Ad ædem istam Minervæ, Persis divinitus fugatis, crexisse Delphos tropæum enarrat ibidem Diodor. Siculus, exhibens epigramma tropæo inscriptum, quod pertinet ad hanc Herodoti narrationem. In isto Epigrammate duæ literæ tantum omisissæ omni Jovem et Apollinem interceperunt honore, quo e fuga retracti Delphi Deos callide sunt dignati. Sic illud omnino videtur scribendum: *Μηδῶν τ' ἀλιξάνδρου πολίμου καὶ μέγιστα νίκας Δελφοὶ μὴ στήσαν, Ζεὶ χαριζόμενοι Σὺν Φοίβῃ, πελοπόννησος ἀπασσάμεναις στίχα Μῆδων, καὶ χαλκασσάμεναις ῥωμαίοις τίμινος.* (nempe non, ut vulgo, ἀπασσάμεναι et ῥωμαίοι.) Non utique Delphi, qui, Dei sui tutela non multum fidentes, præter aliquot sexaginta fanaticos, πάντες ἐξήλθον ἐν πόλει, ut ait Herodot. c. 36., non illi sane dici poterant Persas ἀπασσάμεναι, templumque ῥωμαίοι: sed eleganter dicuntur Ζεὶ χαριζόμενοι Σὺν Φοίβῃ, id est Jovi et Apollini, ἀπασσάμεναις στίχα Μῆδων, et ῥωμαίοις τίμινος: qua satis nota scribendi ratione nescio quis apud Suidam in Δίχασι: — *ἵνα ὅτι ἴσμεν* — *ἐν ταῖς Ἀργοναύταις εἰς τὴν Κολχίδα παραγινόμενοι, ἴλαστον*. VALCK.—Adpositum ex Diodoro Epigramma

Analectis suis inseruit Brunnicius Tom. III. pag. 178. num. cxliii. vulgatam tenens scripturam, quam et Jacobs Animadv. T. III. P. I. p. 370. contra Valck. ex ipsius Herodoti verbis cap. 38, 4 seq. probabiliter defendit. Quod si quid incommodi haberent nominativi illi, ἀπασσάμεναι et ῥωμαίοι, suspicari licuerat ex vetustissimo scribendi more, qui in Inscriptionibus passim diutius etiam duravit, (conf. Kœn. ad Gregor. Dial. Doric. §. 131.) terminationem *αι* idem ac *αι* et *η* valere, sententiamque esse gratum facturi Jovi, qui cum Apolline Medorum catervas abegit, etc. S.

CAP. XL. 8. *ἐν τῇ Βουσίῃ ὑποκαταμένον*] Uberius ista Plutarch. Themist. p. 116. c. In Isthmi munitione varios se dant docti homines, ablataque (*ἡ*) præpositione, (lin. 10.) *τὸν ἱερὸν αὐτοῦς ταχίστας, τὴν Πιλοπόννησον περὶ πλείστου*, etc. fingunt. Sed stare vulgatum posset, ac sumi de septo, in Peloponnesum versus spectante: malim tamen, quod ex Arch. enotavi, καὶ τὴν Πίλω.; sic cessat difficultas. Conf. Diodorum XI. 16. Wess.—Sic sane planissima futura erat oratio. Sed codicum ferme omnium in difficiliorem scripturam consensio ipsam illam facilitatem suspectam reddere videtur. S.

CAP. XLII. 6. *τῇ χρησθησὶν ὅτι βουλ.* *ὅτι*] Hic tutissimum erit exspectare quid Codices nobis sint daturi. *πυθόμενοι* in optimis si omittetur, non displicebit a Gronovio proposita lectio. Participio servato, Kœnius commodum inesse sensum putabat sic scriptis: *ἵνα ὅτι ταῦτα ὑποβιβάζει πυθόμενοι, τῇ χρησθησὶν ὅτι βουλόμενοι ὑπηρεσίαν*: referens nempe τὰ πυθόμενοι ad τὸ κήρυγμα, quod per Atticam fuerat promulgatum, ut omnes suis consulerent; qui nunc dicerentur festinasse in liberis et familia alio mittendis, *πυθόμενοι, τῇ κήρυγματι* videlicet: istud placitum opinor in

exilium damnatae vocis patrocinium. VALCK.—At vide Var. Lect. (ed. S.) nec dubitabis *πειθέμενοι* istud nil aliud esse nisi interpretamentum verborum *βουλόμενοι ὑπακούειν*. S.

8. *ἔφιν μίγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλεως*] Eustathio in Odyss. pag. 1423, 7. (p. 64, 11. ed. Bas.) *οἰκουρὲς δρακῶν, φύλαξ τῆς πολιᾶδος*; etiam Hesychio in *Οἰκουρὲς ἔφιν*. Altus ibi fuit usque in Philostrati ævum, Icon. lib. II. p. 837., ubi nonnulla Olearius, sed plenissime Jo. Meursius Cecrop. c. 20. Ceterum *ἰδιωτικῆσαι* (ibid.) priscarum schedarum sentio Ionum esse, qualia *εἰρωνίαι*, *ἰρίαι*, *φοιρίαι*, et *ἐκπαθῆαι* inf. c. 118., quibus saepe vis imperite illata fuit. Wss.

Ibid. *ἔφιν μίγαν, φύλακα τῆς ἀκροπ.* etc.] Jo. Meurs. in Cecropiæ suæ c. xi. ad hunc arcis custodem illustrandum verba quidem attulit Plutarchi e T. I. p. 116. x. Philostr. Icon. II. p. 837., Hesychii; sed, quo nitebatur Hesychii nota, locum omisit Aristophanis Lysist. v. 760., 'Ἄλλ' οὐ δύναμαι ᾄων' εὐδὲ κοιμᾶσθαι 'ν πόλει, 'Εξ οὗ τὸν ἔφιν ἴδον τὸν οἰκουρὸν ποιεῖ. Schol. *τὸν ἱερὸν δρᾶνοντα, τὸν φύλακα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς* (in τῇ ἀκροπόλει.) Huic draconi, juxta Herod. (lin. 9 seq.) *ὡς ἰόντι, ἐπιμήνια ἐπιτελείουσι προσθίντες· τὰ δ' ἐπιμήνια μελιτόεσσα ἴσσι*. Postremum adfirmat legitimam scripturam vocis Atticæ *μελιτοῦττα*, (Athenæo sæpius memoratæ, III. 114. f. IV. 167. d. XIV. 645. c.) cujus vice sæpius obtinet perversa, qualis ter relinqui non debuerat apud Thom. M. in *Μελισσητος*. Eusebius c. Hierocl. p. 466. non dederat *τὰ μελιτοῦττα*, sed *τὰς μελιτοῦττας καὶ τὸν λιβαωντόν*. Talem e melle placentam, singulis noviluniis recentem, veluti menstruam pensionem arcis persolvebant custodi, *ἐπιμήνια ἐπιτελείουσι*. Ex oratione Lycurgi Harpocrat. attigit *Ἐπιμήνια*, quorum raris-

simam occurrere mentionem et ex Harpocr. licet æstimare, et e Valesii nota. Testamentum Doricum, e tabula marmorea vulgatum Grutero Inscr. p. ccxvii. col. 2. v. 33. offert *ἀμείρας τρεῖς ἐπιμήνιος*, id est *ἐπιμηνήσιος*, quibus sacra fieri voluit Testatrix; sæpius verbum *ἐπιμηνήσιος*, et alia plura, quæ frustra quæras apud Grammaticos etiam veteres. Sed placentam e melle apud Herod. dicuntur Athenienses draconi singulis mensibus *προσθίντες*. Ut *οἱ ἀγροὶ τῆς προθίνω*, quos licebat *φαγαῖν τοῖς ἱερῶσι*, sic panes nonnunquam memorantur apud veteres in mensis sacris Diis velut adpositi. Athen. lib. III. p. 110. d. *Ἐγκρηφίας, δὲ καὶ Ἀλιζανδροῖς τῇ Κρόνῳ ἀφιερῶντες προσθίβ.* (leg. *προσθίβασιν*) *ἰσθίου τῇ βουλομένην ἐν τῇ τοῦ Κρόνου ἱερῇ*: conf. IV. p. 137. x. VIII. p. 346. x. Hesych. in *Θιαγόνες*, et Pausan. lib. IV. (c. 20.) p. 501. IX. (c. 19.) p. 747. fin. VALCK.

13. *καὶ προθυμότερον*] Valere nequit *καὶ πρότερον*, nisi si *ἡ καὶ προτ.* scribatur. Equidem pro pravo puto, atque ex scriptionis compendio. Themistoclis commento sacerdotes in vulgus sparserunt, *ὡς ἀπολείπειν τὴν πόλιν ἢ Διὸς, ὑφ' ἡγευμένην πρὸς τὴν θάλασσαν*, Plutarch. Themist. pag. 116. d. Inde tanta civibus discedendi alacritas. Wss.

Ibid. *μᾶλλον τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ πρότερον*] Hinc deturbatum unius Codicis imperio restituerem in suam sedem *μᾶλλον τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ προθυμότερον ἐξίλιπον τὴν πόλιν*. Valla: eo magis Athenienses eoque promptius. Naturalis hæc erat verborum structura, καὶ *μᾶλλον τι προθυμότερον*: voculam *μᾶλλον* Noster etiam addit comparativis; quem morem attigi supra p. 171. (Adn. ad II. 137, 18.) VALCK.

CAP. XLII. [7. *ἔσπερ ἐπ' Ἀρτιμ.*] Non spernendum *ἔσπερ*, quod est in F. pro *ἔσπερ*, ut sæpe apud Poëtam. S.]

CAP. XLIII. [2. *Λαμὴν ἱκανίδινα*] Lidem ad Artemisium nonnisi decem habuerant, c. 1, 8. S.]

7. *Μακεδόνι ἱόντι*] Præclare ex scriptis exemplaribus Vir celeb.; sic lib. I. 56. Multa Cl. Salmasius, de Ling. Hellenist. p. 279. et seqq.; cujus sollicita disquisitio, an Dryopis, ex qua in Peloponnesum venerunt, ea fuerit, quæ ab urbe Dryope apud Stephan. Byz. dicta est circa Hermionensem sinum, Argolico proximum, faciliorem nacta exitum fuisset, modo in parato hæc Nostri adfuisset: finitur enim et describitur, ut de ejus situ dubia auferantur omnia. Hermionenses autem, cum Dryopes, ab Hercule superati, aliorum deducerentur, sedes, quas deinceps tenuerunt, inpetrasse, Pausanias lib. IV. 34. pag. 366. non negat; alibi eosdem *Δαρείϊς τοὺς* ἔξ "*Ἀργεῖους*" adpellans, lib. II. 34. p. 192., quoniam Asinen Argolicæ regionis, ut ipsi jactabant, ab Euristheo, Herculis inimico, concessam habitabant. Verum in talibus, ob civium diversa studia et gloriationes, multæ disensiones. Wess.

CAP. XLIV. [1—3. *Ἀθηναῖσι μὲν, πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους — νῆας ὀγδώνοντα καὶ ἱκανόν*] Πρὸς πάντας, *πρὸς* aliis omnibus, conf. II. 35, 3. III. 94, 9. et ibi not. De numero *CLXXX*. vide ad cap. 1, 2. notata. Mireris vero, quo pacto tot navibus ad Salaminem pugnare Athenienses potuerint, quandoquidem in pugna ad Artemisium dimidiam partem Atticarum navium vulneratam esse ait Scriptor cap. 18, 5. neque eis reficiendis suppetiisse videatur tempus. S.]

[3. *μῦνοι. ἐν Σαλαμῖνι γὰρ, etc.*] Vide Var. Lect. (ed. S.) et conf. cap. 1, 3 seq. Punctum post *μῦνοι* præne evanidum esse in nostro exemplo animadverto: quod eo moneo, ne quis illud aut consulto aut temere pratermissum a nobis

existimet. Satis autem fuerat punctum minus; nec majori opus erat. S.]

6. *τὴν περαιήν τῆς Βιωτίας*] Unde Pieriam, qualem in Bæotia non novi, acceperit Valla, satis nunc in aperto. *Περαιή τῆς Βιωτίας*, quæ contra Chalcidem in Bæotiae finibus; cujusmodi *περαιὰ τῆς Ἀσίας*, Diodoro XX. 97. Asiæ continentis regio, ex adversum insulam Rhodum, Persea apud Livium lib. XXXII. 13. Wess.

10. *Πελασγοί, ὀνομαζόμενοι Κραναιοί*] Clar. G. Kœnius in litteris ad me datis, Multa, scribit, sunt in his quæ me offendunt. Primo *Κραναιοί* dictos fuisse sub Pelasgis; deinde vero *Cecropidas*; quum Cecrops Cranaum ætate præcesserit. Quid scripserit Herodotus, Codices forte monstrabunt. Interim velim consideres, num tibi displiceat: *ἐπὶ μὲν Πελασγῶν — ἴσαν Πελασγοὶ ὀνομαζόμενοι ἐπὶ δὲ Κίκροπος βασιλῆος ἐκλήθησαν Κικροπίδαι· καὶ ἐπὶ Κραναιῶν Κραναιοί*. Dubium non est quin ista ratione vere scripsisset Herodotus; sed, quod in nostris est exemplaribus, in suo Scymnus Chius invenit, cujus ista sunt in *Perieg.* v. 558. *Ἐξῆς Ἀθήνας φασὶν οἰκητὰς λαβεῖν Τὸ μὲν Πελασγῶν πρῶτον, οὗ δὲ καὶ λόγος Κραναιῶν καλίστα· μετὰ δὲ ταῦτα Κικροπίδας, etc.* tum v. 564., *Ἡρόδοτος ἱστορεῖ δὲ ταῦτα συγγράφων*. Scymni testimonio, quem tunc Marcianum vocabant, usus est Meursius in *Regn. Att.* p. 30. 68. 124. neque omisit huc spectantia Eustathii verba in *Dionys.* v. 423. VALCK.—De Atheniensium origine Pelasgica conf. lib. I. c. 56. et alia Nostri loca ibi citata in *Adnot. ad c. 56, 8.* Adde *De la Nauze* in *Hist. de l'Acad. des Inscript.* T. XXIII. p. 125 seq. S.

10. *ὀνομαζόμενοι Κραναιοί*] Jo. Meursium, hæc loco non suo deposita arbitratum, in ordinem Gronovius coëgit justissime; addi potuerat, quod Bouherius

Diss. Herod. c. 9. p. 99. tacitum non habuit, valde dubium manere, utrum a rege Cranao Athenienses Cranai fuerint olim nuncupati; an potius, quod asperam et petrosam, *κρητὰν*, regionem haberent, quæ Salmasii doctrina, Ling. Hellenist. p. 359. Ad veritatem propior Berkelii accedit suspicio, ad Steph. Byz. *Ἰωνία*, in vicinis excidisse vocem *Ἐριχθῦναι*: fuisse primitus, *Ἀθηναίων Ἐριχθῦναι* (*Ἐριχθῖναι*) *μισαννομάσθησαν*. Verborum enim et rei nexus conjectanti adprime favet. Wess.

CAP. XLVI. 1. *Αἰγυπῆται πρήκοντα*] Suspicio plusquam quadraginta naves et in hanc classem *Æginetas* dedisse; atque, ut Herodotei numeri conveniant, duo et quadraginta; legendumque adeo *δύο καὶ τισσεράκοντα*: quo nitatur argumento hæc divination, dicitur ad cap. 48. VALCK.—Valckenarii iudicium secutus Borh. fidenter h. l. *Αἰγυπῆται δύο καὶ τισσεράκοντα* ponens, paulo post tamen in illis, (lin. 3.) *πρήκοντα* δι *τῆς* — *ισαννομάχθησαν*, nihil mutare est ausus. Fidentior Larcher, postquam h. l. scripsit “les Eginetes envoyèrent quarante deux vaisseaux,” pro illis deinde *πρήκοντα* δι *τῆς*, etc. nil aliud posuit, nisi “Ceux (les vaisseaux) qui combattirent a Salamis, étoient excellens voiliers.” Quis vero, quæso, persuadere sibi possit, loco numeri XLII, quem hic ab Herodoto positum fingunt, bis librarios omnes in numerum xxx. conjurasse? In uno quidem nostro F. priori loco (ut in Var. Lect. ed. S. dixi) temere prætermisus numerus est; sed posteriori loco idem codex cum aliis omnibus consentit. Vide ad cap. 48, 5. notata. S.

8. *Κῶν*] Vide hujus libri c. 1. Revocavi (lin. 9.) *ἄπ’ Ἀθηναίων*, usus Eustathii consensu. Sic *ἄπὸ Κερίθου, ἄπ’ Ἐπιδάου*, etc. Cognita quoque sollemnis in ea scriptura aberratio. Naxiorum

naves male annumeravit Plutarchus, in carpendo Scriptore malignitatis culpam haud excusaturus. Wess.

8. *Κῶν* — *ἴθι. Ἰων. ἄπὸ Ἀθηναίων*] Accurata scriptio requirit, ut dicantur *Κῶν* — *ἴθις* ἵδν *Ἰωνικὰ* *ἄπὸ Ἀθηναίων*: et paulo post, *Νέξαι* — *Ἰων. ἄπ’ Ἀθηναίων γηγόνους*: c. 48. Siphni et Seriphii *Ἰων. ἰόντις ἄπ’ Ἀθηναίων*. Ad lib. II. c. 7. loca quædam indicata sunt Herodoti, in quibus *Ἀθηναίων* scribendum pro *Ἀθηναίων*: ad ista hæc poterunt adungi. Nemo harum rerum sciens in Thucyd. vulgatum sollicitaret, ubi Cei aliique insulani dicuntur *Ἰων. ἴοντις καὶ ἄπ’ Ἀθηναίων*, lib. VII. c. 57. sed aliter loqui solet Herodotus; quam in rem vicinia satis nobis dabit exemplorum: cap. 45. Leucadii vocantur *ἴθις Δωρικὸν ἄπὸ Κερίθου*: c. 46. *Æginetæ Δωρικὸς ἄπὸ Ἐπιδάου*: c. 48. Melii *γηγόνους ἄπὸ Λακιδαιμόνος*. Ad eam rationem Cei ceterique dicti sunt (*ἴθις Ἰωνικὰ*) *ἄπὸ Ἀθηναίων*, Athenis orti. In proximis frustra sibi Plutarchus visus est malevolentiam detexisse, T. II. pag. 869. A—C. Cum rerum facies multum esset mutata, illis abuti non debebat, quæ olim evenerant sub Dario, Herodoto narratis lib. VI. c. 96. VALCK.

15. *Κύθου*] Qui *Κύθου* illi, quibus tantopere delectati fuerunt librarii? an ex monte Cyntho Cretensium? Nugæ. Cretenses Græcis contra Persam suppetias non ierunt, lib. VII. 170. Redierunt, unica transposita littera, *Κύθου*, ex insula Cythno; quos suis in schedis hic invenit Plutarchus Maligu. p. 863. x., restituendosque monuerunt Georg. Arnaldus Animadv. Crit. cap. 30. et Abr. Gronovius ad *Æliani Hist. Anim.* lib. XVI. 32. De Cythniorum et Styreusium Dryopica origine, Steph. Byz. et Pausan. lib. IV. 34. Wess.

CAP. XLVII. 6. *ἡτ’ μὴ, ὅς ἐστι ἔρχο* — *Φάλλος*] Unam navem ab opu-

lentissima tum Italiae civitate Graecis auxiliarem missam nemo sibi facile persuadebit: multo verisimilius, ter Pythonicam Phayllum suis navem sumptibus instruxisse, qua Graeciae veteri, in qua toties honorem fuerat adeptus, periclitanti sponte sua venerit auxilio; hanc movet suspicionem Pausanias, cui lib. X. (c. 9.) p. 818. Phayllus Crotoniata *ἰαυμάχῃσι καὶ ἰανείᾳ τοῦ Μηδου, καὶ ἐν παρασκευαῖς οἰκίᾳ, καὶ Κροτωνιᾶν ἰσίου ἰαυδήμονι ἐν Ἑλλάδι ἀντίβας*: ubi scribendum potius *ἰνιβίβας*. Sic Atheniensis Clinias *ἰσχυρίσιν* — *οἰκίῃ ἡν*, Herod. VIII. 17. Parum exacta scripsit in hunc de Phayllo Herodoti locum Palmerius: Consentit (ait) cum Herodoto Pausanias in Phocis: et videtur omnia, quae de — illo narrat, ex hoc loco accepisse. Praeter alia monimenta vetera, habuit Pausanias catalogos, in quos hieronicarum nomina et facta fuerant relata; nec certe de Phayllo tradita discere potuit ex Herodoto; sed in id ambo consentiunt, ut ter dicant fuisse *Πυθιονίαν*: addit Pausan. *Ὀλυμπιακοὶ μὲν οὖν ἔσαν αὐτῇ νῆες*. Ab hoc diversus Phayllus fuisse videtur Olympionica, de quo praeter Schol. Aristoph. et Suidam, vid. Zenob. Cent. VI. Prov. 23. et Eustath. ad Od. *l.* p. 802. VALCK.

Ibid. *Φάλλος*] Egregia viri laus, qui, magnae Graeciae incolis auxilium negantibus, *ἰδιότολοι ἔχον καὶ ἑλπίων εἰς Σαλαμῖνα*, post fata abs magno Alexandro ea propter cultus, in Plut. Alex. p. 685. n. Nimirum suis instruxit impensis navem, inque eam Crotoniatas, tum in Graecia peregrinantes, inposuit, quemadmodum apud Pausan. X. 9.; Crotoniatas autem Achaeorum colonos describit Strabo lib. VI. p. 402. n. (p. 262. ed. Cas.) WESS.

CAP. XLVIII. 5. *Ἀερίης* — *ἡ πᾶς τῶν νῆων — ἱερήσιαι καὶ ἰδωμένην καὶ*

ἰστέλ.] Nullam his numeris, tametsi in alia omnia abeant cum Valla scripti quidam, litem moveo. Repetuntur ita cap. 82., ut de auctis deminutivae suspicio cesset omnia. Error se tamen implicuit catalogo, quem supra Scriptor dedit, navium, non aequante hanc summam. Ubi vero et in cujus populi naves irrepperit, non divino. WESS. — Graecorum classis ad Salamina hic navium fuisse dicitur triremium trecentarum septuaginta et octo; sed si aedeas ad calculos, quidque singulae dederint civitates iuxta c. 43 seqq. in unam summam contrahas, conficies in universum duntaxat naves cccclxvi. Jam vero ex Arch. Cod. nobis hic offeruntur non cccclxxviii; sed tantum cccclviii, *ἑνὲ καὶ πεντήκοντα καὶ ὀκτώσιαι*: totidemque repertae sunt in Cod. Vallae. Si vel eadem praebent alii Codices, habent illa, me iudice, speciem tantum, et sunt correctoris. Scripserat Herodotus, ut hic vulgatur, cccclxxviii. Venit enim ad ceteras, praeter Lemniam, (VIII. cap. 11.) navis e Teno missa: hae duae numerum cccclxxx. explessae Nostro dicuntur infra c. 82., *ἔξωληνόντο τὸ πλεονεχὲς αὐτῇ Ἑλλήσι εἰς τὰς ἰδωμένην καὶ ἱερήσιαις νῆας*: ut adeo is numerus suspectus esse nequeat. Ubinam itaque vitii sedes erit quaerenda? nisi fallor, c. 46. in Aeginetis: hi non xxx. sed dedisse naves videntur xlii. Athenienses dederunt naves clxxx; Corinthii xl; plusquam xl dederunt Aeginetae; nam post Athenenses maximum dedere navium numerum. En testem, qui legerat Herodotum accurate, Pausaniam, in Corinth. p. 178. (lib. II. c. 29.) scribentem, Aeginetas *εἰς τὴν Μηδικὴν πόλιν παρασχίσθαι πλεῖστα μισθὰ γι' Ἀθηναίους πλοῖνα*. Jam vero numeri postulant Herodotei, ut dederint duas et quadraginta. VALCK.

[Si Herodotum ipse edidisset Valck-

enarius, non puto equidem ausurum fuisse Virum, ut doctissimum, sic prudentissimum, suam istam conjecturam, quamvis certam sibi visam, contra Codicum omnium consensum obtrudere Scriptori, quod a Borh. et Larch. cap. 46, 1. factum vidimus: satis ille, puto, habiturus fuerat, sententiam suam in Adnotatione contextui subjecta declarasse. Jam vero, si vel maxime pro certo sumamus, summam hic ab Herodoto, subductam cccclxxviii navium nulla alia ratione intelligi posse, nisi ita ut statuamus Æginetas ad hoc bellum naves xlii contulisse; ne sic quidem necesse esse equidem autumo, ut contendamus Herodotum cap. 46. 1. non xxx, sed xlii. scripsisse aut scribere debuisse. Diserte enim ibidem monet Scriptor, præter xxx triremes, quæ pugnae ad Salaminem interfuerunt, alias etiam eosdem habuisse instructas, quibus oram suæ insulæ tuerentur. Atqui, quum haud procul a Salamine sita Ægina esset, in quam complures etiam Attici cives uxores suas et liberos deposuerant, jure meritoque naves eæ, quæ Æginam custodiebant, perinde atque reliquæ in censum hoc loco venire debuerunt, ubi summa Græcanicarum omnium navium adversus Persas instructarum subducitur. Quod si igitur illas naves Æginam custodientes ponamus fuisse duodecim numero, universæ summæ cccclxxviii. constabit ratio, et nihilo minus justus fuerit numerus xxx navium, cap. 46, 1. positus. S.]

CAP. XLIX. 9. ἢ νηφίαις] Prævum Med. et sequacium si νηφίαις inconsulte, ex Valckenarii monitu ad lib. II. 52. inculcabatur. Wzss.

Ibid. si νηφίαις] Ferri nequit: revocabitur sincerum ἢ νηφίαις. Cl. Perizon. in Æliani Var. II. c. 36. ad si δὲ ἀποδύω, quod Codices offerunt, τὰ δὲ ἀποδ. spernit ut leve et inane; et est sane levissimum: sed constans veterum usus

sperneret τὸ si ἀποδύω ut solæcum, alterum τὰ ἀποδ. tantum admisit: in his sæpe fuit a viris doctis peccatum.

VALCK.—Diversa ratio erat II. 52, 13. aliisque in locis ibi in Adnot. citatis, ubi si non si, sed an, utrum, significat. S.

9. ἢ Σαλαμῖν μὲν ἵκνται] Speciem præfert Arch. μινύοντες, quoniam tali in negotio c. 57. ὁμοίαν αὐτοῦ μινύον, et cap. 62. εὐδὲ μινύον αὐτοῦ. Sed fallacem et infirmam his nexa patefaciunt. Wzss.

[11. ἢ τοὺς ἰωνῶν ἐξίστανται] Suspiciatus eram ἐκώστανται legendum, quod idem ac ἐκωθήστανται valeret. Sed similiter ponitur idem illud verbum cap. 76, 13. S.]

CAP. LI. 5. αὐτίαν ἡλιλασόντων ἢ Πελοπόννησον] Bene Diodorus de Thepiensibus et Platæensibus ἐπιφύγουσιν, ἢς Πελοπόννησον πανδημί, hæc explicans, lib. XI. 14. Simile superius lib. VI. 100. Mox (lib. 8.) Θέσπεας ἐπὶ καὶ Πλάταιας more Homérico Iliad. B. 498. et 504.; de prælio tamen ad Platæas ἐπὶ τῇ Πλαταιῇ μάχῃ, lib. VII. 231. et IX. 89. Adi Steph. Byz. et L. Holstenium. Wzss.

CAP. LI. 3. ἢ τῇ δέβανον ἐπὶ τὴν Εὐρώπην] Latina unum mensem trivere in transeundo in Europam lectores frustrantur, quippe veritati pugnantia: septem enim diebus totidemque noctibus cunctus Persarum exercitus Hellepontum transit lib. VII. 56. Omnia illa si Herodoti fuerint, quod vehementer dubito, id tantummodo indicabunt, eodem mense, quem Persæ ad Helleponti oram contriverunt, idem eos fretum tramisisse. Calliadæ, Archontis Attici, memoria apud Diodorum, Dionsysium Halic., Diogenem Laërtium et alios celebratissima est. Wzss.

6. ταμίης τὴν τοῦ ἱεροῦ] His declarandis operam S. Petrus Leg. Attic. III. 2. p. 338., sed minus prosperam, ut alias dictum, impendit. Wzss.—Bene Schulsius, præeunte Larchero: "Ταμίης τοῦ

"ἱερῷ, Quæstores templi Minervæ in
"acropoli, quibus thesauri publici cus-
"todia mandata erat. Vid. Harpocrat.
"in Ταμίαι, Pollux VIII. 9. segm.
"97. et Suid. in voca."—Consuli etiam
poterit Larchero laudatus Aristoph.
Lysist. 173 seq. S.

[8. Σύμφεσι καὶ ξύλοις] Θύραι, tabulæ,
asserces, ut lib. II. 96, 14. seqq. S.]

9. ὅτι ἀποβίνας βίου] Sic scribi quoque
poterit II. c. 47., οἱ δὲ πίνοντες αὐτῶν ὅτι
ἀποβίνας βίου, etc. Ionice pronuntiabatur
ἀποβίν, ἰονδίν, etc. veteribus Atticis
Poëtis περιμνήσια· ἰονδίσια· etc. Pauper-
culus Noster vocat χεράμασι ἀποβινούριους
II. 88. τοῖς ἀποβίνοις τροφῆς est apud
Thucyd. I. c. 5. conf. Philinus apud
Harpocr. in Θιωρινά, et Lysias p. 3.
VALCK.

10. πρὸς δὲ, αὐτοὶ δοκίοντες] Ambigo
scribam-ne de codicum iudicio, πρὸς δὲ,
καὶ αὐτοὶ δοκ. et (lin. 12.) pro καὶ αὐτὸ
δὲ, extrusa copula, αὐτὸ δὲ τοῦτο, etc.
Videtur enim sic melius sermo proce-
dere. Rem ipsam lib. VII. c. 142.
attigit. Wess.—Posteriori loco copulam
abjeci, temere a nonnullis olim adjectam
judicans: priori loco (lin. 10.) com-
mode καὶ adjicietur: id vero si placuerit,
non equidem post πρὸς δὲ comma po-
suerim, sed post πρὸς δὲ καὶ, præterea
vero etiam; ne fortasse juncta ali-
quis intelligeret καὶ αὐτοὶ, etiam ipsi.
S.

10. Ubi dicuntur αὐτοὶ δοκίοντες ἔξου-
ρηταίαι τὸ μαντήιον τὸ ἢ Πυθίᾳ σφι ἔχρησαι,
τὸ ξύλον τοῦ τοῦ ἀνάλογον ἵσταναι: in his
τὸ ter legitur repetitum: corrigendum
τὸ μαντήιον, τῷ ἢ Πυθ., oraculum, quo
ipsis edixerat Pythia, putabant ἔξουρη-
ταίαι, mentem Dei adsequuti. VALCK.—
In codicum consensu tenendum vulga-
tum: atque etiam valde dubito, an
talem loquendi formam, τὸ μαντήιον τῷ
ἢ Πυθ. etc. pro sua agnitus esset He-
rodotus. S.

CAP. LII. 1. τὸν καταστῆναι τῆς ἀρε-

πείρας ἔχον, quem vocabant Ἀρήϊον πά-
γον, Jo. Meurs. hinc attigit in Areopag.
c. 1., in ipsa rupe illustranda parce
versatus. Illinc manarunt formæ lo-
quendi, ἀρήϊος, vel ἀναβαίνου εἰς Ἀρειον
πάγον: εἰς Ἀρειον ἀναχθῆναι πάγον, Dio-
gen. Laërt. II. 101. Cicero de Divin.
I. 25. de Sophocle: Adscendit in Areo-
pagum: detulit rem: imo detulit reum,
somnia divinitus indicatum; non rem
Areopagitæ notissimam, quam ex Hie-
ronymo nobis narrat eruditus Scriptor
vitæ Sophoclis. VALCK.

CAP. LIII. 5. τῷ δὲ εὐνοεῖ τις ἰφύ-
λασσι] Quia mox suo loco legitur μέ-
νοτι, hic non displicet lectio marg.
Steph. τῷ δὲ εὐνοεῖ τις ἰφύλασσι. His Jo.
Meurs. usus est in Cecrop. c. 4. et cap.
28. VALCK.

7. τὸ ἱερὸν τῆς Κίρκου τοῦ θυγατρὸς Ἀγ-
λαύρου] Instaurata arce, absolutisque a
Pericle ejus Propyleis, prope ea in
prærupta rupe Aglauri templum fuit,
Ulpiano ad Demosthen. περὶ Παράτρεισθ.
p. 264. testificante. Qua de æde Jo.
Meursius Athen. Attic. I. lib. 7. uber-
rime, et vestigia illius premens S. Peti-
tus Leg. Attic. II. 4. p. 232. Inse-
quens καίτοιτις non nemini molestum
accidit, καίτοιτις, sicuti in schedis quibus-
dam, formanti: quo minus adstipuler,
fragmentum Eusebii in Stob. Serm.
XLIV. p. 310. καίτοιτις χερὶ πάντα
εἰδέναι τὸν μίλλοντα ἀνθρώπου καταδικᾶν,
inpedit. At hoc momenti non magni.
Wess.

14. τοὺς ἰκίτας ἰφόνιου] Si Corn. Ne-
pos in Them. c. 4. hæc ob oculos ha-
buerit, protinus Xerxes accessit astu,
idque nullis defendentibus, interfectis
sacerdotibus quos in arce invenerat, in-
cendio delevit, suspicio, legisse suo in
libro τοὺς ἰκίτας, nasceretur; quæ incerta
vagaque, quoniam in multis egregius
Scriptor dissentit. Librariorum autem
solitus in vocibus ἰκίτας et ἰκίτας lap-
sus sæpe redit. Wess.

13. Quos in templo reperiunt sup-
plices, crudeliter Persæ *ἰφόνουν* *ἰπὶ δὲ*
σφι πάντες κατίστανοντα, id est *ἀθήνουντα*,
ut interpretatur Pollux IX. 153. hæc
advocans Herodoti, quia non in acie
cæsi, sive strati, sed senes inbelles hic
contrucidati sunt, *ἀθήνουνται*: colligit
enim verba Pollux *ἰπὶ τοῦ ἀναιμῶν* At-
ticis usurpata. Hoc cum non animad-
vertisset, hujus forte loci Jungerman-
nus immemor, alium attulit ex Nostro
lib. IX. c. 75. *ὡς δὲ ταῖς Ἑλλήσις ἐν*
Πλαταιαῖσι κατίστανοντα οἱ βάρβαροι: ubi
verbum ponitur more quibusvis satis
usitato, de cadaveribus quas per campos
Plataicos strata jacebant. VALCK.

CAP. LIV. 2. *ἀγγίλον* — *ἀγγι-
λίστα*] Litera nocet superflua Herodo-
teo *ἀγγιλίστα*. Infra recte scribitur
c. 97. *Ἰσπανίης ἐς Πέρσας ἀγγιλίστα τὴν*
παριουσαν σφι συμφορὴν: hic misit Arta-
bano nunciaturum *τὴν παριουσαν σφι σύ-
μφορην*. Talia quædam notata sunt ad
Eurip. Phœn. p. 289. et p. 383.
VALCK.

6. *ἔψιν σινὰ ἰδὼν ἰουπνίου*] Memini
fuisse, cui de conjectura vehementer ri-
debat *ἰδὼν ἐν ὕπνῳ*. Id enim Scriptoris
præcipuo usu teri: *ἔψιν εἶδε ὁ Καμβύσης ἐν*
τῷ ὕπνῳ, lib. III. 30. et cap. 65. *ἔψιν εἶδον*
ἐν τῷ ὕπνῳ: atque ad eum modum fre-
quenter. Verum illud: pariterque, *ἔψιν*
ἰουπνίου ab eo non sperni. Adi lib. VII.
18. et 47. WESS.

CAP. LV. 1. *ἔστι ἐν τῇ ἀρεπῇ*, etc.] Ut
fieri solet, eundo vires acquisivit nar-
ratio; oleam enim Persarum igne cre-
matam postea dicebant Athenienses (ut
scribit Pausan. I. p. 64.) *αἰθημερὸν ἔσεν*
τὴ ἰπὶ δύο βλαστῆσαι πῆχυν. Hoc adeo
mirificum nihil erat ad miraculosam is-
tam vitem, de qua suavissimum Sopho-
clis e Thyeste fragmentum conservavit
Schol. in Eurip. Phœn. v. 235. De
olea Minervæ, quæ semper eadem du-
rare credebatur in arce, egerunt Turneb.
ad Ciceron. de Legib. I. c. 1. Ez. Span-

hem. ad Callim. Hymn. in Pall. Lav.
v. 26. et Jo. Meurs. Cecrop. c. 19., qui
Herodoti *θάλασσαν* non omisit: hæc
æque ac olea erat *ἐν τῇ* Erechthei *τοῦ*
γηγνῖος λεγομένου ἵνας: de quo titulo
vid. Clar. Wess. ad Diod. I. (c. 29.)
p. 34. Oleam et aquam in puteo ama-
rinam curiosis Attici monstrabant peri-
egetæ, velut testimonia litis, qua de
solo Athenarum Neptunus et Minerva
contenderant; cujus præter alios me-
mmerunt in Menexeno Plato p. 237. c.
et Quintil. Declam. 323. conf. Plutarch.
T. II. p. 489. B. VALCK.

3. *ἰλαίη τις καὶ θάλασσα ἴν*] Vulga-
tissimam annalibus et Atheniensium
gloriatione narrationem ill. Scaliger ad
Euseb. Chron. Ann. cccclxi. p. 27.
obiter explicuit, operosius Jo. Meursius
Cecrop. c. 19. et 20. In puteo, et aqua
ejus marina; namque hæc illa *θάλασσα*,
non prorsus fortasse, modo jactantia pro-
cul esset, aberratur: stridorem fluctuum,
ἤχον κυμάτων, apud Pausan. I. 24. at-
que alibi, sicubi auster spiraret, edere
perhibebant. Illum Libanius Lamentat.
Nicomed. p. 203. c. quando de Nep-
tuno, *καὶ ἐν ἀρεπῇ τοσούτων ἀνιχνύσῃ*
θαλάσσης ῥόθιον δύναι, innuebat: nul-
lam profecto procellam, a Morello te-
mere excitatam. WESS.

9. *ἔσεν τις μηχανῶν*] Auctius in Pau-
san. I. 27. miraculum, neque Meur-
sius reticuit, *αἰθημερὸν ἔσεν τις ἰπὶ δύο βλα-
στῆσαι πῆχυν*, eodem die in duum cubi-
torum proceritatem repullulasse. Fide-
lior, ab illo præteritus, Liban. Antioch.
p. 378. c. *διωτὴρ δὲ ἡμέρᾳ βλαστὸς ἀνίδε-
ται εἰς πῆχυν ἐν τοῦ κεκαυμένου*, vocibus
hinc repetitis. WESS.

CAP. LVII. 1. *Ἐθαῦτα δὲ Θιμισ-
τοκλῆς*, etc.] Hinc orsus Plutarch. T.
II. p. 869. D. quæ succedunt hoc et
seq. capite, paucis omissis, *αὐταῖς λίξιν*
transscripsit, ut hic narrata traduceret,
velut in Themistoclem valde injuria;
cui consilii saluberrimi gloriam ablatam

(παραιρέμενος apud Plut. scribendum pro παραιτούμενος) in alium transtulerit auctorem Menesiphilum, cujus inventum Themistocles tamen apud Eurybiaden tanquam suum venditasse dicatur Herodotus. Sed cetera Græcis utilissima consilia soli tribuit in seqq. Herodotus Themistocli; et hic prudentia magni viri fuisset indignum, consilii, quod ipsemet secum dudum agitaverat, in hoc tanto periculo Mnesiphilum, obscurum Eurybiadi nomen, velut auctorem apud illum ambitiose celebrare. Sed hæc in eruditissimo philosopho, cui plurimum debemus, si ferenda sunt aliquo modo; illud, quod addit, vix ferendum: Θμιστοναλίας μὲν οὐκ ἐστὶ φησὶ φερτοῖσιν τὸ συμβῆναι, ἀλλὰ παρὰ δὲ Ἀριστομένην δὲ κ. τ. λ. VALCK.

5. ὅντι, οὐκ ἔρα ἢ ἀπαίρουσι] Quod Valla in Latinis acutus fuit et schedæ ostentant, Mnesiphili accommodatissimum menti videtur. Sed in talibus suum cuique iudicium. Illud autem, (lin. 6.) περὶ οὐδὲ μὴς ἔστι πατριδὸς ναυμαχίας, Atticam (quod viro docto in opinionem venit) non excludit: erat illa Persarum ditiori subdita quidam, nec ita ommissa, quin fortiter agendo recipere posset. Cur, nisi ea spe, navale prælium Athenienses ad Salaminem postulassent? Wess.

Ibid. οὐκ ἔρα — περὶ οὐδὲ μὴς] Οὐδὲ περὶ μὴς obtulit ex Plut. Diss. Herod. p. 127., et ex Codicibus οὐκ ἔρα ἢ, lectum Valle. Hujus inscius lectionis Koenius elegantem vulgatæ correctionem mecum communicavit, Σὺ γ' ἔρα, etc. Dederat-ne forsan utrumque Noster? Σὺ γ' ἔρα, οὐκ ἔρα ἢ ἀπαίρουσι τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος, περὶ οὐδὲ μὴς ἔστι πατριδὸς ναυμαχίας: aptum hac in sede esse negari nequit: quid si legerit utrumque Valla? ejus sunt Latina: si isti, etc. jam tu pro nulla amplius patria dimicabis. Sunt et alia in Plutarcho

hic vulgatæ meliora; velut (lin. 11.) ἢ εἰ καὶ περὶ δαχίαι τὰ βιβουλόμενα: hoc aliis dicitur συγχίαι. VALCK.

11. δαχίαι τὰ βιβουλόμενα] Nihil, si dictionem spectes, differt Dionysii Halic. Ant. Rom. III. p. 141. πὺν δὲ ἡ δακτὺρ τὸ πῶστέριον — δαχίαι αὐτῶν τὰ βιβουλόμενα. Unde, aut hinc, τὰς δακτύλους δαχίαι et τὰν ἐκόντων δαχίαι, quæ Theophylacti Simoc. loca lib. II. 13. III. 9. Abreschius indicavit, fluxerunt. His proximum μεταβιβουλόμενα non sollicito: fixum adhuc hæret, μὲν δὲ βουλεύεται, δὲ πύρρον, lib. VII. 12. Wess.

CAP. LVIII. 4. ἐστὶν ἐστὶν λίγιστον ἐστὶν ἐστὶν] Est in his et vicinis familiaris quædam et suavissima, ἀφίλου, qualem natura dictabat. Virgillii pastor Ecl. IX. 32., Incipe si quid habes. Ecl. III. 52. Quin age si quid habes: quibuscum conferre debuerat Ursinus hæc Theocriti Eid. V. v. 78. ἐστὶν λίγ' ἐστὶν ἐστὶν λίγιστον. Luciani Mercurius ἐστὶν δὲ, ἐστὶν καὶ λίγιστον, T. I. p. 747. Eurip. Iph. in Aul. 817. Δρῶ γ' ἐστὶν ἐστὶν ἐστὶν. In proximis articulo voculam præfero, quam habet Plutarch. T. II. p. 869. κ. ἐστὶν ἐστὶν δὲ Θμιστοναλίας. VALCK.

8. ἐστὶν ἐστὶν, ἐστὶν ἐστὶν ἐστὶν ἐστὶν] Pristino, ni codices vetuissent, ἐστὶν ἐστὶν ἐστὶν ἐστὶν, nihil deminuisse. Glossæ librarii, inconsulte solertis, istæ voces, quarum absentia utilior, tribuendæ sunt. Wess.

CAP. LIX. [4. δὲ Κορίνθιος στρατηγὸς] Κορίνθιος scripsisse Herodotum suspicatus erat Jacobs in Præf. Atticor. sub fin. At similiter et alibi loquitur Scriptor, et cap. 94, 1. eundem Adimantum iterum τὸν Κορίνθιον στρατηγὸν dicit. S.]

5. Ὁ Θμιστοναλίας, etc.] Memoriam peccato Plutarchus Themist. p. 117. κ. Eurybiaden dicti auctorem prodidit. Rectius Apophthegm. p. 185. κ. Adi-

mantum Corinthium. Operam eadem, ex Plut. Themist. derivato, insumsit doctissimus P. Faber. lib. I. Agonist. c. 19., Crusarii Latina, ob *παζεν* alapis cedere, jure redarguens. Vallæ culpa similis. In stadio citius, quam mos ferebat, *προσπαύοντες*, in cursum emicantes, sive *προξαινοσπαύοντες*, sicuti hic et Strattis in Polluce III. 146., flagris admonerentur a *μαστιγοφόροις*. Plutarchus Apophth. ex Adimanti ore, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προξαινοσπαύοντες μαστιγοῦσιν αἰεί: atque eo verbo virtus lib. VII. 223. οἱ ἀγῶνες — ἔχοντες μάστιγας, ὑπὸ μάστιγι πάντες ἄνδρες, flagris percutiebant. Hoc amplius, οἱ ἑκαταλυπόμενοι, (lin. 7.) Plutarchique ἀπολυπόμενοι et λυπόμενοι, non illi profecto, qui domi relinquuntur, sed longe in cursu post tergum relictī, vicitque adeo, ex verbi notissimo usu. Hæc acute utrimque dicti sententia; quo magis miror eundem eruditissimum virum, damnatis prioribus, Themistoclis ἀπολυπόμενος ad agitatores sive aurigas (Agonist. lib. III. 19.) adplicuisse. Στεφανίουται dialectus adfirmat. Wess.

6. ἐν τοῖς ἀγῶσι οἱ προξαινοσπαύοντες.] In Themistocle Plutarchus T. I. p. 117. d. hæc dicentem facit Eurybiadem; sed errorem corrigit in Apophthegm. T. II. p. 185. A. ubi, Ἀδύμακτον inquit, ναυμαχίῃ μὴ τελευτῶντος, εἰσόντος (τι) πρὸς Θερμοπύλιν, — ὦ Θερμοπύλιν, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προξαινοσπαύοντες μαστιγοῦσιν αἰεί. Ναί, ὦσι, δ' Ἀδείμαντι τοὺς δὲ λυσιμένοισι οὐ στεφανοῦσιν. Quod (apud Plutarch.) additur, Æliano, Aristidi, aliaque memoratum, Eurybiadi convenit; cui baculum attolenti Themistocles, πάνταξ μὲν ὄντι, ὦσι, ἔκαστον δέ. Primum ex hoc loco tollendum αἰεί, natum ex vicinis; deinde μαστιγοῦσιν illic rectius redditur, flagris cedere moris est, quam in Themist. *παζίζοντες*, cædunt alapis. Turpis error

Vallæ hæere tamdiu non debebat in Edd. Herod. *παζίζοντες* vertentis colaphis cæduntur: hoc erat servile prorsus atque indignum candidatis certaminum Græcorum, in quæ servi non admittentur. *παζίζοντες* est μάστιγι πατάξαι, vel παῖσαι: colaphum impingere vel alapam ducere, vulgo παλαφίζοντες, Atticis erat κατόλους ἐκρίψαι: vid. vir summus ad Luciani Prometh. (c. 10.) p. 193. Dicitur et apud Plut. utrobique Eurybiades ἱσπερήμενος τῆς βαυτηρίας ὡς πατάξον: nisi scripserit ἱσπερήμενος, ut Thucyd. VIII. p. 555, 1. ἱσπερήμενος τῆς βαυτηρίας: illic ἱσπερήμενος legitur in Scholiis: apud Ælian. Var. XIII. c. 40. Eurybiades ἀνίσταται ἀπὸ τῆς βαυτηρίας. Sed est insignis et forsitan unicus in suo genere locus Thucyd. ad hæc Herodoti aptus illuminanda lib. V. c. 50. illic Lichas Arceillas Lacedæmonius Olympias ἐν τῷ ἀγῶνι ὑπὸ τῶν βαβδύχων πλεγάς ἔλαβεν, ἔτι — προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα ἀνίσταται ἐν τῷ ἀγῶνι: et hæc præter ceteras postea caussa fuit Lacedæmonii belli Eleis inferendi, quod Licham μαστιγοῦντες ἄλλοι γέροντες ἐξέλασαν, ut scribit Xenoph. Ἑλλ. III. p. 387, 38. Apud Pausan. lib. VI. (c. 2.) pag. 454., Licham μαστιγοῦσιν οἱ Ἑλλανοδέκται: fecisse dicuntur augustissimi iudices, quod per lictores suos, ἐλάτας dictos, fieri jusserunt, vel per his præfectum. Auctor Etymol. M. p. 72, 12. Ἀλοτάχης, ὁ τῆς ἐν τῷ Ὀλομπεταῖ ὁ ἀγῶνι ἐκαστίας ἀρχῶν. Ἡλιαὶ γὰρ τοὺς βαβδύφους ἢ μαστιγοφύους — Ἀλότας καλοῦσιν. In modesto Themistoclis responso apud Herod. οἱ δὲ γὰρ ἑκαταλυπόμενοι οὐ στεφανοῦνται, hoc ut rarius etiam apud Ionas ex uno Codice, ni fallor, recipietur, indicato in Diss. Herod. p. 127. Ἑκαταλυπόμενοι ipsum Paulinum est in Ep. II. ad Cor. iv. 9., ubi, Polybianis ommissis, unum hoc aptius attulisset Herodoti G. Raphe-

lius: hic sunt in stadio relictī, sive cursu superati: transtulit illinc, ut multa, felici metaphora Paulus, O. M. Jesum tanquam primum in stadio cursum considerans, qui victor, factus agonothea, de caelo coronam porrigeret ἀμέραντοι τοῖς οὐκ ἱκαναταυτομίαις, et sua vestigia animose legentibus. VALCK.

CAP. LX. 5. οὐδὲνα κατηγορίαν] Accusationi nullus erat hic locus; (Quid nī?) verum οὐκ ἴφρις αἱ κύματα οὐδὲνα κατηγορίαν sic corrigendum arbitror: dedecbat ipsum cuiusdam sociorum male dicere. Sæpius idem vitium hinc illinc fuit a viris doctis sublatum; nondum tamen, quod sciam, ex Attica lege apud Demosth. p. 710, 42., ἰσοχον εἶναι τῇ κατηγορίᾳ, etc. transscripsit ista S. Petit. in Legib. Att. p. 522. Legendum τῇ κατηγορίᾳ, facile liquebit attendenti. VALCK. — Apud Demosth. κατηγορίᾳ recte jam Hier. Wolfius ediderat, ed. Basil. 1572. p. 539. sub fin. et sic dein Reiske T. II. p. 1308. Apud Herodotum nihil novandum, ubi οὐδὲνα cum κύματα jungendum, κατηγορίαν vero ad συμμάχων refertur. Conf. Var. Lect. (ed. S.) Emendationi tamen a Viro doctiss. propositæ videri potest speciem aliquam conciliare id quod infra c. 61, 6. legitur. S.

10. ἐν πελάγῳ ἀναπισταμένη] Vallā (in patenti pelago, ubi, etc.) bene. Longus Pastoral. III. p. 177. ἡνίκα μὲν οὖν ἀναπισταμένη τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἱσχυρτοῖ, ἠφανίζετο ἡ βοή. Consequens ἐς δ (lin. 11.) inmerito in abundantia suspicionem incidit: quid enim tritius, quam ἐς vice ἐν poni? ἰζόμενος ἐς τὸν βασιλῆον θρόνον, lib. III. 64. et mox (l. 22.) ἐς τὴν ἡμῶν ὑπὸ κινεῖται τίνα: ejusdemque structuræ cumulum concessit Portus. WESS.—Ubi scribitur ἐς δ ἥκιστα ἡμῶν σύμφερόν ἐστι, primum illud perspicuum est, ad ἐς δ intelligi verbum ναυμαχίῃ vel ναυμαχίῃς. Deinde:

(de quo commode ad h. l. Schulzius monuit) ubi ἐς pro ἐν poni videtur, id ea fit ratione, ut non modo significetur τὸ esse aut facere aliquid in eo loco de quo agitur, sed ut simul significetur τὸ moveri in locum, quo fit ut ibi sis. Itaque h. l. ἐς δ ναυμαχίῃ vel ναυμαχίῃς idem valet ac si dixisset ἐς δ εἶναι ναυμαχίῃς, vel ἐς δ εἶναι ὅστις ναυμαχίῃς, quo abire ut ibi pugnemus. S.

11. πᾶς ἔχουσι βαρυτίρας] Naves Græcorum hic graviores; in Plut. Themist. p. 119. c. ἀντιῖς καὶ ταπεινότητι, comparatæ ad Persarum naves molis majoris et celsioris; quarum tamen ἀντιῖς in ἀλυσίῃς correctione docti viri abierunt, forte injusta. Noti εἶναι ἀλυσίῃς, ἀπὸ ἀλυσίῃς, θάλασσα ἀλυσίῃς, quorum humilis situs, aut quod profunditatem non habet mare, docente præter alios P. Victorio ad Cicer. lib. XIV. ad Att. Ep. 10. Ubi vero ἀλυσίῃς navis, et qua significatio? Ἀλυσίῃς firmiter sunt compactæ ac egregie coherentes; sicuti κισσὸς ἀντιῖς in Sophoclis Antig. v. 842. WESS.—Navis πάντος ἀλυσίῃς καὶ πλατυῖα memoratur apud Athen. lib. V. p. 204. e. inferne, depressa et lata. S.

23. τοῦ καὶ περιέχοντος μέγιστα] Præclare scripta exemplaria atque ex illis Gronovius, quem ὁμοίως αὐτοῦ — καὶ πρὸς τῇ ἰσομῇ illustrantem lib. VI. 139. vise. WESS.—De formula ὁμοίως καὶ vide Adm. ad VII. 50, 17. et loca ibi citata. S.

33. μὴ εἰκότα δὲ βουλευμένον] Cato in Sallustii Catil. c. 52., Vigilando, agendo, bene consulendo, prospere omnia cedunt; ubi socordiae tete atque ignavia tradideris, nequicquam deos implores; irati infestique sunt: ubi Wasius et Cortius, inque primis Th. Gatakerus ad Anton. Imp. lib. IX. 40. WESS.

CAP. LXI. 3. οὐκ ἐὼν ἰσχυροφίῃς]

Infelicitè ista tentavit vir doctus, quorum hæc est sententia: nolens concilii principem Eurybiadem duces in suffragia mittere, sive sententias rogare, in gratiam viri urbe patria carentis. Sic Herodotea capienda docebunt Küsteri et summi viri observata in Luciani Timon. (c. 44.) pag. 157 seq. Præter cetera H. Valesius adscripserat Harporationi locum Herodoti, quem alii, quantum memini, non attigerant, verbum tractantes *ἑπιψηφίζων*. Cl. tamen Abreschius ad Thucyd. I. c. 87., declarat, inquit, (in loco Thucyd. VI. c. 14.) *τὸ γνώμας προσθῆναι* prævium *ἑπιψηφίσαι*: sicuti, quod Herodotus lib. VIII. c. 59. *προθῆναι λόγον*, id c. 61. *ἑπιψηφίζων*. Moleste non feret vir humanissimus, si dixerò mihi diversa videri, sententias varias iterum populo proponere, et super illis populum in suffragia mittere. Apud Herodot. c. 59. verba facere coepit ante Themistocles, quam convocatis ducibus proponeret Eurybiades cujus rei causa illos iterum convocasset: hoc significatur utique per *πρὶν ἢ τὸν Εὐρυβιάδα προσθῆναι τὸν λόγον*, *τῶν εἰναι συνήγαγε τοὺς στρατηγούς*. Athenis Prytanes comitia solebant indicare fixa tabula, quæ, quid in deliberationem veniret, continebat: T. H. ad Lucian. p. 482. (Necromant. c. 19.) In unum coacto populo, qui tum erant inter Prytanes Proëdri, vel e Proëdriς *ὁ Ἐπιστάτης* iterum proponebat, qua de re esset agendum; excitati voce præconis oratores in medium prodibant, rem propositam civibus suadentes vel dissuadentes; hi causam quisque suam ubi perorassent, tum populus causa cognita mittebatur in suffragia: Epistates, vel alius ex ordine Prytanum, sententias rogans, dicebatur *ἑπιψηφίζων*. Ut postremum cadere nequit in dubitationem, sic et priora certis nituntur testimoniis: de Proëdriς quod dicebam,

loco Demosth. p. 445., §. 31. (Orat. in Timocr. p. 706 extr. ed. Reisk.) et his Ulpiani: *οἱ μὲν Πρυτάνεις συγγῆγον τὴν ἑκκλησίαν· οἱ δὲ Προῆδρις ὑπεβαλλόν περιτίνεις συλλέθον*. Eximie tamen Prytanes dicuntur *προσθῆναι*: vid. Clar. Hemsterh. p. 482. (ubi supra,) et initium præsertim Philip. I. Demosth. Hic, cum causam suam perorasset Themistocles, jam ante iratus Adimantus nunc noluit Eurybiadem *ἑπιψηφίζων ἀπαλλῆδρι*. Intacta quoque, ni fallor, viri docti prætermiserunt hæc Xenophontis 'Αναβ. V. p. 204, 7. *ἑπιψήφισι μὲν οὐδὲν, τὰς δὲ πόλεις ἰκόντας ἱστίας ποιῶν τὰς θούας*: nihil sanxit, Leunclavius; mirifice vertit ista Hutchinson p. 359. Xenophon de omnibus ante memoratis milites sententiam rogaverat; de hac una re noluit illos in suffragia mittere: unius ferme tantum literæ omissione vetusta restitui poterit scriptura legendo: *ὁ δὲ ὡς ἔγνω τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν, ἑπιψήφισι μὲν οὐ· ἱστίας δὲ πόλεις ἰκόντας ἱστῶσι*. Xenophonteum illud *μὲν οὐ* supra jam attigi ad lib. VII. c. 208. Verbum *ἑπιψηφίζων* sic usurpant Xenophon p. 213, 31. p. 219, 36. (Vide Memorab. Socr. I. 1, 18. ibique Interpretes.) Antiphon p. 146, 37. Andocides p. 10, 34. Demosth. p. 418, 151. p. 452, 86. 470. §. 235. etc. *λόγον* autem *προσθῆναι*, et *ἑπιψηφίζων* liquido distinguunt Æschines de Falsa leg. p. 36, 26. *γίγραφοις, τῇ μὲν προτέρᾳ τῶν ἑκκλησιῶν συμβουλίῳ τὸν βουλόμενον, τῇ δ' ὑστεραίᾳ τοὺς προέδρους ἑπιψηφίζων τὰς γνώμας, λόγον δὲ μὴ προσθῆναι*. Apud Suidam in *Ἐπίτακτοι* loco alienissimo leguntur ista scriptoris incerti: *Συγκρίτης δὲ ἦν ἑπιστάτης, καὶ οὗτοι ἑψηφίζον οὗτοι κατεχόμενοι*: hic libenter corrigerem οὗτ' *ἑπιψήφισι*: (ex Xenoph. Mem I. 1, 18.) sicut in Æliani Var. Hist. p. 234. (lib. III. c. 17.) corrigat *ὁ πάντ' ἑπιψήφισιν Ἀθηναῖος*

ἐν τῷ δίκῃ παρατηγῶν θάνατον: illic rectissime in gratiam Atheniensium vertit Clar. Abr. Gronov. vid. Xenoph. 'Ελλ. I. p. 263, 41. et 'Απομ. IV. p. 468, 5. ἰν ταῖς ἰαλλησίαις Socrates πιστάτης γινόμενους οὐκ ἰστέριψι παρὰ τοὺς νόμους ψηφισμαθαί: quia scilicet οὐκ ἰστέριψι, de re adeo indigna populum mittere nolebat in suffragia. Apud Herod. noluit Corinthius summum Imperatorem ἰστέριψιν ἀπολι ἀνδρὶ: ut Socrates ἑλλανὶ noluit ἰστέριψιν 'Αθηναίους. VALCK.

[Ibid. ἀπολι ἀνδρὶ] Hæsitavi hoc probarem an ἀπόλι, (quod multo receptius) Arch. Re considerata visum illud formæ fuit, cujus 'Ισιος, τῷ 'Ισι, 'Οσιριος, τῷ 'Οσιρι ('Οσιρι,) παννάβιος, etc. in superioribus. Justissimo deinceps jure Themistocles Adimanti inopportunitatem castigat. Dixerat idem civibus, si Justino fides II. 12., Patriam municipes esse, non mœnia; civitatemque non in ædificiis, sed in civibus positam, et quidem verissime. Conf. H. Grotium de Jur. B. et Pac. II. 9, 7. Ceterum Plutarch. Themist. p. 117. κ. Adimanti memoriam pepercit, nescio quem Eretriensem, sed a Themistocle ex virtutibus ornatum, advocans. Wess.—De tono vocab. ἀπόλι, in penultima ponendo, vide Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. et ad I. 41, 3. S.

6. Τότε δὴ] Scribendum, Τότε δὲ δὴ, etc. Ad ista namque c. 60., Τότε μὲν ἡσίως πρὸς τὸν Κορίνθιον ἀμείψασθαι, hæc respondent: Τότε δὲ δὴ ὁ Θιμ. πῦρόν τι καὶ τοὺς Κορινθίους πολλὰ τι καὶ πακὰ ἔλαγε. Exacerbaverat inprimis Themistoclem Adimanti vox inconsiderata ἀπολι ἀνδρα vocantis, qui urbem, ut canit Claudianus, carinis Vexit, et arsuras Medo subduxit Athenas. Apud Suidam in 'Αδιμαντες, Themistocles, σίς, ἴσων, ἀπολις, ἔχων δ' ἐρήγει. Ex historico deperdito descripta quædam buc spectantia habet egregia Plut. in

Themist. p. 117. κ. VALCK.—Potuerat commodè adversativa δὲ particula ante δὴ adjici: sed ignorant eam libri, ne admodum quidem necessariam, quum præsertim istud Τότε μὲν, cap. 60, 1. nimis longe hinc absit, ibidemque etiam continuo δὲ particula subjiciatur. 8.

CAP. LXII. 2. Σὺ εἰ μόνους αὐτοῦ] Errorem Vallæ propagarunt correctores. Locum hic invenit ellipsis de elegantioribus: Σὺ εἰ μόνους αὐτοῦ καὶ μόνων ἴσαι ἀπὸ ἀγαθός.— εἰ δὲ μὴ, ἀναστρέψας τὴν ἑλλάδα. Tu si hic manseris, et manens rem bene gesseris, sive virum te præstiteris; supplendum relinquitur σώσεις τὴν ἑλλάδα, vel ἐρῶναι, aut, si quis malit, quod plerisque locis veterum congruit, καλῶς, vel εἰ ἐν ἔχῃ: prout hanc ellipsin supplet Tryphon in libello περὶ Τρότων nondum edito. Ellipsin illam quamvis copiose tractaverint H. Steph. Anim. in Corinth. p. 23 seq. in Xenoph. p. 39. et Casaub. in Athen. p. 333., librorum tamen veterum Editores, minus attenti, lectoribus illam suis sæpe designare neglexerunt. Unum hic ponam exemplum ex Herodoto de vita Hom. c. 33. ubi velut Eiresiones Homeræ posuerunt hos enormes duo versus Editores: (de Barnesii nihil hic dico licentia:) "Ἔσσην' ἰς προθύροις: καὶ εἰ μὲν τοι δώσω, εἰ δὲ μὴ, Οὐχ ἰστέξωμιν: οὐ γὰρ συναικήσαντες ἰδὲδ' ἤλθομεν. Ad priora pertinent ista, "Ἔσσην' ἰς προθύροις: tum sequitur aliud fragmen, cujus indicium præbet καὶ, constans duobus senariis legitimis, si sic redintegrentur: Εἰ μὲν τι δώσω, — εἰ δὲ μὴ, Οὐχ ἰστέξωμιν, Οὐ γὰρ συναικήσαντες ἰδὲδ' ἤλθομεν. conf. Athen. VIII. p. 360. c. VALCK.

7. ἰς Σίριν τὴν ἐν ἰταλίῃ] Ne confunderetur cum ejusdem nominis urbe Pæoniz, Σίρις τῆς Παιονίας, c. 115., illa prudenter adjunguntur. Italiz Sirin juris olim, et ante bellum Trojanum

quidem, Ionici atque adeo Atheniensium fuisse, Lycophronis Alexand. v. 986 seqq. canit; cujus Scholiastes, ex veterum haud dubie commentis, super ea possessione plura. Dissidet tamen Strabo lib. VI. p. 405. A. (p. 264. ed. Cas.) Ionasque, Lydorum dominatum vitantes, Sirin occupasse asseverat. Noster a Lycophrone proxime abest. Nuper vero, post Cluverii et Salmasii solers studium, Alex. Symmach. Mazochius priscorum pæne pugnantis sententias examinavit, Prodrumi ad Heraclæam. Psephism. p. 75. Oraculum, quod Themistocles ostentat, labentibus annis Athenienses, ut colonos eam in Italiæ partem deducerent, ac Thurios conderent, Siritidi vicinis, impulit apud Diodor. XII. 10. Wess.

Ibid. *νομισμῶτα ἐς Σίριν*] Urbe non nominata apud Plutarch. Themistocles T. I. p. 117. *ἡ αὐτίκα κτίσταις τις Ἑλλήνων, Ἀθηναίους καὶ πῶλλον ἱλιυθῆσαν καὶ χῆραν οὐ χεῖρωνα πενητήριους, ἥς ἀπὲρβαλον*: Siritin videlicet, si fertilitatem species, Attica multo meliorem. *Ἀρχίλοχος ὁ παρθὴς ὑπερεταύμασε τὴν χῆραν τῶν Σιριτῶν διὰ τὴν ἰθαμινίαν, cui dicitur ἰθίμειρος ἐπεισὶν χῆρος ὁ ἀμφὶ Σίριος ῥῶς*, apud Athen. XII. p. 523. D. Illic Timæo regionem istam tenuisse dicuntur etiam Colophonii; aliis Iones in genere nominantur. Phil. Cluver. Ital. Ant. lib. IV. p. 1274., de Italiæ Siri multis agens, non recordabatur Herodoti, cui Italiota quoque *Σιρίτης* Damasus inter Agariatæ procos memoratur lib. VI. c. 127. Quæ Ionas habuerat incolas, de Siri dici poterat Themistocli: *ἡμῖν τῆσι ἔστι ἐν Παλαιῷ ἔστι*. Vicina Sybaris, sive Thurium, Atheniensium fuit, ut notum est, nobilissima colonia: ex Hegesandri commentariis narrat Athen. XIV. p. 656. c. et ex Athenæo Eustath. in 'Il. x'. p. 704. *ἔτι Σάρμιν πλούσαντες εἰς Σύβαριν, καὶ κατασχόντες τὴν Σιρίτιν χῆραν*,

VOL. IV.

a perdicibus *ἰσπλάγινται* — *ἀπὲρβαλον*. VALCK.

CAP. LXIII. 1. *ἀνιδόσκοντο Εὐρυβιάδης*] Metu præsertim Atheniensium *μὴ σφίς ἀπολλίσσων*. conf. Plutarch. in Themist. p. 117. *ἡ*. Sæpius Eurybiadem rationibus suis movit Themistocles, ut sententiam priorem mutaret; et hic *ἀνιδόσκοντο*, non edocebatur, ut Valla, sed potius dedocebatur, sive dedocendum se dabat Themistocli: dedoctus est, Ciceroni restituit R. Bentley. Tusc. II. c. 24. *ἀνιδόχθη*. Significat *ἀναδιδάσκοντα* sic priora dedoceri, vel dedocendum se præbere, ut quis alia discat iatis contraria: hoc sensu cepit *ἀναδιδάσκοντας* H. Steph. in Thucyd. VIII. (c. 86.) p. 556, 42. Ad hoc Herodoteum non Suidam in *Ἀναδιδάξαι*, sed eundem comparare potius debuerant in *Ἀναρῶνται*, *ἀντὶ τοῦ διαλύειν τὴν γινόμενιν ἀγῶν* οὕτω Καλλιस्थένιος: ubi commodum Küsterus memorat Cornelii Nepotis resecre, ex Alcib. c. 6. Eumolpidæ et Ceryces ante coacti *ἰσπράσαντο αὐτῇ*, quod legitur apud Suidam in *Ἐσπράσαντο*. Pollux V. 130. *τὸ ἰσπρασμένους ἀναλύνει τὴν ἀγῶν Ἀναρῶνται λίγονοι*: βιαίσιον γὰρ τὸ *Ἀνῶνται*: hoc bis minimum dabit Plato in Alcib. p. 148. *ἡ*. *καλὸν φῶν* — *ἀνιούχοις ἄντα* (lege *ἄντ' ἄν*, ut p. 142. D.) *τὸ πρῶτον εἴηται*. VALCK.

4. *ἀνάγῃ τὰς νῆας*] Quid-ni rediret quod Herodoteum habetur? Antea cap. 57. *ὡς εἴη διδογμένον ἀνάγειν τὰς νῆας πρὸς τὸν Ἰσθμόν*: et *ἀνῆγον τὰς νῆας ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα*, cap. 70., etc. Wess.

CAP. LXIV. 1. Suavissimum *ἴσσει ἀρεβελισάμεναι* sibi geminum ejusdemque figuræ habet *λόγον ἀδιερῖν*, cap. 78. et IX. 26. Wess.

8. *Ἀϊαντὰ ἐν καὶ Τελαμῶνῃ*] Schedarum *Ἀϊαντα* τὸν *Τελαμῶνα* fulcire videtur c. 121. ubi soli Aianti, nulla patris Telamonis habita ratione, victores turrem ex manubiis mittunt Sala-

Z z

minem et dedicant. Qui voluerint, earum sequi auctoritatem poterunt: mihi non nihil dubii superest. De *Æaco* *Æacidiaque* inploratis (ibid.) atque opitulatum arcessitis quantum lib. V. c. 80. Wess. — De *Æaco* et *Æacidis* consuli insuper possunt Pausanias lib. II. c. 29. et Apollodor. III. 11, 6. Larchero laudati. S.

CAP. LXV. 1. "Ἐφ' ἧ Δικαίης, etc.] Sub uno hoc teste nobis narratae fabulae, praeter Plutarch. T. I. p. 119. x. et Schol. Aristoph. Nub. v. 301. alioque, quater mentionem fecit homo valde superstitiosus, Sophista tamen Ἀγνιστάτης, Aristides: primum Orat. in Bacch. T. I. p. 55. Μόνοι, αἱ, τῶν ἱερῶν φασμάτων (Bacchus) ἐξιφαίνονται ἐν τῇ κινδύῳ τῇ Μηδιδῷ· οὕτω, τοῖς ὅλοις φιλόθεους εἶναι, ἰσὶ τοῖς Ἕλλησι βίσι· tum in Eleusinia Orat. I. p. 451. συνόλης τῆς ναυμαχίας, ἐξιφαίνου μὲν δ' Ἰακχος συνναμαχέσθαι· in Themistoclis Encom. T. III. p. 350., et in Panathen. T. I. pag. 248. ubi multa memorata, quibus sola civitas Atheniensium inter Graecos laudem meruerit, μόνη, αἱ, φέρεται ἐν ταῦ πάντες κρίνειν — καὶ — τοῖς ἅπ' Ἑλλήσιν εἶναι φάσμασι. Ad ista praestat in Cod. MS. haec adnotatio Scholiastae, historiam non adhibito Herodoti volumine memoriter narrantis: τοῖς ἅπ' Ἑλλήσιν φάσμασι) Ἀνακτος καὶ Δημάδατος, (corrigere Δικαίης καὶ Δημάδατος: quae nomina docta manus posuit in ora libri Clar. Burm.) φονάδες ὄντες καὶ μίνοντες παρὰ Πίριξ, ἴφθου τῷ βασιλεῦ (Herodoti Demaratus, aulae mores edoctus in Perside, Dicæo prudenter (infra, lin. 24.) dixerat, εἰσα·) καὶ ὧν ἂν ἔλθῃ ὁ ποικιλιῶν οὕτως, πάντως λαίνοι ἠπτόνται· ἔλθῃ κατὰ τῶν Πιερικῶν τρηφῶν, καὶ διασπείδεται ἐν αὐταῖς· καὶ τιμωρεῖται (ἦ) τὸ μίλλυν καὶ οὐδαὶ τὸν βασιλεῖα· γήγρον τοῦτο· ἴσται δὲ ἀκούσαντες οἱ τῶν Ἀθηναίων μιμησθῆναι ὁμοῦ καὶ ἀπερῶντες ἐν δαι-

μόνῃ σπῆς τὸ ἱερὸν γίγναται τὸ λεγόμενον ἐν τοῖς Ἑλλήσιν. VALCK.

7. μάλασσά κη] Laudavi in τερπνότητι καὶ μάλασσα, lib. VII. 22. quoniam nihil aptius Codd. offerebant. Alioqui μάλασσα κη Musae solent amare, lib. II. 75. IV. 174. VII. 30. Quo vere ritu sacroque clamore Iacchum mysticum (lin. 9.) vicesimo Boëdromionis die deduxerint initiati, operas Jo. Meursius Eleusin. cap. 27. exsequitur. Wess.

9. ἐν φωνῇ ἴσαι τὸν μουσικὸν Ἰακχῷ] Olim mihi facile persuadeebam vocem hinc excidisse, sic restituendam: ἐν φωνῇ ἴσαι (ἐλέγαν, vel ἐπαγγέλλον) τὸν Μουσικὸν Ἰακχον. Nunc paratus sum vulgata tueri. Prior illa conjectura locis nitebatur praesertim a Jo. Meursio collectis in Eleusina. c. 27. Solebant initiati certo die mysteriorum Iacchum ex sacello suo, quod habebat in Ceramico, deducere Eleusina, magno clamore et strepitu, Iacchum cantantes, aut hymnum sacrum, qualem, neglectum Meursio, dabit Aristoph. Ran. v. 401. et seqq. Ἰακχι σολυγίμναι — Διῶρε συναπολόβου Πρὸς τὴν Θιδῶν, καὶ διῶρε ὡς Ἀπὸ πότου πολλὰν ὀδὸν περικύβη· Ἰακχι φιλοχορεῖται συναπείσμεναι με. Tot mystarum-vocibus excantatus laetus per viam sacram cum illis procedebat Iacchus, quos ut is ἐλέγειν in Aristoph. Ran. 354. sic illum verius ἐλέγειν dicebantur: in Schol. ad Ran. v. 326. Boëdromionis memoratur ὁ ἱσάς, ἐν τῷ Ἰακχον ἐλέγουσι: ter quaterve, τὸν μουσικὸν Ἰακχον ἐλέγουσι, legitur apud Plutarch. Vid. Casaub. in Athen. V. c. 14. Nihil interest utrum dicatur dies, ἢ τὸν μουσικὸν Ἰακχον ἐλέγουσι, an ἢ τὸν Ἰακχον ἐλέγουσι. Schol. ad Ran. v. 324. οἱ μιμησθῆναι ἔδουσι τὸν Ἰακχον· Hesych. Ἰακχάζων, in voc. Δι' ἀγορεύς, interpretatur ἔδου τὸν Ἰακχον. Sed Ode sacra, quam cantabant, ipsa quoque dicebatur

"Ιακχον. Hesychius in "Ιακχον: καὶ ἡ φῶν, ὅς ἐστι μαιμακρεῖαι φωνή. Apud Suidam in voc. ἡ "Ιακχος ἀκούσθη ἐκ τῶν Θρακίων τῶνδε, ὑπερόνομος ἐστὶ καὶ φῶναι. Hoc sensu Herodoti dicebat Dicamus ὃ φωνήσεται τὴν φωνὴν ἵσαι τὸν μουσικὸν "Ιακχον, clamorem (illum) esse mysticum Iacchum; quo, ut ait paulo post, (lin. 23.) ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρῃ ἱακχαρίζουσι, isthoc utuntur die festo, Iacchum saepius inclamantes. VALCK.

15. ἰὸν ἐς τιμωρίαν] Pavii et Bergleri conjecturam schedæ Passion. certam præstant, tum narrationis cohesio et Aristides, quem in re manifesta non describo, Or. Eleusin. pag. 258. Adfinitas, quæ ἰὸν et ἰὸν jungit, confusionem peperit lib. I. 157. et lib. V. 59. ubi vide. Wss.

20. ἀπὸ πάντων Ἰτα καὶ Μαντρί] His inhæreo. Cererem, Μαντρί: titulo lib. IV. 53. nobilem, describi, dubitabit nemo. Adprime autem opportuna sunt ad annum majorem mysteriorum tempus stabilendum, cupideque propterea, neque inutiliter, oppugnando Scaligero, quinquennii spatium illis designanti, a D. Petavio ad Themistii Or. V. p. 411. et Iam. Bullialdo in Theonis Smyrn. Mathemat. pag. 218. admota. Ceterum ἱακχαρίζουσι (lin. 23.) Scholiastes interpretatur, λίσσονται, φλυαροῦσι, ob inconditum opinor clamorem, Iacchum saepius resonantem: neque enim pagana superstitione φλυαρίαν indicare solebat. In Suida "Ιακχαρίζουσι, λίσσονται, φυλάσσωσι, ἡρώδουσι: et in Lexic. Bibl. Coislinianæ pag. 234.; pro quo olim φρονέσσωσι malebam, nunc φλυαροῦσι ex glossis Herod., quas ambo descriperunt. Hesychio simile se insinavit peccatum. Wss.

Ibid. τῇ Μαντρί καὶ τῇ Κίρῃ] Matrī et Liberas quotannis hos dies festos Atheniensæ celebrasse, quod vir summus negaverat, hinc et aliunde Petavins ostendit ad Themist. p. 411. De minoribus neque

ac majoribus Mysteriis eodem anno ver-
tente actis vid. Cl. Wesseling, ad Diodor. T. II. p. 485. (ad lib. XX. c. 110.) Hic Cl. Gronov. ex Med. Cod. Ionicam Proserpinæ dare potuerat. nominis formam Κίρῃ. Loci non recorder Scriptoris antiqui, quo junctum αὐτῇ μεγάλαι θιαί, sive ἡ περιβουρία θιῶς καὶ ἡ ποτίστρα, dicantur Mater et Libera: veterem esse opinionem scribit Cicero IV. in Verr. c. 48. Siciliam totam esse Cereri et Liberae consecratam, — et raptam esse Liberam — ex Ennensium nemore. Matrem Ennensem attingit J. F. Groppov. in Observ. pag. 126. Ceres μᾶ γὰρ dicitur Æschylo Suppl. v. 897. Ennæ præsidii præfectus L. Pinarius apud Livium XXIV. 38. Vos, ait, Ceres mater ac Proserpina, precor. Harum Dearum, velut ab Eleusiniis ducta, mysteria coheruerunt ab antiquissimis usque temporibus Meursio non memorati Messenii sub nomine τῶν μεγάλων θιῶν: alibi in Peloponneso αὐτῇ μεγάλαι θιαί erant Δημότης et Διώνεια: hæc autem non Joye nata et Cerere, sed filia Neptuni: quia mater hujus quoque puellæ multo certior erat, saepius illam Διῶνις εἰρημὴ dixerunt; vid. ill. Spanhem. in Callim. Hymn. Cerer. v. 133. Callimachus fragm. Bentl. 48. dixit illam non Δημότην, sed procul dubio Διῶνιαν: forma usitata, qua innouerunt Ὀκεανίδην, Κίρην, Ἀδριανίδα, Θυακτινὴν, Φαιακιστίαν: ultimum ex Inscript. Corcyr. in Diar. Ital. Montfauconii p. 422., qui multa reliquit in illis corrigenda, in vicinis pag. Inscript. 7. verum etiam quartum: Ὀρεῖα δ' ἐστὶν ἐν τῇ Ἰσθμῷ ποτίστρα. VALCK.

33. ἐν τῇ σφραγίστῳ ἐν τῇ ἑλλάτῳ] Abesse non debent Aristidis T. I. p. 258. verba: εἴφοι δ' ἐρμηνεύει δὲ ἑλευσίνος καὶ ὀφθαλμοὶ δὲ τῆς αὐτῆς καὶ, ἱερὰ ἱερὰ καὶ ἐν τῇ βασιλείᾳ καὶ ἐν τῇ μέλῳ τῇ μουσικῇ. Sic Cl. Jebbicus ex schedis Baroccianis, me judice, impru-

denter. Illa τῶν βαρβάρων adscisci non erat ex usu, quippe indocti litteratoris additamentum. Nostri Urania, ad quam amandamur, diligentius inspecta, turpe scholion jugulasset. WSS.

CAP. LXVI. [1. Οἱ δὲ ἐς τὸν Πιζίω παντοῖοι, etc.] Cohærent hæc cum superiori cap. 24. S.]

5. Ὡς μὲν ἐμοὶ δοκίμῳ] Voculam hic vellem libri scripti darent Herodoteo more interjectam, Ὡς μὲν ἐμοὶ δοκίμῳ. VALCK. — Ignorant particulam libri: promiscue vero Herodotus modo adhibere hujusmodi conjunctivas particulas, modo ἀντιθέτω uti amat oratione. S.

7. τῆς τοῦ ἀποκρίματος] Ultimam si præter Arch. plures proscriberent, in exilium sine sententiæ damno posset abire. Verius est ἢ ἐπὶ τοῖς Σηπιάδα: et necessarium ob Scriptoris consuetudinem. Ἐπὶ et ἐπὶ facillime permutantur. Numerum Persicæ multitudinis ad Sepiadem dedit lib. VII. 186. WSS. — Pro ἐπὶ τοῖς Σηπιάδα Kœnius, duabus literis repetitis, corrigebat ἐπὶ τοῖς Σηπ. ἀπὸ τοῦτο. VALCK.

14. πλὴν τῶν πέντε πολίων] Insularum, Naxi, Meli, Siphni, Seriphi et Cythni c. 46.; quas πόλεις, civitates, eo more de quo Harpocraton in Κύων et Adnotat. ad Itiner. Antonini p. 523., adpellat. Supra lib. III. 139. insula Samus πολίων πασίαν πρόση: et lib. I. 144. Parum autem referet, siue ἰαμνήσθην (lin. 15.) singulari, an ἰαμνήσθηναι multitudinis numero, pingatur; etsi prius Herodoto. consuetius, atque ita Codd. scripti cap. 95. τοῦ καὶ ἑλίγη περίεργον τουτίαν ἰαμνήσθην. WSS. — Ex uno codice non mutassem vulgatum ἰαμνήσθην: illinc distat Nostro frequentata formula πρώτος τῶν ἡμῶν ἱδμῶν. VALCK.

16. Verbo προϊβαίμεν recte literam detrahunt, προϊβαίμεν scribentes, Reiskius et Kœnius. VALCK.

CAP. LXVII. 3. τῇ ἀποβήσεται]

Gemino in negotio παραδιδόντες τὸν πῶλιν, ὃ προϊέται lib. VII. 163. et 169. At lib. I. 32. συνεπῶν δὲ χρὴ — καὶ ἀποβήσεται, sicuti hic tres scripti. Res momenti videbitur exigui, nec negligenda tamen, neque improbanda. Kœ sumi poterit ex Etymolog. p. 682. fin. at mox (c. 68, 16.) iterum τῇ ἀποβήσεται. (Vide Var. Lect. ed. S.) Insequens ἰσίων σφί συμμιζέται (lin. 5.) rediturum c. 79., colloquendi sermonesque miscendi desiderium indicat. WSS.

CAP. LXVIII. 4. Εἴπαί μοι πρὸς βασιλῆα] Nolo oblectari membranarum consensionis morique Herodoteo, qualis Ὡς ξὺν Ἀργύλλων Λαπιδαιμονίαις, lib. VII. 228. (ubi vide Adnot. ad lin. 9.) et passim alibi. Redundantia pronominis dictioque tota Homereum spirat Iliad. x. 501. Εἰσπίμναι μοι Τρῶες: ubi Eustath. in δὲ τῇ εἰσπίμναι μοι Τρῶες, ἀντὶ τοῦ εἰπαί, περιττὸν δοκῶ τὸ μοι κτῆσθαι. Quo quidem pleonasmo nihil omni in lingua, recte Ritterabusio ad Oppiani Cyneget. I. 89. docente, receptius. WSS. — Pro Εἰπαί μοι scripsisse Herodotum suspicor cum Kœnio Εἴπαί μοι, (scil. aoristo primo infinitivi,) quia ἰσπῶν codex habet Med. Sic autem Nostro adhiberi ἀπαρμόφωτα (i. e. infinitivos,) Portus docebit. (Vide Porti Lexicon Ionicum, titulo Ἀπαρμόφωτα ἀντὶ τῶν Προσκατακτικῶν, ubi et alia multa collecta exempla, et hoc cum adjecto μοι pronomine, σὺ δὲ μοι ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι στρατεύουσθαι, ex lib. III. c. 134, 21.) Supra, lib. II. cap. 90. perperam πανσιπῶν ex Med. posuerat Gron. pro Ionico πανσιπῶν. Ionica certe sunt quæ toties apud Herod. recurrunt, ἰσπῶν ἰσπῶν ἰσπῶν ἰσπῶν. Alexandrinæ sunt Dialecti, præter ἰσπῶν et ἰσπῶν, ἡλδαν ἰθυγαν ἰλαβαν ἰλισπαν ἰτισπαν: quæ frequentata leguntur in Alexandrina versione V. T. et apud perpaucos illos, quos habemus superstites eadem dialecto pura usos: in aliis veterum monumentis quod hic illic tale

legitur, corrigi debet. *ἴσται* recte fuit ex Herodoto quoque sublatum hujus Ed. p. 447, 71. (VI. 21, 10.) ut ex versu Philemonis a Bentleio pag. 131. οὐ γὰρ ἐν χήρῃ τὸ ἴσται, vere scribit Schol. in Aristoph. Av. v. 841. Sed in Orphei qui dicitur Argonaut. ab auctore positum puto v. 519. ἰ, δ' ἴσται, sicut v. 116. ἴδα: hic sorex suis se saepe prodit indicia. VALCK.

5—8. οὐτε κακίστη γυνὴ — οὐτε ἰλάχιστα ἀποδείξιμι, δίσποτα. ἐν δὲ ἰούσαι γυνή, etc.] Ista mihi rectius scripta, quam vulgantur, codex præbere videtur Med. et qualia legit Valla: οὐτε κακίστη γυνὴ — οὐτε ἰλάχιστα ἀποδείξιμι, δίσποτα, ἐν ἰούσαι γυνή με δίκαιόν ἐστι ἀποδείκνυσθαι. Facile liquet cur voculam δὲ interseruerint; qua ejecta, ἐν ἰούσαι γυνή interpretor veram animi mei sententiam, ex Herodoti more loquendi. VALCK. — Quæ Artemisia ad Xerxem referri postulat, fide Codicum sic optime procedent: οὐτε κακίστη γυνὴ — οὐτε ἰλάχιστα ἀποδείξιμι, δίσποτα, ἐν δὲ ἰούσαι γυνή, etc. me neque ignavissimam, — neque paucissimis defunctam facinoribus, domine, me talem, æquum est, etc. Namque, ἐν δὲ ἰούσαι ad γυνήν aptari, sequentia τὰ τυγχάνω φρονιούσαι, eadem utique futura, prohibent. Partem horum disputando nactus est Cl. de Pauw, cetera, damnata violentiore conjectura, nuper Clar. Reiskius. Wess.—Istud ἐν δὲ ἰούσαι, Reiskius in Animadvers. editis proposuit, interpretatus me quam hic vides: cogitaverat etiam talis cum sim, (sive, ut Wess. ait, me talem;) sed in hanc sententiam pulcre ille viderat oportuisse ἐν δὲ ἰούσαι. At ἐν δὲ (de quo quidem in Var. Lect. (ed. S.) monere oblitus eram) divisis vocibus præferunt libri, quod sciam, omnes: ubi eadem cum Valck. et Schæf. abjiciendam δὲ particulam putavi: quod si minus placet, cum Wess.

et Reiskio ἐν δὲ legerim, sed ἐν δὲ γυνή hancce sententiam intellexerim, nec me admodum turbaverit, id quod nimis abundanter adjectum Wesselingio videbatur, τὰ τυγχάνω φρονιούσαι. S.

18. ἢ μὴ ἰσχυθῆς] Xerxen patruus ante susceptam expeditionem frustra jam monuerat VII. c. 10, 6. (lin. 55.) ἰσχυθῆναι πᾶν πρῶγμα εἰς αὐτὸν σφάλματα. Ad proxima, (lin. 13.) ἀλλὰ τὰς νῆας αὐτοῦ ἴχης, Kœnius in literis, conjeceram, ait, ὀχῆς, quia ὀχῆς eo significatu, qui hic requiritur, sæpe vel in hoc libro apud Herod. usurpatum occurrit. (At ἴχης idem valet.) Artemisiam providentiam, probabilia dicentis, exagitat asperissime Plutarchus hoc mordaci dicto T. II. p. 870. Α. ταῦτα μὲν οὖν μίτρῳ ἰδοὺ τῷ Ἡρόδοτῃ, Σίβυλλαν ἀποφῆναι ἐν Ἀρtemisiᾷ, τὰ μάλιστα προεισπίζουσαν οὕτως ἀκριβῶς. In rebus etiam humanis exercitati, multa bene ac divinitus invenientes, Ex adyto tanquam cordis responsa dedere Sanctius, et multo certa ratione magis, quam Pythia, Deiphobeve. VALCK.

21. οὐ γὰρ οἶός τι] Quod sequitur οἶός τι rectius me iudice scriptum legitur apud Plutarchum T. II. p. 869. ult. ἴσονται τοὶ ἀντίχου: a minus attento mutari potuit ob sequens διασπιδῆς: sed hoc idem tempus est ac ἴσονται, veteri more scriptum, de quo Piersonus egit ad Mær. pag. 124. Herodotea dedit rariora H. Steph. in App. Thea. pag. 140. Illud autem, οὐ γὰρ οἶός τι ἴσονται, usitatissima scribendi ratione, ponitur pro οὐ γὰρ δύνασται. (At periinde etiam commodum præsens tempus.) Distinguenda, οἶός τι, et οἶός τι ἴ, recte discrevit Harpocration, scribens ἐν δὲ τῷ τι significare δύνασται. Pro πῶός τι restituit H. Steph. εἰ οἶός τι ἴσεται ἡμῶν συμπαῖξαι Xenophonti Ἀναβ. lib. V. pag. 207, 32. Judicent harum rerum periti recte-ne correxerim οἶός τι δύναι, pro οἶός τι δύνασται, in his Philostrati p. 812.

de Achille loquentis, quem Chiron educator καλεσμένοι, — αὖτις ἐνταυθα πρῶτος ἀρετὰς, καὶ νεικῶς συμπίπτειν, blandis verbis laudat tanquam qui posset, etc. nam et ille blandus — Mitibus alloquitur teneros mulcebat alumnos: Auson. Eid. IV. 20. VALCK.

92. ἀλλὰ σφίσι διασηλῶς] Dedit fortasse Herodotus, Artemisiam ubique laudibus ferens, aliquid memoriz civis sua. An eandem, ut Plutarchus invidiose, Sibyllā vaticinanti equiparavit? Græcorum res eo si loco et statu, qualem describi vidimus, fuerint; non opus Sibyllæ ad conjectandum ingenio, perituras eas funditus, modo Persæ ancipiti prælio supersederet, et bellum, missis ad Peloponnesum copiis, duceret. Id Themistoclem Aristidemque, in futuris conjiciendis sollertissimos, non fugiebat, neque ignotum reginæ Halicarnassæ. Verum abstinere; moneoque, in proximis (lin. 25.) ἀρεταῖν τοὺς καὶ τὴν αὐτίαν ἡκουσας ex Ask. oportunius, et Plutarcho, qui ἀρετὰς, lectum videtur. Wess.

23. οὗτοι γὰρ εἰσὶ παρὰ σφίσι] Πάρεσφισι, id est παρὲς, Herodoteo more scribendum vidit Doctiss. Kœnius: idem ille suspicatur in proximis, (lin. 24.) pro οὗτοι αὐτοὺς εἰπὺς, legendum οὗτοι αὐτοῦ αἰδὺς, neque ibi: vide mihi sequentia, τοὺς καὶ τὴν αὐτίαν ἡκουσας: quæ dum omittit Plutarchus non sane censeri potest tueri vulgatum αὐτοῦς. VALCK.—Sane quam probabilis, pæne dixerim certissima emendatio, οὗτοι αὐτοῦ — ἀρεταῖν τοὺς καὶ τὴν αὐτίαν ἡκουσας. Sic frequenter in hac eadem narratione, αὐτοῦ μόνου, cap. 57 extr. αὐτοῦ μόνου, c. 60, 24. εἰ μόνου αὐτοῦ, c. 62, 2. Mox (lin. 26.) pro τῶν Ἀθηναίων, præstaret fortasse τῶν Ἀθηναίων, ut sæpius alias: ac possint et Ἀθήναι h. l. tam urbs Athenæ, quam universa Attica terra intelligi. S.

30. ἡ θυμὸς βαλλῶ] Sic lib. VII. 51. ἡ θυμὸς ὦν βαλλῶ. Qui βάλλω maluerint, Homereum οὐδ' ἐν φρεσὶ βάλλω

σφίσι Iliad. A'. 297. adhibebunt. Quod de beris ac servis (lin. 31.) regina, illi experientia non adversatur. Utile matronis præceptum Naumachii apud Soph. Serm. LXXI. p. 438. fin. Μῆτις καὶ ἡμῶν τοῖς ἴσιν μῆτις μάλ' ἰστέλλει Φαίνοιο ἡνίκαι γὰρ αἰεὶ περ σῆμα φέρονται. Θάρεσι δὲ διδύσκωι μάλ' ἐπιπρασινοῦσι ἀνακτες. Sed in hac domestica disciplina procuracione fines pauci regunt prudenter. Wess.

33. Ubi ab Halicarnassensi Regina tanquam imbelles enumerantur cum Xerxe militantes Αἰγύπτιοι τε, καὶ Κύπριοι, καὶ Κίλιες, καὶ Πάμφυλοι, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑβρ. §. 63. (scilicet repetitas particulas conjunctivas robur quoddam addere orationi: quæ tamen observatio non admodum hujus est loci.) Quod addit bellatrix, τῶν φίλος ἴσιν οὐδὲ, vehemens adparebit maledictum inversam spectanti locutionem. ὦν τε καὶ φίλος ἴσιν, sunt præstantissimi poetarum apud Ælian. de Nat. An. XIII. c. 4. non quorum usus est: neque Canter. intellexit in Aristid. T. III. pag. 686., διὰ πάντων ἐκδιδύσκαι καὶ ποιητῶν καὶ ἡστέων καὶ στρατηγῶν καὶ ὦν τε φίλος ἴσιν Ἑλλήσιν: vocula scribendum transposita, ὦν τε καὶ φίλος: exemplis præstantissimorum apud Græcos poetarum, oratorum, Imperatorumque fuit demonstratum. Exquisitas formulas, ὦν τε καὶ φίλος ἴσιν, et ὦν τε καὶ ἀνδρῶν ἴσιν, illustravit Celeberr. T. Hemsterhusius in Luciani Timon. (c. 55.) p. 171. Paululum diversa miscuit L. Küster, in Aristoph. Eccles. v. 53. VALCK.

CAP. LXIX. 3. ὅτι οὐκ ἴα] Cuncti ita: multo rectius οὐκ ἴα. Wess.—Accentu scriberem retracto, ὅτι οὐκ ἴα: quia dissuadebat: vid. ad lib. II. c. 30. Sed est et illud apud Herod. vetantis; nam ἡ Πυθίη οὐκ ἴα, IV. 164. et ἡ Σιδὸς οὐκ ἴα κούιν, VIII. 36. quorum tum non recordabar. VALCK.—At, cur po-

tissimum in præterito tempore positum verbum malleus quam in præsentem, nullam equidem vidi causam. S.

4. *οἱ δὲ ἀγαυοί* [Ἀγαυοί] hos Eustathius ad Iliad. Ω'. p. 1363, 9. (p. 1501, 1. ed. Bas.) illustravit, multisque aliis Commentariorum locis. Vide clar. Valcken. supra ad lib. VI. 61. Wess.

5. Retinui *εὐσημνίας*, obsecundans præstantissimis membranarum. Caussam Gronovius exponet. Wess. — Placet etiam mihi *δὲ* *ἐν* *τῷ* *πρώτῳ* *εὐσημνίας*. VALCK. — Recte monuerat Gronov. solere sic Herodotum absolute loqui, i. e. genitivum absolutum ponere, non observato casu præcedente, cui adaptandus videri poterat casus participii. Sic VIII. 90, 3. *ἰσβαλλοὶ τοὺς Ἴωνας*, — *ὡς* *πρόδόντων*. Rursus c. 108, 18—21. *παντὰ τὰ κατὰ Εὐρώπην* — *ἦτοι ἀλσπεκνίον γῆ, ἢ* *πρὸς τοῦτου ἰμολογούτων*. Et sic frequenter admodum alibi. S.

[5. *ἰσπεκνίον τῇ γῆ*] Ἀντικρίσις nil aliud, quod sciam, significat, nisi per-cunctuationem, examen, explorationem; ut apud Nostrum III. 53, 6. si vera ibi scriptura. Cui vocabulo quum non vidissem quo pacto commodus hic esset locus; commodius istud recepi, quod codices nonnulli offerebant. Miror tamen quid sit quod in insolentius illud *ἀντικρίσις* major codicum numerus consentiat. S.]

9. *ταῖς κλίσις πειθεσθαι* *ἐκείνῳ* *ταῖς*, *καταδύξας* *τῇ* *μὲν*, etc.] (Commodius sic distingui orationem putavi, ut *ταῖς* (i. e. *κατὰ ταῖς*, hac in re) ad *πείθεσθαι* referretur. Quum *κλίσις* olim pro *κλίσει* esset vulgatum, monuit Wess. "turpem deterrentem esse maculam, post "Aldi et Camerarii ætatem Editis ad-" "spersam." S.) — Vidit meliora Xerxes; hominum more fecit, deteriora secutus. VALCK.

CAP. LXX. 1. Pro olim vulgato 'Εσὶ δὲ scripti ex codicibus 'Εσὶ δὲ, quod et alias factum (uti II. 2. VII. 36. etc.) recorder. Wess.

Ibid. *παρήγγαλλον ἀναπλώει*] Scribendum puto *παρήγγαλλει*, nempe Xerxes, qui tum aderat. VALCK. — In sing. *παρήγγαλλει* absque, in fine scripturus fuerat Herodotus. Pluralem tenent libri omnes; ubi intelligi debet, duces cujusque nationis signum dedisse suis. S.

5. Quod addit, *τοὺς δὲ Ἕλληνας* *ὄχι* *δύο* *τι* *καὶ* *ἀμφὶ* *δὴ*, hoc tamen vellicare non ausus est Plutarchus. Militem, *ἐν* *τῇ* *ἑργῇ* intrepidum, ante instans prælium humanitati congruum tale *δύο* non dedecet. VALCK.

CAP. LXXI. 4. *τοὺς ἀμφὶ Λιωνίδα*] Sæpe superiore libro *ἐν* *Λιωνίδῃ* formarunt exscriptores, communio rem amplexi aduetudinem, cum *ἐν* *Λιωνίδῃ*, ut hinc et ex c. 15. liquet, debuissent: idem crebro in *ἐν* *Εὐρυπύλῳ* et alios designarunt. *τὴν Σκιρωνίδα* *ὁδὸν*, (lin. 8.) quam obstruxerunt Græci, Pausanias *Σκιρώνην* dici, atque ex Megaride per Scironias rupes ad Isthmum ducere, lib. I. 44. p. 107. et Strabo IX. p. 600. A. (pag. 391. ed. Cas.) monuerunt. Wess.

6. *ἐν* *τῷ* *Ἰσθμῷ* *Ἰόντῳ*] Sessum ibant in Isthmum: huc cum venissent mox dicuntur usitata structura *ἰζόμενοι* *ἐν* *τῇ* *Ἰσθμῷ*. Est in talibus etiam Nostrer accuratissimus: I. c. 199, *ἰζόμενοι* *ἐν* *Ἰσθμῷ* *Ἀφροδίτης*, non bene vertit Valla; nec III. c. 140, *Ἰόντῳ* *ἐν* *τῷ* *πρώτῳ* *τῶν βασιλέων* *οἰκίῳ*. Apud Thucyd. III. c. 75. *καθίζουσιν* *ἐν* *τῷ* *τῶν Διοσκουρέων* *ἱερῷ*, et *καθίζουσιν* *ἐν* *τῷ* *Ἡραίων* *ἱερῷ*, templum Castorum, et Junonis ingressi, illic sedent supplices. Xenoph. Ἑλλ. VII. pag. 363, 33. *οὐδὲ* *εἰς* *τὸ* *συνεδρίον* *ἦλθον* *καθίζου*, in synedrium sessum ire nolebat. Latissime patet loquendi genus, tractatum ad Schol.

in Aristoph. Plut. pag. 456. (Conf. ad c. 60, 11. notata.) In Isthmo congregatis praefectus Imperator Spartiata Cleombrotus, paulo post mortuus juxta Herod. IX. c. 10., raro veteribus commemoratur, patrem licet Regem habuerit, fratremque nobilissimum Leonidam. Dum in extruendo muro tot hominum millia velut pro se quisque facerent opus, *ἦντο* (lin. 11.) *τὸ ἔργον*: hoc recipiet Herod. ut suum recuperavit I. 189. *οἷα δὲ ὄχλου πολλοῦ ἐργαζομένου ἦντο τὸ ἔργον*. In sequentibus: (lin. 13.) *καὶ ἰλίυνον εὐδῖνα χερόν οἱ βοηθήσαντες ἐργαζόμενοι*: postremum pertinet ad *ἰλίυνον*, vel potius *ἰλίυνον*: *εὐδῖνα χερόν ἰλίυνον* (id est *ἰσχυρόν*) *ἐργαζόμενοι*. Liquida duplicata legitur supra VII. c. 56. *ἰλιύνας εὐδῖνα χερόν*, ubi Suidas tamen (cum melioribus codd.) dat *ἰλιύνας* in voc. *Ἐλιεύοντας*. Hanc scripturam, ut accuratorem, nuper adprobavit Vir eximius Jo. Aug. Ernesti ad Callim. p. 243. alia de hoc verbo dederunt P. Leopard. Em. I. p. 29. et Jo. Pierson ad Moer. p. 161. VALCK. — Conf. Adnot. ad I. 67, 25. S.

11. *ἦντο τὸ ἔργον*] Sic planissime lib. I. 189. *οἷα δὲ ὄχλου πολλοῦ ἐργαζομένου, ἦντο μὲν τὸ ἔργον*. (Conf. Adnot. ad VII. 20, 3.) Peccat autem Med. voces *καὶ πλῖναι* omittendo, neque dignus patrocinio erat accessito. Melius *ἰσφορίοντο* (lin. 13.) de dialecti usu schedæ, et (CAP. LXXII. 1.) *οἱ δὲ βοηθήσαντες* Eustathius. Idem in vicinis (cap. 71, 14. et c. 72, 5.) olim fuisse, nullum mihi dubium, cui ducis Codicumque indicio destitutus, sedem illibatam relinquo, quamquam invitus. Vide supra c. 1. WESS. — Conf. Var. Lect. (ed. S.) ad c. 72, 1. S.

CAP. LXXIII. 1. *Οἰκίη δὲ τὴν Πελοπόννησον ἴδρια ἰσπὰ*, etc.] De his septem Peloponnesi gentibus agens hoc capite Herod. nonnulla tradit, quæ vix, ut puto, reperientur apud alios, et ne

apud Strabonem quidem vel Pausaniam, Galeus in Nota ad Septem istas gentes Peloponnesi, videtur, ait, Homerus sex tantum agnoscere. Totidem occurrent Bæotiam exigenti: sed τὰ Ὀμήρου στίψις διῆται περὶ τῆς ποιητικῆς λίγοντος, καὶ οὐ τὰ τῶν, ἀλλὰ τὰρχαία, ὧν ὁ χερόνς ἡμαῦρως τὰ πολλὰ, judice Strabone lib. VIII. pag. 513. A. (pag. 332. ed. Cas.) cui isto libro sex præcipuæ regiones enarrantur Peloponnesi, Elis, Messenia, • Laconice, Argolis, Achaia et Arcadia: septem alii constituunt et Scymnus Chius v. 515. et seqq.; quinque Thucydides, lib. I. cap. 10. Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο μέρης νύμονται, (Lacedæmonii, Laconicam nempe et Messeniacam) τῆς τε ἑρμαίας ἡγούνται: quæ postrema non significant totius Peloponnesi principatum obtinisse Lacedæmonios, sed bello communi ceteris fuisse duces, ἡγεμόνας, ut erant bello Persico ipsis etiam Atheniensibus: minus cogitata scripsit I. Wasseus ad Thucyd. (VIII. 15.) pag. 514. n. 32. Verum hic non regiones, sed diversas enumerat Herodotus Peloponnesi gentes. Nam una de septem illis, *Dorienses*, (lin. 7.) quorum hic tantum fuisse dicuntur *πολλοὶ τε καὶ δόκιμοι πύλεις*, tres tenebant Peloponnesi partes amplissimas, Argolida, Laconicam, et Messeniam, quarum veteres incolas eiecerunt victores: vid. Isocrat. pag. 119, 120. 270. A. 286. A. Pausan. pag. 140, 151. Jo. Meurs. de Regno Lac. c. 6. Misc. Lac. III. c. 9. *Arcadas* (lin. 3.) *Dorienses* et *Heraclidæ* suis expellere montibus aut non potuerunt, aut religionem quadam obiecta non sunt auri: callidum Cypseli Regis consilium, Polyæno traditum I. cap. 7., multis enarrat Scholiastes ined. in Aristid. nisi sola vera fuerit causa, quam attigit celeberr. Wess. ad Diodor. (Fragm. VI.) T. II. p. 635. Velut *αὐτόχθονας* *Arcadas* in avitis sedibus ab ultima hominum me-

moria permansisse, tres testantur historici principes Herod. II. c. 171. Thucyd. in Proömio, et Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 361, 16. ubi civibus suis animos indit Lycomedes λέγων, ὅς μιν αὐτοῖς Πελοποννήσου πατρὶς εἶναι μῖνον γὰρ ἀνέχοντες ἐν αὐτῇ οἰκοῦνται. Hanc tamen honoris prerogativam secundum Herodotum sibi quoque vindicare poterant Cynurii, (lin. 3.) et quodam modo gens Ἀχαιοί, peninsula certe patria non ejecta; nam in μὲν Πελοποννήσου οἰκοῦντες, in μῖνον τῆς ἰωνῶν οἰκίης δὲ τὴν ἄλλοτριον. Vid. Strabo VIII. p. 514. a. 588. a. Pausan. VII. p. 522, 523. Sed initio libri quinti Pausanias, Herodoti vestigia sequuntur, γίνη, inquit, οἰκῶν Πελοποννήσου, Ἀχαιοὶ μὲν αὐτὸν χθονί, καὶ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ μὲν ὑπὸ Δωριέων ἐν τῇ σφαιρῇ ἀνίστησαν, οὐ μῖνον Πελοποννήσου γὰρ ἐξιχώρησαν: tum de quatuor reliquis, quae ἰθὺς dicuntur Herodoto ἰσχυρῶς, Pausanias p. 375. memorantur Dryopes, Dorienses, et Aetoli: Δωριεῖς, καὶ Δωριεῖς· οἱ μὲν ἐν Παρμενῶν, Δωριεῖς δὲ ἐξ Οἴτης ἐς Πελοπόννησον οἰκοῦντες ἀφ' ἑρμῶν τοὺς δὲ Ἑλλήους ἴσμεν ἐν Καλυδόντι διαβιβασθέντας καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης. Dryopum fuisse tradit Herod. (lin. 8.) quas jungit et Homerus ἱλ. β'. 559, Ἑρμιόνη, Ἀσίην τε. Ἑρμιόνη, an Ἑρμιόνη hic primitus scriptum sit, si Codices discrepant, (vid. Van Lect. (ed. S.) et mox Wesselingii Adnot.) decerni vix poterit: Δαδών saepe dicitur Nostro, quae Δαδὼν Sophocli aliisque: vid. Wesseling. ad Hierocl. Synecd. p. 647. et ad Diodor. T. I. p. 282. Nec Lemnias Pausanias neque memorat Cynurios. Παρμενῶντι ὀνόματι quom origine fuisse dicantur Lemnii, (lin. 10.) comparari poterunt notata p. 345. (ad IV. 148, 9.) VALCK.

2. τὰ μὲν — κατὰ χάριν ἵδμεν· ὦν τε καὶ τοσάυται οἰκοῦνται] Hæret in his menda, Codicibus forsitan antiquior, fa-

VOL. IV.

cile tamen tollenda. De septem istis gentibus, τὰ μὲν δύν, inquit, ἀνέχοντες ἴοντα, κατὰ χάριν ἵδμεν· ὦν, τὴν καὶ τὸ πάλαι οἰκοῦν, Ἀχαιοὶ καὶ Κυνεοῖς. Vacula τε tantum in τὴν mutata, sic commode mihi correxisse Koenius noster videtur. VALCK. — Sentio τῇ ὦν τε καὶ τὸ πάλαι hic fuisse, eamque vocem ab ultima præeuntis verbi (ἵδμεν) syllaba absorptam: series illam sibi exposulat, aut τὴν certe, quam alii maluerunt. Habitasse Arcades easdem, quas primitus incoluerunt sedes, itemque Cynurios, et ante quidem Pelasgorum in Peloponnesum colonias, hinc Bouherius Dias. Herod. c. 9. jure conficit. Achæos autem, a Doriensibus expulso sedibus, in Ionas irruisse, atque eorundem regionem ad Sinum Corinthiacum insedisse, docuit Noster lib. I. c. 145., et Pausanias fusius lib. VII. 1. Wess. — De menda quæ olim istum locum (ibid.) omnibus (quod sciam) in libris insederat, monere in Var. Lect. (ed. S.) oblitus eram. Eam mendam sic corrigendam, κατὰ χάριν ἵδμεν, ἦν (aut Ionice τὴν) ὦν τε καὶ πάλαι, etc. commode REISKIUS censuit, hanc adjiciens observationem: “Brachylogia veteribus usitata est, sic dicere: ἦν ὦν τε καὶ τὸ πάλαι οἰκοῦν, pro ἦν ὦν τε οἰκοῦντες καὶ τὸ πάλαι οἰκοῦν.” Ego ἵδμεν ὦν τῇ καὶ τὸ πάλαι: cum Schæfero scripsi, minime quidem Reiskii spernens rationem. S.

9. Ἑρμιόνη τε] Homeri Iliad. β'. 560. Ἑρμιόνην Ἀσίην τε amplecti malui, quam Med. recentiorum urbis titulum. (conf. Valck. paulo ante.) Παρμενῶντι (lin. 10.) Ionum hic more, Παρμενῶντι lib. IV. 148, ubi et Lemnia eorum origo. Wess.

11. ἰσχυρῶν] Ferri posset ἰσχυρῶν, quomodo boni Codd., modo contractum recte videretur, ἐν τῷ ἰσχυρῶν, quæ Porti doctrina. Cete-

3 A

rum Cynurii, quorum hic initia Ionica, ab Argivis, si fama apud Pausan. III. 2. non fallit, descenderunt: *Αίγονται δ' οἱ Κυνούριαι*, sic scribit, *Ἀργίῳ τὸ ἐνὶ καθεῖν εἶναι*. At ea forte propagata late, quoniam a Spartanis pressi, et agro exuti, in Argivorum ditionem deinde una cum Orneatis, quibus ab inimicis divexati videntur se consociasse, venerunt. Ea quidem conjectura est, sed ex Herodoteis fluens. De *Orneatis* (lin. 12.) Pausan. II. 25. *Ἀργίῳ δὲ — Ὁρνιάτας ἀνίστησαν ἀναστάντες δὲ, σύντοκοι γιγνώσκει Ἀργίους*. Argivi præterea agrum Cynurium, *Κυνούριαν γῆν*, in confiniis situm, tanquam suum a Spartanis repetunt in Thucydidis lib. V. 41. Itaque Cynurii et Orneatæ *ἐκδιδαρίζονται*, sive moribus, disciplina dialectoque Dores evaserunt, partim subditi Argivorum imperio, *ἐρχόμενοι ὑπ' Ἀργίῳ*, partim lapsu temporis, *καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου*. Memini difficultates in his quesitas et inventas; quas evanidas non attingo. Ὁρνιῆται Ionici commatis, ut *Παρωρεῖται*, *Τιγυῖται*, etc., restituti in integrum sunt. WZSS.

Ibid. *ἐκδιδαρίζονται δὲ*] Monstrat illud δὲ, in vicinia fuisse *μὴν*. Ab Herodoto tamen scribi non potuit, *δοκίμους μὴν μοι εἶναι Ἴωνες*, quæ viri docti (Reiskii, puto, in Misc. Lips. T. VIII. p. 496.) est conjectura; videbantur enim Nostro *αὐτόχθονες* Cynurii. Commodè scribi poterit: *οἱ δὲ Κυνούριοι, αὐτόχθονες ἴοντες, δοκίμους μὴν ἱσίοις* (loco vulgati *μοῦτοι*) *εἶναι Ἴωνες*. *ἐκδιδωρ. δὲ ὑπὸ τοῖς Ἀργίῳ ἐρχόμενοι*: quæ tum sequuntur, viris doctis emendanda relinquam vel explananda. Quum dixerat Strabo VIII. p. 514. a. (pag. 333. c. ed. Cas.) *λαβῆναι — ἐν τῇ Πιλιωνίᾳ τὰ δύο ἴση, τὸ τοῖς Αἰολικῶν καὶ τὸ Δωρικῶν*, causam tradit veram, cur Arcades et Eleipurius *Αἰολιστὶ διελίχθησαν*, cum in reliquis civitatibus mixta quadam uteren-

tur dialecto; *δοκίμοι δὲ*, addit, *Δωρίζων ἄπαντες διὰ τὴν συμβάσαν ἱσικράτειαν*. Verbo Herodoteo *Ἐκδιδαρίζονται* H. Steph. alique caute abstinuerunt: diversam dat lectionem margo. Steph. *ἐκδιδαρίζονται*: quæ facile verti posset in flexum legitimum *ἐκδιδαρίζονται*: nam, quæ Portus fingit, sermonis analogiæ repugnant. Sed a verbo *Δωρίζων*, me iudice, neque *ἐκδιδαρίζων* neque *ἐκδιδαρίζονται* formari potuit. Adhiberi forte potuit *Δωριεύονται*: dantur enim et huius flexus imitativa, sed pro *Δωρίζων* vel *Δωριάζων*. Unicum restat, quod hic congruit apte, quodque, a *Δόριος* ductum, analogiæ respondet *Ἐκδιδαριεύονται*: in Doriensium naturam veluti degenerare; Lingua uti, moribus et institutis Dorici. Hujus formæ verba plurima præbet præter ceteros Plato: unum de multis nobis sufficiet, ad *Ἐκδιδαριεύονται* proximum accedens, *ἐκδιδαριεύονται*. Plato Epist. VIII. p. 353. a. *κίνδυος ἰγνίτο Ἰσχατος Σικελίᾳ τῇ τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ Καρχηδονίων ἀνάστατον ἔλην ἐκδιδαριεύονται γινώσκει*. Explicat illud paulo post: *ἤτοι σχιδὸν εἰς ἰσημίαν τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς Σικελία πᾶσα, Φοινίκην ἢ Ὀπικὴν μεταβαλῶσα εἰς τινὰ δυναστείαν καὶ κράτος*: quæ in hunc Herodoti locum conveniunt, quò scribendum arbitror *ἐκδιδαρίζονται*. Euripidis in Oreste versum 485., *Βιββαρέωσαι χρόνιος ὥν ἐν βαρβάρῳ*, sic invertit Apollonius Tyan. Epist. 34. *Ἰβαρβαρέωθι — χρόνιος ὥν ἐν Ἑλλάδι*. Jocum hinc facile verbum intelligetur Alexidis *Πιλιωνιστῶνται*, de quo L. Küster. ad Suid. in *Φιλιππίδης*. VALCK.

11. Pro *δοκίμους μοῦτοι εἶναι Ἴωνες* conjicit Bothius oportuisse *δοκίμους μὴν εἶναι αἰώνους*. *Μοῦτοι*, inquit, si quis retinere cupiat, is interpretabitur, si qui alii, vel præ cæteris. S.

CAP. LXXIV. 2. *περὶ τοῦ παντός*

ἥδη] Conspirant in *δέρμου* vocem scripti

omnes: unus Eustathius, nec sibi tamē constans, *δρόμον* habet, cui post Portum primas darem. (vide Var. Lect. ed. S.) Sollemne in talibus, *τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχουσιν*, apud Eunapium Vit. Maxim. pag. 100., aut *τὸν περὶ τῆς ψυχῆς εἶναι* in ejusdem Juliano p. 115. *τρέχουσιν περὶ ψυχῆς* infra IX. 36., tacita ἀγῶνας aut δρόμου voce. Plura Budæus, Stephanus et Portus, qui τῇ ἰσχυρίᾳ (lin. 3.) quod Herodoteum testabatur Hermogenes, positumque fuit lib. I. 80., operam non negarunt. Mox Ἕλληνας jussu Codd. ejecti sunt: neque opus erat, ut ἰμαίως fingeretur; ἰμαίως, quæ et Abreschii opinatio, sufficit. Consimiliter enim, atque ad Isthmum illi, superiora auditione accipientes, formidasse sibi, traduntur. Wxss. — Poterat vero etiam, nec incommode profecto, ὅμως teneri. Quamvis ingens studium, quo muniebatur Isthmus, cognosserit, tamen Peloponneso timebant. Ad δρόμον adjectum articulum malles, qui apud Eustath. etiam (Iliad. pag. 1363.) adjectus legitur, *παρὰ Ἡρόδοτον τὸ, Δίοντες τὸν περὶ τοῦ παντός ἦδη δρόμον*. At sæpius articulum omittit Herodotus ubi Atticus scriptor non neglecturus illum erat. S.

11. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Αἰγινῆται.] Hoc sane rationi consentaneum, ut cum Themistocle senserint Æginetæ, maluerintque apud Salamina inanere, quam in gratiam Peloponnesiorum versus Isthmum secedere: miror idcirco quod scribit Lycurgus c. Leocr. p. 156, 33. (pag. 200. ed. Jo. Tayl.) Ἐτεόνικος μὲν γὰρ ἐ Ἀσπιδαιμόνιος, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Κορίνθιος, καὶ τὸ Αἰγινετῶν ναυτικὸν ὑπὸ νόκτα τὴν σωτηρίαν αὐτοῖς ἱμῖλλον πορίζεσθαι. Eteonicos etiam novi Lacedæmonios, sed hujus ætatis neminem. Quod addit Lycurgus, oratoris personæ congruit, quem semper populus probavit ut popularem: οἱ πρόγονοι — βίῃ καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλευθέρωσαν, ἀναγκάσαν.

τοις ἐν Σαλαμῇ μὲν αὐτῶν πρὸς τοὺς βαρβάρους ναυμαχίῃν. Unius Themistoclis laudem sibi libenter populus suisque majoribus audiebat attributam: hac mente Themistocles Libanii T. I. p. 539. Α. *παντὲρ οὐκ ἔστι μοι Νικκλῆς* — ἀλλ' ἐπὶ τὸ μίγα ἔργον ἐργασάμενος, ὁ δῆμος. Ejusdem Libanii Neocles Themistocli suo ipsius exemplo demonstrat eleganter, invitos utiliter sæpe servatos, p. 516. α. Græcos invitos coëgisti ναυμαχίῃν, καὶ οἷς ἔδραμι οὐχὶ βουληθέντες ἰνίκων. VALCK.

CAP. LXXV. 3. *πίμπωσι ἐς τὸ στρατοῦν τὸ Μῆδων ἄνδρα*] Quod Plutarch. Them. p. 118. α. prodidit, *ἦν δὲ σὺ γίνου Πέρσης ὁ Σικίνιος αἰχμαλώτως*, sibi credibile negat Cl. Dacerius; neque enim Themistoclem liberis suis vilem captivum, et Persam genere, pædagogum dedisse. Plutarchum in Herodoteis male legisse τῶν Μῆδων ἄνδρα, ac Sicinnum ea de caussa Persis inseruisse. Æschylum sane si audimus, nuncius Græcus erat, Ἀπὸ γὰρ Ἑλλήνων ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ Ἑλλῶν, ἱλιξ, etc. ea videlicet, quæ Themistoclis jussu Sicinnus, in Pers. v. 355. Personatus Themistocles Epistol. IX. pag. 47. Edit. Schoettg. *τὸν παιδαγωγὸν εἶδεν τοῦ Κλεοφάντου, ὃς καὶ ποτὶ ἰδιόρῳσιον Σικίνιος αὐτῷ τοῦτομα*: ubi de Cleophanto non male. Scripsi Σικίνιος, (lin. 5.) uti Editi c. 110., et hic scripti, inque Plutarcho, Polyæno I. 30, 2., Clemente Alex. Pædag. I. 7. p. 130., Etymologo atque aliis. Wxss.

Ibid. *πίμπωσι* — *ἄνδρα*] Sicinnum, qui οἰκίτης fuisse dicitur, et *παιδαγωγὸς* liberorum Themistoclis: ut antiquioris adponam Æschyli verba e Pers. v. 355. Ἀπὸ γὰρ Ἑλλήνων ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ Ἑλλῶν, ἱλιξ καὶ σὺ Πίρξῃ τάδε, ὦ Πί, εἰ μιλάνης νυκτὸς ἔξεται νύκτας, Ἑλλήνων οὐ μένομε. Nuncium Persam facit ἰθὺς Tragicus non absurde loquentem: sed Græcum a Themistocle missum censuisse quoque videtur Frontin. lib. II.

c. 2, 14. *Ἐπίσης τὴν* scribit Diodor. XI. c. 17. Optime, de servis suis, quem habuit fidelissimum, ad Regem misisse, tradit Nepos, Them. c. 4. ubi corrigit Vallam Longolium, in Herod. *εἰσίην* vocantem contubernalem, qui verna fuerat dicendus. Infra VIII. c. 110. relictus in Latinis Sicinnus contubernalis; hic contubernali domesticus substitutus (a Gronov.) est: alibi apud Herod. *εἰσίην* uxor et liberi dicuntur; sed hic *εἰσίης* sine dubio servum notat, non domi natum et vernam, qualis esse nondum poterat Themistocli liberorum educator, sed quem captivum sibi emerat: vid. Ammon. in *Οἰκόνευσ.* Ion Chius *τὴν εἰσίην* *ἐπὶ δούλῳ εἴδυκεν* apud Athen. VI. p. 267. v. Absque teste loquenti ne Clementi quidem Alex. fidem adhibuerim ista scribenti, Pædagog. I. p. 130, 30. *τὴν Θερμοστοκλίου παῖδων ἡ παιδαγωγὸς εἰσίης ῥάθυμος ἦν*: ubi paulo post, quem Pericles puero dedit Alcibiadi custodem, Thrax Zopyrus *ἀνητὸν* fuisse dicitur *ἀνδράποδον*. *τὴν εἰσίην τὸν ἀχρεῖστατον ἐπὶ γέρας* dixit Plato T. II. p. 122. x. vid. et Diotogenes Stobæi p. 251, 35. Sed tardus Thrax fuerit Zopyrus senecta; Themistoclia, viri in rebus gerendis prompti, Sicinnum nihil minus fuisse quam ignavum monstrant hic atque infra c. 110. narrata. Plutarcho fuisse dicitur *ἄνους Θερμοστοκλίου*. Polyæno I. 30, 2. *ἐνταῦχος, παιδαγωγὸς τοῦ παῖδος*: ubi nescio qua fide dualis nitatur numerus filiorum. Filios habuit in universum quinque Themistocles, quorum unus puer mortuus est; Dioclem avus adoptavit maternus: ex tribus, quos moriens reliquit teste Plutarcho T. I. p. 128. x. nihil est cause, cur unus eidem T. II. p. 1. x. dictus censeretur Diophantus: *Διόφαντον* mutemus in *Καίόφαντον*: sic suo loco dicitur Plutarcho, et, quem citat, plus semel Platoni in Menone T. II. p. 93. v. x. VALCK.

12. *τὰ ἐπὶ τὰ παρ' ὧν γίνεσθαι*

Hæreo hoc servem, an ex Codd. revocem *παρ' ὧν*; posterius lib. VII. 283. *ὡς δὲ εἶδον παρ' ὧν τὴν Περσέως γένεσθαι τὰ πρῶτα*. Vid. cap. 136. Omitti et *ἄλλων*, quod damnant schedæ, poterit, ut alibi indicatum. Mox fidentior, (lin. 14.) *πάλαιον ὅπως ἔργον ἀπέπλεον*, Aldo duce reformavi. WESA.

CAP. LXXVI. 5. *τὰ ἀπ' ἱστῶν κίρας*] Non celabo, olim mihi prominentem in mare contra Salaminem tractum Megaridis hæc ostendere, non classis Persicæ cornu. *Κίρας* in promontorii frequens apud Salmasium ad Solin. p. 116.; et Strabo IX. p. 604. (p. 595. a. ed. Cas.) duo istiusmodi *κίρας* in Megaridis et Atticæ finibus exadversum Salaminem memorat; Plutarchus præterea, Acestoridi fide, (Themist. p. 118. x.) propter illa *κίρας* Xerxem ex aurea sella navale hoc spectavisse prælium. Sic insulam circumvecti, et promontorium, *κίρας*, occidentem spectans, incingentes, omni ad Isthmum transitu Græcos exclusissent. Quia tamen suspicioni, quæ cap. 85. produntur, officere videntur, eam non urgeo. De Cynosura et Ceo (lin. 6.) res anceps. Cl. de Pauw insulas circa Salaminem elegit, et Cynosuram quidem Laconicam, Ceum vero defectu scriptorum ignorari; cui paria non facio. Laconica apud Hesygium Cynosura longissime hinc remota fuit, et situs pæne incerti. Ut paucis transigatur, Ceum insulam intelligo contra Sunium Atticæ, et Cynosuram, *ἔκταν τοῦ Μαραθῶνος*, promontorium Marathonis, Eubœam spectans, ejusdem Hesyhii. Longius in tabulis id Cellarii et aliorum pictis a Sunio, quam Herodotea postulant, disjungitur; male, opinor; vix enim tum una nocte, eaque æstiva, id promontorium flectere, tantumque spatii absolvere quivissent navigando. Nunc, statione circa Ceum et Cynosuram relicta, provehuntur prope Munychiam, ac fretum, ut et hac

parte fugæ occasio Græcis præcidatur, obsepiunt. Wess.—Verba ista, ἀνῆγον μὲν σὸ ἀπ' ἰσπείρης κίρας πυκλούμενοι πρὸς τὴν Σαλαμῖνιν, sic vulgo vertunt: cornu quod ad occasum spectabat producunt Salaminem versus, eam circumituri; quasi accusativus τὸ κίρας a verbo ἀνῆγον penderet, et ad ἀνυκλούμενοι intelligeretur αὐτῇ. Ego verbum ἀνῆγον absolute accepi, sicut mox ait Scriptor, ἀνῆγον δὲ οἱ ἀμφὶ τὴν Κίον, nempe ἀνῆγον τὰς νῆας, ut ait paulo post. Itaque τὸ ἀπ' ἰσπείρης κίρας fuerit pars classis Græcorum (non Persarum) ad occidentem spectans, quam circumituri et interclusuri Persæ erant. Sed ad sententiæ quidem summam parum interest. S.

15. Ἰνα τοὺς μὲν περιποιῶσι, etc.] Putares in Nostri oculis hæc Æschyli fuisse, Ἐκδωῖτα πίμπυ τοῖσδ', ὅπως ἔσται τῶν Φθαρίντις ἰχθῆσι νῆσον ἰσχυροῖαντο Κεῖταιν, — φίλους δ' ὑπενούζουσιν, Pers. v. 540. Nam gemina planissima sunt. Scholiastes, Psyttaeam Salamine stadiis plus centum removens, in numeris ibi nimius et mendosus. Wess.

CAP. LXXVII. 3. Pro πρήγματα, (inquit Bothius) quod alienum, lege περιπρήγματα. S.

4. χρευσάρεον] Sic melius Codices. Apollinis χρευσάρεον titulus Iliad. i'. 524. et in Hymnis, sorori ejus, Dianæ Munychiæ, multo aptior quam Atticæ littorali tractui. Post dein Ἐλπίδι μαινόμενοι, etc. vulgavit Camerarius in Epigrammatibus, Theocrito ab ipso adpositis, de conjectura puto. Wess.

7. ὕβριος υἱὸς] Non juvenem, sed satietatem, κίρας κρατερὸν Bacidis, Portus et Stanleius explicant, injuria fortasse. Pindarus Olymp. Od. XIII. 12. dixit ὕβριν κίρον μνῆστα, converse tamen, ut volunt. Nam Τίναται τοι κίρος ὕβριν, ci tantibus ibi ex Homero, sive Theognide potius, Criticis; estque adeo mater, contumeliæ sive ὕβριος, non proles. Veris-

simum Pythagoræ: in civitates insinuate esse πρῶτον τρυφήν, ἴαυντα κίρον, ἵστα ὕβριν, μετὰ δὲ ταῦτα ὀλιότροι, in Stobæi Serm. XLI. p. 247., et Ecphantæ eadem de Schola, ἀ πολυτίλιμα μάτηρ τῆς ἀκρασίας· αὐτὰ δὲ τῆς ὕβριος, ἐξ ἧς τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν τὰ πολλὰ, apud eundem Serm. XLVI. p. 335. Haud alius Bacidis κρατερὸς κίρος juvenis ac Xerxes, υἱὸς ὕβριος ob contumelias injuriasque, quarum ille toti Græciæ auctor, Raphellio ad Epist. Paulli Ephes. c. 5, 6. monitore. Vide tamen Stanleium in Æschyli Agamemn. v. 768. Wess.—Videri potest fatidicus, consulto ambigue loquens, optionem legentibus audientibusve voluisse relinquere, juvenum κίρον, an satietatem, i. e. arrogantiam intelligere malint. Sed, ut posteriori maxime notionem h. l. vocab. istud accipiat, suadet utique simillimum Pindari dictum. S.

8. δοκίμωτ' ἀνὰ πάντα πνίθεσθαι] Admodum tenebrosus. An opinantem ubique se auditum iri, ut in notissimo καὶ ἰσχυροῖσι πνίθεσθαι? Valla legit ἀνὰ πάντα πνίθεσθαι, quorsum ex Pass. excerptum vergit. Wess.—Non tenebrosus modo, sed prorsus mendosus esse istud olim vulgatum ἀνὰ πάντα πνίθεσθαι, vix dubitari potest. Nec ulla parte melius πνίθεσθαι, de quo in Var. Lect. (ed. S.) dictum. Equidem unice verum putavi, quod optimus cod. F. nobis servavit, τνίθεσθαι. Nempe ἀνὰ πάντα πνίθεσθαι, pro ἀντιπνίθεσθαι πάντα, omnia mutare, scilicet omnia evertere, et susque deque vertere; quasi dixisset ἀνὰ πάντα τνίθεσθαι, conf. III. 3, 11. Nec obstat quod ibi activa verbi forma scribitur, τὰ μὲν ἀνὰ κάτω θάλασσαν; nam medium verbum τνίθεσθαι, significat, suum in commodum omnia evertere, et sibi omnia subjicere. Fuerint autem viri docti, quibus non repugnem equidem, qui in hanc sententiam ἀνὰ retracto tono

scriptum oportuisse censeant, aut absque accentu, ἀνα, quemadmodum in eodem nostro codice scriptum video. S.

8. Conjicit Bothius ἄμα πάντα πα-
ταίσθαι. S.

12. Βάκιδι ἀντιλογίης, etc.] Scripta exemplaria consentiunt; quibus (etsi ἀντι-
λογίης in Dissert. Herodot. maluerim) non pugnabo. Deficit oblitterata præ-
positio; reditura, modo Βάκιδι δι' ἀντι-
λογίης revocetur. An vero δι' ἀντιλογίης
λίγην, contradicendo obloqui, injustum
sit, fateri, ob varium in isto genere ser-
monis usum, erubesco. Aliter qui sen-
tiunt, ut Clar. Abreschius, οὕτω αὐτὸς
ἰλθῆν τελευτῶν refigunt. Quæ sane dic-
tio et elegans et trita est, ab ipso Ani-
madv. ad Æschyl. lib. I. 3. p. 15. et
Valcken. in Phœniss. Euripid. v. 482.
doctissime illustrata. Wess.

Ibid. οὕτω ἱναργίης λίγην Βάκιδι,
etc.] Quod sequitur ἀντιλογίης, com-
mode corrigit vir Cl. in Diss. Herod.
p. 201. Vel ob hoc unum dictum He-
rodotus, ἀλλὰ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς κἀγα-
θός, censeri deberet τὰ περὶ μαντίας καὶ
χρησμολόγους πάντα νοσῶν. Sed hinc si-
mul æstimare licet, jam tum homines
fuisse vulgo perspicaciores, quibus ad-
paruerit, quod Bacidis esse ferebatur
oraculum isthoc articulo temporis, ipsi-
us forte suasu Themistoclis fuisse con-
fictum. Quæ bello Peloponnesiaco ad
plebem Atticam lactandam ab esurien-
tibus fingebantur demagogis, velut Ba-
cidis aut ipsius Apollinis oracula Athe-
nis decantata, ridet illa magna cum li-
bertate Aristophanes in Avib. v. 963
seqq. et Equit. 995, etc. Ad veritatis
lumen Eusebius istius etiam officinæ
fraudes retegens lib. IV. Præp. Evang.
pleraque fuisse putat oracula γοήτων ἀν-
δρῶν τεχνάσματα, ut CEnomao certe
videbantur Gadareno in libro quem
inscripserat Φωρὰ γοήτων. Sed multa
potius fuerunt virorum Principum, ἀν-

δρῶν τε σοφῶν τεχνάσματα, ad opinionem
impertiorum conflictæ. VALCK.

CAP. LXXIX. 4. ἄριστον ἄνδρα γινί-
σθαι] Æschyleum de Amphiarao fortas-
se spectavit, Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ'
εἶναι θίλιμ, sive, ut Plutarch. Arist. p.
320. c. Οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι
θίλιμ: quo omnis concio in orchestra
pronunciato Aristidem præsentem, tan-
quam soli Athenis conveniente, nutu
plausuque signavit. Errat Polyænus
I. 31. Aristidem Themistoclemque
τῆς πόλεως ἔξω προελθόντας, possuise con-
tentionis studia, gestu adprime notabili,
tradens. Redierunt in gratiam ad Sa-
laminem in castris, non Athenis.
Wess.

Ibid. ἄριστον ἄνδρα γινίσθαι] Timo-
creon Rhodius in Plutarch. Them. p.
122. D. εἰ τότε Πλάτωνα αἰνῆς: Ἐγὼ δ'
Ἀριστιδαν ἱκανῶς, Ἀνδρα ἱεῖν ἅπ' Ἀθη-
νῶν Ἐλθῆν ἵνα λῶσται. Quæ hoc capite
de Aristide scribit Herodotus, illa quo-
que Plutarchi confutant indignas philo-
sopho criminationes: Aristiden dicit
ἄριστον ἄνδρα γινίσθαι ἐν Ἀθῆναις καὶ δι-
καιότατον: et ille ipse tamen adeo prop-
ter æquitatem humanissimam collaud-
atus Aristides cupide elaboraverat, ut
præter ceteros justus adpellaretur,
Corn. Nep. in Arist. Δίκαιος μὲν γὰρ
ὥς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστιδῆς, ἀνδρωπῶς
δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἡγά-
πα τινὰς, καὶ ἱμῖν, quæ leguntur
apud Lucian. T. III. p. 158. Adver-
sarii Themistoclis consilium utile, quia
non honestum erat, (Cicero de Off.
III. c. 11.) auctoritate sua fecit Aris-
tides, ut a populo repudiaretur; sed
idem tamen interdum injusta sciscere
debuit, se ad reipublicæ statum accom-
modando, monente Casaub. ad Polyb.
p. 140. Absque ulla exceptione Hero-
dotus et Aristiden et quosvis alios vir-
tute præstantes collaudat libentissime,
τοῖς ἀγαθοῖς συνηδόμηνος, qualis dicitur

Dionysio Halic. Hic Herodoto tradita Plutarch. enarrat in Themist. p. 118. D. In Aristide idem Plutarch. p. 323. c. missis Herodoteis ex alio nobis historico similia quædam exhibet Aristidis ad Themistoclem hoc articulo temporis dicta. In Apophthegm. T. II. p. 186. B. cum Themistocle *πριεβυτῆς* *ἐκπεμφθείς*, ipsi dixisse fertur Aristides: *βούλει, ὦ Θημιστόκλει, ἐπὶ τῶν ἔργων τὴν ἔχθραν ἀπολύσωμι· ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὴν ἰκανόντως ληψόμεθα*. Collega fuit Aristides Themistoclis in illa nobili legatione narrata Nepoti in Themist. c. 7., quod liquet ex Thucyd. I. 91. Sed huic tamen legationi dictum illud minus congruit; verisimillimum, quod scribit Polyæn. I. c. 31. *διτίλειπαι παρὰ πάντα τὸν πόλεμον ἰμνωῦντες*. — VALCK.

13. *πλὴν ἀγαθὴ τὴν πατρίδα ἐργάσεται*] Optime MSS. et Gronovius. Probatissima Nostro, Thucydidi, Xenophonti aliisque ea structura, a Thoma Magistro in *Δεῶ* laudata. Dubito vero, sit-ne ex usu *τοι* (post *λίγω* δι); si quidem illud conmodiorem post pauca locum occupat, et necessarium hic non est. WESS.

CAP. LXXX. 10. *ταῦτα δὲ τὰ κάλλιστα*] Si qui *ταῦτα* *δῆτα* præoptaverint cum doctissimo viro Miscell. Observ. Vol. III. p. 142, non valde obnitar. Loquendi genus, plenius hoc loco quam plerumque, ejusdem et Is. Casauboni ad Athen. lib. V. 2. sollertia, (Animadv. in Athen. T. III. p. 45 seq. nuperæ ed.) exemplorum cumulo manifestus, quam pridem, habetur. WESS.

CAP. LXXXI. 1. *Ταῦτα ἴλιγι παρ-ελθὼν ὁ Ἀριστ.*] Malunt *ταῦτα ἴλιγι Θημιστοκλέους· παρελθὼν δὲ ὁ Ἀριστιδης*, etc. Verum concisus sermo Scriptoris est, respiciens illa, *ἐμνηνι αὐτὸς παρελθὼν, ὡς ἔχου*: neque enim opinor moles-

tum videri, *ἴλιγι* — *φάμινος*, cui simillima in Musis conplura. WESS.

5. *ταῦτα ἴσας μετιστάσεις*] Hic et in sequentibus narrata planissime demonstrant, nec ducem hoc bello cum Themistocle fuisse Aristidem, qui decem annis ante unus e decem ducibus cum Miltiade victoriam reportaverat Marathoniam; sed neque pugna navali prope Salamina interfuisse. Suum tamen forsitan auctorem sequutus Nepos in Arist. interfuisse scribit pugna navali apud Salamina, quæ facta est priusquam poena liberaretur: paulo ante dicitur sexto fere anno postquam erat expulsus plebiscito in patriam restitutus. Demosth. Or. II. c. Aristogit. p. 496, 8. *Ἀριστιδὴν φασὶν ὑπὸ τῶν προγόνων μετastάθιντα* (hoc e margine reciperem) *ἐν Αἰγίνῃ διατρέβειν, ὥς αὐτὸν ὁ δῆμος κα-τιδίχατο*. Secundum Plutarch. in Arist. p. 323. B. decennii anno tertio *ἰψηφίσαντο τοῖς μετιστάσιν κάλλιστα* — *φοβούμενοι τὸν Ἀριστιδην*: quæ deinceps narrat nihil minus monstrant, quam ante revocatum huic interfuisse pugna: nam quod ad Nepot. Lambinus putat, idem ex Herodoto liquere, errat mea quidem sententia. Ad victoriam ille multum tamen attulit momenti; dum illi pugnabant e navibus, utiliter hærens in insula Psytalia; vid. Herod. c. 95. Demetrius *περὶ Ἑσμ. §. 248. "Ὡς περ τις Ἀριστιδὸς καταγορεῶν, ὅτι οὐκ ἀφίκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν· ἀλλὰ αὐτόκλητος, ἔφη, ὅτι ἡ μὲν Δημήτηρ ἦλθε καὶ συνταυμάχει, Ἀριστιδης δὲ οὐ*: quæ, cujuscunque sint, sunt certe sophistæ satis inepta, per Cererem mysticum Iacchum intelligentis, et Herodoto narrata, c. 65. VALCK.

CAP. LXXXII. 1. *τρίηρης ἀνδρῶν Τηνίαν*] In Themist. Plut. p. 118. B. *ἰφάνη Τινιδία μία τριήρης αὐτόμολος*: nescio unde. Hinc si sumsit, *Τηνία* fuit, quæ et Nob. Palmerii divinationo. Tri-

podem Delphis dedicatum, (lin. 4.) inscriptumque eorum nominibus qui Perseas ad Salaminem et Plateas debellarunt, Thucyd. I. 132. et Auctor Or. in Næm. p. 740. describunt. Wess.

5. *ἰν ταῖσι τὰς βαρβ. κατελοῦσι*] Inter nomina earum civitatum, quarum auxilio Perseæ erant victi, (Nepos in Pausan. c. 1.) Delphico tripodi nomen etiam insculptum fuit *Τηϊών*. Olympie quoque Jovis erat statua a Græcis dedicata, qui apud Plateas pro libertate pugnaverant, in cujus basi præter ceteros memorabantur etiam *Τήνιοι*, Pausan. V. (c. 23.) p. 437. Hoc satis est ad Herodoti *Τηϊούς* hic adfirmandos. Quem hic memorat aureum tripoda, eum Delphis (teste Thucyd. I. c. 132.) ἀνέστησαν οἱ Ἕλληες, ἀπὸ τῶν Μάδων ἀρεθίστοις: quodque nimis superbe Pausanias inscribi curaverat, Lacedæmonii ἐξέσταναν καὶ ἐπὶ γράψαι ἰομαστὶ τὰς πόλεις, ὅσαι ἐργακατελοῦσαι τὸν βάρβαρον ἰσότησαντο (cur non ex Codd. receptum ἴσσησαν τὶ) ἀνέστημα: mutatis Lacedæmonii τὸν τριπόδα τὸν ἐν Δελφοῖς obijciunt miseri Plateenses apud eundem III. c. 57. Secundum Auctorem Or. c. Næm. p. 740, 153. in Amphictyonum concilio causa dicta Plateenses coëgere Lacedæmonios, ἐκπέψαντας τὰ ἐλιγύα, ἐπιγράφαι τὰς πόλεις, τὰς κοινοῦσας τοῦ ἔργου: in quibus ἐκπέψαντας ego quoque retinuerim; vid. Clar. Wess. ad Diodor. II. p. 100. Eustath. in 'Ιλ. ε'. p. 990, 17. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3. *ὥς τε δὲ δέφαται*] Med. et aliorum scriptura, cui similem ex Arch. enotavi lib. VII. 217. ex præcipua parte fallit. Ita ibi, *ὥς τε δὲ δέφαται, καὶ οἱ ἰγίνοντο*, etc. Placuit accessio τοῦ δὲ, quamquam et ea vox lib. IX. 46. haud conspicitur. Nexa his indigent verbo, fortasse olim scripta, καὶ οἱ συλλ. τῶν ἐπιβ. πολεμέμενοι ἡγερόντο, et hi propugnatorum convo-

cato consilio concionabantur. Sic apta omnia. Alioqui καὶ οἱ — πολεμέμενοι; ἡγερόντο, ut Themistocles, popularibus suis coactis, habita oratione dixerit ista. Memini ab aliis excogitata alia, quæ prætereo. Wess.

3. *ὥς τε δέφαται*, etc.] Hæc et vicina, perperam conjecturis tentata, nominativi sunt soluti; quorum vice scribi potuerat, *ὥς τε διαφανούσης, καὶ ταύταις σύλλογον τῶν ἐπιβατίων πολεμάρων*, paucis Themistocles populares suos ad pugnam inflammavit. Qualia tum probabiliter dicta sunt, dedit Æschyl. in Pers. v. 402., ὃ παῖδες Ἕλλήνων ἴσι, Ἐλευθεροῦτε πατριδ', ἐλευθεροῦτε δὲ Παίδας, γυναῖκας, θῶν τε πατρῶν ἰδῆ, Θήκας τε προγόνων νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγῶν. Audiebantur ista, secundum Tragicum, *ἰαί γε μίντε λιπύσωνλος ἡμέρα πᾶσαι κατέσχε γαῖαν*, juxta Herodotum, prima luce; simul atque *ὥς δέφαται*. Frequentius legitur ὑπίφαται: Herodotum est, *ἄμα ἡμέρῃ διαφυσκούσῃ*, vid. ad lib. III. c. 86. *ἄμα ἰω* et *ἄμα τῇ ἡ* leguntur apud Thucydid. p. 300, 64. 396, 11. 311, 2. Hæc ad manum si fuissent Clar. Dukero p. 299, 2., ne dubitasset quidem, quin C in E mutato, *πρώσω* corrigi deberet in *πρὸ ἰω*: ut *ἰξ ἰω*, sic *πρὸς ἰω*, recte leguntur in Aristoph. Eccles. v. 85. et 312. et *εἰς ἰω* apud Isæum Or. VI. p. 71, 28. Huc spectabat Harpocratio in *Eis ἰω*, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίωτος ἡμέραν: non alium Isæi locum, quo referens ista H. Vales. illic sincerum ἰωσω sollicitabat. VALCK.

CAP. LXXXIV. 3. *ὁπλῶν τὰς νῆας*] Vallæ Latina cessim irent, rem si consideres, non absurda; non item, si dictionem. Puto littus versus cursum flexisse; nam naves in terram inpegisse, quod ἐπύλλειν τὰς ναῦς Philostrato Heroic. II. p. 688. 689. male ab Oleario sollicitatum, nulla suadet ratio. Eurip. Iph. Taur. 1379. *δινὸς γὰρ κλύων ὀκνα*

λε μὲν πρὸς γῆν. Non dissimile Nican-
dri Ther. v. 295. Ceterum Aminias,
Æschyli frater, hic Παλλανίης, in Plu-
tarcho Themist. p. 119. D. Διπλιδῆς,
qui populares in Attica civitate utique
diversi. Æschyli fratrem fuisse, Dio-
dorus XI. 27. non negat. Pertinet
autem huc Æschyli Pers. v. 410., ubi
quæ de Lycomedæ Critici, fortasse ex
Plutarcho sumta. Vid. supra c. 11.
WZSL.

2. [ἐν πρῶμῃ ἀνακρούσῃ, etc.] In Lex-
ico Herod. sic prohabilius scripta recepit
Suidas: 'Ἐπὶ πρῶμῃ ἀνακρούσῃ, καὶ
ἀσπιδι τοῖς ναύς. Κατὰ πρῶμῃ ἀνακρού-
σῃ οὐχὶ ἰσιστραφίνεσι, καὶ ἑξέκλειαν τῶν
πολεμίων τοῖς ἰσιστραφίνεσι ναύς. Græcam
locutionem, πρῶμῃ ἀνακρούσῃ vel ἀνα-
κρούσῃ, et Latinam inhibere remis,
illuminarunt præsertim observata J. F.
Gronovii (Observ. lib. IV.) quibuscum
illa Bossii conf. et Tl. Hemsterh. ad
Lucianum Nigrin. (c. 8.) p. 46, 47. et
Bentleii ad Horat. Epod. IX. v. 30.
Hinc mutuari licebit verba Themisto-
clis ad Ionas ex Justinii II. 12. at vos
commisso prælio *ite cessim, inhibete
remis*, et a bello discedite: *ἐπιχωρεῖτε
πρῶμῃ ἀνακρούσῃ*. Quando apud
Herod. paulo legitur inferius, (lin. 12.)
μέχρι πῶσον ἐν πρῶμῃ ἀνακρούσῃ; quo
usque tandem remis inhibendo retro
cedetis? priori quoque sede sic scriben-
dum arbitror, non ἐν, sed ἐπὶ πρῶμῃ
ἀνακρούσῃ, quia ἐν non adhibetur apud
veteres in phrasi πρῶμῃ ἀνακρούσῃ.
Hoc facere dicebantur eximie qui na-
vale prælium detrectabant; sed et re-
miges, cum naves essent in portu sta-
tuendæ, quo expeditius rectis proris e
portu exirent, docente Bentleio l. c.
In Schol. ad Aristoph. Vesp. v. 397.,
pro ἴσως ἄντι τρεπῆς εἰς, una litera mu-
tata scribendum, ἴσως δὲ ἐν τρεπῆς εἰς
ἑξέκλειαν ἢ ναύς. Primus de Pallenensis
Aminias καὶ ἰσιστραφί, an alius, cadere

potest in dubitationem: Æschyli Persæ
fatente v. 409., ἔρξεν ἰμβολῆς Ἑλλήνων
ναύς. Plutarchus in Themist. p. 119.
D. satis conveniunt narrata Diodoro
XI. c. 18. ubi in fine cap. naves Persæ
πρῶμῃ μὲν ἀνακρούσῃ κατέπλεον-
σαν, εἰς τοῖς αὖ δὲ πλείους προεστάνει
ἔθνεσιν. VALCK. — Quod lin. 2. pro
ἐν ex l. 12. ἐπὶ corrigendum Valck.
censuit, id mihi Vir doctissimus non
persuasit; posteriori loco opportuna est
ἐπὶ particula, priori vero minime oppor-
tuna, et ἐν ibi cum codicibus omnibus
veteres glossæ et Suidas recte agnos-
cunt: et suis etiam verbis vetus Thucy-
didis Interpres ad lib. I. c. 50. ἐπὶ τῇ
πρῶμῃ ναυαγῶν dixit. Nempe val-
go quidem nude πρῶμῃ (vel τῇ πρῶ-
μῃ) ἀνακρούσῃ aut ἀνακρούσῃ dicebant;
sed est ea elliptica locutio, ex plena
locutione ἐπὶ τῇ πρῶμῃ ἀνακρούσῃ
(qua l. 2. Herodotus utitur) decurtata.
S.

11. ἰνδίσσας πρῶτες εὐδῆ] Necesse-
situs nulla, ut πειρώμενοι aut πειραμέ-
νοι formetur. Species illa matronæ
prius Græcis exprobravit segnitiam,
qua remis inhibebant: tum, confidenter
in hostes ruerent, fuit auctor. Atque
hoc vult, neque latuit Cl. Abreschium.
Aciei Persicæ Græcæque classis ordi-
nem Diodorus diversiolem dedit lib.
XI. 18. WZSL.

CAP. LXXXV. 1. κατὰ μὲν δὲ Ἀθη-
ναίων] Atheniensibus Lacedæmonios
jungit Diodor. XI. 18., et hos et illos
navibus opponit Phœnicum; verius
juxta Herod. dextrum cornu tenebant
Lacedæmonii. Ionam nomina, qui ve-
teris Græciæ ceperint naves, reliqua
prudenter reticet Noster. Τούτῃ δὲ ἰννα,
ait, (lin. 10.) μέμνημαι τούτων μόνων:
sic syllaba scribendum puto repetita pro
τούτῃ ἰννα. VALCK. — At satis erat
τοῦ δὲ, quod libri dedere: nempe τοῦ
pro τούτων vel τούτῃ, ut sæpe alina. S.

12. Phylacus Samius *ὑπερίτης βασιλῆος ἀνυγέρθην*. Hæc propria Græcis erat hac in re locutio de Persarum Orosangia. Illinc transumtam eleganter adhibet Calliclem ludens Socrates in Platonis Gorgia, p. 506. c.; a Platone mutuati sunt Sophistæ. Græcarum etiam civitatum *ὑπερίτης* sæpe publicitus *ἀνιτηρότατος*: vid. Tl. Hemst. ad Lucian. p. 367. (ad Dial. Mort. X. 6.) VALCK.

Ibid. *ὑπερίτης βασιλῆος ἀνυγέρθην*] Congruunt de Mardochæo prodita Esther c. vi. ubi docte Grotius; operosior B. Brissonius Regn. Pers. I. 138. et Des. Heraldus Advers. I. 9. quos H. Relandus ac Burtonus duces habuerunt. WESS.

CAP. LXXXVI. 4. *ὃ τιταγμίον ἔν*] Kœnio nostro scripisse de barbaris videbatur: *ὃ τιταγμίον* τι αὐτὸς εὐν νόφ ποιεῖται οὗδιν: de Græcis dixit, *ὃν πόσμη ταυμαχίονται κατὰ τάξιν*. Suum illi Regem aut fortitudinis aut ignaviæ spectatorem in litore habituri, καὶ τοῖς ἔσαν γι καὶ ἰγίνοντο ταύτην τὴν ἡμίρην μακρῷ ἡμίονοις αὐτοὶ ἰωῦτων, ἢ πρὸς Εὐβοίῃ. Oratione more suo turbata duo dixit: primum, isthoc die *ἡμίονος* fuisse ἢ πρὸς Εὐβοίῃ: sed non tantum isthoc die rem multo melius gessisse, quam ad Artemisium, verum præterea *ἰγίνοντο* ταύτην τὴν ἡμίρην μακρῷ ἡμίονοις αὐτοὶ ἰωῦτων: id est, interprete Nostro *ἡμίονος* τῆς φύσεως, V. 118. semet ipsis multo præstantiores, suam velut naturam superantes. Herodotea quedam Portus dedit in 'Εσῦτοῦ: alii collegerunt hujus generis plura. VALCK.

CAP. LXXXVII. 3. *κατὰ δὲ Ἀρτιμίσιν*, etc.] Callidum Artemisiæ commentum, indignante Plutarcho nimis verbosè narratum, adnotavit etiam Polyæn. lib. VIII. c. 53, 1. VALCK.

11. *φίρουσα ἰσίδωρος τῇ φίλῃ*] Adjuvat hic incitandi ac propellendi vim partici-

pium *φίρουσα*, alibi eleganter redundans. Egrege, his Herodoti non posthabitis. T. Hemsterhusius ad Luciani Dial. Mort. VI. pag. 349. Diodorus, *εἰς ἱμβρὸν φέρουσα, ναὺς εἰς ἱμβρὸν φερούμενη*, de tali impetu, lib. XX. 16. etc. Facinus autem hoc reginæ addidit Polyænus strategematibus lib. VIII. 53, 2, aliunde, quod accessiones declarant, excerptum. WESS.

14. *ὃ μίνται ἰγῶνι ἰχω εἶσαι*] Cultius hoc et verius. Sic c. 128. *ἀρχὴν ἰγῶνι οὐκ ἰχω εἶσαι*. Eo vero cupidius id reposui, ut scabrities, ad quam vir doctus ultro offendit, detergeretur. WESS.

CAP. LXXXVIII. 1. *συνήνικαι γινίσθαι*] Corrigenti, *γινίσθαι μῆχος τοῦ διαφυγίου*, nec schedæ veteres, nec creberrime in Musis iteratum *συνήνικαι γινίσθαι* prosunt. Nam *διαφυγίου* τι καὶ μὴ ἀπολίσθαι, Herodotæ consuetudinis et ubertatis, extra omnem esse culpam, cumulus exemplorum, unde pauca delibavit Abreschius Dil. ad Thucyd. lib. VI. 87., manifestat. WESS.

9. *σαφίως τὸ ἰσίστημον τῆς*, etc.] Ab exemplaribus scriptis nihil deflecto. Est, cui *σαφίως*, ὡς τὸ ἰσισ. in conjecturam incidit; non illam damnablem, modo ab ipsa re expostularetur. Si Polyæno fides VIII. 53, 3. Artemisia, uti etiamnum mari belligerantium et piratarum mos fert, signa navis, ubi ad hostes circumscribendos opus erat, variavit, *ὃ μόνον τὸ τῶν βαρβάρων, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων σημείον εἶχιν*. Quorsum tamen *ἰσίστημον*, sive insigne navis, haud refero. Fuit hoc in ejus prora, ut ab aliis discerni posset. Tale Chimæri, ἰσῆλι γὰρ πλοῖον αἰὶν ἰχοντι πρὸς ἑαβιν ἰσίστημον, in δι πρύμνης δρᾶκοντα apud Plut. T. II. pag. 247. r. Vise et Scheffer. Mil. Nav. lib. III. 1. WESS.

14. *οἱ μὲν ἄνδρες γιγνώσκουσι μοι γυναικῆς*, etc.] Expressit celebre dictum Polyænus VIII. 53, 4. paullo aliter; melius

Suidas in *'Αρριμνίῳ*, et Eustathius. Ennium, Vos etenim juvenes animum geritis muliebrem, Illa virago viri, hinc optime Gronovius derivat. Wess.— Dicti Xerxis vehementiam Trogus infregit, Theopompum forte sequutus: hinc Justin. II. c. 12. et ex Justino Orosius p. 113. Quod fecisse Xerxes legitur apud Polyæn. VIII. 53, 2. vix fidem inveniet; classis enim præfectus, ipsius Xerxis frater, in hoc conflictu periit *λαμπρῆς ἀγωνισάμενος*: Diodor. XI. c. 18. Plut. in Them. p. 119. n. Quæ posui Herodotea ubi dedit Eustath. ad *ἴλ. η'*. 96., protulit ad hoc Regis dictum illustrandum ex Ajace (v. 1201.) Sophoclea non tantum, sed Herodotea quæ quidem dari poterant, uno excepto, omnia: Sophoclea legerat et apud Herod. I. cap. 155., *γυναικας ἀντ' ἀνδρῶν ὄψιναι γηγοῖστας*: memorat de Sesostri narratum II. 102., de Persis IX. 20. et 106. Xerxi præverat Artemisia, dicere ausa coram Rege, in navali pugna tanto præstare Græcos Persis, *ὅσον ἄνδρες γυναικῶν*. (supra, c. 68.) Conf. Diogenian. Cent. IV. Prov. 1. et Plato Leg. I. p. 639. n. Cicero pro Milon. cap. 21., quamquam paratus in imperatores Clodius, tamen mulier inciderat in viroa. Livius in illa magnifica *παρεκβολῇ* lib. IX. c. 19. cum feminis sibi bellum fuisse dixisset, quod Epiri regem Alexandrum dixisse ferunt. Præter alios, Alexandri Molossi dictum habet A. Gellius Noct. Att. XVII. 21., se quidem ad Romanos ire, quasi in *ἀνδρῶν ἵππῳ*, Macedonem isse ad Persas, quasi in *γυναικῶν ἵππῳ*. VALCK.

CAP. LXXXIX. 2. *'Αριαβίγνης*] Qui hic Ariabignes, Darii fil., Plutarcho in Themist. pag. 119. n. et Tom. II. p. 488. r. Ariamenes, neque alius ac Artobazanes Nostri lib. VII. 2. confusione mira. Wess.

6. *καὶ μὴ ἐν χειρὶν νόμῳ*] Memini Diodoro adscripta lib. IV. 32. Muta-

vit dictionem Auctor libri II. Maccab. cap. 5, 14. quando tribus, ait, diebus octoginta millia *διαφάθηναι, τίς τας μὲν ἐν χειρὶν νόμοις*: et lib. III. cap. 1, 5. *καὶ οὕτω συνέβη τοῖς ἀντιπάλαις ἐν χειρὶν νόμοις διαφάθηναι*: ubi Grotius in *πρῶτῳ νόμῳ*, frustillatim discerpi, quod nuperime Houbigantio, docto viro, displicuit vehementer; neque enim pati id Græca posse: ipse, quorum quadraginta præda militum fuere. Ego vero edoceri gestio, ἐν χειρὶν νόμοις διαφάθηναι prædam esse militum posse, quidque verbis *ὅχ' ἦν τῶν ἐσφαγμένων ἐκράθηναι* prioris loci, et posterioris *πολλοὺς δὲ καὶ δορυμάλους συλληφθῆναι* tum faciendum? Illa demum prædam ponunt, cetera iniserorum necem; Grotique adeo, si quid mutandum, laudabilior opera. Ex Alex. Cod. ἐν χειρὶν νόμοις utrobique, aut certe *νόμῳ*, recipi potius erit. Wess.— *Ἐν χειρὶν νόμῳ διαφάθηναι*, vel *τίσιν*, Polybio præsertim frequentata dictio: de qua vide Lexicon Polybian. voce *Χείρ*. S.

CAP. XC. I. *τῶν τινος Φοινίκων*] Quibus ex pluteis et quo Codice H. Steph. hoc acceperit, dicere non habeo. Herodoteum est. *Πίμψιν τῶν τινος δαρυφύων* lib. VII. 146. Gronovium consule lib. I. 85. Wess.— Ad istud, *τῶν τινος Περσίων*, I. 85, 11. ingentem cumulum simillimarum dictionum Gronovius congegit ex I. 84, 17. 109, 16. 124, 15. II. 179, 2. VII. 143, 1. etc. S.

Ibid. *τῶν τινος Φοινίκας*] *Φοινίκων* corrigendum vidit Kœnius; præbet hoc margo Steph., absque Codicibus recipiendum. *τῶν τινος Ἰωνίων*, in Pausan. pag. 594., Ionicam Sylburg. vocat *Ἰωνοστρεφῆν*. Nostro frequens, apud alios hic illic observata fuit: vid. T. Hemsterh. in Lucian. p. 82. et P. W. in Diss. Herod. p. 137. Qui loquendi sæpe figuras usurpat elegantes et rariores, amat Eustathius hanc etiam voculam Herodoteo sic more transponere:

hujus immemor Casaub. in Athen. I. p. 22. x. pro τῶν Ὀμηρίδων *εις*, pag. 56., verius judicabat et elegantius, τῶν *εις* Ὀμηρίδων: quod præbet Eustath. in Od. 6. pag. 316, 47. Sed centenis forte locis sic scribit Eustath. semel Athenæus. VALCK.

[9. ἀνὶ δὲ λόγῳ, etc.] Utique ἀνὶ δὲ λόγῳ, aut ἀνὶ δὲ δὲ λόγῳ, hic requisiveram: at vulgatam scripturam tenet nostra membr. F. nec ex aliis libris enotatum quidquam h. l. video. S.]

11. ἀπαράξαι] Verbum illud onerat hoc loco litera superflua: apud Suidam etiam Ἀπαράξαι: Ἐκ' Ἀπαράξαι, ἀπείροφιν, scribendum; non litera ς duplicata. Recte scribuntur alibi apud Nostrum ἀπεσσεμένοι, ἐνυπνέουσιν, etc. Eustathius ad Ἰλ. ε'. 81. ἀνὶ δ' ἔξω χυῖον βαλεῖν τὸ Ἀπείροφιν, sit, ἀνὶ τοῦ ῥέοντος ἀπείροφιν ἐκλεπταί: τοῦτο δὲ καὶ Ἀπαράξαι λέγεται Ἰλ. π'. 116. Optime: significat eximie Ἀπαράξαι, decutere. Livii verbo Valer. Max. VII. 4, 2. altissima papaverum capita baculo decussit; ἀπάρξα. Hesychius: Πάτρα, τὰ βαβλία, ἐν ἱς τοὺς παρκοὺς ἀπαράσσουσιν, bacilli, quibus fructus decutiunt. Qui eadem facilitate caput alterius vel manum pedesve ense decutiebant, hi quoque dicuntur ἀπαράξαι πρῶτα, Sophocl. Trach. v. 1032. χυῖον, Philostr. p. 827. f. Apud Herod. V. 112., ἡ καὶ δεσπότης πλεῖστας ἀπαράσσει τοῦ Ἰσάου τοῦ πῶτος: equi pedes falce decutit, ut segotes decutiuntur, ἀπαράσσονται. VALCK.

12. καὶ πάντας αἰτιώμενος] Vetus καὶ πᾶσι αἰε. omni modo accusans vertit et longe præfert doctissimus de Pauw: nam cunctos si rex incusarit, Ionas in idem incurrisse periculum. Quod illi vitio non vorto, consensionem MSS., cujusmodi nullum inspexerat, ignoranti. Αἰτιώμενος πάντας, omnes Phœnices, quorum ἀρχαῖος εἴς θρηῆς αἰτιώσθαι ἀπαιτεῖται, Diodor. XI. 19. Wess.—Equidem πάντας αἰτιώμενος (quod facere solent tristes et

presentem fortunam moleste ferentes) quolibet accusans intellexeram: nec me turbaverat difficultas, qua premi hanc interpretationem Pavius censuit; si quis tamen cum Wesselingio commodius cunctos Phœnices existimaverit intelligi, ne cum eo quidem magno opere contendam. S.

18. πατήμους ὑπὲρ τῆ οὔρου] Athenis in arce sella fuit dedicata, δῖφρον τὸν ἀργυρέπαιδα dixit Demosth. c. Timocr. p. 466. in qua ἱκαθίζοντο ἡ πλείους ἐν τῇ Αἰγυλίῃ ἔρει εἴς Ἀττικῆς, Σιμεῶν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. Ut ad ista Demosthenis scribit Ulpianus, montis nomen sic ibi scribendum monuerunt H. Vales. in Harp. p. 184. et Jo. Meurs. in Paralip. ad lib. de Pop. Att., valde diasita confundens Ægilem pagum et montem Ægaleon; errore detecto situm utriusque determinavit Clar. A. Heringa in Miscell. Obs. Nov. Tom. IX. p. 693. vid. I. Wasse in Add. Dukeri Thucydidi subjectis p. 667. Legitur apud Suid. Ἀγυλίον, ὄνομα ἔρου: ubi Codicum lectio Ἀγυλίων Suidæ debetur; veram, Αἰγυλίον, ex Thucyd. p. 111, 83. (lib. c. II. 19.) grammaticus antiquior enotarat. VALCK.

Ibid. τὸ καλίσται Αἰγυλίος] Veteres in loco, unde Xerxes spectaverit dimicantes, dissident. Phanodemus ὑπὲρ τὸ Ἠράκλειον, ubi fretum artissimum; Acestorus in Megaridis confinio, superque colles, quibus Κεράται nomen apud Plutarch. T. II. pag. 118. x; qui quidem dissensus ex locorum collatione Ægaleo vicinorum, (?) Cl. Wasse docente ad Thucyd. Add. p. 667. Sequuntur Herodoti finitionem Schol. Æschyli. Tzetzes in Lycophr. pag. 142., Ulpianus ad Demosth. Timocrat. p. 466., ubi ἐν τῇ Αἰγυλίῃ, voce leviter turpata, ἔρει εἴς Ἀττικῆς. Scholiorum, in quibus Istri super Ægaleo monte et vicinis fragmentum, Wansias

obtinis non fait, sed situs hujus Ægalei vir magnus ad Strabon. lib. VIII. p. 550. (p. 359. c. ed. Cas.) Wess.

21. *πρὸς δὲ ἴτι καὶ προσβάλλετο* — *τοῦτον τοῦ Φαινικίου πάθους*] Aut aliquis latet error, aut Latina peccant: prava esse, non ambigo. (Tenuit Vallas Latina Wess. cum Gron. quæ hujus modi erant: Quia etiam cladi Phœnicum qui aderant, additus est Ariaramnes, quamquam amicus regis.) Unde enim Ariaramenem cladi Phœnicum victimam accessisse, confit? Qua hominis culpa? An *προσβάλλετο τοῦτον τοῦ Φ. πάθους* hæc indicare apta sunt? Saltem alius verbo casus adfuisset. Porro *αὶ μὴ δὲ*, etc. quæ continuo post, Phœnicum postulant penas, nullas Ariaramenis. At obscurum et molestum perseverat *προσβάλλετο* — *τοῦτον τοῦ Φαιν. πάθους*, neque dissipatur Pavii Latinis, ab eo increpabatur præsens propter hanc Phœnicum penam, quam deprecari voluerat; nam, deprecari Ariaramenem voluisse; unde nobis parer, et ubi *προσβάλλετο* tali notione? Errorem latere arbitror, et *προσλαμβάνετο*, quæ elegans Reiskii conjectura, fingendum; ut innuatur, Ariaramenem, virum Persam, Ionum amicum, cum præsens adesset, calamitatem illam Phœnicum adjutasse criminando. Placet Abreschii φίλος *Ἰώνων ἰόν*, adeundi Diluc. Thucyd. pag. 112. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) *ἔλαβετο* et *ἐβάλλετο*, horumque composita, quam facile inter se permixtari per librariorum occitantiam potuerint, satis adparet. *προσβάλλετο* quidem non modo cum Schæf. tenuit, sed diserte etiam defendit Schulzius; non animadvertens, verbum *προσβάλλετο* (si modo usquam tali quadam notione usurpatum reperit) nullo pacto posse cum genitivo casu construi, quo ea prodeat sententia quam ipse Vir doctus huic loco subjecit: insuper etiam — con-

tulit ad illam Phœnicum cladem. Verbum *συμβάλλετο* novimus ista notione positum, sed diversâ ratione constructum; velut apud Lysiam, pag. 105. ed. Reiskii, *πλῆντα ὡς ἐκ τῆς ἰλιπιδρίας συμβάλλοντο*: et apud Polyb. III. 10, 7. *πλῆντα συμβάλλοντο πρὸς τὴν εὐνοίαν τοῦ σελίμου*, ubi perperam alii libri *συμβάλλοντο*. Similiterque in illo Strabonis loco, quem ex libro XIII. p. 1289. ed. Almelov. nescio quo errore idem Schulzius excitavit, *παλὸν δὲ εἰς τούτοις ἡ Ῥώμη προσλαμβάνετο*, videndum ne *προσβάλλετο* ibi scriptum oportuerit. Verbum *λαμβάνετο* ejusque composita cum genitivo casu legitime construi, notum est. Et *προσλαμβάνετο* quidem nusquam alibi reperire mihi contigit, nisi in illo Aristophanis dicto, Pac. v. 9. ubi absolute ponitur, *προσλαμβάνετο πρὸς Σιών*: ubi Schol. *βοηθήσαντι*. Sed cognata *προσλαμβάνετο* et *ἐκλαμβάνετο* cum genitivo casu constructa apud Nostrum habemus, V. 44, 8. et 45, 12. III. 48, 1. Quod autem opponit Schulzius, verba hæc non nisi in bonam partem solere accipi, id quidem non obstat quo minus verbo *προσλαμβάνετο* hic esse locus possit: namque intelligi debet, *προσλαμβάνετο αὐτοῖς* (scil. τοῖς Ἰωνοῖ) *τοῦτον τοῦ Φαιν. πάθους*, adjuxit Ionas, operam suam illis contulit, ut ab eorum capitibus in capita Phœnicum averteret calamitatem. S.

CAP. XCII. 1. *Ἐκείνητα συνιέμενοι*, etc.] Nugas (veteris) Interpretis de Themistoclis et Polycriti navali conflictu, ab Æm. Porto explosas, propagari nolui. *Ἐκείνητα συνιέμενοι* ibi naves sibi occurrerunt, uti c. 87. *ὅτε εἰ συνιέμενοι ἡ τῶν Καλονόων — καὶ*. Pytheam vero, ex captivitate a Polycrito vindictum, *Ἰερχιόν* filium melius lib. VII. 181. (quam *Ἰεχίον*, ut hic vulgo lin. 5.) scribi, ante hos ducentos annos H. Stephanus docuit. Wess.

10. *ἰς τῶν Αἰγινητίων τὸν Μηδικὸν ἐπι-
δίδων*] Ecce iterum Crispinus. Ver-
bat (Valla): exprobrans Æginetis, quod
cum Medis sentirent. (quæ quidem in-
tacta Wess. cum Gron. in Latina versi-
one reliquit.) Hoc de Polycrito Ægi-
netarum ductore credemus? Sensit in-
commodum vir doctus (Reiskius,) sed
auxit scribendo, *ἰς τῶν Αἰγινη-
τίων τὸν*, etc., quasi Polycritus Themis-
tocli audientibus Æginetis studium Me-
dicarum partium exprobrasset; cujus,
si Sicinnum ad Persam missum cogi-
tasse velis, notitiam non habuit, uni
Aristidi patefactam; neque fraus illa
bellica probum fuit. Nisi egregie fal-
lor, Polycritus Themistoclem dicto mo-
mordit, quod superioribus annis omnes
Æginetæ et in his Crius, ipsius pater,
sinistra Atheniensium criminatione stu-
dii erga Medos fuerant accessiti. Si
dubitass, redi ad lib. VI. 49. In hunc
ergo Æginetarum *μηδικὸν* ipso in con-
flictus fervore *ἐπιδίδει*, seu non sine pro-
bro invehitur et objicit Atheniensium
imperator, quippe, quod res ostende-
bat, fictissimum, Polycritus. Mox, *ἡ
ἰμβάλων* Sidoniz, de qua paullo superi-
us. Wess.

CAP. XCIII. 1. *ἤκουσαν Ἑλλήνων
ἄριστα Αἰγινῆται*] Honoris amplissimi,
velut ab Herodoto Æginetis attributi,
ter meminit ineditus in Aristiden Scho-
liasta: in Panathen. T. I. p. 183.
Ἀνταγωνιστὰς, inquit, *φθοῖ* τοὺς τὴν ἐμεί-
αν *ἰσχυρότας* *εἰρήνη*, *λίγυ* δ' *αν* *Αἰγινῆ-
τας*. *αὐτοὶ γὰρ μὲν* *αὐτοὺς ἤδισαν* *τὰ ναυ-
τικά*. *ὁ γὰρ* *Ἡρόδοτος* *ἰς ταῖς Περσικάς*
καὶ τὰ πρῶτα αὐτοῖς δίδωσι. Quando
scribit Sophista doctissimus pag. 239.
οἱ Ἕλληνες — *τὰ ἀριστεία τῶν ναυμα-
χιῶν ἀπιδόσαν τῇ πόλει*: Schol. *τὰ ἀρι-
στεία* primum intelligit de spoliis eximiis,
sella Xerxis, et acinace Mardonii: *τι-
νὲς δὲ*, *αἱ*, *λίγουσιν* *οὗτις* *νῦν* *πρὸς χάριν* *τῶν*
Ἀθηναίων *λίγυ*, *ὁ γὰρ* *Ἡρόδοτος* *λίγυ* *τῆς*
ναυμαχίας *ἵστω*. (*ἀπειρηκασθαι*) *δόξαν*

τοὺς Αἰγινῆτας. Hos ubi vocat Aristi-
des pag. 268. *τὰ ναυτικά πρῶτους*: *καὶ*
ὁ Ἡρόδοτος, inquit Schol. *αὐτοῖς δίδωσι*
τὰ πρῶτα τῆς ἰς Σαλαμῖν ναυμαχίας,
ὡς ναυτικοῖς *ἱκανοὶ οὖν Ἀθηναῖοι* *ἵστω*,
οὗτις *τοὺς ναυτικοὺς ἵστανται*. Ut ex opere
inedito, nec a quopiam abque alterius
Codicis adjumento facile edendo, paulo
plura descripsi lectu digna, qualia Co-
dex iste Clar. Burmanni multa continet
ad historiam Græcam illustrandam
eximia. Plutarchus etiam in Them.
cujus meminit Clar. I. Perizon. ad Æ-
lian. Var. Hist. XII. 10., eandem in
rem citat Herodotum, quem (in lib.
de Herod. Malign. p. 871. n.) æger-
rime fert abuti persona Dei Delphici;
hic enim Æginetas *ἀπαιτεῖ* *τὰ ἀριστεία*
τῆς ἰς Σαλαμῖν ναυμαχίας, teste Hero-
doto infra c. 122. ubi cap. seq. 123.
Græcorum Principes Corinthum ablegat,
illic indicaturos quis unus præ ce-
teris hoc prælio fuisset excellentissimus.
In hoc concilio, publico ducum judicio
Æginetas velut isthoc prælio præstan-
tissimos fuisse declaratos, quod nus-
quam tradit Herodotus, testatur Dio-
dor. Sicul. XI. cap. 27. *πρῶτος προτε-
θίςτος* *περὶ τῶν ἀριστιῶν*, *χάριτι* *ναυτι-
χόσαντες* (Lacedæmonii) *ἰσώσαν* *κρη-
ναι*, *πόλει* *μὲν ἀριστιῶσαι* *τὴν Αἰγινῆτῶν*,
ἄνδρα δὲ Ἀμινίαν Ἀθηναῖον: de invidia,
qua erga Athenienses affecti fuerint *οἱ*
κύριοι *τῆς ψήφου*, clarius etiam loquitur
c. 55. Istam Græciæ Principum invi-
diam verisimillimam posterorum forte
memoriæ subtrahere studuit Herodotus;
qui hic ex vulgi judicio primas inter pri-
vatos propugnatores deferret Æginetæ
Polycrito, et Atheniensibus Eumeni
atque Aminiz; e quibus Aminiam hoc
honore plures dignantur: vid. Perizon.
in Æliani Var. Hist. V. 19.

VALCK.
3. *καὶ Ἀθηναῖοι*] Melius ita: ambo
erant Athenienses. Diodorus XI. 27.
solum Aminiam, Æschyli fratrem, ha-

bet, rectius Ælianus Var. V. 19. cum nota Perizonii. Amplexus in proximis sum (lin. 4.) *ισιδίωξι*, rei congruentius. Sic cap. 108. et 111. *ισί τι σφι ἀπιδόξει μήτ' ισιδιώκων ἴσι προσωτίσω*, etc. Wess.

CAP. XCIV. 1. *Ἀδύμαντον δὲ τὸν Κορίνθιον*, etc.] Herodotum spe præmii dejectum, quod sibi sponderat Corinthi, hæc, mutatis prioribus, scripsisse, Dionis Chrysost. accusatio est. Plutarchus omnia Scriptoris malignitati contribuit; de præmio non inpetrato, si bene memini, tacens. Profecto in Corinthiorum et Adimanti præconio nimis parcae Musæ sunt; qua de caussa, non divino. Hæc tamen ex Atheniensium narrationibus; quibus, mentiri si in animum induxisset, totius Græciæ haud opposuisset consensum. Wess.—Vide lin. 2. et lin. 20 seq. Cæterum commode Larcherus observavit, si veritati consentanea esset Dionis criminatio, Plutarchum profecto non prætermisurum fuisse opportunam adeo occasionem turpem istam maculam Herodoto adspargendi. S.

Ibid. *Ἀδύμαντον δὲ τὸν Κορίνθ.* etc.] De Corinthiis et Adimanto hic tantum narrat, quid Athenienses dixerint; atque huic rumori testimonium opponit universæ Græciæ; sed hoc ille testimonium velut in transcurso tribus verbis commemorat; famam Athenis sparsam eleganter enarrat atque explicat. Sæpius etiam alibi talia scribit de Corinthiis, quæ Atheniensibus multo quam illis lectu videri debuerint jucundiora. Huc adde Dionis Chrysost. qui Herodotum admirabatur, testimonium, in Corinth. p. 456. Corinthum Nostrum venisse narrantis, et pro laude Corinthiis jure contributa voluisse *μισθὸν ἔρνεσθαι*: mercede negata, *μισθισκιάσειν*, inquit, *κεῖνα, ἃ πάντες ἐπιστάμεθα τὰ περὶ τὴν Σαλαμῖνα καὶ τὸν Ἀδύμαντον*. Dionis locum adhibuerunt Clar. Wess.

etiam in Diss. Herod. p. 128. et Reiskius Animadv. II. p. 527. Hæc tandem exigantur Plutarchi T. II. p. 862. D. *ὅτι μίντοι δίκαια τάλαντα δωρίαν ἱλαβιν ἐξ Ἀθηναίων, Ἀνίστου τὸ ψήφισμα γράψαντος, ἀπὸρ Ἀθηναίους οὐ τῶν παρημελημένων ἐν ἱστορίᾳ Διὺλλον ἱερκεν*. Hæc si vera sunt, neque gratiæ nec simultatis Historicus noster effugiet suspicionem: nota est, quam primam esse historiæ legem scribit Cicero de Orat. II. c. 15. Atheniensium rumori, sive ipsius potius Herodoti malevolentia, Plutarch. T. II. p. 870. et seq. opponit Thucydidæ silentium; donarium Delphicum; votum mulierum Corinthiarum; epigrammata Simonidis aliorumque; quæ omnem tollere videntur dubitationem, quæque Herodoto non ignota persuadere debuerant, rumorem, quem ab hostibus Corinthiorum Atheniensibus acceperat, involvendum silentio, non posterorum esse memoriæ tradendum. De quatuor Epigrammatibus, quæ præbet Plutarch. duo leguntur etiam in Anthol. ined; duo habet Dion Chrys. p. 459. velut Simonidis, ex quo *Νῦν δὲ μετ' Ἀλάντες* viri docti restituendum monuerunt apud Plutarch., pro *Νῦν δὲ ἀνέμματος*. Illa Dionis non esset deterior lectio, Plutarcheam certe propior: *ᾧ Ω ξυὺν ἐνὺδρόν ποτ' ἐνέομεν ἔσεν Κορίνθου Νῦν δ' ἄμμ' Ἀλάντες νῦντος ἔχου Σαλαμῖς*. In Doriensium reliquiis τὸ ἡμᾶς scribitur ἄμμι, vel ἄμι: τὸ γῆρας ἄμμι μαρτυρῶνται παριχίου, Sophronis est in Schol. ad Æschyl. Choëph. v. 294. In Ocelli Dorici apud Stobæum in Ecl. pag. 45, 25. *ποθ' ἄμι* scribendum: *περὶ ἡμᾶς* est in edito libello: *ποθ' ἄμμι* apud Diog. Laërt. I. 113. *ποθ' ἄμι* in Aristoph. Lysist. v. 95. VALCK.—Epigrammata ista Analectis suis inseruit Brunckius, T. I. p. 132 seq. num. 36, 37, 39, et 40. S.

2. *ἐκπλαγίστα καὶ ὀνειδίστα*] Non

aliter legimus Plutarchus videtur, sed interpretis malevoli perfunctus officio. Quae praetorium accessit triremem, (lin. 7.) *ὅτι παρὰ*, divinitus missa, remulis mota celos irridetur illa philosopho valuit *ἐκμαντιῆς*, qui acerbe, *εἰ γὰρ*, ait, *ὅτι τίθεται* (forte legendum *ἐκτῆς*, *ἴσα*, privari:) *μαχανῆς τραγῳδίας*, *ἐν αὐτῇ τοῖς ἄλλοις ὑπερβαίνοντα τοῖς τραγῳδοῦς ἀλαζονίᾳ*: illum talia dedecent, quae alium argueret malignitatis. VALCK.

6. *ἰὼν Ἀθηναίῃς Σαλαμῖνι*] Minervae, cui similis Athenae titulus, id fanum in extrema erat Salaminae, *περὶ τὰ λόγοντα τῆς Σαλαμῖνος* in Plutarcho, cui celos ista eleganter, sed criminose, *ἐκμαντιῆς* celo lapsa. Ego vero *ἰδίᾳ προφίρεται* (lin. 8.) satis ad sententiam habeo, et addita (*τοῖς Κερσίου*), pro librarī, schedis indicantibus, scholio. WESS.

17. *οὐκ ἂν ἀπονερίψαντα*] Vere sic ex schedis Gronovius; distracto itidem, (lin. 18.) quamquam ex conjectura, *ἐκ ἱεργαμμένῃ*. Nunc quod legitur, Ionem et Herodoteum est. Vid. lib. IV. 165. WESS.

CAP. XCV. 4. *παρὰ λαβὼν πολλοὺς τῶν ἑπαιτίων*] Plutarch. Aristid. p. 323. *τ. τοῖς προδουμέντοις καὶ μαχίματότοις τῶν πελοπόν.*, ubi ex correctione Bryani speciosa *τῶν ἑπαιτίων*, sed non necessaria: quos enim in insulam duxit Aristides, Athenienses et cives erant. Persarum in Psytalea calamitatem tragice Aeschylus Pers. v. 457. coloravit. Constat autem hinc, interfuisse Aristidem pugnae navali apud Salaminem, quae facta est prius, quam poena liberaretur, in Corn. Nepotis Aristid. c. 2., adfuisse tamen *αὐτόπλητοι*, sponte sua, nullo civitatis aut populi scito; unde nescio cui, ansa criminandi, *ἔτι οὐκ ἀφίνετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν*, et verbis quidem inficetis, propterea quae a Demetrio Phalereo, ut prave adpella-

tur, notatis *περὶ Ἑρμην.* c. 248. WESS.— Conf. supra, ad cap. 81, 6. S.

6. *ἐς τὴν Ψυττάλειαν*] In hanc insulam, inter terram continentem et Salamina interjectam, (de qua vid. Steph. Byz.) ante pugnam *πολλοὺς τῶν Περσῶν ἀπεβίβασαν*: sic supra scripsisse videtur c. 76. ut saepius illic etiam verbo syllaba sequens perperam adhaererit. Persas in insula Psytalia contrucidatos multis lamentatur Aeschyli Persa v. 447—464., *παύουσι, κρηνοποῦντι δυστήνην μύλην, ἔας ἀπάντων ἱερπίζθηναι βίον*. Quos de nobilissimis Persarum hic vivos capit Aristides, ad Themistoclem misisse dicitur Plutarcho in Aristid. p. 323. *κ.* ex inhumano autem vatis Euphrantidis maeu Themistocles immolasse *ἀμνοσφῆ Διονύση*, Baccho crudas carnes voranti. *ὁ τὰ δέματα ἰσθίον*, vel *ἴσθιν*, est *ἐκρημοτής*. Cujus alias nomen forsitan ignorassemus, parvam insulam haec una Persarum clades nobilitavit: vid. Pausan. IV. p. 373. De illa hic egisset Steph. Bergler. ut liquet ex Notis in Alciph. p. 233. Schol. ined. in Aristid. Panathen. p. 345. *Τὸν περὶ τῆς Σαλαμ. τῆσιν* τὴν Ψυττάλειαν λέγουσι *ἰσθὶ γὰρ τοῖς τῶν Περσῶν ἀπίβησαν*, ἴσα, ἴσαι τῶν Ἑλλήνων τὴν ναυμαχίαν ἐπιβύουσι, *περιπυγχάουσι αὐτοῖς διαβίβοντα*. *Ἐσταυθὰ οὖν Ἀριστιδὴς ὁ Λυσιστράτου, συστρατηγὸς Θιμιστοκλείους, μετὰ τὴν νίκην τῆς ναυμαχίας ἀπέβας μετὰ τῶν χειρότων τῶν Ἀθηναίων ἀνέβη τὸ Περσικόν*: ut cetera taceam, Themistocli non fuit Aristides *συστρατηγός*. VALCK.

CAP. XCVI. 6. *ἄσπερ ἀπεσπλάσκει τὸν χρησμόν*] Ex suspitione eruditi viri *ἀπεσπλάσθηναι*, quomodo *πληροῦσθαι* apud Sacros Novi Test. Scriptores. At Noster ad *τῶν ναυηγίων* τὰ πολλὰ aptavit, quae ad Coliadem delata fidem oraculis conciliarint. Ex Vallae sententia Lysistratus Athenienses Bacide et Musaeo prior erit, mala, uti opinor. *Πρότερον*

ταύτας (lin. 10.) non est ante hos, sed ante eas res, quæ describuntur. Vid. lib. VI. 46. et alibi. Ultima oraculi (lin. 13.) *ἱερταῖσι φεῖξουσιν* jucunda Cl. Kühnius et leni medicina reparavit ad Pausan. lib. I. c. 2. *ἱερταῖσι φεῖξουσιν*: tantam videlicet remorum, ad Coliadem ejectorum, futuram abundantiam, ut illis inter torrendum mulieres uti possent. Quam quidem opem Codices, Strabo, Eustathiusque recusant, non infitiari, modo liceret, *φεύγιν ἱερταῖς* matronis adprime convenire, *φεύγιν ἱερταῖς*, etsi meticulosum hoc genus, quidpiam arcessiti atque incommodi possidere. Hæc pro Kühnio, vineta mea cadens. WESS.

13. *Κολιάδες δὲ γυναῖκες ἱερταῖσι φεῖξουσιν*] Remis horrebunt mulieres Coliades; an Horret capillis ut marinus asperis Echinus aut Laurens aper? non opinor. Lenissima mihi quoque placet Kühnii correctio, *legentis φεῖξουσιν*, quæ, Berglero probata, Reiskio quoque venit in mentem, aliisque. Remis sic usuræ, secundum Kühnium, mulieres dicuntur ut *φρυγίνοις*, frictoriis. *Φρύγιν* Latinum est frigere, de quo N. Heins. egit ad Ovid. Medic. Faciei v. 70. VALCK.—*Φεῖξουσιν*, a doctissimis duumviris commendatum, cum Schæfero et Borheckio adoptarunt etiam Jacobs (in Atticis) et Schulz in Herodoti Bellis Persicis; quod, ut audacius factum, quippe consentienti librorum omnium non modo Herodoteorum, sed Strabonis etiam, (teste Lipsiensis Strabonis Editore, lib. IX. p. 376.) auctoritati repugnans, sic et alioqui parum consultum, certe neutiquam necessarium fuisse, in Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. demonstravi. Ceterum in memoriam revocat hujus vaticinii amphibolia istud, cujus Thucydides lib. II. c. 53. meminit. S.

CAP. XCVII. 6. *χῶμα ἱππεῦτο δια-*
VOL. IV.

χῶν] Fretum, ubi rex aggerem moliebatur, artum maxime erat, *ἔσσι διατάδιν*, duorum circiter stadiorum, in Strabon. lib. IX. p. 605. A. (p. 395. B. ed. Cas.) arbitrato, id consilii regem animo ante navale prælium agitasse, quæ et Ctesias Pers. c. 26. opinio. WESS.

CAP. XCVIII. 2. *Στητὸν ἰόν.*] Stacine vero nunciis his Persicis nihil mortale celerius? an ne columbæ quidem velociore essent censendæ, quibus et olim ad domesticos deportandas litteras alligabant; qua de re Casaub. egit in Athen. IX. c. 11. (Animadv. in Athen. T. V. nuperæ edit. p. 178.) Levissima mutatione pro *Στητὸν* libenter corrigere *ἀπὸν*, sive *ἀνθρωπίνον ἰόν*. Unius ponam, aliis omissa, de iisdem loquentis Xenophontis verba *Κυρ. Παιδ. VIII. p. 137, 35. ὅτι γὰρ τῶν ἀνθρωπίνων περὶ παλαιῶν αὐτῇ ταχίστην τοῦτο εἶδηλον*. Aliorum de his loca dederunt Brisson. de Regn. Pers. p. 190. et Stanlei. ad Æschyli Pers. v. 247. Herodotus sapius *ἀνθρωπίνον* scripsit, quam *ἀνθρώπινον*. Cum his Persicis cursores in ludis Atticis, facem ardentem, sive lampada, sibi invicem tradentes, comparat Herod. (lin. 10 seq.) cujus verba dedit Jo. Meurs. in Gr. Fer. voc. *Λαμπάς*. VALCK.—Nil opus erat voc. *Στητὸν* hic sollicitaretur; quum præsertim dubitari merito possit, an Herodot jam ætate columbis ad transportandas litteras usi sint nonnulli. S.

5. *Ἰσπαισι καὶ ἀπὸρ τισαγρίνους*] Laudibus Gronovium fero, amplioribus ornaturus, modo Brissonio et Stanleio commiorem sese præstitisset. Neuter achedas Herodoti manu exaratas versaverat; et vituperabuntur ob vocum, in MSS. latitantium, ignorantiam? Voces bene redierunt: clariusque cursum hunc, cujus Cyrus auctor et inventor, exponunt. Videndus Brisson. Regn. Pers. lib. I. 238. et M. Paullus Vene-

tus lib. II. Region. Orient. c. 23., non dissimilem vehicularem apud Tartaros cursum enarrans. Unde vero Cleomedes (Sphær. lib. II. p. 169. Ed. Antw.) mutuatus fuerit, Xerxem δωσῆσαι ἀνθρώπους ἀπὸ Σούσαν μέχρι Ἀθηνῶν, qui clamore, quid ageretur significarent, et sic διὰ δύο συχθημένων ex Græcia ad interiorem Persidem nuncios perlatis, dicere non valeo. Sequens τοὺς οὗτοι (ibid.) haud moveo: in distributione, ut dicere amant, numeri solens sæpe mutatio. Wess.—Pro τοὺς lin. 5. cum Reiskio τὰς malles ob sequens ἰουτῶ, l. 7. S.

11. τὴν τῇ Ἡφαίστῃ ἱστιεῖσιν.} Themistium adumbrasse, Petavio observatur, Or. XIX. p. 230. c. Pertinent huc Æschyli versus cultissimi Agam. 320 seqq. Sed adi magnum Erasmus Chiliad. pag. 574. ed. Francof. Wess.

CAP. XCIX. 4. ἴσαν ἐν Σουσίῃ.} De Græcis si loqueretur, sola mihi forma loquendi nova videretur, ἴσαν ἐν Σουσίῃ. In Græcia sæpe τὴν Σουσίαν θάλασσαν sequebatur, convivium sacrorum causa fieri solitum, interprete Casaub. in Athen. p. 745. (Animadv. T. V. p. 514. nuperæ edit.) Θιῶν Θυσίαι, θάλιας τε, junguntur in Aristoph. Nub. 328., qui in Pacis v. 780. Ἀνδρῶν τε δαίτας dixit, καὶ θάλιας μακάρων. Quando vero de Persis verba facit, Herodotum scripsisse suspicor: ἴσαν ἐν θάλιῃσι τε καὶ εὐπαθίῃσι: quorum prius juxta Nostrum notat χαρμόσυνα ἱστοῖον, vel περχομένης ἱστορίας, læti vel festos dies agitabant. θάλασσαν ἱερτὴν ἄγαν et θάλιας ἄγαν Græcis etiam dicebatur: Eustath. in Od. φ'. p. 759, 6. Epist. Socr. p. 43, 18. Jam vide Herod. III. c. 27. in Apidis natalibus Ægyptii ἴσαν ἐν θάλιῃσι. Festo die bonarum rerum affluentes copia dicuntur ἐν εὐπαθίῃσι ὄντες. Herodot. lib. I. c. 22. et 191. ubi χοροῦν καὶ ἐν εὐπαθίῃσι

εἶναι, ut σῖτον καὶ εὐπαθίαν, II. 133. et 174. Nusquam juncta reperi θύον καὶ εὐπαθίαν sed cum istis bene conveniunt, quod læti Persæ τάς τε ἰδοὺς μυστήρησι πάσας ἱστοῖσαν, καὶ ἰθυμίαν θυμήματα. vid. Brisson. de Regn. Pers. p. 340. Mox ab illis mutati ad tristem nuncium Persæ vestes sibi discindebant, (lin. 7.) βοῇ τε καὶ οἰμωγῇ ἰχρίωντο ἀπλῆτα. Postrema vir summus adhibuit in Adnot. ad Callimachum clar. Ernesti p. 103. VALCK.—Cur pro ἐν Σουσίῃσι lin. 5. contra librorum omnium fidem suspicaremur ἐν θάλιῃσι potius scripsisse Herodotum, nulla prorsus suberat ratio. Etenim Σουρία et sacrificium intelligitur, et universa festi diei solennitas, et sigillatim convivium quod peracto sacrificio instituitur. Vide Athen. XIII. 573. e. ibique notata. S.

6. τοὺς κιδῶνας κατεβήξαντο.} Hoc illud est, πάντες τὰ τε ἱεθῆς ἱχόμενα ἔχον, ταῦτα κατηρείκοντό τε καὶ οἰμωγῇ ἀφθόνῳ διχρίωντο Persæ, lib. III. 66.; hoc Æschyli de eorum matronis, πολλὰ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατηριόμεναι, Pers. v. 537. Vide doctissimum Berglerum ad Alciphron. p. 130. Wess.

CAP. C. 6. ὑπὲρ μιγᾶλον αἰωρηθῆναι.} Nimium sese ac insolenter extulerat Mardonius, φυσώμενος καὶ μετώρον ἡμερηκὸς ἑαυτὸν uti Philo Jud.; nam, quod nunc (de Insomn. p. 1110. e.) ἱερακὸς, ferri non posse, Cl. Mangeius agnovit. Tali ingenio homines ἀνθρώποι κινεῖς αἰωρούμενοι δέξαις in ejusdem libro de Temul. p. 245. c. Proximum πλίον præstantius est. Hinc vero robur et auctoritas codicibus, quorum lib. VI. 110. τῶν ἡ γνώμη ἴφριε συμβάλλειν haud immerito laudatum fuit. Wess.

17. οὐ γὰρ ἴσσι Ἑλλῆσι οὐδ' Ἰνδῶσι.} Id est ἀμήχανόν ἴσιν Ἑλλῆσι: vel ἴσιν οὐδὲμία μηχανή. Eadem structura lib. II. c. 181. ἴσσι τε οὐδὲμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀπολωλῆσαι: III. 51. et 209. II.

160. Lucian. II. p. 503., οὐδὲμία μὴ χατὴ μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἡμοῖ ἀλῶνται. VALCK.

20. ταῦτα ποίει] Bonum hoc : sed pro Nostri more ταῦτα ποίειν melius ex Arch. Tale lib. V. 24. ἰπῶν δὲ αὐτὸν περιλάβης, ποίειν ὅπως μῆνιτι — ἀπί- ξεται. Vid. c. 67. et IV. 126. Wess.

23. ἰν Πέρσῃ τοῖσι διδῆλνται] Positura vocis τοῖσι multis molesta. Maluit τοῖσι, quamquam fluctuans, Corn. de Pauw, τοῖσινδὲ Reiskius; immutatam qui relinquit Abreschius, τοῖσι διδῆλνται ab illis explicat Græcis. Mihi ordo ex Arch. enotatus (ἰν τοῖσι Πέρσῃ) placet. Negat Mardonius, Persarum rebus damnum allatum. Classe quidem victores Græcos abiisse : at ibi ξύλον ἀγών, οὐκ ἀνδρῶν καὶ ἱππῶν. Ægyptios, Cyprios, Cilices et Phœnices superatos esse; Persas minime. Unde idem in epistola ad Græcos, νικῆκασι θαλασσίους ξύλοις χειρμαῖους ἀνθρώπων in Plut. Arist. p. 324. c. Wess.—Duarum litterarum mutatione incommodum ex τοῖσι natum evitari poterit, et apta enascetur sententia : Οὐ μὲν γὰρ ἰν Πέρσῃ τοῖ τι διδῆλνται τῶν σπηγμάτων· εἰ δὲ Φοίνικες, etc. non enim Persarum culpa quidquam rebus tuis allatum est detrimenti. Δηλῆσασθαι significat βλάψαι : sed διδῆλνθαι notat βιβλάσθαι, læsum esse. Hinc fluxerunt omnia Lexicographis, Κινερόδαλντοι, πανδαλντοι, et ξιφοδαλντοι, Hipponactis et Æschyli vocabula. Διδῆλνται in Eurip. Hippol. v. 175. MS. Cod. Paris. redditur βίβλασνται. Nihil vetat ἰν Πέρσῃ hic interpretari διὰ Περσῶν : ut apud Thucyd. VII. c. 8. ἰν τῇ ἀγγίλῃ. VALCK.—Equidem, si Valckenarii τοῖ τι reciperetur, istud ἰν Πέρσῃ non intelligerem Persarum culpa; sed universam locutionem in eandem sententiam interpreterem quam in Latina versione expressi : nullum res tuæ in Persis) in Persarum personis, ad Persas quod ad-

tinet,) detrimentum acceperunt : neque huic interpretationi obstare puto, quod paulo post adjicit, ἰσιπὶδὲ οὐ Πέρσαι τοὶ αἰτιοὶ εἰσι. S.

CAP. CI. 1. Ταῦτα ἀκούσας Πίρξης, etc.] Non aliter ab Herod. scripta, sic suo situ verba quoque potuerant collocari : ἦσθ τι ταῦτα ἀκούσας Πίρξης, καὶ ὡς ἰν κακῶν ἰσχέρη : ut lib. III. c. 34. ἦσθ τι ταῦτα ἀκούσας Καμβύσης, καὶ, etc. ubi ejectum rediit in suam sedem ἀκούσας. Illud ὡς ἰν κακῶν ἰσχέρη, tanquam ex malis gavisus est, non purum fuisse gaudium indicat, sed quantulumcunque post inopinatam adeo cladem a Rege superbo sentiri poterat. In proximis scriberem : πρὸς Μαρδόνιον τι βουλευσάμενος ἴθι ἀποκρινέσθαι, ὁπότις ποιήσῃ τουτίων : ut legitur inferius, ὁπότις ποιῶν ἰσιπύχῃ. VALCK.—Herodoti stylo utique convenientius est ἀποκρινέσθαι, quam ἀποκρινέσθαι quod libri hoc loco præferunt. ὁπότις vero non erat cur sollicitaretur; frequentius in tali sermone indicativus, quam conjunctivus, adhibetur. S.

4. ἰς συμβουλῇ] Optime hic et c. 102. Gronovius; cui paria cur faciam, scribere memini ad lib. III. princ. Perperam in proximis μούνη ab Arch. abest. Wess.

11. De militibus Persis dixit Mardonius, ὡς βουλομένοις σφι γίνουτ' ἂν ἀπὸδίδης : lubenter hujus rei se documentum esse daturus, ut explicuit H. Steph. In his βουλομένοις tentari non debebat. Notissimum Græcismum, præter aliis citatos, frequenter expressit Macrobius, si volentibus vobis erit, p. 214., etc. Sic sæpe loquuntur Thucyd. Plato, Xenophon, et oratores; raro Poëtæ, ut Sophocl. Œd. Tyr. v. 1358. Δίλοντι κἄμολ τούτ' ἂν ἦν : hoc et ego voluissem. Leopardus, H. Steph. Wasseus, D'Orvillius, alique eam in rem plura dederunt. VALCK.

CAP. CII. 2. συμβουλευομένην τεχύν τὰ

ἀριστα, etc.] H. Stephani Latina, me tibi consulenti optimum dare consilium, veriora opinor. *τυχὴν ἵσασαι* non discrepat ab ἵσαι. De se regina c. 67. τὰ *τυχῆα* φρονίσουσα ἀριστα ἐς πρήγματα τὰ εὐά: quibus passim similia. Wess.

11. καὶ ἰαίων τῶν *πρηγμάτων*] Ultimam harum vocum abrasam vir doctus (Reiakius) cupit: ego ad ἰαίων allidor, et εὖ *καμίνον* refingo. Lapsus ΕΚΕΙΝΩΝ et ΕΤ ΚΕΙΜΕΝΩΝ facilis; sententia probior: te salvo, et bene habentibus domus tuæ rebus. Par Philostrati (Vit. Apoll. VIII. 7. p. 352.) δὲ εὖ *καίσεσθαι* τὰ *λαυτοῦ ἱφασκιν*: ille rem suam bene se habere dicebat. Sequens *ἢ τι πάθῃ* (lin. 14.) valide, Isæo frequentatum, *εἰ τι πάθῃ*, et Latinorum si quid illi accidisset, tuebuntur, ac Callini de forti viro τὸν δ' ἐλίγος *στινάχῃ καὶ μίγαι*, *ἢ τι πάθῃ*, apud Stob. Serm. XLIX. p. 356. Wess.

CAP. CIV. 3. Οἱ δὲ Πηδασίαι, etc.] Quæ sequuntur de Pedasensibus, mihi videntur adulterina, atque a mala manu ex marginis scholio interjecta Herodoteis: quæ, rejectis istis, hoc modo coibunt: *παρὰ βασιλῆϊ, τῷ μεγίστῃ τῷ δῷ*, etc. Hanc vellem conjecturam, supra jam memoratam, Codices comprobarent, ut illam firmarunt lib. VI. cap. 122. Jam primum ponam Herodotea ex lib. I. c. 175., paulo Ἰωνικώτερον, quod hic licebit, scripta: "Ἐσαν δὲ Πηδασίαι οἰκίστοντες ὑπὲρ Ἀλικαρνησῶν *μισόβριαν* τοῖσι ὅπως τι μίλλοι ἀνιπιτῆδιον ἵσασθαι, αὐτοῖσι τι καὶ τοῖσι *περιόικουσι* ἡγεῖν τῆς Ἀθηναίων *πάγωνα μίγαν Ἰσχυ*· τρεῖς (δὲ) σφι *παῦτο ἰγύνετο*. Sensus si species, hic eadem pene narrantur. His usus Ant. Dounæus in Demosth. p. 124. Hoc, ait, videtur unum esse e splendidioribus Herodoti mendaciis. Barbæ tamen muliebri patronus citatur Aristoteles: vid. Leopard. Em. lib.

VII. c. 11. et XV. c. 24. Hic tradita spuria videntur: primum, quod insunt nonnulla ab Herodotea scribendi facie diversa; deinde, quia libro primo posita tantum legisse videtur Strabo; tandem, quia ex Herodoti consuetudine illic suo leguntur loco, ubi Pedasensium fit e Caria mentio: ista talia denique sic non solet Noster eadem repetere. Si adeo erant digna quæ repeterentur, cur non illa reposuisset potius lib. VI. c. 20., ubi Pedasenses e Caria iterum commemorantur. Quod primum dicebam, me iudice rem conficit: interpolator suo fraudem prodit indicio. Herodotea, τοῖσι ὅπως τι μίλλοι ἀνιπιτῆδιον ἵσασθαι, sic lecta Straboni, Noster interpretatur: *ἵσασθαι τοῖσι* — *μίλλῃ τι ἰνὸς χρόνου ἵσασθαι χαλιπών*. Τὸ ἵσασθαι videlicet! requirebat adjectum *ἰνὸς χρόνου*. Velut grammaticus, Ἀνιπιτῆδιον, χαλιπών Ἰσχυ πάγωνα reddidit φύ. Priora, missa facio, ἐν τοῖσι Πηδασίαισι: (vide Var. Lect. ed. S.) et τοῖσι φέρεται *πρήγμα γίνεσθαι*: fertur, Vallæ; quod mutari postea potuit in *συμφέρεται πρήγμα*. Sed quibus tandem hoc ostento malum portendebatur? an non ipsis etiam Pedasensibus barba suæ sacerdotis portentum erat expiandum? hoc utique significatum voluit Herodotus. Et quid tandem interpolator? quum malum immineret τοῖσι ἀμφικτίοισι *παῖσι* τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκούσι τῆς πόλεως: quæ sane non eleganter sunt tornata; Vallæ reddita, Amphictyensibus, qui circa eam urbem habitant: Palmerius, Amphictyonas, ait, a Pylæa sua in mediam Cariam sine navi transfretavit. Suspicio primum, hujus notæ auctorem pro *περιόικουσι*, I. 175., legisse in suo Cod. *περικτίοι*: noverat magister ex Hom. Od. β'. 65., *περικτίονας ἀνθρώπους* Οἱ *περιναυσάουσι*: jam vide quam docte scripserit, ad exemplar Homeri prope-modum, ἀμφικτίοι — τοῖσι ἀμφὶ —

οἰκίσου. Ubi meminit Thucyd. III. 104. Deli τῶν περικτίωνων ἡσιωτῶν: Schol. Περικτίους, inquit, οἱ καὶ ἀμφικτίους, οἱ περιουκῶντες. Usus rarioris vocis ἀμφικτίους exemplum requirenti succurret Androction apud Pausan. X. pag. 815., adjunctus a Sylburgio. Conterminos ἀμφικτίους vocans Tzetzes juxta Vales. in Harpocr. p. 276., Scaligerum in errore induxit; qualis Grotium etiam decepit (Stobæi sui Florileg. pag. 197.) in istis incerti Poëtæ: πότ' ἄλλοι μὲν ἔξιστο θνητῶν, ὦ νότα, οὐδ' αἰδέσθαι ἀμφὶ περικτίους: neque vicinos, juvenes, reveremini. VALCK.

4. ἐν δὲ ταῖσι Πηδάσεισι.] Verius Πηδάσειν, quod lib. VI. 20. P. Leopardus legebat Πηδάσεισι, Emend. VII. 11. Schedarum Πηδάσεισι, modo commodus a gentili vocabulo ad urbem Πηδάσα processus foret, nec τούτοις moraretur, posset ferri. (At nec transitus a gentili ad urbis nomen incommodi quidquam habet; nec, quid adjectum pronomem τούτοις (sive, quod schedæ dederant, τούτοις) adferat molestiæ, video: ἐν ταῖσι Πηδάσεισι τούτοις, in hac urbe, cui Pedasa nomen, supra Halicarnassum sita, e qua oriundum Hermotimum dixi.) At ferri non potest συμπίπτειν, etsi sæpius συνηνέχθη γινώσκειν repetatur: id enim, quid acciderit, non, quid fama ferat, indicare aptum est. (Itaque verum erat φέρεται, quod aliæ schedæ dederunt.) Verum enim vero multa narrationis hujus offendunt. Poni saltem oportuerat ἵσταν αὐταῖσι ἐν καὶ ταῖσι περικτ., sicuti lib. I. 175. (At, quemadmodum τοὺς περικτ. vel ἀμφὶ αὐτῶν Græci intelligunt ipsum cum suis, sic nihil magnopere obstat, quo minus περικτίους (si modo necesse fuerit) et ipsos et hos qui circum habitant intelligamus.) Gronovius ἀμφικτίους, de Codice scripto silens, publicavit. Plerique aliter. Sequar tamen ob Ask. consen-

sum. Ex Vallæ Latinis Amphictyonas expulsos Leopardus voluit: eadem mens Nic. Antonio lib. I. de Jurib. Exul. cap. 11., unice in ἀμφικτίους acquiescenti, neque alia Palmerio. Sunt sane iidem περικτίους, ἀμφικτίους, sive, Scholiaste Thucydidis lib. III. 104. interprete, οἱ περιουκῶντες: quales Callino Ephesio ἀμφικτικτίους apud Stob. pag. 356. Pedasensium accolas alibi Herodotus περιούσιους ejusdemque verbis dixit Strabo XIII. p. 909. (pag. 611. ed. Cas.) Cui ergo bono additamentum, ταῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκίσουσι τῆς πόλεως. Cur δὲ ταυτὴν? utique ex ingenio librarii, rariorem ἀμφικτίους vocem explicaturi. (At talia frequenter in Nostri stylo diligens Musarum Lector observaverit.) Porro δὲς ἥδη ἰγίστο protinus (lin. 8.) peccat. Alibi τρεῖς posuit, et cum eo Strabo. Quæ cuncta animo revolvendi plura his inculcata videntur. Consule Valckenarium ad dictum primi libri caput. WZSS.—Mihi totius hujus pericopæ color, sive ipsius rei prodigiosæ hoc loco factam mentionem, sive sermonis spectem habitum, haud dubie Herodoteus esse videtur: imprudenti autem accidisse arbitror Scriptori, ut, parum recordatus alio loco jam a se narratam esse fabulam, eandem hoc loco iterum commemoraret. S.

CAP. CV. 4. Παιώνιος] Hoccine mangoni nomen parentes inposuerint, an Παιώνιον, scripti codices dubium relinquunt: si posterius, respectus aliquis ad artem medicam erit, ex qua Apollo, Bacchus, et ipsa Minerva Παιώνια. Prius illi furcifero adcommo-datius ex concilio Panionio, cujus Chii participes lib. I. 143., atque ita Athenæus. Εἰδὼς ἱππαμῆνους (lin. 5.) libro I. 199. illustravimus; hic ἱπτάμενων tuemur. Habet cap. seq. τὰ αἰδῶνα ἀποτάμενων, et gemina complura Portus. Persici moris Josephus lib. II. adv. Apion. cap. 37. faci-

παῖδας ἐκτρέφουσιν, ubi Spanhemius bene. Nec illi tamen contumeliæ primi auctores. WESS.

5. ἰδίους ἱκαρμίους] A natura egregiam totius corporis formam adeptos, neque adeo tantum ὑπερσώπους, sed εὐιδεῖς, sive κατὰ πᾶν τὸ ἐκτὸς εἶδους καὶ φῆς εὖ ἔχοντας. Chius iste Panionius (lin. 6.) exsectos ἀγινύων ἰσάλλει ἐς Σάρδεις τε καὶ Ἐφέσον χρημάτων μεγάλων: in quibus ordinem nativum verborum invertit suo more; neque enim alibi vendebat Ephesum abducendos, sed Sardibus et Ephesi, mittendos in Persida, ubi πίστους εἶναι secundum Herod. viris οὐκ ἄνδρες anteponebantur. Cur autem Persæ εὐνούχους ἰσάλλουσι τοὺς παλούς, rationem reddit Dion Chrys. Or. XX. p. 270. v. vid. Herod. VI. 32. Brisson. de Regn. Pers. II. pag. 295. In hac historia vera, propter crudelissimam, quam de Panionii liberis sumsit, vindictam lectoribus nulla dignus adparebit Hermotimus misericordia, quam in ficta Xenophontis Cyropædia facile movebit Gadatas. VALCK.

8. τῶν ἰσυχίων] Melius hoc videtur vulgato (ἰσυχίων) ob lib. VI. 32. Statim ποιούμενος ἐν τούτῳ τὴν ζῆν (lin. 10.) neque damno neque recipio. Dedit ποιούμενος ἀπὸ τούτου τὴν ζῆν lib. II. 36. diversiore in re. Si Codicibus obsecundamus, ἐκ τούτου postulat sibi aut ἔργου aut πρὸς γάματος, quo modo Valla. WESS.—Debuerat puto recipi ἐκ τούτου ob probatissimorum diversæ familiæ codicum consensionem. S.

CAP. CVI. 8. τοὺς αἰτίους] Sic Thomas Magist. et calamo scripti verissime. Confer dicta ad hujus libri c. 4. Omittit autem Thomas ἄσμιον, (lin. 9.) quod hominis cupiditatem adprime sua præsentia indicat. Corrigitur præterea (nescio a quo) ἀποδιέξιμους, cui in Musis alia potestas. WESS.

12. πάντων ἀνδρῶν ἦδη μάλιστα] Cum ἦδη et δὴ in Codd. alternentur, poste-

rius eligebam. Verum Abreschius ἦδη rariore accipit notione pro μέγχι νῦν, huc usque, qua Pausan. Achaic. cap. 22., ipso observante, πρὸς τὸν μὲν ἦδη τὰ ἐνέματα αὐτῶν οὐκ εἴχομεν. (Itaque accipiendum illud ἦδη fuerit, quasi dixisset πάντων ἀνδρῶν εἰ ἦδη γιγνώσκω.) In vicinis pauca, schedarum jussu, ut strigillo in posterum abesset, induxi. Quis enim, τί σι ἔγω—τίς σι προέβλεπον—ἢ σι ἀκρίβως οὐκ ἀδρῶν; Deleta librariis transcripsi. WESS.

15. τὸ μὲν δὲν εἶναι] Culte τὸ μὲν δὲν εἶναι, viles, ignavi et nulli rei homines, Sophocli Ajac. v. 779., Dion Chrys. Or. XXXVIII. p. 480. A. et LXVI. p. 611. D. Aliud Hermotimus, calamitatem suam, qua nec vir nec femina evaserat, exprobrans nequissimo Panionio. Adi Salvagnio observata ad Ovidii Ibim v. 457. WESS.

CAP. CVII. 1. Εἰσέξῃς—τοὺς παῖδας] Artemisiz quia commisisse dicitur pueros Ephesum ducendos, frigide jocatur Plutarch. T. II. p. 870. A. Paulo post (lin. 5 seqq.) jussu regis ex Athenarum portu naves deducebant ὡς τάχιστα εἰς ἱκαστος, διαφυλασσέμεν τὰς σχιδιας περιεσθῆναι βασιλῆα; hoc redibit opinor pro lectione Med. Fugientes Persas (lin. 9 seqq.) terrebant, ac si naves essent hostiles, in mare prominentia Attices promontoria: admovit ista Casaubon. Theophrasti Ἠθ. Καρ. c. 25. ubi εἰ δὲ μὴ τοσούτους τις οἶος πλῆν τὰς εὐκτα φάσκον ἡμιολίας εἶναι. VALCK.

7. ὡς τάχιστα εἰς] Uni Vindobonensi (cui quidem alii accesserunt nostri codices) debetur. Tale Plutarch. T. II. p. 610. c. ὡς μὲν εἰς τὰς εὐκτα καὶ δυάμους ἱκαστος; nec Nostri disconvenit lib. IX. 58. Zosterem, (lin. 9.) Atticæ nobilem locum ex Pausania I. 31. et Scholiaste Hermogenis p. 389. illuminarunt viri doctissimi ad Steph. Byz. A me vero tacite prætermitti (lin. 10.) τῆς ἡπείρου, ταύτας ἰδοῦναι τε, etc. non

debet, quippe elegans, et vulgato haudquam posterius. (Vide Var. Lect. ed. S.) Opinabantur enim Persæ, minuta ista promontoria naves esse Græcorum, inde formido illis et fuga. Wess.

[Ibid. διαφυλαξέσθαι τὰς σχιδίας περιυθῆναι βασιλῆϊ] Sententiam in Latina versione expressi: verba non adnumeravi. Potueram cum Valla et aliis: ad custodiendas rates, quibus rex transiret. Ad περιυθῆναι intelligenda ἄσσι particula. Cur vero βασιλῆα potius, ut Valck. voluerat, revocarem, quam cum plerisque MSS. βασιλῆϊ tenerem, idoneam non vidi causam. Possis intelligere ἄσσι βασιλῆα περιυθῆναι: possis vero perinde intelligere διαφυλάσσειν βασιλῆϊ; (ἄσσι αὐτὸν) περιυθῆναι. Reiskius conjectaverat, δ' ἂν ἴδι περιυθῆναι scripsisse fortasse Herodotum. S.]

CAP. CVIII. 8. γνώμην ἀποδείκνυτε] Turbantes scribas flocci facio. Omnia bene habent. Sic lib. III. 160. πολλὰς δὲ Δαρίον λίγισται γνώμην εἶναι ἀποδείκνυσθαι: quod solum abunde erit. Et hanc quidem Themistocles opinionem, si credimus Plutarcho, cum Aristide communicavit, eam valde et iisdem fere de causis, quibus Eurybiades, inprobante, Themist. p. 120. A. Wess.

12. τοῦτ' ἂν μίγιστον πάντων σφῆς κακὸν εἴη Ἑλλὰδα ἐργάσασθαι] Animum multiplex in schedis variatio percussit: quid ea intendatur, non affirmavero. Ubi pronomine, vario in omnibus, ablato, ἐργάσασθαι probaveris, res solvendi pontis in consideratione erit, universæ Græciæ ingens allatura damnum. Si σφῆς malueris, addendum erit καὶ τὴν Ἑλλά, quorum equidem neutrum ausim, vulgato contentus, nec plane aversatus Arch. κακὸν, cui par c. 75. et IX. 36. Wess.—Κακὸν an κακὸν præferas, parum per se interest: istud tamen, quod cum Schæf. adoptavi, Herodoti mori

loquendi adcommodatus. Cæterum quamquam defendi utcumque potest τοῦτ' ἂν—σφῆς—ἐργάσασθαι, quod plerique præferunt codices, multo tamen luculentius et exquisitius et stylo inprimis Herodoteo convenientius hoc est, quod inde ab Aldo Editiones exhibent omnes, τοῦτ' ἂν—σφῆς—ἐργάσαιντο. Quo magis et mirum et molestum accidit, quod in nullo codice MS. cujus certa ad nos notitia pervenit, ista reperta sit scriptura: nam quod ex cod. Med. nihil varietatis h. l. Gronovius in medium protulit, non inde tuto colligi potest, consentire in his illum codicem cum edita scriptura, et ab omnibus aliis libris ejusdem familiæ dissentire; quum præsertim frequenter observarimus, in postremis Musis non ita diligenter, atque in prioribus, adnotatas a Gronov. esse omnes codicis illius lectiones. Videtur tamen Valla suo in exemplari verbum ἐργάσαιντο plurali numero positum reperisse, cujus hæc versio est, fore ut—maxima ob id calamitate adficerent Græciam. An σφῆς etiam (quod pro αὐτοὶ Noster VII. 168, 7. usurpavit) h. l. Valla repererit, haud adparet: illud equidem Wesselingio adsentior, adjecto pronomine nil opus fuisse, et suspicioni esse locum, quum temere ab aliis librariis σφῆ, ab aliis σφῆς fuisset adjectum, pro horum alterutro primum Editorem suo iudicio σφῆς posuisse. S.

14. Frigida Bothio videtur locutio illa, ποιῶντο ἂν ἡσυχίαν μὴ ἄγιν: nec mihi ea satis placuit. Sed, quid lucremur si delictis cum Viro docto tribus verbis ἡσυχίαν μὴ ἄγιν, sic distinguamus orationem, εἰ γὰρ—δὲ Πέρσης, μίνουσιν ἐν τῇ Εὐρώπῃ ποιῶντο ἂν: exputare equidem non potui. S.

[16. οὔτε τις κομῶδὴ τὸ ἐπίσω φανήσεται] Aut is: τὸ ἐπίσω malles forsitan, aut nude ἐπίσω. At τὸ ἐπίσω apud nostrum idem ac nudum ἐπίσω valet:

parique ratione I. 207, 16. οὐ τὰ ἐνίσω φεύγονται dixit. S.

19. ἢ αὖτε ἵσται προχωρεῖν] Laurentii succedere fluxit ex προχωρεῖν, quod in Brit., sæpeque legitimi locum, sicuti paullo superius in Arch. et Thucydide II. 5., invasit. Editum plerorumque consensu munitur, indicans, Xerxi, modo strenue et prudenter egerit, singula per Europam oppida et nationes, partim captas, ultro partim, sese adjuncturas. Id vero προχωρεῖν velle, nemo ignorat. Wess.

CAP. CIX. 2. ὁ Θιμιστοκλῆς μεταβαλὼν, etc.] Themistocles mutatus ab illo, qui in concilio ducum auctor fuerat πλάων ἰδίας ἐπὶ Ἑλλησποντον, nunc suos cives, istius etiam cupidine laudis inconsiderate flagrantis, retrahit ab incepto; atque hic veram pandit animi sui sententiam, dignam magni imperatoris providentia. Nec vetus interpres, neque Latinorum correctores vim animadvertentem verbi μεταβάλλειν, mutari, similiter usurpati lib. V. c. 75. Κορίνθιοι, — σφὶ αὐτοῖσι δόντες λόγον ὅς οὐ ποιεῖν τὰ δίκαια, μετίβαλλόν τε καὶ ἀπαλλάσσοντο. Velut oculatus testis et auritus Atticis suis contestatur Themistocles, sæpius ἄνδρας, ἱς ἀναγκάειν ἀπειληθῆντας, πεινημένους ἀναμάχεσθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέρην κακότητα. Horum prioribus, ἱς ἀναγκάειν ἀπειληθῆντας, nuper mirum in modum abusus est vir doctissimus. Herodoteum ἀπειλίειν, in istam classem referendum verborum, de quibus egit Vir summus in nota Cl. D. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 52., (pag. 71. ed. sec.) nihil utique commune habet cum ἀπειλῇ, minari, præter fortuitam literarum συνήψεσιν. In angustias detrusum, nesciumque quo se verteret, ἱς ἀπορίης ἰχόµενοι, IV. 131., ἱς ἀπορίην ἀπαιγμένοι, I. 79., dixit etiam Herod. ἱς ἀπορίην ἀπειλημένοι, II. 141. et ἀπειληθῆντα ἱς ἀπορίην, I. 24. hic

(lin. 8.) necessitatis velut vinculis adstrictos, ἀναγκάειν ἰδιδιμένους, sive necessitate coactos, ἱς ἀναγκάειν ἀπειληθῆντας. Tales victos sæpe, Themistocles (lin. 8.) ait, ἀναμάχεσθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέρην κακότητα: hoc quid sit docebunt Ez. Spanhem. ad Julian. p. 178. et F. L. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 710. Apud Polyæn. I. 30, 3. Themistocles aliis ἀντιβουλεύεται λίγαν, βασιλεὺς ἀποληθῆναι ἀναμαχῆνται τάχα· πολλὰν δὲ ἀπόνοιαν δίδωσιν ὅσα μὴ ἴδωκεν ἄνδρῃα. Frontinus lib. II. c. 6, 8., Themistocles, victo Xerxe, volentes suos pontem rumpere prohibuit, quum docuisset, cautius esse eum expelli ex Europa, quam cogi ex desperatione pugnare. Themistoclis consilium postea magni sæpe sunt Imperatores sequuti: præbet isthoc capite quædam exempla Frontinus, et Africani Scipionis dictum, viam hostibus qua fugiant esse muniendam; cuius simile dat Agesilai Polyæn. II. 1, 6. qui factis illud suis sæpe comprobavit. Conferri poterunt idem Polyæn. III. 9, 14. Pausan. IV. p. 333. Diod. Sic. XIV. c. 27. et Xen. Ἑλλ. VII. p. 376, 15. VALCK.

[5. καὶ ἐπὶ σφίον αὐτῶν βαλλόμενοι] Etiam soli, ipsi per se, privato consilio. Sic III. 71, 18. IV. 160, 4. V. 73, 13. 106, 17. etc. S.]

8. ἀναμάχεσθαι τε] Confer lib. V. c. 121. et Polyænum I. 30, 3. Sequentia in controversiam inciderunt propter ἀνασώσασθαι (lin. 11.) ex Med. et aliis enotatum. Sententiam super his viri Celeber. notationes (quas nil adinet hic repetere,) ostentant. Non ego infitior, εἴφες ἀνθρώπων bono sensu usurpari posse: testabuntur scriptor Epist. ad Hebræos c. XII. 1. observataque Cl. Lamb. Bos. Sed incommodat valde ἀνασώσασθαι, cuius in rerum recuperatione sedes, pariter ac ἀνακτήσασθαι lib. III. 65. et 75. Reciperatum autem εἴφες τοσούτοι ἀνθρώ-

των a victoribus Græcis, inconsulte dicitur; recte vero tantam hominum multitudinem sive nubem fuisse *depulsam*. Sic ἀνωσάμενοι lib. VII. 139., ἀσάμενοι τὸν Πέρσην VIII. 3., et, Berglero indice, Plut. Mar. pag. 414. c. ἀλλ' ὅπως εἶφος τοσούτων πολέμου καὶ σκηπτὸν ἀσάμενοι, διασώσονται τὴν Ἰταλίαν. Restat εὐρημα γὰρ εὐρέκαμεν, (lin. 9.) nacti enim insperato sumus lucro nosmet ipsos et Græciam, ita vendendum; Vallæ Latina exorbitare, alios non fugit. Εὐρημα lucrum præter spem oblatum exposuerunt summi Viri G. Budæus et H. Stephanus, estque in lib. VII. 190. (et VII. 155, 8.) Εὐρημα νομίζουσιν et λογίζεσθαι pariliter Siracides c. xxix. 4. et 6. Wess.

16. ἱμνιστρὰς] Med. et consentientium ἱμνιστρὰς videtur scripturæ aberratio verioris. Inflammata Græcorum a Persis templa, post Brissonii, Menagii ad Diogen. I. 9. et Davisii in Ciceron. II. Leg. cap. 11. sollertem operam, prætereo. Mutare debui proxima (lin. 19.) καταμίναντες — ἱμνιστῶν, de plurium Codicum, quibus creber ἀπαρμύματα in Musis usus suffragatur, sententia: namque omnes præ stupore in devia deflexisse, criminosa foret accusatio. Wess. — Vide quæ in Var. Lect. (ed. S.) notata sunt. S.

17. πίδασι τι κατῆκε] Ob vicinas duæ forte literæ perierunt, ut scripserit ἱγ κατῆκε, nempe τῇ θαλάσῃ. Diogen. Laërt. Procem. §. 9. dixit εἰς τὴν θαλάσσαν πίδασι καθῆναι. καθῆναι εἰς τὸ πύλαγος πιδίων ζῆυγος, Herodot. lib. VII. c. 35. Paulo post (lin. 19.) probarem quæ margo dat Steph. καταμίναντας ἡμίονοι αὐτῶν ἱμνιστῶν: quam casuum ἀπαρμύματα amat Herod., adpellatione τῶν οἰκιστῶν uxores intelligens et liberos; ut c. 106. τοὺς οἰκιστὰς explicat τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα, hinc Thomas M. voc. Οἰκίσται. VALCK.—At verum erat καταμίναντες, de quo in Var.

Lect. (ed. S.) monui. Similiter nominativum casum cum infinitivo jungere amat Noster. Vide I. 56, 2—4. IV. 15, 8 seq. I. 63, 12. IV. 137, 7 seq. et sæpius alibi. S.

20. Ἰστα, καὶ τις οἰκίην ἀναπλασάσθω καὶ σπέρου ἀνακῶς ἰχίτω, significant et unusquisque reficiat aedes suas, curetque sementem fieri. Est enim ἀνακῶς ἰχίτω idem ac ἱμνιστῶν: (Pierseon. ad Moer. Att. p. 43.) et Homeri more ponitur τις, pro πᾶς τις, vel εἰς ἕκαστος. Eustath. in Od. γ'. p. 123, 25. τὸ τίς πολλὰς — δηλοῖ — πάντας, ληφθὲν ἀντὶ τοῦ εἰς ἕκαστος· οὕτως παρὰ Σοφοκλεῖ λίγους ὁ χορὸς οἱ Σαλαμῖνοι (in Aj. v. 245.) ὡς νῦν καιρὸς ἐνι Πηδῶν πλοσὰν ἀρίσθαι. Sophoclea citat idem in eam rem bis terve alibi. Versus Alcæi apud Athen. X. p. 430. c. sic distingui debent: Νῦν χρὴ μύθουκιν, καὶ τινὰ πρὸς βίαν Πίνυν, ἱπυδὴ κάσθαι Μυρσίλος. Poëtæ sententiam Alcæico etiam versu Horat. expressit Carm. lib. I. Od. 37. sed Alcæi apud Athen. proxima duabus adjectis literis sic suo modulo restitui poterunt: Μηδὶν γ' ἄλλο φυνεύσης πρίτερον δινδρεῖον ἀμπύλω. Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem: Horat. lib. I. Od. 18. Rarissimum arbitror illud Herodoti, οἰκίην ἀναπλασάσθω. Nidum fingere, πλάσαι δῶμον dixit incertus Pœta apud Lycurg. pag. 166, 35., Οὐδ' ἀγρία γὰρ ὄρεσι, ἦν πλάσῃ δῶμον, Ἄλλη νισσοῦς ἤζωσιν ἰστικυῖν. Qui Sophoclea cognoverunt, ista Sophoclis esse suspicabuntur, scripta prout illa vulgavit Clar. Jo. Taylor. VALCK.

23. ἀποθήκην μίλλων ποιήσεσθαι] Erunt fortasse, qui ἀποθήκην, notionē παρανέσις, monitionis, illustrata Menagii diligentia in Laërt. I. 61., præoptabunt. Equidem in Gronovii partes eo, Vallam arbitratus ex ipsius subsidio ἀποθήκην invenisse. Πέρσην, (pro quo perperam Περσία Edd. ante Wess.) Porto ob

insolentem tonum suspectum, recte pñgit Arch. Wess.

Ibid. ἀποθήκη μίλλων παύσιδα.] Sequentia cum his arbitror jungenda, is τὸν Πέρσιν, ἵνα (ἢ ἕτα εἰ μιν παταλαμβάνη πρὸς Ἀθηναίων πώδρι) ἔχῃ ἀποστεροφῆν: ita tamen, ut partim etiam ad illa pertineant, τὸν Πέρσιν, Persam enim facturus erat ἀποθήκην, ad illum ut haberet receptum, vel refugium, si qua urgeret necessitas: amicum ad certum tempus vel ut sepositum, aliquando usui futurum, eleganter vocat ἀποθήκην. Ad ἀπόδοτον φίλον in Lysiae pag. 158., vid. Cl. Markland. et, qui hic ἀποθήκην egregie tuetur, clar. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 654. Ad ἀποστεροφῆν conf. Xenoph. Cyr. Παῖδ. pag. 73, 18. Ἀναβ. VII. p. 244, 23. Isocr. Epist. II. p. 410. z. P. Wessel. ad Diodor. I. p. 207. et Jo. Toup. Em. in Suid. voc. Ἀποστεροφῆ. Beneficiorum in Regem regiamque familiam hac opera sua colatorum, ob quæ ἐννεγισίαν sibi scribit ἐφίλεισθαι, meminit Themistocles in illa nobili Epistola ad Artaxerxen data apud Thucyd. I. c. 138. VALCK. — At non Persam (ut ait Vir doctissimus) facturus erat ἀποθήκην: sed hoc ipsum quod nunc agebat, nempe quod Athenienses a consilio in Hellespontum navigandi pontesque rumpendi deterruit, hoc, inquam, facturus erat ἀποθήκην is τὸν Πέρσιν: ubi per metonymiam ἀποθήκη dicitur id quod est ἀπόδοτον, thesaurus repositus; intelligiturque beneficium in regem collatum et in futuros usus apud eum collocatum, gratia apud regem in futurum tempus inita. Est enim, ut scite poeta ait, Καλὸν γὰρ Θεοαύριμα, κίμνη χάρις. S.

CAP. CX. 6. ἄνδρες ἀπίστευτοι, etc.] Misit viros jussos tacere, Valla: τοῖσι ἐπίτελλει σιγῇ. Melior mihi lectio videtur marg. Steph. τοῖσι ἐπίστευτοι σιγῇ is πᾶσαι βάσανοι ἀπικτινόμενοι πρὸς αὐτὸς

ἐπιστάται βασιλῆϊ φράσαι: quos, utcumque tormentis excruciantur, fidei credebatur occultaturus silentio, quæ Regi mandasset dicenda. Hos inter, quos a longo tempore fideles fuerat expertus, fuisse quoque dicitur Sicinnus: hunc Polyæno p. 60. ante pugnam, post pugnam p. 61. dicitur misisse Ἀρσάκην: Ἀρσάκην vocat Plutarch. in Aristid. p. 324. z. Quando autem, ut res ipsa suadet, non scripta epistola, sed vel per amicum vel per servum fidum, ut Justin. II. cap. 12., ista Xerxi Themistocles indicavit; non tam miror quod apud Nepot. Them. c. 9. literis, ait, eum (patrem Tuum) certiore feci, id agi ut pons — dissolveretur; sed in Thucydide miror lib. I. cap. 138., cur et quomodo Themistocles dicatur γράψαι τήν τε ἐκ Σαλαμῖνος προάγγελον τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ εἰς τὸν τῶν γιγνερῶν — εὖ διὰ λυσιν. Scriptam a cauto Imperatore epistolam negabit Herod. nec sane fit credibile. VALCK.

Ibid. τοῖσι ἐπίστευτοι σιγῇ] Pristinum ἐπίτελλει damnant schedæ, quibus obsequor. (Vide Var. Lect. ed. S.) Credidisse indicatur et confisum fuisse Themistoclem, nuncios, etsi tormentis omnibus vexarentur, mandata tacita habituros; plana utique sententia, et simillima Pausaniæ lib. VII. p. 589. Si vero Nostri fidem laudamus, (et quidni?) αὐτῇ iterum ad Persam Sicinnus missus abiit. Plutarchus aliunde Arnaem, regium eunuchum et captivum accepit, ad Xerxem ablegatum, Themist. p. 120. c., deditque Polyæno, sed Arsacem adpellanti, lib. I. 30, 3. Wess.

9. πρὸς τὴν Ἀττικὴν] Quæ prostant in Miscell. Lips. Nov. VIII. pag. 501. sunt certe inconsiderate (a Reiskio) scripta. Non ex Andro fidos istos homines mittit, sed ex insula Salamine; (at Herodotus quidem significare videtur, ex Andro eum viros illos ad Xer-

xem misisse.) neque sane Xerxes, quod vir doctus putabat, in Hellespontum aufugerat: exigat is iterum Herodoteam narrationem: mittitur navis in Atticam, ubi hærebat adhuc Xerxes; neque enim hic tum classis aufugit reliquis; sed cum exercitu suo secedens ex Attica, Græcia peragrata, rediit in Asiam cap. 119., *ὃν χρεώμενος ἄμα τῇ ἄλλῃ στρατῷ ἀπώϊόνησι* *ἐς τὴν Ἀσίην.* conf. cap. 113. 126. 130. Wess.

CAP. CXI. 8. *Πειθὺ τι καὶ Ἀναγκάιν*] Admoveret Andriis τὴν καλουμένην ὑπὸ τῶν πολλῶν *Πειθανάγκην* Synesii (Or. de Regn. p. 26. A.) Themistocles; blandiorem quidem illam, quam *Ἀνάγκη καὶ Βία*, quibus Corinthi olim fanum in Pausan. lib. II. 4., æque tamen liberis et sui juris hominibus acerbam et detestabilem. Muliebres autem deas *μεγάλας* utroque sermone recte dici, Jac. Eleanerus Sched. Crit. p. 39. commonstravit. Wess.

8. *Πειθὺ τι καὶ Ἀναγκάιν*, etc.] Duabus his Deabus, quas suæ habendi cupidini Themistocles *πρίστυς*, eleganti responso sapienter opposuerunt Andrii, quas insulam suam semper colere dicebant *Πειθὺν τι καὶ Ἀναγκάιν*; quarum etiam fideli præsidio feroces Themistoclem et Græcos re coëgerunt infecta illac recedere unde venerant, c. 121. *ἵπαι τε οὐκ οἶον τι ἱγίοντο ἔξελθιν τὴν Ἀδρον* — *ἀσπλάσσοντο ἐς Σαλαμῖνα.* Quam Noster, hinc paucis rem narrat Plutarch. in Themist. p. 122. c. δύο καὶ ἤτοι ἔφη Διὸς πορίζον Πειθὺ καὶ Βίαν· οἱ δ' ἔφασαν εἶναι καὶ παρ' αὐτοῖς Διὸς μεγάλας δύο, Πειθὺν καὶ Ἀναγκάιν, ὅφ' ὧν σωλύνθαι δοῦναι χρήματα ἰσχύει. Nomina *Ἀναγκάιν* et *Ἀναγκάιν* in magis usitata convertit *Βίαν* et *Ἀπορίαν*. Amor in ala Simmæ: *ὅθτι γὰρ ἔκρηται βίβη, πρῶτον δὲ πειθοῖ*: et ante: *Τῶμος ἰγὼ γὰρ γινώσκω ἀνίαν ἔκρη' Ἀνάγκη.* (Vide Brunckii *Analect.* T. I. pag. 205.)

Hujus Necessitatis imperio lene suum Amor opponit blanda vi persuadentis: apud Xenoph. *Ἀναβ.* VII. pag. 247. *οἱ πῦν σοὶ ὑπάρκει γινώσκων οἱ φιλήσῃ τῇ σῇ ἰσχύοντων ὑπὸ σοῦ ἔρχεσθαι, ἀλλ' ἀνάγκη.* Hanc a veri nominis Rege longe remouet Ecphantus Stobæi p. 335., qui pro sectæ severitate τὸ *πειθοῦς* τινος διανοῦθαι considerat (v. 10.) veluti *εἰς ἰσχυρὸν φανόμενος λείψανος*, quia *πειθὸν ἔργον* *τι ἵπαι παρακαίον ἀνάγκη.* Hinc sua quædam Plato derivavit in Politicum: conf. Dion Chrys. p. 79. v. et 366. π. Non solum τὴν *Πειθὺν*, *μυλίσχων* *ἔργων*, sed mitibus verbis minas addens pæne regaliter Themistocles Andriis ostentabat τὴν *Πειθανάγκην* καὶ, *ὡς οἶον ἱππῶν, θανόντων μὲν δόρυ, θανόντων δὲ ἀνθρώπων προῖσχεσθαι, ὃ δὲ παρακαίον ἦν, ὡς φησὶ Πανουράιος, ἵπαι τῶν ἄμα μὲν παρακαλούντων καὶ ἀπυλούντων*, ut scribit Eustath. in Hom. *Ἰλ.* γ'. p. 309, 14. VALCK.

10. καὶ *Διὸν χρεστώη*] Fingebat Cl. de Pauw *καὶ Διὸν χρ.*, non absurde, modo necessitas adesset: insuper, (lin. 11.) *ἵπαι Ἀδριῶν γι εἶναι γινώσκων ἐς τὰ μέλιστα ἀνήκοντες*, ad Andrios certe non accedere nisi maxime pauperes, et in primis, deas inutiles et noxias duas nunquam eorum insulam relinquere, sed in ea gratum sibi domicilium habere, Paupertatem et Impossibilitatem. *Γινώσκων* non homines, sed ipsas respicere deas, sic ab Andriis dicacioribus adpellatas: ad Athenienses accessisse *Διὸς χρεστώης*, ad se semper invisere *Διὸς γινώσκων*, præterque ceteros *Πειθὺν καὶ Ἀναγκάιν* insulæ possessione delectari. Quæ, doctissimo viro mirifice olim blandita, minime exagitabo, incertum, an ipsum ἀνήκοντες ἐς τὰ μέλιστα, seu potius τὰ μέγιστα, uti lib. V. 49. fefellerint, an repetiti toties post *ἵπαι* accusativi; hos certe improbavit, invitq Herodoto et præceptore structuræ H. Stephano de *Dialect.* p.

138. Ceterum noti satis sunt *γινωσκῖναι* lib. II. 6., et *ἰσθῆβαι*, bonæ malæve rei conpotes, ex Æschyli Agam. v. 551., Porphyrioque Quæst. Homeric. prima. Nam exemplarium Arch. et Vind. *ἰσθῆβαι* aspernor, mirorque servatum a nupero Hippocratis editore, Steph. Mackio, princip. *Νίμου*, cum MSS. et Scholiastæ verum ostenderent. Ipsum adi. Wss. — De formula Nostro usitata *ἰδὲ ἤκειν* vide ad I. 30, 18. et VII. 157, 10. notata. Cæterum mordaci ironia hæc dicta videntur: magnæ et beatæ Athenæ scilicet! nempe urbs eversa cremataque, et terra omnis vastata: propitiis inprimis utuntur diis scilicet, qui nec urbem, nec templa tutati sunt! Ad *ἰς τὰ μίγιστα*, ex præcedenti vocabulo *γινωσκῖναι*, intelligi par est genitivum *γινωσκῖναις*. S.

CAP. CXII. 1. *οὐ γὰρ ἰσχυρὸς πλειονικτίων*] In fine cap. ex Med. optime restituit Clar. Gronov. *Θημιστοκλῆς* — *χρήματα παρὰ νηυστίων ἰστίετο* (sibi comparabat) *λάβῃ τῶν ἄλλων στρατηγῶν*. (Vide lin. 16. et ibi Var. Lect. ed. S.) Ista de Themistocle dicta qui vituperat Plutarch. T. II. p. 871. c. ipse tamen in Them. T. I. p. 122. c. hæc posuerat tanquam indubia: *ἦν δὲ πλειονικτίων τὰς νήσους καὶ χρηματίζομενος ἅπ' αὐτῶν*, et ex insulis sibi pecunias corradens. Ibidem acerbissimum adversarii Themistoclis Timocreonis nobis carmen servavit, illum traduentis, ut *ψεύσται, ἄδικοι, προδόται*, quippe qui anicum prodiderit *ἀργυρίοις σκυβαλικοῖσι πικροῖς*. *Λαβὼν δὲ τρεῖς ἀργυρίου τάλαντα ἔβα πλὴν εἰς ὄλεθρον*: in his *τρία* forte videbuntur in *τριάκοντα* mutanda Herodotum comparant VIII. c. 4. Illic narrata si quam admittunt excusationis veniam, hæc certe magni viri memoriam dedecorant; quem, gloria satiatum, auri fames videtur agitasse; neque tamen idcirco velut Atheniensium ditis-

simus Socrati potuit et Aristidi opponi: horum probe recordabar scribens quæ leguntur p. 494. (Adnot. ad lib. VI. c. 121. 4 seqq.) VALCK.

4. *χρηώμενος λόγῳσι τοῖσι καὶ πρὸς Ἀνδρίους*] Magnas cierunt hic turbas amanuenses; quorum Med. et consentanei veraces si fuerint, *χρηώμενος*, aut *χρηώμενους* Med., exilio damnabitur, summa plerorumque concordia oblatum: saluum illud vocabulum perstabit, ubi de vulgato demutabitur nihil. Neque factus propterea (quæ Gronovii erat opinio) sermo erit, tametsi *ἀπωλητήριον λόγῳ* præcesserint. Illa enim generatim minacia verba, hæc *ἐν Πιυθῇ καὶ Ἀναγκαλίῃ*, nisi imperata præstentur, denunciantia. Verum vide magnum et eruditum Med. patronum. Wss. — Recte a cod. Med. et consentaneis abesse vocabulum *λόγῳσι* videtur, nec ab Herodoti manu profectum. Id quum olim abfuisset, quippe facile e superioribus intelligendum, librariorum alii nimis officiose illud inculcarunt, alii vero, quum de nunciis hic agi putarent, *Ἀνδρίους* temere in *Βασιλῖα* mutarunt. Quare equidem aut deletam illam vocem, aut saltem cancellis circumdatam, ut suspectam, velim. S.

13. *τοῦ κακοῦ ὑπερβολῇ*] Hoc etiam ut Herodoteum referri debuerat in Æm. Porti Lexicon, quum *ἡ ἀναβολὴ* vel *ὑπέροχσις* vix alibi dicatur *ὑπερβολή*. VALCK. — Equidem usitatiorem vocabuli *ὑπερβολή* notionem animo habens obversantem, (de qua consuli Lexicon nostrum Polybian. p. 629. num. 2. potest,) dormitansque quum hunc locum Latine converterem, istud *Καρυστίους γιγνόμενον*, *τοῦτου εἴσεκα*, *τοῦ κακοῦ ὑπερβολῇ ἰγνόμενον*, ita acceperam quasi *οὐδὲν ἦσαν* scriptum fuisset. Minime spernenda erant, sententiæ summa si spectetur, Vallæ Latina, a Gron. etiam et Wess. servata: Carystis ne hæc quidem re-

contigit effugere cladem. Proprie: nequiquam tamen idcirco dilata est calamitas: id est, ne ullam quidem idcirco moram calamitatis adsequi contigit Carystis. Nempe continuo deinde Andro profecti Græci (cap. 121.) fines illorum sunt depopulati. οὐδὲν valet κατ' οὐδὲν, nulla parte, ne in breve quidem tempus dilata est calamitas. Verbo ἀντιβάλλεσθαι differendi notione usus est Noster VII. 206, 4. IX. 51, 1. Vocabulo ἀντιβελὴ eodem, quo Herodotus, significatu semel usum Polybium memini, XIV. 9, 8. S.

15. ἐρμιάμινος [ἐξ "Ανδρου] Sive ipsum Themistoclem ab Andro profectum intelligas, seu ad nuncios referas circum insulas missos, nihil offendet. Plutarchus ad prius inclinat, περιτρίων τε τὰς ἡσους καὶ χερματιζόμενος ἀπ' αὐτῶν, Themist. p. 122. c. Nihil certe urget, ut ἐρμιάμινος ἴα' "Ανδρου, stationem ad Andrum habens, refingatur, præsertim cum ἐρμίων in simili ponatur re. Reiskii καίτιστο genio sermonis et Arch. suffragatione protegatur. Conf. lib. VI. 62. Wess.

CAP. CXIII. 4. ἀνωρίην εἶναι τοῦ ἔτους — χιμαρίσαι δὲ ἄρμινον] Ad eandem pertinet classem (scil. vocum, quæ vix alibi quam apud Herodotum reperiuntur; conf. Adnot. ad c. 112, 13.) ἀνωρίη τοῦ ἔτους, et χιμαρίσαι: quorum prius quid sit docebunt Viri magni (Tib. Hemsterh.) observata ad Thomam M. in "Αρωὶ νουπός. ubi tamen inobservatum hunc Herodoti locum Hemsterhusius prætermisit. Cæterum, quod ἀνωρίη cum subscripto iota hic scripsit Valckenarius, id nusquam ita pictum reperi. ἀνωρίην, quod ex editis ante Med. revocaverat Wess. tenui cum Schæf. ἀνωρίη absque iota subscripto præferebat Med. cum F. et aliis: quos quod in Var. Lect. (ed. S.) dixi videri ἀνωρίη debuisse, id nunc indictum velim. Quin immo verum videtur ἀνωρίη in nominativo,

certe haud deterius quam ἀνωρίην. Nominativum casum cum infinitivo libenter construere Nostrum, haud multo etiam ante observavimus, ad cap. 109, 17.) Alterum χιμαρίσαι, pro vulgari χιμαράσαι vel παραχιμαράσαι positum VI. c. 31. infra recurrit c. 126. et 130., ubi classis reliqua Persarum ἱχθυήσας ἐν Κύμῳ. Formatum illud, ut θιρίζων, æstatem transigere; et rarius ἱαρίζων, tempus vernum. Ἐχιμαρίης forte dederat Noster etiam c. 133. pro ἱχθυήσας, quod in alium usum adhibet VII. c. 191., ἡμίρας γὰρ δὴ ἱχθυήσας τρεῖς, tertio demum die tempestas sedavit. Loca tamen memorat lib. II. c. 22., in quæ se conferunt grues ἰς χιμαρίην: sic Codd. exhibent pro χιμαρίην. Dixit Demosth. p. 35. ὑπάρχει δ' ὁμὴν χιμαρίῳ μὲν χρῆσθαι Λήμνῳ: sic legendum puto ejecta voce δύναμι ex vicinis repetita, ut dederit χιμαρίῳ, nempe τόπῳ. Illuc refero quod habet Etymol. p. 810, 1. Χιμαρίῳ, τόπῳ ἢ ὅ' ἂν τις δύναμι χιμαρίῳς ἰσχυρομένησθαι: eadem dat Suidas, ex Rhetorico Lex. ut puto, descripta. VALCK.

7. πρῶτους μὲν Πέρσας, etc.] Præfert insoliti quidpiam πρ. μὲν τοῖς μυρίαις Περ. πάντας Arch. et Vallæ: saltem πάντας omisissent. Glossam atque additamentum ex lib. VII. 83. arbitror. Wess.

13. κατ' ὀλίγους] Legi nec posse nec oportere κατ' ὀλίγους verissima Abrechii animadversio, advocantis Thucyd. III. 111. ὑπαπῆσαν κατ' ὀλίγους: et lib. IV. 11. κατ' ὀλίγας ναῦς διελόμενοι. Vide supr. lib. II. 93. et Duker. ad Thucyd. lib. VI. p. 400. Wess.

14. τοῖσι ἐπὶ διὰ τε ὑπέρχει] Sunt, ni fallor, εἰδὸς εἰ ἔχοντες, sive συμμάτων ἔχοντες ἄριστοι, atque adeo ὑπαιτινοί. Hos dicitur Mardonius e ceterorum turba διαλέγων, secernens, καὶ εἰ τίσις, etc. ubi forte lectio non esset deterior, καὶ ὁτίσις εἰ τε χρεστοὶν συνήδου πιστοποιήσιν. Est

illud *ἰσίουσι* Homericum et Herodotum; Sophocleum *ἴσουςι*. Ad Homeri 'Ia. δ'. 491. Eustathio adnotantur Ὅτι οἱ, ἴσους, ἴσῃ, ἴσων, ἀντὶ τοῦ ἴσσαναι, καὶ ἴσουςι: de quibus unum restitui poterit *Æliano* de Nat. An. V. 39., ad *πρῶτα* a leone relictam τὰ ἄλλα *ζῶα ἔσσανα καὶ αἰσθανόμενα*, ἴσων, (scribendum, ἴσων) *λίφαιόν* ἴσσι τὸ παίμενοι, cuius ista sint reliquiae. VALCK. — Mireris vero sollicitari a Viro doctiss. vulgatum *εἰ εἴσουςι* (Ion. pro *εἰ τισι*), quum nihil solennius sit Græcia, quam *εἰ τις*, *εἰ τινος* dicere, ubi perinde *ἔς τις*, *εἰ τινος* dici potuerat. S.

CAP. CXIV. 4. τὸ δίδωμι ἐξ ἰσίου δίκασθαι.] Accipere omen, et, quidquid rex diceret, sibi sumere, bene Pavius. Itaque Laco, cum Xerxes Mardonium pones daturum ambigue respondisset, (lin. 14.) διέξάμενος τὸ ἥσθιν abiit. Tale δικάσθαι, ὃ βασιλεῦς, τὰ δίδωσι inf. c. 137. δίκασμαι τὸν εἰσόντα, accipio omen, lib. IX. 90. et Comici Δίχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ἕρπον τοῦ Θιού, Plut. v. 63. WESS.

CAP. CXV. 4. οὔτις στρατιῆς οὐδὲν μέγεθος.] Innuit exiguum militum numerum, quæ saluum ex inmani illa multitudine lib. VII. 184. in Asiam reduxerit. Causas fami pestilentiaeque acceptas fert. Non ex falso nuncius ad Atosam, Ἡμεῖς ἐσθυσμένοι, οὐ πολλοὶ τινος 'Εφ' ἰσσιούχοι γαῖαν, Æschyl. Pera. v. 510., qui de regis per Thessaliam properantibus copiis v. 490. Ἰδοὺ δὲ πλείονες θάνει Δίψῃ τι λιμῷ τι, Nostri ferme consentiens. WESS.

11. λιμός τι τὸν στρατὸν, etc.] Nihil est in his quod fictum videatur aut rationi disconueniens: quæ habet Justin. II. c. 13., pleraque sophistam potius decent quam historicum. Verum esse potuit quod scribit Tzetzes Chil. I. v. 995., plerosque qui cum Rege secesserant, mortuos περὶ μῶ, λιμῷ, πορείῃ. La-bore, fame, ac metu distabuerunt, Oro-

sus p. 114. Herodoto prior Æschylus, Pera. v. 482., Στρατὸς δ' ὁ λατὸς ἐς τι βιωτῶν χροὶ Διόλλυτο, εἰ μὴ ἀμφὶ κρηναῖον γάνος Δίψῃ ποσούτης, εἰ δ' οὐκ ἄσθματος κινὸι Διαπυρῶμεν ἐς τι Φονίων χρίνα, Καὶ Λαρεῖδ' αἶαν: tandem γῆς 'Αχαιῶδες πίδος Καὶ Θυσσαλὸν πείλισσ' ὀπισθασσάμενους Βορᾶς ἰδέξαντ', Ἰδοὺ δὲ πλείονα θάνει Δίψῃ τι, Λιμῷ ε', ἀμφό-τις γὰρ ἦν τὰς: absurde Schol. εἴπεις, ait, βιωτῆς ἡ Κρήνη: hinc aquas nobis Crenæas vocant, quæ fontanæ fuerant dicendæ. In Atticæ pestis descriptione Lucret. VI. 1262. Multa siti prostrata viam per, proque voluta Corpora silanos ad aquarum strata jacebant, Interclusa anima nimia ab dulcedine aquarum. Thucyd. p. 131, 79., ἐκκαλυπόμενοι καὶ περὶ τὰς κρήνας ἀσάτους ἡμιθνήτες τῇ τοῦ ὕδατος ἰσχυρίῃ. VALCK.

18. τιμερίνας ἀεπαχρόναι.] Præcessit ἄγμα Jovis sacrum, cui juncti equi fuerunt, pascentes, ut Pæones ferebant, furto abducti. Supra VII. 55. εἰ τι ἔσσω εἰ ἔσθω καὶ τὸ ἄγμα τὸ ἔσθω. Rediit, (lin. 19.) sæpe restitutum, εὐκρίμενον. Vid. III. 96. WESS.

CAP. CXVI. 2. Θερσῆς, ἔργον ὀπιεφθῆς ἐργάσασθαι.] Rem fecit atrocissimam Rex Bisaltarum. Ab humana natura patrisque nomine prorsus abhorrens facinus hinc enarrans Ælianus Var. Hist. V. 11., illum scribit fuisse φιλέλληνα: quod mihi quidem obsequium Xerxi negatum non manifestat; sed idem digna scribit mansueta Græcorum humanitate, quando Thrax ob tantillam rem sex filiis oculis crudeliter eruens dicitur μὴ παύσας 'Ελληνικά. VALCK.

8. ἰζώρυξ ἀντίον ὁ πατήρ τοὺς ἰσθ.] Sumsit hinc Ælianus Var. V. 11. verbis paullum mutatis. Addit de patre, μὴ παύσας ἱλληναῖς, quod verum; sed regulus ille, quantumvis φιλέλλη, ut ait, origine Thrax erat; a cujus gentis atrocitate oculorum eruendorum suppli-

cum haud fuisse alienum, damno visus experti infelices Phinei liberi et ipse tetri auctor sceleris feruntur in Scholiis ad Apollonii Rh. lib. II. 178. Alia Celeb. Jac. Perizonius. Wess.

CAP. CXVII. 4. Ἐνθαῦτα δὲ πατι-
χόμενοι] Placebat olim addita littera
πατιχόμενοι, huc delati, sive reversi, uti
in Æschyleo, a Comico acerbius per-
stricto, Ἦκε γὰρ εἰς γῆν τήνδ' καὶ πατί-
χουμαι. Quoniam schedæ vetant, patior
vulgatum, retentis aliquantisper isthic
declarans. Wess.

CAP. CXVIII. 2. Justissimum ἔξ
'Αθηνίων, toties totiesque in Musis pra-
vum: bonum vero ex Aldo atque aliis
διαχρίτα. (lin. 3.) Ionici enim com-
matis χρίσθαι, ejusdemque composita.
Vide I. 21. Wess.

5. τῆς Φυνίσης ἐπιβὰς] Hæc ut pos-
sent ἰκτερογῶδῆσαι, rerumque humana-
rum lamentari vicissitudinem, Phœnis-
sæ navi scapham substituerunt piscato-
riam; ex Trogo Justinus II. 13. hinc
Orosius II. 10. Ferebant, (lin. 6 seqq.)
πλήντ' αὖ μιν ἄνθρωποι Στρυμονίην ὑπολαβὴν
μαίγειν καὶ κυματίζειν. Adfinis Athenien-
sium et fautor Boreas superbum Regem
illæsum dimittere non poterat: ventus
Boreas a sua velut sede eximie Στρυμο-
νίας dicebatur; Στρυμονίου Βορέας memi-
nit Callim. Hymn. in Del. v. 26. ubi
notat ill. Ez. Spanh. qui plura dede-
rat ad Hymn. in Dian. v. 114. quo
loco respicit Callim. Epigramma Simo-
nidis ab Athen. servatum lib. III. p.
125. c. ubi pro 'Ὡς libenter corrige-
rem, 'Ὡς ἀπὸ Θερμῆς ὀρούμενος Βορέης:
sic Boreæ penetrabile frigus indicaretur.
Quæ hic præterea traduntur, Græco-
rum illa videntur commenta, Herodoto
minime probata; quod observare debue-
rat Brissonius hinc illa narrans, de
Regn. Pers. I. p. 33. Vera videbantur
Jo. Tzetzæ, Chil. I. v. 996. Ἀπὸ Στρυ-
μόνης δ' ἐπιβὰς τῆς αὐτῆς Φυνίσης, Σὺν

ταῖς ἀρίστοις τῶν Περσῶν, κλύδωνος γιγχο-
νίας, Κίλιους τούτους ἰκνηδῶν εἰς θάλασ-
σαν τοῦ πλοίου. Ὅπως δὲ καὶ διδράκασι,
ἱκλῶνι προσηκούντες, Ὅπως τὸ πλοῖον κου-
φισθὲν εὐσθερὸν τὸν βασιλῆα. VALCK.

6. ἄνθρωποι Στρυμονίην] Laurentii a
Strymonia ansam docto viro præbuit
corrighendi Στρυμονίην, quo facile care-
bimus. Ab amne ventus Boreas Στρυ-
μόνης et Στρυμονίης, isque inpetuosissi-
mus. Callimachus H. in Del. v. 25.
Τύχῃ μιν καὶ λαῖς ὑπ' αἰῶνις καὶ πύλαις
Στρυμονίου Βορέας. Hinc Æschyli τραγ.
δ' ἀπὸ Στρυμόνης μελούμενοι καπνοχόλοι,
Agam. v. 200. Callimachus respexisse
Hesychius videtur in Στρυμόνης. Wess.

16. ἰκνηδῶν] Perplacet ἰκνηδῶν, ut
ἰδιωτισθῶν, καταμαργύνειν, et χρίσθαι.
Quæ præcedunt, obiter Dio Chrys.
attigit Or. XIV. p. 231. v. In proxi-
mis (lin. 20.) χερσὶν σσιφάνῃ, etai MSS.
vulgatus præbeant, vim non facio. Ho-
merum hic sequitur, σσιφάνῃς præcipue
(Eustathio ad Iliad. Σ'. 597. docente)
probatem: adde illi magnum Animad-
versorem in Athen. lib. V. 8. (T. III.
nuperæ Edit. p. 121.) VALCK.

CAP. CXIX. 1. οὗτος δὲ ἄλλος λίγι-
ται λόγος] Scripta exempla, quod inpe-
ditum erat, sic optime explicant. Re-
spectus est ad initium c. 118. (Immo
unice verum erat, quod nostri libri de-
dere: vide Var. Lect. (ed. S.) ad h. l.)
Vicinum οὗτω ἐρίθη (lin. 3.) in Pass.
nihil habere damnable, ostendi ad lib.
IV. 157. atque alibi. Wess.

[7. τῶν δὲ ἱερῶν, etc.] Ad id quod
famæ illi, de qua hic agitur, opponit
Herodotus, responderi poterat: At re-
migung, qui in navi erant, nautarumque
cunctorum opera opus fuit gubernatori,
qua per vim tempestatis ad optatum lit-
tus eluctaretur. S.]

CAP. CXX. 3. δωρησάμενος αὐτοῦς, etc.]
Donasse dicitur Abderitanos aureo aci-
nace, καὶ τιήνῃ χρυσοπάσσῃ: quod ex

Codd. revocabitur. Tiamam tamen infrequens fuisse puto Regium donum: Acanthios eodem quo Abderitanos honore Rex dignatus lib. VII. c. 116., ἰδυρήσατο ἰσθῆτι Μηδικῇ. Nusquam etiam auro distinctam χρυσοπάστον memoratam legi tiamam; de qua præter Brisson. multa Gataker Adv. Misc. posth. c. 24. sed alibi reperias χρυσοπάστον ἰσθῆτα, et τὰ χρυσοπάστα τῶν ἰδυμάτων. Abderitanos splendido Xerxen ejusque exercitum excepisse convivio constat ex Herodot. VII. 120. Nescio an alibi tradatur quod nobis narrat Philostr. de Vit. Soph. p. 494. de Protagoræ patre Mæandrio Abderitano: διξάμινος τὸν Εἰζῆξην οἰκία τε καὶ δώροις, τὴν ξυνουσίαν τῶν Μάγων τῇ παιδί παρ' αὐτοῦ εὔριτο. De Protagoræ præceptore Democrito, hujusque patre, paria prodidit Diogen. Laërt. IX. 34. testem citans Herodotum, de cujus nomine in aliud convertendo alibi conjecturam proposui. VALCK.

4. καὶ τήρη χρυσοπάστον] Ex Vallæ Latinis locum instauravit de Pauw: recte factum MSS. testantur. Med. et paucorum τήρηι formam præfert insolitam, nec usquam obviam, cedereque meliori debuit. Quid de docto in Germania viro existimabimus, Aldinum τήρηι χρυσοπάστον tuente, et poculum auro inductum excogitante? Quid? Sed mihi tempero. Τριήρης, si qua apud audaciorem poetam, (vide Athen. XI. p. 550. f. et 497. b.) in Musis et solutæ orationis auctoribus de poculo nunquam. Mos quoque Persicus, uti ad hunc diem in Oriente, donare vestes, tiaras, acinaces. De Acanthiis lib. VII. 116. καὶ ἰδυρήσατο σφίας ἰσθῆτι Μηδικῇ Xerxes. Post illa (lin. 5.) ex Codd. λίγοντες ἱμοὶ γὰρ οὐδαμῶς πιστὰ, quomodo scriptum superius, reverterunt. Parum quoque afui ab illis, quæ isti de Abderorum situ, innovandis. Resedit inpe-

tus. Arripiant, quibus volupe erit. WESS.

CAP. CXXI. 5. τὴν μὲν ἐς Ἰσθμὸν ἀναβῆναι] Priscæ pietatis istam partem ostendit magis Jac. Ph. Thomasius, Donar. c. 19., quam explicuit. Ad rem significantissimæ fuissent dedicatæ hæ triremes, nec minus a Phormione et popularibus consecrata Neptuno ad Rhium Ætoliae apud Thucydidem II. 84.; tum Jovi Casio in Corcyra insula, ex solidiore tamen materia, in Procopii Bel. Goth. lib. IV. 22., ut alias ne tangam. WESS.

CAP. CXXII. 2. εἰ λιλάβηκε] Hic quoque nunc scribi malim εἰ λιλάβηκε, num accepisset: quod supra Codices dederunt p. 217, 7. (III. 42, 18.) Vulgatam præfert, ubi hæc describit, Plutarch. de Herod. Mal. p. 871. c. ægerime ferens, huic de Æginetis judicio Delphicum Deum hic auctorem inscribi; is enim juxta Herod. (lin. 4.) ἀπαίτει αὐτοὺς τὰ ἀριστήρια τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίης. Acerbe Plutarch. οὐκ ἔτι συνέβαι, ait, οὐδὲ Πίρσαις, οὐδὲ Λίγυρταις τοὺς ἰαυτοῦ λόγους ἀνατίησι πλάστον· (ὥσπερ Αἴσωπος λόραξ καὶ πῖθήκοις) ἀλλὰ τῇ τοῦ Πυθίου προσώπῳ χρώμενοι, ἀπαυθὶ τῶν Σαλαμῖνι πρωτίων εἰς Ἀθήνας. Quem toties criminosè traducit tanquam ad voluntatem Atheniensium loquutum, cur illis hic sponte sua prætulisset Æginetas? Si de Æginetis scripta falsa fuissent, aut Athenis negata, jussus et illa potuisset μετασκευάσαι: adeo neque huic criminationi species adest probabilitatis. VALCK.

5. τὰ ἀριστήρια τῆς ἐν Σαλαμῖνι, etc.] Animadverit Plutarchus liquida in his malignitatis indicia, sed irator: posito animi æstu (Vit. Themist. p. 120. c.) Nostro, neque illaudato, accedit. Æginetis, sive astu id evenerit Spartanorum, seu reapse ad Salaminem ceteros gloria anteierint, palmam inter civitates fuisse

contributam, priscorum consensus est, Diodori lib. XI. 27., Æliani Variar. XII. 10. etc. Mox (lin. 8.) male, etsi crater aureus fuerit, schedæ Arch. Redi ad lib. I. 51. Wess.

CAP. CXXIII. 4. δίνουσι τὰς ψήφους, etc.] Nolo, quamquam locuplete pristinum auctoritate munitur, litem recepto movere. (Vide mox Valckenario notata.) "Εφ' ἑν, quod duobus in Codicibus, adstipulatores Aristidem T. II. p. 218. et Plutarch. Them. p. 120. d. nanciscitur: hic enim ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψήφον ἔφην οἱ στρατηγοί; plenius ille, καὶ φέρονται τὴν ψήφον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ποσειδῶντος περὶ τῶν ἀριστῶν: unde Canterus Chæronensis aræ Neptuni, Ποσειδῶντος, titulum instauratum voluit, Nostro præeunte. Ambo vero in latis sententiis ab Herodoto abeunt, et sumtas ex ara tabellas, sive ψήφους, significant; nec prave, pro diverso respectu. Insequens (lin. 7.) δεύτεροι δὲ accipiendum pro δεύτεροι δι. Aristides, ἕκαστος γὰρ ἑαυτὸν πρῶτον φέρον, δεύτεροι συνῆξιπαισι ἄλλοις φέροντι Θημιστοκλῆα, Herodotea adumbrans; in quibus συνῆξιπαισι, sollemne in tabellis et sortibus, urna cadentibus, lib. I. 206. V. 22. oppido venustum. Wess.

Ibid. δίνουσι τὰς ψήφους] Revocarem rejectum δινύμεντο. Athenis, causa utrimque dicta, qui iudicibus distribuebant singulis τὰς δύο ψήφους, hi dici poterant διανύμεν τὰς ψήφους. Sed apud Herod. Græci duces inter se calculos dividentes, quibus ferrent suffragia, δινύμεντο τὰς ψήφους; et quidem ἰσὶ τοῦ Ποσειδῶντος τῷ βωμῷ, ad altare Isthmii Neptuni; ut Dei majestate moti sancte iudicarent, τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεύτερον κρίνοντες (sive κρίνοντες, iudicaturi) ἐκ πάντων. Herodotea Plutarch. interpretatur in Them. p. 120. d. ἀναχωρήσαντες εἰς τὸν Ἴσθμὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψήφον

VOL. IV.

ἔφην οἱ στρατηγοί. Hoc Athenis etiam nonnunquam factum liquet ex Demosth. de Cor. p. 162., ubi ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου dicitur ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέρουσα τὴν ψήφον. Or. c. Macart. p. 601., τὴν ψήφον, παριόντων τῶν ἱερῶν, ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέροντες τοῦ Διὸς τοῦ φραγρίου, — ἰψηφίσαντο τὰ δίκαια. Mera iterum est cavillatio, quod scribit Plutarch. T. II. p. 871. d. qui ipsemet dixerat in Themist. p. 120. d. Θημιστοκλῆϊ δὲ (καί) πικρ' ἀκούεις ὑπὸ φέβῳ) τὸ πρῶτον ἀπιδέσθαι ἄπαντες. VALCK.

CAP. CXXIV. 3. ἰδούσθ' καὶ ἰδοξάσθ' Vindicavimus prius ab injuria H. Stephani lib. VI. 131. Ἰδοξάσθ' in eadem Recensione Voc. Herod. (idem Stephanus) legi posse ἰδοξάσθ', quod utique ipse, Aldo deserto mutaverat, suspicionem movet, nec urget tamen, idque rectissime. Wess.

6. ἐς Λακεδ. ἀπικίτο, Σίλων τιμηθῆναι] Verisimilius mihi videtur quod Plutarch. narrat in Themist. p. 120. d. Spartam vocatum deductumque a Lacedæmonii fuisse Themistoclem, sibi nempe metuentibus nunc tandem, μή ποτε Θημιστοκλῆς, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ συμβεβηκότι, παρὸν μέγα θουλύσσηται κατ' αὐτῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων, ut scribit Diodor. XI. c. 27. idcirco tum ἰσμήσαν αὐτὸν διπλοσῶντες δουραῖς τῶν τὰ ἀριστία εἰληφόντων. Juxta Libanium T. I. p. 14. c. illum ἰσσιφάσαν, τῆς ἐν Σαλαμῖν ναυμαχίας ἀφορμὴν ποιούμενοι τὴν ἐκείνου διάνοιαν. Multiplicem honorem ipsi tum tributum a Lacedæmonii enarrat et Plutarch. In Herod. legerem (lin. 12.) ex marg. Stephani προσιτιμψαν ἀσιόντα τριηκόσιοι Σπαρτιητίων λαγῶν: quo honore neminem alium dicuntur prosecuti. Hoc apud Thucyd. I. c. 74., Spartanis in memoriam revocat orator Atticus: Themistocles, αἶν, αἰτιώμενος ἐν τῇ στίβῃ ναυμαχῆσαι ἰγίνιστο, ὅτιρε σα-

3 E

φίσταται ἴσως τὰ πρῶγματα· καὶ αὐτοὶ
διὰ τοῦτο δὴ μάλιστα ἱσιμήσαντι ἄνδρα ξῖνον
τῶν ὡς ὑμᾶς ἰσθύνων· sic scripta Codices exhibent. VALCK.

12. προῖσμεν/αν ἀπύοντα] Non nescio patrocinium, veteri ἀπύοντα paratum. Præstat ex scriptis exemplis depromptum, estque apud Aristidem T. II. p. 219. in memorabili hoc Atticum imperatorem deducendum et prosequendum comitatu: memorabili inquam; nihil sane ad honorem amplius et ad gloriam magnificentius publice a Spartanis laudato accedere potuit, quam a trecentis equitibus, primæ nobilitatis, et regum stipatoribus lib. VI. 56., (conf. Adn. ad VII. 205, 9.) ad Læconicæ fines honorifice deduci. Prædicant hoc ejus decus Aristides, Plutarchus, Atheniensiumque legati, ad Spartanos perorantes in Thucydidis lib. I. c. 74. WESS.

CAP. CXXV. 2. Τιμόδημος Ἀφιδναῖος] Vallæ Ἀφιδναῖον haud agnoscenti, nedum Ἀθηναῖον, modo plures adforent suffragatores, adsensum cupide præberem. Belbinita fuit Timodemus. Memini pulcre, Jo. Meursium insulam Belbinam Atticæ pœulis sive pagis sine teste inseruisse, et Sponii meruisse censuram, errantis tamen longe ob negatos insulæ incolas. Alia omnia Strabo VIII. p. 576. et IX. p. 611. (p. 375. c. et p. 398. n. ed. Cas.) Jam Belbinita si Timodemus, quomodo Aphidnæus? Nam Ἀθηναῖος Arch. ex sequentibus, quoniam librarius, sicuti in Valla, aliquid deesse suspicabatur, huc venisse videtur. Fuisse vero Belbinitanum, acce Themistoclis responsum arguit. Simile Platonis de Rep. I. p. 330. A. et Plutarchi Them. p. 121. A., quo Seriphio obtrectatori Themistocles, ἄλλ' οὐτ' ἂν ἰγὼν Σεριφίος ᾖν, ἰγνέμεν ἰδοῦζες, οὕτι σὺ Ἀθηναῖος. Qui quidem ex insu-

la Seriphio, hic ergo ex Belbina, insula ex adverso Atticæ obscuriore, cujus habitatores ob villitatem adeo contentibiles, ut Βελβινίους Græcorum conviciis celebraretur. Testis est Teles philosophus apud Stob. Serm. XXXVIII. p. 233., ubi nunc Βελβινθίους, sed ad Nostri præscriptum de Abr. Ortelii sententia reformandus. Si boni tamen commatis Ἀφιδναῖος, quod valde metuo, quippe dicto Themistocleo nervos incidens, solum superest, ut Timodemus, domo Belbinita, jus civitatis Athenis ob nescio quæ merita, qualis Cl. de Pauw divinatio, consecutus fuerit et Aphidnæis additus. WESS. — Nihil profecto rationi magis consentaneum videtur, quam Pavii hæc interpretatio. S.

Ibid. Τιμόδημος Ἀφιδναῖος] Adversarium in administranda republica sæpius expertus Aristiden, habuit et Alcmaeonem Themistocles, teste Plutarcho Tom. II. p. 805. Hic memoratus virtutis Themistoclis ignobilis obtrectator Timodemus demo censebatur Aphidnæus, ut supra Callimachus fuisse dicitur Polemarchus lib. VI. c. 109. H. Steph. ad h. l. Valla, inquit, Ἀφιδναῖος omisit, aut potius non legit, quod certe suspectum etiam reddunt quæ sequuntur. Vallæ potius suspectam fuisse puto Codicis scriptionem Ἀθηναῖος, in Arch. etiam inventam, atque illum omittendum censuisse quod emendare non poterat. Kühnius in Pausania, et vir Doctiss. Aug. van Staveren in Apollodoro, corrigunt Ἀφιδναῖος pro Ἀθήνας; vid. Miscell. Obs. X. 382. Vereor ne correctiones istas labefactet epigramma Cypselidarum ad eandem pertinens Castorum historiam apud Pausan. V. p. 425. Τυνδαρίδα Ἑλίνων φίριστον, Αἴθραν δ' Ἀδινάβην Ἐλευσινον; et quidni canere potuit de Therapnæis fratribus Alcman, ὡς Ἀθήνας ἴλουιν. Eximiam mox lectio-

nem, (lin. 4.) *φθόνῳ καταμαργίων*, Herodoto vindicavit Clar. Wess. in Diss. Herod. p. 203. VALCK.

3. *ισιφαιῶν ἀνδρῶν*] Adjuncto ex schedis nihil ad hanc rem utilius. Retinendum-ne vero *καταμαργίων*, au Codicum *καταμαργίων* revocandum, hæsitavi. Visum hoc, a Valla, quod Portus conjiciendo tenuit, lectum, æquius melius. Nam *καταμαργίσαι*, in prehendendo tritum, solitarie deponi, vix tolerabile. Contra *καταμαργῆν*, et more Ionico *καταμαργίον*, protervi hominis et invidia rumpentis insaniam egregie declarat. Quo qui ingenio *μιμαργωμένοι νυκθρασυῖς* Æschylo Suppl. 766. In vicinis (lin. 7.) scholion *ἐνίκουτο καὶ* MSS. extrudunt, alioqui non in absurdis, uti lib. VII. 158. Wess.

8. *οὗτ' ἂν ἰὼν ἰὼν Βελβιήτης*] Unius Herodoto Platonis opponi potest testimonium (nam a Platone sumserunt Cicero ceterique) lib. I. de Rep. p. 329 seq. *Τὸ τοῦ Θερμοκυλίου εὐ ἔχον, ὅς τῃ Σεριφίῳ λυιδροῦμένῳ καὶ λίγοντι, ὅτι οὐ δὲ αὐτὸν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν, ἰδόμενοι, ἀπειρίνατο, ὅτι οὗτ' ἂν αὐτὸς Σεριφίος ἂν διομαστὸς ἰγίνετο, οὗτ' ἂν ἰαίνος Ἀθηναῖος.* Velut Seriphio cuidam dictum habet et Plutarch. T. I. p. 121. A. et T. II. p. 185. c. qui dictum etiam Stratonici nobis servavit ad hospitem quemdam suum Seriphium, T. II. p. 602. A. Ciceronis de Senect. c. 3. verba compararunt ad illa Platonis, præter illius interpretes, P. Leopardus Em. lib. XVIII. c. 23. et Andr. Dounæus in Demosth. p. 34. Herodotei Themistoclis *Βελβιήτης*, sive potius *Βελβιήτης*, obscuræ cujusdam insulæ Belbinæ civis fuit, quæ ab Attices promontorio Sunio non longe remota Scylaci p. 45. memoratur et Straboni: vid. Pinedo. et Berkel. ad Steph. Byz. in *Βέλβηνα*: hinc

Βελβιήτης formatum præter Berkel. et Holsten. vidit Jo. Meura. Misc. Lacon. IV. c. 4. qui, istius insulæ non recordatus, insularum tamen sensait debuisset designari Teleti apud Stobæum p. 233, 5. *καὶ ἰουδίζουσι μὲν, ὅτι Κύπριος, ὁ Μυώνιος, ὁ Βελβιήτης*, corrigens *Βελβιήτης*; sed, qui tam multa de nobilissima insula Cypro collegerat, mirari certe debuit, hic tanquam convitium poni si quis dicatur Cyprius: libenter ista sic corrigerem: *καὶ ἰουδίζουσι μὲν ὅτι Κίθνος, ὅτι Μυώνιος, ὅτι Βελβιήτης.* VALCK.

CAP. CXXVI. 3. *στρατοῦ, τὸν Μαρδόνιος ἐξελέξατο*] Nimis doctissimorum virorum in re, me judice, aperta fluctuationes. Mardonius legerat sibi, Xerxe largiente, ex inmanibus ejus copiis ccc. millia; quo de Mardonii exercitu Artabazus adscitis lx. millibus abeuntem regem stipavit atque ad Hellespontum comitatus est, reductis iisdem Thessaliam versus. Ex copia itaque discrepantis scripturæ τὸν Μαρδ. ἐξελέξατο selegi. Wess.

CAP. CXXVII. 5. *Κριταβούλῳ Ταραναίῳ ἐπιτροπεύειν*] Non ausim hinc quidquam auferre aut demutare: non *ἐπιτροπεύειν*, in cura et administratione civitatis frequens, lib. III. 15. et 82.; non *Ταραναίῳ*, siquidem Toronæsi generis. De Valla sileo. Recte castigatur, ad unum Critobulum adplicans, quod toti Chalcidicæ genti concessum. Confer Ia. Casaubonum in Strabon. X. p. 685. (Comment. ad pag. 447. ed. Cas.) Wess.

CAP. CXXVIII. 3. *Τιμῆζινος ὁ τῶν Σκιωναίων στρατηγός*, etc.] Cum Artabazo dicitur egisse de urbe Potidæa prodenda, *ἵνα μὲν πρῶτον ἀρχῇ, ἔγχεσι οὐκ ἔχω εἶπαι*, — τίλος μίντοι τοιάδε ἰγίνετο. Ista opinor recte Vallam cepisse, incertum mihi quonam modo ab initio; — ad extremum ita actum est. Op-

poni enim hic ἀρχὴν et τίλος recte Kœnius animadvertit; mirorque cur non nominati Bossii ex Obs. Crit. pag. 89. novam versionem veteri substituerit Clar. Gronov. Quod hic narrat Noster, velut Artabazi commentum retulit Polyæn. VII. c. 33, 1. ubi Timoxenus dicitur Σικανός. Herodoti tum forte immemor, Σικαναῖος tamen illic legendum sensit Cl. Adr. Heringa Observ. c. 16. p. 130. Varios modos enarrans epistolas occulte mittendi Æneas in Poliorcet. c. 31. velut modum quintum decimum hæc habet de Timoxeno et Artabazo Herodoti, quæ pæne ad verbum descripsisse Æneam monuit Casaubon. VALCK.

7. παρὰ τὰς γλυφίδας] Ab Ænea Poliorcet. cap. 31. p. 1704. (p. 466. ed. Lipsien.) bene hinc derivata corrupebant librarii, corrupta optime integravit Casaubonus. Polyæno, iisdem (lib. VII. 33, 1.) uso, proditor Timoxenus Σικανός, in Cod. Florentino Σικαναῖος, cui primas Maasvicius cur negavit? idem Berglerus miratur. Præterea (lin. 4.) ὅττινα μὲν πρῶτον ἀρχὴν ἔγνω, etc. explicuit Cl. Bos Obs. Crit. cap. 11. aliter atque oportebat. WESS.

Ibid. τοξύματος παρὰ τὰς γλυφίδας] Hæc minus recte conversa egent levi correctione, τοξύματος περὶ τὰς γλυφίδας περιμύξαντες: verbis adjectas sic solet Noster repetere præpositiones: ad eam rationem Æneæ suo Casaubonus restituit: οἱ δὲ τοῦ τοξύματος περὶ τὰς γλυφίδας ἰλιζάντες τὸ βιβλίον, circa sagittæ crenas epistolam volventes. (ubi quidem alia parte errantes librarii περὶ recte dederunt.) Sequentia ferme describens Herodoti (lin. 9.) τὸ ἰσάϊον, interpretatur καταφανής. Ubi Nostro Persa duntaxat dicitur ἀμνηστὸν τοῦ χωρίου, ad ista hæc adduntur apud Æneam, διὰ πινυῖα καὶ φαύλην στίβαν, quæ

quæ Casaubonus omisit in versione: istorum tandem loco, τὸν δὲ βληνῖνα περιέδραμε ὄμιλος, (lin. 12.) Æneas dedit, πρὶς δὲ βληνῖνα περιέδραμεν ἔχλος: ubi proxima totidem sunt verba Herodoti. In Timoxeni scelere tegendo collegarum providentiam illam in exemplum laudabile Noster lectori suo commendatam voluit. VALCK.

15. παρῇ] Mediceum deserui, sine ullo fulcro incedentem: structura tamen non improba, et lib. III. 114. atque alibi sese offerens. Quæ vero deinceps (lin. 17.) μὴ κατασλῆξαι Τιμήξυνοι προδοσίῃ, de proditiōis supplicio in Latinis Vallæ sumuntur, indignante, neque injuria, Porto; qui, ob proditiōnem Timoxenum metu non percellendum, ex communi ejus verbi notione, haud prave. Mihi, ut ingenue dicam, blanditur quodammodo Arch. μὴ κατασλῆξαι Τιμῆξ. προδοσίῃ, non implicare proditiōis crimine. Notum in Musis κατασλῆκιν usu diversiore, nec hunc tamen sermonis genius adspernatur. WESS.

CAP. CXXIX. 2. γίνεται ἄμνηστι] H. Stephanus (post' Ἀρεταβ. δὲ comma interserens, quod et Gronov. tenuit) male separavit jungenda: 'Ἀρεταβάζῃ δὲ ἰσχυρὰ πολιορκίῳ, etc. Ad Longinum Jac. Tollio p. 70. hic ἄμνηστι dici videtur, quam mox πλημμυρίδα vocat Herodotus: ubi paulo post nostris in exemplaribus mentio fit εἰς τι ῥηχίης καὶ εἰς πλημμυρίδος, forte disputari posset idemne voces illic denotent an diversa; sed hoc dubium esse nequit, quin et hic opposita sint, ut apud alios, ἄμνηστι et πλημμυρίς. ἄμνηστι maris est recessus, ἀνασπέντος τοῦ ὕδατος, quum aqua velut resorbetur: πλημμυρίς, æstus, vel æstuantis aquæ accessus. Homeri Charybdis εἰς τ' ἀνίσκιν ἰσ' ἡματι, εἰς δ' ἀναρροιβδί, Od. M'. 105. Demosthenes

Thrax in sua Paraphrasi posuerat, Eustathio teste: ἡ ὀνομαζομένη μὲν Χάρυβδις, αὐτὴ δὲ τοῦτο ἄρπυγες τοῦ πελάγους βιαιοτάτη, καὶ αὐτὴς πλημμύρεα. Quae aliis πλημμύρεα, πλημμυρεῖς, vel πλάμη, Ioni- bus et Herodoto dicta fuit ῥηχίη. Ex- rantem Suidam in voc. 'Ραχίαν recte corrigit Küster.; sed aptiora dare po- tuerat eam in rem istis paulo post hoc capite lectis; quae sola dedit et in In- dice suo Portus: conf. I. Wasse ad Thucyd. p. 244, 10. et H. Steph. Thea. Ling. Gr. III. p. 671. n. Herodotus lib. VII. cap. 198. in Maliaeo, inquit, Sinu ἄρπυγες εἰ καὶ ῥηχίη ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν γίνονται, quotidie maris sunt re- cessus et accessus. De Sinu Arabico Noster II. c. 11., ῥηχίη ἐν αὐτῇ καὶ ἄρ- πυγες ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν γίνονται: sed hujus sinus accolae barbari, juxta Dio- dor. Sicul. III. c. 40., memoriam ser- vabant μεγάλῃς τινὲς γινωρίης ἄρπυγας, qua sic mare refugerat, ut fieret τοῦ πόλλου ξηρὸς πᾶς ὁ τόπος: postea tamen αἰεabant πάλιν ἰσιλάθουσαι ἱερίσιν πλάμη (ῥηχίην Herodoto) ἀποπαυστῆσαι τὴν πόρον εἰς τὴν προὔπαρξασαι τάξιν. In istis solito longe major aquarum reces- sus accessusque μεγάλη τις ἄρπυγες et ἱερίσιν πλάμη dicuntur: nostro quoque loco Herodoti res narratur illic inex- spectata et ad eum modum inuisitata: ut adeo poena videretur a Neptuno Per- sis immissa: nam fuisse dicitur ἄρπυγες τῆς θαλάσσης μεγάλην, et ἰσιλάθῃν πλημμυρεῖς μεγάλην, ὅσην οὐδαμῶ κα. Jam rationem exputare nequeo, cur voces idem significantes, quibus facile quis in errorem induceretur, jungi voluisset Herodotus: suspicor adeo, quam pri- mum πλημμυρίδα dixerat, hic iterum suo more ῥηχίην dixisse, atque ista καὶ τῆς πλημμυρίδος ab alia manu invecta, ut Noster (lin. 10.) tantum dederit: αἰτῶν δὲ λίγους Ποσειδάωνται τῆς τε ῥηχίης

καὶ τοῦ Περσικοῦ πλάγος γινώσκειν τοῦτο: hanc vero causam fuisse tradunt Poti- dæatae maris in tantam altitudinem ex- aestuantis istiusque Persarum cladis. VALCK.

11. τῆς τε ῥηχίης καὶ τῆς πλημμυρί-δος] Merito L. Küsterus miratur Sui- dam in 'Ραχίαν scribere, Ionibus 'Ρηχίην eandem esse ac τὴν ἄρπυγιν καὶ τὴν ἀνωχέρην τῆς θαλάσσης, h. e. maris re- cessum; siquidem aestus illis est maris, sive ejus accessus: certe Herodoto ἄρ- πυγες καὶ ῥηχίη semper de recessu et aestu, lib. II. 11. VII. 198. et ῥηχίη eodem libro cap. 57. Quare et hic, nisi cui de glossa suspicio veniat, ῥηχίη καὶ πλημμυρεῖς rem eandem συνώνως ex Porti opinione indicant. Docte Nonnus, prudentior Suida, de utrius- que vocabuli notione ad Gregor. Naz. Stelit. II. p. 163. Wess.

Ibid. Verba καὶ τῆς πλημμυρίδος non dubitat Bothius a glossatoris manu esse, qui primitus ἡ τῆς πλημμυ. adscripsisset. S.

18. οὕτω ἱερῆσαι] Usitatissimam in pessimo successu formulam (qua careri h. l. posse Gron. censuerat) hinc amo- liri non sustineo. Supra lib. III. 25. ὁ μὲν ἐν' Αἰθίοπας στόλος οὕτω ἱερῆται. IV. 77. οὕτως μὲν νοι οὕτω δὲ ἱερῆται. VI. 44. ὁ μὲν δὲ ναυτικὸς στρατὸς οὕτω ἱερῆται. Wess.

CAP. CXXX. 1. 'Ο δὲ ναυτικὸς ὁ Ξέρ- ξης] Satis olim commodum 'Ο δὲ ναυτι- κὸς στρατὸς ὁ Ξέρξης Gronovius immu- tavit, quem vide. Wess. — Ut saepe ὁ πλοῦς, sic et nude ὁ ναυτικὸς (scil. στρα- τὸς) dici potuisset monuit Gronov. quem- admodum c. 151, 3. et VI. 96, 16. Sic vero et VII. 203, 7. S.

4. ἱερός δὲ ἰσιλάμφαντος] Codices etiam praebent I. cap. 190. ἱερὸν ὀπλάμ- πον: hic si darent ἱερός δὲ ὀπλάμψαντος, præferrem ut usitatus. Hoc ubi habet Chariton III. p. 51, 9. dedit Herodotea

Clar. D'Orvillius, ex *ὑπελάμπαντες* hoc in loco majus incrementum colligens; sed confutat illud vox adjecta *πρώτης*: paulo etiam post memoratur *εἰς τὰς γυνόμενον*, oppositè ad *τὰς ὑπελάμπαντες*, vel *ὑποφάντων*. Nusquam apud Xenophontem invenietur, ut puto, *τὰς ὑπέρβαιναι*: sed *τὰς ὑπέρβαιναι* p. 292, 27. 300, 17. et alibi. Sic Livius orditur librum XXII. Jam ver appetebat, et Hannibal ex hibernis movit: ista Codicum lectio ceteris videtur anteposenda. (Vulgatum *ὑπελάμπαντες*, constanter tenent libri omnes.) Hic Herodoto scribi quoque potuerat, ut alibi solet, *ἄμα εἰς τὰς ὑπελάμπαντες*, καὶ ὁ ναυτικὸς συνελίγεται εἰς Σάμον: eleganter nunc ponitur, *πρώτης συνελίγεται*, inaturus, pro *πρωτῇ*. Pro *ὀψὲ*, sero, ut Latinis serus, non usurpatur (quod sciam) *ἑσπέρως*, sed *ὀψίζων*: pro *ἐσπεύς* ὄντος, *εσπερινῶς* adhibetur, ut vespertinus.

VALCK.

9. ὁ Ἀμύρτης] Fuerat Ἰθαμύρτης, sic uti lib. IX. 102. cujus priore obsolescente littera, mutataque altera, id prodiit, quod cernitur: nam eundem describi, dubio vacat. Fuerit-ne Ἀρσέντης Ἰθαμύρτης lib. VII. 67. hujus frater, et patris hinc corrigendum nomen, non adfirmavero. Verius *προήσαν* ex Codicum discorde scriptura, et τὸ πρὸς ἰσπίτης, quod c. 132. WESS.

CAP. CXXXI. 4. Λευτυχίδης ὁ Μιάρτης, etc.] Leotychildæ pater et avus memorantur etiam supra lib. VI. c. 65. Proavus, abavus, ceterique majores, ad Theopompum usque, aliunde ferme sunt ignoti, quippe qui Spartæ non regnaverint. Sed, si septem isti, qui post Leotychildem primi memorantur, non fuere Reges, scribi non potuit hoc capite (lin. 12.) *οὗτοι πάντες πλὴν τῶν δωδὴν*: corrigendum videtur, *οὗτοι πάντες, πλὴν τῶν ἰσπὰ τῶν Μιάρτων Λευτυχίδας πρώτων καταλιχθίντων, οἱ ἄλλοι βασιλεῖς ἐγένοντο Σπάρτης*. Levissima correctio,

quæ Jac. Palmerio debetur, fit unius literæ mutatione; reliqua Palmerii molimina probari nequeunt. Reges Proclidas enumerans Herod. forsan in generis auctore Procle substitit, aut in primo potius juxta Lacedæmonios Rege Aristodemo; atque hunc etiam ultimum posuerat recensens Eurysthenidas lib. VII. c. 204. Ab aliis dissentientes Lacedæmonii (lib. VI. cap. 52.) *λίγους αὐτὸν Ἀριστόδημον τὸν Ἀριστομάχου, τοῦ Κλεοδαίου, τοῦ Ἰλλου, βασιλεύοντα ἀγαγὼν σφίσις*. Quantillum jam fuit exemplaria Herodotea corrigentibus illinc repetitos Aristomachum, Cleodæum, Herculem, ad utramque seriem adjicere, aut in margine memoratos in contextum recipere. Septem istis omissis, hic (si vera suspicor) decem Reges memorarentur Leotychildæ progenitores ex Heraclidis sati, Aristodemus, Procles, Sous (hunc recte, opinor, Jo. Meurs. interserit reliquis, Euryphontis patrem, de R. Lacon. cap. 15.) Euryphon, Prytanis, Eunomus, Polydectes, Charillus, Nicander, Theopompus: hic Herodoto decimus, alias Regum dicitur ex ista familia nonus, quia non Aristodemus, sed primus Rex statuitur Procles. In his nostris, Ionice scriptis, mirari licet (lin. 9.) formam nominis *Εὐρυφώντος*, illam quidem instar aliorum ex *ἄων* contractorum legitimam, sed in hoc nomine inauditam; in quo scribendo nota non nostrorum tantum exemplarium sed et veterum est inconstantia; quam exposuit F. Sylburg. ad Pausan. (lib. III. c. 2.) pag. 208. Hinc incerti fluctuant recentiores P. Faber Agon. III. 18. Jac. Palmer. Exerc. pag. 381. Nic. Cragius, Jo. Meursius, Ez. Spanhem. ad Julian. pag. 129. *Εὐρυφών*, hoc loco positum, commendat, quam genuinam puto, scriptiorem *Εὐρυπών*, Pausaniæ, me judice, tribuendam et Plutarcho, in cujus T. I. p. 662. x. pro *Εὐρυπώντι* δὲ,

scribendum *Εὐρυπαιδίδαι*. Rarissimam formam patronymicam nobis servavit Etymol. p. 397, 12. *Εὐρυπαιδης*, quæ non sane censi debet ex *Εὐρυπαιδης* *παιδὸς* *συγκοπὴν* nata, sed potius ex *οἴδης* contracta, sicut *Μινυῖδης* et similia. VALCK.

5. τοῦ 'Ηγησίλου, etc.] Ex Eurysthenidarum familia 'Ηγησίλου lib. VII. 204. leniore est spiritu: idem lib. VI. 65. 'Αγισ, non sine lite. (Vide ibi notata.) Reliqua Proclidarum series, ubi scriptores priscos in consilium miseria, multis premetur difficultatibus. Omnes, ait, reges fuisse, exceptis duobus primis post Leutychiden depositis. Ubi vero Anaxandridæ regis, filii Theopompī, nepotisque ejusdem Archidami, pronepotis Anaxilai et abnepotis Leutychidæ, inter Spartanos reges mentio? Pausanias III. 7. Proclidarum successionem multo digressit aliter; habetque sibi suffragatores magnæ in talibus auctoritatis. Ista ad incommoda cum Nobil. Palmerius animum attenderet, nossetque, Aristodemum, Aristomachum, Cleodæum, Hyllum, in Spartanorum regibus haud censi; scriptum (lin. 11.) fuisse decrevit, *πλὴν τῶν δ' ὀνόματι καὶ τῶν ζ' μετὰ Λιουτυχίδα πρώτων καταλεχθέντων*, exceptis quatuor ultimis, et iis septem, qui post Leutychiden recensiti sunt, Exercit. in Gr. Auctor. pag. 39. Quæ optimi viri medicina modum excedit, nec pravis sanitatem reddit. Prava reliquit (lin. 7.) quæ sic fingi debebant, *Χαρίλλου, τοῦ Πελοπίου, τοῦ Εὐνόμου*: nam Charillus Polydectis fuit filius, Eunomi nepos, sicuti Jo. Meursius Regn. Lacedæm. cap. 16. et Ed. Simonius Chr. An. M. 3107. docuerunt. Perperam præterea abest Sous, Euryphontis pater, Proclis filius, eodem Meursio c. 15. monstrante. Omnes hæ turbæ et errores injuriæ temporum et

librariorum debentur; expeditu, silentibus Codicibus, inextricabiles. Amplexus *Χαρίλλου* sum nomen, obtemperans Pausaniæ pluribusque aliis; inde *Χαρίλλου* apud Plutarch. in Lycurg. frequentatur titulus. Wxss.

CAP. CXXXII. 12. τὸ γὰρ πρῶτον πᾶν, etc.] Formido urgebat ex Persarum maximo potentatu, tum etiam, quod Græcorum multi accurata ulteriorum locorum notitia deficerentur. De multis loquor: nam Atheniensibus ora Asiæ et Thraciæ ad Hellespontum navigationibus in, Sigeum, Ephesum, Chersonesumque exploratissima erat; neque Spartanis ignotus Sami viciniæque situs lib. III. 46. Haud districte ergo hæc sumenda, nec de omnia omnino Græciis, sicuti accepisse videtur Libanius Or. XIX. p. 480. ubi *ὁπεριερχόμενοι Δῆλου φοβερὸν* fuisse olim τοῖς Ἕλλησι adseverat. Quam quidem Sophistæ aberrationem Cl. D'Orvillius Miscell. Obs. Vol. VII. p. 11. redarguit. Wxss.—Est in his sane hyperbolica quædam descriptio metus atque terroris, qui Græcos, quamvis Salaminia pugna victores, tamen deinde etiamnum percussos tenebat, aut denuo subinde (ut fere fieri solet) eisdem obrepbat, magnitudinem cogitantibus periculi e quo præter spem opinionemque emergerant; quum præsertim etiam tunc et Mardonius cum immani exercitu in Græciæ visceribus hæreret, et in Ioniæ ora, si classem eo mitterent, Xerxes et classis suæ haud penitendas reliquias et alias ex Asia contractas formidabiles copias opponere illis posset. S.

16. συνίσταται δὲ τοιοῦτοι] Concinnius Arch. τοιοῦτοι sive τοιοῦτοι, quæ et Pavii conjectura, belle observantis, planiorem futuram descriptionem, si (lin. 16. et 19.) τὸ πρὸς ἰσπίρης κατωτέρω Σάμου et τὸ πρὸς τὴν αὐτῇ ἑνωτέρω Δῆλου

Scriptor maluisset. Sic manifestior Persarum, ex orientis plaga progressus infra Samum, et Græcorum ab occidente ultra Delum. Verum Noster maluit vulgatum, habita utriusque itineris diversa ratione et respectu. Wss.

—Et ego olim in eam incideram cogitationem, temere fortasse inter se permutatas esse sedes vocum ἀνατίων et κατωτίων: sed in vulgatam scripturam consentiunt libri, et haud multo ante (cap. 130, 10.) de Persis similiter dixerat Noster, οὐ προήϊον ἀνατίων τὸ πρὸς ἰσπείρης. Quod si hic item de Græcis diceret τὸ πρὸς τῇ ἡῶ ἀνατίων, posset hoc vocab. pro synonymo haberi τοῦ κατωτίων, quemadmodum I. 190, 11. At hoc loco manifeste ἀνατίων et κατωτίων invicem opponuntur. Quod ita intelligendum videtur, ut cogitemus, Samum insulam Ionicæ oræ fuisse vicinam, Delum vero in medio Ἰγῶο mari, parī fere intervallo a Græciæ continente et a Ionīæ ora distantem. Igitur, quemadmodum in re nautica ἀνάγειναι dicitur quī ab ora versus apertum mare navigat, κατὰγειναι vero quī oram petit; sic facile patet, quo pacto Persæ dicantur non ἀνατίων Σάμου occidentem versus ausos esse navigare. Jam, quum Delus in medio mari Ἰγῶο sit sita, quī e Græciā Delum versus navigat, is quidem perinde ἀνάγειναι: sed quī, postquam e Græciā Delum pervenit, deinde Delo proficiscens Ionīæ oram petit, is κατὰγειναι: et hactenus dicit Herodotus, Græcos κατωτίων Δῆλου non ausos esse orientem versus navigare. S.

9. οὐτω δὲ τὸ μίσην ἱφύλασσε.] Hæc scriptura ab ipsa re et schedarum auctoritate commendatur. Conf. lib. IX. 89. Wss.

CAP. CXXXIII. 3. ἄνδρα Εὐρωπία γένος.] Ex Cariæ Europo apud Steph. Byz. fuisse Myn istum, credibile fit. Habent in Syria, Euphrati proxima, aliam

Europum plures, adscripti ad Hieroclis Synecdem. pag. 713.; quæ, Macedoniæ post Alexandrum originis, nihil ad hæc tempora. Tsetses Myn, Samium domo, offert ad Lycophron. p. 141., Atheniensibus regis Persæ litteras interpretantem, haud scio unde acceptum. Mox χρησάμενος ἰδού qui voluerint, Codices inique adstipulatores nanciscuntur. Wss.

3. ἄνδρα Εὐρωπία γένος] Carem hunc bis c. 135. vocat Εὐρωπία: juxta Palmerium, ab Europo Idriade dicta. Notæ sunt aliunde Macedoniæ Syriæque urbes dictæ Εὐρωπός: hujus nominis urbem fuisse Cariæ unus scribit Steph. Byz. illinc tamen gentile deducens Εὐρώπιος: ab Εὐρώπος eidem flectitur Εὐρωπιός: et solius Cariæ fuit Εὐρωπιός, variis memorata in Nota Berkelii ad Steph.; sæpius etiam, ut Polybio, sic Livio XXXIII. c. 30. cui incolæ sunt Euromenses XXII. c. 28. Myn tamen Europensem, ἄνδρα Εὐρωπία Μῦν, ex his Herodoti habet in Phociciis Pausan. p. 755. Hominem e Caria, cur Persa miserit Mardonius ad oracula Græcorum, illi non erit obscurum, qui Cares fuisse noverit minimum διγλάσσειν: Græce intelligentes non tantum, sed etiam Persis Græca interpretantes. Apud Thucyd. VIII. 85. Spartano Mindaro Tissaphernes ἐνίσταμψεν πρὸς αὐτὸν τὸν παρ' αὐτοῦ, Γαυλίῃσι ἄνδρα, Κᾶρα διγλάσσειν. Cum Græcis ducibus agens Cyrus minor Caribus utitur interpretibus in Xenophontis Κύρου Ἀναβάσει: quumque ventitabant in aulam Persicam Græci, tales et illic habuerunt interpretes. In Æliani Var. I. 21. legendum arbitror, ἴλιν δὲ ταῦτα, φράζον δὲ ἱερωνίῳ, pro παίζον: ubi Vir clar. aliena commiscitur: illud apertum isthoc loco vel hoc declarat Xenophontis Ἀναβ. II. p. 168, 10. φράζουσι δ' ἴλιν. In proximis Herodoti (lin.

5.) minus accommodum εφί, scribique mallet Koenius τὸν δὲ τι εἴ τι ἀποτυγχάνουσι. VALCK.

CAP. CXXXIV. 3. Trophonium adgressus Europensis Car Lebadiae dicitur καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον: quod rarius altero καταβαίνειν εἰς Τροφώνιον iudicat vir summus ad Lucian. p. 339. (Dial. Mort. III. 2.) VALCK.

6. κατάντις ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεῖσι αὐτοῖς χρησθηζόμεναι] Corrigenz errorem Vallæ Portus in hunc ista sensum reddidit: ut enim Olympiæ, sic etiam illic sacris (ante factis, et immolatis victimis) oraculum consulere licet. Ad huius mentem ἱεῖσι scribeb vir doctus. (Reisk. in Miscell. Lips.) Isthoc modo si essent capienda, hic forte locus fuisset χρησθηζίας, quæ velut ex Herodoto memorantur Ammonio in ἱεῖσι. Sed, quæ leguntur illic, alterius esse suspicor; hoc autem Herodoti loco quid requiri peculiare, quod locum habuerit in oraculo Jovis Olympiæ, et Apollinis Ismenii Thebis; nam neque Delphis Deum adhibere licebat, nisi ante victimis immolatis, quibus esurientium fames sublevabatur: Διὸς ἄνθρ στίφοντο μὲν ἔχον, δίψῃ δ' ἀπόλωλε, Diogenian. Cent. IV. Pr. 26. vid. Lucian. T. II. p. 204. (Phalar. II. c. 8.) Litteras aliquot a vicinis absorptas suspicor, et pro κατάντις ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεῖσι, etc. restitui commodè posse, κατάντις ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεῖσι αὐτοῖς χρησθηζόμεναι, ignem victimarum vaticinium illic (in Ismenii Apollinis Thebis) consulere licet, ut Olympiæ. De multis pauca sufficiunt: Pindar. OL. VIII. 3, Ὀλυμπία Δίῳσι' ἐλαθείας, ἴνα μάντις ἄνθρσι Ἐμπίροις τιμμαιόμενοι παρῶνι — Ῥῶνται Δίῳς ἀργυμαιόμενοι. Schol. in OL. VI. 112. Μαντίῳ δ' ἐν Ὀλυμπίῃ οὐ ἀρχηγὸς γίγνεται ἱάμος τῇ διὰ τῶν ἱεῖων μαντίῃ, ἥ καὶ μέχρι τοῦ νῦν οἱ ἱεῖς δὲ χρῶνται. De oraculo Apollinis Is-

VOL. IV.

menii Thebis, Schol. ad Soph. Œd. Tyr. v. 21. Ἐστ' ἱεμνηθὺς τι μαντίῃ σποδῶ] Ἀντὶ τοῦ βαρμῆ, ἵτι διὰ τῶν ἱεῖων μαντιύοντο οἱ ἱεῖς, ὡς φησὶ Φιλόχορος. VALCK.—Vallæ Latina in templis dudum Portus proscripsit. Χρησθηζόμεναι αἱεὶ μάλαστα, capris mactatis responsa petunt Delphis, in Diodor. lib. XVI. 26., οὐδὲ μαντιύονται apud Pausan. VI. 2., de quibus alias, dicendi genus patefaciunt. Quid Olympiæ fieret, est in Pausan. lib. VI. c. 15. (?) et Criticis ad Pindari Olymp. VI. 112. Wess.—Ἐμπίροις utique cum Valck. malles: at, quum in vulgatum consentiant libri, non obtrudendum istud Herodoto erat. ἱεῖσι χρησθηζόμεναι est oracula ex victimis petere. conf. ad II. 57, 11. notata. Aliorum Oraculorum responsa alio modo edebantur: Thebis, ait Herodotus, quemadmodum Olympiæ, per victimas. Nec vero hic extispicium solum aut maxime intelligi par est, quippe quo quilibet vates ubique utebantur. Sed Olympiæ ex flamma ardentium victimarum (ἱεῖσι, id est, Hesychio interprete, παιμαίνοντες ἱεῖσι) capta fuisse dei responsa, docent Veterum testimonia a viris doctis citata: quod quoniam Herodoti ætate in vulgus notum esse debuit, consentaneum videtur, ut, quæ is h. l. ἱεῖς dicit, illa παιμαίνοντες ἱεῖς vel ἱεμνηθῶν intelligantur. S.

8. ξυῖνόν τινα καὶ οὐ Θηβαῖον] Ille ξυῖνος, qui pecunia victus in Amphiarai templo indormiit, genere Lydus, Plutarcho Arist. p. 330. c. teste, erat. Ergo vitiose in ejusdem T. II. pag. 412. A. ἡ δὲ συμφορὴ εἰς Ἀμφιάρεω δούλος Πάξι κατὰ τοὺς ὅποιους. Quale peccatum frequens, neque abs doctis hominibus, Rutgersio, PAVIO, Bergleroque, sine virgula præteritum. Wess.

8. παιμαίνοντες ἐς Ἀμφίαν.] Scribi malim παιμαίνοντες ἐς Ἀμφιάρεω, sive casus censeatur secundus atque usitator in

talibus, seu potius quartus et rarior, quia legebatur, ante εἰς Ἀμφιάρεον: cubitum ivit in ædem Amphiarai. (Te- neamus, puto, genitivum casum.) Tri- clin. ad Soph. (Ed. Tyr. 114. ἀπὸλλων — εἰς Ἀπὸλλων. Apollod. III. p. 203. εἰς Πύθειον ἦλθεν. Lucaneum in Act. Ap. xvi. 40., εἰσῆλθεν εἰς τὴν Λαοδίαν, est et il- lud ad Atticam normam, Aristoph. Plut. 237. Demosth. p. 733, 79. Ly- siae, p. 339, 7. In fine capitis (lin. 13.) non rejicerem si plures darent Codd. lectionem marg. Steph. ἡγκατακουμῆ- ναι. In Amphiarai templo ἡγκατακουμῆ- ναι qua solerent abstinencia preparari ad somnium fatidicum accipiendum, tradit Philostr. de Vit. Apoll. II. 37. Propria erant de his verba ἡγκατακουμῆ- ναι, incubare: vid. Clar. Wess. ad Diodor. I. (cap. 53.) p. 63. et Da- via. ad Ciceron. de Div. I. c. 43. ubi vulgatum excubant forte tuebitur Xe- nophonitis ἡγκατακουμῆναι, p. 278, 37. In Æsculapii fanis, suo quisque ordine ἡγκατακουμῆναι, interim circa templa ex- cubabant ægroti: tales intelligendi sunt περὶ τὸν Διὸς θύραις apud Aristiden T. I. p. 531. vid. T. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 450. tales eti- am latent in voce perverse scripta apud Pausan. II. pag. 136. περιουνοῦσι μὲν δὲ καὶ ἄλλοι, καὶ τὰ πολλὰ οἰκίσται (lege ἰκίται) τοῦ Διὸς. Cæterum a Mardonio missus εἰς Ἀμφιάρεον δούλος (conf. Wess. ad l. 8.) quid in somnio videretur ex- pertus, Plutarchus nobis narrat de Orac. Def. p. 412. A. VALCK.—Quod lin. 8. præeunte nostro cod. F. πατικοί- μῃσι dedi, ut Valck. maluerat, id in suo quoque codice Valla reperisse videtur, cujus hæc sunt Latina: tum, quodam— pecunia corrupto, in delubro Amphiarai (constat) obdormisse. Si πατικοίμῃσι probes, transitive fuerit accipiendum, curavit ut ille homo sui causa in Am- phiarai delubro pernoctaret. Sed pro- babilior prior ratio. S.

13. ἀντίθετον ἡγκατακουμῆναι] Amphia- raus τῆς δι' ὀνυράτων μαντικῆς censebatur auctor, Pausan. I. 34. Cujus in fano propterea sciscitaturi pellibus incumb- bant stratis, somnosque petebant. Illud autem ἡγκατακουμῆναι dicere quum soleant, remque ipsam ἡγκατακουμῆναι in τοῖς ἱεροῖς Diodor. I. 53., cur pro rejiculo ἡγκατα- κουμῆναι præstantium schedarum cen- seabimus? Superius μαντεύεσθαι (lin. 8.) recte P. Leopardus Emend. VIII. 1. explicuit. Wess.

CAP. CXXXV. 3. εἰς τοῦ Πύθωνος Ἀ- πόλλων.] Hunc etiam Apollinem Πύθων (sive Πύθων, Etymol. p. 413, 28.) ante pugnam Leutricam adhibuisse dicun- tur Pausaniæ Thebani IV. (cap. 32.) p. 360., in Asii veterrimi poetæ car- minibus jam laudatum, secundum eum- dem IX. (c. 23.) pag. 755. ubi ex He- rod. nobis enarrat quid evenerit Myi; hunc interrogasse Deum τῇ φωνῇ τῇ σφε- τίκῃ καὶ εἰ χρεῖται τὸν θεόν, εὐχ ἰλλήνι- σαιτα οὐδὲ αὐτὸν, διαλίσσιν τῇ βαρβαρικῇ. Juxta Herod. aderant Cari ἀπογραφεῖ- μινι τὰ Διοσπύων ἱμελλί Deus: tales ταχυγραφεύοντες καὶ τὰ μαντικά ἴσθη μ- ταλαμβάοντες Eustathio memorantur ad Od. ℔. p. 323, 35. Hi boni Thebani, solam intelligentes, ut istis temporibus plerique omnes, linguam patriam, mi- rabantur procul dubio lingua Carica respondentem: neque enim verisimile, Deorum in oraculis administros di- versis linguis respondisse, prout quæ- que consulentibus esset patria; et fig- mentum arbitror Grammaticorum, quod nobis narratur in Schol. ad Soph. Trach. 1184. Hic narrata respexisse Plutarchus videtur, de Orac. Def. p. 412. A. loco lacunoso; in Gryllo p. 990. κ. narrans quid in τῇ Σίλφ τοῦ Πύθωνος Ἀπόλλωνος suo etiam ævo in- scriptum manserit. VALCK.

4. καλίσται μὲν Πύθων] Reponunt Πύθων, scriptis non addicentibus. Fa- bulabantur veteres, Latonam conspec-

to apro ἀπαρτύνειαι, perterritam; inde filio Πρώου cognomen, monti quoque, ad quem hoc fanum, Πρώου venisse titulum, in Plut. Pelopid. pag. 286. c., cujus in Commentario de Orac. Defect. pag. 414. A. περί τὸ Πρώον tam templum quam montem signare potest. Excidit autem ibid. p. 412. A., oraculi Πρώου mentio: quæ enim isthic, Amphiarai et Ptoi responsa, huc unice pertinentia, manifesto requirunt. Ulcus loci Aug. Bryanus ad Plut. Pelopid. pag. 216. prudenter tractavit; neque medicam illi manum, operæ Bryani ignarus, Jo. Jac. Reiskius negavit; sed vel sic metuo, ut sanata sint cuncta. Ceterum in ædis collisque situ Strabo lib. IX. p. 633. (pag. 413. ed. Cas.) cum Casauboni observatione consentit. Wess.

9. τὴν πρόμαντι] Proba hæc si sunt, habuit Ptois Apollo æque ac Delphicus suam πρόμαντιν, suum προφήτην, nulla necessitas ὑπὸ τῆς προφήτιδος in vicinis (lin. 14.) ex Reiskii voluntate fingendi; quæ quidem, improba ista si fuerint, nulla tamen aderit. Ostentant scripta exemplaria τὸν πρόμαντιν. Strabo solum προφήτην τοῦ μαντείου Ptoi lib. IX. pag. 633. novit, itidem Plutarch. T. II. p. 412. A., atque erronee aut corrupte φωνῇ Αἰολίδι respondentem, loco Καρικῇ, quam in Vit. Aristid., lapsus nonnihil, illi tribuit, h. e. βαρβαρικῇ διαλίτῃ, qualis Carum, non Æolensium, lib. I. 171., Pausaniæ, hæc excerptis IX. 23., justo iudicio. Hinc manare videtur, τὸν πρόμαντιν Ptoi Apollinis et προφήτην, quorum insequentia vergunt, unum eundemque fuisse. Talis Amphicææ πρόμαντις δι' ἡμετέρας ἐστὶν· χρῆ δὲ ἐκ τοῦ Διὸς πάντοχος, Pausan. X. (c. 33.) p. 884. Wess.

CAP. CXXXVI. 4. οὗτοι οἱ προσκυδῖες οἱ Πίεσαι] Spretum male Pollucis interpretamentum est, cui προσκυδῖες huius loci adfinitate conjuncti: quales ob

nuptias Gygææ et Bubaris Persæ (coll. V. 21.) Macedonum regum familiæ atque Alexandro fuerunt, optimo monitore P. Leopardo, Emend. VII. 1. Ipse Alexander πρόξενος καὶ ἐμεργύτης Atheniensium; adeoque utraque de causa aptissimus ad legationis officium Mardonio ad Athenienses obeundum. Regi certe Athenienses c. 143. No lumus, aiunt, te quidpiam ingrati παθῆναι, ἵνα πρόξενόν τι καὶ φίλον. De Alabandis, Amyntæ a Persiæ rege donatis, (lin. 8.) lis perseverabit. Stephanum Byz. Ἀλάβαντα hic invenisse, negari non potest. Carisæ Alabanda nemo ignorat, Phrygiæ vero, quis tandem novit? At ubi Alabastra ejusdem Phrygiæ? Quis præter Stephanum Alabastra πόλιν μεγάλην Phrygiæ attigit? Bene memini virorum egregiorum L. Holstenii, Salmasii, Gronovii, Pavii, conjectationes; incertos, nisi Stephano schedæ sese fideliores, quod optem, junxerint, relinquentes. Wess. — In vulgatam scripturam consentiunt libri. S.

CAP. CXXXVII. 1. τοῦτον ἰσθμὸς γινώσκω Περδικκῆς] Seriem successionis, generisque priscam nobilitatem, hæc et cap. 139. ac Thucydides lib. II. 99. egregie illuminant. Sumserunt sua hinc Marhamus, Canon. Chronol. p. 447., et Spanhemius de Usu et Pr. Numism. Diss. VII. p. 372. Urbs Λιββῆν, (lin. 6.) in quam Perdiccas cum fratribus devenit, non alia fortasse ac Hesychii Λίβα, πόλις ὑπὸ Θρακῶν. Equidem aliam non novi. Wess. — Generis successionem si spectes, quæ mox cap. 139. inde a primò Perdicca usque ad Alexandrum hunc singulatim exponitur; ex nostro loquendi more non septimum, sed sextum diceres Alexandri progenitorem Perdiccam fuisse. Sed de ratione, qua in computando progenitorum numero et in similibus aliis com-

putis uti consuevere Græci, vide ad lib. I. c. 91, 4. notata. S.

8. τὰ λιπαρὰ τῶν προβάτων] Oves, caprasque; Pausaniæ τὰ λιπνότερα τῶν προβάτων, lib. IX. 3. p. 714. Connexa (lin. 8—11.) de antiquissimorum regum ac tyrannorum tenui conditione observatio veritate nititur. Intra suam cuique patriam regna finiebantur, scribit Justinus. Reges regumque filii armenta pascere haud dedignabantur. Hectoris Andromaches querela super fratribus, dum armentis ovibusque pascentibus attenderent, trucidatis, ex Iliad. Z'. 422. in luce versatur; notissima quoque regum Palestinæ vetustissimorum in sacris Pandectis tenuitas. WISS.

9. Ἴσαν γὰρ καὶ αἱ ευρανωίδες] Moris Herodotei non recordabatur H. Steph. ista scribens; (in ora suæ Edit.) Hoc Herodotus subjungit, ne cui mirum videatur, quod rex ipse illos pascendis suis armentis et gregibus præfecerit. Imo contra sequentium præbent rationem: ipsa Regis uxor mercenariis panes coquebat, pro veteris ævi simplicitate; sive, ut Herod. quod ipai olim Reges (οἱ ευρανωῖδες hic dicuntur ευρανωίδες, ut legati, legationes, etc.) Ἴσαν ἀποτίμους χρέμασι. Ne narrationis simplicitate langueret oratio, structuris verborum elegantissimis lectorem excitat Herodotus, quæque in sermone quotidiano subjicienda erat, causam ceteris præponit: exempla dabit Ed. Gron. p. 109, 33. p. 35, 7. 47, 47. 63, 21. etc. (II. 53, 2. I. 85, 10. I. 114, 10. 155, 16 seq.) p. 328, 29. 349, 30. (V. 111, 3. VI. 58, 12.) Paulo hinc diversa sunt et velut per parenthesin interjecta, cum vocula καὶ vel ἀλλὰ præmittitur, ut p. 360, 24. p. 246, 2. p. 249, 15. (VI. 57, 5. IV. 96, 6. 83, 7.) Hyperbata vocat Longinus, qualis ipse præbet exemplum (sect. 22.) in ed. Toll. p. 172. Vid. Dounæus in Demosth.

p. 91. et seqq. Sæpius in talibus fuit erratum. VALCK.—Conf. quæ ad I. 24, 15. notavimus. S.

11. αὐτὴ τὰ σιτία σφί ἴππεσι] Ipsa cibos illis coquebat, sive panem; nam sequitur, ἵπποι δὲ ἰπποῦτο ὁ ἄρτος τοῦ παιδὸς τοῦ θητός τοῦ Πιεδίκκιω: in quibus primum miror tot superflua cur accumulet: satis erat dixisse ὁ ἄρτος τοῦ Πιεδίκκιω: hic fratrum natu majorum respectu καὶς etiam dicitur infra: sed magis etiam miror cur ἰπποῦς posuerit Gronov. pro ἰπποῦτο, sincero instar ἀνῆτο, κοιμήτο, similitumque apud Herodot. Ὅπως δὲ ἰπποῦτο ὁ ἄρτος, dum coqueretur (immo, quando (vel quoties) coquebatur) panis. ἄρτους ἰππομίτους dixit Alexis Athenæi III. p. 114. v. In M. Antonin. III. 2. ἄρτους ἰππομίτους Latine dicendum panis cum coquitur docuit erudite Thom. Gataker. Est autem ἰπποῦς eximie torrere; coquere, vulgo πίπτειν, Æolico more dicitur et Ionibus πίπτειν: hoc sæpius attigerunt ut Æolicum Grammatici: ἡμῶντα πίπτειν Sophronis est apud Athen. III. p. 110. c. πίπτειν ἄρτους frequentius occurrit. VALCK.

12. διπλάσιος ὕψις] Panis in furno duplo major factus Perdiccæ regnum Macedoniæ attulit: J. F. Gronovius ad Livii XXI. c. 62. In proximis (lin. 14.) vulgata, ὡς δὲ ἡκουσι, ἰσῆλθι οἱ αὐτίκα, non est sane deterior lectio Arch. et marg. Steph. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἰσῆλθι αὐτίκα, vid. not. in p. 531, 64. (ad VII. 46, 7.) Hic adeo quid præferendum sit, Codices decernent: sed servandum quod vulgatur (lin. 14.) ὡς εἴη τίνας καὶ φέροις ἐς μέγα τι. Quam paulo post (lin. 24.) memorat ex Med. Gronov. vocula ὅτι, si legeretur his præfixa, ὅτι περιγράφει τῇ μαχαίρῃ, significaret tum; sed jungi, me iudice, nequit istis, Δικίμειον, ὁ βασιλεὺς, τὰ δίδους. VALCK.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

14. τὰν δὲ ἀκούσαντα ἰσῆλθαι] Quo moti vim his librarii fecerint, non assequor. Corruptelam sustuli imperio excellentium codicum, eoque cupidius, ut sua Scriptori venustas rediret. De loquendi genere, abunde lib. VII. 46. stabilito, taceo. Wess.

27. καὶ οἱ μὲν ἰσίουσι] Summæ in his MSS. consensioni non derogo. Wess.

CAP. CXXXVIII. 1. ἀπῆσαν Ἰοनिᾶς mos, quo ἦν, ἀπῆν, ἰσῆσαν, et similia, tuebitur. Wess.

2. καὶ ὡς ἐν νόμῳ κείνων ὁ νῶτατος λάβοι τὰ δεδομένα] Isti, ὡς ἐν νόμῳ κείνων, vir doctus ad marginem Aldinæ (cujus exemplo usus est Wess.) τοῦτ' ἔστι κατὰ τῆς γνώμης κείνων explicandi caussa alleverat; nec præter rem. Commodum foret, ab H. Stephano desideratum, Arriani Exp. Alex. III. 18. οὐδ' ἡμεῖς δεκτοὶ ἐν τῷ δρᾶσαι τοῦτο γι' Ἀλέξανδρον, modo eadem utrobique sententia dicti, neque loco lis moveretur. Vide Cel. Jac. Gronov. ibi, et superius c. 86. Wess.—Scribi malim ὡς ἐν νόμῳ (vel. ὡς νόμῳ) κείνων ὁ νῶτατος λάβοι τὰ δεδομένα: id esset, ni fallor, ὡς αὐτῶν ὁ νῶτατος ἐκθύμιον ποιεῖτο τὸ βῆθαι, sive τὸν δεδομένον ἦλιν, eorum natu minimum quæ Rex dederat in animum demisisse, velut vocem divinitus missam, quæ lætum omen portenderet. Rem animo diligenter considerare, Herodoto dicitur ἐν φρενὶ et ἐν νόμῳ λαβεῖν, aut omissa præpositione νόμῳ λαβεῖν: IX. 10. III. 41. et 51. Nostro loco νόμῳ λαβεῖν significat quod sæpius dicitur ἐκθύμιον ποιεῖσθαι, nonnunquam ἐκθύμιον εἶναι, et θύμιον ἡγεῖσθαι: hoc dabit Xenoph. p. 287, 38. Εἰς ἡλλήμοι τι θύμιον, Eurip. Cycl. v. 410. quod ille dixit ἐκθύμιον εἶναι ὃ ἔγωγε καὶ τοῦτο, in Κυρ. Παῦδ. III. p. 177, 14. Conf. Soph. CEd. Tyr. v. 748. et Thucyd. p. 478, 4. VALCK.—Mireris vero Duumviros longe doctissimos in loco plano atque facili adherentes, nodumque in

scirpo quærentes. Verba ista quum Vallæ (juncta intelligens ἐν νόμῳ κείνων) sic esset interpretatus, et quod data cum illorum assensu accipiebat minimus natu; dein H. Stephanus in ora suæ Editionis ista sic refigenda monuerat; "et, quod ille, quum omnium natu minimus esset, quæ sibi data erant accepisset, id certo consilio factum esse." Nam (hæc ibidem adjecerat Stephanus) ἐν νόμῳ, (rarissimum alioqui loquendi genus) hoc videtur significare: quasi dicas Gallice "Et qu'il ne faisoit cela sans y avoir bien pensé." Perspecte ille quidem; nisi quod rarissimum loquendi genus, ait, ἐν νόμῳ: quod tamen non solum apud Arrianum loco a Wess. citato occurrit, sed et apud eundem Nostrum, cap. 86, 5. hujus libri, quem locum Schulzius etiam adnotavit; ubi de Persis, οὐδὲ ἐν νόμῳ ποιεῖσθαι οὐδὲν, cui opponitur ἐν κόσμῳ. Puto vero et alibi iri repertum, ait, ἐν νόμῳ: Crit. c. 9. legere memini οὐδὲν ἔνν νόμῳ, temere, imprudenter, nulla recta ratione; cui apud eundem alibi εἶναι νῶν opponitur. Omninoque consentaneum est, ut ἐν νόμῳ idem valere intelligamus, ac νομίζω, prudenter; quæ notio perapta huic loco erat. Quo minus causæ fuit, cur ὡς ἐν νόμῳ vel ὡς νόμῳ scriptum Valckenarius maluerit: multoque minus Wesselingius, adsentiens Vallæ, jungere ἐν νόμῳ κείνων, ejusdemque Laurentii Latina debuerat repetere; nam, ut Gronovius, sic etiam Wesseling. in Vallæ versione h. l. nihil mutavit, nisi quod uterque acceperit, pro illius accipiebat scripsit, et vocem data, quæ Græcum δεδομένα vel δεδομένα reddebat, temere prætermisit. Cæterum de scriptura δεδομένα, quam ex librorum præscripto prætulimus alteri, et de κείνων, loco olim vulgati κείνων, vide Var. Lect. (ed. S.) S.

5. τὰ θύμιον οἱ ταυτίαν — ἀπόγονοι Σαρπη] Certum vocabulorum delectum

habere sæpe difficile : τῷ Θύουσι — σωτήρια videtur adpositum. Alexander M. ubi a vulnere convalescerat, Θύουσι Διοῖς σωτήρια, μεγάλας ἰστιάσεις τῶν φίλων ἰσπανῶτα, Diodor. XVII. 100. Cretbro alii, beneficiorum et salutis inpetratæ memores; convocati a Deo. Heroldo Advers. I. 5. Pejus-ne vero τῷ Θύουσι — Σωτῆρι, tanquam deo Sospitatori? Negabunt, quibus notus vocabuli est usus, ab ill. Spanhemio Diss. VII. de Præst. Num. p. 416. clara in luce positus; eoque magis quod ΣΩΤΗΡΟΣ titulus latissime porrigitur, et fluvii deorum olim in numero, sua sibi templa, aras atque imagines habentes, Pausan. VIII. 24. p. 647. Offert præterea τῷ Θύουσι — Σωτῆρι, de Temenidarum posteris, amplius quid et signatus. Huc itaque inclino. Wess. — Accedit codicum tantum non omnium auctoritas. S.

10. Μίδην, τῷ Γορδίου] Midæ hujus, inter superstitionis auctores cum Orpheo et Eumolpo principis, fata, mores artesque in G. Jo. Vossii lib. I. de Idolol. c. 24. et Bouherii Diss. Herodot. c. 8. Fixerat sedes, ante Brigum coloniam in Asiam deductam, ad Thraciæ Macedoniæque montem Bermium, Conone Narrat. I. consentiente. Propter eum montem horti, notabiles sexagenum foliorum rosas, quæ Tertulliano de Coron. c. 14. centenariæ rosæ de horto Midæ lectæ, sed confundenti, si tamen primam vocem Beat. Rhenanus et Rigaltius recte formarint, centifollas, ῥόδα ἰσπανοτάφυλλα Pangæi Thraciæ montis in Theophrasti Hist. Plant. VI. 6. Illis autem in hortis ῥόδα, (lin. 13.) captus, non exceptus, uti Valla, Silenus, et coactus ad ea fuit explicanda, quæ Theopompi fide, ista in fabula, indicibus Dionysio Halic. T. II. p. 132. et Theone Progymn. c. 2, cui suum reddidit Valckenarius supra lib. IV. 168.,

nire luxuriantis, Virgilius Ovidius, Ælianus, nobis prodidere. Wess.

11. ῥόδα, ἢ Ἰασσον ἔχον ἰξήκοντα φύλλα] Sexagenum foliorum rosas in campis Emathis nasci canit Nicander in Georgicis apud Athen. XV. p. 683. α. (ῥόδα vocans ᾧ) κλέρουσιν ἀντιρίφει' Ἠμαθίαισιν, Ἄλλο ἢ ἰξήκοντα πῆχες πομέοντα πενήλεις: vicinis abetino, quibus non sum corrigendis. Adde notata in Diss. Herod. Clar. Wess. p. 130. De Σίλενο in his Midæ hortis capto vid. Davis. in Max. Tyr. XI. 1. et Ampl. Bouhier Diss. sur l'Histoire d'Herod. c. 8., de hoc Mida aliisque agens cognominibus. Hortis istis Midæ mons imminabat, ὄδρος, Βίτριον εἶνομα, ἄβατος ὑπὸ χυμῶνος: (lin. 14.) ubi ὑπὸ χυμῶνος legendum suspicabatur Doctiss. Kœnius. VALCK.

CAP. CXXXIX. 2. Ἀμύντω παῖς ἦν Ἀλιζάνδρος] Recte Harpocr. Ἀλιζάνδρος — ὁ ἰσπανολόμυτος Φιλίππου, υἱὸς μὲν Ἀμύντου, πατὴρ δὲ Περδίκκου, ἰσπανοτάφυτος ὑπὸ Μακεδόνι. In Herod. πατὴρ, quod est in marg. Steph. pro παῖς, sine ulla controversia rejiciendum; dubium forsitan esse poterit, sit-ne natum ex errore librarii ad vicina aberrantis; an ex erudituli nota, qui in ora libri ad παῖς posuerit καὶ πατὴρ, memor Alexandro filium quoque dari, præter Perdiccam successorem, Amyntam, qui privata sorte contentus filium reliquerit Aridæum: vid. quæ tanquam ex Eusebii Chron. vulgavit Scaliger. p. 57, 26. (Cognato codici Ask. qui πατὴρ hic habet, non adsentitur noster F. in παῖς cum aliis consentiens.) Sed Amyntas Alexandri fuit nepos ex filio Philippo: docente Clar. Wess. ad Diod. XII. c. 50. n. 9. quem Philippum velut fratrem Perdiccæ, τῷ Ἀλιζάνδρῳ, aliquoties Thucyd. commemorat I. 57. 59. II. c. 95. etc. conf. Scholia quæ Duker. edidit ex Cod. Cas. p. 637. quæque præfationi subjicit ex ed. Bas. p. 161,

76. Unus autem interv eteres Thucydides in hac Macedoniæ Regum serie Herodoto consentit; nam Perdiccæ filio Archelao octo Reges priores statuit lib. II. c. 100. Perdiccæ (secundi) patri Alexandro primus Perdiccas, et primus itidem Regum Macedoniæ ex Heraclidis genitorum, juxta Herodoti seriem hoc c. 139. et cap. 137., fuit Ἰβδημος γυνεὺς. Hunc in re controversa consensus historiæ principum agnoverunt Marsham. Can. Chron. p. 447., quique pro doctrinæ copia hanc materiem pertractavit illustr. Ez. Spanhem. de Usu et Præst. Num. T. I. p. 371. et seqq. Ex Justino Macedoniæ Reges enumerant septimus etiam occurrit hic Herodoti Alexander; sed primus tamen, qui toti Macedoniæ imperaverit, ut aliis, illi statuitur Caranus; omittitur illic in Herodoti serie quintus, Alcetas, et aliis memoratus et Satyro apud Theophil. Antioch. II. p. 98. apud quem non fit mentio Argæi, cui nomen legitimum hic ex Herodoti Codd. restituit Clar. Wess. Caranum prorsus ignorat Herodot. ceterosque qui huic subungi solent; Caranum tamen etiam apud Nostrum quæsit ill. Spanhem. p. 374. conjecturam proponens, quæ nemini facile probabitur. VALCK.

4. Ἀργαῖος] Damnat in Temenidarum successione Ἀργαῖος. Argæus, Ἀργαῖος, Justino VII. 2. atque Eusebio in Chron. est. Alius eadem ex gente Ἀργαῖος Diodori XVI. 2. Si Goltzii tamen numus ΑΡΓΕΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ingenuus, qualis magno visus Scaligero ad Euseb. An. MDCXXIV. p. 122., Ἀργαῖος, Argeus, scribendus et adpellandus erit. WESS.

CAP. CXL. [1. Ὡς δὲ ἀπίστευτο ἵς πᾶσι Ἀθήναις] Igitur tunc quidem in urbem se rursus contulerant Athenienses: sed paulo post, quum versus urbem duceret Mardonius, denuo eam

deseruere. conf. lib. IX. cap. 5. et 6. S.]

6. τὴν γῆν σφί ἀπόδοι] Regem scribit in Aristide Plutarch. p. 324. c. τὴν τι πόλιν αὐτοῖς ἀναστήσειν ἱπαρχοῦν, καὶ χρήματα πολλὰ δώσειν, καὶ τῶν Ἑλλήνων κυρίους καταστήσειν. Quæ Noster, eadem pollicitum narrat Diodor. XI. c. 28. Atheniensium constantiam merito laudant Oratores et sophistæ, repellentium Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα: præ ceteris Demosth. Phil. II. p. 45. VALCK.

10. ἢ μὴ τὸ ὑμείρων] Hic lector attentus expectabat κωλύειν, impedimento fuerit, vel simile quid: neque enim bene coherent, mihi necessitas incumbit istis vos beneficiis ornare, ἢ μὴ τὸ ὑμείρων αἴτιον γίνηται: una lineola adjecta scribamus ἀντίον γίνηται, id est ἀντιῶν. Herodotea sunt ἀντίος et ἀντιῶν. Eleganter τὸ ὑμείρων, vestrum, dixit, pro ὑμῖς. Sic τὸ ἰμὸν, τὸ σὸν, (scil. μέρος,) et similia frequentantur Platoni præsertim; cujus sunt ista, τὸ γ' ἰμὸν ἴταμον, ἰὰν οὗτος ἰδίλῃ, T. I. p. 128. B. τὸ γ' ἰμὸν οὐδὲν κωλύει ἱαφθῆναι ὑπὸ σοῦ ἔσθαι ἡμέραι, me quidem quod attinet nihil impedit quominus, etc. p. 176. B. τὰ μὴ ὑμείρων ἀκούειν, ὡς ἔπαιον, ἔτιμ' ἂν εἴη, T. II. p. 633. A. etc. Plura dabit H. Steph. App. de Dial. Att. p. 115 seq. VALCK. — Monere in Var. Lect. (ed. S.) debueram, ἀντίον ex Valck. emendatione merito a Schæf. receptum esse, pro αἴτιον quod erat in Edd. et MSS. S.

15. τὴν γῆν παρ' ἰμοὶ τοῦσα δύναμιν] Hoc, fide Codicum egregie munitum, cur ierint mutatum, caussam non adsequor, nisi rariore fuerit in structura Solet plerumque παρὰ casui tertio adungi ἰμοὶ ἰμψύχου, h. e. quoties de re animata sermo. (Itaque παρ' ἰμοὶ τοῦσαν h. l. cod. Pa. ex scholio.) Homerus, Thucydides, Plato, Lucianus, quartum, et Poëtæ exemplo Noster, adstruxerunt.

Vide Thom. M. in Παρά. Mox εἴπω εἰ
φρονεῖς repudiare non debui. Supra
c. 60, 2. εἴπω εἰ φρονεῖς, alibique.
Wess.

Ibid. τὴν νῦν παροῦσαν μοι] Duo tresve
Codices dudum innotuerant, in quibus
hæc Herodoteo more distracta leguntur,
τὴν νῦν παρ' ἐμὲ ἰούσαν δύναμιν. Paulo
quoque rarius illud παρ' ἐμὲ: supra VI.
c. 86. ex Codd. recte receptum εἶσθαι
παρὰ σοι, quæ lectio altera παρὰ σοὶ non
debuat dici deterior. Lexicon Coislín.
p. 485., Παρ' ἡμῶν εἰπαὶ, ἀντὶ τοῦ παρ'
ἡμῶν Ἀλιεῖς Φιλαθηναίῳ. Soph. Elect.
v. 184. ὁ παρὰ τὸν Ἀχίλλεα θεὸς ἀνέ-
σων: ubi vere Schol. καὶ ἐν τῷ περὶ
λόγῳ ἐν χρεῖν αὐτὴν ἢ συνταξίς τῆς παρὰ
προθέσει. Isæus p. 70, 25. καθήμηναι
παρ' αὐτόν. Thucyd. III. c. 3. τριήρεις—
βοηθοὶ παρὰ σφῶς παροῦσαι: ubi vid. Clar.
Abresch. Quo apud Thucyd. signifi-
catu, Herodoto paulo post (lin. 20.)
usurpatur καταλύσασθαι: ubi mihi quo-
que placet ἀλλὰ καταλύσθαι, ut ἀλλὰ
πεῖσθαι: in quibus suam habet ἀλλὰ
vim obsecrandi, qua sæpius usurpatur
in talibus δὴ et ἀξίῳ. VALCK. — Pro
καταλλάσσεισθαι, quod olim vulgatum
erat, Gronovius καταλύσεισθαι tamquam e
cod. Med. edidit; sed in Notis monuit,
καταλύσασθαι in codice scribi. Et in hoc
haud dubie nobis cum Wess. fuit ad-
quiescendum. S.

17. παρισύμμενοι βασιλεῖ] Herodoti
hæc manus. Supra lib. IV. 166. πα-
ρισύμμενος Δαρειὸς διφθόρη. Mox (lin.
20.) pessime Medic. ἀλλὰ καταλύσεισθαι.
Melius Hutchinsonius ad Xenophont.
Ἀναβ. Κύρ. lib. I. p. 6. Wess. — Vide
proxime ante notata. S.

28. ἐν ὧν τοῦτο ἐν ὧν] Potuisset
τοῦτο ἐν ἐν ὧν, uti c. 60, 2. καὶ τοῦτο ἐν
αὐτοῖσι εἶσθαι. Noluisset membranæ doc-
cent. Χαῖρ ὑπερμάχης regis (lin. 30.) ab
Ovidio expressa est, An nescis longas

regibus esse manus? Heroid. XVII.
166. ubi Ciofanus. Wess.

32. ἐν τριβῇ τοῖς μάλαστα εἰσημῶν]
Tales, quod Porto observatum, Diony-
sio Halic. Ant. lib. VI. p. 368. et XI.
p. 730. ἐν τριβῇ τοῦ πολέμου κύριον.
Qualium quidem in belli via, medio-
rumque inter inimicas gentes, regio an-
cipiti plerumque periculo premitur, uti
tunc Attica. Sequens ἐξαιρέσει μεταίχι-
μιόν τοι Codices egregii scriptum desi-
derant, fortasse haud inprobe. Certe
si ἐξαιρέσει τοι μεταίχιμιον præbuis-
set, quis sperneret? Quid autem proprie
μεταίχιμιον, indicavit lib. VII. 77. et
Euripid. Phœniss. v. 1370. et Heraclid.
v. 802. Wess. — Ferri certe Codicum
ἐξαιρέσει μεταίχιμιόν τοι nullo pacto po-
test: et lubens equidem cum Arch. et
Brit. τοι perinde atque τοι omitterem.
Sed, undecumque posteriorem hanc vo-
culam Aldinus editor acceperit, commo-
dissima profecto ista scriptura est ἐξαι-
ρέσει τοι μεταίχιμιον, in quam vellem Co-
dex saltem Med. consentiret; quod ex
Gronovii silentio colligi posset, nisi fre-
quentibus documentis intellexissemus,
in postremis præsertim Musis multas
ab illo lectiones, quas idem codex haud
dubie offerebat, neglectas fuisse, quum
ad finem properaret. S.

CAP. CXLII. 9. περὶ τῆς ὑμετέρας
ἀρχῆς ὁ ἀγὼν ἰγίνετο] Hæc Spartani,
qui Græciæ ἡγεμονίῳ et principatum
sibi vindicabant, ad Athenienses? Ar-
bitror reliquisse Scriptorem, περὶ τῆς
ὑμετέρας ἀρχῆς ὁ ἀγὼν ἰγίνετο, de ves-
tra regione primum decertatum fuit;
tum sequetur opportune νῦν δὲ φέρεται. τ.
λ. Simile Themistoclis c. 22. ὅτι ἀρχῆ-
σιν ἢ ἔχθρη πρὸς τὸν βάρβαρον ἀπ' ὧν
ἡμῶν γίγνεται: et cap. 2. περὶ τῆς ἐκείνου
ἤθη τὸν ἀγῶνα ἰσοῦντο. Sed esto con-
jectura. (Vide Var. Lect. ed. S.) Vo-
cabulo ἀρχῆν, ea notione quæ hujus

erat loci, frequenter utitur Noster.) In vicinis ἄλλως τε, τούτων ἀπάντων, (lin. 11.) labat sententia, ad quam instaurandam variantur suspicionum tumultus. D'Orvillius, ut schedæ ejus testantur, *ἰσὺς τε τούτων ἀπάντων*, præter ea omnia Athenienses, etc. Reiskius consimiliter, ἄλλως τε, *ἔνι τούτων ἀπάντων*. Ambo ad dictionis principium, cui molestiam non crearem, adhaeserunt. H. Stephanus (in ora suæ Editionis secundæ) ejusdem dictionis medio manum implicuit, *ἡγύσθαι δουλοσύνης*, primos ex Græcis jugum servitutis subire, reparans; quod vereor, ut Græce doctis doctissimus ipse probaverit; *ἡγύσθαι ἡδονῶν*, illis imperans, non earum auctor: pariliter *ἡγύσθαι δουλοσύνης*, illi imperium inhibens. Vide IX. 1. Idem animadvertit Jo. Corn. de Pauw; cujus de opinione *τούτων ἀπάντων αἰτίους, αἰτίους γινέσθαι δουλοσ.* aut addita copula *γινέσθαι καὶ δουλοσύνης*, oratio melius procedet. Et procederet profecto, si priori ex MSS. auxilium nasceretur. Similimam certe iteratæ vocis omissionem lib. IX. 54. dabit. Sed desino, ne æstus augeant. Wess.

11. *τούτων ἀπάντων*] In his vocula videtur deesse. Kœnius legebat *τούτων ἀπάντων ἰσὺς, αἰτίους γινέσθαι*. Reiskio *καὶ post γινέσθαι* videbatur inserendum: dare quoque potuissent, duabus tantum literis repetitis, ἄλλως τε *τούτων ἀπάντων, αἰτίους τε γινέσθαι δουλοσύνης τοῦσι* "Εἰλωσι 'Αθηναίους, οὐδαμῶς ἀνασχισθῆναι. VALCK.—Vide in Var. Lect. (ed. S.) notata. S.

13. Quod mox Lacedæmonium Noster facit dicentem, erat Atheniensibus, quibus semper favet, ἥδοντες, ut arbitror, ἀπερίσμενα: οἷνις αἰὶν καὶ τὸ πάλαι φαίνεται (vel ἡφανισθῆναι: supra VIII. c. 73., οὐ τε καὶ τὸ πάλαι οἷνεν) πολλοὺς ἐλευθερώσαντες ἀνθρώπων. Eam in rem exempla quoque vetera, Herodoto nota,

VOL. IV.

atque illo recentiora collegerunt in Panathenaisiis suis Isocrates et Aristides; quorum ille mores suorum popularium moribus opponens Lacedæmoniorum a p. 240., tandem concludit, p. 283. *Ἄθηναῖοις* veteres fuisse *ἰσχυροὺς, καὶ φιλάλληλους, καὶ τῆς ἰσότητος τῆς ἐν ταῖς πολιτείαις ἡγούμενος*. Σπαρτιάταις δὲ *ὑπερσυνταροὺς, καὶ πολέμικοις, καὶ πλεονεκτηνοῦς*. Paulo post, (lin. 15., *καρῶν ἰσότητος*, ex Med. nescio cur melius censeri debeat quam *ισότητος*, cui respondet vicinum *εὐνοφρόνης*. VALCK.

14. *πικρύνουσιν*] Formæ est Ionica. *Πικρύνουσιν δὲ αἱ ἰσχυροί*, lib. III. 146., *πικρύνουσιν ὑπὸ Θηβαίων*, VI. 108. Porro *εὐνοφρόνης*, domos dirutas, ipsum in primis rei familiaris interitum,) *εὐνοφρόνης* Platonis Phædon. p. 82. c.) latiore ambitu comprehendit Adi ad lib. V. 29. et Uranis finem. Wess.

17. *τὰ ἐς πόλεμον ἄχρηστα εἰστίαν ἰχθυήματα*] Vallis emendata Latina obcuritate fuscantur. Bello inutiles, impuberes, puellæ, senes servique describuntur; *ἄχρηστα εἰστίαν ἰχθυήματα* Nostri more *αἱ ἄχρηστα εἰστίαν*, domestici. Explicat Aristides T. II. p. 217. *ὁμοχρονήσαντες* Spartanorum, *παῖδας καὶ γυναῖκας ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἔξω τῆς ἡλικίας* *θρόνους*, *ἰσὺς δὲ ἐς πόλεμον ἡ*. Vide lib. I. 120. adposita. Wess.

CAP. CXLIII. 1. *πρὸς μὲν Ἀλκιβιάδην ὑπερίσταντο*] Hoc Aristide justo dignum auctore hujusque ætatis Atheniensibus responsum merito miratur Aristides Soph. in Panathen. p. 251. *Ταύτην*, inquit, *ἰσὺς τῆς ἀπάσης* *τῆς ἐν Σαλαμῶνι ναυμαχίας καὶ τῶν τρωαίων πόλεων* *ἔξω ἡγούμενος* *θαυμάσας*. Responsi dignitatem oratione nimis protracta nonnihil imminuit Plutarch. Aristid. p. 324. d. In his *ἐλευθερίαν συνεισφέροντες*, (lin. 4.) libertatis considerantes commoda, vel prerogativas, sincerum videtur. Quod præbent duo minimum Co-

3 G

dices, *ἡλευθέρους* (sive *οὗς ἡλευθέρους*) *γλυχίμενοι*, non interpretamentum adeo, sed nota videtur marginalis a studioso lectore repetita ex lib. II. 102., ubi sic ille scriptum invenit in suo Cod. *διωγῶς γλυχίμενοι* *οὗς ἡλευθέρους*, quod mihi nunc ob hanc lectionem MSS. illic probandum videtur. VALCK.

4. *ἡλευθέρους ἐκπύρηνται*] Si morbus his absit, quid aliud, quam libertatis considerationem, ostendunt? Interpretis Latina ex *ἐκπύρηνται* fluxerunt. Fallor autem, aut *γλυχίμενοι ἡλευθέρους*, desiderio libertatis accensi, præstant. Fundus est in bonæ notæ exemplaribus et Herodoto lib. II. 102. Mox Aldus, (lin. 6.) uti oportebat, *συρῶ*: inconsulte *συρῶ* deinceps per editiones vulgatum. Bene *συρῶμεθα* persuadebimur Laurentius; cui tolerabimus substitui non fuerat necesse. Wess.

8. *Ἰσὲ δ' ὁ ἥλιος*, etc.] In concionem introductus, quos Mardonius miserat, Aristides ex plebiscito *ἐν ἡλίῳ διῆται*, *ἄχρη δὲ οὐτοί, ἴθι, ταύτην περιέσται ἐν πορείᾳ*, *Ἀθηναῖοι πολέμῳσι Πέρσαις ὑπὲρ οὗς δεδορκότες χώρας καὶ τῶν ἀσπιβήτων καὶ πατακισαυμένων ἱερῶν*, apud Plutarch. I. p. 324. x. quorum priora vim habent majorem Herodoteis; sed rectius Noster dixisse scribit *μάστιγι δολογῶνσι Πέρξῃ* quam semper *πολεμῶσι*. Interposita mox (lin. 10.) littera scribi poterit in his: Diis adiutoribus *πίστευσι μὴ ἐνέψῃμεν ἀμυνόμενοι, καὶ τοῖσι ἥρσσι, τῶν ἱσίων οὐδαμῶς ὄντα ἔχοντες ἰσχυροὺς τοῖς ἐπὶ αἰσῶσι*, etc. Hinc *αἰσῶσι* et ex proximis Deorum *ἐκπύρηνται* D. Herald. attigit Advers. II. c. 9. VALCK. — Teneri debuit *ἀμυνόμενοι*, constans librorum scriptura: præsens notione futuri. S.

8. *ἐν αὐτῇ ἰδὼν ἴη ἡπύρ, etc.*] Animæ responsionis auctor Aristides, *ἐν ἡλίῳ διῆται*, *Ἀχρη δὲ οὐτοί, ἴθι, ταύτην περιέσται ἐν πορείᾳ*, *Ἀθηναῖοι πολέμῳ-*

σιν Πέρσαις, sic Plutarchus p. 324. x. Similes in fœderum sanctionibus formulæ frequentantur; eujusmodi Romanos inter et Latinos, *μήχρη δὲ ὀρεαῖς ἐπὶ καὶ γῇ ἐν αὐτῇ ἐσδόν ἔχοντες*, in Dionysii Halic. lib. VI. p. 415. Negligo plures. Wess.

14. *ἀθίμιστα ἴδεν*] Th. Galei *ἀθίμιστα* membranas Arch. non agnoscunt. Supra lib. VII. 33. *ἀθίμιστα ἴδοντες*, ubi plura. Alexandrum δὲ *ἐν σχῆματι οὗς προξένους* sine noxa dimissum Sophista Aristides T. II. p. 217. fatetur; Lycurgus vero in Leocrat. p. 156., perum affuisse, quin lapidibus cooperiretur, *μικρῶ δὲ ἀντιλίσσανται*, nimis oratoria. Wess.

CAP. CXIV. 2. seq. Legendum censet Bothius *ὅδ' μὴ διῶσι κάρτα ἀνδρώων δ'*, deletis mediis; ut a pronuntiato generali ad singulare descendat oratio; esse enim absurdum, idem nunc dici *ἀνδρώων*, nunc *αἰσχυρῶν*. S.

4. *ἀτὰρ αἰσχυρῶς γιῶσται*, etc.] Hæsitacionem H. Stephani, *αἰσχυρῶς* et *ἐπισυντάμηναι* nectere cupientis, emendatio versio removebit. Dicta legatis sunt, quos timere, cognito Atheniensium animo, dedecibat. Poterant more humani ingenii absentes Lacedæmonii vereri, legatione vero fungentibus et præsentibus indecorum illud. Hinc et *εἰ μὴ πρότερον ἰσχυρόντες ἐπισυντάμηναι*, observante docto viro, eodem tangit. Wess.

5. *ὅστις χερσὶς ἴσται*] Pauca satis superbe Lacedæmonii, tanquam memores injuriæ, sed ista Persis respondisse feruntur apud Diodorum XI. 28., *ὅς ἐστι χώρα τοῖς Πέρσαις ἰσὺν τοιαύτην, ὅστις χερσὶς τοσούτους, δὲ Ἀθηναῖοι διέξῃμεν τοὺς Ἕλληνας ἰσχυροτάτους*. Iratos Lacedæmonii, tanquam qui Atheniensibus indigna metuerent, faciunt Plutarch. in Arist. p. 324. n. et Aristid. T. III. p. 357. Eleganter Herod. *αἰσχυρῶς γιῶ-*

παρὶ, ἐξιστοῦμαι τὸ Ἀθηναίων φρόνημα, ἀρρωδῆσαι: cum Atheniensium animi magnitudinem habeatis exploratam, turpiter sane vereri videmini. VALCK.

20. τὴν ἐς ἡμῖν ἔχουσαν] Nolui, quod suum Scriptor agnoscit, adspernari: agnoscere autem, adnotata lib. V. 81. commonstrabunt. Proximi καὶ ὁμῶν μὲν ἡ χάρις ἐκπεπληρωται (lin. 22.) venustas deminuetur, si ἡμῶν ex ora Arch. valeat cessaret enim solita Atheniensium et Spartanorum contra sese positio. Aiunt, quantum ad Lacedæmonios attinet, plenissime illos benivolentiae officio defunctos. WRS.

20. τὴν πρὸς ἡμῖν ἰούσαν] Rejectis interpretamentis restituatur ex Codicibus Herodotea phrasis, τὴν ἐς ἡμῖν ἔχουσαν: vid. notata p. 412, 72. (ad V. 81.) Il- lud paulo inferius (lin. 24.) scriptum, ὡς οὕτω ἔχουσιν, Sophocli fuit inprimis frequentatum. Sophoclea colligentes viri docti abstinuerunt Aj. v. 915, 'Ως δὲ τοῦτ' ἔχουσιν, ἀιάζει πάρα: turpis inde menda tolletur una litera mutata: 'Ως δὲ τοῦτ' ἔχουσι: nihil interest,

utrum ὡς δὲ ἔχουσιν τοῦτ', an dicatur ὡς δὲ ἔχουσιν: sed τοῦτε ferri nequit in talibus. Satis exemplorum dederunt H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 166. B. Stolberg. in Aj. Soph. p. 151, 205. et Clar. F. L. Abresch. Anim. in Æsch. lib. I. c. 25. VALCK.

29. περιβαλῆσαι] Hoc, aut περιβαλῆσαι, Ionum sermo, de quo VIII. 1., desiderat. Athenienses lib. IX. 6. ἐν- τωσισθαι ἐς τὴν Βουλήν explicant ipsi, ratumque habent ex MSS. derivatum, et veterum conprobatum usu. Vide Diodori T. I. p. 242., deque Pass. et Med. clausula Melpontenes finem. WRS. — Pro ἡμῖν Wesselingius, ὁμῖν se malle, in Var. Lect. (ed. S.) professus est; quod et sibi placere Valckenarius in Adnot. ad IX. 7, 25. significavit, qui et περιβ. alteri prætulit scripturam. Haud dubie vero præstare videtur constans librorum omnium scriptura ἡμῖν, nos, nempe Athenienses cum Lacedæmoniis. Conf. IX. 6, 2, 3, et cap. 7, 29. seqq.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM NONUM.

CAP. I. 6. Θάρξ ἡ Λαρισαίος] Gentis Aleuadarum fuit quæ Larissæ dominatum exercuit. Larissæus Aleuas propterea Ovidio in Ibin. v. 325. Bene Aristoteles Polit. V. 6. ὅσους συνίβη ἐν Λαρίσση ἐπὶ τῆς τῶν Ἀλειυαδῶν ἀρχῆς καὶ τῶν περὶ Σάμον. Sic enim reliquise videtur. Non nescio Conrigianum, quid vetat eosdem Aleuadas et alibi eminuisse? Vetant profecto vetusti Scriptores, de Aleuadarum in Samios imperio tacentes: vetat Philosophus, tyrannidem Polycratis, Mæandrii, Sylosonis signans. Ceterum Thorax una cum fratribus Eurypylo et Thrasydæo Kerxi et Mardonio vehementer studuit, c. 57. hujus libri. Illud autem παρῶν Μαρόνους (lin. 7.) pro Herodoteo more rectius παρῶν. Ita lib. III. 77. ἀποτίλει, ἵσι σφίς παρῶν: quod illis transitum concessissent; et IV. 146. etc. Wess.

CAP. II. 2. οἱ Θηβαῖοι καταλάμβανον] Mallem in Latinis cohibuerunt, pergendique in Atticam inpetum represserunt; uti III. 36. ἀλλ' ἵσχυι καὶ καταλάμβανει σιωπῶν: et ibid. c. 52. Περιάνδρος μὲν τοῦτωσι ἀντὶν καταλάμβανει. Porro, οὐκ ἴσιν ἵσται ἱκανότῳ (lin. 4.) idem sæpius esse, ac *disuadebant* ulterius progredi, recte Abreschius admonuit, et ad lib. II. c. 30. Valckenarius. In proximis (lin. 6.) κατὰ μὲν γὰρ τὸ ἵσχυρὸν Ἑλληνίας ἰμοφρεσίοντας — χαλεπὰ ἵσται περιγίνεσθαι, ordo verborum insolentior.

Succurrebat Reiskii sollertia Ἑλλήνων ἰμοφρεσίοντων — περιγίνεσθαι, cui scripta exemplaria pugnant valide. Potius erit, Ἑλλήνας ἰμοφρεσίοντας, (siquidem vis abesse debet) accusativos arbitrari consequentiæ, quales Gronov. tuetur lib. II. 66.; videlicet, quantum ad Græcos attinet, concordēs si maneant, quæ illi et ante sententia fuerant, subigi vix posse. Par opinio Abreschii. Wess. — Libro II. c. 66. aliisque locis ibi a Gronov. citatis nominativi sunt absoluti. Hoc loco est accusativus absolute positus, qualis infra cap. 42, 17. quem ad locum Schulsius provocavit, tum III. 99, 5. V. 103, 11. et II. 141, 19. ubi vide notata. Similes cum ex Nostro, tum ex aliis auctoribus, locos collegit eidem Schulzio laudatus Fischer, Animadv. ad Welleri Gramm. Specim. III. Part. 1. pag. 387 seq. qui quidem quod in eundem censum Herod. V. 86, 11. retulerit, non video quid spectaret. S.

4. οὐδὲ ἴσιν ἵσται] Si vel Codices præberent ὦν, quod hic ponendum censebat Reiskius, ego tamen vulgatum, οὐδὲ ἴσιν, omnino retinuerim. In proximis ἀλλ' αὐτῶν, etc. more satis usitato ἐκείνων, vel simile quid, relinquitor lectori supplendum: plene Socrates in Schol. ad Aristoph. Av. v. 521., λήγεται ἀντὶν πρῶτον οὐδὲνα ἴσιν θένους ποιεῖσθαι κατὰ τῶν θιῶν, ἀλλ' ὁμνύται νελιῦσαι χῆρα, καὶ κύνα, etc. Sicut hoc in

loco, supra Herodot. VII. cap. 104., *οὐκ ἰὼν φεύγειν*, — *ἀλλὰ μίνοντας ἐν τῇ τάξει ἰσχυρατίους, ἢ ἀπόλλυσθαι*: ubi hujus generis alia quædam leguntur adscripta. Paulo post (lin. 8.) non displicet lectio marg. Steph. *εἰ δὲ ποθέουσιν τὰ ἡμῖς παρατιθέμεν*. VALCK.

7. Corrigit Bothius *ἄσπερ καὶ πάρος ταῦτα ἰγνώσκουσιν*, sicut et antea hoc intellexissent Persæ. S.

CAP. III. 1. *εἰ δὲ οὐκ ἰσχύει*] A Mar- donio missus itaque non est famosissimus apud Oratores Atticos, Demosthenem, Æschinem, Dinarchum, Arthimius Zelites ad pecuniam Peloponnesiis, quo a popularium societate avellerentur, dividendam. Vide Demosth. Philipp. III. p. 70. Quæ sequentibus vocula (*εις*) in Codicibus, Vallæ lecta, adest, haud ea inconcinna. Oppianus Cyneget. III. 314. *καὶ βαλὼν δὲ πόδες τις ἰνίστακται φρεὶ Σηρῶν*. Omit- titur a Sophocle Trachin. v. 480. WESS.

CAP. IV. 5. *πρόχων μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ φίλιος γινώμεις*] Horum sententiam Vallæ liberius expressit. *Πρόχων*, usu rariore, non aliud, ac *πρότερον ἔχων*, cum jam antea haberet, nossetque adeo, Atheniensium consulta, haud sane amica. *Φίλιος λόγους* ad eum modum VII. 163. et VIII. 106. Confer Abreschii Animadv. in Æsch. lib. II. c. 32. WESS.

CAP. V. 8. *Λυκῖδια κατέλιψαν*] Idem si fatum ante decem menses subierat Cyrillus, mirum est hujus exemplo non fuisse Lycidam deterritum. Ignotum Herodoto, plures Cyrillum commemorant; cum Themistoclis suasu statuerent Athenienses, ut urbe relicta — naves scenderent, — Cyrillum quemdam, suadentem ut in urbe manerent, Xerxenque reciperent, lapidibus obruerunt: sic scribit Cicero de Off. III. c. xi. secutus Demosthenem de Cor. p. 174.;

ex quo Cyrillus innotuit Harpocrati, Hermogeni p. 448., aliis. Cautè Aristides neque Cyrillum nominat nec Lycidam, duo tamen diversos, ut puto, designans, qui non similimo mortis genere perierint: de illo, qui Demostheni dicitur Cyrillus, in Panathen.

T. I. pag. 243., *ἰσχυρὰ τις ἐτόλμασεν ἱππῶν, ὥς χρὴ συγχωρεῖν, αὐτοὶ μὲν αὐτὸν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα ἐπιλδοῦσαι διόφθειραν ἐν χειρὶ*: illic in Schol. MS. Cyrillus vocatur. De Athenis agens Aristides secunda vice captis, missoque ad Athenienses in Salamina nuncio T. III. p. 356. *ἰσχυρὰ τις ἔσται ἐν τῇ βουλῇ δέχισθαι, συλλυγίνεσσι πάντες κατέλιψαν αὐτοὶ μὲν αὐτὸν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα αὐτοῦ*. (Hoc ibi Scholion, præbet Cod. MS. ad 'Εκχυρὰ τις ἔσται) *Κυρῖλος κατὰ Δημοσθένην ἰ γὰρ Ἡρόδοτος Λυκῖδην αὐτὸν καλεῖ*. Demosthenes quidem et Herod. de diversis loquuntur temporum articulis; non tanta tamen apud me auctoritas est Aristidæ, ut Demosthenem in re tum notissima erroris ausim arguere, quod fecit G. Canter. Nov. Lect. VII. 4. VALCK.

13. *ἦσαν αὐτοκαλίσ*] Exscriptum ex Ask. *ἦσαν* ad *ἦσαν* sive *ἦσαν* Ionum ducit, quomodo ex membranarum semel iterumque lib. III. 77. *αὐτοκαλίσ*, Sophocli Trachin. v. 395: *αὐτόκληται*. Adprime autem *αὐτομολίαι*, Fragm. Paris. notabiles. Nostro *αὐτόμολοι*, transfugæ, aliis subinde omnes, qui sua sponte adveniunt; Oppianus *κληταί τ'*, *αὐτόμολοί τε*, Halieut. III. 360. At schedis istis, contentus novæ in Græcia vocis indicio, non obtempero. Aristides atrox hoc marium et matronarum Atticarum facinus neglectui non habuit, T. II. p. 217. WESS.

CAP. VI. 5. *ἐν τῇ Βοιωτίῃ*] Vetus *ἐς τὴν Βοιωτίαν* concedere ne recepto ex Florent. debeat, in dubio hæret. Exstat acervus, ex Musis a Porto conges-

tus, exemplorum in hanc partem. Verum valeat. (conf. Adnot. ad I. 21, 4.) Mox (lin. 7.) *μεμφόμενοι*, quæ Reiskii suspicio, volentibus exemplaribus scriptis, suum in locum collocavi. Wzs.

Ibid. Præfert Bothius Aldinum i; *τὴν Βουστίνην ἐλπίστον δῖαν*. S.

11. *πρωῖναι τι*] Aldus et Camera-rius optime; post quorum curas operæ, inacite *πρωῖται* corrigentes, aberrarunt turpiter. Geminum germanum eandem delictum in *δῖαι* ex legitimo *δῖαι*, lib. VIII. 68. Utique Aldinum exemplar, ut hinc et alias frequenter adparuit, ab insecutis contemti-ter habi-tum fuit. Wzs. — Lectionem Me-diceam in *πρωῖται* mutandam suspi-cabatur Kœnius: præterea denuntiarunt, ni venirent Atheniensibus auxilio, hos sibi ipsos tutamen quoddam paraturos: sic redderem Herodotea, *ὡς καὶ αὐταὶ οὐκ ἀλλοτρὶν ἐρέσονται*, id est *ἀποστερο-φθὴν ἱκανεύονται*, vel *ἱκανοῦνται*. Hoc significatione sibi parandi, vel adipiscendi, veteribus frequentatum *ἐρέσθαι* adhi-buit aliquoties Herod. infra bis c. 26. et c. 28. *Ἀδριαν ἐρέσθαι*, vel *ἐρέσθη*, vel *ἀγαθόν τι*, locutiones sunt usitatissimæ: *ἐρέσθαι παρὰ τῶν θεῶν τῶν παρόντων κα-κῶν ἀπαλλαγῆναι*, dixit Isocrat. in Evag. p. 191. x. vid. R. Dawes in Misc. Crit. pag. 258. VALCK.

CAP. VII. 2. *καὶ εἰ ἢ Ὑακίνθῳ*] Hyacinthiorum apud Spartanos festi-vum tempus operose, oblitus tamen Eu-ripidis Helen. v. 1485., Jo. Meursius ultimo Feriatæ Græc. libro exposuit. Wzs.

2. *περὶ πλείοντος ὧ ἤγον*] Laudabiliter supra Lacedæmonii V. 63. *τὰ τοῦ θεοῦ περιβήντα* *ἱκανοῦνται ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν*: sed hac tempestate Hyacinthis domi cele-brantes jure displicebant Atheniensibus. Sic VII. 206. *Κέρειά εἰ ἢ ἱκανοῦνται*. Attigit Plut. T. II. p. 873. x. VALCK.

12. *Δία τι Ἑλλήνων*] Jovis Πανελ-

ληνίου apud Æginetas et Athenienses cultus in Pausania fin. libri primi: Ἑλ-λάδων novit Pindarus et Syracusanorum numi, de quibus Cl. Havercampus ad Parutæ Sicil. Numism. p. 343. In vicinis (lin. 14.) *ἀλλὰ ἀντιστάμεθα* gravitas et elegantius legenti accidit, suadent-que membranæ. Hoc amplius, *καὶ τὸ μὴ ἀπ' ἡμῶν εἶναι* (lin. 18.) a Gronovio ac Pavio summo jure laudatur, idem quidem ac *τὸ μὴ ἡμῶν*, sed suavius atque ex interiore sermonis usu. Quod autem post *ἀντιστάμεθα* aderat participium *ἰδὲ*, sæpe Scriptori in deliciis, abesse Co-dicum jussu potest; neque hic crimina-tionem, in Th. Galeum (a Gronov.) intentatam, metuo, quippe temerariam valde. Ceterum *ῥίπται ἐπὶ τοῖς Ἑλ-λησιν* (lin. 9.) in Græcos impenditur aive distribuitur, bene Portus. Wzs.

12. *Δία τι Ἑλλήνων*] Jovem Græcis communem reveriti. Ἑλλάνος Ζεὺς ubi memoratur Aristophani in Eq. v. 1250., et Pindaro Nem. V. 19., adpellationis originem ab Æaco recte repetunt Scho-liastæ. Æaci precibus malorum leva-men adepti, quibus tota Græcia preme-batur, *ἱερὸν ἐν Διγίνῃ κατιστήσαντο κοινὸν τῶν Ἑλλήνων, οὗτις ἑαυτοὺς ἱκανοῦνται τὴν ἐσχάτην*, Isocrat. p. 191. x., Jovis scilicet Ἑλλάνου, vel Πανλλανίου. Huic Æa-cus sacra fecisse dicitur Pausaniæ I. p. 108. et II. p. 179., *τῷ Πανλλανίῳ Διὶ θύσας καὶ εὐχόμενος, τὴν Ἑλλάδα γὰρ ἱκανοῦνται διστάει*. A templo Jovis Πανελ-ληνίου mons, in quo statutum erat, Παν-ελλήνων ἕως dicebatur, eodem teste pag. 181. Fortasse scripserat Clemens Alex. VI. p. 753, 14. *Αἰανὸς, ἀνελθὼν ἐπ' ἕως, — τὸν τοῦ Ἑλληνοῦ κοινὸν ἱκανοῦνται Ζεὺς ἠύξατο*. VALCK.

14. *ἀλλὰ πάντα ἐκ ἀντιστάμεθα*] La-tina Vallæ, nos tamen—annuere nolle, sed recusare, monstrant lectionem in marg. Steph. notatam, (ubi, omis-sis duabus vocibus *πάντα τι*) *ὡ κατανίστα-*

μῶν, ἀλλ' ἀπειράμεθα: non adprobavimus, sed repudiavimus; illa nimirum omnia, quæ paulo ante sibi dixerant a Rege Persarum oblata. Placet et mihi Med. lectio ab Arch. firmata, (lin. 18.) καὶ τὸ μὲν ἀπ' ἡμῶν οὕτω ἀπίσθηλον ἰὸν νέμεται ἐπὶ τοῦς Ἕλληνας: editum ἡμέτερον videtur interpretamentum. VALCK.

23. εὐχες — ἐν εἰλίῃ ἵσσι] Litem non moveo membranis, quarum ἐν εἰλίῃ ἵσσι hand aliud ac πρὸς εἰλίῃ, c. 8. et Dionis Chryst. Or. LXI. p. 583. D., Platonis ἐπὶ εἰλίῃ Menex. pr., æquatque adeo vulgatum. (De munitione illa vide VIII. 71.) Mox (lin. 25.) τῇ Πέρσῃ ἀντιώσθαι tritius, aut πρὸς τὴν Πέρσιν, uti non male Reiskius voluit. Habet tamen illud, (ἐν Πέρσῃ ἀνίσσιν.), quod alias significatum, sum in Musis locum. Wess.—Verbum ἀντιώσθαι nusquam quidem alibi in Musis, quod meminerim aut adnotaverim, cum quarto casu, sed constanter cum tertio construitur: sed, sicut illud h. l. communi consensu veteres libri omnes cum quarto jungunt, sic cognatum verbum ἀντιώζων, non solum cum dativo casu, sed sæpius etiam cum accusativo junctum reperitur, ut II. 141, 14. IV. 80, 7. 118, 10. 121, 1. Et hoc loco ratio suberat, cur ἀντιώσθαι eodem modo construeretur, scil. ne duo diversi dativi, ἡμῶν, et τῇ Πέρσῃ, in eadem phrasi concurrerent. S.

23. ἱσσιλὲς ἵσσι] Herodoteum videtur ἐν εἰλίῃ ἵσσι, quod est in marg. Steph. ut paulo legitur inferius ἢ πρὸς εἰλίῃ, prope finem. Tum vicina (lin. 25.) scripserim partim cum Reiskio: συνθίμηναι τε ἡμῶν τῇ Πέρσῃ ἀντιώσθαι ἐς τὴν Βαυτίην. Sæpius in Musis obvium ἀντιώσθαι sollicitari non debet. In fine lib. VIII. pro ἡμῶν legerem, ὁμῶν καυρὸς ἵσσι παραβηδῶσαι ἐς τὴν Βαυτίην. VALCK.

31. ἰσσηδιώσαντες ἵσσι μαχίσσασθαι]

In fine hujus capituli Dissertatio Herodotea, p. 131. novas nobis obtulit ex Codicibus lectiones: εὐχ. γὰρ ἡμεῖς ἰσσηδιώσαντες ἵσσι ἱμαχίσσασθαι ἐν Θερμῶνι πεδίῳ: quarum lectionum altera procul dubio est genuina. Proximum accedit apud Suidam in Εὐβάτανι: πεδίον—ἰσσηδιῶν ἱσση ἱμαχίσσασθαι. Thucyd. II. 20. χῶρος ἰσσηδιῶν ἱθαίνων ἰσσηρατοπειδῶναι: Herod. IX. 25., χῶρος ἰσσηδιώτης ἰσσηρατοπειδῶναι—VALCK.

Ibid. ἰσσηδιώσαντες ἵσσι] Etiam ἰσσηδιώσαντες Arch. et Vind. optime ex ἰσσηδιῶς manet, et ἰσσηδιώσαντες Democriti apud Homerii Interpretem, p. 1441, 16. (Eustath. in Od. p. 89, 46.) fere sit geminum, eo non utar. Mire vero adblanditur ἱμαχίσσασθαι, rariorem quidem formæ, sed legitimæ, qua ἰσσηρατοπειδῶναι, castra in loco metari, supra c. 2. et χῶρος ἰσσηδιῶν ἰθαυτάζει τι καὶ ἱθαυτάζει, uti MSS., ἐν στρατῷ, aptus locus ad exercitum in eo ordinandum et numerandum, lib. VII. 59. Tale πεδίον ἱθαυτάσασθαι καλὸν Appiani Bell. Civil. IV. (c. 106.) p. 1041., rariusque Philonis Jud. lib. II. Vit. Moïse p. 659. α. ἰσσηδιώσαντες ὡς τὸν τόπον ἰσσηράσθαι καὶ ἱθαυτάσαι: et de Numer. Septen. p. 1187. α. πεδίον ἰσσηδιώσαντα ἱθαυτάσασθαι. Negligo alia. Constat verbo justa compositio, et probanti ratio. Wess.

CAP. IX. 3. Χίλιος, ἀπὸς Τριγύτης] Hoc satia. Plutarcho Χίλιος, Malign. p. 871. fin. et Themist. p. 114. γ., fide Codicis Bodleiani: Polyæno Χίλιος, lib. V. 30. Par discordia in nominibus Χίλιος et Χίλιος atque alia. Post pauca (lin. 4 seq.) τῶν ἱθέρων ἰσσηδιῶν postulans schedæ. Wess.

Ibid. Χίλιος οὐνέμανι, ἀπὸς Τριγύτης] In Plutarchi Them. p. 114. γ. legere etiam licet Χίλιος τὸν Ἀρμάδα: sed rectius nomen apud eundem scribitur, T. II p.

871. r. Χίλιος, et pag. 872. A. ubi acerbe, εἰ δὲ τι, αἰτ. κατίσχει οἰκίσιν ἐν Τυγίᾳ πρῶγμα ἐν Χίλιον ἰκίσιν, οὐκ ἂν ἡ Ἑλλάς περιγίγνται. Χίλιος est in Polyæm. V. 30. Herodoti Tegeata τῶν ἰφίρων ἐπύθετο πάντα λόγους: (lin. 4.) sic mihi quoque scripisse videtur omissa voce ἴνα, quæ ut a Med. sic aliis etiam aberit Codicibus. Arcadis sententiam paucis expressit Plutarch. τοῦ διατυχίσματος οὐδὲν ἐφελός ἐστι Πελοποννήσου, ἂν Ἀθηναῖοι Μαρόνοιη προσηγύσονται. Illud Polyæni, πολλὰς διαβάσεις ἔχουσι εἰς τὴν Πελοπόννησον οἱ βάρεβαροι, propius accedit Herodotea, μεγάλας κλισιάδας ἀναστεινύσκειται εἰς τὴν Πελοπόννησον τῇ Πύρρῃ. VALCK.

9. μεγάλας κλισιάδας] Polyæni πολλὰς διαβάσεις εἰς τὴν Πελοπόννησον cultu et elegantia multo sunt inferiores. Notri ad præscriptum Plutarch. T. II. p. 360. A. μεγάλας μὲν τῇ Ἀθίᾳ λιγὲς κλισιάδας ἀνοίγοντες: quæ Philosophi et complura alia Jo. Jac. Wetstenium in Epist. S. Pauli prior. ad Cor. cap. xvi. 9. occupasse conperio. WESS.

CAP. X. 4. καὶ ἰστὰ πρὶ Ἰαστον τάξαντες τῶν ἰλώτων] Vereor una cum Cl. de Pauw, ut hæc Herodotus scripserit. Valla tresque scripti libri omitunt, habentque cap. 28. sedem magis opportunam. Et cui bono τάξαντες, post ἰστίμπευσι? Non nego, quod Galeus ursit, esse in Plutarchi ea, Malign. p. 871.; sed, hinc derivata, unde confit? Tolle omnia, et orationi ad culturam nihil deerit, modo ἰστίρψαντες probeatur. Id sane cum exercitus imperium traditur, multo commodius et lenius. Vide III. 155. VII. 52. etc. WESS.—Vide Var. Lect. (ed. S.) et in Exemplo nostro, pro ἰλώτων, corrige ἰλώτων, ut est in Edd. ante Schæf. et in MSS. Cæterum nōlim dissimulare, haud satis commode videri h. l. procedere orationis structuram: certe, ut Schulzius, sic et

ego ἰστίρψαν requirebam, ubi alii ἰστίρψαντες, alii vero libri magis etiam vitiose ἰστίάξαντες exhibent. S.

Ibid. ἰστὰ πρὶ Ἰαστον, etc.] Eodem memorat Plutarch. in Aristide, p. 325. A. et Tom. II. p. 871. x. ubi ἔχλαν εἰς Πλαταιὰς σπιντακισχίλιον Σπαρτιάται πρὶ αὐτὸν ἔχον ἀπὸ Ἰαστος ἰστὰ εἰλωτας: atque adeo legit hoc in loco, quæ nonnullis in Codicibus perperam omituntur. Tot numero Εἰλωτας ad Plataeas cum Spartiatas stetisse certum est ex cap. 28. et bello Peloponnesiaco sæpe cum Lacedæmonii militasse τοὺς Εἰλωτας novimus ex Thucyd. IV. 80. V. 57. et 64. VII. 19. VALCK.

13. θυμὸν οἱ ἰσὶ τῇ Πύρρῃ] Alibi θυμὸν ἐπὶ Κρότων, lib. V. 44. De Cleombroto, exercitus ad Isthmum imperatore, superius lib. VIII. 71.; de Solis vero eclipsi, qua rex territus copias domum reduxit, præclare Dionys. Peræcius, Doctr. Temp. lib. X. c. 25. WESS.—De illo solis defectu videas quæ Petavio apud Larcherum Parisiensis olim Academicus Pingrè opposuit. Cæterum *territum* fuisse illo phænomeno Cleombrotum, non proficitur Herodotus: ac videndum, ne significare potius voluerit, fausto accepto omine illum copias ab Isthmo abduxisse. Eodem enim tempore, quo ad Salamina pugnatum est, cum exercitu ad Isthmum Cleombrotus erat, munitionem Isthmi urgens: videturque, accepto jam de felici pugnae exitu nuncio, sacra, quæ hic memorantur, adversus Persas fecisse; scilicet experturus, an a pedestri Xerxis exercitu, qui Peloponnesum versus progrediebatur, (VIII. 71.) revera timenda esset invasio Peloponnesi. Jam ex defectu solis debuit ille, puto, faustum Peloponneso capere omen, quippe exercitui Regis portendente exitum. Itaque tanto fidentior Cleombrotus, quoniam paucis post pugnam

diebus, Thessaliam versus se recepit Barbarorum exercitus, reduxit suos ab Isthmo, utpote nullo amplius periculo imminente Peloponnesiis. Atque ita ad finem non perducta est Isthmi munitio, et intermissum opus; donec, adlato nuncio redire Mardonium cum exercitu, denuo Isthmum repetierunt Lacedæmonii cum aliis Peloponnesiis, et summo studio manus perficiendo operi admovent, IX. 8, 4 seqq. S.

CAP. XI. 13. in 'Ορίστει] Memorat Pausanias Orestæ tumulum, τάφον, Lacedæmone lib. III. c. 11. p. 234., qualem illi publice datum Argis et Mycenis Lucianus infitiat, Toxar. c. 5. Nec eum tamen hic innui statuo; sed τὸ 'Ορίστιον Μαιναλίας, Thucyd. V. 64., vicinum Tegeatum finibus, quo de ibi viri doctissimi Wasse et Dukerus. Ad sequentia (lin. 14.) Hesychii glossa, *Πῖνοι, οἱ πολέμιοι, οἱ δὲ τοῦ Πίρσαι*, recte refertur. Bene Servius ad Æneid. IV. 424. Herodotus Persas, qui erant Græcorum hostes, *ξένους* a Lacedæmoniiis appellatos refert. Similia ex Idomeneo in Aristid. pag. 325. A. Plutarchus. Priscis ita Latinis hostem peregrinum indicasse, leges XII. Tab., Plautus, Varro, Cicero testificantur. Vide ill. Scaligerum ad Festum in Hostis. Wras.

13. *ἵνα* in 'Ορίστει] Arcadiæ sic regio quædam ab Oreste fertur denominata. Apud Steph. Byz. in 'Ορίστει: Orestes *Θήσκει* *εἰς* *χωρίον* *τῆς* *Ἀρκαδίας* *τὸ* *λεγόμενον* *Ὀρίστιον*. 'Ορίστιον *τῆς* *Μαιναλίας* dixit Thucyd. V. 64. Ab Euripide scribi non potuit, quod Salmasium sequuti Berkel. et Holstenius velut Euripideum excitant ex hujus Oreste v. 1684. Tragicum scripsisse suspicor: *Κυλάσονται δὲ σὺν θυγῆς ἰσάνουσαι, Ἀΐων Ἀρκαδίον εἴ* 'Ορίστιον *πῖδον*. In ejusdem Electra Castores ad Oresten, v. 1273., *Σὶ δ' Ἀρκαδῶν χερὶ πόλιν ἰσ'* 'Αλφειῷ *ῥοαῖς* *Οἰκίῃ*, *Λυκαίων* *πλησίον* Vol. IV.

σημώματα. 'Εσάνουσι δὲ σου πόλιν κυλάσονται. VALGUR.

18. τῶν περιόρων Λακεδαιμ.] Quum in rebus Laconicis frequentissima fiat mentio τῶν περιόρων, incertos fluctuare miror viros eruditissimos, quinam per illos sint intelligendi. Clar. Duker. ad Thucyd. p. 510. in Addendis, Heinsius, inquit, scribit (in Notis ad Max. Tyr. p. 65.) eosdem esse περιόρους Lacedæmoniorum et Ἐλωτας: sed nondum mihi persuadet. Prorsus diversi generis fuisse vel ex hoc liquet Herodoti loco, ubi quinque millia τῶν περιόρων distinguuntur a quinque millibus Σπαρτιῶν, qui circa se singuli haberent septem τῶν εἰλώτων. Infra c. 28. in acie stetit dicuntur Λακεδαιμονίαν μέρει: quorum dimidiam partem, ἰόντας Σπαρτιάταις, ἰβύλασσαν ista quinque et triginta millia τῶν εἰλώτων, ut levis armaturæ milites. Erant itaque Lacedæmonii οἱ περιόροι, non ἔλωται: hi servitutum serviebant; liberi erant οἱ περιόροι. Ἐλωται, si bello heris operam suam adprobassent, libertate donati Νεοδαμῶνι dicebantur: ab his vero etiam distinguuntur οἱ περιόροι. Xenoph. 'Ελλ. I. pag. 256, 15., *ὅν* *αὐτῶ* *τῶν* *περιόρων* *τινῆς*, *καὶ* *τῶν* *νεοδαμῶν* *οὐ* *πολλοί*. Ubique in historia Græca περιόροι vel junguntur vel opponuntur Spartiatis, Lacedæmonii sunt intelligendi, cujuscunque fuerint urbis Laconicæ cives, excepta Sparta, Spartiatarum imperio parentes. Scholiastæ Aristidæ MS. οἱ περιόροι esse dicuntur οἱ περιουπῶντες Σπάρτην τὰν μητρόπολιν. Τοῖς *ἰσ* τῶν περιουπῶν πόλιν dixit Xenoph. 'Ελλ. III. p. 294, 43. *τὰ* *ἰσ* *πόλιν* *τῆς* *Σπάρτης* *πολίσιματα*, Pausan. VII. p. 555. Hæ civitates. ut olim erant Spartiatarum πόλεις, sic ævo quoque fuerunt recentiori *εἰς* *Σπάρτην* *συμμιλῶσαι*, nisi quod ex istis decem et octo Augustus jusserit esse *αὐτονόμους*, Pausan. III. p.

265. Qui *περίωνες*, iidem dicebantur et *Λακιδαιμόνιοι* et *Λακωνικοί*. Thucyd. IV. 8. *οἱ Σπαρτιάται αὐτοὶ μὲν καὶ οἱ ἑγγύτατα τῶν περιόων ἐθὺς ἰβούδουν ἐπὶ τὴν Πύλον. τῶν δὲ ἄλλων Λακιδαιμονίων βραδυνίᾳ ἰγρύγιστο ἢ ἰφθόος*: quo loco *οἱ ἑγγύτατα τῶν περιόων* sunt utique Lacedaemonii. Cecidisse scribit in pugna Leuctrica Xenophon 'Ελλ. VI. p. 349, 7. *τῶν συμπάντων Λακιδαιμονίων ἑγγὺς χιλίους*, — *αὐτῶν Σπαρτιατῶν περὶ τετρακισίους*: ubi *αὐτοὶ Σπαρτιάται* genuini sunt Spartiatae, *τὸ καθαρῶς Σπαρτιατικὸν* Maximo Tyrio, p. 347. Thucydidī Lacedaemoniorum duces memorantur, lib. VIII. c. 22., *Εὐάλας Σπαρτιάτης* et *Διυιδάας περιόωνες*: id est *Λακιδαιμόνιοι*, ut eidem, præter alios, Theramenes dicitur *Λακιδαιμόνιος*, Dercyllas autem *ἀπὲρ Σπαρτιάτης*. Qui sæpe dicitur *Ἀσινῆος* Xenophonti in Κόρου 'Αναβάσει, Neon est *Λακωνικὸς*, VII. p. 235, 31. conf. V. p. 204, 9. VALCK. — De Periœcis Lacedaemoniorum nonnihil dictum ad VI. 58, 18. S.

CAP. XII. 9. *αὐτὴν Ἰσχυν*] Sequor Codices, ipsumque Scriptorem, qui lib. III. 77. *Ἰσχυν* *τε βουλευμένους* — *ἰς τὸ περίωσθαι παρίναι*: et mox c. 13. *δοτε καὶ ἑλγους σφίσι ἀπὸρώτους Ἰσχυν*. Hic vero Argis missus ad Mardonium nuncius adfirmat lib. VII. 150. commemorata. WESS.

CAP. XIII. 5. *διὰ παντὸς τοῦ χρόνου*] Omni illo tempore, quo in Attica armatus consererat. Necesse enim non puto, *διὰ παντὸς* cum Reiskio in *διὰ χρόνον* aut *πρῶτον* converti. Immo, si Arch. consentaneos nancisceretur, *διὰ παντὸς* sufficeret. Æschylus Prometh. v. 283. *τοὺς σοὺς δὲ πόνοισι χρεῖζω διὰ παντὸς ἀκούσαι*, quod in scholiis δι' ἔλκω, sed idem ac omni modo. WESS.

CAP. XIV. 2. *ἑγγυλὴν πρῶτομαι, ἄλλην*, etc.] Calculum corrigenti *πρῶ-*

τομαι ἄλλην, στρατὴν, etc. non adpono. "Ἄλλην scribit, utpote diversas a superioribus Spartanorum copiis. WESS. — Utique sollicitari ἄλλην non debuerat; sed vide ne *πρῶτομαι ἄλλην στρατὴν* scriptum oportuerit; quod mihi quidem perquam probabile, ac pæne certum videtur. Conf. IV. 121, 2. c. 122. 1. et præsertim VII. 203, 4. S.

3. *ἰβουλίστε, Σίλων, εἴ πως τούτους πρῶτοι ἴλη*] *Θίλων*, damnatum a Brit. et docto viro, geminum habere videtur S. Paulli Epist. ad Coloes. c. II. 18. *μηδὲς ὑμᾶς καταβραβυνίτω Σίλων*, i. e. cupide. *Θίλων* sane cupiditatem et lubentiam quandam in Æschyli fabulis ostentat sæpe numero. *Θίλων* δὲ τῶνδε πινύσται λόγων, cupide libenterque audit, Choëph. v. 791. Plura apud Cl. Abreschium Anim. in Tragicum illum lib. II. 14. Quare *ἰβουλίστε Σίλων*, cupide consultabat. WESS. — "*Θίλων*, suspectum: dixerat REISKIUS: Ego quidem quid sibi velit non intelligo." Et SCHULZIUS, Wesselingii Notam respiciens: "Quid vero est, inquit, *ἰβουλίστε Σίλων*? Num potest *μη* *Σίλων* quisquam *βουλίσθαι*? Nemo unquam, opinor, ita dixit." Itaque ille, ut nos, Schæfero calculum adponens, verbum illud, quod uno codice excepto alii omnes constanti consensu exhibent, eiecit. Quod ego, denuo hunc locum expendens, factum nollem: et *Σίλων* omnino restitutum auctori velim. Scilicet, non juncta debebant intelligi *ἰβουλίστε Σίλων*, quod perspecte videns H. Stephanus, verbo *Σίλων*: commatibus utrimque intercepto, sic ediderat: *ἰβουλίστε, Σίλων, εἴ πως*, etc. quam distinctionem orationis ipse etiam Wesselingius cum aliis post Stephanum Editoribus tenuit. Et nonnihil quidem impeditum videri poterat hoc dicendi genus, nec tamen incongruum Herodoti stylo: valetque idem ac si dixisset,

οὐκ ἔχοντες πρῶτον ἱλαῖν, ἰβουλίαν κτλ., etc. cupiens hos primum capere, deliberavit quo pacto id efficeret. S.

5. ἡ δὲ ἴσως περιελθούσα] Non ignoro Celeb. viri (Gronovii, περιελθούσα defendentis,) in Portum Vallamque stricuras, haud profecto ad consensum extorquendum acres. Quisque videt, Vindob. rectum tenuisse. Wess.—Præmisso equitatu erat in Vallæ Latinis: et περιελθ. corrigendum videri monuerat Portus in Lexic. Ion. voce Κατισπάζεσθαι. S.

CAP. XV. 1. ἦλθε ἀγγυλίην] Hæc patrociniū inpetrat ex lib. VIII. 140. ἰμοὶ ἀγγυλίην ἥκε παρὰ βασιλῆος, et ex observatis D'Orvillii ad Chariton. lib. I. p. 37. At Aldo congruit lib. I. 83. ἦλθε ἄλλη ἀγγυλίην: et proxime, ἦλθε ἀγγυλίην πρὸς δρομοῖς. Euripides Androm. v. 79. ἦλθεν φάτις. Junge Raphelium in Epist. ad Galat. c. 3, 23. Wess.—At non ἦλθε h. l. dederat Aldus, sed ἦκε, quemadmodum in Var. Lect. (ed. S.) recte Wess. monuit. S.

3. διὰ Δικελίης] Sic Iones; reliqui Δικελίης: (puto voluisse, reliqui Græci Δικελίας:) unde illorum (scil. Ionum) flexione Δικελίης ἀπείχουσαι, c. 73. (vide IX. 73 extr.) Cur (lin. 5. et 6.) Τανάγραν et ἰς Σπῶλον dederim, nemo mirabitur: mirum vero maxime, turpe illud ἰς Κῶλον, præsertim Valla viam ad verum monstrante, hoc tolerari loco quitum fuisse. Τὴν κατὰ Σπῶλον παράδοιν in Bæotiam Polyæn. Strategem. II. 1, 11. ostendet; cui accedere Strabo poterit lib. IX. p. 628. (p. 408. c. ed. Cas.) cum Casauboni nota. Wess.

4. ἰς Σφιδυλίας] Hujus pagi, quem (monente Stephano Byz.) tribus fuisse novimus Hippothoontidis, nusquam alibi fit apud historicos veteres aut oratores mentio. In proximis (lin. 6.) nomen urbis Bæotiæ non tam diu hæere debuerat perverse scriptum: Scolon

recte dederat Valla, cujus ductu pro ἰς Κῶλον scribendum ἰς Σπῶλον. Urbis aliunde notissimæ ubi meminit Polyænus lib. II. c. 1, 11. ista primum dederat Casaub. Ἀγροσίλας δυοῖν ἡμερῶν ἰδὼν ἀνύσας τὴν κατὰ Σπῶλον παράδοιν— διπλῶς: absurdam nobis lectionem ex MSS. vulgavit Maasvicius: δυοῖν ἡμερῶν ἰδὼν ἀνύσας ἡμέρας δύο: tribus duntaxat literis repetitis prior lectio hunc in modum fuerat adjuvanda: δυοῖν ἡμερῶν ἰδὼν ἰς α'. (id est ἰν μῇ) ἀνύσας: certam præstat emendationem in eadem historia Xenoph. Ἑλλ. V. p. 336, 13. δυοῖν ἡμέραις ἰδὼν ἰν μῇ παρανύσας— ἰφθασις ὑπερβάς τὸ κατὰ Σπῶλον σταυρωμα. Paulo post apud Herod. (lin. 7.) scribendum suspicor, τῶν Θηβαίων— ἔκκει τὸς χρόνους, οὐκ κατὰ ἔχθρας αὐτίων. Tum (lin. 12.) flexus Ionicus omnino requiritur ἀπὸ Ἑρυθρίων. VALCK.— Neutiquam sollicitari vulgatum consentientibus libris οὐ τι (lin. 8.) debuit, quod idem ac οὐ vel οὐχὶ aut οὐκ valet. Sic II. 46, 7. III. 36, 17. IV. 148, 9. et sæpius alibi. S.

12. ἀπὸ Ἑρυθρίων] Ab Erythris. τῆς Βυωνίης ἰς Ἑρυθρᾶς, c. 19. Peccarunt uti creberrime in Ἀθηναίων vice Ἀθηναίων. Porro (lin. 13.) παρὰ τὸν Ἀσωπὸν oportuit, pro quo ἰσὶ πῇ Ἀσωπῇ dicto loco et cap. 16. Plutarchus Aristid. p. 325. π. τῶν βαρβάρων τῆς στρατοειδίας παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν παρεκτεταμένῃς. Adparet inde, castris juxta flumen porrectis, probabiliter Reiskium divinasse τεταμένον Herodotum, (lin. 14.) non τεταγμένον, reliquisse. Illud autem τῶν τετραγώνων, cujus singula latera denum erant stadiorum, (lin. 15.) impedimentis rebusque pretiosioribus servandis munivisse Mardonium, Plutarchus adseverat. Wess.—Bene habet τεταγμένον, (lin. 14.) idque eo minus necesse est in τεταμένον mutare, quod eadem notio, quam hoc verbo τεταμένον effert

voluerunt docti Viri, jam satis duobus verbis *παρεῖναι* et *κατέιναι* (pertinebat, et extendebatur) expressa est. S.

17. Ἀτταγῖνος ἰ Φρύγιος] Constituant Græci libertatis vindices infra c. 86., a Thebanis exposcere τοὺς μηδισυνοίας, in primis Τιμηγεσίδην καὶ Ἀτταγῖνον: qui duo hinc in catalogo proditorum Græciæ locum invenerunt apud Pausan. VII. (c. 10.) p. 546. ubi merito Sylburgius vulgato nomine Ἀτταγῖλος rectius judicat Ἀτταγῖνος: quod similis formæ nomina satis tuebuntur, Ἀδρασκῖνος· Ἀγαθῖνος· Φιλῖνος· Ἀρχῖνος· Εὐσταθῖνος· Χαρμῖνος: duo postrema præbet Herod. III. 60. V. 99. Attagini nomen Casaubonus Athenæo restituit huc spectanti IV. p. 148. r. Μαρόδιον εἰστίνας μετὰ τῶν ἄλλων πινθήκωντα Περσῶν Ἀτταγῖνος ἰ Φρύγιος, ὃν φησὶν Ἑρδωτος ἐν τῇ ἐννέτῃ μεγάλῃ πλούτῃ περιεκισσάσθαι: in quibus Athenæum memoria lapsum putat Vir magnus, cum Nostro dicatur Attaginus *περικισσασμένος μεγάλῃ*, se magnifice rebus instruxisse necessariis, ut Persas posset διξασθαι μεγαλωσσί. VALCK.

18. *περικισσασμένος μεγάλῃ*] Errorem Athenæi in his adferendis magnus Animadversor silentio non pressit. Græciæ Boeotiæque proditor Attaginus redibit, cap. 85., (cap. 86.) Male Athenæo *Ἀτταμνος*, in MSS. *Ἀτταμνος*, et Pausaniæ VII. 10. Ἀτταγῖλος. Neutrum præterviderunt Casaubonus et Sylburgius. WESS.

CAP. XVI. 5. καὶ σφιν οὐ χωρὶς ἰπαείρους κλῖναι] Non prorsus damnabile (καὶ σφας) ex Fragm. Paris. excerptum: damnabile autem, κλῖναι sive κλινθῆναι citra necessitudinem (a Reiskio, contra librorum consensum,) obtrusum. Vulgatum eodem vergit, et rectum in Vallæ Latinis. In proximis (lin. 7.) διαπινόντων, cum sese poculis

invitarent, scripti omnes. Vide sis CL. Valckenarium ad lib. V. 18. WESS.— κλῖναι lin. 5. penacutè pingitur in ed. WESS. et superioribus, rectius κλῖναι ed. Schæf. ut noster codex F. puto et alii. Accepit autem Valla hoc verbum notatione intransitiva, discubuisse: mihi visum erat transitive accipiendā, ut Attaginus dicatur κλῖναι suos hospites. S.

21. ἀμύχανον ἀποτρέψαι] Repetit ex oratione Cambysis lib. III. 65. ἐν γὰρ τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει οὐκ ἐστὶν ἄρα τὸ μῖλλον γίνεσθαι ἀποτρέψαι. In quam sententiam Joseph. Bell. Jud. VI. 5, 4. Ἀλλὰ οὐ δυνατὸν ἀνθρώπους τὸ χρεὼν διαφυγεῖν, οὐδὲ προεργεῖναι. Æschylus Suppl. v. 1055., Euripides, Sophoclesque abs Rittershusio laudantur ob similia dicta ad Phædri Fabul. lib. II. finem. WESS.

Ibid. ἀμύχανον ἀποτρέψαι ἀνθρώπων] Hinc ista Stobæus retulit in Tit. CV. p. 567. Homericum Persæ tribuit Herodotus sententiam, cujus auctor fertur Apollo Pythius Æliano περὶ Προϊσῆος apud Eustath. in Ἱλ. ζ'. pag. 522, 53. Hanc suo quisque more sæpius expresserunt poëtæ. Velut vulgare dictum mulieribus ubi tribuit M. Antonin. VII. 46., ὅτι τὴν ἱμακρίνην οὐδὲς ἂν ἐκφύγοι: multa notat Gataker. VALCK.

27. ὡς αὐτὸς αὐτίκα λίγος] Quod conjectando præceperant Abreschius et Reiskius, sermonis series et Codices ratum habent. WESS.

Ibid. Mior quod legitur de Thersandro, ὡς αὐτὸς αὐτίκα λίγος ταῦτα πρὸς ἀνθρώπους: cur enim obsecro πρὸς ἀνθρώπους? Frequens et hic suspicor hærrere vitium, corrigendumque πρὸς ἄλλους, ut aliis ista narrasse dicatur ante Thersander, quam apud Platæas decertaretur. Inter voces ἄλλους et αὐτοῖς, sive ἀνθρώπους, perexigua fuit olim scribendi differentia: videtur Valla illud ipsum in

suo quoque Cod. reperisse; vertit enim: ipsum hæc statim aliis enarrasse. Quod in ed. Clar. Gronov. his fuit substitutum, per homines sparsisse, nunquam, ut equidem puto, dici potuit *λίγιστον πρὸς ἀπρόσμετον*. Hinc valde discrepant locutiones *ισθίειν εἰς τοὺς πολλοὺς*, vel *εἰς τοὺς λίγιστον εἰς πάντας*, similesque. Rarius illud Sophoclis apud Stob. pag. 579, l. *Μὴ σπύρει πολλοὺς τὸν παρόντα δαίμονα*, pro *εἰς πολλοὺς*: ut ibidem v. 11. legitur consueto more, *Ἐμμετρεῖν γὰρ ἄνδρα τὰς αὐτοῦ εὐχὰς εἰς πάντας ἀμαθίαις*. VALCK.—Quidni vero *πρὸς ἀπρόσμετον* feramus, quod communi consensu libri præferunt omnes? S.

Caput hoc ab Herodoto conscriptum esse, non adducitur Bothius, ut credat; quippe nihil nisi ampullas continens, et Græculi, eloquentiam ostentantis, affectationem minime Herodoteam. S.

CAP. XVII. 3. *ἰμυδίζον γὰρ δὴ σφῶρα καὶ οὐται οὐκ ἰόντες*] Revocarem quod ante Gronov. vulgabatur *μυγάλοις*, pro *σφῶρα* frequenter usurpatum Herodoto, et in hac ipsa phraasi infra, c. 39., ubi Thebani, *ἄτι μυδίζοντες μυγάλοις, προθύμως ἴθρουν τὸν πόλεμον*. VALCK.—*Ἐμυδίζον γὰρ δὴ σφῶρα* dedi schedis ut maneret, pæne persuasus, *σφῶρα* glossatori redonandum. Pristinum certe Herodoteum est: sic c. 39. *οἱ γὰρ Θεβαῖται, ἄτι μυδίζοντας μυγάλοις*. Portus plura conduxit. WESS.—Consentiunt tamen in *σφῶρα* et Wesselingii et Stephani codices, itemque nostri omnes: ut merito mireris, unde nam Aldus *μυγάλοις* arripuerit. Sed, utrum istorum verborum præferas, parum refert. Equidem in re ipsa et in totius pericopæ sententia adhæsi. Nec enim video quo pacto hæc cohæreant, *μῦθον δὲ Φωκίαις οὐ συντίθεσθαι, ἰμυδίσαι γὰρ δὴ σφῶρα* (sive *μυγάλοις*) *καὶ οὐται*, præsertim si post *οὐται* intercidatur oratio. Saltem *ἰμυδίζον μὲν γὰρ* expectasses, et dein *οὐκ ἰόντες δὲ*,

quod in Vallæ Latinis est, non tamen voluntarii. Denique et illud omnino mirum accidit, quo pacto, quos ait Scriptor castra Mardonii, unos ex omnibus, non esse secutos, et *invitos* cum eo fecisse, eodem tamen dicat *σφῶρα* aut *μυγάλοις* *Medis* studuisse: quod si abesset adverbium, nulla admodum difficultas superesset. S.

7. Rectius Hermocycles dicitur *ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν δεκνύμεναις*, quam *δινασάμεναις* in Med. ex quo vir Clar. (lin. 9.) optime restituit *ἐκλειψίς σφίσις ἐκ' ἰωῦτων* in τῇ *πιδίῳ ἴζεσθαι*, seorsim sedere. VALCK.

9. *ἐκ' ἰωῦτων*] Verissime Gronovius. At cur nulla Aldi mentio? Pavius animadvertit foedam operarum aberrationem et correxit. (Vide Var. Lect. ed. S.) Nostri Amazones lib. IV. 114. *οἰκίστην ἐκ' ἡμίοναίνων*, habitemus seorsum; et IX. 37. *ἔχον γὰρ καὶ οὐται ἐκ' ἰωῦτων μέντοι*. WESS.

18. *ἄνδρα πάντα τινὰ*] Justior ordo; qualis c. 88. *ἐπιθήσεται γὰρ οἱ πάντα τινὰ δῖνα*, et multifariam. *Ἦτις παρίχοντες* (lin. 20) Suidas, cunctis in Codd. obvium, invenit; cui tacitum pronomen ubi aptaveris, quæ novandi necessitas? Et Reiskius tamen *ἢ περιτριβέντας*, imprudenter absurdeque agentes, sed imprudenter. *Περιτριβέντας* Græciæ est recentioris et Cilicum dialecti, nisi Salmasius fallit, veterum vestigia premens, Funere Ling. Hellenist. p. 152. Qui quidem falsus si fuerit, arguente Jo. Alb. Fabricio ad Sextum Empiric. lib. I. Adv. Grammat. c. 2. p. 227., obtrudi Herodoto, quod ignorabat, haud oportuit. WESS.

CAP. XVIII. 1. *Ὁ μὲν δ'*] Hanc voculam ex marg. Steph. auctori restituerem. VALCK.—Et recepit Wess. neglectam a Gron. et superioribus. Quod autem repertam in Med. ait Wess. in Var. Lect. (ed. S.) id Gronov.

nov. in Notis non diserte quidem professus erat, sed videtur significare voluisse. S.

4. ἀντίοι Ἰσθμίου] Ferre possum, non pugnaturus, si cui ἀντίοι Ἰσθμίου blandientur. Euripides Orest. v. 1460. 'Ως κἀσθρι ὕ ἱρώτερι Γονακίς ἀντίοι στυβήντες. Ferre autem minime queo, πάντη συσσερίφαντες mutari. Conglobarunt se Phocenses, inpetum irruentium excepturi. Tales fere συσσερίφαντες εἰς ἱκανὸν πλῆθος Diodor. lib. III. 36., et infra c. 61. συσσερίφμενοι. Vide Cl. Valcken. ad lib. I. cap. 101. Wess.—Intactum relinqui debuerat συσσερίφαντες ἰσθμίου: quum se in unum conglobassent, Livio VIII. 11. VALCK.

11. εἰ τι ἀλαῆς μετόχουσι] Scribi quidem potuit εἰ ἀλαῆς μετόχουσι: sed scripsisse Nostrum opinor, ut est in marg. Steph. εἰ τι ἀλαῆς ἔχουσι. VALCK.—At, cur hoc præferamus contra meliorum quorumque codicum consensum, non video. Certe etiam sic genitivus ἀλαῆς a verbo μετόχουσι pendebit, et τι valebit κατὰ τι: nec juncta intelligi εἰ ἀλαῆς debebunt. S.

CAP. XIX. 5. καλλιερησάντων τῶν ἱερῶν] Frustra τῶν ἱερῶν corrigitur. Latinis victimæ cæsa litæ, ut Martiali lib. X. Ep. 73. Victimæ diti patri cæsa litavit, recte Grævius in Suetonii Oth. c. 8. Vide Franc. Oudendorpium ad Lucan. VI. 524. Græcis itidem, quoties fausta exta ostentat, καλλιερῶ. Noster c. 37. ὡς δὲ οὐκ ἐκαλλιέρῃ — οὐτε αὐτοῖσι Πίεσθαι, videlicet τὰ ἱερά: et c. 95. τοῖς δὲ Ἑλλήνι ὡς οὐκ ἐκαλλιέρῃσι. Docte super verbo Scholiastes in Gregor. Nazianz. Stelit. II. p. 87. Sequens ἱερά ποιήσαντες (lin. 7.) consimile habet ἢ θυεῖν τις δημοτικῇ ποιήσας, lib. VI. 57. et lib. IV. 60. θυεῖν ἱερδομένη. Alia hoc de genere Is. Casaubon. Animadv. in Athen. lib. XIV. 23. (ad p. 660. a.) Wess.—Vide ad VII. 134., 6. notata. S.

10. ὡς — ἀνίστασθαι — ἐξ Ἑσθλῆς] Huc antequam cum ceteris Græcis venirent Athenienses, in Ἰσθμῳ jurandum jurasse perhibentur libertatis defensores, cujus formulam exhibet Diodor. Sicul. lib. XI. cap. 29. Sed, ab Atheniensibus illam fuisse confectam, non immerito credidisse videtur Theopompus: vid. Clar. Wessel. ad Diodor. quæque ad Herod. notata sunt p. 429. (ad V. 102, 3.) VALCK.

CAP. XX. 3. Quem hic vocat Μανίστιον, illum inquit Herod. "Ἑλλῆς Μανίστιον, καλῶντι: ibi dabunt foras et alii Codices Μανίστιον, ut est in Arch. teste Galeo, et in marg. Steph. VALCK.—(Vide Var. Lect. ed. S.)—Si Μανίστιον adpellarint, quomodo meliores schædæ, spectarunt fortasse suum μάνιστον, ad viri magnitudinem indicandam: verum arduum hoc definitu. Memorant hominem Pausanias, Plutarchus, alii, Μανίστιον adpellantes, Tzetzes quoque Chiliad. I. 993., turpiter tamen eundem ac Xerxis fratrem Masistam, quo de c. 110., arbitratus. Wess.

CAP. XXI. 7. δίνεσθαι μῦνοι, ἔχουσι, etc.] Hæc ita nexuit Aldus et Valla, commodius, me iudice, vulgata interpunctione post δίνεσθαι. Soli Megarenses equitum impressionem sustinere haud valebant, hinc nuncius ad Pausaniam. Atque hoc Diodorus lib. XI. 30. et Plut. Aristid. p. 326. x. clarissime. Falsum præterea, solos tum Megarenses stationem, sibi principio contributam, tutatos. In vicinis (lin. 10.) cur πρέμψηται et πιζεύμενοι jussu scriptorum exemplarium admiserim, nemini mirum eveniet; pro altero sermonis series, dialectus pro altero propugnat. Wess.—At in πρέμψηται recte consentiunt pleraque scripta exemplaria. Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. XXII. 5. πρέμψων τῶν ἄλλων] Præ aliis eminens in Latinis: melius, quæ et Pavii observatio, præ aliis lon-

gius proventus: sequentia suadent; nam si in media suorum turma Masistius cecidisset, illud ignorare ipsius equites non potuissent: et ignorarunt tamen. Talem, ceteros praeuntem, equum Poëta Iliad. ψ' . v. 453. ἵππον ἀριεργεσία προύχοντα dixit. Inspice Eustathium, περιλαύνοντα explicantem, p. 1303, 37. (p. 1417, 32. ed. Bas.) Wess.

6. ἵσταται ὁφθαλμοὶ καὶ ἀποσιτίσται] Ut lib. VII. c. 88. equus σταῖς ὁφθαλμοὶ ἀποσιτίσται τὸν Φαροῦχον. Proprium hac in re verbum adhibuerunt Xenoph. et Clemens Alex. loco quem eleganter H. Steph. emendavit Schediasm. V. 19. Talis equus Platoni observabatur in Gorgia, p. 484. A., cui φύσιν ἰσάνη ἔχων ἀνὴρ dicitur πάντα ταῦτα ἀποσιτισάμενος καὶ διαρρήξας, etc. respicit enim in istis Homericis ex $\iota\lambda$. ζ' . 507. Ὡς δ' ὅτι τις στατὸς ἵππος — Διεμὸν ἀπαρρήξας θίξι πεδίον προαῖνον: ubi legebatur olim Διεμὰ διαρρήξας, ut liquet ex Etymol. p. 51, 12. VALCK.

13. Lorica tectum Masistium, primum invulnerabilem, tandem aliquis παῖς ἰς τὸν ὀφθαλμόν: quod ex Arch. Cod. fuit enotatum, ὀμφαλόν, genuinum putat Galeus; idque pretiosissimum εἶρημα judicat Gronovius. Vulgatum tamen ὀφθαλμόν plerisque satis tueri videbuntur hæc Plutarchi in Arist. p. 327. c. Τοῦτον ἢ τὸ κράνος ὑπάρχει τὸν ὀφθαλμόν ἀποσιτίου στήθεος παῖων τις ἀντίλιν. Non mirarer si in aliis hic etiam Codicibus altera lectio reperiretur, quum voces ὀμφαλός et ὀφθαλμός frequentissime fuerint a librariis inter se permutatæ. VALCK. — Pretiosissimum εἶρημα viri Celeb., meri carbones pro thesauro. Ὀμφαλόν non novit Arch., a reliquis hic non dissidens. Falsus enim est Galeus, fefellitque alios. Immo vero, si ὀμφαλόν iste codex dederat, nequidquam advocaretur. Armatura,

quæ Masistium undique amiciebat, ut omnes ictus eludebat, ita pube tenus porrigebatur, umbilicum egregie protegens. Id Nostri Plutarchique pictura et Heliodori inprimis Æthiop. lib. IX. p. 431. conmonstrat. Quid multa? Plutarchum audiamus, cui auscultare noluerunt, in Aristid. p. 327. κ . τοῦτον μὲν ἢ τὸ κράνος ὑπάρχει τὸν ὀφθαλμόν ἀποσιτίου στήθεος παῖων τις ἀντίλιν: hunc quidem Masistium, qua oculum galea ostendebat, hastili jaculi percutiens aliquis interemit. Ecquid liquidius? Wess.

18. αὐτίκα ἰσθίσαι] Hanc verbi scripturam cuncti offerunt Codices. Sermonis genius postulabat ἰσθίσαι, a quo deflecti posse, sicuti in similibus subinde, Porti doctrina fert. Macula si sese nulla adpersit, absentis desiderio tacti fuerunt. De Cambyse lib. III. 36. ἰσθισαί τι δὴ τὸν Κρείονα αὐτὸν πολλὰ μιστίσιντα χροῖον. Estque istud sanequam præstantius invento Gronoviano ἰσθίσαι, quod valde metuo ut Græcæ habeatur monetæ, et unquam intra mare Ionium et Thessaliam, ut alia in re notatum memini, auditum sit. Wess.

CAP. XXIII. 2. ἀλλ' ἄμα πάντας] Additam ex scriptis exemplaribus vocem sententia desiderabat. Homerus Iliad. ψ' . v. 362. Ὅς δ' ἄμα πάντας. Mox (lin. 6.) ἰβώθις, uti eadem exempla, Ionicæ consuetudinis est, reique satis facit. Redi ad lib. VIII. 1. Wess.

2. ἀλλὰ πάντας] Elisam a vicina ἀλλὰ voculam ἄμα plures forte Codices hic dabunt, ἀλλὰ ἄμα πάντας, ut in Anglicanis invenit Jos. Wasse: vid. ad Thucyd. (III. 24.) p. 181, 92. Eandem hic a Valla lectam vidit Kœnius; requirit illam oppositum, οὐκ ἔτι κατὰ τίλιν προσιλαύνοντας τοὺς ἰσθίας videbant Athenienses, ἀλλὰ ἄμα πάντας

omnes simul irruentes; non, ut ante, κατὰ τίλια. Inter varios significatus vocis τίλις, Eustathius ad 'Ιλ. κ'. 56. primum ponit τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα, turmam militarem: τοὺς ταξιάρχους τῶν τιλίων ex Herod. IX. c. 41. excitat Thom. M. in Τίλη. Libro VII. c. 211. Persæ dicuntur καὶ κατὰ τίλια καὶ παντοίως προσβάλλουσιν. Vid. Jos. Wasse ad Thucyd. II. 81. VALCK.

7. οὐκίτι οἱ ἰππῶται ὑπέρμινον] Sic voluisse Gronovius significavit. Poëta Iliad. Ο'. v. 312. Ἀργεῖοι δ' ὑπέρμιναν ἀολλίς: crebroque alii. Wess. — Vocem οὐκίτι, in Aldina editione temere prætermissem, primus auctori tacite restituit H. Stephanus: tenent autem illam recte libri scripti omnes, eandemque Valla expresserat, non amplius persistere equites. S.

9. ἀποστήσαντες ὧν] Vir doctus (Reiskius) scribi jussit ἀποστάντες, aut ἀπονοστήσαντες: satis pro imperio. Adsciveris ἰαυτοὺς, idem erit ac ἀποστάντες, quæ Abreschii quoque mens. Diodorus I. 56. οἱ δὲ Σισύοις ἀποστήσαντες τὰ πλῆθη, etc. Wess. — De peditatu fortasse non dicturus fuerat ἀποστήσαντες. Equites, ut ἱλαύνοντες et προσλαύνοντες vulgo dicuntur, subintellecto nomine τοὺς ἵππους: sic etiam ἀποστήσαντες dici potuerunt. S.

CAP. XXIV. 2. πίνθος ἰπποῖσαντο Μασίστιον, etc.] Quem memorat Persarum luctum ob mortem Masistii, quo dicuntur non semet ipsi tantum, sed κείροντες καὶ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὑποζύγια, hinc, opinor, attigit Plutarch. in Arist. p. 327. c. VALCK. — Luctum barbaricum super Masistio hinc et ex Plutarchi Arist. p. 327. descripsit Brisson. Regn. Pers. lib. II. 206. et Perizon. ad Æliani Var. VII. 8. Wess.

CAP. XXV. 5. τῶνδε εἴνικα καὶ ταῦτα ἰπποῖσι] Lacunæ nulla supererit suspicio, neque supplementis egebimus, si,

voce καί, quam ejecit (ejiciendam censuit in Notis) Clar. Gronov. reposita suo loco, sic ista legantur: τῶνδε δὲ εἴνικα καὶ ταῦτα ἰπποῖσι, καὶ ἱκλιπύοντες τὰς τάξεις, ἰφροῖτιν θηροῦμαι Μασίστιον. Τῶνδε, id est, μεγάλους εἴνικα καὶ κάλλεις: ταῦτα ἰπποῖσι, nempe τὸν νεκρὸν παρὰ τὰς τάξεις ἰκόμενον. In Homeri 'Ιλ. χ'. 369., Hectoris cadaver περιδραμεν οἷσι Ἀχαιῶν, οἱ καὶ θησάντο φῶν καὶ ἴδον ἀγνῶτον Ἑκτορος: ubi quæ proxima succedunt, nec Græcis videntur neque Homero digna, lecta tamen et Dioni Chrys. p. 180. d. conf. p. 273. c. d. VALCK. — Ut τοῦ δὲ VIII. 85, 9. idem valet ac τοῦτου δὲ, sic h. l. τῶν δὲ idem ac τούτων δὲ. Sententiam commode Valla his verbis expressit: Quod id eo faciebant, quia cuncti relictis stationibus ad intuendum Masistium pergebant. Nempe caussa, cur id fecerint, verbis illis ἱκλιπύοντες τὰς τάξεις, etc. continetur: ac potuerat, si explicatius loqui voluisset, dicere ὅτι ἱκλιπύοντες, quemadmodum VIII. 85, 9. τοῦ δὲ μνημαὶ τουτίων μόνων, ὅτι, etc. sed omissa, ut sæpius alibi, conjunctiva particula, major quædam vis ac vividior color accedit narrationi. S.

14. παρὰ Τροίης, etc.] Ductus itineris præter Hysias in agrum Platæensem fetebat: recte proin scripti libri. Vide lib. V. 74. VI. 108. et Thucyd. III. 24.; ubi Wasseus τῶν Νυσίων ἀλκείν in Plut. Aristid. p. 325. e. præclare integravit, heroëm Andocratem ejusque fanum docte illustrans. Wess.

16. τιμίσις τοῦ Ἀνδροκράτους] Apud Thucyd. III. 24. Platæenses viam inflectunt Thebas ducentem, ἐν δὲ ξίφει Ἰχοντες τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἥρῳον: ubi Herodotea contulit et alia Cl. Wasseus. Mox (CAP. XXVI. 2.) redibit ex Codd. λόγων πολλὰς ὁδισμὸς, excitatum in Diss. Herod. Cl. Wess. p. 203. VALCK.

CAP. XXVI. 1. λόγων πολλὰς ὁδισμὸς

μὲς] Contra morem πολλῶν ἀθημαί. Supra VIII. 78. τῶν δὲ — ἰγύνει ἀθημαί λόγων πολλῶς, vehemens sermonis altercatio: et in praelio armato VII. 225. Περσίων τι καὶ Λακιδαιμονίων ἀθημαί ἰγύνει πολλῶς. Porro (lin. 2.) vice αὐτίων ἱκάτεροι boni codices αὐτοὶ ἱκατέρω, sicuti αὐτὸς ἱκανός III. 83. et αὐτὰ ἱκανα V. 13. Belle iidem (lin. 5.) ἀξιόμισθα ταύτης οὔς τάξιος. Namque sic Tegeatas postea (l. 34.) ἀξιωματώτεροι εἰμὲν Ἀθηνα ταύτην ἐν τάξιν ἔχουσιν: et Athenienses, c. 27. ἃς οὐ δύναται εἰμὲν ἔχουσιν ταύτην ἐν τάξιν. Hinc in Plutarchi Aristide, p. 326. A. Ἀθηναῖον Τηγιάταν περὶ τάξιος ἱκανώτερον. Lis erat non adeo de loco, quem obtinerent, sed utri cornu alterum in hostem ducerent. Wess.

2. ἱκαναίον γὰρ αὐτίων ἱκαν.] Nihil interest, sic legatur, an ex Cod. Steph. αὐτοὶ ἱκάτεροι ἔχουσιν ἐν ἱερῶν αἰεταί. Scripserat, opinor, Plutarch. T. I. p. 326. A. Ἀθηναῖος δὲ Τηγιάτας περὶ τάξιος ἱκανώτερος ἔστιν, ὥστε καὶ Λακιδαιμονίων ἐν δέξιν ἔχονταν, αἰεταί, αὐτοὶ ἐν εὐνομῶν ἔχουσιν. Sinistrum, ut ἀριστερὸν et εὐνομῶν, sic per εὐφραμοῦν saepius etiam ἱερῶν dicebant. VALCK. — At ἱερῶν αἰεταί utrumlibet intelligitur, sive sinistrum, sive dextrum. Vide infra, lin. 31. S.

7. τὸ παλαιόν] Anceps electio est. Scriptor τὸ πάλαι deposuit IV. 180. VII. 142. IX. 73.; τὸ παλαιόν VII. 129. Similis discordia VII. 74. electarum frustratur. Wess. — Ubi alii codices nude πάλαι, alii, ἐν πάλαι exhibent, ut VII. 74., ibi Herodotum ἐν πάλαι censeri debet. Ubi vero, uti hoc loco, plures ἐν παλαιόν, et alii τὸ πάλαι, ibi istud, utpote paulo rarius, Scriptori videtur acceptum ferendum. S.

8. ἰαί τι Ἑρακλίδας ἰαίωτον] Ἐαί τι plenius, et plane ἱακόν, teste Eustathio ad Hom. p. 1158, 39. Wess. —

Utique Ionicum et Herodoteum est ἰαί τι pro nudo ἰαί: at de ea vox apud Eustath. loco citato (Iliad. p. 1215, 33.) non agitur, sed de Ionico ἰαί et ἰαυτι, pro communi ἰαα vel ἰαυτα. S.

13. οὔτι δὲ λόγος Ἑλλὰς ἀγαγεῖσθαι etc.] Quae de Hylo narrantur Heraclida, certis sub conditionibus ad singulare certamen Peloponnesiorum praestantissimorum provocante, comparari poterunt cum Diod. Sic. IV. cap. 58. Sed juxta Diodorum, Hylo cadente, intra annos quinquaginta non revertentur in Peloponnesum Heraclidae: verius ille scripsisset cum Herodoto, ἰαί ἰαὺ ἱακόν, iudice viro summo ad Diodor. Conf. Jo. Meurs. de Regno Laced. cap. 7. Hyllum occidisse dicitur apud Herodotum (lin. 24.) Tegeatarum Rex Ἐχίμος ἰ Ἑρῶτος τῷ Φηγίος: ultimo nomini Κηφίος substituendum ex Pausania aliisque monuit Palmerius. VALCK.

22. ἱακόν τι ἰαί] Errat aut corruptus est Diodorus IV. 58., conveniense adfirmans, μὴ κατὰ τὸν Ἑρακλίδας εἰς Πελοπόννησον ἰακόν ἰαὺν ποστέλειν. In centum annis, uti ibi docui, aliorum congruit consensus, ipseque eventus. Ceterum Echemus, qui Hyllum ex provocatione dejecit, Αἰόπι filius, perperam Φηγίος Phegei nepos perhibetur. Avus erat Κηφίδας, Cephheus, apud Pausan. VIII. 4. Quod quidem librorum delictum viri doctissimi, Palmerius, Th. Rykius, P. Burmannus et alii redarguerunt. Wess.

37. ἡμίαντας δὲ αἰεταί ἔχουσιν — ἡμὲς Ἀθηναῖους] Maluit δικαιοτέρων Pavius, ut ἀξιωματώτεροι antea, et postea c. 28. ἀξιωματώτεροι εἶναι ἔχουσιν ἐν αἰεταί ἡμὲς Ἀρεάδας. Quae sane frequentior in talibus norma. Contingit tamen, ut absolutum comparati et vicissim sedem tenest. Sic σπιβαρώτερον loco σπιβαρῶ in Apol-

lou. Rh. III. 1056. Διπλοῦτερον ἀντὶ δι-
πλοῦτάτου Diodor. XIII. 30., ἀλλοτρι-
ώτατος Musa III. 119., nec fugit
magnum Animadversorem in Athen.
XIII. 1. Wess. — Superlativum pro
comparativo positum notavit Casaub.
l. c. ad Athen. XIII. pag. 558. a. quo
genere enallages Noster, quum alibi,
tum mox c. 27, 7. utitur. Hic est po-
sitivus loco comparativi, nempe subin-
tellecto ante ἢ particulam (sicut frequen-
ter in Græco sermone) adverbio com-
parativo μᾶλλον: sive, in eandem qui-
dem sententiam, ita intelligere malis,
quasi dixisset ἡμῖς δίκαιον ἔχουσιν, καὶ
διπλοῦτερον ἢ Ἀθηναίους. S.

CAP. XXVII. 2. σύνδον τάνδε μάχης
ἔντα — ἀλλ' οὐ λόγων] Apud Plu-
tarch. T. I. pag. 326. B. ἤκουσιν, inquit
Aristides, οὐ τοῖς συμμάχοις στασιάζουσιν,
ἀλλὰ μαχοῦμενοι τοῖς πωλαρίοις. Hic
σύνδον αἰνῶν μάχης ἔντα συλλογιῆται,
ἀλλ' οὐ λόγων. Livii XXXII. 34.
Phœneas, non in verbis rem verti, ait.
Cleonnis Diodori T. II. pag. 638, 66.
πράττειται ἄγων οὐ λόγων, ἀλλ' ἔργων.
Euripidis Eteocles Phœn. v. 591. Μῆ-
τις, οὐ λόγων ἄγων ἴσ'·. Quod illic mo-
nitum, in istis loquendi formulis pro-
miæ propemodum usurpari voces
ἄγων, καιρὸς et ἔργον, monstrat Agesilai
laudator p. 78., cui dicitur ille καρετρίφ-
μις πρωτεύων, ἴδω ποτεῖν καιρὸς, ἀλαῆ δὲ
ᾧ ποτε ἀνδρείας ἄγων, γνῶμη δὲ, ᾧ ποτε βουλῆς
ἔργον: quæ sophistam multo magis de-
cent quam Xenophontem, in cujus scrip-
tis nihil invenietur simile. VALCK.

[4. περίθνης παλαιὰ καὶ καινὰ λίγων
τὰ ἐκατέρωσιν — κατέρωσιν] Quod
ait περίθνης λίγων, etc., id nec Vallæ
Latina, referre cepit, nec nostra, in me-
dium protulit, adcurate reddunt. Nam-
que Tegeatarum dux non quæ ab utris-
que bene gesta sunt referre instituit,
aut in medium protulit; sed Tegeata-
rum solum facta memoravit. Græca
ista in hunc modum reddenda erant:

Quoniam Tegeatarum dux in medium
proposuit, ut commemoraremus utri-
que nostra majorumque præclare facta.
S.]

5. ἀπαγαγίης ἡμῖν ἔχου θαλάσσης etc.]
Laudabilia, quæ multis hic enarrant
Athenienses, majorum suorum facinora,
hinc paucis commemorat Plutarch. de
Herod. Malign. p. 872. A., illos scri-
bens Ἡρακλεῖδων τι μιμῆσθαι, καὶ τὰ
πρὸς Ἀμαζόνιας περαχόντα προφίρειν, τα-
φάς τι Πιλοπονησίαν τῶν ὑπὸ τῇ Καλ-
μῖν πεισόντων. Eadem illa magna cum
laude celebrantur ab oratoribus; ab Iso-
crate in Panegy. p. 51. et seqq., in
Aristidæ Panathen. pag. 201. etc. in
Ἐπισταφίῳ etiam λόγῳ, quibus nomi-
na præfiguntur Demosthenis et Lysiae.
VALCK.

9. ἐξαλαυνόμενοι ὑπὸ πάντων, etc.] At-
tici oratores in his majorum suorum
facinoribus sese jactant, Lysias, Isocra-
tes, Demosthenes, cujus λόγου Ἐπισταφ.
p. 746. πολλοὺς τῶν συγγραφέων ὑποτί-
θους τὰ ἐκείνων ἔργα τῆς αὐτῶν μουσικῆς
παραῖσθαι, hæc Musæ Herodotæ spec-
tare, non injusta suspicio est. Wess.

16. ἀνελίσθαι τι τοὺς νεκροὺς φανῶν]
Latina (quæ intacta Wess. h. l. relique-
rat) aberrant. Hoc volunt, suos majores
sustulisse ad sepeliendum Argivos,
qui insepulti ad Thebas jacebant, et
contumulasse sua Eleusinia in terra.
Id ἀνελίσθαι τοὺς σκελετοειδέας sive
τοὺς νεκροὺς sæpe hac ipsa in re Isocrati
Panegy. p. 52. A., Plataic. pag. 306.
D.; hæc νεκρῶν ἀπαίσεις Panath. p. 269.
A. Præclare Lysias in Ἐπισταφ. p. 33.
τοὺς Ἀργείων νεκροὺς ἰθαφῶν Athenienses
in τῇ αὐτῶν Ἐλευσίῃ, ubi Cl. Taylor.
Wess.

17. τῆς ἡμετέρας in Ἐλευσίῃ] Auctor
Orationis inter Lysiacas secundæ p. 33.,
τοὺς Ἀργείων, inquit, νεκροὺς ἰθαφῶν in
τῇ αὐτῶν Ἐλευσίῃ: et hic et apud Hero-
dot. non templum designatur Eleusiniæ
Cereris, sed ipsa Eleusis est intelligen-

da, pagus Attices nobilissimus; in locis etiam reliquis, quæ Cl. Jo. Taylor in alium putat sensum accipienda ad Lys. p. 105. Lysiam illic, vocibus aliter collocatis, scripsisse suspicor partim cum Palmerio: sacra faciet Rex, τὰ μὲν ἐν τῇ ἱσθμῷ Ἑλευσινίῳ ἱερῷ, τὰ δὲ ἐν Ἑλευσίνι καὶ τῆς ἱερῆς ἱσιμολήσεται μυστηρίοις. Lex fuit Solonis, teste Andocide de Myst. p. 16. τῇ ὕστεραίῃ τῶν μυστηρίων Ἦραν ποιῶν ἐν τῇ Ἑλευσινίῳ, apud Petium in Legib. Att. p. 37. Meurs. Eleusin. cap. 15. Utrobique templum intelligitur, quod Athenis erat, isthoc nomine sæpe designatum, de quo Meurs. egit in Ceram. Gem. c. 15. In proximis (lin. 18.) hæc tandem Editio repræsentabit Herodoti manum, ἡ Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶντος, ejectis auctoritate Codicum vocibus interjectis τὰς ἀποθήκας, quæ variorum nobis pepereant conjecturas. VALCK.

18. ἡ Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶν] Edebatur Aldi exemplo, τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀποθήκας, τὰς ἀπὸ Θερμῶντος: quorum ad τὰς ἀποθήκας multi merito offenderunt. Quid illa enim ad Amazonas? Cornel. de Pauw τὰς αἰθιράστας, rigidas et severas formavit: Gronovius τὰς ἀποθήκας, tanquam furias et minime desiderabiles feminas. De sententia Jo. Taylor Lect. Lysiac. c. 4. fuerat, τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶντος τῆς ἡπείρου Θερμῶντος. Aliud secutus Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 655., verborum seriæ ordinabat, εἰ δὲ καὶ ἔχει ἡμῖν (κατὰ) τὰς ἀποθήκας (ἡμῶν τὸ) ἔργον (τὸ) ἡ τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶν. Quin et in thesauris factorum nostrorum illustrium habemus illud, quod adversus Amazonas gessimus: addidit conjecturam aliam, quam ibi legi malim. Atque hæc clarissime doctissimorum virorum fluctuationes, ex prævissimis τὰς ἀποθήκας auctas, ostendunt. Quorum equidem divinationes malui

proponere, quam ad examen revocare. Sentio enim cum Galeo τὰς ἀποθήκας in exilium agendas, quorsum ab sex bonæ fidei membranis ablegantur, fortasse etiam pluribus. Florentiæ certe vir Celeb. nihil singulare enotavit, cujus quidem bibliothecæ exemplari cum passim Ask. et Pass. consentiant, opinari et illud τὰς ἀποθήκας non habuisse, licet. (Vide Var. Lect. ed. S.) De Parisiensibus, quorum accurata non usurpavi excerpta, tacere debeo. (Ex nullo quatuor Codicum Parisiensium, quorum lectionibus satis diligenter excerptis uti nobis licuit, enotata ista importuna verba sunt.) Abunde mihi videtur, corruptissimas voces ab optimis libris abesse, natas scribentis, uti opinor, incuria, ex continuo sequentibus τὰς ἀπὸ Θερμῶν vocibus. Wess.

20. ἐν τοῖσι Τρωϊκάσι πόντοις] Τρωϊνοῖσι non sollicito, tametsi Cicero Nat. Deor. III. 21. Heroicis temporibus, et ἐν τοῖς Ἡρωϊκαῖς χρόνοις, Diodorus lib. XV. 79. Tu vide VII. 20. Wess.

21. Ιστα, οὐ γὰρ τι προύχου (τεντίων ἱσιμολῆσθαι) explanavit A. Dounæus in Demosth. p. 29. VALCK.—Respondet fere Latinorum nihil promovet. Οὐ τι προύχου, proprie non præstat, non melius est, i. e. nil juvat, inutile est. Similiter comparativo utuntur, οὐ γὰρ ἄμεινον, pro οὐκ ἀγαθόν: et πλέον τι ποιῶν, utile quidpiam facere, proficere. Item οὐδὲν προύργου (et προύργμίντερον) ἱστῶ. S.

25. ὥσπερ ἱστῶ] Corrigit Abreschius ὡσπὶς ἱστῶ, leni, sed parum necessaria, medicina. Mox (lin. 27.) Μαραθῶν sine præpositione (ad Aristophanis Acharn. v. 697. ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι et ὅτα Μαραθῶνι μὲν ὄτ' ἡμῖν, exemplum) unæ schedæ, quas jubeo valere. Wess.

27. ἀπὸ τοῦ ἐν Μαραθῶνι ἔργου] Campus Marathonius præcipua semper fuit

Atheniensibus gloriandi materies, quis hanc de Pernis victoriam soli reportarent. Ea de re loquenti Lycurgo, c. Loocr. p. 162, 13. dicuntur οὐκ ἔσθ' ἄλλ' ἢ μίγα φρονέετε, ἀλλ' ἔσθ' ἡ καύτης ἄρα πρῶτον. Aristoph. Equit. 1331. Τῆς γὰρ πόλεως ἄρα πρῶτον, καὶ τοῦ Μαράθῳν τρώων. De Æachylo mortis vicino vid. Pausan. I. pag. 35. Apud Thucydidem I. 73. Athenienses, φαρὶς Μαράθῳν μίγα φρονέουσιν τῷ βασιλέϊ: ubi notat Wasseus. Hoc titulo Critias designatur urbe Athenarum apud Athen. I. p. 28. c. 'Ἡ τὴ καλὴν Μαράθῳν καταστροφήν τρώων. Nomen itaque Μαράθῳν μάχης Atticis erat auribus jucundissimum; sed depravatis euse ætatis moribus sæpius istius temporis Μαράθῳν μάχης opposuit Aristophanes, et in Nub. v. 982. Acerbe Athen. VI. p. 253. v. τὰν', inquit, ἴδον οἱ Μαράθῳν μάχης. VALCK.

30. ἰσπῆσαντες ἴθια ἔξ τι καὶ τισιρέκοντα] Satis gloriose. Annumerantur nobis nationes, Dario vectigales, lib. III. 90 seqq., isto numero plures. Illæ-ne vero Marathonium in campum contra Athenienses, et navibus quidem sexcentis, (lib. VI. 95.) venerunt? Justius adjungitur, non profecto decere τάξις ἵσταν σπασιάζυν: adesse enim, οὐ τοῖς συμμάχοις σπασιάσονται, ἀλλὰ μαχομένους τοῖς πολεμίοις, uti Plutarch. Aristid. p. 326. x. Wess.

35. ἴνα δοκίμ] Scribendum arbitror ἴν' ἂν δοκίμ: vel ἴνα δοκίμ: jungitur enim ἴνα, significans ubi, ut apud alios, sic apud Herodotum, indicativo modo. (Vide Var. Lect. ed. S.) In eandem sententiam Aristides loquitur Plutarchi T. I. pag. 326. x. Τὴν ἀρετὴν οὐκ ἀφαιρῶντες τόποι, οὐδὲ δίδωσιν· ἢ ὅ ἂν ὑμεῖς ἡμῖν τάξιν ἀποδίδετε, πικραμένους κορυφώτεροι καὶ φυλάττοντες μὴ κατασχεύοντες τοὺς ἠρωματούμενους ἀγῶνας. Apud eundem T. II. pag. 280. n. Agesilaus, δειξά, in-

quit, ἴν' οὐχ οἱ τόποι τοὺς ἀρετὰς ἰστίμους, ἀλλ' οἱ ἀρετὰς τοὺς τόπους ἐκδικαίουνται. VALCK.

CAP. XXVIII. 6. οἱ ἀρχὸν ἰστέρας 'Ελλήνων] H. Stephanus ob Vallæ Latine mutavit in Aldo vitiosa, mutantique scripti codices resque ipse addicunt. In septenis Helotis, (lin. 9.) singulos Spartiatas stipantibus Plutarch. Malign. p. 871. x. et Aristid. p. 325. a. nihil discordat. Vide supra c. 10. Wess.

[13. πρὸς δὲ τῷ ὄρει ὄρεοντο — ἰσπῆσαντες Ποντιαντίων, etc.] Corinthii a Pausania impetrarunt, ut iuxta ipso starent Potidæenses. Nempe Corinthiorum colonia Potidæa erat. Vide Thucyd. I. 56. S.]

25. Παλιῆς οἱ ἐν Κεφαλληνίᾳ] Justissima. Laurentii Pallenenses in Cephalenia nulli. Quarta urbium insule Πάλα, cives Thucydidi Παλιῆς Attica dialecto, lib. I. 27., aliis Παλιῆς, Ionibus Παλιῆς. Lege Nob. Palmerii Græc. Ant. lib. IV. p. 528. Pausanias catalogo Græcorum, contra Mardonium ad Platæas consistentium, Palenses non inseruit, sed alios, hic neglectos, lib. V. c. 23. Wess.

CAP. XXIX. 2. σύμπαντες ἰόντες ἀριθμὸν τρεῖς το μυριάδας, etc.] In hoc numero gravis armaturæ militum 38,700. nihil inesse vitii liquet e sequentibus; primum enim præter illos φυλάι memorantur cum Spartiatas missi Helotes 35,000, tum ceterorum Græcorum φυλάι 34,500. hi universi conficiunt 108,200, quibus adjuncti tandem 1,800 Thespienses summam implebant 110,000. Herodotus infra: (cap. 30, 4.) οὐκ ὁμοῦς τοῖς παραῶσι ἔξισπασοντο αἱ ἰδία μυριάδες. De his Græciæ libertatis statolibus intellige Diodor. Sic. lib. XI. c. 30. ἢ δὲ δὲ σύμπαντες ἀριθμὸς τῶν 'Ελλήνων εἰς δῖνα μυριάδας: qui formam etiam scripserat εἰς ἰδία: sed, quod addit, τῶν δὲ βασιλέων εἰς πινύκοντα, longius etiam

ab Herodoto recedit; juxta quem (cap. 32.) illic βαρεβαρον ἱκανὴν ἔχοντα μυριάδας, præter Græcos Persarum partes sequutos, quorum ad Platæas fuisse Noster suspicatur εἶναι μυριάδας. Nostro loco memoratos ἑπλίτας 38,700 ego quidem in capite superiori memoratis non reperio, verum duntaxat 29,700. Utrum in Æginetarum numero, an et alibi vitium hæreat, si Codices vulgatis congruunt, non facile definiri poterit. Ad ista Herodoti Pausanias catalogum lib. V. (cap. 23.) p. 437. comparanti occurrent inter illos, qui Πλαταιῶν ἱμαχέουσι ἱκανῶς Μαρδονίου τι καὶ Μήδων, quorum nulla sit in hac Herodoti recensione mentio, Κίαι, καὶ Μήλαι, ——— Τήναι, ——— καὶ Κόθναι. VALCK. — Quod in superiori capite se nonnisi 29,700 ἑπλίτας memoratos reperisse Vir doctissimus ait; si recte subduxisset calculos, eandem summam 38,700, quam præferunt Herodotei libri omnes, reperiturus fuerat. S.

[9. ὡς δὲ περὶ ἱκανοὺς ἰὼν ἄνδρα, πινυμένους, etc.] Unus fere circa quemque virum, fuere 34,500. Si absolute et sine exceptione dixisset, unus circa quemque virum, numerus istorum leviter armatorum nonnisi 38,700 fuisset. Nunc intelligi par est, (quod etiam aliquin credibile erat) nonnullis ex numero ἑπλῶν, de quibus hic agitur, duo aut plures leviter armatos, aliis vero nullum fortasse, præsto fuisse. S.]

12. καὶ ἰσὶα χιλιάδεις] Utrum scribarum socordia, an alia culpa, hæc in codicibus paucis non adpareant, quærere nolo. Absunt male, si τῶν ψιλῶν præscriptus numerus labe caret. Potest disputari, cum Spartani (erant autem ad quinque millia) septenos, et Græci reliqui singulos juxta se ψιλῶς viderint, amplior-de levis armaturæ militum catalogus poni debuerit? Nihil tamen

membranz isthic innovant. Wess. — Vide proxime ante a nobis notata. S.

CAP. XXX. 7. ἑπλῶς δὲ οὐδ' οἶτον ἵχων] Qui nec ipsi arma habebant Interpretes; cui quidem arma si clypei fuerint, uti nonnunquam Latinis, monente Salmasio ad Fl. Vopisci Aurel. c. 7., insons erit. Revera hi Thespienses in levi erant armatura, ὅς ἐν ἑπλοῖς, quales in Heliodori Æth. IX. p. 428. Pausanias illos ἵκων τῶν ἑπλῶν τῇ ἐπιστῇ κοῦφον lib. IV. 29., hos Polybius crebro τὰ βαρία τῶν ἑπλῶν lib. I. 76. adpellat. Conf. ad Diodor. XIV. 23. Wess.

CAP. XXXI. 1. ὡς ἀπειθήσαντες Μασιστίων] Cum Masistii mortem lugere desierant. Publicum Persarum huctum supra narravit c. 24. Verbum ἀπειθήσαντες, Porto non intellectum, omissum in H. Stephan. Thes. recte vir Clar. vertit eluxerunt. Istam multis verbis vim indit præpositio ἀπέ. In Thucyd. II. 61. ἀπαλγίσαντας recte πυνυμένους ἀλγῶν e Scholiis interpretatur Suidas, qui conferri poterit in Ἀποσιπύοντες Ἀποσιπυήσαντες Ἀποσιπυήσαντες et in Ἀποσιπυήζοντες horum primum Ἀποσιπύοντες ex Aristoph. est Thesmoph. v. 252. Luciani Lexiphanes §. 4. ἀπειρθεῖσας ποίησι τοὺς ὀφθαλμούς. Menander, Ἀπειρθεῖα πᾶς, ἱερθεῖα β' οὐδὲς ἵτι, apud Stobæum, p. 212, 50., in cujus p. 585. sic scribendū videntur Alexidis senarii: Πολλή γ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ' ἀποθῆναι Πρώτιστον ἀφουρθεῖσαι τ' (·) ἀπειθήσαντα δὲ Σκληρὸν γινίσθαι, καὶ κατασπῆναι πάλιν. VALCK. — De Alexidis versiculis conf. Athen. lib. II. p. 36. e. S.

8. ἦ, τι μὲν ἦν αὐτοῦ δυνατώτατος] Sermo de Persis; quorum quod robustissimum contra Lacedæmonios Mardonius opposuit, quod infirmius vero contra Tegeatas. Nonne ergo ἦ, τι μὲν ἦν αὐτῶν, etc. quæ elegans Ch de Pauw

conjectio? Alioqui τὸ δυνάτατον τοῦ στρατοῦ lib. VIII. 34. Wess.—Vulgatum αὐτοῦ tenent scripti libri omnes. S.

19. Ἀμπερακίους] Recte hic et c. 28. ex Ionum ore, quo et Μαιῶται, Μαιῶταις, aliorum Μαιῶσαι ac Μαιῶταις, lib. IV. 123. Scio Stephani Byz. decretum in Ἀμπερακία probari ab Arch. et Vind., quod in Ionia invalidum justius sprevisent. Wess.

24. ἀλλά τινες αὐτίαν] Cum his utique proxima jungenda sunt, ἀλλά τινες αὐτίαν καὶ τὰ Ἑλλήνων ἡδύον. (Nempe in ed. Gron. et superioribus post αὐτίαν interposito puncto distinguebatur oratio, quod etiam in ed. Wess. propagatum.) Sed miror quomodo hi Phocenses dici possint (ibid.) περιτὸν Παρνησὸν κατυλημῖνοι: qui supra VIII. 32., ἰς τὰ ἄκρα τοῦ Παρνητοῦ ἀνέβησαν, quique hoc velut receptaculum habentes illinc ἐρμιάμουντο ἰφρίεν τι καὶ ἦγον τὴν Μαρδονίου στρατὴν. Præstiterit et hoc loco una litera minus scripsisse κατυλημῖνοι. Huc spectant ista Plutarchi, de Herod. Malign. p. 868. f. αὐτὸς δ' Ἡρόδοτος ὥσπερ ἰβνιασθεὶς ἐν τοῖς Πλαταιαῖς ὁμολογῇ καὶ Φωκίας παραγινέσθαι τοῖς Ἑλλήσιν. VALCK.

Ibid. περιτὸν Παρνησὸν κατυλημῖνοι] Solet montis nomen ita scribere; participium, postulante sermonis indole, itidem. Vertebant, apud Parnassum deprehensi: a quibus tandem? Κατυλημῖνοι, conclusi compulsique erant. Supra VIII. 27. ἰππὶ τι γὰρ κατυλήθησαν Phocenses ἰς τὸν Παρνησὸν, et cap. 32. Error est librariorum, ἀτυλημῖνους, κατυλημῖνους, et ἀτυλημῖνους, κατυλημῖνους, confundendum. Vide lib. II. 141. IX. 69. etc. Wess.

CAP. XXXII. 6. οἱ τι Ἐρμιοῦβους, etc.] De his lib. II. 164. οἱ δὲ μάχῃμοι αὐτίαν καλίσσονται μὲν Καλασίρις τι καὶ Ἐρμιοῦβους. Profecto non illi μαχαιοφόροι, quod vetus interpunctio volebat, nuncupabantur, sed armatura erant tali.

Rem vidit G. Cuperus Epist. ad N. Heinsium, Syllog. Epist. Burmanni T. II. p. 690. Wess.—Perperam olim post Καλασίρις incisa erat oratio, junctis verbis καλίσσ. μαχαιοφόρ. S.

13. ὡς δὲ ἰτυκῶσαι] Dubitabam in Diss. Herodot., hoccine, an pristinum ἀτυκῶσαι, amplecterer? Causa ampliat, Gronovii in partes ivi. Inconcinnum huic certe loco ἀτυκῶσαι, in assimilando et comparando solens: opportunius omnino videtur, ex melioribus advocatum membran. Æschyl. Choëph. 976. φίλοι τε καὶ νῦν, ὡς ἰτυκῶσαι πάθη: et Supplic. v. 252. καὶ τᾶλλα πολλὰ ἰτυκῶσαι δίκαιον ἦν. Sophocles Œd. Colon. v. 17. χῶρος δ' οὗτο ἱερὸς, ὡς ἰτυκῶσαι, βέβηκεν Δάφνης: namque sic MSS., H. Stephano notante. Eadem in fabula, v. 147. δυνάστην, μακαρίων τ' ἱερῶν, ὡς ἰτυκῶσαι. In Trachin. tamen v. 144. Πισυρμήν μιν, ὡς ἀτυκῶσαι, πάρεσι, nec citra Codicum discordiam, qualis et in aliis. Illa vero Sophoclea absentiam τοῦ ἱερῶν ab Arch. legitimam declarant. Numerum autem exercitus Persici auctum qui cupit, Diodorum XI. 30. adeat. Wess.

CAP. XXXIII. 5. καὶ γένιος τοῦ Ἰαμυδίων Κλυτιάδην] F. Ursinus, vir doctissimus, ad Ciceron. Divin. lib. I. 41. τοῦ Ἰαμυδίων καὶ Κλυτιάδην citat, haud scio unde. Cicero ex P. Victorii, Ursini, P. Leopardi eccellente auxilio: Elis in Peloponneso familias duas certas habet, Iamidarum unam, alteram Clytiadarum, haruspiciæ nobilitate præstantes. Jam si Tisamenus fuerit Clytiades et τῶν Ἰαμυδίων, quemadmodum apud Pausan. lib. III. c. 11. p. 232., oportet, adfinitate nexæ fuerint familiæ, potterque ejus ex Clytiadis. Vide sis Pet. Victorium Var. Lect. XIII. 15. et P. Leopardum Emend. IV. 18.; neque λισσώτερον (lin. 6.) prætervide, h. e. πολήτην σφίτιρον, uti deinceps. (lin. 18.)

Vir doctus (Reisk.) disjuncta voce, *λιῶ σφίτερον*, alii componunt Hesychii *λιώλιθρος ἢ λιωπόρητοι*, *παντελῶς ἔκωλιθριμύες*, quæ, modo *λίως* Ionibus et Hippocrati de Galeni et Erotiani opinione fuerit *παντελῶς*, aliorum pertinebunt. Wxss.

Ibid. *γίνιος τοῦ Ἰαμυδίων*, etc.] Quum Elis in Peloponneso familias duas certas habuerit, Iamidarum unam, alteram Clytidarum, haruspiciæ nobilitate præstantes, ut scribit Cicero de Divin. I. 41., Tisamenum *ἰόντα Ἑλλῆσι, καὶ γίνιος τοῦ Ἰαμυδίων*, meo quidem arbitratu dicere non potuit Herodotus *Κλυτιάδην*: ut mirer, de Clytidis et Iamidis agenti Leopardo Em. lib. IV. c. 18. hunc Herodoti locum mendæ non fuisse suspectum. Ad ista, *γίνιος Ἰαμυδίων*, adscribi potuit a lectore, *οὐ Κλυτιάδην*, sive *ἢ Κλυτιάδην*. Sed Iamidam fuisse Tisamenum liquet ex Pausan. III. p. 232.; qui, Herodotum in his sequutus, *Τισαμενῶν, αἱ, ὄντι Ἑλλήσιν τῶν Ἰαμυδίων, λόγιον ἔχουσιν*: memorans item IV. p. 317. *Εἰμαρται ὄντα Ἑλλῆσι τῶν Ἰαμυδίων*: VI. p. 454. Thrasymbulum ex eadem familia, et p. 495. vatem Eperastum *τοῦ Κλυτιάδων γίνιος*. Infra Herodoto, c. 37., Græcum vatem secum habuisse dicitur Mardonius Hegesistratum, *ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλῶν τε καὶ τῶν Τελλιαδίων ἰόντα*. Triplex hoc genus, *οἱ Ἰαμυδαί, καὶ οἱ Τελλιαδαί, καὶ οἱ Κλυτιάδαί*, ubi memorantur Philostrato de Vit. Apoll. lib. V. c. 25. infelix prostat Olearii conjectura, nescientis veram lectionem jam demonstrasse Kühnium ad Pausan. p. 800. VALCK.

[7. *μακροτέρω περὶ γένου*] Suspectum videri poterat vocab. *γένου*: mirum certe, quod de prole consulenti Tisameno nihil, quod ad prolem proxime pertineat, responderit oraculum. At, si ita vel Pythiæ vel personato placuit Apollini, nostrum, puto, non est rationem facti ab illis reposcere. S.]

10. *παρὰ ἰν πάλαισμα ἰδραμι*, etc.] Lucta victus abiit, ceteroqui quinquertio superaturus Hieronymum Andrium, Pausania testificante, lib. III. 11. Vallæ in his lapsus indicavit Pavius, correxit Gronovius. *παρὰ* in talibus excludere, ex G. Budæi præcepto, Casaubonus ad Strabon. X. p. 700. (p. 456.) docuit; quod Palmerium, nimium hic anxium, videtur (Exercit. ad Græc. Auctor. p. 40.) latuisse. Ecce tibi Demosth. in Aristocrat. p. 331. Ed. Tayl. *Κίρωνα — παρὰ τρεῖς μὲν ἀφῆκαν ψήφους, τὸ μὴ θανάτῳ ζημιῶσαι*: tribus exceptis calculis, ne capite lueret, Cimonem dimiserunt. Accommodatissime, neque fugit doctissimum Berglerum, Dio Chrysost. Or. IX. p. 141. v. *ὄντι, ἴφη, παρ' ἰν μόνον βῆμα ὑδαίμων γίγναι*: uno gradu, quominus beatus censeare, vinceres. Wxss.—Rariori hoc usu præpositionem *παρὰ* adhibuerunt Isæus et Demosthenes: ille pag. 41, 36. *παρὰ τίτταρας ψήφους μετίσχει τῆς πόλεως*, hic c. Aristocr. p. 436., *Κίρωνα — παρὰ τρεῖς μὲν ἀφῆκαν ψήφους τὸ μὴ θανάτῳ ζημιῶσαι*: hoc ante dixerat p. 430., *τρεῖς δὲ μόνον ψήφου δῆναι τὸ μὴ θανάτου τιμῆσαι*. Herodoti Tisamenus Olympiacam quinquertii palmam reportasset, nisi lucta fuisset ab Andrio Hieronymo superatus: *παρ' ἰν πάλαισμα*, una lucta excepta. Herodotea Pausanias explanavit, p. 232., cuius verba huc commode retulit Palmerius, frustra dubitans de loci integritate, quem non male Portus tractavit. VALCK.—Eadem fere præpositionis *παρὰ* vis et ratio est in pervulgata formula *παρ' ἰλίγον*, propemodum, nempe excepto minuto momento. S.

15. *ἀγρίοντα τῶν πολέμων*] In Vallæ correctis Latinis, dux bellicorum certaminum, adscito ex prægressis *ἀγρίων* vocabulo; id si nolueris, *ἀγρίοντα τῶν*

παλῶν, prioribus non posterius, scripta suppeditabunt exempla. Atque hoc Reiskius præcepit. Wss.

17. ἀντίμα] Verbum de mercatoribus eximie adhibitum qui annonam incendebant, Vallæ minus intellectum, recte jam asperat Portus: ab Herodoto transmissit Dion Cass. apud Suidam in Ἀντίμα. Dionis enim esse locum monuit nuper Clar. Toupius Em. in Suid. pag. 42. Apud eundem Dionem XXXVIII. 5. Pompeius dicitur ἀντιμαῖν τε καὶ ἀποστρέφειν λαοὺς. Idem illud frequentius dicebatur ἀντιμαῖν. vid. Clar. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 84. VALCK.

20. διὰ τριῶν] Hoc multo tritius. Vid. c. 52. et 93. Wss.—At vidimus tamen etiam III. 24, 23. πλεόντων καὶ διὰ πεινῶν: et VII. 1, 4. πολλὰ διέστικε λαοίς. Quare videndum ne et h. l. λαοίς potuerit ferri, et hoc ipso, quod minus tritum est, debuerit etiam. S.

21. μείσανος τῆς χρησμώδους] Χρησμώδην interpretantur oraculum, quo jure, nescio. Spartani profecto Delphico vati longe erant addictiores, quam ejus ut responsa flocci facerent. Potius arbitror, usuram Tisameni, auxillique ejus insuper habuisse, cum nimia sibi expeteret. Scita Heraclitæ philosophiæ quid λόγος καὶ χρησμώδης, satias et indigentia, fuerit, obiter Philo Jud. explicat lib. II. Allegor. p. 62. A., ubi doctissimus Mangeius. Wss.—Suffragatur Wesselingio doctissimus Schneller in Lex. crit. citans etiam Plutarchi libellum de EI delphico c. 9. (T. IX. ed. Hutten, p. 229.) monensque desiderium etiam intelligi posse. Equidem hic χρησμώδην, ut apud Poëtam μαρτυρῶν, intelligendam putavi vaticinandi artem. Alteri tamen interpretationi patrocinari videtur quod ineunte cap. 35. legitur, Σπαρτιάται, ἰδίῳ γὰρ διῶς τοῦ Τισαμενοῦ. S.

22. ναυίων μετῴντες] Μετῴντες, de sua pertinacia remittentes, ex opinione Porti. Malui, Codicibus monstrantibus, μετῴντες, illum arcuentes, sicuti lib. III 15., nec discrepat Clar. Abreschii conjectura. Wss.

24. οὐδ' ὄντα, ἴφθ, ἴου ἀρτίστου] Hunc locum supra attigi ad lib. VII. c. 160. VALCK.

25. εἰς ἀδελφοὺς τοῦτο ἡγήσθ] Memorat Ἀγίας, sive Ἀγίας, παντινοάριον Λακωνικῶν in prælio ad Ἔγος flumen, nepotem Tisameni, Pausan. III. 11., unde usitatum familiæ id cognomen: hincine vero Ἀγίας εἰς ἀγρόμενόν τινος Τισάος Lexico suo p. 8. addiderit, in ambiguo Cl. Ruhnkenius jure reliquit. Wss.

CAP. XXXIV. 1. seq. Ταῦτα δὲ λέγων ὄντος ἱμῖντο Μελάμπεδα, ὡς εἰπάτω, βασιλῆην τε καὶ πολυτῆην αἰτείμενος] Melampoda Tisamenus Herodoto dici non potuit imitatus βασιλῆην τε καὶ πολυτῆην αἰτείμενος, sed αἰτείμενος, quod Reiskio venit in mentem et Koenio, qui tamen scripsisse potius Nostrum suspicabatur, βασιλῆην δὲ ἀντὶ πολυτῆης αἰτείμενος. VALCK.—Αἰτείμενος cupidissime docti Viri Reiskius et Pavius αἰτείμενος reformant, quippe Tisamenum spectans, Lacedæmoniorum jus civitatis, non regnum, sibi postulantem. Diceret plausibilem videri suspicionem. Quid si vero interpungatur, ὡς εἰπάτω βασιλῆην τε καὶ πολυτῆην, αἰτείμενος, ut regnum et jus civitatis conparem, rogans, quæ Abreschii observatio, opusne emendatione? Tisamenus jus Spartanæ civitatis quærebat, Melampus partem regni Argivorum: pares ambo cupiditate habendi, valde dispares in re desiderata. Wss.—Miseris a Viro doctissimo, quum verum præclare vidisset, tamen et in Græco exemplo pravam verborum distinctionem, et in Latina versione absurdum illud, regnum pari-

ter et civitatem poscendo, tenuisse. *Ἐμπίειρο Μελάμποδα αἰτιόμενος*, postulat isto imitatus est Melampodem. Schaeferum prudentissimum virum, non dubito, si splendidam Herodoti editionem, quam imperfectam adhuc reliquit, adjecta nona Musa absolvere ei placuerit, eandem nobiscum in constituendo interpretandoque hoc loco rationem esse probaturum. S.

11. τὸ τριτημόριον τῆς βασιλείας] Largiti sunt Melampodi, gratiam rependentes, Argivi τὰ δύο μέρη τῆς βασιλείας, Melampus vero cum fratre Biante portionem suam communicavit: hæc Diodorus lib. IV. 68. Clarius Critici ad Pindari Nemean Od. IX. 30. purgasse Melampodem Proetidas ceterasque furore agitatatas μισθῷ τῶν δυνάων μέρη τῆς βασιλείας. Sibi servasse τὸ ἥμισυ, alterum dimidiatum Bianti ultro concessisse, ὥστε γινώσκου τὴν ἄλλην βασιλείαν τριμερῆ, Melampodidas, Biantidas, Proetidas. Tot illic deinceps regie familie, sed legitime. Vid. Pausan. II. 18. Wess. —Præter dimidium regni, quod sibi Melampus postulaverat, insuper fratri suo postulavit tertiam regni partem, nempe tertiam partem dimidiati regni quod Argivis superasset, adeoque sextam partem totius. Igitur, quandoquidem conditioni subscripserunt Argivi, accepit Melampus cum fratre quatuor sextas partes, id est duas de tribus partibus totius regni, ut Diodorus Sic. ait et Pindari Scholiastes. S.

CAP. XXXV. 6. μῶναι δὲ δὴ πάντων, etc.] Neminem habuit Cragius, quem jure opponeret Herodoto, ut egregis Jo. Meurs. ostendit Misc. Lac. IV. c. x. Tisamenus et frater ejus Hegias sic in Laonicam fuere civitatem recepti, ut eodem uterentur jure, iisdemque gauderent privilegiis, quibus præ reliquis Lacedæmoniis fruebantur Spartiatis. Quibus Lacedæmonii victoriam repor-

tarunt, quinque prælia (lin. 6. seqq.) hinc eodem ordine recensuit Pausanias III. p. 233. In ceteris nihil est difficultatis; quarto loco memoratum (lin. 10.) exercuit Joach. Kühnium et Jac. Palmerium; hujus mihi in Herodoto verisimilis videtur conjectura, corrigentis *Μισσηρίων ὁ πρὸς τῇ Ἰσθμῷ*: sed in Pausania neutrius placet tentamen. VALCK.

10. ὁ πρὸς τῇ Ἰσθμῷ] Bellum Spartanis Messenii una cum Helotis, occupata Ithome, conflarant: isthic res gesta in decem annos, longissime ab Isthmo. Thucydides lib. I. 101. et Diodorus lib. XI. 64. testes sunt. Ergo ὁ πρὸς τῇ Ἰσθμῷ, ad Ithomen, veritati, Palmerio Pavioque observantibus, congrueret. Pausanias, hæc Herodotea apertissime æmulatus, nonnihil inpediit. Laconic. c. 11. τίταρον δὲ ἡγωνίσαντο Τισαμένης πρὸς τοὺς ἐξ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποστήσαντας ἀπὸ τῶν ἐιλωτών. Isthmum enim Ithomenque pæne conjungit, nec sine suspitione reperti in Herodoto Ἰσθμοῦ, Isthmi. Sic maculæ origo Pausaniam anteverteret; namque, mendam esse, nullus dubito. Illa vero Pausaniæ an extra labis culpam? Palmerius Exercit. ad Gr. Auct. p. 41. negat, scribendum opinatus, ἐξ Αἰθίων Ἰθώμην ἀποστήσαντας, quoniam inter rebellantes, qui Ithomen occuparunt, apud Thucydidem Αἰθίους, sive, uti Steph. Byz. citavit, Αἰθαῖες. At illorum Αἰθαῖς, Æthææ, oppidum, Ethnographo auctore, non Αἰθίος. Pavius, cui Pausanias itidem vitio notabilis, fingeat πρὸς τοὺς ἐξ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποστήσαντας τῶν ἐιλωτών. Ithomen Isthmi, quippe in Peloponneso atque intra Isthmum positam, discretamque tali notatione ab Ithome Thessaliæ. Bene ego memini, Ithomeu montium (ὁρῶν ἐπὶ δὲ ἰσθμῷ ἰσθμῷ Ἰσθμοῦ) nulli magnitudine concedere, ex Messeniæ. c. 9.; Ithomen Isthmi non

reminiscor. Si Pausanias voces is *Ἰθωμόν*, ex corruptis Herodoteis fortasse additæ, abessent, in Pavli correctionem studio inclinarem. Alia doctissimus Kühnius. Quomodo autem cunque de Pausania statuatur, hic *πρὸς τῇ Ἰθώμῃ*, ad Ithomen, oportuerat. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. 8.) Quum articulum ignorent probati libri, paullo erat proclivior aberratio a *πρὸς Ἰθώμῃ* in *πρὸς Ἰθωμῇ*, quam a *πρὸς τῇ Ἰθώμῃ* in *πρὸς τῇ Ἰθωμῇ*. Quod si aliunde constaret, non solum *Ἰθωμην*, sed et *Ἰθωμην* nomen fuisse oppido, de quo agitur, aut saltem monti, cui illud adscriptum erat; in promptu foret ut suspicaremur, in *Ἰθώμῃ* scripsisse Herodotum: quo posito, multo etiam proclivior futurus fuisset libriorum lapsus. S.

CAP. XXXVI. 2. *ἀγόντων τῶν Σπαρτιατῶν*] Ineptus interpres in Spartiatum tunc ductor. (Quo magis mireris, tales ineptias in Latina versione Græcis adjecta intactas reliquisse Virum præstantissimum.) Pausanias imperator erat; Tisamenus vates, ab illo et Spartanis hoc in bellum ad Plateas ductus. Wess.

CAP. XXXVII. 3. *ἰχθύες* perperam mutabatur. *Ἐχθρῶς* numero multitudinis est, sicuti *ἰατῶν* VIII. 113. *παρηγορῶν* V. 104, bonis, uti arbitrator, avibus instaurata. Wess.

4. *Ἡγεσίστρατον, ἄνδρα Ἥλειον*] Mirum valde, Hegesistratum *Ἀρκαδίαν* Plutarcho dici T. II. p. 479. z., quem Elide ortum et Tellis vaticini (lib. VIII. 27.) filium, aut nepotem certe, novimus. Wess.

8. *σπείμους πολλὰ*] Pristinum *σπείμους* non abjiebam in Diss. Herodot. ob Æschyli versum, *πρὸς κίντρα μὴ λάσσις, μὴ πῆσας μογῆς*, Agamemn. 1633. et *σπείμους* Etymologi, p. 624, 50. Dicta non urgeo, quoniam *σπείμους* ex

σπείμους scribarum sæpe peccato prodiguntur. Exemplum in Heliodoro monstravi, nec repeto, hic meliores Codd. secutus. Wess. — De verbi formatione *σπείμους* passim in probatis codicibus pro vulgata *σπείμους* reperiunda, neque præcise damanda, consuli possunt quæ in Var. Lect. ed. 8.) et in Lexico Polyb. voce *Πάσχω* notavi. Certe a prisco verbo *σπῆω*, unde est Aor. 2. *ἴσπασθαι*, et nomen *σπῆμα*, legitime *σπείμους* formatur. Conf. Etymol. M. p. 662, 15 seq. 8.

10. *ἰδίδετο ἰν' ἐὺλας σιδηροδόντας*] *Πύλον σιδηροδόντων*, cui vatis inserti innexique pedes, illustrat S. Petitus ad Leg. Attic. lib. IV. 9. p. 461. et ad Act. Apostol. xvi. 24. Wetstenius alique. Wess. — Qua forma, quave structura fuerit illud compedis genus, quod hic Herodotus dicit, non liquet, mihi quidem. Si idem intelligatur genus, quod *χαλκῶν* vulgo nominabatur, colligi ex Aristoph. Plut. 276 seq. videtur, fuisse lignum hoc cruri hominis circumdatum: sic vero haud adparet, quo pacto, præciso *ταρεῖ*, id est, anteriore pede, manente talo, extricare homo reliquum pedem e compede potuerit. Superest ut intelligamus, ipsum pedem, quocumque tandem modo, fuisse compede constrictum. Quo spectat lignea illa solea, qua constrictum fuisse parricidam quemdam apud Ciceronem legimus, de Invent. II. 50. et ad Herenn. I. 15. Quam in partem Valla Scriptoris nostri verba his Latinis expressit, ut erat ligneis atque ferratis soleis vinctus: erudite sane et percommode, nisi quod rectius lignea solea singulari numero dicturus fuisset. Impe-rite vero et absurde Gronov. (cujus interpretatio a Wessel. repeti non debuerat) ut erat constrictus nervis ferro vinctis. Cæterum haud immerito mireris, quid sit quod eodem ferro, quo et dimi-

diatum sibi pedem hic homo præcidit, et murum carceris perfodit, non ipsam discindere dissolvereque compedem potuerit. S.

23. *προσωποκείμενος ξύλινον πόδα*] Quum ligneum sibi pedem adscivisset. Plutarch. de Frat. Amore, p. 479. v. i. *Ἀρχαδίπιδος μάντις Ἀναγκραῖος πόδα ξύλινον προσπωποῖσά τε καὶ Ἡρόδοτον, τοῦ οἰκίου στερηθείς*: sed Eleus fuit Hegesiastatus vates, non Arcas. Hinc vero verbi medii potestas clarissime liquet: alteri quid attribuere, vel acquirere, Pausaniæ frequenter dicitur aliisque *προσωποῖν*. VALCK.

26. *συγκυρημένον*] Vir doctus, (Reisk.) cui in opinionem inciderat *συγκυρημένον*, aut, eodem sensu, *συγκυρημένον*, prudenter sententiam mutavit. Dudum Portus *ἔχθος συγκυρημένον* idem esse, ac odium casu fortuito susceptum, patefecit. Wess. — At nil opus est ut fortuitum casum urgeamus; quæ notio nec per se verbo huic inest, nec huic loco admodum congruit: satisfuerit intelligi odium quod illi acciderat, id est, quod ille conceperat. Possit tamen fortasse, nec incommode, cum Reiskio fere intelligi odium quocumque demum casu ipsum inter et Lacedæmonios conflatum. S.

30. *κατὰ τι τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων*] Est idem *ἔχθος* τὸ ἐς Λακεδαιμονίους, de quo paulo ante: quo modo alia in re Diodorus Sic. *τὴν εὐεργεσίαν τῆς γυναίκης, benivolentiam erga mulierem*, lib. XVII. c. 24. ubi observata vide. Wess. — Similiter apud Nostrum III. 136, 7. *ἐν θυσίᾳ τῇ Δημόκλειον*, indulgentia adversus Democedem. Conf. Valck. ad VIII. 30, 3. S.

CAP. XXXVIII. 5. *Τιμηγενίδης ὁ Ἐρπυῖος*] Eo nomine patriæ flagitiosus proditor omnium librorum consensione c. 85. Pausaniæ *Τιμηγενίδης* idem lib. VII. 10. Optimus dux itaque Arch. codex. Wess.

CAP. XXXIX. 4. *αὐτὸν Πλαταιῶν φέροντι*] Aditum ex Cithærone Platæas versus Pausanias IX. 2. p. 715. patefecit: *Δρυὸς κεφαλὰς*, Capita quercus, et fabulosam tituli originem Philostratus Icon. lib. II. 19. fin. post Thucydid. III. 24. *Τρεῖς κεφαλὰς* non memini. Plura Bœotici loca sunt, raro apud alios obvia. Livii lib. XXXV. 50. *Hermæum*, modo tamen bene habeat, ubi reperitur? Nam *Ἐρμαιον ἐν Κορωνίᾳ τῆς Βιωτίας τόπος* Eustratii, aut Anonymi potius in Ethic. Aristotelis III. p. 46. a Liviano remotior. Ibidem ex Cephissodori lib. XII. *περὶ τοῦ ἱεροῦ πολλῶν* et *Anaximenia* IV. Rerum Philippi, Ephorici lib. XXX. dicuntur Coronenses cum Bœotici in τοῦ μισοῦ τοῦ χου in Phocenses pugnassee. Quale vero id oppidum? *Μισοτεύχων* nemo novit. Sit *Μισοτέχων*: quis illi testis, præter Steph. Byz. ex eodem Ephori lib. XXX.? Insunt illi narrationi, historiam sacri belli et Onomarchum, qui semel ibi atque iterum mendosissime *ὁ μόνος* *ἰσχυρὸς ὁ Φωκίς*, spectanti, memorabilia conplura, sed aliena et nunc negligenda. Wess.

9. *καὶ ἀνθρώπων*] Servos qui intelligunt, fruuntur arbitrio. Quem Galeus Præcognit. p. 458. suum dixerat *οἰκίστην* de eodem *μαθὶ ἔρῳντες τὸν ἑμὸν ἄνθρωπον* in *Ῥώμῃ*. Consimiliter alii, a doctis ad S. Lucæ Evang. c. xii. 36. advocati. Hic nec excluduntur, neque soli in periculum veniunt. Wess.

12. *ὡς δὲ ἄθην εἶχον*] Excitat ista Suidas in *Ἀθῆν*, verbis subjecta Ptoionis e Charmide, p. 153. c. *ἰσχυρὸν δὲ τῶν τοιούτων ἄθην εἶχον*: cujus hæc sunt in fine lib. VII. de Rep. *ἄθην πῶν ἔχουσιν ἡμῶν οἱ λόγοι περὶ τοῦ πώλειος ταύτης καὶ τοῦ ἰσχυροῦ ταύτης ἀνδρός*. Frequenter obvia phrasia propria legitur potestate apud Athen. IV. p. 128. x. *ὡς ἄθην εἶχον βεβαίως*. Utitur Herodoteis Clar.

Ti. Hemsterhusius ad Lucian. (Nigrin. c. 13.) p. 52. VALCK.

CAP. XLI. 1. εἰδὼν [ἐπὶ πλεῶν] Recte, ni fallor, corrigi in litteris ad me datis Kœnius, εἰδὼν ἴτι πλεῶν ἱγύνει τουτίων: quæ eadem infra leguntur, c. 107; et c. 121.; nisi quod πλείον ἴβι sit pro πλεῶν. VALCK. — At vide V. 120, 5. et VI. 42, 2. ibique notata. S.

2. ὡς δὲ ἰδιώτης ἱγύνει ἡμίρη ἀντιπατημένους ἑλληλοισι] Duo forte postrema aliis etiam aberunt Codicibus, Vallæ non lecta: jam ante dixerat, c. 38., ἡμίρηαι δὲ σφι ἀντιπατημένους ἦδη ἱγύνουσιν ἰκτώ. Paulo post Mardonius περιημένους τῇ Ἰδρῃ, (lin. 4.) moram istam ferebat impatienter; ut milites apud Thucyd. dicuntur ἀχθόμενοι τῇ Ἰδρῃ, lib. V. c. 7. ubi notat Wasseus. VALCK.

8. Ἀναξίουχτας — τὸν στρατὸν] Unicum talis structuræ exemplum in H. Stephani Thes. T. I. 1395. ex Musæ VIII. c. 60, 1. μηδὲ — ἀναξίουχτι πρὸς τὸν Ἰερμὸν τὰς νῆας. Adstrui hoc potuerat, et cap. 57. ἀναξίουχτας τὸν στρατὸν ἵνα ἰς τὰ, etc. Quem post paucissima videbimus (lin. 10.) χέρον τοῖσι ὑποχρύσις, eundem parili forma τοῖς τρωσι χέρον Diodorus XVI. 41. χίλιν πτήσι Philo Jud. Quod omnis Proh. Liber, p. 870. A. et Heliodorus Æth. VIII. p. 398. scripserunt. Wess.

17. μηδὲ ἀνακινδυνεύειν συμβ.] Mecum ad Græcos refert Bothius, itaque ἀνακινδυνεύειν corrigi, quod et ego requisiveram, sed per vim obtrudere Herodoto nolui. S.

18. καὶ Θηβαίων γνώμῃ] Adi ad cap. 2. Calliopea. Putes ex præcedente consultatione, et Artabazi (laudatissimi viri lib. VIII. 121.) sententia, uberem jam tum proditorum in Græciæ urbibus pululasse proventum: qui quidem succrevit lætissime Philippo Macedonis ævo, quando Demosthenes Or. pro Coron. p. 145. παρὰ γὰρ τοῖς Ἑλλήσιν, οὐ τισὶν, ἀλλὰ πᾶσιν ἰμοῖς, φορὰν προδοτῶν, καὶ

δωροδοκῶν, καὶ θιαῖς ἰχθρῶν ἀνθρώπων, εὐνοίῃν γινέσθαι, etc.; ubi Orator non diffidetur, superiore memoria haud paucos fuisse. Quin Herodoto horum aliquid suboluerit, haud negavimus. Wess.

23. ἴτι πλεῶνας τῶν συλλελογμένων] Nolo tot Codicibus, γίνεσθαι exturbantibus, obluctari: par Gronovii consilium. Auctius autem participium ad orationem, meo arbitrio aptius, in Reiskii quoque conjectura. (Nempe præteritum συλλελογμένων, quod Reiskius etiam ex conject. commendaverat, vulgato olim συλλεγομένων prætulit Vir doctiss.) Quod ille autem ex μηδὲ βιάζεσθαι (lin. 24.) fingit μηδὲ ἰάζεσθαι, neque Græcorum mores imitari in extispiciis et victimis, laudare nequeo. Quis enim ita? Mardonii, nolentis τὰ σφάγια βιάζεσθαι, ut invita litarent, mentem intellexit Interpretæ, Abreschio plausore. Alia in re Plutarchus Virt. Mulier. p. 244. c. εἰ δὲ μὴ, χαίρειν ἴπν, καὶ μὴ προσβιάζεσθαι. Wess. — Commode Valla, nec eis (scil. auspiciis) vim inferre: atque hoc repositum malim pro eo quod a nobis positum, nec instituta violanda Persarum. S.

24. ἴπν χαίρειν, μηδὲ βιάζεσθαι] Postremum, frustra forte tentatum, vir quidam doctus in φράζεσθαι censet mutandum. Sententiam, fateor, satisfaceret, vulgatas literas prope accedens, μηδὲ φράζεσθαι: neque considerare, sive neque ad ille animum advertere; sic usitato παραλλαλισμῷ duo propemodum ισοδυναμοῦντα hic quoque conjunxisset: τὰ σφάγια — ἴπν χαίρειν, μηδὲ φράζεσθαι. Ut extispicinam Mardonius, sic Euripidis Theseus, in Hippol. v. 1058., τοὺς ὑπὲρ κάρτα Φοῖβονταίς ὄρεσι πῖλλ' ἰγῶ χαίρειν λίγω. Incertus Poëta in Stobæi Supplem. (Misc. Obs. VII. p. 190.) τὰς θνητῶν δ' ἰγῶ χαίρειν πεισύν θῶον ἄτις προμνήας: sic enim legendum est. Ipsum illud Herodoti χαίρειν ἴπν, legi-

tur eodem sensu in Critone Platonis, p. 45. A. Isocratis Trapez. p. 364. c. Xenoph. 'Αναβ. VII. p. 237, 40. et frequenter apud alios. Lucian. T. I. p. 727., τὸ μακρὸν χεῖριν φράσαι τὸ μὴ τι φρονεῖν δηλοῖ. VALCK.

CAP. XLII. 6. ὡς διαφθερίονται] Oblatum ex scriptis διαφθερίονται forma commendatur Ionica, at locus illi in Musis nullus: quem enim occupat lib. I. 88. et VII. 10 extremo, inde Codicum imperio decedit. Stephano præterea vix credibile fit, διαφθερίειν Herodoti seculo in usu fuisse, Prolegom. p. 737., fortasse nullo jure. Amplexus tamen sum, quod lib. VIII. 108. integrabatur. WESS.—Vide Var. Lect. (ed. S.) Ceterum, si quis cum Wess. διαφθερίονται præoptaverit, nequitiam ei equidem obluctabor. Conf. Var. Lect. (ed. S.) in lib. V. 51, 13. S.

17. ὡς περισεμένους ἡμέας 'Ελλήνων] Querit vir doctus, unde regantur hi accusandi casus? An participium vicem περισεσθαι fungatur? quo, citra causam spreto, ὡς περισεμένοι ἡμέας 'Ελλήνων pro certo putat. Quas equidem fluctuationes demiror; sive enim quod ille aspernabatur, eligas, sive absolutam malis structuram, qua de supra c. 2. et Clar. Gronovius ad lib. II. 66., quæ hæsitandi ratio? Proximum εὐκρινεῖα ποιέσθαι (lin. 19.) Eustathius ad Iliad. p. 961, 6. (p. 942, 49. ed. Bas.) illuminat. WESS.

CAP. XLIII. 11. καὶ Γλισάντας] Homerus Catal. v. 11. Γλίσσαντα, itidemque Steph. Byz. Eustath. et Plinius scribunt. Ad Nostri scripturam Pausanias sese accommodavit, lib. IX. 19. et Papin. Statius Theb. VII. 306. hi deseruisse feruntur Exilem Glisanta, Coroniamque, feracem Messe Coroniam, Baccho Glisanta colentea. Variatur et in vocabuli tono; quem Sylburgius ad Pausan. p. 722. et L. Holste-

nus in Steph. Byz. non negligunt. WESS.—Nempe acute Γλισὰς aut Γλισσὰς, Γλισάντας aut Γλισσάντας scribunt alii. S.

CAP. XLIV. 3. ὡς δὲ πρῶτον τῆς νυκτὸς περιλήλατο] Arrisit περιλήλατο Cod. Arch. eruditissimo PAVIO, vertenti, ut prima pars noctis adveniret; esse enim πρῶτον aut τὸ πρῶτον primam partem hoc loco. At istud lib. II. 121, 82. considera, ὡς πρῶτον ἦν τῆς νυκτὸς; et III. 56. ἵς τὸ πρῶτον τι οὐδὲν προσιόντις; neutri primam partem indicabit. Notæ etiam admodum formulæ: ἡ νύξ προϊοῦσα S. Paul. Epist. ad Rom. c. 13, 12. Heliodori Æth. I. p. 26. τό τε γὰρ πολλὰ τῆς νυκτὸς προϊβη; Sallustii Jugurth. c. 21. ubi plerumque noctis processit, etc. WESS.—Sincerum est περιλήλατο: vitiosa scriptio Cod. Arch. Supra II. 121, 82. ὡς πρῶτον ἦν τῆς νυκτὸς, Idem illud aliis dicitur πολλῆς νυκτὸς; et περὶ μίνας νύκτας, vel μισούσης νυκτὸς; postremum in eadem hac habet historia pro Herodoteis Plutarch. T. I. p. 327. d. Plato T. III. p. 217. d. διελγύμενη πόλις τῶν νυκτῶν. Xenophon. 'Ελλ. VII. p. 367. 15. ἐκείνου μίχρη πόλις τῆς ἡμέρας. Deinceps narratum Macedonis Alexandri, Græciis faventis, beneficium respicit auctor Epist. 28. inter Socrat. p. 60., memorans τὴν ἐν Πλαταιαῖς ἐπὶ Μαρδοῦ γιγνημένην εὐεργεσίαν. Similia quædam Herodoteis Aristidi dicentem facit Alexandrum Plutarchus in Arist. p. 327. x. VALCK.

10. ὡς ἀνθρωπος ἦτοι] Bene scripta exemplaria. Justum quoque ἐκ τῶν στρατοῦ τῶν Μήδων; cujusmodi lib. VIII. 75. ἀίμω, ἵς τὸ στρατόν τὸ Μήδων ἄνδρα. Nam τῶν Μήδων unde in postremam immigraverit editionem, dicere non habeo. WESS.

CAP. XLV. 4. ἀπὸ ῥήσας ποιούμενος] Redibit c. 93. εἰ δὲ Ἀπολλωνήται ἀπὸ ῥ-

ρητα κωπησάμενοι, videlicet τὰ χρηστήρια, occulta habentes oracula. Vult Alexander, sua ἴσα, dicta, oculi, ne proptalam divulgentur. Pufetius ad Albanos apud Dionysium Ant. Rom. lib. III. p. 161. *πιστεύω δὲ ὑμᾶς ἀπορήναι κωπησάσθαι*, rogo vos, ut ea tacita habeatis; quod priori propius. Aliis *ἰν ἀπορήναι* aut *ἰν ἀπορήναι πιστεύειν* et γράφειν perili in negotio, uti Appiani Iberic. p. 433. Wess.

8. οὐκ ἂν ἰδοίμην ἔργῳ] Codicis lectio ἴλαμι, quam non malam judicat Galeus, in censum venire nequit: ἰλοίμην si scriberetur in aliis, hoc vulgato non esset deterius, ἀντ' ἰλοίμην διδουλωμένην οὐκ ἂν ἰλοίμην ἔργῳ τὴν Ἑλλάδα: sic τὸ χεῖρον ἀντὶ τοῦ βελτίονος αἰριῦσθαι, et similia reperiuntur plurima. VALCK.—In nostra Var. Lect. (ed. S.) temere prætermisita est Notula, quæ hujusmodi esse debuerat: 9. ἰδοίμην ἴλαμι Arch. S.

10. πάλα γὰρ ἂν ἰμάχωντο] Vir eruditus, quem Canterum ferunt, margini Aldinæ alleverat, mendum videtur, forte ἰμάχωντο, pugnasset; quod libris invitis non obtrudendum. Pugnasset utique Mardonius, si sacra addixissent, nec minus ipsi Græci, ad quos Alexandri oratio. Wess.

12. Recte dedit Cl. Gronov. *καταβῆναι γὰρ μὴ πλεῖν συλλιχθῆναι*: hoc enim moris est Herodotei, non *συλλιγῆναι*: neque hic locum invenit Galeo probatum *καταβῆναι*. VALCK.—*Καταβῆναι*, cui Th. Galeus primas dedit, præter formam Ionicam cur potius censetur, nihil habet. Taceo, id verbi tempus, ut grammatici loquuntur, rei disconvenire. Wess.

18. Ad ista, ὅς Ἑλλήτων εἶναι οὖσαν ἔργον παράβολον ἔργασμαι, quæ mihi quoque sic scripta placent, hæc respondent Plutarchi T. I. p. 327. x. ἢ καὶ ἐκ παιδῶν τὸν μίγιστον ἰστοῖς τῇ πρὸς ὑμᾶς αἰρούμενος. VALCK.

CAP. XLVI. 5. ὑμῶν μὲν — τοὺς Ἀθηναίους, etc.] Priora si certa fide nuntur, sequentibus tamen insunt nimis Atheniensibus honorifica, quæque cum Spartanorum superbia minime conveniant. Herodoti fide referens ista Plutarchus in Aristid. p. 328. a. quid de his sentiat aperit in lib. de Herod. Malign. p. 872. x., tanquam rem ridiculam traducens præter cetera, αὐτοῖς Παιστανίαν καὶ Σπαρτιάτας τῆς ἡγεμονίας ὕφισθαι, — ὡς ἀπὸ τῆς τῇ πρὸς τοὺς βαρβάρους μάχης ἀπολογουμένους: quorum postremum in ἀνωθεν οὖν forsan erit mutandum. VALCK.

9. ἡμῶν δὲ ἀπειροί, etc.] Mira Pausaniæ mora et tergiversatio. Ad Thermopylas Spartanorum plures non inulti occubuerant; patriæ decus, quod Xerxi Demaratus lib. VII. 102. ostentat, nullo modo dedecorantes. Adeone, quod eorum evaserint nulli, Medii terribiles? Haud præter veritatem Isocrates Panathen. p. 272. x. de bello adversus Xerxem, *ἰν ᾧ πλείον διήνεγκαν* Athenienses *ἀπαιδαμονίαν ἰν ᾧ πλείον* αὐτοῖς *παύσιν*, ἢ *πύκνῳ τῷ ἔλλαν*. Magna certe Atheniensium gloria, cum Medorum nomen Græcis omnibus auditu esset formidolosum, eorum inpetum et arma repressisse, lib. VI. 112. Adde Plutarch. Aristid. p. 328. c. Wess.

19. καὶ ἡδομένους ἡμῶν οἱ λόγοι γινόμεναι] Adstipulor Pavio, ex Vallæ Latinæ, pronomen mutantī. Favent schedæ, et orationis, ut cuius adparet, tractus. Wess.

CAP. XLVII. 8. *ἰπὶ τοῦ ἐκωνόμου*] Ut cum Arch. faciamus, (*ἰπὶ τὸ ἐκωνόμου* scribente) caussa non urget. Et illi nimis suspiciosi, qui ob præcedens ἡγὺς τοὺς Σπαρτιάτας, melius et ornatius *ἰπὶ τοῦ ἐκωνόμου τοὺς Πέρσας* futurum præscribunt. Quis obtuso ita ingenio, ut Persas Mardonium illam in partem ducturum non advertat? Wess.—

Ἐπὶ τὸ εἰσόντων significat in lævum cornu; ἐπὶ τοῦ εἰσόντου, *versus* lævum cornu. Priusquam in locum, quo quis dicitur, perveniat, *versus* illum locum ducendus est. S.

CAP. LXVIII. 4. *ἱππαγλισμένον*] Ratio doctissimum Th. Galeum fugit, *ἱππαγλισμένον* præferentem. Causa ad lib. VII. 182. adscripta fuit. In vicinis (lin. 8.) καὶ τάξιν ἐκλείποντας ὑρίας potius, quam *σεάσιν*, censui. Τάξιν enim tali in re præcipue probare Scriptorem, admonitione non eget; ad hoc commutantur hæ voces c. 21. Wess.—Equidem cur alterum h. l. prætulerim nomen, in Var. Lect. (ed. S.) declaravi. S.

14. *μούνοι Πίρρησι*] Aptius mihi videtur ante vulgatum, *βουλόμενοι μούνοι Πίρρησι μάχεσθαι* utrumque hic ab Herodoto positum Kœnius suspicabatur, *βουλόμενοι μούνοι μούνοι Π. μ.* excitans inscriptionem Iliadis Hom. H'. Ἦτα δ' Αἴας πολίμῳζι μόνῳ μόνος Ἐαστορι δίῳ. Euripides Heraclid. v. 808. ἰμοὶ μόνος μόνῳ Μάχῃν συνάψας, ἢ πταυὸν ἄγον λαβὼν τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἢ θανόν ἰμοὶ Τιμᾶς, πατρῶους καὶ δέμου ἐχύν ἄφρις. VALCK.

15. *ἔργων ὄντες ποιῶσι ταῦτα, οὐδὲν*, etc.] Aldina hæc interpunctio commodissima. Omnia Persas respiciunt, qui cum parati essent ad ea facienda, quæ de Spartanis sibi sponponderant, nihil horum animadvertabant. Sententiam nuncii Persici præter Pavium adsecutus et Reiskius est. Vulgo post ταῦτα amplior locabatur distinctionis nota. Wess.

20. *μαχισόμεθα*] Laurentius dimicemus, id, quod rediit, vertens. Non sane Persæ pro barbaris Ἴωνι πρὸς Ἴωνας Spartanorum pugnaverant, sed hanc illis conditionem ferunt. Hinc brevi ἡμῖς διὰ διαμαχισόμεθα, et præclare Arch. codex. Wess.—Vidit Kœnius legendum *μαχισόμεθα*, quod in Arch. cod. repertum docet Diss. Herod. p.

136. VALCK.—At hoc, ab uno illo codice oblatum, vereor ne unius librarii arbitrio debeatur. Viros doctissimos, qui istud unice probarunt, turbasse videtur parum commoda ratio qua in hac regione distincta olim in editis Musis verba erant. Quum enim l. 17. post *ἄρχομεν* nonnisi leviter incisa esset oratio, ista verba ἀλλ' ἡμῖς ἄρχομεν, quibus continetur apodosis respondens protasi ἰαυὶδὲ οὐκ ὑμῖς ἤρξαται, ita acceperant quasi superioribus connexa essent, idemque valerent ac si dixisset ἀλλ' ἰαυὶδὲ ἡμῖς ἄρχομεν, sed quoniam nos incipimus: quo posito, utique commodius debuit videri, ut dein *μαχισόμεθα* consequeretur, quam *ἱμαχισόμεθα*, quod equidem revocandum censeo ita interpretandum ut in Var. Lect. (ed. S.) significavi. Cæterum ad sententiæ summam parum utique interest. S.

Ibid. καὶ ἢν μὲν δοκίαι] Pristina, ni fallor, revocabitur scriptura καὶ ἢν μὲν δοκίη: quibus recte succedunt (lin. 22.) εἰ δὲ καὶ μὴ δοκίαι. VALCK.—Medicæ non laudo, Viro celeberr. (Gronovio) ἢν μὲν δοκίαι contra sermonis genium obtrudentem. Wess.

CAP. XLIX. [4. *ψυχρῇ νύκτι*, frigida (i. e. vana) victoria. Vide VI. 108, 9. et ibi notata. S.]

7. *προσφίεσθαι ἄποροι*] Ad nexum *προσφίεσθαι ἰσπορευ*, (quod Aldus dederat,) ad pugnandum expediti, adcommo-
dati, utpote ex equis pugnantes, *ἰσποτοξόται*, atque ad hostes lacessendos maxime habiles. Quam tamen sententiam Codd. nolunt, *προσφίεσθαι ἄποροι* præbentes, quod de conflictu, quo communis Græcos urgere conmode haud poterant, accipitur. In equis erant, unde jaculis sagittisque incessebant, *ὡς ἰσποτοξόται*, pariter ac *Περσῶν* et *Μήδων ἰσποτοξόται* Appiani Bell. Civil. IV. p. 1001. et 1024. mox cessim euntes apud Plutarch. in Crass. p. 558. s. Wess.—Ἀποροι, Vallæ lectum et in

Arch., recte restituit Gronovius. Lib. IV. c. 46. Scythae dicuntur ἄραχοί τε καὶ ἄραροι περιρίσθην. VALCK.

8—10. τὴν κρήνην τὴν Γαργαφίην — συντελέσαι καὶ συνίχθαι.] Respicit haec Pausan. lib. IX. (c. 4.) p. 718. ubi, τὴν κρήνην, αἰτ, τὴν Γαργαφίην Μαρόνιος καὶ ἡ ἴσως συνίχου ἡ Περσῶν. Apud eundem etiam alibi legitur συγχίαι κρήνην, X. p. 840. quod συγχῶσαι dicitur Herodoto IV. 120. τὰ φρίατα καὶ τὰς κρήνας συγχῶν, aggesta terra puteos et fontes obstruere, ut hostes aqua destituantur. VALCK.

CAP. L. 5. ἀλλὰ γὰρ τουτίων, etc.] Aderit, quod quaerebat Vir doctissimus, (scil. dein τοὺς μᾶλλον requisiverat Reiskius) si retracto tantum in primam accentu scribatur ἄλλα γὰρ τουτίων τουτίων ἰόντων μᾶλλον σφίσι ἰλύσι: alia enim — magis ipsos angebant: reddidit enim nunc rationem paulo ante de Græcis ducibus dictorum, qui, exercitu aqua privato, et ab equitatu hostium infestato, συνελίχθησαν περὶ αὐτίων τε τουτίων καὶ ἄλλων VALCK. — Placet Abreschii et Valckenarii ἄλλα γὰρ τουτίων τουτίων ἰόντων, μᾶλλον, etc., alia enim, his ita se habentibus, magis eos angebant. Praecessit συνελίχθησαν περὶ αὐτίων τε τουτίων καὶ ἄλλων, eo ducens. Habent autem ὁπίων (lin. 7.) quidpiam sibi singulare, a Porto ex dialecto derivatum, cui simile nihil. H. Stephano propterea Thea. T. II. p. 1360. ὁπίωνες probantur, ad quem modum ὁπάνων, lib. V. c. 111. et in Homero, Æschylo, Euripide atque aliis. Consentiet, modo leviter adjutetur, Arch. liber, me nihil dissentiente. WESS. — Iterum vero cap. 51, 20. in eandem vocabuli formam libri omnes consentiunt: neque profecto causae idonea subest, cur Herodotum, qui (ut hoc uno utar) pro Homericō Ποσειδάων et Ποσειδάωνες, Ποσειδῶν et Ποσειδῶνες dicit,

non item, pro communi ὁπάνων, suo idiomate ὁπίων, ὁπίωνες, dicere potuisset credamus, quamvis idem alibi communem formam ὁπάνων tenuerit. S.

CAP. LI. 2. οἱ Πέρσαι συμβολῶνται — Negativam ex Arch. Valla, et Vind. valde laudat doctissimus Th. Galeus, mihi nec plane necessariam nec inconcinnam. Supra Scriptor c. 44. ἢν ἔρα ὑπερβάληται τὴν συμβολὴν Μαρόνιος, καὶ μὴ ποιῆται, ubi si voluisset, ἢν ἔρα ὑπερβάληται τὴν συμβολὴν, Μαρόν. μὴ ποιούμενοι, quis culpasset? WESS. — Recte mihi adscita a Schæfero negativa particula visa est, quam in tali oratione adjectam amat Græci sermonis genius. S.

9. οὐνομα δὲ οἱ Ὀιέρων] In duodecim filiabus Asopi nulla Oeroë apud Diodor. IV. 72.; eandem Apollodoros, qui viginti Asopo dat lib. III. 11, 5., nominatim negligit. Pausanias vero, Συγκρίει δὲ ἵνα τὴν Πιερὴν τοῦ Ἀσώπου λίγῃσι, lib. IX. 4., quod ego nomen hinc corrigendum arbitror. WESS.

CAP. LII. 10. ἵκντο πρὸ τοῦ ἱερὸς τὰ ἱπλά] Castra metati fuerunt, sive, ut sequitur, ἱεραγεωιδύοντο. Tale lib. I. 62. καὶ ἄνωγα ἵκντο ἱπλά, et castra ex adverso posuerunt. Tale Dionysii Antiq. lib. III. p. 193. ἀγχοῦ Φιδῶντος τίθηται τὰ ἱπλά, pluraque alia. Non repeto de usu dictionis vario adposita Diodoro lib. XII. 66., quibus optima Fr. Vigeri adnotatio ad Eusebii Praep. Evang. lib. XIII. 68. accedere poterit. WESS. — Ἐλόντο τὰ ἱπλά, id est ἱεραγεωιδύοντο. Hoc sensu phrasin Σίστην τὰ ἱπλά frequentat inprimis Xenophon: Ἑλλ. V. p. 329, 40, ἵκντο πρὸς τῇ πύλῃ τῶν Ὀλοσίων τὰ ἱπλά VI. p. 349, 2. ἵκντο τὰ ἱπλά κατὰ χόρας ἰσθίον ἀγροῦ. De vario hujus locutionis significato egerunt P. Leopard. et H. Vales. vid. Clar. Wess. ad Diodor. T. I. p. 524. et T. II. pag. 428. Est in his τὸ ἱερὸν,

Junonis Cithæroniæ, Ἡραίων sæpe dictum in sequentibus. Apud Plutarch. in Arist. p. 329. κ. Pausanias vultu ad τὸ Ἡραίων converso εἶπας Κιθαιρώνειά Ἡρα καὶ Σιών ἄλλας, αἱ Πιλαναῖδες γὰρ ἴχουσαι. VALCK.

CAP. LIII. 1. περὶ τὸ Ἡραίων] Περὶ τοῦ ἱερὸς Vallæ et Arch. meta est παραδόξωσις. Wess.—Nisi meta librariorum aberratio. S.

7. Ἀμομφάρετος] In Aristide Plutarchi, p. 328. κ. Amompharetus, ἀνὴρ θαλασσιῆς καὶ φιλοπόνοτος, ἰσχυραὶ πρὸς τὴν μάχην καταργῶν, οὐκ ἴσθι λείψαι τὸν ἐχθρὸν, ἀλλ' αἰνέειν μίαν μὲν τῶν ἰσχυρῶν λοχητῶν δύναστίσθαι διαβόλαιον. VALCK.

Ibid. λοχηγίαν τοῦ Πιτανητίου λόχου] Ad stipulor Gronovio, et Herodoto λοχηγίαν, c. 21. usurpanti. Nec decerno tamen λοχηγίαν, ut Aldus et pauci, Græciæ finibus expellendum. Λοχηγίαν (qui vitiose in Onasi fragmento apud Stob. Eclog. Phys. p. 4. λοχηγίαν) usus non spernit, nedum Sophoclis ἀρχηγιστῶν, Strabonis plurimæque συνηγορίῃ, Philonis Jud. πειθαγιστῶν: quibus adprime λοχηγιστῶν convenire, quid diffitemur? Vellem subeidium λόχῳ Πιτανητίου in promptu adesset. De illo Hesychius, ὁ Πιτανάτης λόχος ἀντισταθιζόμενος οὐκ ὡς ταῖς ἀλφειαῖς, legens vestigia Thucydidis lib. I. 20, discrete cohortem Pitantem in Spartanorum militia unquam fuisse negantis. Quid Nostrum in errorem conjecerit, an tribus φελλὰ Πιτάνη, quas de Hesychius, an aliud, prorsus ignoro. Rem Jo. Meursius docte tractavit Lect. Att. lib. I. cap. 15. Wess. — Dictus ne Amompharetus fuerit Herodoto λοχηγίαν τοῦ Πιτανητίου λόχου, an τοῦ Πιτανάτου λόχου, si variant Codices, vix decerni poterit: Πιτανάτης Κοenio placebat, quia paulo post scribit τὸν λόχον τὸν Πιτανάτην: atque ita Thucydides, Herodotem respiciens, τὸν Πιτανάτην λό-

χον fuisse negat Lacedæmonia, lib. I. c. 20. Hac de re notatis in Att. Lect. I. 16., quædam Meursius adjecit in Miscell. Lacou. p. 100. Μόρας et Λόχους non distinguens Meursii errorem corrigi H. Vales., cui suffragatur Ti. Hemsterh. ad Lucian. (Tim. c. 50.) p. 164. Ex Thucyd. V. 68. in Schol. ad Aristoph. Lys. v. 454. pro Νικηριτῶν scribi poterit nomen Σαιριτῶν: quod faveat vulgatis apud Herodot. lectioni Πιτανητίαν. VALCK. — Πιτάνη, Lacedæmonia oppidum satis notum: quod cur silentio præterierit Stephanus Byz. nescio; sed de eo consuli possunt quæ memoravit Holstenius ad Stephanum, et Cellarius Geogr. Antiq. T. I. p. m. 1207. Hoc ex oppido, cujus incolæ Πιτανάτας (sive Dorico idiomate Πιτανάτας) dictos fuisse ex hoc Herodoti loco intelligi videtur, credibile est fuisse in Lacedæmoniorum exercitu manipulum, quem perinde et Πιτανητίαν λόχον et Πιτανάτην λόχον Herodotus dixit, cui manipulo Amompharetus fuerit præfectus. Jam, quod Thucydides discrete negat fuisse unquam apud Lacedæmonios Πιτανάτην λόχον, non continuo inde conficitur errasse Herodotum. Potuerat etiam Thucydides aliquatenus in errorem induci: potuerat ille ex Spartanorum quodam quærere, sit-ne in exercitu Lacedæmoniorum λόχος aliquis, qui Πιτανάτης proprio nomine adpelletur; cui respondere potuerat Spartanus, nec sua ætate esse talem, nec, quoad ipsi compertum, unquam fuisse. Quod quidem non evincit, falsum Herodotum, quum scriberet Amompharetum ductorem fuisse manipuli Pitantiarum; quod ille sive e literarum monumento quodam, sive ex hominum illius ætatis fide haud indignorum testimonio potuerat accipere. S.

12. κίνοσιν ταῦτα νικηρίην] Excellentior schedæ Arch., atque ex vetere dia-

lecto. Hesychius: *Νίνωται*, ἢ ἢ *Ἰχτι*, ex Sophocle, cui Etymologus in *Νίνωται* adscribit; ubi et hoc Anacreontis, ἡ δ' ὀψιὰ νινωίνος, sublimis animo agitans.

Cognita et Nostri sunt *ἄλιος* δὲ *τούτου*,

— *ἰόντω*, τὸν *χιμῶνα* *παίει*, etc. lib.

I. 77. et ἡ *ἰνύσας* τὰ *λιγύμια*, ibid.

c. 68. Sint ne vero ex *ινύσας* et *ινυά-*

τε contracta, an ex vetere *ίνω*, unde

νῶσαι ex Nostro Eustath. ad Poët. p.

1424, 31. (Odys. p. 66, 1. ed. Bas.

ubi Nostri locum I. 68, 14. respexisse

videtur:) anceps in Grammaticorum

dissidio controversia. Contra insurgit

doctissimus Rich. Dawes Miscell. Cri-

tic. p. 102. Negat sibi posse persua-

deri, Herodotum verborum illorum for-

mam talem in modum commutasse, cum

ne Attici quidem in illis crasin adhi-

buerint. Quid ergo τῷ *βόσας*, *ἐμβόσας*,

βοθήσας, *προβοθήσας*, similibusque fiet?

Νυνώμια Callimachi est in Suida. *Νύ-*

σασται redire reddique debet Perictionæ

apud Stob. Serm. LXXVIII. p. 487.

τὴν *ἄρμονίην* ΓΤΝΑ ΙΚΑΝΩΣΑΣΘΑΙ δι'

φρονησίης *τι* καὶ *σωφροσύνης* *πλὴν*. Sunt

enim, ut præscripta vides, incondita et

sine sensu. Voluit doctissima matrona

τὴν *ἄρμονίην* ΓΤΝΑΙΚΑ ΝΩΣΑΣΘΑΙ δι'

α. λ. Harmoniam nosse oportet mulie-

rem, prudentia et modestia plenam;

quæ elegantissima Clar. Valckenarii

loci instauratio. Hæc olim in Dissert.

Herodot. p. 156., quibus meritissimo

Cel. Ernesti Excursus ad Callimachi

Hymn. in Jov. v. 87. aptabitur. Wess.

Ibid. τὰυτ' *ἀναιμάρται*] Nusquam

alibi Nostro usurpatum hinc etiam jure

verbum auferetur *ἀναιμάρται*: atque unius

auctoritate Codicis optima lectio resti-

tuetur, τὰυτα *νινωίνος*, egregie firmata

in Disa. Herodot. p. 156.; ubi meam

quoque Vir summus conjecturam me-

morat in fragmento Perictiones Ionico

corrigentis, τὴν *ἄρμονίην* *γυναικα* *νύσασ-*

θαι δι' *φρονησίης* *τι* καὶ *σωφροσύνης* *πλὴν*,

apud Stobæum, p. 487, 18. In eodem

fragmento, p. 488, 25. scribi poterit *ι-*

νινωίνης: et v. 31., *ἐνδράσι* μὲν γὰρ *ι-*

χωρίσσαι *ἄμαρτιν* *αἴσθη*, *γυναιξὶ* δὲ *οὐκ αἴ-*

σιμαρτὴν δ' *ἰφίστηται*. *νύσασθαι* οὖν τὸν *νῶμον*

διτ', καὶ μὴ *ζηλοῦσθαι*. In his postre-

mis, pro *ἰφίστηται* *ἄσασθαι*, sic legen-

dum vidit etiam Doctiss. G. Koenius.

Præter alia hujus generis dabit Hesy-

chius: *Νύσασθαι*, *Λιγύσθαι*, *Ἰνυμνῶσθαι*,

νῶσαι. Rariora quædam servavit Ety-

mol. in *Νίνωται*, pag. 601. conf. R.

Bentlei. ad Callim. Hymn. in Jov. v.

87. *ΝΑΙΣΚ*.

CAP. LIV. 4. τὰ *Λακκαϊσμονίην* *φρο-*

νήματα, ὡς *ἄλλα* *φρονιόντων* καὶ *ἄλλα*

λιγόντων] Redi ad lib. VI. 108. atque

adjunge Euripidea de Spartanis reliqua:

ψυδῶν *ἄνακτες*, *μηχανοῖσθαι* *πανῶν*,

Ἑλικτὰ, καὶ οὐδὲν *ὄγχις*, *ἀλλὰ* πᾶν *πέραξ*

φρονιόντες, Androm. v. 447., ubi Bar-

nesius et Jo. Meursius Miscell. Lacon.

III. 2. Wess. — Athenis Lacedæmonii

traducebantur ὡς *ἄλλα* *φρονιόντες* καὶ

ἄλλα *λίγοντες*, tanquam aliter atque

animo gerebant loquentes. Talem

Achilles Homeri mortis instar oderat in

Ἰλ. i. 313. *ὅς* χ' *ἵστεον* μὲν *αἰῶσαι* ἐν

φροσίν, *ἄλλο* δὲ *βάζει*: sive qui *Νοσ'* μὲν

ἵστεα, *ἵστεα* δὲ τῇ *γλώττῃ* *λίγει*, ut lo-

quitur Plato Comicus in Schol. ad

Aristoph. Av. 168. De Spartiatis tes-

timonium est Euripidis in Androm. v.

446., *Σπάρτης* *Ἴνικοι*, *δύλα* *βουλευτήρια*,

ψυδῶν *ἄνακτες*, *μηχανοῖσθαι* *πανῶν*,

Ἑλικτὰ, καὶ οὐδὲν *ὄγχις*, *ἀλλὰ* πᾶν *πέραξ*

φρονιόντες: in quibus, præter *βουλευτήρια*,

postrema quoque sic exhibet MS. Flo-

rent. prout illa legit Plutarch. T. II.

p. 1073. c. et p. 1102. c. Sed Euripidis

sequentia Herodoteis plane con-

veniunt: *λίγοντες* *ἄλλα* μὲν *Γλώσση*,

φρονιόντες δ' *ἄλλ'* *ἰφιστρίσαντες* *αἰεὶ*. Fra-

udes et perfidiam Lacedæmoniiis sæpius

objicit Aristophanes, velut in Pace v.

1065. *Σπυθῆνας* *πιστάμεν'* *ἄλλος* *χαρο-*

ποῖσι πειθήναις.—ἀλωπετιδίησι πίπυσ-
θαι, ὧν δόλαι ψυχαὶ δόλαι φρίναι. Om-
nium acerbissimum est, quod legitur in
Archam. v. 307. Οἷον οὐτε βορρῆς, οὐτε
πίπυς, οὐδ' ἔρνος μῖνον: quo pertinent
Iphicratis de Lacedaemoniis dictum
apud Demosth. c. Aristocr. p. 421.,
quod Laconi perpetam tribuit Dion
Chrys. pag. 639. c. VALCK.

CAP. LV. 8. λαμβάνει πύργον, etc.] Jux-
ta Plutarch. in Aristide, p. 328. κ. ἀρά-
μιαις ταῖν χερσὶν πύργον μίγαν ὁ Ἀρμό-
φάντος, καὶ καταβαλὼν πρὸ τῶν ποδῶν
τοῦ Πανσανίου, ταύτην, ἴφην, ψῆφον αὐτῷ
πρὸ τῆς μάχης εἰδέναι: hic apud Herod.
ταύτην τῇ ψῆφῳ ψηφίζεσθαι ἴφην, μὴ φρί-
γαν τοὺς ζήνους: his proxima subjecerat,
ζήνους λίγων τοὺς βαρβάρους: vocem hanc
ζήνους repetitam (lin. 10.) ex cod. Arch.
recuperabit Noster: vid. Diss. Herod.
p. 136. Non literæ tantum et syllabæ,
sed integræ voces, quæ repeti debuerant,
 sæpe sunt a librariis, ut notum, semel
tantum positæ: novum præbebit omis-
sionis exemplum, qui ad manum est,
Dion Chrys. in cujus Or. LVI. p.
565. c. scribendum Ἕλλησιν Ἑλλήνων: sed
gravius ejusdem locus est affectus in Or.
LXXIV. p. 642. A. τὸ αὐτὸ δὲ ταῦτο
καὶ πρὸς ἀνθρώπους πιστεύουσιν οἱ πολλοί·
τῇ μὲν ἐν γυναικί, etc. Voces οἱ πολλοί·
τῇ absorpserunt nomen Ἰσπολότῃ: cor-
rigendum sine controversia, οἱ πολλοί·
Ἰσπολότῃ μὲν ἐν γυναικί, etc. nam quæ
subjicit Dion, Euripidei sunt Hippolyti
verba, v. 616. VALCK.

10. ζήνους λίγων τοὺς βαρβάρους] Re-
petitam vocem ex schedis revocavi. Su-
pra cap. 11. καὶ δὲ δοκίμην ἵνα—στείχον-
τας ἐπὶ τοὺς ζήνους· ζήνους γὰρ ἰσάλλειν τοὺς
βαρβάρους. Suntque similium passim ite-
rationes, III. 12. VI. 109. Amompha-
reti, ἀνδρῶς θυμοειδὸς καὶ φιλοκινδύνου,
ἱσχυαῖα πρὸς τὸν μάρχην σπαργάντος, au-
dax facinus Plutarchus Aristid. pag.
328. r. haud contempsit. Wess.

CAP. LVII. 4. ἰδίῃ τέχνῃ ἀπολειπὼν
αὐτὸν] In nuperis docti viri, (Reiskii,) hæc
intelligere negantis, conjecturis,
ἐνθῆν ἢ τέχνῃ ἀπολειπὼν, se deseri præ
stultitia, aut callida fraudis dissimula-
tione. Quale equidem consilium A-
mompharetum, tametsi animosissimum,
de suo imperatore mente agitasse, non
dixero. Potius erit, ἰδίῃ τέχνῃ indu-
striam rectamque disciplinæ artem acci-
pere, sicuti ἰδίῃ διῃσι in Suida et Ety-
mologo. Non nego, pellexisse olim vo-
luntatem Arch. Σίῃ τέχνῃ, h. e. excel-
lente et divina. Namque Spartani,
ἔσαν ἐνὰ μεγαλοπρεπὲς ἰκανοὶ, Σίῃν,
sive suo sermone, εἰς, testibus Platone
et Æschine Dial. I. 13. prædicabant.
Lege magnum Animadversorem ad
Athen. VIII. 16. Neque his tamen
blandimentis abripior. Wess.—Com-
modus Hoogerveen ad Viger. II. ix. 2.
recta arte, id est, non dissimulanter, et
palam, interpretatur: ratus se palam ab
illis deseri. Jamque olim Portus in
Lexic. Ion. “ἰδίῃ τέχνῃ, inquit,
“Herodotus hic videtur appellare, si
“verba spectes, rectam artem, aper-
“tam, et qua quis sine ambagibus
“utitur.” Est autem hoc loco plena
locutio, pro qua alias ἐν τῇ ἰδίῃ vel
ἰδίῃ, subintellecto vocab. τέχνῃ, utitur
Scriptor, quum significare vult non sub-
dola arte et dissimulanter factum esse
quidpiam, sed recta, aperte, manifesto,
ex professo. Vide supra, cap. 37, 24.
et III. 127, 3. Parique ratione II.
161 extr. quod ait ἀπίσταν ἐν τῇ
ἰδίῃ, pro eo quod nostra Latina habent,
e vestigio, repositum Gronovianum ve-
lim, palam desciverunt: nec vero in-
scitum videri debuit, quod ibi Valla
posuerat, ingenue desciverunt. S.

7. περὶ ποταμὸν Μελοῖντα] Alibi hunc
torrentem invenisse non recorder. Com-
paraverat Abr. Ortelius vir CL, ἐν Μέ-
λου μίβρῳ Plutarchi Vit. Sullæ, p. 464.

quod dubiae sanitatis, quippe *τὸ πῦμα τοῦ Μαρτίου*, ibid. pag. 463. A., agrum radebat Charoemensem, hinc haud paullo seductiorem. Adverte vero decem ista stadia, (lin. 6.) quæ culpa librariorum ubi vacarint, Lacedæmonii oportet viarum compendia, montium et clivorum anfractus ingressi, neglexerint: ad insulam enim Oeroen, quorsum iter destinabatur, decem duntaxat stadia, c. 50. WESS.

CAP. LVIII. 4. *Θερσιδίαν*] Scriba Cod. Arch. *Θερσιδίαν* quo nomine Theronis F., Himeræ inpositus, in Diodori XI. 49., et Philippi Macedonis legatus apud Pintarch. in Demosth. p. 854. a., in mente videtur habuisse. Facio cum Cel. Gronovio, opinorque hunc fratresque ejusdem, ac nominatim Thoracem, a Pindaro Pyth. Od. X. fin. laudibus ferri. WESS.

9—12. *διδίδαν—ἴτε—ἱπαιδευόμενοι*.] Quis ita balbutientem, inquit Bothius, quemquam, nedum Herodotum, ferat? ostenderunt, se ostendi. Quod si vim verbi *ἱπαιδευόμενοι* curatius expendit Vir doctissimus, (præ cæteris ostentatos, celebratos fuisse,) in vulgata constantique librorum omnium scriptura nihil porro desideraturus videtur. S.

11. *ἴτε οὐδὲν ἄρα λόγος*] Sophocli alisque usitato more scribi potuisset, *ἴτε οὐδὲν ἄρα λόγος*. Plurali numero quidem *οὐδὲν* reperitur apud scriptores opthnos, Euripidem, Xenophontem, Iseum, Demosthenem; sed nusquam apud illos, quantum memini, homines nullius pretii dicuntur *οὐδὲν*. Semel Sophocles dixit in Aj. v. 1133., *οὐ γὰρ ἤξιον τοῦς μηδίστας*, id est, *τοῦς μηδὲν ἴστας*, sive *τοῦς οὐδαμονοῦς*, ut interpretatur Schol. VALCK.

14. *συνδίαται*] Ad Aleuadas Mardonius, Vos, inquit, excuso, quod laudatis Lacedæmonios, *τοῖσι τὶ καὶ συνδίαται*. Postremum frustra, ni fallor, versavit Portus, in *συνδίαται* leviter mutan-

dum; quibus quid inesse virtutis bellicæ noveratis: idem posse Reiskio placuit. Thesalici, quæ excursionis venia dignatur, opponit Artabazum, sine ulla ratione mentuentem Lacedæmonios.

VALCK.—Non pugnabo, si *συνδίαται* ex libro Paris. B. in *συνδίαται* abest. Edisi petrocinium tamen Portus est professus, verbum suo more illustrans, taciteque *συνδίαται* et *συνδίαται*, quod utrumque in Reiskii suspicionibus, taxans. WESS.—Alia ratio est verbi *συνδίαται*, I. 61, 15. a *συνδίαται* derivati. S.

15. *τὸ καὶ ναυαγισθῆναι*] *Τὸ καὶ ναυαγισθῆναι* alius (nescio quis) elegit; cui cur tandem auscultemus? WESS.

CAP. LIX. 7. *ὡς πάλιν ἱσταντο ὁ χον*] Injuria dictionem *σπανουμένους* perversum ierunt. Vide lib. I. 169. II. 53. Quod deinceps autem (lin. 9.) *βοῇ τὶ καὶ ἱμῶν*, pro eo frequentius *βοῇ τὶ καὶ πατάγῃ χειράσιν*, III. 79. Sentio hic inconditam clamorem et turbam Homereo more exprimi. Καυλάρων καὶ ἱμῶν ἑν' αὐτῷ πάντες ἴσταντο Trojani, inordinati atque inconpositi, in Ulyssæm ruentes, Iliad. A'. 460. WESS.

9. *βοῇ τὶ καὶ ἱμῶν*] Hoc si sincerum est, positum videtur *ἱμῶν* pro *ἱμῶν*, *ἱμῶν* *ἱσταντο* est apud Apollon-Rhod. IV. 81. ex Hom. 'Ιλ. β'. 93., *ἱσταντο ἱλᾶδιν*. Sed, me iudice, *βοῇ τὶ καὶ αἶματι*, aptius hac in sede convenirent; et videri posset aliam hic vocem legisse Plutarchus in Arist. p. 329. A. ubi Mardonius *ἰσφίετο τοῖς Λακεδαιμονίοις βοῇ πολλῇ καὶ πατάγῃ τῶν βασιλέων*, *ὡς οὐ μάχης ἱσφίετο*, ἀλλὰ φύγας ἀναρπασμένων τοῦς Ἕλληνας: quæ certe sunt ex his expressa Herodoti; cui supra VIII. cap. 28. Thessali dicuntur, *ὡς ἀναρπασμένοι τοῦς Φακίαις, φερόμενοι*. Urbs uno velut impetu capta frequenter dicitur *ἀναρπασθῆναι*. VALCK.

CAP. LX. [6. *διδέσται τὸ ἰσφίετο τὸ ποντίον ἡμῶν*] Videri poterat recte posterius *τὸ* codici Arch. abesse. Sed fal-

lit illa species. *ἐν ἰσθμῷ* Herodote idem ac nudum *ἰσθμῷ* valet: quare deinde iterum vocula *ἐν* requiritur, sive naturalem verborum seriem hanc intelligas, *ἐν παντί* *ἵδονται* *ἡμῖν*, sive (quod Scriptoris stylo convenientius) *ἵδονται* *ἐν* (Ionice pro *ἐν*) *παντί* (*ἑνὶ*) *ἡμῖν* *ἐν ἰσθμῷ*. S.]

11. *δικαιοὶ ἴστω—ἴστω*] De H. Stephani sententia, quamquam male citantis Thea. T. I. p. 1014., probe interpret. Strabo lib. VI. p. 407. A. (pag. 265. C. ed. Cas.) *δικαιοὶ ἰσθμῷ φυλάξαι τὴν αὐτὴν γὰρ*: par est eundem nos ordinem servare. Sæpe Plato: cujus in Criton. p. 45. A. *ἡμεῖς γὰρ πον δίκαιοι ἰσθμῷ, εὐσεβεῖς οἱ, κινδυνεύοντες τὸν κίνδυνον*. Euripides etiam Suppl. v. 186., ubi Barnesiana sane quam jejuna. Wss. — Satis nota formula; qua jam supra usus est Noster VIII. 137, 17. *ἐνὶ μισθῷ, ἔφασκεν, δίκαιοι ὧν λαβόντες εἶσθαι ἔχοναι*, dicebant, justum esse ut ita abeant, si mercedem accepissent, i. e. par esse ut mercedem accipiant, priusquam abeant. S.

CAP. LXI. 4. *ἐν γὰρ προσημύμῳ σφίσι ἰσθμῷ*] Mentio *ἀγῶντος μεγίστου προσημύμῳ* in proxime superioribus anasam hoc mutandi præbuit. *τὸ προσημύμῳ*, Persarum equestres copias, *οἱ προσημύμῳ σφίσι*, a quibus continuo incessantibus damno Græci angebantur. Res extra dubii aleam ex c. 56. Sic item 39., *ἡ μὲντοι Ἰωνες—αὐτὰ προσημύμῳ οἱ καὶ ἰσθμῷ τὸς Ἕλληνας*. Wss.

[5. *Λακεδαιμόνιοι—ἰόντες οὖν φιλαῖσι ἀριθμῷ—στρατομαχίῃ*] Lacedæmonii, cum leviter armatis, numero quinquagies mille. Huic numero ita ratio constat. coll. c. 29 seq.

Spartani 5,000

Hilotæ 35,000

Reliqui Lacedæmonii . . . 5,000

Levis armatura his adtributa 5,000

50,000 S.]

12. *φράζοντες τὰ γήρῃ*] Persarum aliorumque *γήρῃ*, clypeos ex viminibus, multa luce Barn. Brimontius Regn. Pers. III. 13. et Jo. Taylor ad Demosth. Or. in Næm. pag. 596. adperserunt. Hic scutorum illa congeriem, et *επιστάματα*, Græcis ingruentibus objecta, requirunt. Quorsum enim, pugnatur *περὶ τὰ γήρῃ*· *ὡς δὲ ταῦτα ἰσχυρόναι* capitis sequentis, (cap. 62, 7.) nisi huc? et Plut. Aristid. pag. 329, r. *καὶ προδίδουσι πολλὰ τῶν γήρῃ* Persæ, et statim, *καὶ προσωρόντες* Græci *ἐξίστανται τὰ γήρῃ*. Addo, Harpocratonem in *Γήρῃ* Herodotea indicasse, et Suidam in *Γήρῃ* posteriorem etiam excerptuisse. Sic enim, *καὶ αὐδὸς Ἡρόδοτος, Κύρος περιλὼν τὰ πολλὰ, etc.*; quæ quidem Xenophonitis sunt Κύρ. Παιδ. lib. II. p. 42. c., Küstero non animadversa, et inde corrigenda. Herodoti verba desunt, excerptorum stupiditate prætervissa. Wss. — De illo Persarum more vallum e clypeis congerendi conf. omnino cap. 99, 18. et cap. 102, 7—13. S.

14. *τῶν σφαγίων οὐ γινώσκουσιν*] Persuasit doctissimo Pavio *χρηστῶν* vocem his ex libro Arch. jungere Cl. Th. Galeus, falsus vehementer: namque illo in Codice (quem infortunissimum Cel. Taylor adpellavit ob injustum additamentum, ad Lysiae Serm. *Ἐπιτάφ.* p. 53.) vocabulum illud frustra quaeritur. Plutarchi verba Aristid. p. 329. *κ. ἄμα ταῖς ἐνχαῖς ἰφάνη τὰ ἱερὰ αὐτῶν* ex falso prodita hujus loci accessione Dacarius *ἰφάνη τὰ ἱερὰ χρηστά*. Sic vara, uti dici solet, vibiam secuta est. Plutarchum bene tutatur Bryanus, Noster Taylorius. *Χρηστὰ* in dictione intelligi adsolent. Conf. lib. VII. 134. Wss. — A sciolo ex vicinis repetitum, *χρηστῶν*, quod præbet Arch., (si Galeo fides) recte rejecit Clar. Jo. Taylor ad Lys. p. 33. Quando litabant, *τὰ ἱερὰ* vel *τὰ σφαγία γινώσκουσι* simpliciter etiam

dicebantur. Sic paullo post (cap. 62, 4.) istis, *ἑγίνετο θορυβώδης τὰ σφάγια χερσὶν*, hæc proxima subiiciuntur, *ὅς δὲ χερσὶν αὐτοῖς ἑγίνετο*, quum vero tandem aliquando læta essent exta. VALCK.—Fortasse in ora codicis Arch. scholii loco adscriptum Galeus vocab. *χερσῶν* viderat, ex lin. 10. et ex cap. 62, 4. adscitum. 8.

CAP. LXII. 4. *ὅς δὲ χερσὶν αὐτοῖς ἑγίνετο* Χερσὶν, nonnemini suspectum, tandem notat: vid. ad Euripid. Phœniss. 313. In Dionys. Halicarn. T. II. p. 33, 25., scribendum: *τὸ χερσὶν αὐτοῖς χερσὶν φερέμενος δ' ἑστ' ἰσχυρῆς*, etc. Ut Herod. precantem Pausaniam sistit (c. 61 extr.), sic Plutarchus T. I. p. 329. x. ubi *ἄμα ταῖς αὐχναῖς ἰσχυρῆς τὰ ἰσχυρὰ, καὶ νικῆσι οἱ μάλιστα ἰσχυροὶ*. VALCK.

[6. καὶ οἱ Πέρσαι ἀντίοι, τὰ τοῖς μισθῶντες, et Persæ illis obviam ivere omnis arcubus. Hoc illi fecisse videntur, postquam (ut mox subiicitur) eversum a Græcis erat vallum e clypeis factum, quo tecti Persæ sagittas ex arcubus in hostem emiserant: scilicet deinde in hostem perrexerunt, hastis gladiisque rem gesturi. Quod (ibid.) *ἑγίνετο δὲ πρῶτος πρὸς τὰ γόβη μάχη*, commodius forsan *ἑγίνετο* legeretur, Primum facta erat pugna: sed nil mutant libri: at ante *μάχη* articulum, quem exhibent libri fere omnes, utique restitutum malim *ἢ μάχη*. 8.]

[9. *ἰς δ' ἀπείκοντο ἰς ἀδισμὸν τὰ γὰρ δόξατα ἰσχυραὶ βασιλείῃσι κατέλκοντο οἱ βάβηροι*] Vallæ Latina Gron. et Wess. tenuere: donec ad propulsionem ventum est: siquidem barbari prehensantes lanceas confrangebant. Mirum vero. Utri enim, quæso, propulsi sunt? Græci, an Persæ? De neutris nunc hoc intelligi potest. Non de Persis, quos magna vi et audacia in hostes irrulisse ait: non de Græcis, a quibus eodem tempore pessime accepti Persæ magnum suorum

numerum amiserunt. Nihil promovet, sed magis etiam (si qua fieri potest) turbat Larcheri interpretatio: "L'action dura longtems près du temple même de Cères, jusqu'à ce qu'on fut venu à les en chasser: car les Barbares saisissoient les lances des Grecs, et les brincoient entre leurs mains." Verum si quærimus, vocab. *ἀδισμὸς* nec hic, nec alibi, propulsionem hostium et fugam denotat, sed conflictum. Sic *λόγῳ ἀδισμὸς* Nostro dicitur verborum conflictus et altercatio, VIII. 78, 2. IX. 26, 2. Sic et *ἀδίσκητος* altercari dicit idem III. 76, 10. Proprie vero *ἀδίσκητος* vel *ἀδίσκῳ* dicuntur homines qui in turba inter se collidunt, seque mutuo premunt. Appian. Reb. Hisp. c. 51 extr. et Reb. Samnit. c. 3. Unde *ἀδισμὸς*, pressio in turba hominum, cum apud alios, tum apud Polyb. IV. 58, 9. ubi *ἰν τῇ πρὸς τὰς πόλεις ἀδισμῷ καὶ πύγματι*. Similiter in pugna *ἀδισμὸς* apud Nostrium VII. 225, 3. est conflictus cominus pugnantium, et veluti in conferta turba mutuo sese prementium et repellentium. Neque aliter accipiendum hoc loco vocabulum: ubi in Latinis, pro eo quod pluribus verbis declaravi, donec eo ventum est ut velut in turba vir virum premeret, brevius dicere potueram, donec jam in manus et ad gladios pugna venit: coll. Liv. II. 46. et ibi virorum doctorum observatis. Cum qua interpretatione perapte coheret, quod continuo adjicitur, etenim Persæ hastas Græcorum (quæ nempe suis longiores erant) manibus prehensas frugerunt, sive frugerant. 8.]

[11. Quod de Persis scribitur *ἀσπλῶν δὲ ἰσχυρῶν*, inermes reddiderat Valla, nec aliter Gronov. et Wess. Equidem, leviter erant armati. Commodius puto redderetur, clypeis erant nudati. conf. cap. 63. 9. *Ὅπλῳ* enim sigillatim clypeum intelligi notum est: et, everso a

Græcis vallo e clypeis congesto, otium Persis non suppetierat, quo clypeum quisque suum repeteret. Et erant quidam Persæ etiam lorica squammata, (VII. 61, 3 seq. et ibi Adnot.) quæ eos tutabatur, induti. Sed ea lorica utique non vulgo omnibus ejusdem generis intelligi debet fuisse, cujus fuerat illa Masistii ducis, supra c. 22. descripta, aut qualis cataphractorum equitum thorax apud Heliodor. lib. IX. pag. 431. verum ita debuit esse comparata, ut Lacedæmonii, pro sua gladium tractandi dexteritate, (quæ illorum *σοφία* paulo post lin. 12. laudatur,) haud ægre in opportunis corporis partibus ferire adversarios potuerint. Atque dubitare etiam licet, revera-ne Scriptor noster VII. 61. ferream lorica[m] dixerit. S.]

CAP. LXIII. 5. *κατίβαλλον πολ-
λόν*] Etsi me minime fugiat, pristinum patrocínio, si rixari libeat, non defici, consuetudo nolui et schedarum præjudicio protectum abjicere. Satis erit hoc Plut. Aristid. pag. 329. *τ. τοῖς δόρασι
εὐστότοις πρόσσω καὶ ἐπίστα τοῖς Περσῶν,
πολλοὺς κατίβαλλον*. Wess. — Polybii loca in hanc sententiam plurima congesta reperies in Lexic. Polyb. p. 325. col. b. S.

8—10. *πλείστον γὰρ σφίας ἰδηλίστα,*
etc.] Qui criminari gestiunt, plerumque excedunt modum. Carpit Plutarchus, alioqui optime gnarus, *γυμνοὺς καὶ
ἀνέπλους*, quos ipse habet T. II. p. 787. *τ.*, omnes perhiberi, gravi armatura defectos. Tales Persæ, quorum gerra dudum perierant, Græcorum clypeis, si salva fuissent, nunquam comparanda. Hoc amplius, tunice talares, quo minus expeditius pugnarent Persæ, impedimento erant. Verum his ægrius in-
moror. Wess.

CAP. LXIV. [2. *κατὰ τὸ χρηστότερον*]
Vide lib. VIII. c. 114. S.

[4. *τῶν δὲ κατόπισθε*, etc.] Redi ad lib. VII. c. 204. S.]

7. *ὑπὸ 'Αιμνήστου*] Justum nobilis viri nomen non extra certamen. 'Αρμ-
νήστου titulum dant illi Valla et Arch., inque primis Plutarch. Aristid. p. 330. c., ceteris autem Codd. receptum in laude versatur. His equidem conspiciantibus accederem, eoque promptius, quoniam ex Plutarchi scripto exemplari ΔΙΑΜΝΗΣΤΟΝ H. Steph. enotavit, ab 'Αιμνήστου leviter diversum: idem porro Plut. Malign. p. 873. n., sive insulæ potius scribæ, ΔΕΙΠΝΗΣΤΟΝ pinxerunt ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΝ utique adpellandum. Jam quæ in 'Αιμνήστου et 'Αρμνήστου scriptura librariorum hic et c. 71. discordia, vitiosior alibi in monumentis sepulchralibus. M. Ant. Boldettus Observ. ad Cœmeter. p. 411. titulum exscripsit hunc ΜΑΝΘΙΠΠΗΛΕ ΙΜΝΗΣΤΕ ΓΡΗ-
ΤΟΡΕΙ. et p. 416. ΠΤΟΑΜΑΙC. A. I. ΜΝΗΓΑΙ ΕΝ ΘΕΩ ΠΑΡΘΕΝΟΣ, et Latine Ptolmais A. I. hymnos personabat virgo. Legisset ΑΕΙΜΝΗΣΤΗ, perpetuæ memoriæ, Latina utique adposuisset meliora. At in talibus crebri ejus lapsus. Wess.

Ibid. 'Αιμνήστου] In hoc forte nomine placebit scriptio Arch. 'Αρμνήστου: quia firmat illam Plutarchus T. I. pag. 330. c. *τὸν Μαρδόνιον ἀνὴρ Σπαρτιάτης ὄνομα
'Αρμίνηςτος ἀπεκτίνηται, λίθῳ τὴν κεφαλὴν
πατάξας*. Spartiata, quantum recorder, Arimnestus nusquam Pausanias memoratur; sed Platæensium hoc etiam prælio Imperator sic illi dicitur lib. IX. p. 718. et Plutarcho in Arist. p. 325. c. quæ commendant lectionem Med. apud Herodot. infra c. 71. (cap. 72, 8.) 'Αρμίνηςτος ἄνδρα Πλαταιαίᾳ, ubi 'Αιμνή-
στον dabant Editi. Platæensem Λάκωνα τὸν 'Αιμνήστου memorat Thucyd. III. c. 52. VALCK.

CAP. LXV. [3. *ἰς τὸ εὖχος τὸ ἐξόλιον*]
Conf. c. 15, 11. et c. 70. S.]

9. εὐ ἰσὺς εὐ ἰς 'Ελευσίν ἀνάκτορον] Templum primum et primum doctissimo de Pauw, ad cuius formam Δῆμοις 'Ελευσίνος ἰσὺς supra c. 56. Notum mihi adprime εὐ ἰσὺς ἀνάκτορον τῶν Σεῦς Cereris et Proserpinae apud Athen. lib. V. p. 213. n. (conf. IV. p. 168. n.) verum εὐ ἰσὺς τὸ ἰς 'ΕΛ. ἀνάκτορον insolentius. Hesychii Ἀνακτόρον, ἰσὺς, congruebat Codicum quorundam voluntati; ac saltem vocabuli glossam, Herodoto fortasse inculcatam, indicabat. Vide ibi Clar. Alberti, et Olearium ad Philostr. Vit. Sophist. lib. II. p. 600. Wss. — Herodotus alique saepe dixerunt ἰσὺς vel ἰσὺς ἄγωνι; et, monente Celeberr. Hemsterhusio ad Lucian. (Timon. c. 23.) p. 136., proprie Cereris Eleusinae templum dicebatur εὐ ἰσὺς ἀνάκτορον τῶν Σεῦς; sed causam non exputo cur Nostro scriberetur εὐ ἰσὺς εὐ ἰς 'Ελευσίν ἀνάκτορον. Mihi potius Cereris templum, quod fuit Eleusinae, dixisse videtur εὐ ἰς 'Ελευσίν ἀνάκτορον: ut ad Ἀνάκτορον quis interpretamenti loco primum adjecerit εὐ ἰσὺς. De quorumvis Deorum Dearumve templis vocem ἀνάκτορος prae aliis Euripides frequentavit in Androm. v. 43. et 1157. Iph. in Taur. 41. et 66. Troad. 15. Ione 55. Sed sacrarium illud a Persis igne violatum ignorasse videtur Aristides, cuius vid. Tom. I. pag. 451. VALCK. — Adde quae in Var. Lect. (ad 8.) notavimus. S.

CAP. LXVI. [1. Ἀετῶν δὲ, etc.] Vide supra, cap. 41. S.]

9. ἥτις κατηγεμισμένη] Inspice Gronovium, quicum non dissentio. Scripsi κατὰ τὸν, scriptis exemplaribus iudentibus. Wss. — Prae altero (ἴσῃ) mihi quoque ἥτις placet: τούτους (lin. 7.) pertinet ad sequentia, παραγγίλλας κατ' αὐτὸ ἵνα πάντας. VALCK. — Non negans Gronovius, ad praecedens τούτους

commodissime verbum ἴσῃ referri, ἥτις tamen hac una de causa, quod cod. Mad. id exhibuisset, praetulit, monens debere τούτους inferius aliquid quaerere quo referatur. Equidem, si accusativus τούτους ad remotius illud ἵνα πάντας debet referri, non aliam rationem, cur praefaturur ἥτις, nisi hanc, exputare valeo, quod, quum et usitatum Nostro sit verbum, et h. l. ferri utcumque possit, difficillorem quemdam, quam aliorum codicum ἴσῃ habent explicatum; quo scilicet sit, ut facilius intelligatur, cur ἥτις a nonnullis in ἴσῃ fuerit mutatum, quam cur ab aliis ἴσῃ in ἥτις. At mihi istud τούτους haud debet a verbo κατηγεμισμένη pendere videtur, ut, quemadmodum plurima alia Graeca verba, sic et hoc, in prat. passivo significationem verbi activi vel medii obtineat. Similiter simplici verbo in imperfecto tempore usus est Theocr. XIII. 45. νόμφα χερὲν ἡρῶν. S.

10. ἵσται δὲ αὐτὸν ἑλῖαι σποδὴς ἔχοντα] Pavius, de conjectura, ἵσται — ἑλῖαι σποδὴν ἔχοντα, simul ac viderint ipsum magno studio properantem: neque enim vulgatum ullo Graecorum in sermonis esse commercio. Quid tum vero Aeschyleo fiet Suppl. v. 844. Ζεῦσι — ἵσται σποδὴν. Quid ὡς σποδὴν ἔχον Nostri lib. VI. 116. ὡς τάχῃς ἔχῃ, VIII. 107. et Dionysii Ant. Rom. XI. p. 696. ὡς ἔχον ἡγῆς τε καὶ τάχῃς: Heliodori Aeth. I. p. 23. ὡς ἔχῃ διαμῶν, ut vincitur erat, et ibid. p. 56. ἰσὺς ὡς ἔχῃ δέμας. Quorum quidem aberrantia passim messis. Wss.

11. In his, ὡς ἰς μάχην ἴσῃ δῆλός τὸ στρατὸν, exercitum ducebat tanquam ad pugnam scilicet: δῆλός ponitur ut lib. VI. cap. 1. ὡς οὖν δῆλός τῶν παριόντων πενηγμάτων ἱστῶνται, et alibi saepius. VALCK.

12. προετίσαν] Hoc elegi, quod c. 56.

Wess.—Προτιγίων Kœnius vulgato (προτιγίων) præferendum censebat, ut 'Ιωνι-κάτιον et Herodoteum. VALCK.

CAP. LXVII. [3. οἱ γὰρ μηδίζοντες τῶν Θηβαίων] Scilicet major quidem et potentior pars Thebanorum cum Medis sentiebant faciebantque, nec vero omnes. Conf. c. 86, 3. et Wess. Adn. ad c. 87, 7. S.]

CAP. LXVIII. [1. Δηλοῖ τι ἰμοί, intransitive et impersonaliter: adparet, manifestum fit mihi. Conf. II. 117, 2. et ad eum locum notata, p. 342. S.]

2. ἤρτητο ἐν Πιρραίων] Redi ad lib. I. 125. In proximis (lin. 3.) maluit Scrip- tor δὲ καὶ τοὺς Πίρρας, etsi præmiserat οἱ καὶ τότε οὕτω, ex arbitrio et varianda oratione. Venit præterea Abreschio in mentem, (lin. 6.) πρὸς τῶν πολέμιων ἀγ- χιστὰ ἰοῦσα, (pro vulgato ἰούσα,) cui con- jectanti schedæ addicere renuunt. Wess.

CAP. LXIX. 2. ἐν δὲ τούτῳ τῇ γινο-μένη φέβῃ] Fuit, cum legerem ἐν δὲ τού- τῳ — πόνῳ: arbitrareque simillimum ἐν τούτῳ τῇ πόνῳ, lib. VI. 114. et VII. 224. Quod quidem utrobique optimum, nec tamen edito probius. Sæpe nos blandimentis hujusmodi auferimur; quæ, etsi hoc in se naturale habeant, ut placeant etiam rejecta, haud raro futi- lia evadunt. Multis abhinc annis Ci- ceronem Tuscul. Disp. III. 27. scrip- sisse divinabam, Postquam *Cyprum* ve- nissent, tum addictari lamentarique cœ- pisse, non vero postquam *Tyrum*. Auc- torem quippe Livium esse, Corneliam, Pompeii uxorem, et filium Sextum, post Magni necem, *Cyprum* refugisse, Epit. cxii.; pariterque Lucanum, Phars. IX. 117. Prima ratem *Cyprum* spumantibus accipit undis. Atque hoc pæne probavi Cl. Davisio. Verum hæc Dionis vide Cassii, lib. XLII. p. 234. d. de Cæsare Julio, τὰ τι ἀναθήματα τοῦ ἐν τῇ Τύρῳ Ἡρακλίου πάντα ἀνέλασε, ἐν τῇ τι γυναῖκα καὶ τὸν παῖδα τοῦ Περ-
VOL. IV.

σίου ἀνελόντες, δὲ ἴθυσαν. Hinc ina- nem ipse suspicionem, ne et aliis fraudi sit, proscribo. Sed ad institutum. Wess.

[6. et 8. Quemadmodum οἱ περι vel ἀμφὶ αὐτὸν interdum non alii intelligun- tur nisi ipse, αὐτός: sic h. l. οἱ ἀμφὶ Κο- ρινθίους, et οἱ ἀμφὶ Μεγαρίους καὶ Φλασίους non alii sunt, nisi ipsi Κορίνθιοι, Μεγαρίαι, et Φλάσιοι. conf. lin. 11. S.]

15. κατήρραξαν — ἐς τὸν Κίθαριν] Perparum arbitror interesse, κατήρραξαν scribatur an κατήρραξαν. Variabunt hic etiam forte Codices, ut apud Thucyd. VII. c. 6., τὸ ἄλλο στρατιῦμα, κηθὲν ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, κατηράχθη ἐς τὰ συχίσματα: ubi scribitur in aliis Codicibus κατηρράχθη. Ex Herodoto sumsit Appian. in Pun. p. 15. (cap. 15 extr.) τοὺς δὲ λαποὺς ἐς τὰς πύργους κατήρραξαν. Demosth. c. Aristocr. p. 430., κατήρραξε δ' εἰς τὴν θάλατταν ἅπαντας, omnes in mare dedit præcipites: illic ex Cod. scripto κατήρραξε: prostat enotatum: una litera ablata κατήρραξε potius scribendum. VALCK.—Conf. Var. Lect. (ed. S.) et ad VIII. 90, 10. notata. S.

CAP. LXX. 7. Λακκιδαιμονίων — οὐκ ἰσισταμένων τυχομαχίων] Consimilia Plut. Arist. p. 330. d.; alibi T. II. pag. 228. d. Lycurgum τὸ τυχομαχίῳ civibus prodens prohibuisse. Vicino τῇ δὲ ἰσιχίοντι (lin. 11.) Abreschius contu- lit Aristidis T. I. p. 241. Ed. Cant. οἱ μὲν ὥσπερ πύλας εὐχοί ῥύξαντες εἰσιχί- οντο: et T. III. 315. εἰσιχίοντες ἀμφο- τίρωσιν ἥδη τῶν βαρβάρων. Jungatur Sui- dæ Εἰσιχίοντα. VALCK.—Miseris vero, ligneo muro non fuisse immisum ab hostibus ignem. S.

[16. ἐνὸς τῆς Ἀλφειᾶς Ἀθηναίης] Vide ad I. 66, 21. notata. S.]

20. οἱ ἐν ἐλίῳ χεῖν, etc.] Suum χεῖρ, adnotatum in Diss. Herod. p. 205., præcipiet ex Codicibus Noster; qui, Poëtas imitatus ἐλίῳ posuit ἰω- μίγδους. In hoc angusto loco πολλὰ

μυριάδες dicuntur κατιλημμένοι, ἀνθρώπων: ubi Herodoteum dant (dabunt, puto, scriperat aut scribere Valck. voluerat; nam hic quidem non dant) Codices κατιλημμένοι. Qui sic tenentur ut elabi nequeant, sæpe tamen dicuntur ἀπιλημμένοι, et ἀπεληφθίντες. Sic V. 101. ὅσοι — ἰνῆσαν ἐν τῇ πόλει ἀπολαμφθίντες πάντοθεν: IX. 50. ἐν τῇ Κιθαρῶνι ἀπολιλαμμένοι. ἀπιλημμένοι Thucydidi II. p. 100, 89. et V. p. 353, 40. Ulysses ἀπιλημμένος dicitur ὑπὸ Καλυψίδος Demostheni Thraci apud Eustath. in Od. A'. p. 19, 27. Harpocratiον 'Λοπιτευχισμένος redditur ἀπιλημμένος καὶ ἀποπειλισμένος τῇ τίχῃ. Vid. ὁ πᾶν Ti. Hemsterh. in Aristoph. Πλ. v. 935. VALCK.

Ibid. ἐν ὁλίγῃ χώρῳ] Non erit opinor, qui Codicum auctoritatem aversetur. Quod ex illis venit, vulgato præstabilius. Angusto exiguoque in loco exterriti ac compulsi Persæ degebant, atque animum, explicare ordines cum non possent, despondebant. Vellem maxime iisdem in schedis κατιλημμένοι reperiri, quod, me iudice, verius, ut c. 30. (cap. 31, 25. ubi vide not.) De Cl. Reiskio quid dicam? Augēt is conjectando sequentia (lin. 25.) καταδιουσίων χιλιᾶδων τεσσέρων, τὰς ἔχων, etc. Ergo ne quatuor duntaxat millia Artabazus fugæ socia abduxit? Quod quidem Herodotus ita c. 65. infitiat, ut distinctius non valerit. Sentio festinantis hallucinationem. WESS.

24. Λακιδαιμονίων δὲ, etc.] Ægre fert Plutarch. de Herod. Malign. p. 872. c. solos Nostro memorari Lacedæmonios, Tegeatas, et Athenienses; quorum hi cum Thebanis pugnaverint, illi cum barbaris: atque ita ceteras omnes civitates hoc honore privari. Idem miratus in Aristide, p. 330. f. opponit Herodoto numerum in prælio interfectorum et monumenta publica; atque in uni-

versum cecidisse docet Græcos libertatis defensores mille trecentos et sexaginta, e quibus unus et nonaginta fuerint Lacedæmonii; sexdecem Tegeatæ; Athenienses duo et quinquaginta; hi quidem omnes, juxta Clidemum, ἐκ τῆς Λιαντίδος φυλῆς ἀγωνισαμένους ἔρισσα. VALCK.

CAP. LXXI. 4. ὡς ὑπεριβάλλοντο legendum censet Bothius, et post Λακιδαιμονίοις levius distinguendam orationem. Speciosa foret emendatio, nisi satis constaret, ἀνυπόθετος subinde orationem amare Herodotum. S.

[12. δὲ γίνονται αὐτίαν ἄριστος] 'Ος pro τίς, ut VI. 124, 6. et τὸ (quod Ionice alias δ valet) pro τί, VI. 37, 9. S.]

18. καὶ φθόνῳ ἂν ἴσποιν] Demiror ἴσποιν tantopere probatum, siquidem non de se, (et foret ea professio Historiarum patri turpis,) sed de Spartano- rum sermone et iudicio, quis virorum illorum laudabilior, hæc Herodotus. Aristodemi culpam, lib. VII. 231. vidimus. WESS.—Suum ἴσποιν Gronovius Latine sic reddidit: verum id quidem etiam livore dixerimus: quod quidem nisi plane absurdum esse velis, intelligi debet ab illis iudicatum (vel dictum) dixerimus. S.

[18. οὗτοι δὲ τοὺς κατέλιξα πάντας] Accusativus πάντας ad proximum τοὺς relatus, quum proprie οὗτοι — πάντες debuisset dicere: enallage poetis maxime frequentata. S.]

19. τῶν ἀποθανόντων] Censebat G. Kœnius, verba τῶν ἀποθ. ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ, hac in sede minus accommodata, in suam facile posse restitui, si hunc in modum paulo collocarentur inferius: Οὗτοι μὲν τῶν ἀποθανόντων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ ἐν Πλαταιῇσι ἐνομαστώτατοι ἔγινοντο. Paulo ante miror quomodo locum invenire lectio potuerit Med. ἴσποιν. VALCK.

CAP. LXXII. 5. κατήμινοις ἐν τῇ

τάζῃ] Bona omnia sunt. Callicrates, in sacris dum operabatur Pausanias, ad arma suo in ordine considebat, more prisca militia non insueto. Euripides Suppl. v. 357. *παρ' ὅπλοις δ' ἡμινος πύμψω λόγους Κρίονται*, et v. 664. et 674. Commodum Plutarch. Aristid. p. 329. *π. ὡς δὲ δύο μινος* (Pausanias) *οὐκ ἐκπαλιέρι, προστάξει τοῖς Λακιδαιμονίοις, τὰς ἀσπίδας πρὸ ποδῶν θιμίνους, ἀπὸ γὰρ καθίζουσαι*, continuo subdens, Callicratem, dum ita ad arma sederetur, sagitta fuisse percussum. Ceterum *κάλιστος*, formosior, uti Stephanus voluit, in Latinis præsiterat. Poëta Iliad. B. v. 673. *Νηϊεύς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε*. Wess. — Præstantior h. l. in versione posuerat Valla, quod nec a Gron. nec a Wess. mutatum est. S.

Ibid. *κατῆμινος* in τῇ *τάζῃ*] Viro docto (Reiskio suspectum egregie tuitus est et explicuit Cl. Wesseling. in Diss. Herod. p. 126. Quod nullum edidisset isthoc tempore dignum sua virtute facinus, Callicrates *ἰδουσανάτι* (lin. 7.) ægre moriebatur. *ἰδουσανάτι* hinc adnotavit ut Herodoteum Pollux III. 106. Utrumque fuit in usu *δουσανάτιν* et *δουσανατῆν*. Moeris Att. *Σφαδάζιν, Ἀττικῶς* *Δουσανατῆν*, Ἑλληνικῶς: ubi notat Clar. Pierson. Syllaba repetita scripsisse videtur Athenagoras, de Mort. Resurr. §. 4. *πολλὰ μὲν σώματα τῶν ἐν ναυαγίοις καὶ ποταμοῖς δουσανατῶντων ἰχθύσι γίνεσθαι τροφήν*. VALCK.

8. *πρὸς Ἀρίμνηστον*] Schedia, viri nomen ad eum modum repræsentantibus, robur Pausanias, lib. IX. 4. addit ubi, *ὁ δὲ Ἀρίμνηστος ἦν τι τῇ πρὸς Μαρδόνιον μάχῃ — Πλαταιεύων ἡγήσατο*. Plut. quoque Aristid. p. 325. r. Quibus autem *πρὸς Ἀρίμνηστον* placet, Thucydides, cui Plataënsis Lacon *Ἀιμνήστω* lib. III. 52., fortasse hujus filius, aderit. Adeo iterum anceps viri titulus. Conf. c. 63. (c. 64. 7.) Wess.

CAP. LXXIII. 7. *Σωφάνης*] In Plut. Malign. p. 873. d. et Cimon. p. 483. *π. Σωχάρεος ὁ Δικεῖλιος*, haud sine lapsu. Proxime a veritate *Σωφάνης Δικεῖλιος* Pausaniæ I. 29. (ubi Sylburgius bene) abiit. Insequens *ἐκ δήμου Δικεῖλῆθιν* Th. Pinedo ad Steph. Byz. *Δικεῖλιῆθιν* pingebat. At urbs Ioni- bus *Δικεῖλη* c. 15. et ipso hoc Capite, unde *Δικεῖλῆθιν* (præsertim si oppidi et nominis auctor *Δικεῖλιος*) fide Codicum Arch. et Vallæ (conf. I. 8.) optime procedet. Wess. — Duorum nomina, qui hoc prælio rem optime gesserunt, mendose scripta leguntur apud Plutarch. de Herod. Malig. p. 873. d. *Σωχάρεος καὶ Δίπνηστος*: quorum loco reponenda sunt nomina *Σωφάνης καὶ Ἀρίμνηστος*. Sed hoc præcepit ὁ *πάνυ* in Diss. Herod. p. 61. Ubi Decelensis Sophanes dicitur *ἐκ δήμου Δικεῖλῆθιν*, primitus forte scriptum *Δικεῖλῆθιν*, ab Ionico *Δικεῖλη*. Steph. Byz. in *Δικεῖλη*: *τὸ τοσικὸν Δικεῖλιῶθιν· παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ Δικεῖλιῶθιν*. Hinc apud Etymologum male distracta concinnavit R. Bentlei. in Callim. Fragm. 234. VALCK.

16. *Δικεῖλης ἀπὶ χινοῦ*] Referri solet ad annum Olymp. XCI. 3. quo Agis, Archidami F., Deceleam occupavit et in maximum Atheniensium detrimentum muniit, apud Thucyd. VII. 19. non sine quadam imprudentia. Aliud profecto, *ἀπὶ χινοῦ* *Δικεῖλης*, ab ea abstinere; aliud, occupatam munimentis et præsidio instruere, belloque sedem legere. Contigisse res videtur, quæ et Ampl. Bouherii opinio, belli Peloponnesiaci, quando Archidamus Atticam incursionibus infestam habuit, principio: Thucyd. II. 10. Wess.

CAP. LXXIV. 6. *ἐκπίπτοντες*] Inprobatur, censeturque Pavo Reiskioque *ἐκπίπτοντες, ἐκπίπτοντες, ἐκπίπτοντες*, ad rem opportunius. Eadem illis voluntas Scriptoris si sedisset, abiisset eas in

partes: suum maluit, utique, etsi diversiore intuitu, accommodatum. Wess. — Turbaverat viros doctos importuna Gronovii interpunctio, post *ἰαπίωντος* incidentis orationem; quem et ego cum Wess. aliisque inprudens secutus sum. Commodius olim, inde ab Aldo, distincta verba erant: *οἱ πολλοὶ ἰαπίωντος ἐν τῆς τάξης, μετακινήσει μὴ δυναίεσθαι*: ubi ad *μετακινήσει* iterum quidem *ἐν τῆς τάξης* subintelligi poterat; sed cohærebant ista, *ἰαπίωντος ἐν τῆς τάξης*, idem valentia ac *περιζήτωντος* c. 62, 13. Est autem h. l. prægnans (ut aiunt Grammatici) verbum *ἰαπίωντος*, idem valens ac si adjectum esset *καὶ ἐς αὐτὸν ἰαπίωντος*, quod diserte adjectum c. 62, 14.; aut intelligi h. l. debet *ἰαπίωντος ἐπὶ αὐτὸν*, adversus ipsum. S.

11. Laudo Arch. Vallamque, verissimum *ἰφίους ἰαίσηται ἄγνωστον* iudicans. Convenit adprime narrationi et Græciæ consuetudini, qua Laco *ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μύαν ἔχει ἰαίσηται* in Plutarchi T. II. p. 234. c. Neque obtrudo tamen; ne interpretamentum, si cui tale absque causa videatur, inculcasse perhibear. Wess. — Quid sit vero, quod clypeum, qui pro insigni ancoram, stabilitatis symbolum, habuit, perpetuo in gyrum egisse dicatur hic homo, equidem non exputo. S.

CAP. LXXV. 2. *Εὐρυβάτην ἐν Ἀργίῳ*] *Εὐρυβάδης* mendose Arch.; prior hominis titulus lib. VI. 92. et in Pausania I. 29. Wess. — Qui dedit Eurybiadem, Valla reperit in suo codice quod Galeus obtulit ex Arch. *Εὐρυβιάδην*. Hic vulgatum nomen *Εὐρυβάτην* ipse satis tuebitur Herodot. lib. VI. c. 92., ubi Argivus *Εὐρυβάτης*, ter victor certamine singulari, *ὅτε τοῦ τε σάγρου Σωφάνους τοῦ Δικτίλιος ἀποθήσεται*. Herodoto concinit Pausan. I. p. 71. Sequentia respexisse Stephanum Byz. in *Δάροι* primus vidit monuitque Jo.

Meursius, Att. Lect. VI. c. 31. Leagri (lin. 6.) filius, *Γλαύκων ὁ Λιδόργου*, memoratur Thucydidi I. 51. VALCK.

6. *ἄμα Λιδόργου*] Filius Glaucôn Λιδόργου notus ex Thucydidis lib. I. c. 51.; pater etiam ex Pausania I. 29., hanc ejus et Sophanis cladem non reticente. Interiit Sophanes Olymp. LXXXI. exeunte, Archonte Athenis Lysicrate, quando altera vice Athenienses colonos occupatum Eionem infelicissime amandarunt. Huc verba Scholiastæ in Æschinis Or. *πρὶ Παράτρ.* adplicant Dodwellus et Corsinus, Viri CL., *δέοται οἱ μὲν Λιδόργου κληροῦναι ἐπὶ Λυσικράτους*, in Leogora Leagrum invenientes; haud illi, nisi si Leogoras Andocidis pater fuerit, absurdi. Wess.

CAP. LXXXVI. 2. *Γυνὴ αὐτόματος*, etc.] Mulier transfuga ad Græcos victores venisse dicitur (lin. 5.) *νομοθεμένη χερσὶ πολλῶν καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀμφίτοιλοι*: articulum in his male omisum restituerunt Reiskius et Koenius. Persas illa dicebat (lin. 14.) *ὅτι δαίμονες ὅτι θίων ὅτι ἔχοντες*, nec dæmonum neque Deorum majestatem, sive vindictam, reveritos; ut supra lib. VIII. 143. Mardonius Deorum heroumque *οὐδὲ μὲν ὅτι ἔχοντες*, *ἰσχυροὶ τοῖς τε δόμοις καὶ τὰ ἀγάλματα*. vid. Salmas. ad Inscript. Herodis Att. p. 20. et Jo. G. Grævius in Hesiodi "E. καὶ "H. 107. Tandem (lin. 15.) Coa, Hegetorida filia, *βίη δέ μοι*, inquit, *λαβὼν ἐν Κῷ ἔχει ὁ Πίερος*, vel *ἔχει*, habuit me uxoris (sive pellicis) loco: verba *ἔχων* et *ἔχει* permutat Herod. III. 31., estque is usus verbi *ἔχει*, ut Latini habere, notissimus. Herodotea de hac muliere paucioribus enarrans Pausanias, lib. III. (c. 3.) p. 214. *Παυσανίαν, αἷς τὸ ἔργον τὸ ἐς τὴν Κῶν γυναῖκα ἐν ἑαυτῇ τιθεμαι μάστιγα* ἦν τινα, *ἀνδρὲς οὐκ ἀδίκου παρὰ Κῶν* *θρηνητικὰ εὖσαι* *Ἡγηταρίδου τοῦ Ἀνταγόρου*, *Φαρακιδῆς ὁ Τισιδάδης ἀπὸ Πίερος παλαῖν ἔχειν ἔκοντα*, π. τ. λ. VALCK.

4. Φαρανδάτες] Pravi sunt, qui mutant. Vide lib. VII. 79. et Pausan. III. 4., ubi Φαρανδάτης ὁ Τιάγιδης, littera sibilante detracta. Deinceps καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀμφίστολοι Reiskio adsentior scribi potius fore. Wess.

12. Ὁ βασιλεὺς Σπάρτης] Condonandum matronæ animo præ lætitia perturbato. Rex Pausanias Spartanorum non fuit, regis Plistarchi tantum tutor; cæp. 10. et Thucydid. I. 132. Quod illa autem Pausaniz, λῦσαι μὲν — δουλοσύνης, pro eo Codd. pauci, quibus ferre optempero, ῥύσαι μὲν. Eum in modum lib. V. 49. πρὸς Θᾶν τῶν Ἑλληνῶν ῥύσασθαι Ἰωνας ἐκ τῆς δουλοσύνης: et IX. 89. προτίειναι αὐτοὺς ῥύσασθαι ἄνδρας Ἑλλήνας ἐκ δουλοσύνης: tum in Epigramm. ap. Aristidem T. III. p. 648. Ἑλλάδα πᾶσαν — ῥυθμῶναι δουλοσύνης. Quæ quidem ad verbi usum abunde; ad vulgatum autem: in simili negotio usitatum, præjudicio damnandum minime. Wess.

20. οἰκρῶν] Sepe contaminarunt librarii hoc vocabuli. Respice III. 96 IX. 51. Illud autem plenum benivolentiae et humanitatis erga Coam mulierem officium merito Pausaniæ in laudibus Pausanias lib. III. 4. deposuit. Wess.

CAP. LXXVII. 2. ἐπ' ἐξεργασμένῃσι, re jam confecta. Sic supra VIII. 95. post pugnam Salaminiam Adimantum et Corinthios venisse scribit ἐπ' ἐξεργασμένῃσι. Attigit formulam clar. Jo. Taylor ad Lysiam pag. 489. explicat illam Noster in proximis, καθόντες δὲ ὑστερον ἤκουσι τῆς συμβολῆς. Sic, post pugnam qui venere Marathoniam Lacedæmonii, VI. 120. ὑστερον dicuntur ἀπικρίμενοι τῆς συμβολῆς. VALCK.

4. ἄξιός τε ἵσταναι ἰναι σφίσις ζημιῶσαι] Expressisse hæc Livium, lib. XXX. 30. elegans J. Fr. Gronovii observatio est. Hinc Vallæ Latina, ut errori anse

præcideretur, probante etiam Valckenario restituta. Wess.—Non male ceperat Valla, vertens, sed idoneos se esse ad sumendas de se poenas dixere: his qui substituit, ad sumendas de ipsis poenas, allos in errorem induxit, quem corrigat Eruditus scriptor des Essais de Critique, p. 256. Herodoteis ista respondent, quæ dicentem facit Annibalem Livius XXX. c. 30., forsitan non indigni simus, qui nobismet ipsi multam irrogemus, quæ hinc sumta monuit J. Fr. Gronovius. VALCK.—Mibi Herodotus, si voluisset dicere digni qui sibi ipsi poenas irrogarent, videbatur dicturus fuisse ἰωὺ τοὺς ζημιῶσαι. Nunc illud ζημιῶσαι σφίσις ita accipiendum ac si ζημιωθῆναι dixisset, nempe ἄξιός τε (ἵνα, sive Παντασίην, sive τοὺς Ἑλλήνας) ζημιῶσαι σφίσις, quemadmodum v. gr. Græce dicitur ἄξιός ἐστι θανατῶσαι, pro θανατωθῆναι, nempe intelligendo ἄξιός ἐστι τοῦ τοὺς ἀνθρώπους θανατῶσαι αὐτόν. Neque me admodum turbavit laudatus Livii locus: primum enim addubitare licebit, voluerit-ne ibi Romanus scriptor hæc ipsa ΗΕΡΟΔΟΤΕΑ verba suum in sermonem transferre: deinde, Livio non minus, quam nobis hac ætate, accidere potuit, ut Græcorum Scriptorum mentem, quos ob oculos habuit, non satis recte perceperit; quod quidem subinde illi usu venisse memini me olim observare, quum Livii Latina cum Polybii Græcis, e quibus illa translata sunt, de professo exigerem. S.

6. τοὺς τοὺς Ὀἰωνοὺς μίχρη Θυσσάλῃσι] Inter eos, qui Artabazum fugientem insecuti fuerunt, præcipui in Diodori lib. XI. 32. Corinthii, Sicyonii, Phliasii. Wess.—Diserte vero adjicit Diodorus καὶ τινὲς Ἴταροι: quorum in numero Mantinenses esse potuerunt. Larcherus tamen, et qui eum sequitur Schulzsius, (puto ob ea quæ continuo subjicit He-

rododus, λαπειδαμόνοι δὲ οὐκ ἴσιν φεύγοντας διώκειν) verbum ἰδιῶνος ita accipiunt, ut non ipsa actio significetur, sed consilium et conatus agendi, persequi cupiebant: coll. I. 68, 23. ibique notatis. De dictione οὐκ ἴσιν vide dicta ad IX. 2, 4. S.

CAP. LXXVIII. 2. Αἰγινήτιον τὰ πρῶτα] Saltem dictionis corruptores τὰ πρῶτα φερόμενοι, ut postulat mos, elegissent. Dio Cassius lib. XL. p. 136. de Suella Britanno sive Cassivelano, τὸν τῶν τὰ πρῶτα ἐν τῇ γῆσι δυναστῶν φερόμενον. Ælianus Anim. XIII. 17. αὐλοπῆς (ex thynnorum genere) ῥάμην τε καὶ ἀλκὴν τὰ πρῶτα φέροιτο ἄν. Resecui inopportuno, et ab schedis Gronovioque proscriptum, φέρον. Conf. lib. VI. c. 100. et præter ceteros Ti. Hemsterhusium in Luciani Timon. c. 35. et Xenophont. Ephesium in Miscell. Observ. Vol. V. p. 30. Quod succedit continuo ἵκιστο πρὸς Πausaniῆν in scriptis quibusdam libris, valide sese commendat. Wess.—Equidem sollicitatum ἔπεσοιτο nolum. S.

Ibid. Αἰγινήτιον τὰ πρῶτα φέρον] Si Codicibus etiam aliis abest φέρον, non repertum in Mediceo, vir inter Æginetas Princeps hic dictus videbitur Αἰγινήτιον τὰ πρῶτα: quam sermonis elegantiam, his etiam usus Herodoti, pertractavit vir summus ad Lucian. (Tim. c. 35.) T. I. p. 147. Pro φέρον si qui Codices darent φερόμενοι, Lampon censeri posset dictus Αἰγινήτιον τὰ πρῶτα φερόμενος, ut Hermotimum scribit φερόμενοι οὐ τὰ δεύτερα τῶν ἐννέων παρὰ βασιλῆϊ, lib. VIII. c. 104., quod commodum excitat Clar. Gronov. Dicitur quis τὰ πρῶτα et τὰ δεύτερα φέρεσθαι, non φέριν. Lucian. (Var. Hist. II. 18.) T. II. p. 115., οἱ ἀμφ' Ἀριστοπῶν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἴφεινον. Deditur videtur Eunapius in Jambl. p. 21. Ἀνατολίῳ τῇ μετὰ

Περφύριον τὰ δεύτερα φερόμενον. Moschus Eid. III. v. 57. μὴ δεύτερα εὖ φέρεται. Callimachus Hymn. in Del. v. 4. Δῆλος δ' ἰδίῳι τὰ πρῶτα φέρεσθαι Ἐν Μουσείῳ. VALCK.

10. μὴ ὑπέρχων ἔργα ἀτάσθαλα ποιῶν] Vidi ad marginem Aldinæ docti viri manu, μὴ ὑπέρχων — ποιῶν, quorum ultimum in Ask.; sed ejus opera supervacua. Noster lib. VII. 8, 29. οἷ γι' ἰμὶ καὶ πατέρα τὸν ἰμὸν ὑπέρξαν ἄδικα ποιῶντες: quibus conparia Cl. Valckenarius ad Euripid. Phœniss. p. 533. conduxit plurima. Æginetæ Lamponis consilium Pausanias jure sprexit, laudatus propterea a Pausania III. 4. Wess.—In Vers. Lat. pro nudo verbo suscipiat, scriptum ultro suscipiat volueram, quo vocabulo ultro vis Græci verbi ὑπέρχων, exprimeretur. Vallæ Latina hæc erant, caveat nefanda facinora perpetrare in Græcos. Loco verbi perpetrare Gronovius inchoare posuit. S.

CAP. LXXIX. 10. ἴσιν μὲν ποιῶν] Dictum laudabiliter. At quantum mutatus ab illo Hectore in Thucydidis lib. I. 132. Redi tamen ad Nostri lib. V. 32. Proximum ex MSS. ψυχῇσι τε τῇσι τῶνδε (lin. 12.) aliorum arbitrio relinquitur. Wess.—At haud cunctanter recipi τῇσι debuerat. S.

13. οὐ μίντοι ἔτι ἔχων λόγον τοιόνδε μήτι προσίλθης ἔμει γι' Ore Ionico pronuntiata, atque in speciem lenissima, gravem tamen continent comminationem; illis simillima, quæ Alexandro Macedoni dixisse feruntur Athenienses VIII. 143. οὐ τί τοῦ λοιποῦ λόγους ἔχων τοιοῦσδε μὴ ἐπιφάνισι Ἀθηναίοισι, μηδὲ δοκίῳ χρηστὰ ὑποουρίῳ ἀβήμιστῳ ἔρδῃν παραίνα. Juxta Lycurgum c. Leocr. c. 156, 42. Alexandrum Athenienses μικροῦ διῶν πατίλισσαν: secundum Aristidem T. I. p. 250. illi dixerunt qualia Medæ Creon Euripidis v. 352. si te secundo lumine

hic offendero, Moriere. Lamponis istius consilium repellentis Spartani Regis responsum respicit Pausanias III. (c. 4.) p. 214. VALCK.

CAP. LXXX. 4. *κλίνας τι ἐπιχερύνουσιν*] Non fuerunt *ὀλόχρυσοι καὶ ὀλόαργυροί*, quales in Philon. Jud. de Somn. p. 1115. E., sed inaurati et inargentati. Ex solido auro et argento memorabuntur c. 80. In talibus et alibi peccatur. Vide I. 50. WESS.

14. *ἄτε ἰόντα χαλκὸν δῆθιν*] Quasi vero æs foret. Rudi simplicitate Helotarum, aurum atque æs vix internoscendum, abusi Æginetæ sunt. Quid victo ad Gransonium Carolo Audace, Burgundiæ duce, vasis ejus argenteis, stannum arbitrati, fecerint, quoque modo gemmas, multo rarissimas et pretii ingentis, tanquam vilissima scruta abjecerint Helvetii, durum ab stirpe genus, elegantissime Ph. Comineus Memor. lib. V. 2. exposuit. WESS.

CAP. LXXXI. 3. *ἐπὶ τοῦ τρικαρήνου ὄφιος*] Durabat in tempora Pausaniæ, aureo tripode dudum a Phocensibus interverso et conflato, lib. X. 13. Quam vero Cel. Gronovius ex Whelero adposuit tripicitis colubri figuram, eam hujus videri, ab Ampl. Cupero veritati respondere negatur, Epistol. lib. II. p. 177. Litem meam non facio. Si tamen verum amemus, unus hic draco et triceps describitur, *δράκων χαλκοῦς* Pausaniæ; monumentum autem Constantinopolitanum tres exhibet serpentes, scitissime contortiplicatos: dubium præterea, Delphis-ne Byzantium venerit; sed, fieri hoc potuisse, nolo infitiri. Porro Jovis Olympii ex ære statuam copiosius Pausanias expingit, lib. V. c. 23. WESS.

CAP. LXXXII. 1. *ὡς Ξέρξης φεύγων*, etc.] Quæ hoc capite continentur, ubi pleraque descripta prostant apud Athen. IV. p. 138. alia deteriora, pauca quædam vulgatis leguntur meliora. Pro

ἀρτοκόπους, (lin. 5.) *ἀρτοποιούς* præbet Athen., quæ duo sæpe permutantur in Codd. Ut apud Herod., alibi quoque junguntur *ἀρτοκόποι* et *ὀψοποιοί*: multa notantur ad Thom. Mag. in 'Αρτοπόποις: dubium quid scripserit Plutarch. T. II. p. 401. E. Vulgatorum loco (lin. 15.) forte cui non displicebit Athenæi lectio, *ἐς ἱκατίρου τῶν δίσπων τὴν παρασκευήν*. Firmant Herodotæi Codices, ut patet ex Diss. Herod. p. 89., quam habet Athenæus τοῦ Μῆδων ἡγέμονος τὴν ἀφροσύνην: absque Codicibus nemini suspecta mentio fuisset τοῦ Μῆδων βασιλῆος, quum supra tradiderit, *ὡς Ξέρξης φεύγων ἐκ τῆς Ἑλλάδος Μαρδονίῳ τὴν κατασκευὴν καταλίπει τὴν ἰωῦτοῦ*: quin Xerxi potius congruere, quam Mardonio videntur ista, *ὅς, τοιόνδε δίαται ἔχων, ἤλθε ἐς ἡμίας οὕτω οἰζυρὴν ἔχοντας ἀπαιρησόμενοι*: in quibus *ὡς ἡμίας* legisse suspicor Sophistam, (Athenæum,) qui voci Ionicæ οἰζυρὴν vulgarem substituit *καλαίπαρον*. VALCK.

— Quod pro *κατασκευὴν* lin. 4. *σκηνὴν* scriptum oportuisse suspicatus sim, pauci lectores, puto, futuri sunt qui improbent. Quis enim feret *τὴν κατασκευὴν χρυσῷ τι καὶ ἀργύρῳ κατασκευασμένην*? Quo magis mirari subit, quod in vulgatum communi consensu conjurarint librarii omnes, neque multum ab his dissentiant Athenæi codices, hoc loco, ut paullo ante, *παρασκευὴν* exhibentes. S.

13. *ἢ πολλὸν τὸ μίσην*] Amplum delictum. Supra lib. I. 126. *οἱ δὲ ἴψασαν πολλὸν εἶναι αὐτίαν τὸ μίσην*, in simili negotio. Euripides Alcest. v. 914. *οἶμοι πολὺ γὰρ τὸ μίσην*. Jo. Chrysostomus Or. de Evangelii Profectu, T. III. p. 302. c. *πολὺ δὲ τὸ μίσην τούτων κἀκείναι*. Alii, uti Heliodorus Æth. VII. p. 318. *οὐ γὰρ μικρὴ τῇ μίση*. Adde Abreschii Lection. Aristænet. p. 249. Wess.

18. *τοῦ Μῆδων ἡγέμονος*] Placeret τοῦ Μῆδου ἡγέμονος ex Arch., modo plures juberent libri. Alterum dubio caret.

Mardonii delicias et superfluum adparatum Pausanias, non absentis Persarum regia, perstringit et taxat. Additum ὁπῶν αἰζυρήν ἔχοντας δίδωται, irrudenti, ut ferocientis inpetum sisterent, Carolo Audaci testati de se suæque regionis habitu Helvetii fuerunt, eodem Comineo lib. V. c. 1. Memor. perhibente. Wess.

CAP. LXXXIII. [2. Θήνας χρυσῶν καὶ ἀργύρου] Θήαν, thecam, III. 130, 18. repositorium sive pateram intellexeram, et in Adnot. dixeram, eodem modo vocab. istud hoc etiam loco intelligi posse. Mutavi, ad hunc locum quod spectat, sententiam. Possent quidem Θήνας χρυσῶν καὶ ἀργύρου pateræ aureæ et argentæ intelligi; sed adjecta h. l. verba καὶ τῶν ἄλλων χρημάτων, i. e. et aliarum rerum pretiosarum, satis declarant, Θήνας hic loculos, ut erat in Vallæ Latinis, aut arculas dici. S.]

5. κεφαλὴ οὐκ ἔχουσα ῥαφήν οὐδὲ μίσην] Pollucis aut alius exemplo respexisse hæc Theophilum Protospatharium (de Fabrica Corpor. Hum. lib. IV. 4. in Fabricii Bibl. Gr. T. XII. p. 858.) puto, κεφαλὰς ἀρράφους, sine omni sutura, inter ossa præliis dejectorum et conputrescentium abscriptoribus reperta adfirmantem memorari. Ὀδόντας μουνιοφυίας (lin. 8.) Pyrrho, Epirotarum regi, et Prusiæ, Bithyni regis filio cognomini, tribuit Valerius Maxim. lib. I. 8. Exter. 12. et Festus in Monodos. Illud autem paullo inpeditius et salebrosius, (lin. 3.) ἰφάνη δὲ καὶ τοῖς ὄσσεσιν ἐπὶ τούτῳ τῶν νεκρῶν. Si esset ἰφάνη δὲ καὶ τοῖς ὄσσεσιν ἴσι τούτῳ, τῶν νεκρῶν περιψιλαδίντων τὰς σάρκας: tum, postea demum, nudatis carne cadaveribus, adparuisse τοῖς, nempe id, quod de cranio sine sutura et de maxilla proditur, sententia declararet. Et sic doctissimus Abreschius. VALCK. — Commode post τοῖς minori puncto distingueretur oratio,

verbaque ista συνεφέροιον — χῶρον parenthesis notis intericerentur: quo significaretur, coherere illa τῶν νεκρῶν περιψιλαδίντων τὰς σάρκας, ἰδέσθαι κεφαλὰ, etc. S.

CAP. LXXXIV. 8. Διονυσιοφάνης] Ita et Pausanias, lib. IX. 2. Similis variatio in Διονυσιοδόρου Historici titulo. Unde vero Pausanias, Artonten multa huic Ephesio elargitum ob patrem contumelatum acceperit, nescio. Wess. — At hoc ipsum Herodotus noster haud obscure eodem hoc loco significavit. S.

CAP. LXXXV. 3. ἴδω μὲν τοὺς εἰρίνας ἰθαψαν] Acquiesco in elegantissima Cl. Valckenarii, εἰρίνας sive εἰρίνας corrigentis, conjectura; eoque promptius, quod Αἰξίων Ἡροδότην collector vocem hic invenisse videatur. Eadem mens eruditissimo de Pauw, sic commentanti: Locus est depravatus, et sacerdotem requirit, qui thure et offa piationem faciat; quo certe officio ego nunc fungar hic, qui inter Divæ Criticæ sacerdotes fortasse locum aliquem mereri possum. Scribe, et scribe emendatione certissima, ἴδω μὲν τοὺς εἰρίνας ἰθαψαν, et similiter statim post, ἰς μὲν — ἴσαν οἱ εἰρίνας. Plutarchus audiendus est in Vita Lycurgi (p. 50. D.) quo nemo melius εἰρίνας nobis depinxit. Εἰρίνας δὲ καλεῖται, (inquit,) τοὺς ἴσας ἢ διύτιον ἐκ παιδὸς γιγνόμενους, — οὗτος οὖν ὁ εἰρήν, ἵπποι ἴση γιγνόμενους, ἄρχοι τῶν ὑποστρατηγμάτων ἐσσι μάχαις. Quid censet? quidquamne certius aut accommodatius? Εἰρίνας erant ordinum ductores; hos in uno tumulto tumularunt una cum quatuor illis præstantissimis heroibus. Quæ, quantumvis pluscula, placuit describere, ut confidentiæ et dictionis genus viri juvenis, nam admodum adolescentis sunt, in obscuro ne maneret. Wess.

Ibid. τοὺς εἰρίνας] Suum etiam in expeditionibus habebant μάντιν, qui per extispicinam Deorum mentem scrutaretur;

tur; sed nusquam alibi, opinor, in historia Græca Spartiatæ memorantur *ἱεῖς*, sacerdotes, qui præliis interfuerint. Visus mihi semper est Herod. aliam hic primitus vocem posuisse; sed, quamnam illa fuerit, mihi quidem non liquet. Memoratur in Glossis Herod. *ἱεῖς*. Quibus alibi nusquam locus est in Musis, hic Grammaticum legisse suspicabar in suo Codice *ἱεῖς* et paulo post *ἱεῖς*. Conjecturam memorare dignatus est Celeberr. Wess. in Diss. Herod. p. 206. et removit difficultatem, quam poni posset. Neutrum fortasse, nec *ἱεῖς*, neque *ἱεῖς*, sed scripsisse potius alicui videbitur Herod. *τοὺς ἱεῖς*, et *οἱ ἱεῖς*; quia distinguuntur a ceteris Spartiatis; Nostro autem memorantur VIII. 124. *τηναιὸν Σπαρτιατῶν λογάδης*, — *οἱαὶ ἱεῖς καλίστανται* VALCK.

[4. *Ποσειδῶν*, etc.] De his conf. c. 71, 10. et de Amorphareto sigillatim, c. 53 seq. 8.]

13. *ὡς ἰὼν πνέοντα*] Ablegatum hinc longissime cupiunt voculam *ὡς*, sicuti et lib. II. 8.; nullo jure, uti admonitum ibi. Recipi autem (a Gronovio) non debuerat *ἀπαισχυμένους*, sanequam intolerabile, atque Plutarcho multisque aliis damnatum. Attingit, non absque censura, Abreschius Dilucidat. Thucyd. p. 6. Multo quoque *χώρατα χῶναι κινὰ* (lin. 14.) plausibilis et veritati adfinis. Aliorum sepulchra cæsorum cadavera habebant recondita, erantque adeo *τάφου πλήρεις*. Contra ea, *κινὰ*, vacua et inania, quam deinceps fuerunt aggregata, meraque adeo cenotaphia. Atque, hæc Scriptorem voluisse, res clamat, agnita a viris Cl. Th. Galeo et D'Orvillio ad Charit. p. 147. Et quis in tanto Codicum scriptorum consensu hæsitaret? Wess.

12. *ἀπαισχυμένους*] Non alibi repletum hinc etiam ejicietur, restituito Herodoteo *ἀπαισχυμένους*. Pro *τῷ ἀπαι-*

σχυ fortasse suo more scribendi posuerat *τῷ ἀπαισχυ*: vid. supra notata, p. 42. (Adn. ad I. 85, 3. Paulo post (lin. 13.) ex Codicibus et Plutarcho *χώρατα* restituantur *κινὰ*, quod patet ex Diss. Herod. p. 63. VALCK.

17. *χῶναι Κλειδῶν*] Eos non audio, qui *Ἀλιδῶν* obtrudunt, vicinia litterarum Δ. et Κ. lapsæ. Præter alios contra venit Plutarch. Malign. p. 873. Δ. ubi *Κλειδῶν ἢ Πλατανῶν*. *Χῶναι* in tumultis terra congestis, tritum. Euripides Iphigen. Taur. v. 703. *Τύμβῳ τε χῶναι*: et Aulld. v. 1443. *ἰσὶ μοι τάμῃς ὁ χῶνδῶνται*, etc. WESS.

CAP. LXXXVI. 3. *ἱεῖς αὐτῶν τοὺς μηδίζοντας*] Quis mox sequitur, *ἢ πρῶτον δὲ αὐτῶν*, vane mihi Komnias correxisse videtur, *ἱεῖς αὐτῶν τοὺς μηδίζοντας* Ionico flexu legitur infra c. 93. Idem vitium a viris doctis sæpe sublatum, velut a Leopardo Em. I. cap. 16. Is. Vossio ad Melam II. c. 3. Jo. Piersono Verisim. p. 38. hic illic veterum scriptis etiam nunc inhaeret. In fragm. Orat. Isæi apud Dionys. Halic. T. II. p. 176, 28. scribendum: *ἵνα ἢ πρῶτον ἀπὸ τῶν ἱεῖς καὶ ἢ πρῶτον*: et v. 39. *ἢ αὐτῶν ἀπαισχυμένους ἀπὸ τῶν ἱεῖς*, pro vulgatis *αὐτῶν* et *αὐτῶν*. In Epicharmi loco apud Diogenem Laërt. III. 16. procul omni dubio corrigendum: nihil mirum, *ἀπὸ τῶν ἀπαισχυμένους*. Reliquit mendam ill. Grotius in versu Moschionis, Excerpt. ex Stobæi Eclog. p. 147. *Αὐτῶν δ' ἀπαισχυμένους*: urbes postulare sententiam Poëtæ, unicuique patebit attendenti, atque adeo etiam reponendum, *Ἀπὸ τῶν ἀπαισχυμένους καὶ ἀπαισχυμένους* "Ετιζῶν ὁνομασμένους. VALCK. — Hoc quidem loco nil magnopere obstabat quin vulgatum teneretur, conf. c. 67, 3. Potest autem genitivus *αὐτῶν*, duplici modo accipi, sive ut intelligas *τοὺς μηδίζοντας αὐτῶν*, sive ut *ἱεῖς αὐτῶν* idem valeat ac

ἔκαστος ἑαυτὸν ἢ τὸν ἑαυτοῦ. Ad sententiam qualem nil interest. S.

CAP. LXXXVII. 3. μὴ πρότερον ἀπαύσσει. πολιορκίαντες ἢ ἐξέλθωσι] Tale superius (c. 86, 6.) μὴ ἀπαύσσειται ἀπὸ τῆς πόλεως πρότερον ἢ ἐξέλθωσι: et cap. 16. πρότερον ἢ γινέσθαι ἐν Πλαταιῇσι τὴν μάχην. Aliter, et prius vulgato congruenter, lib. VI. cap. 45. οὐ γὰρ δὴ πρότερον ἀπαύσσει — πρὶν ἢ σφίσις ὑποχωρεῖν ἰσχυρότεροι. Junge Gronovio observata, lib. V. 118.; cujus in vicinis μὴ ἀναπλήσει (lin. 6.) laudabilis opera. Wess. — Πλῆν μὴ ἀναπλήσει (lin. 6.) intellige πλῆν ὅσων, et conf. V. 4, 6. et VI. 12.

7. χρέματι καὶ πρὸς τὸν ποταμὸν] Æquissima positio, si professio veritate fulciretur. Qui citra fraudem et dolum reipublice consulunt, inpune illis esse debet, quando res secius cadit. Nam consilii datores ob eventum, quem præstare non possunt, plectere, quamquam tristes istiusmodi poenæ in annalibus plures, a consilio dando, ne aliud adponam, merito omnes deterrebit. Egregiæ ad hanc rem Ampl. Bynkershoekii Quæst. Jur. Publ. lib. II. 2. disquisitiones sunt. Sed horum oratio infucata, et caussa dispar est. Civitatem Thebanam paucorum oppresserant dominatu, invitamque in factionem compulerant. Hæc fide Pausaniæ: τῆς δὲ αἰτίας ταύτης δημοσίᾳ σφίσι οὐ μίτισσι, ὅτι ἐν ταῖς Θήβαις ὀλιγαρχίᾳ, καὶ οὐχὶ ἡ πάτριος πολιτεία, στυγνὰ τεχνῶσι, lib. IX. 6. Wess.

CAP. LXXXVIII. [4. τοὺς δὲ ἄλλους ἄνδρας τοὺς ἐξιδόναι οἱ Θηβαῖοι, οἱ μὲν ἰδέσθαι] Si οἱ μὲν intelliguntur iidem qui traditi sunt a Thebanis, fuerit ἀνακλουσία quædam sermonis, facile quidem ferenda: sed poterunt etiam οἱ μὲν intelligi Thebani. S.]

6. χρέμασι κατεσθίοναι] Divinationem

Æm. Pörti, audacter abs Genevensi Editore insertam contextui, veram schedæ præstant. Itaque de Aldino et nupero *ιστιπθίων*, alibi invisitato, commentabor nihil. (Vide Var. Lect. ed. S.) Pausaniæ potius humanissimam et æquissimam declarationem, qua Attagini liberos insontes dimisit, prædicabo. Φὰς, optime omnium, τοῦ μηδισμοῦ παῖδας οὐδὲν εἶναι μιναιτίους. Delicta scelerum auctores luunt; infantes consilii absolvit innocentia. Cicero verissime: Ferret-ne civitas ulla latorem istiusmodi legis, ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut avus deliquisset? Nat. Deor. lib. III. 38. Multa P. Faber Semest. III. 8. Wess.

CAP. LXXXIX. 1. Ἀρτάβαζος — φεύγων, etc.] Sua hinc sumpsisse videtur Polyænus VII. c. 33, 3. Ἀρτάβαζος Φαρνάκου φεύγων ἐκ Πλαταιῶν προῆλθεν εἰς Θεσσαλίαν, quæque sequuntur. Ibidem Thessalis dixisse fertur Artabazus: Μαρδόνιος δὲ νικηκνὸς ἵσται, καὶ τὰ ἔργα τῆς νίκης αὐτὸς ἀπαγγεῖλαι: prout scribendum vidit doctiss. Kœnius, qui Herodotum infra dedisse suspicabatur: αὐτὸς δὲ ὑμῶν Μαρδόνιος καὶ ὁ στρατὸς αὐτοῦ ἰδύς (lin. 14. ubi οὗτος edd. et MSS.) κατὰ πόδας ἡμῶν ἰλαύνων προσδόνιμός ἐστι. VALCK.

12. ἰλῶν ἐς Θερνίκην] Laudatore Gronovio recte hoc gloriatur. Ἐξ ὅτου βασιλεὺς Καμβύσης ἤλασι ἐς Αἴγυπτον, lib. III. 63. Artem, qua Artabazus suæ exercitusque salutem apud Thessalos consuluit, Polyænus hinc derivavit, lib. VII. 33, 3. Pæne autem illud Ask. (lin. 6.) αὐτὸς ἐκ παιδωνίου sine dicto præterierat. Ionum, vice αὐτῶν, adfirmant esse Corinthus et Phavorinus: αὐτὸς ἀντὶ τοῦ αὐτὸς ἰστίς φασί. Et tale judicant, συμφέροντα αὐτὸς εἶναι, lib. II. 79., cujus loco αὐτὸς alibi. Nonnihil addubito. Wess. — Equidem baud dubie errasse et Grammaticos istos, et librariorum, si qui illorum rationi favent,

censeo. *Ἐαυτοῦ, ἰαυτοῦ*, etc. Ionicæ sunt formæ, pro *ἰαυτοῦ, ἰαυτοῦ*; item *αὐτὸς*, pro *ὁ αὐτός*: non *αὐτὸς* aut *αὐτός*, pro simplici *αὐτός*. S.

22. *λιμὴν συστάνας καὶ καρέτω*] Per-similes Persici exercitus ærumnæ lib. VIII. 115.; quales, neglecto adparatu, nulla congesta annona, frequentissimæ. Consequens *δίβη πλοίοις* germanum agnoscit *χερὴν πλοῖον διαβαίνειν*, lib. I. 186. Auctor Vitæ Homeri, c. 19. *Ἰχθυεὶν αὐτοῦ συνίξουσι αὐτῶν πλοίων, ὅπως δὲ εἰς τὴν Χίον διαβαίη*. Nolo plura, uti nec Latina, de quibus Cl. P. Burmannus in Declam. VI. 21. Quinctiliani. Wzss. — *Λιμὴν συστάνας*: vulgo fame enectos interpretantur: nos, ex propria vi verbi, fame conflictatos. Vide ad VII. 170, 8. notata. S.

CAP. XC. [3. *Ἐπεὶ γὰρ δὴ ἐν τῇ Δῆλῳ*, etc.] Vide lib. VIII. cap. 130—132. S.]

8. *Θειομήτορες*] In suo Cod. Valla reperit *Θειομήτορες*: in Med. Gronovius, *Θειομήτορες*. Sed, ut hic, sic supra VIII. 85. idem ille dicitur *Θειομήτορες*, ubi narratur quam ob causam Sami fuerit a Persis tyrannus constitutus. Paulo post (lin. 11.) scribendum puto, *ὥς, ἢ μόνον ἴδονται αὐτοὺς οἱ Ἴωνες, ἀποστήσουται ἀπὸ Περγίων*: sequitur enim eodem tempore, καὶ ὥς οἱ βάββαροι οὐκ ὑπομείνουσι. VALCK.

11. *ἀποστήσουται ἀπὸ Περγίων*] Ecce iterum negligentiae specimen. (Vide Var. Lect. (ed. S.) Veritatem, quam sollertissimi viri Aldus et Camerarius tenuerunt, insecuti neglexerunt omnes. Tantum-ne molestiae eos inspicere? Præsertim cum illam verbi formam res ipsa postulare. Eadem in proximis socordia. Wzss.

CAP. XCI. 6. *Δίκομαι τὸν οἰωνὸν τὸν Ἡγησιστράτου*] Vide lib. VIII. 114., ubi Aristophaneum *Δίχου τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ*, stabilire τὸν Ἡγησιστράτου Arch. videtur. In hominis nomine, exercitus ductore, ho-

num omen erat; quale Augusto ad Actium ante aciem asellus cum asinario dedit: Eutyches homini, bestiae Niccon erat nomen, inquit Sueton. in August. c. 96. Eadem ex superstitione. rem memorabilem adgressuri, eos potissimum adscisciebant, quibus fausta nomina; uti Vespasianus, Capitolium dedicaturus, in Taciti Histor. IV. 53. cum Lipsii Nota. Wzss.

Ibid. *Δίκομαι τὸν οἰωνὸν*] Non, quod vulgatur τὸν Ἡγησιστράτου, sed τὸν Ἡγησιστράτου Galeus exhibet ex Arch., neque aliter legit Valla. Hoc si Herodotus adjecit, scripsisset potius me judice, *Δίκομαι οἰωνὸν τὸν Ἡγησιστράτου*, velut omen accipio nomen Hegesistrati: ut paulo post dicitur, *οἰωνὸν τὸ οὐρανοποιήματα*. In Plauti Pseud. II. iv. 22. *Χαρίων οἰωνὸν ποιῶ*. Euripid. Phœn. v. 865. *Οἰωνὸν ἰδὲ μιν καλλίνοια τὰ στίφῃ*. Sed e vicinis notissimum forsitan ab alia manu nomen fuit adjectum Hegesistrati, ab Herodoto autem scriptum *Δίκομαι τὸν οἰωνὸν, ὃ ξυῖν Σάμου*. Romanorum illud, accipio omen, sic solet Græcis simpliciter dici: *Δίχομαι τὸν οἰωνὸν, εἴτε τὸν ὄρνιν τὴν κληδόναν τὸ μαρτυρεῖν τὸ χρησθῆν*. VALCK.

CAP. XCII. 1. *Ταῦτά τι ἔμα ἡγήρισι καὶ τὸ ἔργον προσήγη*] Est loquendi forma frequens Euripidi. Dederat forsitan ad hanc normam Noster supra VIII. c. 5., *ταῦτά τι ἔμα ἡγήρισι, καὶ ἴσμεν τι ἰσὶ τὴν νῆα τὴν Ἀδυμάντου*: ut c. 97., *ταῦτά τι ἔμα ——— ἰσίου καὶ ἴσμεν*. VALCK. — Pro eo quod lin. 1. scribitur καὶ τὸ ἔργον προσήγη, suspicatus eram προσήγη oportuisse, verbo neutraliter sumto, et procedebat opus: sed communi consensu vulgatum tenent libri, in quo acquiescendum; intelligendumque, et sermoni rem ipsam adjecit, i. e. et rem ipsam præstitit. S.

8. *Ἀπολλωνίης δὲ τῆς ἐν τῇ Ἰονίᾳ κάλπῃ*] Ita Pausanias cum alibi, tum VI. 14. Meneptolemus ἐξ Ἀπολλωνίης τῆς

in τῷ Ἴονίῳ. De Orico, (CAP. XCIII. 5.) ad eundem Ionium sinum, Steph. Byz. πάλιν in τῷ Ἴονίῳ πέλας. Adjunge Cononis Narrat. xxx. cui Euenius est Πιθίνος. Montem, unde amnis (fortasse Aous) labebatur, Strabo Ἀάμοι adpellat, lib. VII. p. 486. (p. 316. ed. Cas.) Ἀάμωνα tamen Steph. Byz. ex Hecataeo. Lege Casaubono observata. Wess.

CAP. XCIII. 1. κατίλας Εἰήνοιν] Euenium hunc Apolloniatam aliquoties in Cononis Narrat. xxx. Πιθίνος dici vidit Koenius. Istius erat is Apolloniæ civis, quæ Nostro ἢ in τῷ Ἴονίῳ πέλας dicitur: ἐὰν in πάντα Ἴονίῳ Φοῖβος ἦεν ἀντιστήμιαι, apud Pausan. V. (c. 22.) p. 435. Situs urbis in Excerptis e Conone definitur, et νεκρὰς ἄδεις διὰ μίσης αὐτοῦς ἦεν dicitur ἐκβάλλειν εἰς τὸ Ἴόνιον πύλαγος. Juxta Herodotum (lin. 4.) flumen ἦεν διὰ γῆς Ἀπυλλωνίης χερσὶς ἐς θάλασσαν, καὶ Ὀρικὸν λήμει. Portum Oricum hinc attingit Eustathius in Dionys. v. 398. conf. Strabo VII. p. 486. v. VALCK.

6. φυλάσσουσιν ἑαυτοὺς ἑαυτοῖς] Custodiunt per annum singuli, eorum nempe, qui ad illud munus per vices obeundum essent electi, civium opibus et genere potentissimi. In Excerptis e Conone legitur: τῶν δ' ἱερῶν ἦν ὁ Πιθίνος καὶ ἱεροὶ ἄλλοι ἐν διαδοχῇ τῶν ἱερῶν εἶχον προβάτῳ τὸν ἱερὸν λίμνην. VALCK.

11. Qui somno sopitus ovium neglexerat custodiam, eleganter dicitur παραποιμένος τὴν φυλακὴν nam pro παραποιμένος recte mihi rescripsisse Reiskius videtur καὶ ποτε αὐτοῦ παραποιμένοντος τὴν φυλακὴν, et deinceps, ὡς τὴν φυλακὴν παραποιμένοντα. Idem illud, vel hinc sumptum, vel ex ipso Hecataeo, præbet Ælianus de Nat. Anim. XIII. c. 22. λίγην μὲν ἑκαταῖος ὁ Μιλάσιος Ἀμφιόλεως τὸν Οὐλίσιον παραποιμένον τὴν φυλακὴν. Legitur apud Cononem: ἀμύλητοντος τούτου, αἰφῶν (τῶν ἱερῶν τοῦ ἁλίου προβα-

των) ἰφάνοντα λίμνην διασπάρξαν: ut apud Nostrum, λίμνη — διασπάρξαν τῶν προβαίνοντων ὡς ἰφάνοντα. VALCK.

Ibid. παραποιμένοντος τὴν φυλακὴν] Consentiunt scripta exemplaria, atque iterum proxime. Rectius tamen cum Reiskio παραποιμένοντος τὴν φυλακὴν: id enim, ubi vigilie dormiendo tramittuntur, suum sibi locum capessit. Ælian. de Animal. III. 13. Grues ὡς τὸ μὴ παραποιμεῖν τὴν φυλακὴν, ἰσχυροὶ μὲν ἀπαιδίζονται, ne vigilie tempus edormiant, alternis pedibus nituntur; et lib. I. 15. προσιμένοντες τροφῆς καὶ περιβάλλοντος τὸ μὴ παραποιμεῖν τὴν φυλακὴν: quod alibi τῇ προσηνὲς οὐ παραποιμεῖν τὴν φυλακὴν scribit. Wess. — Similiter Xenoph. Mem. Socr. II. 1, 30. τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμεύοντος παραποιμεῖν. Nec vero ex his exemplis tuto colligitur, non potuisse Herodotum eandem in sententiam altera verbi forma uti; quum præsertim aliquin etiam idem valeat παραποιμεῖν atque παραποιμεῖν. S.

15. ὑπαγαγόντες μὲν ὑπὸ διασπάρξει] Herodotei moris est. Alii aliter, de quibus clar. Ruhnkenius ad Timæi Lexic. p. 188. (p. 263 seq. ed. sec.) Wess. — Aliis passim dicitur ὑπάγειν εἰς δίκην et εἰς διασπάρξιν, ut hic olim legebatur ἐς τὸ διασπάρξιν: optimo tamen consilio Cl. Gronov. ex Med. Cod. reposuit ὑπὸ διασπάρξει, quippe Herodoteum ὑπὸ διασπάρξει ὑπαχθῆναι extat, lib. VI. c. 72. et ὑπὸ reperitur in eadem locutione VI. 81. 105. et 136., ubi Xanthippus Miltiadem θανάτου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τὸν δῆμον ἵδμεν. Pro ἀπῶν scribendum ὁπῶν θανάτου in Xenophonis Ἑλλην. lib. V. p. 338, 27. VALCK. — Similiter Latine dicimus, sub iudice lis est. S.

19. πρέποντα δὲ σφί — ἰνίοντες] Pecora vertebat Valla, expresse, quod scriptus illi liber ostendebat. Consimile in Arch. et Vind.; errorem docti homines Paul. Leopardus Emend.

VIII. 1. et Palmerius indicayunt. Ego vero dubito, an ἐκ ἡλίου περιβατα oves fuerint an boves? Scio in Cononis Narrat. pro ovibus ab interprete haberi, sed et laxiorem vocis esse potestatem. Malui in re dubia pecora. Confer Schol. ad Iliad. π'. 124. et Eustachium in Erotian. p. 92. (p. 302 seq. ed. Frana.) Mox (lin. 20.) ἰσὶ τι ἰσχυρότων, posteaquam consuluerant, correctio Reiskii postulat. Wess. — Conf. Var. Lect. (ed. S.) Vallæ Latīna Gronovius sic refinit: Erant autem illis prædicta, et in Dodona et in Delphis. Interrogati mox prophetæ de causa mali præsentia, responderunt, etc. quæ Wesselingus etiam tenuit, quamvis impedita. Nam περιβατα, quæ dicit Scriptor, vix alia intelligi possunt, nisi responsa illa prophetarum, quæ mox adponuntur. conf. c. 94, 1. Neque necessario περιβαται prædictum significat, verum etiam quodlibet oraculi responsum, effectum, λόγιον, διοσφύσιον, ut ait Hesychius. Sic sacre apud ipsum Herodot. V. 63, 5. περιβαται non prædictum aliquod est, sed tale effectum quo nil aliud nisi iussum est præceptum quoddam continebatur. S.

[23. αὐτοὶ γὰρ ἰσχυροῦσαι τοὺς λύκους] Loquuntur prophetae, sed uterque dei nominæ, cujus propheta est. αὐτοὶ igitur intelliguntur Jupiter Dodonæus et Apollo Delphicus. S.]

CAP. XCIV. [4. in Θώκῃ] Lib. VI. 63, 5. in Θώκῃ cum doctis Interpretibus in consensu reddidimus: hic satis fuit in sella, in sedili. conf. I. 181, 12. S.]

6. ταύτῃ δὲ ὑπάγοντι] Intellige simulatum dolorem, quo Euenium callide illexerunt et fefellerunt, sive, ut Conon, εἴχητ' ἱλασάμενοι. Notus in talibus verbi usus ex Euripid. Androm. v. 428. ᾧ δ' ὑπάγαγον, h. e. ἰδιόσσια καὶ ἱερὰτα δόξα καὶ πειρῶν φέρων, ex Scholiastæ doctrina. Appianus Civil. III. (c. 37.) p. 894. ᾧ δὲ μάλιστα ὑπαχθί-

ται, quæ re maxime deliniti. Errorem Vallæ intactum Abreschius Diluc. Thucyd. p. 526. noluit. Wess. — Plutarch. Solon. p. 82, 2. ὑπαχθόντες οἱ Μεγαρεῖς τῇ ὀψι, hac specie decepti Megarenses. Confer Nostrum infra I. 18. S.

20. ἔμφουτον μαντικὴν εἶχεν] Divinitus insitam, ut ille Homeri gloriator, Θιὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας Παντοίας ἐπέφουτον, Odys. χ'. 348. Alia Demosthenis ἔμφουτος αἰσχροκρίδιον καὶ ποικίλην, penitissime animo ex toto vitæ genere hærens, juxta Dinarchi criminationem, Orat. in Demosth. p. 104. Alia Demetrii Phalerei ἔμφουτος ἀκρασία in fragmento Duridis apud Athen. lib. XII. p. 542. c. Wess.

CAP. XCV. 1. Διήφορος] Διήφορος eligebatur ex Poëta, qui Herodoto nihil præscribit. Wess. — Quis Διήφορος h. l. maluerit, incertum mihi. Libri quidem omnes in vulgatum consentiunt. S.

3. ἱσχυατοῦν τοῦ Εὐηνίου οὐνόματος ἐξελάμβαναι ἰσὶ τὴν Ἑλλάδα ἔργα] De usu isto verbi ἱσχυατοῦν dictum est lib.

III. 63. Loci justam sententiam nec Valla, nec Portus, assecutus est. Nulla Deiphono in Græcia molestia ex invaso Euenii nomine; operas vaticinandi contra Græciam conduxerat: hoc verba volunt, neque aut Reiskium aut Abreschium Diluc. Thucyd. lib. III. p. 315.

latuit. Prior insuper ἰσίων τὴν Ἑλλάδα, Græciam obiens, ex suspicione plausibili, si scripti Codd. adstipularentur. Decepit Vallam rarior verbi potestas, qua Plutarch. T. II. pag. 396. π. ἱσχυατοῦν γὰρ ἵππον ἀλλοδαύμειον γράψαι, cum pingere equum semet voluntatem conduxisset: et in Pelopida, p. 291. π. ἱσχυατοῦν παρὰ τῆς πόλεως πώματα γράψαι μάχης ἱστίας. Wess. — Nempe, ut ἱσχυατοῦν dicunt Græci, opus faciendum elocare, sic ἱσχυατοῦν ἔργον dicitur qui opus faciendum conducit: sive, quod

eodem redit, ἰαλδοῖ is, qui alterius operam conducit; ἰαλαμβάνει, qui suam operam alteri elocat. Alienam ab auctoris mente Vallæ versionem, Deiphono negotium in Græcia fuisse exhibitum, tenuerat Gronovius, eandemque in contextu intactam Wesselingius reliquit, in subjecta Nota corrigere satis habens. Cæterum vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. XCVI. 3. πρὸς Καλάμοισι] Hoc, sive πρὸς Λαμίοισι Arch., alii eruent. Wess. — Vide quæ in Var. Lect. (ed. S.) notavimus. S.

4. παρεκτινάζοντο ἐς ναυμαχίην] Exterminavi ὡς, alioqui haud intolerabile, addi quippe et omitti solitum c. 97., Codicum conspirante imperio: non item ἀπίστων (lin. 9.) ad sententiam necessarium. Poterat utique, si quid præ se inconmodi ferret, ex cap. seq. (ex cap. 98, 5.) ἰπίστων lenissima fingi medicina. Geminum, lib. VIII. 74. ὡς ἐς τὴν Πιλοπόνησον χερῶν εἴη ἀποπλώειν. Wess.

Ibid. ὡς ἐς ναυμαχίην] Omissam in Med. voculam, ὡς si præbent alii Codices, sede non moverem, qua aptissime hæret: παρεκτινάζοντο ὡς ἐς ναυμαχίην: ut Xenoph. Ἑλλ. II. p. 267, 33. πάντα παρεκτινάζοντες ὡς ἐς ναυμαχίαν: p. 269, 4. ὡς ἐς πολιορκίαν παρεκτινάζουσιν τὴν πόλιν. Thucyd. VI. c. 67., παρεκτινάζοντο ὡς ἐς μάχην: idem sæpe dicitur, ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν. VALCK.

CAP. XCVII. [2. ἐς Γαῖσωνα τι καὶ Σκολοπίεντα] Γαῖσων fluvius, ex Ephoro notus apud Athen. VI. p. 311, e. Gæsus apud Plin. V. XIX. 31. Gæsus Melæ I. 17. Σκολοπίης, aliunde non cognitus, ex hoc Herodoti loco colligitur amnis fuisse, in Gæsonem haud procul ab ostio aquas suas exonerans. S.]

4. Φίλιστος—Νίλιος τῇ Κόδρου ἰσιστόμινος] De migratione Ionica et condita Mileto, sociisque expeditionis, nulla tamen Philisti mentione, Pausanias, lib.

VII. c. 2. etc. Strabo, lib. XIV., p. 939. (pag. 633. ed. Cas.) quorum huic Codri filius Νηλίδης, illi Νιλίδης, sicuti Nostro. Ista Strabonis aliorumque scribendi ratio Clar. Perizonio unice ad Ælian. Var. VIII. 5. ob Marmor Arundel. probatur; absque caussa tamen, siquidem in laceris ejus tabulis NE—ΕΤΣΩΙΚΙΣ., unde Νιλίδης φησιν formatur tantum. Hoc leve, neque ab eruditissimo H. Valesio ad Ammian. lib. XXVIII. 1. contemtum. Ionicam vocem πιστόν, quam πτίσιν ad Dionys. explicuit Eustathius, optime docti viri illustrarunt. Wess.

5. ἐπὶ Μιλήτου πιστόν] Ἐπὶ τὴν Μιλήτου πτίσιν, velut Herodoteum, legitur apud Eustath. in Dionys. v. 823., qui sinceram nobis formam πιστόν servavit ad Hom. Ἰλ. τ'. p. 1245, 40. quam illinc Herodoto jam restituit Portus: alia hujus moduli supra prostant pag. 42. (Adnot. ad I. 85, 3.) Ad πιστόν accedit Hesychii Δωμητός. κατασπιστή. Eidem Φραστίς. est στίψις, Ἰννα: apud Suidam Ἀφραστίς sunt ἀσπισαί. Ad Hesych. quædam notata sunt in Ἀποδοστός. σφροιστίς miror apud Platonem reperiri T. II. pag. 933. z. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ἀπορίη τι εἶχοντο] Præpositio (ἐν), quam schedæ offerunt, locum recipere poterit τίλος Δαρειῖς τι ἐν ἀπορίῃ εἶχοντο, lib. IV. 131. Alibi tamen abest; vide lib. III. 129. Ἀποβάθρας, (lin. 6.) paratas in pugnae navalis usum, tabulata expresserat Valla, merito desertus. Scalæ fuerunt ad descensum nauticæ. Thucydides IV. 12. Brasidas ἰχώρῃ ἐπὶ τὴν ἀποβάθραν· καὶ πυρῶντες ἀποβαίνειν, ἀνείκη: ubi docte Dukerus, sicuti Ti. Hemsterhusius in Luciani Dial. Mort. X. 10. Wess. — Latinum nomen scala Græco adposuit Pollux I. 93. ἀποβάθρα καὶ διαβάθρα ἢ σκάλαν καλοῦσι: ubi commode Jungermanus: "Videtur

autem, inquit, sic nominandus et ponticulus ille qui a nautis in litus vel ripam ejicitur, inserviens tam conscendendæ navi quam exscendendæ." Potuerat adjicere, usos etiam esse similibus pontibus ad transcendendum suis e navibus in naves hostiles; quod quidem ex hoc Herodoti loco satis intelligitur. S.

11. *πρῶτον μὲν ἐν τῇ νηϊ, etc.*] Duas literas male repetitas legendumque suspicor, *πρῶτον μὲν τῇ νηϊ παραπλίων, ἰγχερίμψας τῇ αἰγυπλῇ τὰ μάλιστα Διουτυχ.* VALCK.

Ibid. *ἰγχερίμψας*] Nihil quidem interest, *ἰγχερίμψας* scribatur an *ἰγχερίψας*, prius tamen tanquam suavius posuisse videtur, ut II. 60. *ἰγχερίμψαντες τὴν βάρην τῇ γῇ*: ubi non variant Codices. VALCK.—Contra se, tanquam in acie, Codices consistunt scripti: partis prioris *ἰγχερίψας* vinceret, si vetustatis ratio duceretur, quod antea, lib. II. 60. animadvertum. Præconis *μεγαλοφρονοςάτου ἐν τῇ στρατοειδῇ* voce ad Ionas usum Leutychiden, auctor Diodorus est lib. XI. 34., nonnulla ejus ex ore memorans a vero alieniora. WESS.

12. Percultum *ὑπὸ κήρυκος προηγόρευι*, voce præconis. Tale Theophrasti in Stobæi Serm. XLII. p. 280. *οἱ μὲν ὑπὸ κήρυκος κελύουσιν πωλίῳ*. Xenophontis Laced. Republ. pag. 286. c. *ἄσπερ ὑπὸ κήρυκος*. In Æschyli Chœph. v. 838. audax videtur *ὑπάγγελος*, vice *ὑπ' ἀγγέλου*. WESS.

20. Per præconem Ionibus ista Leutychides eadem dicitur mente significasse, qua ad Artemisium Themistocles similia lapidibus incidi curaverat: *ἢ γὰρ δὴ λαβόντα τὰ ῥήματα τοὺς βαρβάρους ἱμελλε τοὺς Ἴωνας πείσειν, ἢ ἴσμεν ἀνιχνήντα ἐς τοὺς βαρβάρους ποιήσιν ἀπίστους τοῖσι Ἕλλησι*: in quibus scribi mallet Kœnius *ἰαυὶ* *τι ἀνιχνήν*, prout supra legitur, lib. VIII. c. 22. VALCK.

—At, cur mutata h. l. malimus vulgata

verba, *ἴσμεν ἀνιχνήντα*, nullam prorsus causam exputare equidem possum. S.

CAP. XCIX. 16. *τοῖσι καὶ κατιδόκειον νιοχμὸν ἂν τι ποίειν, δυνάμεις ἑπιλαβομένους*] Cuncta Persas cum spectent, de sermonis adsuetudine expectasses, *τοὺς καὶ κατιδόκειον* — *ἑπιλαβομένους*: quam etiam in sententiam Diodorus XI. 33. ac Polyænus VII. 35. abierunt. Valla ad Ionas, res novas animo agitantes, adplicuit, quasi *τοῖσι καὶ κατιδόκει*, quibus videbatur: sequacemque Cl. Pavium inpetravit. Equidem Valckenario calculum adposuerim, mancans arbitrato structuram, ope quidem ingenii, sed ob MSS. taciturnitatem dubia, sanandam. Nollem vero *νιοχμὸν ἂν τι* hic eo colore et cap. 103. fingi, quod *νιοχμὸς* semper in substantivis nominibus ponatur. (Nempe ea Reiskii erat sententia) Ad esse mutatu debuerat *βασίλιν; χόρας Κρίων ὁ Μισσηνίης νιοχμὸς*, h. e. *νίος, νίωσι κατασταθείς*, ut Critici in Sophoclis Antig. v. 164. WESS.

Ibid. *τοῖσι καὶ κατιδόκειον, etc.*] Aliud quid requiri videtur, a quo pendeant isti dativi: forsitan excidit vox ob præcedentis similem terminationem. Dicit, ni fallor, potuit, *τοῖσι καὶ κατιδόκειον ἰνὸν νιοχμὸν ἂν τι ποίειν δυνάμεις ἑπιλαβομένους*: quibus et inesse putabant, ut facultatem adepti nova molirentur. De Samiis et Milesiis, quos sibi suspectos jusserint Persæ *ἐὰς τῆς Μυκάλης ἄκρῃ φυλάττειν*, Polyæn. VII. c. 45. VALCK.—In Attico scriptore utique non ferendum id esset, quod hic communi consensu libri omnes exhibent: sed hanc veniam sibi Herodotus postulat. Verbum *καταδοκῆν* alibi apud Nostrum, vel absolute positum, vel cum accusativo et infinitivo, aut cum nudo accusativo constructum, non aliam fere vim, atque simplex *δοκῆν*, habet, existimare Hoc loco *κατὰ* præpositio propriam quam-

dam vim verbo addit, ut significet contra aliquem existimare, i. e. vel condemnare vel saltem suspectum habere. Atque hac notione videri quidem poterat cum genitivo casu jungendum id verbum: sed, quemadmodum pro eo, quod καταγλιῖν τινός, et κατακρίναι τινός vulgo dicitur, καταγλιῖν τινι usurpat Noster III. 37, 4. 38, 2. sæpiusque alibi, et κατακρίναι τινι VII. 146, 6. (conf. Adn. ad VII. 9, 5. et Var. Lect. (ed. S.) VII. 10, 71.) sic et καταδενῖν τινι usurpavit. S.

[18. συνήρουν τὰ γύμνα] Conf. supra, c. 61, 12. 62, 7. et infra c. 102, 7 seqq. S.]

CAP. C. 3. [τὰ τῆς κυματώγης] Verissime Eustathius, in ἀπὸ τῆς ἰσθμὸς τὰ κύματα ἄγονται, sive littoris crepidine, quam verberat unda maris. Ex qua vocis notione egregie Luciano in Hermotim. c. 84. Celeb. Grævius subvenit, injuria taxatus ab Elsnero, Schediasm. Critic. c. 1., fluctus, uti hic Valla, seu maris fluctuationes intelligente. Quid tum de Homero, quem Vitæ Auctor c. 19. καθήμενος ἐπὶ τῆς κυματώγης, et c. 34. κοιμῶντο ἐπὶ τῆς κυματώγης ἀδυάτως ἔχον describit, censebimus? Nonne mortaliū in stupidissimis, sedente, et, corpore ex valetudine adfecto, decumbente in fluctuatione sæstus marini? cum citra maris adsperginem in sicco liceret. Vera atque elegans Democritea est observatio apud Sextum Empir. lib. VII. contra Mathem. p. 595. non aves duntaxat, quales columbæ et graculi, aggregari, sed et res inanimatas, καθάπερ ἔρῃ παύεται ἐπὶ τοῖς τῶν κοιμισμένων σπέρμασιν καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ ταῖς κυματώγαις ψηφίδων: ubi fluctuationes maris si volueris, risum debebis, neque emendabere, nisi jucundissimo placidi maris et elegantissimo congestarum concharum et calculorum in littoris crepidine adspectu. Quid multa? Redi ad lib. IV.

196. nec dubitabis. Wess.—Quid sit κυματώγῃ, docuit Wess. in Diss. Herod. p. 207. VALCK.—De accentu vocabuli vide in Var. Lect. (ed. S.) notata. S.

4. ἡ δὲ φήμῃ διηλλέει σφί] Famam de victoria ad Platæas a Græciis reportata, quam divinitus ortam censuit Herodotus, a Leutychide rei ignaro prudenter confictam verius alii statuerunt. Diodorus Sic. XI. c. 35. εἰ περὶ τὸν Λεωτυχίδην οὕτω μὲν πισυνέειν περὶ τῆς ἱστορίας, ἀπ' ἑαυτῶν δὲ πλάττειν τὴν ἐνήμερίαν, ἰφάνηται στρατηγικῆς ἱκανὸν αὐτοῦ πωπικίαν. vid. Casaubon. ad Polyænum, Spartiatæ strategema commemorantem, lib. I. cap. 33. VALCK.

7. τῆς αὐτῆς ἡμέρας συμπιστεύουσι τοῦ τε ἐν Πλαταιῇσι, etc.] Inconcinna et impedita videntur. Quid quæso ἡμῖνος συμπιστεύουσι, et τῆς αὐτῆς inprimis? Non eadem obliviscor libri VIII. 15. συνίστασι δὲ ὅσοι ταῖς αὐταῖς ἡμέραις τὰς ναυμαχίας γίνεσθαι ταύτας: sed disconvenit, uti adparet, sicuti quod sequetur mox c. 110. (c. 101, 1.) Portus, has verborum difficultates animadvertens, ex arbitratu accessiones adjunxit, quæ fastidium movent. Justior ejusdem admonitio, Vallam συμπιστεύουσι: aut συμπιστεύουσι legisse videri: vertisse quippe, etsi tunc eodem die contingit utraque clades, ea, quæ ad Platæas, etc. Idem ego ambebus amplecterer. Belle distincta τῆς αὐτῆς ἡμέρας, συμπιστεύουσι τοῦ τε — καὶ τοῦ ἐν Μυκαλῇσι μίλλοντος ἵσθαι τρώματος, φήμῃ τοῖσι, etc. decurrent, atque ad Platæas acceptam et ad Mycalen futuram Persarum cladem, utramque eodem die, jungent. Qua loci in medela, sive malis conjectura, suffragatores viros doctissimos Pavium et Reiskium produco. Res autem ipsa suadet, neque Diodorus, lib. XI. 35., aut, Polyænus lib. I. 33. insitiantur, Leutychidæ in sparso de parta ad Platæas victoria rumore imperatoriam emi-

nuisse fraudem. Wess. — Ferendam videri consentientem librorum omnium scripturam monui in Var. Lect. (ed. S.) Quod si αὐτῆς abesset, neminem turbatura erat hæc locutio, coincidente die utriusque cladis. Ferenda vero etiam videtur vocis αὐτῆς abundantia: est enim, quasi dixisset in eundem diem utraque clades incidit. S.

CAP. CI. 3. In istis, παρ' αὐτὸ τὸ Δημόκριτον, οὐ ἴσιντο — ἡ μάχη, mihi quoque vocula οὐ ex syllaba videtur precedente nata, et delenda cum Reiskio et Kœnio. VALCK.

9. μήνεις τὸ τοῦ αὐτοῦ] Mensis Attici Boëdromionis die tertio, teste Plutarcho in Camillo, pag. 138. A. et de Glor. Ath. p. 348. F., nec sibi tamen constante in Aristid. pag. 330. F. Æliani in sexto Thargelionis die error Var. lib. II. 25. dudum castigatus est. Wess.

13. ἡ κληρὸν αὐτῇ σφί ἰσίντατο] In præcedentibus ἰσύνει δὲ σφί φήμη τε ἰσίντατο. Eadem ergo φήμη ac κληρὸν, sive omen, sicuti, lib. III. 153. et V. 72. Pertinent huc, admotaque sunt a doctissimo Berglero, ex Procopii Sophistæ Epist. LII. οὐ γὰρ δὴ μόνον Ἡσίοδος θῶν αὐτὴν ἀνομνῆ, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖαι, τὴν ἐν Μυκᾷ μάχην αἰδημαρὸν ἰγνυόντες, οὐκ ἀναπνὸν ἴφασαν, εἰ μὴ θῶν ἡγοῖντο τὴν Φήμην: valde tamen miraculum augent, cum Athenis victoriam, eadem die, qua ad Mycalen reportata fuit, cognitam produnt. Deam Attica superstitione habitans, Φήμη δημοσίᾳ δύομεν ὡς θῶν, testis Æschines περὶ Πάρας. p. 47. Wess.

CAP. CII. 1. καὶ τοῖσι προσιχίσι, etc.] Vir doctus: aut προσιχίσι legendum, aut delendum est σιγαρήμιαι. Nimis pro imperio. Amo lenia in adfectis remedia, si qua opus. Tale hic nihil: omnia enim Herodotei moris et obvia. Mox μίχεται καὶ ex schedis bene Grono-

vius. μέλισσά καὶ lib. VII. 21. et consimilia non latent. Wess.

[6. ἴνι καὶ δὴ] Vide Var. Lect. (ed. S.) Quenam vis particulae ἴνι, inait necdum potui exputare. Commode superioribus intertextis fuisset, ἐν δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἴνι περιήσαν, οὐτοι, etc. S.]

16. συνιστάσκει] Quod præbuit Med. Codex, aliis etiam usitato more scribendi posuerat Herod. sive συνιστάσκειν ἐς τὸ τῆς: ut III. cap. 78. οἱ συνιστάσκειν, nempe ἐς τὸν ἀνδριῶνα. Plura dedit Cl. Abresch. in Dilucid. Thucyd. p. 656. Hic ante vulgatum (scil. ante Gron. vulgatum συνιστάσκειν) ter in eundem sensum reperit apud Polyænum: II. cap. 35., οἱ δὲ κατὰ τὴν ἰσῶμεν συμπίπτουσι τῆς πόλεως ἐκράτησαν. III. c. 9, 45. συνεκλούθησαν αὐτοῖς καὶ συνίσταν ἐς τὴν πόλιν. VI. c. 1, 2. εἰσίδραμι πρὸς τὴν ματρία, et duo tresve αὐτῇ συνίσταν: hic συνιστάσκειν, Casaubonus; primo loco συνιστάσκειν, corrigebat Kœnius. VALCK. — Sic Polyb. IV. 71, 12. συνίσταν (sc. ἐς τὴν πόλιν) διὰ τῆς πόλεως. Idem verbum frequentavit Appianus, cujus loca huc spectantia in Indice Græcitatibus olim indicavi. S.

[19. κατ' ὀλίγους γινόμενοι, i. q. ὀλίγοι γινόμενοι. Vide Wess. ad VIII. 113, 13. S.]

Ibid. Ubi Persæ ἰμάχοντο τοῖσι αἰῖ ἐς τὸ τῆς ἰσῶσται: Ἑλλήνων, eleganter adhibetur αἰῖ, ut sæpius apud veteres. Vid. not. in pag. 353. (Adnot. ad IV. 162, 13.) VALCK.

CAP. CIII. 5. Περίλιος] Galeo probatum dabunt forte Codices Περίλιος: id ipsum Valla reperit, cui Sicyonius hic dicitur Perilaus. VALCK. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

8. ἰσιντατὶα τὴν μάχην] Nequidquam Codices quidam innovant. Vertitur pertinacior. Præferrem, Stephano monitore, in alteram partem inclinantem,

qualis Ἀρχὴ ἰσχυρά, sive ὑπερήφανος, uti scholia Aeschyli Pers. v. 956. Sed relege observata eruditissimi viri (Valckenarii) ad lib. VIII. 11. Wess.

CAP. CIV. 1. προστίτταντο μὲν τῶν Περσίων] Superius c. 98. (cap. 99, 12.) Persæ τὰς δίδους — προστάσσουσι τοῖσι Μιλησίοις φυλάσσειν. Ergo πρὸς τῶν Περσίων, nisi ex composito verbo pendere jubeas, præstiterit. Namque δίδους Περσίων quis junxerit? Wess.—In istis, Μιλησίοις δὲ προστίτταντο μὲν τῶν Περσίων τὰς δίδους τηρεῖν, a præpositione verbi προστίτταντο genitivus pendere videtur τῶν Περσίων: nisi scripserit, quo modo sæpe solet, προστίτταντο μὲν ἐκ τῶν Περσίων. Milesiis injunctum fuerat a Persia. Supra cap. 98. τὰς δίδους τὰς ἐκ περὶ τῆς Μυκάλης φερούσας προστάσσουσι τοῖσι Μιλησίοις φυλάσσειν. VALCK. — Genitivus τῶν Περσίων a verbo προστίτταντο pendere, mea quidem sententia, nullo pacto potest. Nec vero opus videtur, ut πρὸς τινι. ἐκ (aut πρὸς) Περσίων corrigendum suspicemur. Proprie dicturus erat Scriptor, τοῖς Πέρσῃσι τὰς δίδους τηρεῖν: sed, quoniam alius adest dativus Μιλησίοις, variandi causa nunc genitivum posuit, et τῶν Περσίων τὰς δίδους, exitus Persarum, dixit exitus viarum quibus se Persæ recipere possent. S.

CAP. CV. 2. Ἐμμένους ὁ Εὐθύνης] Licuit semper in ambiguis, a forte fortuna oblatum arripere. Εὐθύνης, sed obscuri hominis, meminit Aristoteles, Rhetor. II. 19. p. 92. Διὸν εἶναι, inquit Isocrates, εἰ δὲ μὴ Εὐθύνης ἱμαθίν, αὐτὸς δὲ μὴ δύνησθαι εὐρεῖν. Neque ignotus Εὐθύνης ex veteri responso, Εὐθύνης κῆται μοιριδίῳ Θανάτῃ, i. e. Cicerone interpretante, Euthynous potitur, fatorem numine, letho, Disp. Tuscul. I. 49. Hermolycum παγκρατιστὴν non Pausanias, lib. I. 23. ignorat. Wess.

CAP. CVI. 7. ὅση χρεὶν εἶη] Dede-

runt plures manu exarati ὅση, lib. V. 87., pessum absque causa a viro Celeberrimo datum. Justum et ego κατακρίσαι judico, justissimum ἀπῴμαι. Quid autem προκατῆσθαι, (lin. 10.) apertum ex lib. VIII. 36. Wess.

13. τοῖσι ἐν εἰλαῖ ἰούσι] Nemo de scripturæ veritate dubitabit in posterum. Οἱ ἐν εἰλαί, qui in magistratu sunt. Sic lib. III. 18. εὐδυναί τὰ πρὶα τοῖς ἐν εἰλαῖ ἰκάσσεως ἰόντας, singulos civium magistratus. Ismene in Sophoclis Antig. v. 66. τοῖς ἐν εἰλαί βιβῶσι πύσσομαι: et Philoct. v. 384. Οὐκ αἰτιώμαι κῆνον ὡς τοῖς ἐν εἰλαί. Sed abstineo. Vide tamen Schol. ad Gregorii Nazianz. Stelit. I. p. 13. Wess. — Scripsisse videtur, ut est in Med. Cod., Πελοποννησίων μὲν τοῖσι ἐν εἰλαῖ ἰούσι, Principibus civitatum Peloponnesi. In Editione Gronovii memorati magistratus Peloponnesiorum nulli fuerunt: (nempe sic perperam scriptum in Gronovii Latinis, Peloponnesium, et mox iterum Peloponneses, pro eo quod oportebat Peloponnesiorum et Peloponnesii. In ejusdem Gronovii Græcis temere servatum erat εἰλαί, et omisum verbum ἰούσι: de quibus corrigendis erratis in Notis monuit Editor.) magistratus Lacedæmoniorum Vallæ nitebantur verbis Schol. Thucyd. p. 40, 97. (ad lib. I. c. 58.) quibus etiam plus semel abusus est: Meursius: vere monuit Clar. Duker., non Lacedæmoniorum tantum, sed et aliorum, magistratus εἰλαί fuisse dictos. Magistratus autem et viri principes, οἱ ἐν ἀξιώματι, sæpius etiam dicuntur οἱ ἐν εἰλαί ὄντες. Meminit Thucyd. V. 27. τῶν ἐν εἰλαί ὄντων Ἀργείων. Syracusanorum magistratus, οἱ ἐν εἰλαί ὄντες apud eundem VII. 73. ubi paulo post vocantur ἄρχοντες. Hinc Philon Judeo inter Ægyptios et Persas viri principes sunt Αἰγυπτίων οἱ ἐν εἰλαί, et οἱ ἐν εἰλαί Περσῶν, pag. 363. B. et pag. 778. B. Ut

Herodoto Πελοποννησίους τοῖσι ἐν τείλει, sic Æschylus apud Stobæum, p. 63, 31., Κλύει τὸν ἰσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τείλει. Sophocl. Phil. v. 922, τῶν ἐν τείλει κλύειν. VALCK.

[16. οὐδὲ Πελοποννησίους περὶ τῶν σφετέρων ἀποικίων βουλεύειν] Miratus sum, ad vulgatam ante nos scripturam Πελοποννησίους neminem interpretum adhasisse, nihil certe ad hunc locum ab interpretibus adnotatum. Nam, quod vulgo interpretantur omnes, neque Peloponnesiis de ipsorum (nempe Atheniensium) coloniis consultandum, ea sententia, ut in Var. Lect. (ed. S.) monui, Græcis verbis non inest, nisi aut ad dativum Πελοποννησίους intercidisse verbum κατήκειν, ἔξῃναι, aliud-ve simile, statuere-
mus, aut Πελοποννησίους corrigeremus, ubi quidem ad infinitivum βουλεύειν, ex pervulgato Græcorum usu, verbum διὲν subintelligendum. Unam rationem video, qua vulgatum Πελοποννησίους defendi possit; si statuamus hos Peloponnesios, hic nominatos, opponi illis Peloponnesiis τοῖσι ἐν τείλει ἰούσι; unde hæc prodiret sententia: neque Peloponnesiis (nempe reliquis Peloponnesiis) placuit de coloniis Atheniensium consultare. At huic interpretationi duo obstare momenta videntur: primum, quod in hanc sententiam dicturus haud dubie Herodotus fuisset τοῖσι ἄλλοις Πελοποννησίους: alterum, quod deliberantium concilio non privati homines, sed soli οἱ ἐν τείλει ἰόντες, interfuisse videantur. S.]

18. Ad Πελοποννησίους, ait Bothius, intelligi quidem utcumque εἶναι posse, præstare tamen Πελοποννησίους: nempe id ipsum quod nos, nostra de conjectura, in contextu posuimus. S.

21. πῶς τι καταλαμβάνεις] Sive adsit, seu deficiat enclitica, parum intererit. Adest lib. III. 74., ubi vide. Statim ἰμμενὺν aut ἰμμενίον ob adjunctum μὴ ἀποστήσειν, æquius melius, quod

Portum haud præterit. Wess.—Amat vero etiam Noster, ut formas, sic et tempora variare verborum. Cæterum vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CVII. 8. δῖνος μίγιστός ἐστι] Explicatur ab Eustathio (ad Iliad. p. 537. extr. ed. Bas. p. 668. ed. Rom.) et Criticis ad Sophoclis Ajac. v. 243., Lycophronisque Alex. v. 774. Persarum illud convicium innuebatur cap. 20. hujus Musæ, et recentiorum eorundem abs Theophylacto Hist. Mauric. lib. III. 8. Non requiretur, credo, simile aliarum nationum opprobrii virus. Quis Virgiliani obliviscitur, O vere Phrygiæ, neque enim Phryges, Æneid. IX. 617. ubi de Persis I. Lud. la Cerda egregie. Wess.

10. καὶ μὴ ἰσθίοντα φρασίς, etc.] Pristinum φράς sententiæ congruere, largior atque agnosco ultro. Sed enim tanta Codicum adparet consensio, minus adeo urgens, ut obedientiam relinquere abnuam. Φρασίς, advertens: φράζεσθαι et ἰσφράζεσθαι cap. 19. et in Porti penu copiosissima sunt. Vicino ἀρπάζειν μίσην (lin. 12.) Livi respondet arripit medium Servium, lib. I. 48. et Dionysii in eadem historia, μιστήρον ἔλατπας, sublimem rapiens. Wess.

11. ἰσθίοντα φράς] Irruentem cernens, Valla: non ille φράς, sed legit in suo Cod. φρασίς, quod in Arch. et Eton. inventum exhibet etiam margo Ed. Steph. Φρασίς, ἰσφρασίς, et καταφρασίς Herodoto in istum sensum adhibentur; sed neque alterum φράς hinc alienum est, hac etiam usurpatum structura: vid. ad Phœn. Eurip. v. 982. Φράς si qui dant Codices, videri forte poterit utrumque posuisse Herodotus: καὶ μὴ, ἰσθίοντα φρασίς, φράς Ξυναγέρης — ἀρπάζει μίσην, καὶ ἔχρας παῖς ἐς τὴν γῆν: quem, cum accurrentem cerneret, prævertens Xenagoras — medium arripit, et sublatum in

terram statuit: ut apud Terentium, sublimem medium arripere, et capite pronum in terram statuerem. *ευναργήσας* ἔξῃ est in Xenoph. Κυρ. Παιδ. p. 35, 340. "Ἄρως μισήσας εἰς τὸ βράχυντο ἱμβαλῶ, Aristoph. Eq. 1359. VALCK.

18. *προσπόμενον οὐδὲν ἴναι*, etc.] Dedi schedis Gronovioque, et βαρβάρων vocem in exilium egi; necessarium minime esse, præcedentia conmonstrant. In sequentibus minuendis modum excedit Mediceus. Vide superius, lib. VI. 42. Verissimum (lin. 20.) ἔξ Ἀθηναίων. WESS.

CAP. CVIII. 2. *ὡς δὲ οἱ προσπίμπου-
τι*] Quo sit sensu capiendum hoc verbum, erudite docuit vir Clar. in Miscell. Obs. Nov. T. III. p. 7. Ut λόγους προσπίμπου, sic προσπινυμένων λόγους περὶ ευνουσίας dixit Xenophon Κυρ. Παιδ. VI. p. 91, 1. et Lucian. T. I. (Dial. Deor. VI. 2.) p. 217., ubi τὸ πικρῶν, in eundem sensum magis frequentatum, tractavit Vir summus. A morem Xerxis, fratris uxorem frustra sollicitantis, hinc attigit Tzetzes Chiliad. II. v. 6. Errat, ut sæpius in historia, Maximus Tyrius XXVI. 7. ubi Xerxes ἐπὶ Ἀμεστριν ἦεν τὴν τοῦ πατρὸς γαμήτην: errorem correxerunt D. Heins. et Jo. Davis, quo vocat Amestrin, quæ Artaynte fuerat ex Herodoto dicenda. VALCK.

3. *βίην προσφίετο*] Præstabilius videtur προσφίεσι, uti in duobus MSS.; sic sane ἀναγκαίην προσφίετον, lib. VII. 172. Tzetzes hæc ad Lycophron. excerpens, p. 142. Xerxes, ait, εἰς Ἱερὸν τοῦ Μασιστίδου Μασιστεύου γυναικὸς, confundens inperite Masistium et Masisten, regis fratrem, qui idem error Chiliad. II. 6. WESS. — Ferendum fortasse προσφίετο erat: quod quum, utpote ex rariore verbi usu, suspectum fuisset docto cuidam librario, facile credas in προσφίεσι ab eodem fuisse mutatum. S.

6. *πρῆσσι τὸν γάμον τοῦτον*, etc.] Hæc salebroso doctis viris. Reiskius addit distinguitque πρῆσσι τὸν γάμον τοῦτον πῶ παυδὶ — Δαριῶν μάλιστα θυγατέρα. Abreschius vero, πρῆσσι τοῦτο, τὸν γάμον λαμβάνει πῶ παυδὶ — θυγατέρα τοῦ γυναικὸς ταύτης. Quorum auxilium manu descripti libri avertantur. Sentio, θυγατέρα τοῦ γυναικὸς per adpositionem, quam vocant, aptanda ad τὸν γάμον, neque adeo sollicitanda esse. Maximi Tyrii (Orat. XXVI. pag. 317.) memorie in his lapsus D. Heinsius et Davianus fecerant manifestum. WESS.

CAP. CIX. 7. *τῇ δὲ παυδὶ γὰρ ἴδιαι*, etc.] Ex vetere Aldi scriptura formabatur, τὴν δὲ, παυδὶ — ἴσαι. Receipta probior; neque ulla necessitudo, ut ἰδὲ, παυδὶ γὰρ ἴδιαι — ἴσαι, fingatur. In formulæ enim frequentissimo usu multiplex variatio, notata ad lib. I. 8. WESS. — Sic loqui amat Herodotus, cujus in sermone τῇ δὲ παυδὶ γὰρ — πρὸς ταῦτα ἴσαι, idem valet ac si dixisset, ἰδὲ (τῇ γὰρ παυδὶ ἴδιαι παυδὶ γινώσκαι) πρὸς ταῦτα ἴσαι. S.

CAP. CX. 5. *βασιλεὺς δῖον*, etc.] Hinc attigit Athenæus IV. pag. 146. 2. describens Herodotea quæ sequuntur; ubi similiter ὀνόμα τῇ δῖον Περσέωνι fuisse dicitur τρυφῇ, Ἑλληνες δὲ τίλοι. VALCK.

6. *ἡμέρη τῇ ἰγνίτο βασιλεὺς*] Intererit perum, sive præposito (iv) accedat, seu tacita relinquatur. Vallæ Latina, die quæ rex creatus est, me arbitro, perperam. Et hinc emanavit tamen docta CL. Relandi (Dissert. de Vet. Ling. Pers. p. 257.) originationis vocis ΤΥΚΤΑ, quasi cœnæ ἰερωσμοῦ, inque memoriam regis inaugurationis celebratæ. Nisi errore, quod nolim, in devium exeo, regis natalis est dies. Viam monstrat Noster, lib. I. 133. quando de Persis, Ἡμέρη δὲ ἀπασῶν βασιλεῶν ἰγνίτην τιμῶν νομίζουσι, τῇ ἱερωσῇ ἰγνίτο, quæ eorum

quisque natus fuit: tum Plato, Alcibiad. I. p. 121., exposito natali die, eoque festo, regii principis, *ἴσα*, adjungens, *ὡς τὸν ἄλλον χρόνον ταύτη τῇ ἡμέρᾳ βασιλείᾳ γινώσκω πᾶσα θύη καὶ ἱερὸν ζῷον ἢ Ἄσιν*: quibus adprime adcommodis nihil adstruo. ΤΥΚΤΑ explicant, qui poterunt. Wess.

8. τὴν κεφαλὴν σμᾶται] Habet et σμᾶται Athenæus: noster forte scripserat σμίεται. Si in nullo Codice legitur σμᾶται, neque legisse videbitur illud Valla; cujus ornatur eam mihi moverat superius (Adnot. ad III. 148, 5.) memoratam conjecturam. Casaubonum σμᾶται hic explanantem sequitur Gronovius. VALCK.—Omnes ita; (nempe σμᾶται:) nec Vallam suspicor, etsi laxius expresserit, aliud ob oculos habuisse. Magnum Athenæi Animadversorem laudo vehementer, de smegmate, nisi fragrantius oleum præstuleris, quo regium caput fuerit delibutum et deinde defricturn, conjectantem. Omnium aptissima sunt, a Cl. Gronovio itidem signata, hæc de lib. IV. 73., ubi Scythæ, a funere recentes, σμησάμενοι τὰς κεφαλὰς καὶ ἐκπλυνάμενοι, utique capita, sive fœdati antea, seu quomodo-cunque liti, defricantes atque abluentes. Huc referre mihi posse videor Strabonis verba, *ἴσαν δὲ βασιλεὺς*, Indorum rex, *λοῦν τὸν τρίχα, μεγάλην ἱερτὴν ἄγουσι, καὶ μεγάλα δῶρα δέκονται*, lib. XV. p. 1046. A. (p. 718 med. ed. Cas.) habent certe quidem adfinē aliquid. Porro (lin. 10.) δίσται τοῦ Πιζέω Codicis Arch. minime futile: plures idem si præberent, in majore versaretur honore. Wess.—Nunc, quum unus hic codex δίσται pro χεῖζι habet, videtur istud ex scholio natum. S.

CAP. CXI. 12. κελύων με γυναῖκα, etc.] Proxime consequens ταύτην με κελύων hoc ad sanitatem revocat. Absentia vocis *τρίης* (lin. 13.) in tot bonæ

notæ membranis considerationem meretur, siquidem sine ea flum sermonis coheret, et filiarum quoque nullus finitur numerus. Superat ejus tamen præsentia scribarum captum, videturque adeo adprobanda. Rediit (lin. 16.) *μενίστα*, cui dialectus favet, et Calliope c. 61. Wess.—Probatorum complurium codicum reprobata consensu (quibus cum haud dubie alii etiam, si diligentius excutiantur, facere reperientur) vox *τρίης* a lectore quodam olim margini adjecta fuisse videtur, et dein temere a nonnemine in contextum adscita. Equidem prope absuim ut abjiciendam censeam. S.

17. *μίγα μὴ ποιῶμαι*] Ne hac in dictione Scriptor a se secederet, primas Arch. et Vind. concessi, qua super re ad lib. III. 42. Wess.

Ibid. *μεγάλα μὴ ποιῶμαι*] Hic certe placet lectio Arch. *μίγα μὴ ποιῶμαι*. In istiusmodi formulis *μίγα* ferme tantum reperitur; eadem qua hic structura positum in Xenophontis *Κυρ. Παιδ. V. p. 76.*, *ἰγὼ μίγα ποιῶμαι φίλον τοῦτο τὸ χρεῖν τοῖς ἰθαῖσι συμμάχοις καταλιπὼν*, ut est in Cod. MS., pro *καταλιπὼν*. Ut *μίγα ποιῶμαι*, frequentatur et *μίγα ἡγοῦμαι*, et *μίγα τίθαι*. Merito tamen dubitat vir Celeberr. probandum-ne sit apud Herod. III. c. 42., quod vulgatur *μίγα ποιῶμενος ταῦτα*, an, quod offerunt duo Codices, *μεγάλα ποιῶμενος ταῦτα*. VALCK.—Alia Nostri loca a Wess. ad III. 42, 12. citata, perquam probabile mihi faciunt, *μεγάλα* hic revera ab ipsius Scriptoris manu esse. Haud immerito vero mireris, duo illos codices Arch. et Vind. qui hic a cunctis aliis discedentes, *μίγα* pro illorum *μεγάλα* dant, eosdem, lib. III. 42. *μεγάλα* dare, ubi reliqui omnes in *μίγα* consentiunt. Ac fieri quidem potest ut fallar, sed etiam atque etiam ego suspicor, eundem eruditum illum sive lectorem sive

librarium, cui multæ debentur lectiones, quæ commodiores videri poterant, quam hæc in quas reliqui omnes consentiunt codices, et hoc loco *μυγάλα*, quod ei insolentius visum esset, suo arbitratu in *μίγα* mutasse, et III. 42. quum *μίγα παύμενος* scripsisset Herodotus, *μυγάλα* posuisse, quod sequenti *ταῦτα* aptius respondere videretur. S.

27. Legit Bothius *εὐ δὲ πού με ἀπολίσεις*: non me perdes: effugiam enim, aut te ulciscar. S.

CAP. CXII. 4. *τούς τε μαζοὺς ἀπαρμόμενα*] Dirum inpotentis matronæ facinus! Geminum aliud, ex inopia ejus religione susceptum, lib. VII. 114. Et illam tamen, adeo effrænata rabie inmanem, execrabilem, animo factisque consceleratam, doctorum haud pauci reginam Estheram esse, régis Ahasueri consortem tori (nominis quadam adfinitate, sicuti mihi videtur, delusi) censent. Istud illi viderint; eam enim in causam nunc non descendo: tu *τούς τε μαζοὺς* ubi volueris, aderit e scriptis facultas, modo ne adscripta, lib. IV. 202. flocci feceris. Wess.

CAP. CXIII. 7. *ὥς ἡμὶ δούκιν*] Formulæ veterem cultum membranæ reddunt. Eadem, lib. IV. 168., aliisque locis. *Ἐμὶ δούκιν* Sophocles, Thucydides, Philostratus, etc. Aldi Abreschium Dilucid. Thucyd. p. 5. Wess.

13. *τὴν στρατιὴν τὴν ἐκείνου*] Suspicionem vocem *στρατιὴν*, ex proximis inhaerentem memoriæ scribentis, alterius vice male fuisse repetitam. Qui Susis abierat cum liberis, *καὶ δέκον τῶν καὶ ἄλλοις*, quique necdum pervenerat ad suam præfecturam, is minus commode dici poterat jam nunc secum habuisse exercitum. Multo mihi videretur accommodatius, si a Xerxe missi in via dicerentur interfecisse *αὐτὸν τε ἐκείνον, καὶ*

τοὺς παῖδας αὐτοῦ, καὶ τὴν διαρυστήν τὴν ἐκείνου, si hoc alicunde firmamentum acciperet. VALCK.

CAP. CXIV. 2. *περὶ Λεπτόν*] Idæ promontorium, contra insulam Lesbion, in Scholiis ad Nicandri Alexiph. v. 40. et elegantissima correctione Casauboni apud Athen. lib. XIII. p. 598. c. Sæpe illic navigaturos adversi morabantur venti. Eumenes rex — adversis deinde ventis quum aliquot diebus superare *Λεπτόν* promontorium non potuisset, etc. apud Livium, lib. XXXVII. 37. In proximis, de abitu Spartanorum, et Atheniensium pertinace ad Persas insequendos perseverantia, nihil fere Thucydides, lib. I. 89. discordat. Wess. — Lectus promontorium sæpe Straboni memoratum: et ibi quidem aliquoties acute scribitur *Λεπτόν*, quemadmodum *Λεπτόν* acute pingitur in Herodoti libris scriptis editisque: rectius vero, quo proprium nomen ab adjectivo verbali *λεπτός* distinguatur, penacutè scribitur apud eundem Strabonem, lib. XIII. pag. 604. a. 606. c. etc. ed. Casaub. et sic etiam apud Athenæum, l. c. correxit Casaubonus, *λίον ἰσθμὸς Λεπτόν*, ubi mendose *λίπρον* olim. S.

10. *ἐν τῇς Ἀβύδου διαβάσεις*] *Διαβαλόντες*, quod ex Arch. memorat Galeus, probarem ut aliquoties adhibitum Herodoto, VI. 44. V. 33. et 34. In eundem sensum *διαβάλλειν* posuit Thucyd. II. 83. VI. cap. 30. Aristides, T. III. p. 577., *εἰς Φίλας διέβαλον*. Eunapius in Proæres. p. 129., *διέβαλιν* ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην. VALCK. — Quod in Var. Lect. (ed. S.) dixi, verbum *διαβαλόντες* h. l. cum Arch. nostrum etiam codicem F. tueri, id indictum velim: denuo inspiciens optimas hasce membranas, quarum usuram ad hunc usque diem illustris possessor liberaliter mihi concessit, video in illis *διαβάντες* scrip-

tum, uti in aliis: atque id tenere debueram. Conf. Wess. Adn. ad IX. 89, 23. Quum verbum διαβάλλειν trajicendi notione alias frequentet Herodotus, scriptura Arch. διαβαλλόντας h. l. ejusdem docti olim hominis industriæ debere videtur, cui multa alia, quæ ille codex (et qui eum presse sequitur Vind.) propria habet, accepta ferenda esse et sæpius alias monui et proxime etiam ante observavi. S.

CAV. CXVI. 4. ἐξ Ἐλαίουτος ὑφιλόμινος] Quum Xerxen circumvenit Artayctes, nondum dici poterat Protesilai τὰ χεῖματα ὑφιλόμινος: hoc itaque e sequentibus huc ab alia manu videtur illatum; ab Herodoto autem scriptum αἰτήσας, Vallæ lectum, dat Arch. Nomen urbis Chersonesi Thraciæ diverse scribitur Ἐλαῖος et Ἐλαῖος, docente Clar. Wesseling. ad Diodori XIII. c. 39. Mihi quoque legitima scriptio videtur Ἐλαῖοντες. Prope Elæunta, atque hujus templi Protesilai reliquias, scenam constituit suorum Heroicorum Philostratus, de Artaycte nostro narrata respiciens, p. 672., ubi templum memorat, ἡ δὲ κατὰ τοὺς πατέρας ὁ Μῆδης ὑβρίζει: juxta Herod. spoliato templo quum Elæunta veniret Artayctes, ἡ τῇ ἀδύτῃ γυναιξὶ ἰμίσγετο. conf. VII. c. 33. VALCK.—De Aoristorum usu præcipiens Hermannus, quem in Var. Lect. (ed. S.) etiam laudavi, recte monuit defendi h. l. ὑφιλόμινος posse. Quare, quum in hanc scripturam veteres libri omnes, excepto Arch. ejusque sequacibus Vind. et Vallæ exemplari, consentiant, horum αἰτήσας ex correctione parum necessaria ejusdem docti olim hominis, quem modo dixi, fuerit prognatum. S.

17. καὶ τοῦ αὐτοῦ βασιλεύοντος] Indicatum superius ad lib. I. 4. Hinc audax fluxit et inopportunum Artaxerxis, Persarum, victis Parthis, vindicis et regni instauratoris, cedere Imp. Alexandrum

Romanosque omni Asia debere, ἰᾶσαι δὲ ἄρχιν Πέρσας μέχρις Ἰωνίας τι καὶ Καρίας. — ἵνα γὰρ αὐτὰ Περσῶν προγονικὰ κτήματα: esse enim Persarum hereditarias atque a majoribus acceptas possessiones, in Herodiani, lib. VI. 3. Proximum καὶ τὸ τίμινος ἱσχυρι, (lin. 19.) fanumque sevit, obscurius versum; nisi fanum, locum effatum templo et sacratum Laurentius Livii more et hic intellexerit. τίμινος, ager exemtus et consecratus juxta Protesilai sepulchrum, sicuti Noster in præcedentibus. Inpendit et his operam Cl. Olearius ad Philostrati Heroic. c. 2. p. 672.; verum istiusmodi, ut noceat magis, quam prosit. Wess.

23. ἀφύκτως δὲ καὶ αὐτῇ ἰκίωσιν] Litem primæ voci schedæ movent. Age, intueamur. Ἀφύκτως omne, quod evitare quitum non est. Ἀφύκτως θάνατος Simonidi, in Consol. ad Apollon. Plutarchi, p. 107. β. ἀφύκτως ἀνάγκη Philospho de Pythagoræ schola apud Stobæum Eclog. Phys. p. 8., τὸ πικρῶν ἄφύκτως Alciphroni, lib. I. Epist. 25. Sed Artayctes, modo provide et consulto egisset, aut vitare obsidionem, aut adparatu ad eam tolerandam sese potuerat instruere. Neutrum observavit; unde ex inproviso, uti Valla, ἀφυλάκτως (non ἀφυλάκτως) membranæ Arch. et Vind., supervenerunt. Simile Polyæni VIII. 36. ἰκίωσιν τοῖς πολέμοις — κατιύδουσι καὶ ἀφυλάκτοις. Plutarchi T. II. p. 262. c. καὶ τὸν Ἀριστοδήμον ἄσπλον καὶ ἀφύλακτον παρυσιασόντος διαφθίρουνσι. Herodiani VI. 5. οὕτω γὰρ ἦντα — ἀφυλάκτως καὶ ἀπροσέπτως αὐτοῖς ἰκίωσιν. Quæ cuncta ut vetustis libris paria faciam, a me impetrant: alia opinatis præscribitur nihil. Wess.—Habet etiam ἀφυλάκτως διακίωσιν Polybius IV. 36. 4. Denique perapta utique huic loco scriptura ἀφυλάκτως videri poterat. Quod si tamen vulgatum olim

ἀφύκτως posset defendi, in alteram scripturam eadem rursus suspicio caderet, qua alias codicum Arch. et Vind. quamlibet speciosas lectiones premi modo observavimus. Et quidni tueri locum suum *ἀφύκτως* possit? Non equidem ad Hesyhii auctoritatem provocabo, ipsum hoc vocabulum in Lexico suo illustrantis: nam, quæ ibi adjecta est interpretatio *ἀνιξαλίπτως*, satis ostendit non ibi Herodoti hunc locum respexisse Lexicographum. Sed, quavis alibi, si ab hoc Nostri loco discedas, vix usquam hodie adverbium *ἀφύκτως* reperiatur, tamen, ut *ἄφρονες* dicitur quod effugere nemo potest, sic nihil impedit, quo minus *ἀφύκτως αὐτῶν ἰστίων* dixisse Herodotum credamus, ita de improvisum eum adorti sunt Athenienses, ut effugi non potuerint, id est, ut ille et qui cum eo erant effugere non potuerint: nempe, quod ex insequentibus intelligitur, et navibus urbem obsederunt, et excensione facta eandem a continente ita circum-sederunt, ut effugere nemo posset. Atque hæc lectio etiam significantior est: nam, *ἀφύλακτος* fuisse eum ab hostibus invasum satis jam superioribus verbis, *οὐτε παρικοινασμένους* *ἐς τὸν πόλεμον*, *οὐτε προειδόμενος τοὺς Ἕλληνας*, declaratum est. Quare, uti nunc quidem stat sententia, vulgatam olim scripturam *ἀφύκτως* restituendam auctori censeo. S.

CAP. CXVII. 6. Istud *ἰστίων* *τὰ παρόντα* H. Stephanum in jucundissimo Isocratis ad Demoniac. p. 8. *Στίγι μὲν τὰ παρόντα*, *Ζήνι δὲ τὰ βαλόντι*, offendere non debuerat. Cautior in omni hoc genere Th. Gatakerus ad Antonin. VI. 44. Wess.—Quid sit quod H. Stephanum offendisse dicat Vir doctissimus haud satis video, nisi hoc spectavit quod ille in Thesaur. Græc. Ling. T. III. p. 1014. x. postquam Isocratis dictum adposuit *στίγι τὰ παρόντα*, præsentibus acquiesce, statim adjicit, verbum *στίγι*

γι hac notione usurpatum frequentius cum dativo casu construi; quum quidem haud minus frequenter accusativo casui jungatur, ut ostendunt exempla a Gatakerō l. c. cumula. S.

CAP. CXVIII. 1. *Οἱ δ' ἐν τῇ ταίχῃ* *ἐς πᾶν ἄδῃ*, etc.] Interposita *ἐμφι τὸν Ἀγαθῶτα*, adprobata priscorum Codicum et Gronovii sententia, ablegavi unde venerant, quippe scfibarum insititium glossema. Porro *τοῖσι τῶν κλισίων* nervi, lectulis et sellis intendendis habiles, quibus elixis et igne mollitis famem domare nitebantur miseri. Vide Pollucem, X. 37. Wess.

8. *ἐν Χερσονήσῃ*, etc.] Vicem Stephano Byz., qui toties auxilio nobis venit, reddemus. Excitaverat hæc in *Χερρόνησος*, sed latuerunt eruditos ejus explanatores. Vulgatur, *καὶ τὸν πελάγη* (Hecatæus) *Χερρόνησός φησι. Ἀψινθίους πρὸς μισσηβρίαν ἰμαρίους Χερρόνησος, ἀπὸ τῶν πύργων ἰσημήναντο τοῖσι Ἀθηναίοις τὸ γινώσκειν*: quæ minime apta, sed luxata L. Holstenius cognovit. Ubi scripseris, *Ἀψινθίους — ἰμαρίους Χερρόνησος*. *Χερρόνησος ἀπὸ τῶν πύργων*, etc.; redibit nexus et legitima verbis sententia. Deerit mentio Herodoti, quæ liberque ejus IX. adjicietur conmoda. Ille quædam aliter exarata hic animadvertit, *Χερσονήσος* tamen Nostro VI. 39., et cap. 119. Calliopes: (IX. 120, 1.) nam *Χερσονησιώτιον* vox exerrat. Wess.

CAP. CXIX. 2. *ἴδων Πλειστονέην ἰσχυρίην θιγῇ*] Barbarum et crudele nomen aliis relinquo, mihi manet ignotum: ignotum quoque, unde *ἰλίου ἴωνος*, quare auctoritate, in postremam venerint editionem. An de Vallæ Latini? nam de Arch. scriptura viro Celeb. notitia nulla. Pristinum *ἰλίου ἴωνος*, ad viciniam Ægos fluminis, paulumque ultra id progressos ducit. Paucos autem admodum fuisse, qui fuge-

unt, liquido baud paret. Satius erit, illibatum illud servare. Omnium præclarissime ὑπὲρ Ἀλγὸς ποταμῶν, quo de egregie prorsus Oudendorpius ad Frontin. II. 1, 18. Wess.

CAP. CXX. 3. καὶ Ἰσπαιρον] Pati possem Athenæi et Eustathii Ἰσπαιρον, si quæ gravis urgeret causa. Simile Apollodori, Bibl. III. 13, 6. καὶ Ἀσπαίροντα τὸν παῖδα ἰδὼν ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ἰβήσιν. Æschyli Pers. v. 983., Euripidis Iph. Aul. 1587. Sed Apollon. Rhod. IV. 874. εἰσβήσιν Παιδὰ φίλον σπαίροντα διὰ φλογός. Junge Valckenario observata lib. VIII. 5. Ἰχθύς νοσῶνται rejecti ob vocabuli raritatem videntur. Opportunum adest Dionis Cassii, lib. XLIX. p. 473. κ. τῶν τε νεαλώτων τινὲς καὶ Δαλμάται σὺν αὐτοῖς ἰσπανίστησαν, de recens captis. Wess.

3. ἰσάλλοντέ τι καὶ Ἰσπαιρον] Quam verbo formam induit VIII. c. 3., Ἰσπαιρον hinc excitat Eustath. in Odys. μ'. pag. 497, 30. Errorem in vicinis Vallæ Jo. Hartungus jam correxit, Locor. Memorab. III. cap. 7, 18. VALCK.—Quemnam Vallæ in vicinis errorem correxerit Hartungus, cujus liber ad manus non est, nescio. Illud video, verba οἱ τάριχοι ἰσάλλοντο interpretatum Vallam esse offa illa salsuræ resiliit, scilicet ex Ionum idiomate ἰσάλλοντο pro ἰσάλλονται accipientem; cujus rationem sequens Schulzius in Indicem Græcitatibus Herodotæ ex hoc ipso loco verbum Ἐσάλλομαι, resilire, retulit. At ἰσάλλομαι aut ἰσάλλομαι non tam resilire, quam insilire et irruere in aliquem significat. Jam olim autem Sylburgius in ora Herodoti Latine Francof. 1595. editi monuerat, esse a verbo πάλλισθαι, vibrare et concuti significante: recte vero. Sic sane VII. 140, 14. δίσματα παλλόμενοι sunt metu tremantes sive concussi. Sic apud Poëtam στήθεσι πάλλινται ἦτορ, in pectore saliens

vibrat cor, Iliad. χ'. 452. Sic Plutarch. in Vita Cicer. jungit παλλόμενος καὶ τρέμων. Denique quid multa? ἰχθύς παλλόμενος perspicue memorat idem Noster, I. 141, 9. S.

7—9. Portento, quo censebatur τὸ τάριχος ἀναβιβῆναι, ut loquitur Philostr. in Heroic. p. 672., sibi significasse Protesilaum Herodoti narrat Artayctes, ὅτι καὶ εὐθὺς καὶ τάριχος ἰὼν δύναιμι πρὸς Σιών ἰχθυ τὸν ἀδικήοντα τίνεσθαι. Pro τίνεσθαι Arch. præbet εἰνέσθαι: quod lectum Eustathio hujus monstrat interpretationem, ὅτι Πρωτισίλαος — δύναται βλάψαι τὸν ἀδικήοντα. Suum hic τιμωρῆσθαι, id est τιμωρῆσθαι, probabiliter posuerat historicus. Huc spectans Pausan. III. (c. 4.) p. 213. Πρωτισίλαος, αἶτ, ἐν Ἑλαιοῦντι, οὐδὲν ἦρως Ἀργεῖον φανερώτερος, ἄνδρα Πίρσην ἰτιμωρήσαντο Ἀργαῶν. VALCK.—Hæreo, servem-ne εἰνέσθαι, an εἰνέσθαι præoptem; hoc Eustathium vidisse, ipsius βλάψαι testificatur. Enimvero conspectus inter variantes, quas dicunt, existet. Wess.—Hoc rursus loco vereor ne genuinam auctoris scripturam cum curiosi correctoris invento permutarim. Quemadmodum non modo τίνυσθαι, sed multo etiam frequentius εἰσαεσθαι τινα, ulcisci, poenam de aliquo sumere, dixit Scriptor noster: sic constanti probatorum codicum testimonio credi poterat, etiam εἰνέσθαι, præsentis temporis forma, nunc eundem scripsisse: quin et percommoda videri debebat formula τὸν ἀδικήοντα τίνεσθαι. Sed, quoniam nusquam alibi hoc verbum in præsentis tempore occurrit, suspectum fortasse idcirco fuit olim non nemini, et in εἰνέσθαι aut εἰνέσθαι temere mutatum. S.

10. ἄποινά οἱ τὰδε ἰδίω ἐπιβιβῆναι] Vir eruditus Corn. de Pauw ἄποινά μοι τὰδε, etc. quoniam εἰρήμια ἐπιβιβῆναι in multa irroganda teritur; qui mihi quidem oblitus inter conjectandum videtur

ἄποινα Nostro præmia esse, quæ pro capite penduntur, lib. VI. 79. De Artayctæ scelere e 'condigna pœna Philostratus Heroic. cap. 2. p. 672. Wxss. —Sunt utique *ἄποινα* præmium vel pretium pro capite pensum; sed *pendere* aut *solvere* pretium Græce non *ἰστίθιαι*, puto, sonat, verum *δίδοιαι*, aut *ἰστίναι*, ut est apud Nostrum, VI. 79, 6. His adde quæ in Var. Lect. (ed. S.) observavimus. S.

19. *σανίδα προσπαλαιούσης*] Cl. Reiskius *σανίδι*. Frustra. Noster, lib. VII. 33. *ζῶσαν πρὸς σανίδα προσδυσπασάλισαν*, quod geminum: considerandum enim, *ἀπαρίμασαν πρὸς σανίδα πασσαλίσαντες*. Vide ibi. Wxss.—Conf. Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CXXII. 6. *καὶ ταύτην τρηχίην*] Paria de ingenio et habitu Persicæ regionis Plato de Legib. III. p. 695. A. et Herodoti assectator Arrianus Exped. Alex. lib. V. 4. *καὶ γὰρ καὶ Πέρσαι τότε πίνητις τι ἦσαν καὶ χώρας τρηχίης οἰκήτορες*, nempe principio regni Cyri. In vicinis (lin. 9.) *εἰσιδι*, toties laudatum, ex Arch. remigravit. Wxss.

15. *μαλακοὺς ἄνδρας γίνεσθαι*] Addita vox robur Cyri dicto conciliat. Observatio ipsa plerumque vera est, atque excellentissime ab Hippocrate illuminata, de Aër. Aq. et Loc. pag. 289; in universum tamen fallax. Fere imperia penes eos fuere populos, qui mitiore cœlo utuntur: in frigora septentrionemque vergentibus inmansueta ingenia sunt, ut ait poëta, suoque simillima cæ-

lo, dicto Senecæ, lib. II. de Ira, c. 16. Quid olim quæso suavius cultiusque Græcia? Quid Cæsaris et Taciti ætate asperius et situ magis fœdum Germania? At nunc utriusque faciem intueri. Nemo adeo ferus est, ut non mitescere possit. Si modo culturæ patientem conmodet aurem, more oraculi Horatii. Wxss.

Ibid. *οὐ γὰρ τοι τῆς αὐτῆς γῆς εἶναι*] Eamdem Cyri sententiam verbis diversis Plutarchus tradidit in Apophthegm. pag. 172. x. ubi Persas Cyrus cupientes *ἀντὶ τῆς ἑαυτῶν, οὐσῆς ἑρηνῆς καὶ τρηχίης, παιδικὰ καὶ μαλακὴν χώραν λαβεῖν, οὐκ εἴασιν, ἰσῶν ὅτι καὶ τῶν φυτῶν τὰ σπέρματα καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ βίαι ταῖς χώραις συνηχομιοῦνται*. Temporis itaque Cyri Persas velut *τρηχίης χώρας ἐργόνους* laudat Plato de Legib. p. 695. A. cui hac in parte convenit cum Xenophonte *Κυρ. Παῖδ. VII. p. 117, 5*. Dantur Cyri dicto plurima veterum simillima, partim collecta Th. Gatakero ad M. Antonin. IV. 39., quorum nonnulla dederat et Andr. Dounæus in Demosth. pag. 131. Unius ponam verba Livii ex lib. XXIX. c. 25. Fertilissimus ager, eoque abundans omnium copia rerum est regio; et imbelles (quod plerumque in ubere agro evenit) barbari sunt. Herodoti Cyrus, *φιλίην* inquiebat, *ἐκ τῶν μαλακῶν χώρων μαλακοὺς ἄνδρας γίνεσθαι*. Herodotes non pauca Livius expressit imitando. Valck.

GLOSSÆ HERODOTEÆ,

SIVE

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΩΝ ἩΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

EX CODICE BIBLIOTHECÆ S. GERMANI

CUM

PETRI WESSELINGII ADNOTATIONIBUS.

CUM Herodoti Musæ (sic præfatus est WÆSSLINGIUS) alio sermone ac reliqui Græcorum fabulentur, non illi sollers Grammaticorum cura ad explanandum defuit. Suidas meminit *Ῥωμαίων* *ἐπὶ* *Ἡρόδοτον* Sallustii Sophistæ et Heronis Attici Rhetoris, argumenti, uti suspicor, critici et historici. Philemonem Grammaticum in *Συμμίκτης* non dissimilem instituisse operam, Porphyrio Quæst. Homer. VIII. haud temere credimus. Apollonii, itidem Grammatici, *Ἐξηγήσεις γλωσσῶν Ἡρόδοτου* indicavit et exscripsit Etymologus in *Καφός* et *Σοφιστής*. Quæ quidem ad nostram si devenissent ætatem, flocci non facerem *Ἡρόδοτου Λέξεις*, ob oculos hic positas; quippe jejunas, sæpissime alienas, et non nunquam insulas et absurdas. Memorantur in indice legati Antonii Eparchi T. I. Var. Sacr. pag. 528. Steph. Monachii *Λέξεις Ἡρόδοτου ιστορικαί*, quas a nostris diversas dicere non audeo. Primus hoc Lexicon ex codice Goldasti vulgavit G. Jungermannus, digestum *κατὰ στοιχίον* sive litterarum ordinem, cujusmodi exempla ex locupletissima Francorum regis bibliotheca et monasterii S. Remigii inter manus sunt. At aliud vir egregius

Montefalconius ostentavit Biblioth. Coislin. p. 484., descriptum nulla litterarum primorum serie, sed secundum Librorum, in quorum olim marginibus istæ glossæ, numerum. Ex oris enim Codicum res clamat excerptas esse, et Schedæ ostendunt Eminent. Cardinalis Passionei. Nactus illud ipsum sum Cl. Capperonerie humanissima opera ex Biblioth. S. Germani, in quam Coislinianam migrasse notum est; dignumque censui hoc loco, tum quod in priore, ex codice Goldasti, voces ab aliis inperite avulsæ cernantur, tum quoniam locupletius adparuerit, et Suidæ Hesychioque plerumque conveniat: nam uterque, ille præcipue, simile *Λεξικόν* usurparunt; neque ejus usum recusavit Timæus in suo Platónico, nedum præter ceteros omnes G. Corinthus, sed sæpe turpis socordiae reus. Non libet, nisi ubi quatuorviri in alia eunt, eos operose ad partes vocare. Sectiones librorum, ad quas scholia pertinere videntur, ut quærendi labor amputaretur, adscripsi.

Hæc WÆSSLINGIUS. Nobis, quoniam et in Var. Lect. (ed. S.) et in Adnotationibus subinde ad Glossas hæc Herodoteas (quas ille Adpendici ad suum

Herodotum, p. 178. et seqq. inseruit) provocatur, easdem hoc loco Adnotationibus ad Scriptorem Nostrum continuo subijcere visum est. Quod autem ait idem Vir doctissimus, primum *Jungermanum* hoc Lexicon, κατὰ στοιχίον digestum, ex codice Goldasti vulgasse; id quidem, re paulo curatius investigata, sic se habere cognovi. Prolegomenis ad Herodotum suum anno MDCVIII. editum *Jungermannus* (sive, ut ipse nomen suum Latine scribere consueverat, *Jungermanus*) Glossas istas pag. 35. et seq. hoc titulo inscriptas inseruit, ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΩΝ ΗΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ. Ex MS. Codice Melchioris Haiminsfeldii Goldasti. Quas glossas postquam Th. Galeus in Londinensi Herodoti editione multis aliis ex Galeno, Hesychio et Gregorio Corinthio congestis auxit et locupletavit; rursus solas easdem prorsus, quas olim *Jungermanus*, eodemque titulo inscriptas Gronovius in suo Herodoto, pag. 745. seq. repetendas curavit. De eisdem Glossis idem *Jungermanus* in Præfatione ad Herodotum hæc scripsit: "Nos ad-
"jecimus *Lexicon*, uti quidem titulus
"præscribitur, vel potius, ut mihi vi-
"detur, Glossas notabiliorum in He-
"rodoto vocabulorum. Misit id ad
"nos ita transcriptum, quo exemplo
"edimus, vir nob. et cl. Melch. Hai-
"minsfeldius Goldastus. Quod coniec-
"turæ de quibusdam incidit obiter, ad
"oram posui." Ex quo adparet, per-
suasum quidem fuisse *Jungermanum*,
se primum omnium has glossas publici
juris fecisse. At, verum si quæris,
sunt eadem ipsæ, quas jam anno
MDLXIV. Henr. Stephanus in Dictiona-
rio Medico post Erotiani et Galeni Ex-
positiones dictionum Hippocratis, p.
105—109. eodem titulo inscriptas, Λί-
κον τῶν Ἡρόδοτου λέξεων, ediderat;
quas porro easdem Barth. Eustachius

Erotiani et Galeni Glossariis, anno
MDLXVI. a se editis, adjecerat Latina
versione illustratas. Nec vero potest
ovum ovo esse similius, quam sunt
Glossæ a *Jungermano* editæ illis, quas
primus *Stephanus* in lucem emiserat:
ita quidem, ut eadem prorsus fortuitæ
halucinationes in utroque pariter exem-
plo reperiantur; veluti, ἀντίξον pro ἀντί-
ξον, ἀφιδίαι pro ἀμφιδίαι (qui quidem
error jam olim quoque in Gregorii li-
bellum de Dial. Ion. §. 123. est propa-
gatus); ἀποφῆν pro ἀποφορῆν, ἀχαί-
ειν pro ἀεχαίρειν similiaque alia; quæ
quo pacto corrigenda viderentur, per-
specte *Jungermanus* in margine suæ
editionis docuit; cujus notulas Grono-
vius etiam in inferiore sui exempli ora
adposuit. Paulo post operam ab Henr.
Stephano libello huic præstitam, Barth.
Eustachius easdem glossas, quasi ad
Hippocratem spectantes et ab Herodo-
to quodam congestas, Erotiani et Gale-
ni glossariis Hippocrateis, Venet.
MDLXVI. editis, ita adjunxit, ut Græcis
vocalibus, ommissa interpretatione Græca,
Latinam adjiceret interpretationem:
unde dein easdem Hier. Mercurialis in
Adpendice sui Hippocratis repetiit, hoc
titulo insignitas: Herodoti Dictionari-
um vocum Hippocratis.

Hæc ante *Jungermanum* gesta sicut
notitiam hujus viri effugerunt, sic pos-
teriores Hippocratis Editores latuisse
videtur opera huic libello ab eodem
Jungermano præstita, judiciumque
prudentissimum quod ille de hoc Lex-
ico, ut vulgo inscribatur, tulerat.
Nam et in insigni editione Hippocratis
Genevensi, quæ anno MDCLVII. pro-
diit, libellus hic in Prolegomenis post
Erotiani et Galeni glossaria, quasi et
ipse ad Medicæ artis patrem spectaret,
exhibetur, ex Henr. Stephani exemplo
repetitus: et in splendida Charteriana
Hippocratis et Galeni editione, Parisiis

anno MDCCLXXIX. in lucem emissæ, T. II. p. 140—144. Græca Henr. Stephani cum Eustachii Latinis ita repetita sunt, ut non erubuerit Editor titulum præfigere hujusmodi: 'Ἡροδότου Ἀλικαρνεωσίνης πατρὸς Ἰσπανικῶν ἀλξίων τρωῶν. Herodoti Dictionarium quarundam dictionum Hippocratis. Atque in hac Parisiensi editione, paululum quidem mutata est vocabulorum series, ut non modo (quemadmodum in Stephani exemplo) secundum literarum initialium ordinem collocata sint, sed etiam secundum legitimam illarum literarum seriem quæ in quoque vocabulo primam literam sequuntur; hoc modo: Ἀβύσος, ἄβυσος, ἀγυλασίον, αἰγίς, etc. Cæterum et in hac et in Genevensi, quam dixi, editione eadem vitiosæ voces, quas Stephanus exhibebat exemplum, ἀφιδίαις, ἀσπέρην, ἀχαρισίαν, etc. fideliter repetuntur, nulla mentione facta veræ scripturæ ab Jungermano commendatæ. Denique, recentiori etiam memoria, Lipsiæ anno MDCCLXXX. Franzius Erotiani et Galeni Glossariis rursus easdem hasce Glossas, quasi Herodoti cujusdam Dictionarium vocum Hippocratis, ita adjunxit, ut non modo Jungermani, sed et Wesselingii operam illis præstitam perinde ignorasse videatur: nam eis quidem vocabulis, de quibus vel H. Stephanus vel Camerarius in Prolegomenis ad Herodotum aliquid commentati erant, horum Virorum adnotationes subjecit; reliqua vero, et in his eadem ipsa quæ fœde corrupta legebantur, prorsus intacta reliquit, ne ulla quidem notula adjecta.

Ita quum ex uno eodemque exemplo, eoque passim corrupto admodum, ductæ sint omnes, quas adhuc commemoravi, Editiones harum Glossarum secundum literarum seriem digestarum; operæ pretium facturus videtur si quis illas cum alio vetere exemplo, quod

emendatius scriptum sit, voluerit conferre. Et fuerat olim tale exemplum optimo nostro Codici F. adjectum, eadem antiqua manu, qua ipsi novem Herodoti libri, descriptum: sed de illo, quod vehementer doleo, nonnisi minuta pars superest, folio verso, quo finis nominæ Musæ continetur, inscripta; et hæc ipsa pars nonnihil etiam defecta, quum ejusdem folii pars vel lacera sit vel vetustate detrita. Quæ supersunt, hæc cum H. Stephani exemplo et cum Glossis secundum Musarum seriem a Wesselingio editis contuli: et, quid intersit, hoc loco adponendum duxi. Titulus nec adest, nec adfuerat olim ullus. Prima glossa, Ἀσίλῃ· χρέστη: quia ibi lacerum folium, non comparat. Proxima est Ἀιδριάν· μίγας οἶκος ἀνδρῶν: quæ abest H. Stephano, habet autem eandem Wess. ex lib. I. 34. omissa tamen voce ἀνδρῶν. In gl. Ἀναξυρίδης ex I. 71. desunt (ut apud Stephanum) verba ἢ τὰ οὐ βραβεία λεγόμενα, quæ habet Wess. Succedit Δύλις· εἶδος ἀπιδάστου σχήματος: quæ glossa, ex vetere aliquo scholio tumultuarie et imperite excerpta, spectare mihi videbatur ad lascivam Hippoclidæ saltationem, Herod. VI. 129. ubi etiam pro vulgato σχημάτια lin. 14. codex Arch. ex simili scholio ἐρχήματα σχημάτια legit. Merito vero ignorat absurdam glossam Codex Sangerman. recteque pro ea ex lib. VI. hanc habet, Ἐμμίλιαν· χορίκην ἔρχησιν. Sed vide deinde Wesselingii notata ad voc. Πηκτίς, ex lib. I. cap. 17. In gl. Ἀρίγνωσι ex I. 86. habet cod. F. ἀρίγνωσι, pro ἀρίγνωσι: utrum vero ἰδιῶδες habuerit cum Steph. an ἐνιδιδάξει, cum Wess. in lacera folii parte haud adparet. Ἀντιζοῖς recte scribit F. non Ἀντίζοι, ut Steph. Ἀρδίας· φαρίτρεις scribit F. ut Wess. ex I. 215. non φαρίτρα, ut Steph. Ignorat autem verba καὶ τὸ βίλος, quæ adjecit Steph. Post Ἀρδίας habet codex

noster *Αἰμασί* τὸ ἐν χαλίκῳ φεκομένη-
νοι *ἔστιν πηλὸν συχίον*, ut Wess. ex I.
180. quam glossam ignorat Steph. *Ἀρ-
φιδίας*, utrum recte scriptum fuerit, an
mendose *Ἀφιδίας*, in lacero folio non
adparet. Sed recte *Ἀποφρὴν* habet F.
sicut Wess. ex II. 109. non *Ἀποφρὴν*,
ut Steph. *Ἀσκληπιοστειρα* scribit F. pro
Ἀσκληπιοστειρον, ex III. 14. *Ἀνδρόσφιγ-
γας* scribit F. non *Ἀνδρόσφιγγα* ut Steph.
et Wess. deinde vero habet *ἐνθίστοι* *σώ-
μα* — *γίγνεται*, ut Wess. ex II. 175.
non *ἐνθίστοι* *ἄνθρωπος* καὶ *σφίγγ* *δημιούρ-
γημα*, ut Steph. Sequitur *Ἀτιμωρησί-
σθι* (ubi *ἔστιν* habet Steph.) *καταφροσύ-
νη*: quæ quo pertineat glossa, aut unde
ducta sit, exputare equidem non potui;
sed indicavit Wesselingius in Adnot. ad
glossam *Ὁδὸν προῖξασθαι* ex libro tertio.
Adnotavit adverbium *Ἀτιμωρησί* H.
Stephanus, Thea. T. III. p. 1577. e.
monens certam auctoritatem non habere.
Proxima in F. glossa, *Αἰγυπτίῳ* *γυπτῶν*:
deest Steph. sed habet eam Wess. ex
III. 76. et evanuit quidem in nostro
codice prius vocabulum *Αἰγυπτῶν*, sed
posterius *γυπτῶν* perspicue adhuc com-
paret. Tum *Ἀνδρόγυνος* *ἄνδρες* καὶ
ἑμαφροδίτες habet F. ut Wess. ex IV.
67. Duo verba *ἄνδρες* καὶ desunt
Steph. Hanc excipit illa, cujus evani-
dum quidem primum vocab. (*Ἀρδιν*)
ἀκία (sic F. pro *ἀκίδα*) *βίλους* ἢ *τὰ ἐν
χυρὸς ὄπλα*. quam ignorat Steph. ha-
bet autem Wess. ex IV. 81. In *Αἰγίς*
ex IV. 189. scribitur *φορέουσι* in F. ubi
φορεῖται Steph. et Wess. In *Ἀγλατίῳ*
desunt codici nostro verba *φυγαδιῶν* et
ἰσινάττειν, quæ habent Steph. et Wess.
ex V. 72. *Ἀρβμία* *φιλία*: F. ut Steph.
non *Ἀρβμία* *φίλια*: ut Wess. ex VI.
83. Post *Ἀναίριον* est gl. *Ἀνακωχί-
σαντες* *ἀναχωρήσαντες*: quæ deest Steph.
sed agnoscit Wess. ex VI. 116. Hanc

excipit *Ἀκασόπληξ*: ὁ *πλησόμενος*:
quam eandem Steph. habet, sed igno-
rat cod. Sangerm. Vide Wess. in fine
Glossarum ex nona Musa. Proxime
sequitur (*Ἀβιος* evanuit quidem hoc
nomen, sed adiunt reliqua hæc:) *ἀντὶ
τοῦ πολὺν βίον κισσημίος, ὥστε* *ἔξυλον*
τὸ πολύξυλον: ubi Steph. sic habet:
Ἀβιος ὁ *πολύβιος* ὡς *ἔξυλος*, τὸ *πολύξυ-
λος*. Eam glossam ignorat cod. San-
germ. sed mentionem ejus fecit Wess.
in fine glossarum ex libro IX. Tum
Βαλανάγρας *κλίς*: cod. F. sicut Wess.
ex III. 115. non *Βαλανάγρας* *κλίς*:
ut Steph. Glossæ ex lit. r. in cod. F.
incipiunt a verbo *Γνωστικῶν*, ubi *τὴν
ἑαυτοῦ*, non *τὴν αὐτοῦ*, ut apud Steph. et
Wess. ex III. 25. Sequitur *Γαυλοί*:
(sic male pro *Γαυλός*) *πλοῖον φονίσιον* ut
Steph. pro quo rectius *Φονικὸν* Wess.
ex III. 136. Et desunt F. verba καὶ
φρίατος ἀντλητήριον, καὶ *γαλακτοδόχον*
ἀγγεῖον, quæ sunt in ed. Steph. quorum
loco apud Wess. ex VI. 119. est *Γαυ-
λος* *φρίατος ἀντλητήρ*. Proxime succedit
Γεργύρη, ubi *δισμων*. *ὑπόγειον* F. ut
Wess. ex III. 145. non *ὑπόγειον*, ut
Steph. Mox in gl. *Γυμνοσπαΐδα* perpe-
ram abest vox *χοροῦς*, quam recte ex-
hibet Steph. et Wess. ex VI. 67. Mox
recte *Δημοιοεργοί* scribit F. ut Wess. ex
VII. 31. ubi perperam *Δημοιοεργοί* ed.
Steph. et sequaces. Postrema glossa,
in qua desinit noster Codex, ista est:
Διπροφερεμίνος *φορέιος* *φερεμίνος*.

His præmissis ipsas subijcimus *ἩΡΟ-
ΔΟΤΕΙΟΥΣ ΛΕΞΕΙΣ*, sive GLOSSAS
HERODOTEAS, secundum *Literarum sci-
entiam digestas*, ex *Codice Manuscripto
Bibliothecæ S. Germani a WESSELINGIO
editas*, cum ejusdem Wesselingii *Adno-
tationibus*.

GLOSSÆ HERODOTÆ.

Ἱστορίας Α'.

ἈΝ'ΕΛΗ, *χρήση* ^a, Lib. I. cap. 13.

Ἐξ ἡθέων. ἐκ τόπων, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 15.

Πηκτίς. ὄργανον, ψαλτήριον, αὐλός ^b. εἶδος ἀκολάστου σχήματος. 17.

Διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. 23.

Σκευή. ὄπλασις καὶ στολή. 24.

Ἐδάλωσιν. ὑποστρώμασι νηὸς, ζυγαῖς ^c, καθέδραις. 24.

"Ορθιον νόμον Θαμύρα ^d. ὁ κιθαριδικὸς τρόπος τῆς μελωδίας, ἀρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ῥυθμὸν ὠρισμένον. ἦσαν δὲ ζ'. ὧν εἷς ὁ ὀρθιος, 24.

^a *χρήση*.] *Χρήσι* apud Suidam aberrat.—[*χρήση* recte H. Steph. dedit, quod et alii tenuere. Nihilominus, quasi *χρήσι* esset, Usui interpretatus est Eustachius, idque et Mercurialis repetiit et Franzius nulla adjecta observatione. S.]

^b *ψαλτήριον, αὐλός*, etc.] Separatum sibi locum αὐλός et *πηκτίς* in priore Lexico occupabant. In Cod. S. German. ferme coherent. Itaque omnia artissime aptavi, motus auctoritate Scholiastæ Aristophanis Thesmophor. v. 1321., ubi *Πηκτίδας, εἶδος ἐργάνου κιθαριδικοῦ, ἢ ἀκολάστου σχήματος*. Gemina Suidas in *Πηκτίς*.—(Conf. quæ de ista glossa, αὐλός, etc. paulo ante notavimus. S.)

^c *ζυγαῖς*.] Hæc disjuncta quoque in eodem collocantur. Explicant, quod Suidas et Etymologus indicant, τὰ ἰδάλια, quo illi modo et præstantiores Herodoti MSS. vocem pingunt. Alibi Suidas, *Ζυγοί· παρ' Ἡροδότου αἱ καθέδραι. d* "Ορθιον νόμον Θαμύρα.] Suidas in Voc.

Νίμος et "Ορθιος descripsit, verum de *Thamyra* nihil. Amplius scholion, unde hæ reliquæ in schedis S. German., *Thamyrin* sive *Thamyram*, celebrem olim in *Thracibus Musicum* apud Diodor. lib. III. 66., nomi "Ορθίου inventorem, non *Terpandrum*, ut ceteri solent, perhibuisse videtur. Legendus *Plutarch. de Music. pag. 1132. v. d.* et *Pollux IV. 65.* ubi septem illi modi

- Ἀνακῶς. ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς. 24.
 Ξενὴν συνεβήκατο. ἀντὶ τοῦ ὡς ξένιον ^a ἔδαρῆσατο. 27.
 Ἐπιστρεφῶς. ἀπατητικῶς ἢ ἐπιμελῶς. 30.
 Ἠκούσης. ἐχούσης. 30.
 Σπερχθεῖς. ταραχθεῖς, θυμωθεῖς. 32.
 Χρήματος. πράγματος. 33.
 Ἀνδρῶν. μέγας οἶκος ^b. 34.
 Ἐπίστιος. ἔποικος. 35. et 44.
 Ἐξηγτυμένοι. κατεσκευασμένοι, ἡτοιμασμένοι. 43.
 Ἡμεκτίων, δυσφορῶν. 44.
 Ἐταιρεῖος. ὁ Ζεὺς παρὰ Κρησίν. 44.
 Συνηλίζοντο. συνηβοῖζοντο. 62.
 Μετεξέτεροι. ἔνιοι, τινές. 63.
 Ἐνωμοτία ^a. τάξις τίς παρὰ Ἀττικοῖς. 65.
 Τριηκάδας. δεῖπνα κατὰ δήμους καὶ ἀριθμὸς λ' ἀνδρῶν.
 ibidem.
 Ἐλινύειν. ἡσυχάζειν. 67.
 Ἐνώσας. διανοηθεῖς. 68.

^a ὡς ξένιον] Sic et Suidas. Olim ξενίην, aut ξίνον, ut MS. S. Remigii. Valde exorbitat Corinthus, cum ἀντὶ τοῦ ξενίην ἰδαρῆσατο, ξενίην συνεβήκατο Ionum perhibet esse in sermone.

[^b Paulo plenius MS. F. μέγας οἶκος ἀνδρῶν. S.]

^c Ἡμεκτίων] Compositum περιημεκτίων ibi in Musa. Nec justa tamen ex scholio suspicio, aliter olim obtinuisse. Est in glossatorum more simplex deponere, ubi compositum in ipsa oratione. Tale χειρδίνων, lib. VI. 75. et αἰωρηθίντες, ibid. 116., pluraque alia.

^d Ἐνωμοτία.] In schedis S. Germ. Συνωμοτία, unde Suidas Συνωμοσία, τάξις παρὰ Ἀστικῶς, ubi postrema Herodotum si explanant, sicuti debent,

absurda. Et ita tamen tres Lexici codices. Verius Etymologus Ἐνωμοτίς, immo Ἐνωμοτία, τάξις τις στρατιωτικὴ παρὰ Λακιδαιμονίους. Priores ergo, nisi si παρὰ τοῖς Ταυτικαῖς cum Clar. Ruhnkenio ad Timæum, p. 77. malueris, in errore versantur. Mendosus etiam Suidas in proximo Τριηκάδας πᾶς Ἡροδότῃ, δεῖπνα, ἢ δήμους, ἢ ἀριθμὸν τριάκοντα ἡμερῶν: nihil enim, ut alia præteream, isthic apud Herodotum de triginta diebus. Mendosior multo, ne quid asperius excidat, G. Corinthus, λίγους δὲ Ἴονες καὶ τοὺς κατὰ δήμους καὶ ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα ἀνδρῶν Δύσπνα. I nunc et fide istiusmodi λογιθήσας.—[Commod. Steph. καὶ ἀριθμὸς ἀνδρῶν λ'. S.]

'Αναξυρίδας. τὰ βαθία καὶ βασιλικά * τῶν ὑποδημάτων, ἢ τὰ νῦν βρακία λεγόμενα. 71.

'Αβρόν ^b. καλόν, αὐθάδες, σεμνόν, τρυφερόν. *ibidem*.

'Αναισμουῦν. δαπανᾶν, ἀναλίσκειν. 72.

"Ιη. συστροφῇ, τάξεις ὄχλου ἱππική ^c. 73.

Εὐεστώ. εὐημερία, εὐετηρία. ἡ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγῇ.

Διογενιανὸς ἄνευ τοῦ Σ' γράφει. 85.

'Ανέγνωσεν. ἀνέπεισεν, ἀνεδίδαξεν ^d. 86.

'Επίδοξα. ἀντὶ τοῦ προσδόκιμα. 89.

Κνάφος. ἄκανθα ἔλκουσα ἱμάτια. 92.

Οὔροι. ὄρθοθσία. 93.

Πεσσοί. ψῆφοι, ἐν αἷς ἔπαιζον. 94.

Φαρμάκοισι. βαφαῖς. 98.

'Ελόχισεν ^e. εἰς λόχους κατέταξεν. 103.

Κατὰ τέλεια. τὰ ἀναλώματα καὶ τὰ συνέδρια τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ συντελεῖν εἰς τάγμα. *ibidem*.

Εὐτυχτα, ἔτοhma, ῥάδια ἐργασμένα ^f. 119.

'Επιφορήματα. τραγήματα. 133.

Λευκή. (Λεύκη.) πάθος τὶ περὶ ὅλον τὸ σῶμα. 138.

a καὶ βασιλικά] Eodem Hesychii explicatio tendit in 'Αναξυρίδι. Suidas autem et Etymologus καὶ ἄβρατα ὑποδήματα: quæ hinc propagata facile instaurabuntur. 'Αβρατα ὑποδήματα equidem non recorder. Confer Salmasium ad Lampridii Alex. Sever. c. 40.

[b 'Αβρόν] Recte 'Αβρόν membr. F. Spiritum non adposuit Stephan. Mox. αὐθάδες scribit etiam F. sed αὐθαδεις Steph. S.]

c ὄχλου ἱππική.] In Suida ὄχλου ἱππικῶν: cui accedo (H. Steph. τάξεις ἱππική, συστροφῇ. S.) Vicina Εὐεστώ, εὐετηρία, etc. in MS. S. Germ. non leguntur. Quod nunc prostat, ex codice S. Remig. venit: antea εὐεστώ. (sic Steph. et al.) εὐημερία· εὐετηρία. Dioge-

nianus (Grammaticus ætate Hadriani Imp.) vocabulo operam occasione Antiphontis 'Αμισσά inpendisse videtur. Harpocratiem adi illa in voce et Favorini Εὐεστώ. Proximum 'Επίδοξα liber S. Germ. non novit.

d ἀνεδίδαξεν.] 'Εδίδαξεν F. et Steph. S. e 'Ελόχισεν.] Pauci Herodoti Codd. et Suidas λοχίσαι. Idem κατὰ τέλεια junctim recenset et scholiastæ nostri verbis interpretatur. Agnoscit et Hesychius in Τέλεια, cujus καὶ τὰ συντέμνειν τάγμα ad nostri præscriptum reformandum. Explicatur λοχίζων κατὰ τέλεια, cetera ab Herodoti mente et sententia longissime deflectunt.

[f ῥάδια ἐργασμένα.] 'Ράδιος ἐργασμένα Steph. S.]

Πρυτανεῖον. Δεσμοθέσιον ^a, θόλος, καὶ ἡ τοῦ σίτου Δήκη. 146.

Ἐπιπλα. ἡ μὴ ἐγγαία κτήσις ^b, ἀλλ' ἐπιπόλαιος. ἐπιπλα καὶ τὰ ἐπάνω τῶν στρωμάτων. 150. 164.

Ἦθεα. τόποι, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 156.

Πρόχυσις. τὸ ἀποσπεῖσαι. 160.

Μύδρον. σίδηρον ἀργόν. 165.

Ἐμβολος. χάλκωμα περιτιθέμενον κατὰ πῦρρον ταῖς ναυσίν. 166.

Ἐναγιζειν. τὰς χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοικομένοις, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾶν. ^c 167.

Ἡβηδόν. μετὰ ἰσχύος ^d, μετὰ ἀπολασίας. 172.

Ἀντίξοον. τὸ ἐναντιούμενον. 174.

Ταρσοὶ καλάμων. τρασιά ^e, ἐν ἧ ἐξήραινον τὴν πλίνθον. 179.

Φάρσος. τρύφος, κλάσμα, ἀκρωτήριον. 180.

Αἱμασιά. τὸ ἐκ χαλίκων ἀποδομημένον ἄνευ πηλοῦ τεχνίον, ὃ νῦν ἑρμακίας καλοῦσιν ^f. *ibidem*.

^a Δεσμοθέσιον.] Eum in modum schedæ: in Suida (et apud Steph.) Δεσμοθέσιον, ubi L. Küsterus pronuntiat, hoc nihil ad rem; cui consentio. Scholiastes docere voluit, nonnunquam in Prytaneo legum et plebiscitorum tabulas asservari solitas. Multa ill. Spanhemius in Diatriba de Vesta et Prytan. p. 697. ed. Græv. Nihil tamen accommodatius verbis Plutarchi Sympos. vii. p. 714. c. ὁσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ ἐνθάδε πρυτανεῖον καὶ Δεσμοθέσιον.

^b Ἐγγαία κτήσις.] Vulgo erat ἡ μὴ βεβαία κτήσις. Suidæ Ἰγγυες, quod Küsterus rectissime explicuit, MS. accedit. Bona sunt mobilia. Conmode Issæus de Agn. Heredit. p. 88. Κατίλωσιν ἱππῶλα, πρῶβατα, κριδὰς, οἶον, ὀπάρας. Ultima Scholii ex Goldasti aliisque sunt libris.

[^c Postrema ἢ ἐν διὰ, etc. non novi Steph. S.]

^d μετὰ ἰσχύος.] Suidæ in Ἡβηδόν, ἐν τῷ μιστ' αἰσχύνης, hinc vitiose traductum. Utrumque nihil ad Herodotum. Meliora dabit Cl. L. Bos. Observ. cap. 6. Quod (apud Steph. et sequaces) adhærebat ἐρχηδόν, in Cod. S. Germ. recte desideratur; alienum enim. Ὁρχηδόν Ἡβηδόν alibi sese offeret.

^e τρασιά.] Optime sic MS. S. Remig. Ceteri, Suidas, Corinthus, τρασιά. Mendam et Scholiastæ errorem Cl. Salmasius detexit ad Solin. pag. 869. Τρασιά craticium textum erat, super quo ficus et casei siccabantur, ut apud Hesychium in Voc.

^f ὃ νῦν ἑρμακίας καλοῦσιν.] Voluit ἑρμακίας. Hesychius, Ἐρμακίαι, αἱ ὕφαλοι σίτραι, ἢ αἱμασίαι: quibus gemina, ut docti viri monuerunt, Critici in Nicandri Ther. v. 150.—(Totam glossam ignorat Steph. Postrema verba ὃ νῦν, etc. desunt F.)

Λαῦραι. ῥύμαι, ἄμφοδοι. 180.

Ἐλυτρον. σκέπη^a, δῆκη, δέρμα. 185.

Συμφήσας. συντρίψας. 189.

Καταγωγή. πανδοκεῖον. 181.

Σχοινοτενές. μακρὸν, ὀρθόν. 189. 199.

Ψῆνες. κωνωπεῖα τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις^b γινόμενα. 193.

Ἀλεξιμένους. ἀμυνομένους. 211.

Σαγάρεις. κελέκεις, τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλα. 215.

Ἄρδις. φαρέτρας, βέλη. *ibidem*.

Φάλαρα. τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα. 215.

Ἱστορ. Β'.

Κνυζημάτων. τῶν γοεῶν ἀποφθεγμάτων. II. 2.

Γεωπειῖναι. οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἀπορούμενοι. 6.

Ἀπίσας. ἱκανώσας^c. 7.

Μυχί. αἱ καταδύσεις, τὰ ἔνδον, λιμένες^d, κοιλότητες, τὰ ἔσχατα, ἔσω. 11.

Ἐπεικεστάτη. μετρία, εὐγνώμων, καλῶς ἔχουσα. 22.

Βυσσός. βυθός. 28.

Χοιράδες. πέτραι λεῖαι ἐν θαλάσῃ. 29.

Εὐμαρέη. ἀπόπατος. 35.

Πεσσόμενα. ὀπτώμενα. 37.

^a Ἐλυτρον. σκίση.] Absurde Suidas: Σκίση παρ' Ἡροδότῃ δῆκη, δέρμα. Prætervidit τὸ Ἐλυτρον, cui explicando ista erant admota. Probior Hesychius in Ἐλυτρον. Confer Th. Gatakerum ad Antonin. lib. IX. 3. p. 266.—[Vocem δῆκη non habet Steph. S.]

^b ἐν τοῖς ὀλύνθοις.] Addunt Δίξιος (ab H. Steph. et aliis) editæ τοῖς ἄρδι, quæ duo Cod. S. Germ., Suidas et Hesychius non adjungunt.

^c Ἀπίσας, ἱκανώσας.] Mira in prioris scriptura adparet discordia. Ἀπίσας Cod. S. Remig., ἀπίσας habet Mont.

fauc., ἀτῶσας in excerptis S. Germ. et Corintho. Propositum venit ex Goldasti Lexico. (Sic vero et Steph. et membr. F.) Videtur ad lib. II. 7., sicuti ibi monitum, referendum.

^d τὰ ἔνδον, λιμένες.] In schedis hæc disjungebantur ita, ac si et Μυχί et λιμένες exponerentur. Junxi artius, ut Hesychius et Grammaticorum alii nec tunc. Juvandus Suidas est, cum Μυχί· παρὰ Ἡροδότῃ, καταδύσεις· τὰ ἔνδον.— (Steph. nil aliud habet, nisi Μύχοι καταδύσεις. S.)

Βάρις. ναῦς. ἡ λίξις σημαίνει^a καὶ τείχη καὶ πύργον, καὶ
μεγίστας οἰκίας, καὶ σφαίρας καὶ αὐλάς, καὶ στοὰς με-
γάλας. 41.

Ὅσιρις. ὁ Διόνυσος λέγεται. 42.

Ἐγχρήψαι. ἐμπεσεῖν, προσπελάσαι^b. 60.

Κορύνη. ξύλον ἐπικαμπές. 63.

Πρόπολος. νεώπορος. μετὰ τοῦ Σ' ὁ δούλος. 64.

Μελεδωνοί. φροντισταί. 65.

Ἀμφιδέας. ἀλύσεις. οἱ δὲ ψέλλια. 69.

Κρέξ. ὄρνεον δυσσιωνιστὸν τοῖς γαμοῦσιν. 76.

Συρμαῖζειν. καθαίρειν πόματι ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος. 77.

Λίνον. ἀδῆς ὄνομα ἢ λύρας χορδή. 79.

Θύσανοι. κόρυμβοι, κροσσοί. 81.

Ἐσηθήσαντες. ὑλίσσαντες. 87.

Κάπτοντες^d. ἀποδεχόμενοι. 93.

Ῥιπίς^e. πλέγμα. 96.

Καινοῦν. χρῆσασθαι καινῷ λόγῳ. 100.

Ἀποφορῆν. τὴν τελουμένην τιμὴν ὑπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσ-
πόταις. 109.

Ἦλυσιν. ἔφοδον, πορείαν. 123..

Συρμαίην^f. λάχανον σέλινον ἑοικὸς, ἢ βρωμα διὰ στέατος
καὶ μέλιτος. 125.

^a ἡ λίξις σημαίνει, etc.] Hæc ex Cod. Passion., in quo καὶ σφαίρας. Etymologus in Βάρις edita adprobat.

^b προσσιλάσαι.] Liber S. Germ. παρσιλάσαι, unde inquinatum Suidæ παρσιλαῦσαι in Ἐγχρημθίσα. Idem ἐγχρήψαι: (ut Steph.) Codex S. Germ. ἐγχρημψαι, quæ et in Herodoto varietas.

^c μετὰ τοῦ Σ, etc.] Absunt a Suida et codice scripto, (habet autem Steph.) neque vera perpetuo sunt. Eustathius ad Homer. p. 642, 36. (pag. 502. ed. Bas.) consulendus est.

^d Κάπτοντες.] Corinthus Aldinus

κάπτοντες et liber S. Remig. Ueberior Hesychii glossa: Κάπτοντες, ἀποδεχόμενοι, ἰσθιόντες: cujus præcedens Κάπτει, καταπίση, fuisse olim καταπίει videtur. Hemsterhusij Nostri eadem divinatio ad Comici Plut. p. 315. Hic autem iterum simplex verbum vice ἀνακάπτονται, quomodo Eutere.

^e Ῥιπίς.] Haud Suidas aliter in Ῥιπίς. Lexicon Goldasti, (H. Steph.) Reg. Paris. et S. Remig. Ῥηπίς. Omnes prave. Confer G. Arnaldi Animadv. c. 30.

^f Συρμαίην.] Perperam Corinthus συρ-

Ἐνηετήρια· ἐνευαχητήρια. 133.

Ποινή. ἀντέκτισις, τίσις. 134.

Βουπόρους. ὄξελους μεγάλους^a. 135.

Ἀμυρταίου. εἰμαρτοῦ^b. 140.

Ὅχανα. ἀσπίδων πόρπακες καὶ οἱ δεσμοί. 141.

Τριφάσιοι. τριπλάσιοι καὶ τρίφανοι. 156.

Ἀπεματάϊσεν. ἐματαιολόγησεν, ἐμώρανεν. 162.

Ἀποτιμοτέρους. ἀτίμους. 167.

Ἀνδρόσφιγγας^c. σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ σφιγγὸς ὑπὸ
δημιουργοῦ γεγονός. 175.

Ἱστορ. Γ'.

Ἀπηλικέστερον. πρεσβύτερον. III. 14.

Ἐπαίσιτος. φανερός. 15.

Εὐλέων. σκωλήκαν. 16.

Φρενῆρης. σώφρων^a. 25. 30.

Γνωσιμαχεῖν. τὸ γινῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τὴν τε τῶν
ἐναντιῶν ἰσχύν. 25.

Οὐ καταπροΐζεσθαι. προῖκα ποιῆσαι, ἀτιμωρητὶ^c, οἶον κα-
ταφρονήσας. 36.

ρίην, Hesychius Σύρμιον, λέχαιόν τι σι-
λίνῃ ἰοικέσ, antea in Συρμαίην verum
amplexus.

[a Rectius sic scribetur: Βουπόρους
ὄξελους. μεγάλους. S.]

b εἰμαρτοῦ.] Quid commune huic cum
proprio Ἀμυρταίου regis nomine? Est-
ne ejus veriloquium? An reconditum
aliquid vetere fuit in scholio, quale
Ἀμυρτὸν, ἰμάτιον. Κεῖντις Hesychii?—
(Forsan nil aliud est Εἰμαρτοῦ, nisi de-
pravatum ipsius Ἀμυρταίου nomen, in
ora veteris alicujus codicis olim reper-
tum. S.)

c Ἀνδρόσφιγγας.] Sedabunt fortasse
hæc fluctus, quos Hesychiana, Ἀνδροφῆ-

τις. σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς
ὑπὸ δημιουργοῦ γεγονός, cierunt: mana-
runt enim hoc fonte. In MS. S. Germ.
γινώσκας legebatur. — (De hac glossa
paullo ante nonnihil præfatus sum. S.)

d σώφρων.] Adstruit his Corinthus,
λαμβάνουσι δὲ τοῦτο Ἰωνες ἐπὶ τοῦ ἱκαντείου,
ut videlicet παράφρων sit, sicuti præter
Suidam voluit Etymologus. Si οὐ φρε-
νῆρης, uti in Herodoto, ponatur, probe:
alioquin fallent isti Grammatici.

e ἀτιμωρητὶ.] Suam sibi et distinctam
sedem in Goldasti Lexico et aliis possi-
debat vocab. Ἀτιμωρητὶ: continuatur a
S. Germ. schedis, quas duces optavi.
Consentiunt Hesychius et Suidas. —

Παταϊκοῖσι. θεοὶ οἱ Παταϊκοὶ Φοινικικοὶ ἐν ταῖς πρύμναις
ιδρύμενοι. 37.

Ἐπίλαμπτος^a. καταφανής. 69.

Αἰγυπῶν. γυτῶν. 76.

Ἀμύσσειν. ταράσσειν^b. ἐλκοῦν, ξέειν. *ibidem*.

Φριμάξασθαι. φρυάξασθαι, φυσῆσαι. 87.

Φορμός. πλέγμα ὡς κόφινος. 98.

Διασφάγες. αἱ διεστῶσαι πέτραι. 117.

Γαυλός. πλοῖον Φοινικικόν. 136.

Σκυτάλοις. ῥάβδοις. *ibidem*.

Γεργύρη^c. δεσμοκτήριον ὑπόγαιον. 145.

Διφροφορευμένους. φορείοις φερομένους. 146.

Βαλανάγρας. κλεῖς. 155.

Οὐ καταπροΐζεται. προίκτης. ἡ πρὸς, ἀντὶ τῆς παρὰ. παρὰ
τὸ προῖκνεῖσθαι. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ἵξεσθαι, ὅ ἐστι δωρεάν
τι λαβεῖν^d, Ἀρχίλοχος. Ἐμεῦ δ' ἐκείνος οὐ καταπροΐ-
ζεται. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς παρὰ τὸ ἴσσω
φησὶ, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος. Προτείνω χεῖρα καὶ προῖσσο-
μαι. 156.

(Uterque in voc. *Καταπροΐζεται*. Ste-
phanus nonnisi hæc pauca habet: Οὐ
καταπροΐζεται. (rectius *καταπροΐξεται*.
Jungerm.) *προῖκα ποιῆσαι*. S.)

^a Ἐπίλαμπτος.] Ex discorde *ἐπίλαμ-
πος* et *ἐπίλαπτος* in membranis scrip-
tura hoc effinxī. Herodotus atque ad
eum adposita excusabunt audaciam. —
(Ἐπίλαμπτος habet Steph. S.)

^b ταράσσειν.] Verum est Jungermanni
σπαράσσειν. (Sic nempe pro *ταράσσειν*,
quod et Steph. et cod. F. tenet, legen-
dum videri monuerat Jungerm. in ora
sue editionis.) Hesychius Ἀμύσσειν,
ξέειν, *σπαράσσειν*. Suidas tamen, cor-
ruptum secutus exemplar, Ἀμύσσειν, τα-

ράσσειν. Loco proximi *φυσῆσαι* ille *πιθο-
εῖσθαι* in voc. *Φριμάξασθαι*.

^c Γεργύρη.] Cod. S. Germ. *Γεργύρη*.
Hinc Suidæ *Γεργύρη*· *δεσμοκτήριον ὑπό-
γαιον*. Mox tamen veriore scripturam
amans. — (Recte *Γεργύρη* membr. F.
cum Steph. S.)

^d ὅ ἐστι δωρεάν τι λαβεῖν.] In scripto
ὡς ἐστι δωρεάν τι tantum: defectum ex
Suida et Criticis ad Comici Equit. v.
433., qui ambo eadem, explevi. Rec-
tius hic in Archilochi fragmento Ἐμεῦ
δ' ἐκείνος. Adi eruditam Valckenarii
adnotationem in lib. III. Herodoti, c.
36.—(Totam hanc glossam sive scho-
lion ignorat Steph. S.)

Ιστορ. Δ'.

Λάξιν. λῆξιν^a, μερισμὸν, κλῆρον. IV. 21.

Πλαάθας. λέγεται καὶ ἐκ τρυγὸς πλάσματα^b. κυρίως δὲ
ἡ τῶν συκῶν ἐπάλληλος θέσις. 23.

Ὁργίσας^c. μαλάξας. 64.

Ἀνδρόγυνος. ἄνανδρος, ἐρμαφρόδιτος. 67

Ἑνάριες^d. οἱ ὀπλίται. ibidem.

Τόρμον^e. τὸ τρεῖμα καὶ τὸ ἐνέμενον εἰς αὐτό. 72.

Σῶστρα. σωτήρια, μῆνυτρα, λύτρα^f. 9.

Σώχουσι. τρέβουσι. 75.

Ἀρδιν. ἀκίδα βέλους, καὶ τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλα. 81.

Σισύρα. βαρβαρικὸς χιτῶν. 109.

Εὐμάρεια. ἡσυχία καὶ ἀπόπατος^g. 113.

Ὑβρίζοντες. σκιρτῶντες. 129.

Κομιδὴ. ἡ ἀνάσσωσις, ἐπιμέλεια. 134.

Ἀμβολάδην. καθ' ὑπερβολήν. 181.

^a Λάξιν. λῆξιν,] Suidas, Λάξιν, μίξιν, μερισμὸν, Ἡρόδοτος, ex scripto, glossarum vitioso exemplo, quale S. Germ. et Reg. Paris. Vulgatum (λῆξιν, quod dedit Steph.) bonum esse Clar. Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 14. commonefecit. Ceterum in MS. S. Germ. hæc et proxima ad Musam tertiam referebantur, non sine lapsu.

^b καὶ ἐκ τρυγὸς πλάσματα.] L. Küsterus ad Suidæ Παλάθαι conjicit τὰ ἐκ τρυγῶν: cui valde obstant hæc scholia, a Suida descripta. (τρυγὸς agnoscit etiam Steph.) Confer Turnebum ad Theophrastum de Odoribus, p. 27. et L. Bos Animadvers. c. 44.

^c Ὁργίσας.] Sic omnes. At ὀργάσας, μαλάξας, Hesychius, Timæus et Suidas. Editum ex Ὁργήσας nasci potuit.

^d Ἑνάρις.] Corinthus exscripsit, quod ad Herodotum confert nihil. Scythicam vocem Grammatici ex Græcorum ἱνάρους et ἱναρίζων frustra arcessiverunt.

^e Τόρμον.] Plerique τόρμον. In S. Germ. schedis τόρνον, ad quarum similitudinem Suidas Τόρνος — τὸ τρεῖμα, καὶ τὸ ἐνέμενον εἰς αὐτό. Præscriptum habet Herodotus, et τόρνον diversiore notione alibi, cap. 36.—(Mendosum Τόρνον habet Jungerm. cum Steph. ubi ille in ora notavit: ἴσως Τόρμον. IV. 72. S.)

^f λύτρα.] Membranæ S. Germ. μίτρα, absurde: verius aliæ (et Steph.) cum Suida. Sequens σώχουσι frustra quæretur Κατασώχουσι Scriptor.

[^g Pro καὶ ἀπόπατος, quæ commodè dedere Wesselingii codices, est ἐνολία in ed. Steph. S.]

Οἶσπη^a. ῥυπαρῶν προβάτων ἔρια. 187.

Αἰγίς. ἦν Λίβρες φοροῦσι δοράν. 189.

Ἀνθερίκων. νῦν τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδέλων. εἰσὶ δὲ εὐθραυστοι. 190.

Σχοίνου συμβολαῖς^b. οἱ ψιαθοπλόκοι, καὶ σχοῖνος ἢ ψίαθος. Περιφορητά. ἀκτά. 190.

Στρόφος^c. τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν στρόφιον, ὃ ἐστὶν ἐρεοῦν. 60.

Κυματῶγη. ὑπαγωγῇ, αἰγιαλός. 196.

Ἱστορ. Ε'.

Φυλάξαντες. ἐπιτηρήσαντες. V. 12.

Νεοχμῶσαι. νεωστὶ κινῆσαι^d. 19.

Σπαδίξας. ἐκδείρας. σπάδιξ γὰρ, φλοιὸς ῥίζης πρινίτης· οἱ δὲ, φοίνικος ῥάβδον. σπάδακες δὲ, καὶ οἱ κύνες. καὶ σπάδιξ, ὄργανόν τι κιθαριστικόν. 25.

Φερέγγυος. βεβαιωτής. 30.

^a Οἶσπη.] Ita cum Suida codex S. Germ.; in aliis Οἰσπη, οἰσπη, οἰσπίη. Corinthus de suo adjunxit, καὶ τὸ διὰ χώραν τοῦ προβάτου. Adi et Hesychii Οἶσπος et Suidam in Οἰσπηρί. — (Οἶσπη habet Steph. Dein idem ῥυπαρὰ, melius quam ῥυπαρῶν. S.)

^b Σχοίνου συμβολαῖς.] Eadem omnia Suidas et Corinthus. At frustrantur nos et circumscribunt; nihil enim istiusmodi apud Historiæ patrem. Eremitis et Ægypti monachis congruit, quibus teges sive ψιάθους per otium texere sollemne erat. Vide Du Cange in Lexic. Med. ad Ψιάθων et Σχοινοπλόκων. Hoc credo in uberiore scholio, occasione σχοίνου, c. 190. fuerat notatum: manserunt reliquæ, Herodoto nihil lucis adferentes, ut sæpiissime alise parum prosunt. — (In ed. Steph. nil aliud est, nisi σχοίνου συμβολαῖς· οἱ ψιαθοπλόκοι: ubi ψιαθοπλόκοι corrigenda

dum monuit Eustachius, et sic edidit Jungerm. S.)

^c Στρόφος.] Et hoc alienum. (nempe ex uberiore quodam scholio, quod ad IV. 60, 4. spectabat, imperite excerptum. S.) In schedis S. Germ. huic præscribatur vocabulo et sequentibus Ἱστορίας Δ'. (conf. p. 495. not. a) quod re postulante inmutavi.

^d νεωστὶ κινῆσαι.] Voluisse primum glossæ auctorem νῑοιτι opinor. Suidas vulgatum descripsit: Corinthus νεωστὶ κινῆσαι τι.

^e Σπαδίξας. ἐκδείρας. etc.] Nihil horum in S. Germ. (Habet vero Steph.) Egregium scholium Cl. Salmasius illuminavit, Hesychiumque in mendoso Σπᾶ eadem voluisse bene docuit ad Solin. p. 291. Σπᾶλξ Musicum instrumentum a Polluce, IV. 59. non præteritur

Παχέων. τῶν πλουσίων. 30. 77.

Ἐφεδρον. ἐπίκληρον ^a. 41.

Σταθμός. στρατιωτικὴ κατάλυσις. ὁδοῦ μέτρον ^b. κατάλυμα. 52.

Ἐπίστιον. ἔποικον κατάλυμα. 72.

Ἀγηλατείην. διάκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάττειν, ὑβρίζειν. 72.

Λῆμα. ἄξια καὶ ἀνδρεία. 72.

Κληρούχους. γεωργοὺς. 77.

Σινάμωρον. κακόσχολον. 92, 7.

Κρησφύγετον. καταφυγὴ, ὀχύρωμα. 124.

Ἱστορ. στ'.

Ἰθαγενεῖς. οἱ γνήσιοι παῖδες. VI. 53.

Πρόξενοι. οἱ προστάται πόλεων καὶ φροντισταὶ καὶ ξένους ὑποδεχόμενοι. 57.

Ἀρχαιρεσίη ^c. τὸ πρὸς χάριν πολλοῖς ζῆν, καὶ τὸ ἐπιδόσεις χρημάτων ποιεῖσθαι. 58.

Ψῶσαν. θάλλουσαν. 61.

Ἐκνίζεν. ἔδακεν, ἀπὸ τῆς πύας. 62.

Οὐχ ἰκνευμένως. οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως. 65.

^a ἐπίκληρον.] Quid voluerit, intenderitque Scholiastes, ex Hesychio adparet: "Εφιδροι, ταβλιστής, τρίτος ἰνδρίων, καὶ ὁ ὕψ' ἡμῶν ἐπίκληρος. Nimirum alex lusorem, victis succedaneum, aut gladiatorem, secutoremque, qui sorte victis sufficiebatur et cum victoribus comparabatur. Hoc vero quid ad Herodotum?—(Nempe V. 41, 3. Ἰφιδρος βασιλὺς dicitur designatus regni successor. S.]

^b ὁδοῦ μέτρον, etc.] Venerunt ex Gollasti, (Steph.) et Codd. aliis. (Sed his absunt præcedentia verba, στρατιωτικὴ κατάλυσις.) Ὑδidas et S. Germ. non adjungunt. Auctius etiam vicinum Ἀγηλατίην, διάκειν est: siquidem accessoria Corinthus et S. Germ. reticent.—

(Glossam Λῆμα ignorat Steph. et sequaces. S.]

^c Ἀρχαιρεσίη.] Quæ subduntur, ἀρχαιρεσιάζειν ad Hesychii modum in Ἀρχαιρεσιάζειν explanant. (quem usum illius verbi Harpocration ex Dinarcho oratore adnotavit: conf. Polyb. XXVI. 10, 6. in Fragm. apud Athen. lib. V. p. 193. x. S.) Ambitiosorum artes, ut egregie ibi L. Küsterus, innuuntur, qui non vera via, sed donis et fallaciis ad honores contendunt. Suidas, quasi Herodotus hæc forent, digna suo Lexico censuit. (Ex quo sicut ex aliis multis, perspicue adparet, sua talia Suidam non aliunde nisi ex ipsis hisce Glossis Herodoteis accepisse.) Sequens Ψῶσαν Herodotus καταψῶσαν scripsit.

Γυμνοπαϊδία. ἐορτὴ ἐν Σπάρτῃ, ἐν ᾗ γυμνοὶ χορῶς ἰσῳᾶσιν.
67.

Λάσθη. αἰσχύνῃ. 67.

Χορδεύων^a. τέμνων. 75.

Καταγινέων. καταλύων. 75.

^a Ἀρβμια. φίλτα. 83.

Πολέμαρχος. ἄρχων, πρὸς ὃν κατηγγυῶντο τοὺς ξένους^b. 109.

^a Ἀφλαστον. τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης. 114.

Διωρηθέντες. μετεωρισθέντες. 116.

^a Ἀναιρεόμενον. τὸ ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον. 69.

^a Ἀνακωχεύσαντες^c. ἀναχωρήσαντες. 116.

Γαῦλος. φρέατος ἀντλητῆρ. 119.

^a Ἐμμέλειαν. χορικὴν ὄρχησιν. 129.

Ζάκορος. νεώκορος, ἱερεύς. 134.

Πρόκα. εὐθύς καὶ παραχρῆμα. *ibidem*.

^a Ἴστορ. Ζ'.

^a Ἐπικάρσιον. πλάγιον, οὐκ εὐθύ. VII. 36.

^a Ἐλῶν. ἐλάσας. 33.

Δημιοεργοί. οἱ εἰς τὸ δημόσιον κάμνοντες. 31.

^a Ὀνος^d. τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολὺ πουν καὶ συστρεφόμενον. 36.

Χυτόν. χῶμα, καὶ ὁ ξεστὸς λίθος. 37.

^a Ῥηχίης^e. φραγμαδός, ἡ δεσμοὶ τῶν φραγμάτων. *ibidem*.

^a Χορδεύων.] Καταχορδεύων Erato. Proximum Καταγινέων, καταλύων, Suidæ haud est ignotum. Ambo verius κατάγων explicuissent. Confer Hesychii κατάγω.

^b Πρὸς ὃν κατηγγυῶντο, etc.] Suidas eadem. At illa muneris Polemarchi exilis pars. Meliora in Lysiae Or. adv. Panceleonem, et Harpocratonis Πολίμαρχος cum Valesii adnotatis.

^c Ἀνακωχεύσαντες.] Hesychius ἀνακωχίσαντες, nullo nisi levi in scriptura discrimine: hinc tamen illa ad id Lexicon accessio.

^d Ὀνος. τὸ περὶ, etc.] Illis ipsis verbis Suidas et Hesychius, quanquam hic καὶ συστρεφόμενον ὡς κύμας, sine ullo ad Herodotum emolumento.

^e Ῥηχίης.] Apud Suidam Ῥαχίαι, φραγμαδὸς ἡ δίεμαι τῶν φραγμάτων. Codices Goldast. (Steph.) S. Remig. et Reg. φραγμαδὸς ἡ δίεμαι τῶν φρ. Amplexus sum quod in S. Germ. Interpretamentum insulsum est, ῤηχαι, cui suus mox locus, illustrans. Inepitit et Scholiastes Passion., cui lib. II. 11. Ῥηχίης, ἀνχμὸς, ξηρότης.

Σαυρωτήρ. ξυστόν, δόρυ^a, ἢ στύραξ, ὃν ἔνιοι καλοῦσι οὐρίανχον. 41.

Κυρβασίας. τιάρας. 64.

Ζειρά^b, μίτρα, ταινία, διάδημα, ἱμάτιον, ζώνη, πορφυροῦν ἔνδυμα. 69. 75.

Κέρκυρος. νεὼς εἶδος. 97.

Ἰστία^c. δεῖπνα. 135.

Ῥῆχος. φραγμός. 142.

Ὀρχηδόν. ἡβηδόν. 144.

Καλλιερεῖσθαι. ἐπὶ τοῦ θύειν ἔντομα λέγεται. 134. 167.

Τέμπεια. τὰ στενὰ τῶν ὄρων, καὶ οἱ σύνδενδροι τόποι. 173.

Ναυλόχιον^d. λιμένα ἢ εὐδίαν. 189.

Ἱστορ. Η'.

Ταρσοὺς. ταρσὸς κυρίως τῶν ὀρνίθων ἢ πτέρωσις, ἀφ' οὗ καὶ ὁ τῶν καπῶν ὅμοιος σχηματισμός. VIII. 12.

Ἐπαμυσάμενος. ἀνακινήσας. 24.

Ἱακχάζουσιν. λέγουσι, φλυαροῦσι. 65.

Ἱστορ. Θ'.

Εἰρήν^f. παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ ὁ παῖς ῥα-

a ξυστόν, δόρυ.] Membranæ S. Germ. ξιστόν δόρυ. Ceteri cum Suida ad editum belle conspirant.

b Ζειρά.] Olim ex Gold. Εἶρα. Verissime libri alii; in eo plerique pravi, quod hæc tres in portiones divulserint, ac si Ζειρά, Ζώνη et Ταινία exponendæ forent. Recte S. Germ. connectit vocabula, τὴν Ζειρὰ duntaxat explicantia. Liquida res est ex Etymologo in Ζειρὰ et Hesychio, ubi erudite Cl. Jo. Alberti. Suidas tamen Ζώνη. πορφυροῦ ἱμάτιον. Ἡρόδοτος, sed deceptus.—(Jungerm. cum Steph. Εἶρα^c (non Εἶρα) μίτρα, Ζώνη: nil amplius: ubi perspecte Jungerm. monuit, Ζειρὰ scriptum oportuisse ex Herodot. VII. 69. et 75. S.]

c Ἰστία. δεῖπνα.] Omnes magno consensu. Herodoti MSS. δὲ σφιας, ξίμια

προθίμιοι, ἰστία. h. e. ιδίαιτις. Boni viri ex verbo nomen substantivum procuderunt.

d Ναυλόχιον.] Hoc adscripserunt ad Herodoti ναύλοχοντες. Suidas invenit ναύλοχος, in quo παρὰ δὲ Ἡρόδοτον λιμὴν ἢ εὐδία fuit et esse debet.

e Ἱακχάζουσιν.] Quod additur φλυαροῦσι, est in Gold. (Steph.) Reg. Paris. et S. Remig. Suidas φυλάττουσι. Membrana S. Germ. φυλλολογῶσι. Hinc Hesychianum Ἱακχάζει φυλλολογῶ, παταβοῖ. Quæ omnia, ut Ἱακχάζειν cognoscatur, incertissimum dimittunt, sicuti suo loco admonitum, lectorem.

f Εἰρήν.] Ex libro IX. nihil in S. Germ., ne ipsum quidem notabile hoc, quod in aliis (et in ed. Steph.) obvium negligere non debui, scholium. Præ-

βίδας καλεῖται, τῷ δευτέρῳ προκομιζόμενος, τῷ τρίτῳ μικιζόμενος, τῷ τετάρτῳ πρόπαις, τῷ πέμπτῳ παῖς, τῷ ἕκτῳ μελίσσην. Ἐφηβέυει δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ παῖς ἀπὸ ἐτῶν ἰδ' μέχρι καὶ κ'. Βαρυτόνως δὲ (τὸ Steph. et Jung.) μελίσσην, ὥσπερ πυθμὴν, ἀπύθμην· αὐχλὴν, ὑψαύχην.
 Ἀκανθοπλήξ. ὁ πλησσόμενος.
 Ἀβίος. ὁ πολύβιος. ὡς ἄξυλος, ὁ πολύξυλος.
 Ἐρμῖς. ὁ κλινόπους.

posui Ἰστωρίας Θ', arbitratus ad lib. IX. 85. adplicandum videri. Infantem autem subrumum Ῥωβίδαν Spartanorum fuisse dialecto, et secundi anni προκομιζόμενον, an alibi reperitur, dubito. Si liceret, (et quidni liceat, immo cum plausu accipiatur?) προμικιζόμενος et μικμικιζόμενος ex Dorico μικμῖς, h. e. μικρὸς, malle; quomodo στίγμαις et παῖς, quarti quintique anni puelli. Μελίσσην, verius μελλίσσην erit. Plutarchus Lycurg. pag. 50. d. Εἰρίνας δὲ καλοῦσι, τοὺς ἴτους ἥδη διύττειον ἐν παιδὶν γιγνομένους. Μελλίσσηνας δὲ, τῶν παιδῶν τοὺς περιβυτάτους. Quæ his longe meliora sentio. Küsteri ad Suidam eadem sententia.

α' Ακανθοπλήξ. πλησσόμενος.] His quoque et sequentibus S. German. codex caret; nec divino, ubi sedem habuerint. Γράφος lib. I. 92. de Scholiastæ sententia ἀκανθα, ἰλκοντα ἰμάτια. An in uberiore supplicii ejus descriptione insertum ἀκανθοπλήξ olim? an ad Ulyssem spectat, fabula Sophoclis Ἀκανθοπλήγα celebratum? Ex Eustathii MS., citato a J. Jac. Wetstenio ad S. Lucæ Evang. cap. xiii. 9., Σοφοκλῆς ἐν Ἀγαθῶν πλῆγι prave: dederat Ἀκανθοπλήγι: plenius Σοφοκλῆς Ὀδυσσεὺ Ἀκανθοπλήγι semel iterumque apud Hesychium. Hoc certum, cetera in conjecturis. — (Ἀκανθόπληξ) penacutè in membr. F. scribitur. S.)

δ' Ἀβίος.] Haud scio, adscriptum-ne fuerit libro IV. 46., ubi de Scytharum natione et moribus. Ad Scythas enim Homeri Iliad. N. 6. Ἀβίους adplicabant et varie interpretabantur, uti Nicolaus Damascenus in Stobæi Serm. V. p. 70., cui Harpocracionem in Ἀβίος jungit. — (Conf. Villosioni Adnot. ad Apollonii Lexicon Homeric. Quæ vero Harpocracion habet: ἈΒΙΟΣ. τὸν ἄβιον Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ πολλὸν βίον κικνημένον ἵταξιν. ὅσπερ Ὅμηρος ἄξυλον ὕλην λίγην τὴν πολύξυλον: eadem (ut supra vidimus) in membr. nostra F. verbotenus descripta leguntur, nisi quod ibi omissa est Auctorum mentio. Cæterum quod apud Hesychium scribitur, Ἀβίος. πολύσιος, ὡς Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείᾳ, immerito videtur Henr. Valesius suspectam vocem πολούσιος habuisse, πολύβιος legendum censens. Perapte sane vox πολούσιος exprimit notionem quam isti ἄβιος Antiphon subjecerat: nisi fortasse utrumque vocabulum adposuerat Lexicographus, πολύβιος, πολούσιος: ut posterior explicaret quo sensu πολύβιος diceretur. Denique videndum, ne Glossa ista, quæ inter Herodoteas legitur, ducta sit ex uberiore quodam scholio, quod ad verba τοῦ βίου εὖ ἵκονται I. 30, 20. olim spectarit.